

Giới thiệu Đóa Hoa Tội Lỗi

Editor: Hé Hé

Nhân vật: Tống Ngọc Trạch x Triệu Hương Nông

Tác giả viết về những tuyệt chiêu lừa tình đặc sắc của nam chính, cùng với kế hoạch của anh ta khi từng bước sa lầy vào con đường "nghịên ngập" nữ chính!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Như bắt đầu cũng như kết thúc (01)

Khu thành cổ Istanbul, Thổ Nhĩ Kỳ, ánh nắng tháng tư khê hắt lên bức tường cũ kỹ xám xịt.

Trong con hẻm nhỏ của thành cổ vào buổi trưa thanh vắng vọng ra tiếng bước chân dồn dập, theo tiếng bước chân có thể nhìn thấy bóng dáng đôi nam nữ trẻ tuổi trong con hẻm rộng chừng nửa mét, đó là hai người châu Á, cô gái xinh đẹp và người đàn ông có vóc dáng cao lớn, cô gái đi ở phía trước còn người đàn ông đuổi sát theo sau. Hễ bước chân của cô gái chậm lại thì bước chân người đàn ông cũng sẽ chậm lại, cô gái bước nhanh chân thì người đàn ông cũng bám nhanh theo.

Xuất hiện tình huống này đại khái có hai khả năng, khả năng thứ nhất chính là cuộc cãi vã của đôi tình nhân, khả năng khác là người đàn ông du lịch ở Istanbul rồi trúng tiếng sét ái tình với cô gái gặp ở phiên chợ rồi muốn theo đuổi tình yêu.

Người quan sát kỹ dáng vẻ của cặp nam nữ có lẽ sẽ phỏng đoán đó chắc chắn rơi vào khả năng thứ hai, cô gái đi ở phía trước mang vẻ mặt hoảng loạn, rõ ràng cô ấy không quen biết người đàn ông đi phía sau cô.

Phải biết rằng, nhà cửa ở khu thành cổ này đã có lịch sử gần một thế kỷ, từ lâu đã không có người muốn sống ở đây, cho nên nếu người đàn ông muốn giờ trò gì thì dù người phụ nữ có kêu gào khản cổ cũng chẳng có ai nghe thấy.

Con hẻm nhỏ rộng nửa mét cùng với những căn nhà xây dựng bất quy tắc càng trở nên chật hẹp, tĩnh mịch, trên trán người phụ nữ bắt đầu túa ra mồ hôi.

Lúc này Mục Hựu Ân không dám đưa tay lên lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, lòng bàn tay cô cũng đầy mồ hôi, cô không thể để cho tên đàn ông bám theo cô biết cô là một kẻ nhát gan, cho dù lòng can đảm của cô đứng là rất ít ỏi.

Cô cũng không thể để cho hắn biết không lâu trước mình đã nói dối hắn.

"Tôi sinh ra và lớn lên ở Thổ Nhĩ Kỳ." Không lâu trước Mục Hựu Ân đã nói như vậy với tên đàn ông bám đuôi mình, sỡ dĩ nói như vậy không chỉ là vì mượn oai người bản địa cảnh cáo tên kia đây là địa bàn của tôi anh đừng có nhiều sự, mà còn có thể tiếp thêm sự can đảm cho mình, lúc bị tên đàn ông xa lạ này bắt chuyện cô không có nhiều kinh nghiệm ứng phó lắm.

Nhưng lần này, Mục Hựu Ân mơ hồ dự cảm chuyện chắc hẳn không đơn giản như vậy.

Siết chặt nắm đấm bước nhanh chân, Mục Hựu Ân biết bây giờ cách xử lý tốt nhất chính là có người thứ ba xuất hiện trong con hẻm này, nhưng hôm nay là thứ hai mà còn là giờ nghỉ trưa nữa nên ti lệ người thứ ba xuất hiện ở đây rất thấp, vậy thì cô chỉ có thể tự mình chủ động tìm người thứ ba thôi, điều khiến Mục Hựu Ân cảm thấy không ổn chính là tình hình đang trở nên xấu đi.

Đầu tiên, cô hoàn toàn không quen thuộc khu vực này, mà chiều rộng của con hẻm ngày càng hẹp các tòa nhà càng ngày càng cũ kỹ, cố gắng phóng tầm mắt về phía trước, nơi nào cũng đầy những khúc ngoặt quanh co, đi qua khúc ngoặt này vài trăm mét lại đến khúc ngoặt khác, đường đi của những khúc ngoặt càng lúc càng chật chội, điểm cuối hình chữ "V" của con hẻm khiến cõi lòng Mục Hựu Ân tuyệt vọng, chờ đợi cô có phải là con đường cùng không? Tiếp theo nên làm như thế nào đây?

An Thác Hải, làm thế nào đây?

Mục Hựu Ân nhát gát có một câu cửa miệng, "An Thác Hải, làm thế nào đây?" Lúc nũng nịu thì "A Thác làm thế nào đây?" Lúc thật sự sợ hãi là "An Thác Hải làm thế nào đây?".

Còn khoảng một trăm bước nữa, một trăm bước rồi năm mươi bước, đôi chân Mục Hựu Ân run rẩy, cô gần như có thể thấy trước con đường cùng tối om rồi, cô gần như có thể thấy trước cảnh gã đàn ông ấn cô vào tường, xé rách váy của cô.

Lúc ấy cô phải làm gì đây? Lúc ấy cô nhất định sẽ làm cái việc mà cô hằng mong ước, hung dữ nhổ một bãi nước bọt lên mặt gã đàn ông kia, rồi nói với gã: "Đồ khốn, người đàn ông của tao sẽ chặt đứt đầu mi, rồi treo đầu mi lên tường thành."

Giống như câu chuyện Bắc Âu cổ xưa vậy, chàng kỵ sĩ viễn chinh trở về quê hương rồi nhìn thấy bia mộ vị hôn thê của mình, trong đêm trăng, chàng kỵ sĩ sẽ vùng thanh kiếm dài chặt đứt đầu tên ác ôn đã vấy bẩn vị hôn thê, chàng treo đầu tên ác ôn lên cổng thành để an ủi vong hồn vị hôn thê của mình.

Mười bước, Mục Hựu Ân không nhìn thấy bức tường đen xì đó.

Ánh nắng Địa Trung Hải rải đầy trên quảng trường hình tròn màu trắng mang đến vẻ đẹp dễ giống như niềm hy vọng, trên quảng trường bày bán đủ loại hương liệu sặc sỡ, đây là một khu chợ hương liệu, quy mô của khu chợ hơi nhỏ nhưng với Mục Hựu Ân mà nói như vậy đã đủ rồi.

Bước qua cánh cửa hình vòm chật hẹp, Mục Hựu Ân đặt chân lên những viên gạch màu trắng trên quảng trường, lựa chọn dừng chân ở trước một cửa hàng hương liệu, chủ tiệm hương liệu ở phía bên trái cô là một người đàn ông có vóc dáng vạm vỡ, thừa sức đối phó với gã đàn ông xa lạ ở phía sau cô.

Lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán đi Mục Hựu Ân quay đầu lại, đối mặt với gã đàn ông một mực bám theo cô và nói với cô rằng cô rất giống một người bạn quen.

Cách bắt chuyện của đàn ông: khi đối mặt với cô gái vừa ý mình thì lời dạo đầu thường nói rằng cô rất giống một người bạn của tôi, lúc đó sẽ thu được hiệu quả không tồi.

"Thưa anh, tôi nghĩ anh vẫn nên dừng ở đây đi, nếu còn tiếp tục như vậy tôi sẽ báo cảnh sát." Mục Hựu Ân nói với người đàn ông, cùng lúc đó cô đưa tay ra phía sau, lấy điện thoại từ trong túi ra và bật nguồn, điện thoại của cô có hệ thống định vị, khi cô bật máy thì Saina có thể nhanh chóng tìm thấy cô.

"Triệu Hương Nông." Người đàn ông nhìn cô, miệng không ngừng lẩm bẩm cái tên không lâu trước đó cô nghe được từ miệng anh ta ở khu chợ đồ cổ.

Lại thế nữa! Mục Hựu Ân đánh bạo, khề hắng giọng, nói: "Thưa anh, có phải sau đó anh sẽ kể cho tôi một câu chuyện, cô gái tên Triệu Hương Nông giống tôi đó là người yêu của anh, hai người yêu nhau sâu đậm, nhưng có một ngày cô ấy rời khỏi anh."

Cách bắt chuyện của đàn ông: Sau khi đạt được hiệu quả không tồi, tốt nhất là người bạn trong miệng anh ta đã chết rồi, như vậy sẽ khơi gợi niềm thương cảm bẩm sinh của phái nữ.

Đôi mắt chăm chú nhìn cô của người đàn ông hiện lên vẻ ngẩn ngơ.

Mục Hựu Ân tiếp tục nói: "Rời đi ở đây chính là chỉ không nhìn thấy nữa, cô ấy chết rồi..."

Những lời tiếp theo của Mục Hựu Ân bị nén lại ở cổ họng, ngón cái và ngón trỏ của người đàn ông bóp chặt xương sụn ở cổ cô khiến cô không thể thốt ra được lời nào.

Mục Hựu Ân giờ tay nắm lấy tay người đàn ông, trong gang tấc cô nhìn thấy khuôn mặt vạm vỡ của người đàn ông, ngũ quan đẹp đẽ cũng vì vẻ vạm vỡ mà trở nên dữ tợn, thứ khiến người ta sợ hãi hơn khuôn mặt dữ tợn đó là giọng nói của người đàn ông, giống như ác thú bị giam cầm: "Cô ấy không chết..."

Nỗi sợ hãi khiến Mục Hựu Ân không thể không hòa theo người đàn ông mà gian nan gật đầu.

Người đàn ông buông cô ra, lùi lại một bước, miệng lẩm bẩm "Cô ấy không chết, cô ấy không chết..."

Liếc ông chủ tiệm hương liệu một cái, cái vị không có chút ý định dám làm việc nghĩa đó, Mục Hựu Ân chỉ có thể tự nhận mình quá đen đủi, bây giờ cô không còn sự dũng cảm như lúc vừa rồi, nhân cơ hội người đàn ông đang thất thần không chú ý đến cô, Mục Hựu Ân muốn lén lút chuồn đi, vừa mới dịch chân đã bị người đàn ông hung dữ quát lên: "Đứng lại!"

Liếc nhìn tiệm hương liệu một lần nữa, Mục Hựu Ân đành bắt đầu đi mà dừng bước.

"Cô nói cô không phải là Triệu Hương Nông?"

Mục Hựu Ân gật đầu, ở khu chợ đồ cổ cô đã giải thích cho anh ta bao nhiêu lần rồi, cô không phải là Triệu Hương Nông.

Cô là Mục Hựu Ân, sống ở một thị trấn nhỏ cách Istanbul hai trăm cây số, thị trấn có tên Thổ Nhĩ Kỳ là Yeil, trong tiếng Trung có nghĩa là màu xanh, sức sống. Thị trấn nằm ở khu vực Bắc Trung bộ Địa Trung Hải chủ yếu trồng trọt trái cây, thị trấn có sức sống tràn trề đúng như tên gọi của nó, cô đến từ một gia đình di dân, khi cô tròn 8 tuổi bố mẹ cô rời khỏi Trung Quốc đi đến Thổ Nhĩ Kỳ.

Lúc này, Mục Hựu Ân ước gì có thể đọc gia phả nhà mình cho người đàn ông này nghe.

Người đàn ông gật đầu, đưa ra một yêu cầu với cô.

"Cô có thể đọc giúp tôi một cái tên không?"

Mục Hựu Ân vội vàng gật đầu.

Người đàn ông nói một cách chậm rãi: "Bách Nguyên Tú."

Dựa vào sự miễn cảm của phái nữ, Mục Hựu Ân cảm thấy dường như người đàn ông đang bắt chước theo một giọng điệu khác để đọc cái tên này, có chút gấp gáp có chút xung động.

"Bách Nguyên Tú." Mục Hựu Ân ngoan ngoãn đọc theo người đàn ông, bởi vì vừa rồi hầu hết bị người đàn ông bóp chặt nên giọng cô có chút khàn khàn.

Người đàn ông cau mày.

Vừa nhìn thấy người đàn ông cau mày trong lòng Mục Hựu Ân bắt đầu hốt hoảng, từ biểu cảm trên mặt người đàn ông cô có thể đoán ra rõ ràng người đàn ông không hài lòng với giọng của cô, vội vàng hắng giọng, khiến giọng điệu của mình quay về lúc bình thường.

Hít một hơi thật sâu, Mục Hựu Ân chậm chạp đọc cái tên đó ra.

"Bách Nguyên Tú."

Cái tên "Bách Nguyên Tú" một lần nữa được cô đọc ra khiến ánh mắt người đàn ông xoáy sâu vào cô, giây phút ấy, Mục Hựu Ân cảm thấy cõi lòng người đàn ông rất khổ đau, đôi mắt anh ta dần dần trở nên ảm đạm, quảng trường sắc sỡ như càng làm nổi bật vẻ đau thương lắng đọng.

Anh ngần ngại nhìn cô.

Mục Hựu Ân không dám nhúc nhích, trong lòng cầu nguyện Saina nhanh chóng tìm thấy cô, cô bảo đảm về sau nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời An Thác Hải, không lén lút trốn ra ngoài nữa.

Thổ Nhĩ Kỳ cắt ngang qua lục địa Á-Âu, vị trí địa lý đặc thù khiến quốc gia này trở thành một đất nước đa sắc tộc, cộng thêm phía Đông Nam tiếp giáp Syria, Iraq, phía Đông tiếp giáp Iran, nên An Thác Hải luôn sợ cô bỗng dưng biến mất, cho dù Mục Hựu Ân đã 28 tuổi nhưng trong mắt An Thác Hải cô vẫn luôn rất nhất gan, là cô gái mỗi lần lên lớp đều không dám rời tay trả lời cô giáo.

Thực tế thì, lần này đúng là Mục Hựu Ân giấu An Thác Hải lén lút trốn ra ngoài.

"Thưa anh, có cần tôi đọc lại một lần nữa không." Mục Hựu Ân hỏi lấy lòng người đàn ông đó.

Đáy mắt người đàn ông vì câu này của cô càng nhuốm màu ảm đạm, khi anh chăm chú nhìn khuôn mặt cô ánh mắt lại dấy lên tia hy vọng.

"Nguyên Tú." Người đàn ông mờ lời.

Hả, ý của anh ta là muốn cô đọc theo sao?

"Cô đọc, Nguyên Tú." Người đàn ông nói.

"Cô đọc, Nguyên Tú." Mục Hựu Ân nói y hệt người đàn ông.

Cô vừa nói xong người đàn ông đã nổi giận quát lên: "Triệu Hương Nông, từ lúc nào mà em trở nên ngu ngốc như vậy? Không phải "Cô đọc Nguyên Tú", mà là Nguyên Tú thôi, không cần cho "cô đọc" vào."

Hừm... Đã nói cô là Mục Hựu Ân rồi, cô không phải Triệu Hương Nông, còn nữa, cô cũng không thông minh, cô là một người bình thường, là sự tồn tại giống như một người qua đường nào đó.

Mục Hựu Ân vội vàng ra dấu tay "Ok" xoa dịu cảm xúc của người đàn ông, cô không muốn bị bóp cổ lần nữa đâu.

Người đàn ông hít một hơi thật sâu, nhìn cô, trong mắt chảy tràn vẻ dịu dàng, thốt lên: "Nguyên Tú."

Chắc hẳn, trong tháng năm mà cô không biết, nhất định có một người ngày qua ngày dịu dàng gọi cái tên này, giọng điệu ấy, có lẽ sau giọng điệu ấy còn xen lẫn sự bi thương nhạt nhòa.

Nếu không, lúc này trái tim cô sao lại bi thương đến vậy?

"Nguyên Tú." Cô đè thấp giọng, khẽ khẽ đọc lên.

Một cảm xúc không tên bùng lên trong tim khiến Mục Hựu Ân thấy hy vọng, cái tên được cô đọc ra sẽ xua tan mây mù trong mắt người đàn ông.

Nơi đây là Istanbul, bờ biển Aegean xanh thẳm hắt lên bầu trời trong xanh của Istanbul, bầu trời trong xanh của Istanbul không bao dung lời nói dối và sự khổ đau.

Mục Hựu Ân tin rằng, người đàn ông xa lạ có cùng màu da cùng ngôn ngữ đứng trước mặt cô nhất định mang trong mình một câu chuyện xưa cũ bi thương.

Trong câu chuyện xưa cũ bi thương đó nhất định có một cô gái tên là Triệu Hương Nông, hai người yêu thương lẫn nhau, rồi có một ngày, người đàn ông phát hiện ra Triệu Hương Nông đã biến mất, không thể tìm thấy.

Triệu Hương Nông chết rồi.

Có con gió thổi ra từ trong con hẻm hình chữ "V", khiến cô đứng đầu gió không tự chủ được rung mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Như bắt đầu cũng như kết thúc (02)

Tại khu chợ hương liệu ở Istanbul, người phụ nữ đứng trước mặt anh có một khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp giống hệt cô ấy, ấn tượng đầu tiên chính là vẻ ngoài ngọt ngào của cô.

Rất nhiều người từng gặp Triệu Hương Nông đều hình dung cô là con gió nhẹ trên cánh đồng buổi sớm mai, cây kem vị Mocha khiến người ta yêu thích vào mùa hè, ban đầu Bách Nguyên Tú cũng cho là như vậy, đến khi anh luồn chiếc nhẫn đính hôn lên ngón tay cô anh vẫn cho là như vậy, đó là người con gái anh cho là phù hợp nhất để sống cùng anh đến hết cuộc đời, ngoại hình trong sáng, đơn giản thuần khiết, không có một thói hư tật xấu nào.

Nhưng về sau Bách Nguyên Tú mới biết Triệu Hương Nông là một người biết gạt người nhất trên thế giới này, cô dùng nụ cười ngọt ngào của mình để che giấu chiếc răng nanh trong miệng cô.

Cuối cùng có một ngày, khi bị dẫn đến đường cùng, cô dùng nanh nhọn cắn xé gông cùm mang tên trưởng thành đã trói buộc cô.

Quãng thời gian buông thả ngắn ngủi thuộc về Triệu Hương Nông khiến người ta chỉ biết than thở, cũng giống như sinh mệnh của cô vậy.

Trong một khu công viên ở Chicago có một phần mộ, chủ nhân của phần mộ ấy tên là Triệu Hương Nông, sinh mệnh của cô dừng lại ở độ tuổi 25 tuổi đẹp.

Mọi người đều nói cô chết rồi, mọi người đều nhìn thấy tờ cáo phó do chính ba cô thông báo, mọi người đều tin rằng cô gái Triệu Hương Nông 25 tuổi đã vĩnh viễn ngủ say dưới đáy biển Đại Tây Dương.

Nhưng trong số những người đó không bao gồm Bách Nguyên Tú.

Có một nhà triết học phương Tây nói, sự nhưng nhớ ngày này qua ngày khác là một loại ý nghĩ song song tồn tại trong không gian, loại ý nghĩ này tồn tại một kiểu liên hệ nào đó, Bách Nguyên Tú vững tin rằng Triệu Hương Nông vẫn còn tồn tại trong không gian này như cũ, nên nỗi nhưng nhớ anh dành cho cô mới mãnh liệt như vậy, Bách Nguyên Tú vững tin một ngày nào đó anh sẽ gặp lại Triệu Hương Nông.

Hai tiếng đồng hồ trước, tại khu chợ đồ cổ ở Istanbul, Bách Nguyên Tú vươn tay về phía bình hoa được chạm khắc tinh xảo, một bàn tay khác cũng vươn về phía bình hoa giống bàn tay anh, trắng nõn, nhỏ nhắn, ánh mắt anh vô thức tìm kiếm chủ nhân của bàn tay ấy.

Ở khúc ngoặt của hành lang được tô vẽ hoa văn rực rỡ, hai khuôn mặt cách nhau mấy chục centimet, đôi mắt của họ đều phản chiếu đáng vẻ đối phương, giây phút đó, Bách Nguyên Tú cảm thấy mình đang bước vào giấc mộng đẹp đẽ, ở đất nước đa ngôn ngữ này anh nghe thấy giọng nói run rẩy của mình gọi một cái tên tiếng Trung: Triệu Hương Nông.

Bách Nguyên Tú sao có thể nhận nhầm Triệu Hương Nông? Bách Nguyên Tú sao có thể không nhận ra hình dáng của Triệu Hương Nông!

Bách Nguyên Tú nhìn người phụ nữ trước mắt, người phụ nữ có khuôn mặt giống như đúc với Triệu Hương Nông, không, cô ấy chính là Triệu Hương Nông, anh nhất định sẽ chứng minh cô là Triệu Hương Nông.

Bây giờ Bách Nguyên Tú đang chứng minh cho thế giới và cũng chứng minh cho chính mình: Yêu cầu người phụ nữ đọc theo anh.

"Nguyên Tú." Cô đề thấp giọng, khe khẽ gọi tên anh.

Bao nhiêu nhưng nhớ là bấy nhiêu thất vọng!

"Nguyên Tú" mà người phụ nữ đọc lên khiến nỗi nhớ nhưng ngày này qua ngày khác trong ba năm nay của anh tan thành mây khói, giọng của Triệu Hương Nông không phải như này, Triệu Hương Nông chưa bao giờ gọi tên anh bằng cái giọng như này.

"Này anh." Người phụ nữ đưa mặt lại gần anh một chút, giọng nói dè dặt thăm dò: "Hay là, cần tôi đọc một lần nữa không? Không bằng anh nói cụ thể cho tôi nên đọc thế nào, có cần dùng âm uốn lưỡi để đọc không?"

Lời của người phụ nữ lại khiến trái tim Bách Nguyên Tú chìm sâu xuống đáy biển một lần nữa, vẻ nghiêm túc của người phụ nữ ở trong mắt Bách Nguyên Tú lại ngốc nghếch như đầu heo, có lẽ...

Dù trong tim đã nhận ra một số điều, nhưng Bách Nguyên Tú vẫn nhìn chăm chú vào khuôn mặt người phụ nữ, cho tới bây giờ Triệu Hương Nông vẫn là một cao thủ giỏi đống kịch, rất nhiều người đã bị cô lừa cho xoay vòng vòng.

Mãi không nhận được lời hồi đáp, Mục Hựu Ân cảm thấy rất lúng túng, lấy hết can đảm: "Ừm... nếu anh không yêu cầu gì nữa thì tôi đi đây, bạn... bạn tôi nhất định đang tìm tôi khắp nơi."

Rời xa người đàn ông một khoảng cách nhất định, ánh mắt Mục Hựu Ân tìm kiếm bóng dáng Saina trên quảng trường, ánh nắng trên quảng trường khiến cô phải nheo mắt lại theo thói quen.

Mục Hựu Ân không tìm thấy Saina trên quảng trường, đến khi tầm mắt cô dừng ở trên khuôn mặt người đàn ông một lần nữa lại phát hiện lúc này vẻ mặt của người đàn ông có sự thay đổi một trời một vực với vẻ mặt lúc này.

Nếu vẻ mặt một giây trước của người đàn ông như bị đẩy vào địa ngục, thì vẻ mặt lúc này của người đàn ông giống như bay lên thiên đàng.

"Triệu Hương Nông, vừa rồi anh suýt nữa mắc bẫy của em rồi." Người đàn ông nói.

Mục Hựu Ân nhếch miệng định nói gì đó với người đàn ông, đang định mở lời thì bị giọng nói tràn ngập sự vui sướng của người đàn ông cắt ngang.

"Lúc em 14 tuổi, bạn học của em đều gọi em là em gái bốn mắt, em bị cận 10 độ, năm 16 tuổi vì thay đổi biệt danh này mà em chuyển sang dùng kính sát trùng, năm 18 tuổi em làm phẫu thuật chữa khỏi tật cận thị, sau khi phẫu thuật em giữ thói quen nheo mắt lại lúc gặp ánh sáng mạnh, đó là đáng về anh thích nhất." Anh vươn tay ra ngón tay khẽ chạm vào đuôi mắt của cô: "Lúc em nheo mắt lại đôi mắt của em rất dài, khúc mắt cong cong, trông rất mơ màng, đó là biểu cảm trước mỗi lần anh hôn em mới xuất hiện."

"Triệu Hương Nông, em còn nói không phải em, sao em có thể không phải là em!"

Con người chuyển động theo ngón tay đang vuốt ve khúc mắt mình, vài giây sau, Mục Hựu Ân hất mạnh bàn tay đó ra, nếu để An Thác Hải nhìn thấy anh ấy sẽ nổi điên.

Đúng là một tên đàn ông bại não, thở ra một hơi Mục Hựu Ân chỉ vào mắt mình nói: "Thưa anh, mắt tôi từng làm phẫu thuật, nhưng tôi làm phẫu thuật bong võng mạc, hơn nữa, tôi còn có thể nói cho anh biết thị lực của tôi không có trở ngại gì."

Sau khi nói xong Mục Hựu Ân không dây dưa với người đàn ông trước mắt nữa, vừa định xoay người đã bị người đàn ông giữ lại, Mục Hựu Ân dùng tiếng Thổ Nhĩ Kỳ kêu cứu.

Tiếng hô hoán của cô thật sự thu hút vài người vây xem, người đàn ông lựa chọn bất chấp tất cả, anh vẫn đắm chìm trong thế giới của anh mà tự làm bảm một mình.

"Bỏ tay ra!" Mục Hựu Ân cảnh cáo người đàn ông.

Mấy người vây quanh đó bước tới kéo người đàn ông ra, người đàn ông lại dễ dàng thoát khỏi mấy người đó, ánh mắt anh vẫn dán chặt vào người Mục Hựu Ân, nói ra những lời khiến cô cảm thấy nực cười: "Triệu Hương Nông, có lẽ, ba năm trước em đã mất trí nhớ rồi."

Nói láo, Mục Hựu Ân giận quá hóa cười.

"Triệu Hương Nông, anh là Nguyên Tú, là Bách Nguyên Tú." Người đàn ông nói.

Mục Hựu Ân trực tiếp cầm điện thoại lên báo cảnh sát.

Tình trạng của người đàn ông giống như phát điên rồi, anh gọi cô đủ kiểu, từ Triệu Hương Nông thành Tiểu Nông.

"Này, anh kia, anh đủ chưa vậy?" Mục Hựu Ân cuối cùng không thể nhịn được nữa.

Tiếng quát mắng của cô đạt được hiệu quả nào đó, ánh mắt người đàn ông trở nên trấn tĩnh một chút, sau một hồi nhìn cô chăm chú, anh nói câu xin lỗi.

"Tiểu Nông, đừng sợ, anh vĩnh viễn không làm chuyện khiến em tổn thương đâu."

Trời ạ! Rõ ràng anh ta coi cô là một người mất trí nhớ rồi, ông anh này xem phim nhiều quá sao? Mục Hựu Ân chán ghét mà nhú mày.

Người đàn ông dường như cảm thấy vẻ mặt chán ghét của cô, giọng nói của anh bắt đầu khề khàng khép nép: "Anh biết bản thân lúc này rất ngang ngạnh, nhưng em có thể cho anh vài phút được không, trong mười phút này hãy nghe anh nói."

Được thôi, dù sao thì cảnh sát sắp đến đây rồi, Mục Hựu Ân khoanh tay bày ra tư thế rửa tai lắng nghe.

Những người vây xem cũng lần lượt tản ra, bàn tay đặt trên vai cô của người đàn ông buông xuống, hơi cụp mắt xuống giống như nhìn cô lại giống như thông qua cô để nhìn một người khác.

Người đàn ông bắt đầu nói:

"Triệu Hương Nông 10 tuổi, Bách Nguyên Tú 14 tuổi, họ gặp nhau lần đầu ở nông trang, lần đầu tiên gặp nhau cụ thể đã xảy ra những chuyện gì chắc hẳn họ đã quên rồi, họ có những người bạn chung, những người bạn của bọn họ đều được hưởng nền giáo dục tốt như bọn họ. Bọn họ ở bên nhau giống cái cách mà người lớn lấy làm hải lòng."

"Lúc Bách Nguyên Tú 16 tuổi, anh ta hôn một cô gái trong nhà thờ bị Triệu Hương Nông nhìn thấy, cô ấy nói chuyện này cho cha xứ trong nhà thờ, thế là trong một năm đó Bách Nguyên Tú không được cho một xu tiền tiêu vặt nào, lúc ấy anh ta cảm thấy Triệu Hương Nông là một cô gái vô vị cứng nhắc."

"Lúc Bách Nguyên Tú 17 tuổi, anh ta bị cô gái hơn anh ta 5 tuổi đá, đó là lần đầu tiên anh ta bị đá, anh ta đã mở party thất tình giống y như những anh chàng đau khổ vì bị đá khác, mọi người đều đến an ủi anh ta đại loại như đưa con gái kia không có mắt, lúc ấy dường như chỉ có Triệu Hương Nông che miệng cười trộm, anh ta hỏi cô cười cái gì, cô nói anh không cảm thấy cuộc thất tình của anh rất giả tạo sao? Lời của cô khiến anh ta thẹn quá hóa giận."

"Lúc Bách Nguyên Tú 18 tuổi, anh ta phát hiện trong vòng một năm bạn bè của anh ta dường như đã ít đi rất nhiều, cũng không hẳn là ít mà là số bạn bè anh ta muốn qua lại thường xuyên để nghe anh ta than vãn không nhiều, mà Triệu Hương Nông là một người bạn mà anh ta liên lạc thường xuyên nhất."

"Lúc Bách Nguyên Tú 19 tuổi, anh ta đỡ được Triệu Hương Nông ngã từ trên lưng ngựa xuống, đêm hôm đó lần đầu tiên Triệu Hương Nông uống đến say mềm trước mặt anh ta, ngày hôm sau tỉnh lại, anh ta phát hiện hai người đang nằm chen chúc trên sofa."

"Lúc Bách Nguyên Tú 20 tuổi, cả năm trời anh ta không gặp Triệu Hương Nông, anh ta ở Mỹ, cô ở Pháp."

"Một năm sau, bọn họ gặp nhau ở buổi tiệc mừng năm mới, năm đó Triệu Hương Nông 17 tuổi Bách Nguyên Tú 21 tuổi, cô mặc lễ phục màu xanh nước biển, Bách Nguyên Tú nhớ rõ từ cái nhìn đầu tiên mình đã bị bất ngờ trước một Triệu Hương Nông khoác trên mình bộ lễ phục màu xanh nước biển, thầm nghĩ con bé này trở nên xinh đẹp rồi, cô duyên dáng đứng ở nơi đó, còn anh ta đang nắm tay cô bạn gái anh ta mới quen."

"Lúc Bách Nguyên Tú 22 tuổi, anh ta đã nằm trên bãi cỏ hôn Triệu Hương Nông, bọn họ lén chuẩn bị buổi vũ hội, vì chạy quá vội nên bọn họ cùng nằm ngoài bãi cỏ, đó là một buổi tối giữa hạ, bởi vì bầu trời giăng đầy tinh tú nên anh ta cảm thấy lúc này mà không hôn cô thì quá đáng tiếc, đêm đó Bách Nguyên Tú nghĩ, dù cô gái hôm đó nằm cùng với anh dưới bầu trời đầy sao không phải Triệu Hương Nông anh ta cũng sẽ hôn, lúc ấy anh ta chỉ dám hôn cô, bởi vì anh ta biết cô gái nằm bên cạnh anh ta chỉ có thể hôn chứ không được sờ mó."

"Lúc Bách Nguyên Tú 24 tuổi, có người hỏi anh ta bạn gái chính hiệu của anh ta có phải là Triệu Hương Nông người thừa kế nhà họ Triệu không, anh ta chỉ mỉm cười im lặng, dù không thừa nhận cũng không phủ nhận, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, anh và Triệu Hương Nông đã trở thành đôi kim đồng ngọc nữ trong mắt một số người, cử chỉ của bọn họ thân mật, phối hợp ăn ý khi xuất hiện trong một số trường hợp chính thức."

"Lúc Bách Nguyên Tú 26 tuổi, ba anh ta đưa ra cho anh ta bốn đối tượng liên hôn, trong bốn người này có Triệu Hương Nông, sau một ngày suy nghĩ anh ta gọi điện cho Triệu Hương Nông nói Tiểu Nông à hay là chúng mình ở bên nhau đi, đầu dây bên kia đồng ý rất dứt khoát, bọn họ thông báo tin tức qua lại với đối phương trên trang cá nhân của mình, từ hôm đó trở đi, Triệu Hương Nông trở thành bạn gái chính thức của Bách Nguyên Tú."

"Lúc Bách Nguyên Tú 28 tuổi anh ta tổ chức lễ đính hôn với Triệu Hương Nông đúng như kế hoạch đã định, ngày đó Triệu Hương Nông vừa tròn 24 tuổi, khoác trên mình bộ lễ phục đính hôn màu hồng nhạt, một số người nói vị hôn thê của anh ta trong sáng hết như nàng tiên bước ra từ trong giấc mộng, ngày hôm đó, cô uống một chút rượu rồi cười khúc khích nói với anh rằng Nguyên Tú anh là người đàn ông duy nhất hôn lên môi em, chạm vào cơ thể em, nghe những lời này Bách Nguyên Tú ngay lập tức tỉnh rượu."

Người đàn ông nói đến đây thì dừng lại, thờ dài, tiếng thờ dài đó lọt vào tai Mục Hựu Ân như tiếng lòng của anh ta vậy.

Anh tiếp tục nói: "Một năm đó là khoảng thời gian rất nhiều chuyện xảy ra với Bách Nguyên Tú và Triệu Hương Nông, sau hai ngày đính hôn, Bách Nguyên Tú bắt đầu suy nghĩ, anh ta có nên giải trừ hôn ước với Triệu Hương Nông không, hay là ở bên cạnh người thừa kế chịu chơi nhà lão James, còn chưa đợi anh ta suy nghĩ rõ ràng Triệu Hương Nông đã phát hiện ra tám séc anh ta cho cô gái khác, đó là tám séc có mệnh giá 500 nghìn, tám séc đó là cái giá để kết thúc một sinh mệnh nhỏ chưa thành hình."

Nói đến đây dường như người đàn ông không còn sức lực để nói tiếp nữa, Mục Hựu Ân vô thức bị câu chuyện giản lược của người đàn ông hấp dẫn, không nhận được hỏi: "Sau đó thì sao?"

Hồi lâu sau...

"Sau đó, có một ngày Triệu Hương Nông dùng một giọng điệu bình thản nói với anh ta rằng, Nguyên Tú, bây giờ em có thể rất bình thản mà kết hôn cùng anh rồi, em đã dành lần đầu tiên của em cùng một tám séc mệnh giá 500 nghìn cho một người đàn ông khác rồi, thứ vốn dĩ thuộc về anh, Nguyên Tú, em nghĩ sau khi kết hôn có lẽ em có thể bình tĩnh hòa nhã mà gọi điện thoại cho cô bồ nhí của anh bảo anh nghe điện thoại."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Như bắt đầu cũng như kết thúc (03)

Đến bây giờ Bách Nguyên Tú vẫn nhớ biểu cảm khi Triệu Hương Nói ra những lời đó, cánh môi đóng rồi mở, cô đứng bên chiếc ghế trong đình viện màu trắng, mặc một chiếc váy lụa màu hồng đào, dáng vẻ rất rạng rỡ, khuôn mặt có chút tái nhợt, giọng điệu hồ hững, cô đã nói rằng: "Nguyên Tú, bây giờ em có thể rất bình thân mà kết hôn với anh rồi, em đã dành lần đầu của em cùng một tờ séc mệnh giá 500 nghìn cho một người đàn ông khác, thứ vốn dĩ thuộc về anh, Nguyên Tú, em nghĩ sau khi chúng ta kết hôn có lẽ em có thể bình tĩnh nhả nhện gọi điện cho cô bồ nhí của anh bảo anh nghe điện thoại."

Cuối cùng, giọng điệu của cô mang theo chút đắc ý: "Nguyên Tú, em còn hào phóng hơn cả anh, đơn vị tiền tệ trên tờ séc của anh là đô la Mỹ, của em là đồng Euro."

Trong nháy mắt đó, cuộc đời của gã Bách Nguyên Tú 28 tuổi đã trải qua một vở kịch hoang đường, phía sau vở kịch hoang đường đó là con tim khô cằn của gã đàn ông trắng hoa, anh ta nhận ra anh ta yêu cô, giây phút đó anh ta mới hiểu một cách sâu sắc cảm giác trái tim như bị dao cắt.

Lúc ấy, trong mỗi đêm triền miên trong cơn say Bách Nguyên Tú đều tự an ủi chính mình, không sao, bây giờ vẫn còn kịp, vẫn còn kịp.

Thế nhưng, không kịp nữa rồi, trên đời này hoàn toàn không có chuyện lãng tử quay đầu quý hơn vàng gì đó.

Bốn năm sau, Bách Nguyên Tú 32 tuổi, dưới bầu trời trong xanh của Istanbul, anh đứng trên quảng trường màu trắng, đứng trước mặt anh là người phụ nữ có khuôn mặt giống hệt Triệu Hương Nông.

Bách Nguyên Tú bật cười thành tiếng, tiếng cười trống rỗng, anh tiếp tục nhìn khuôn mặt kia nói: "Bách Nguyên Tú 29 tuổi, Triệu Hương Nông 25 tuổi, bọn họ cùng xuất hiện ở nhà thờ vào tháng tư như bọn họ đã ước định, bộ váy đính hôn màu hồng của Triệu Hương Nông đã biến thành bộ váy kết hôn màu trắng, nhưng chủ rể không phải Bách Nguyên Tú, chủ rể của Triệu Hương Nông tên là Tống Ngọc Trạch."

Đến cuối cùng Mục Hựu Ân không dám hít thở, sợ rằng chỉ cần cô hít thở sẽ cắt ngang lời của người đàn ông, cô không ngờ kết cục sau cùng của câu chuyện lại như vậy.

Dường như câu chuyện của người đàn ông đã kết thúc, anh cứ dụi dằm nhìn cô chăm chú, có lẽ anh muốn xuyên qua khuôn mặt cô để ngắm một khuôn mặt khác.

"Sau đó thì sao?" Mục Hựu Ân khẽ hỏi.

Người đàn ông không trả lời cô.

"Sau đó thì sao?" Mục Hựu Ân lại hỏi lần nữa, chân chờ một chút cô lại hỏi một câu: "Sau đó, cô gái... Triệu... Triệu Hương Nông đã xảy ra chuyện gì?"

Mục Hựu Ân cảm thấy cái tên "Triệu Hương Nông" phát âm có chút ngượng miệng, chắc là cái chữ "Nông" kia là âm mũi, mà mũi của cô không ớn lắm.

Vấn đề của cô khiến sắc mặt người đàn ông tên Bách Nguyên Tú trắng bệch, nhìn sắc mặt trắng bệch của người đàn ông cô đoán về sau người phụ nữ tên Triệu Hương Nông kia nhất định đã xảy ra chuyện chẳng lành.

"Tôi rất giống cô ấy sao?" Mục Hựu Ân vội vàng chuyển chủ đề.

"Giống y như đúc."

Mục Hựu Ân gật đầu, cô cũng không biết mình nên an ủi người đàn ông đau khổ này như nào, đành dùng giọng điệu dụi dằm nhất nói với anh ta rằng, dù cô và Triệu Hương Nông giống hệt nhau, nhưng cô thật sự không phải cô ấy.

"Anh à, tôi nghĩ anh thật sự nhận nhầm người rồi, tôi không phải Triệu Hương Nông, tên của tôi là Mục Hựu Ân, tôi cũng không mất trí nhớ, dù trí nhớ của tôi không tốt, nhưng những chuyện thú vị trong quãng thời gian tôi trưởng thành tôi đều nhớ rõ, trước đó tôi có nói dối anh là tôi sinh ra và lớn lên ở Thổ Nhĩ Kỳ, thực ra tôi cũng là một vị khách du lịch giống anh."

Bách Nguyên Tú ngẩn ngơ nhìn cô, dường như những lời của cô đối với anh như một thứ văn chương khó hiểu.

Thầm thở dài một cái, Mục Hựu Ân gơ tay trái của mình lên, chiếc nhẫn bạch kim trên ngón vô danh trên tay trái cô lấp lánh dưới ánh mặt trời.

"Anh Bách, thân phận bây giờ của tôi là bà An, tôi với chồng tôi là thanh mai trúc mã, bốn năm trước chúng tôi đã cử hành hôn lễ ở quê nhà, tôi chỉ giống với người đó thôi, chứ tôi có thể chứng minh tôi không phải người đó."

Bách Nguyên Tú lắc đầu, ngón tay anh chỉ vào khoe mắt cô, lắc đầu nói: "Không đúng, Tiểu Nông nhắm mắt lại cũng giống hệt cô."

Đúng là một người đàn ông si tình.

Mục Hựu Ân mềm mỏng nói: "Anh Bách, hay là anh đi kiểm tra một chút, nghe nói tám mươi phần trăm số người từng làm phẫu thuật khắc phục thị lực đều có những thói quen vô thức như này."

"Không phải, trên đời này chỉ có mình Tiểu Nông mới làm ra được biểu cảm như vậy." Anh cố chấp nói.

Mục Hựu Ân càng thêm đau lòng cho người đàn ông ở trước mắt này, cô vỗ vai anh và nói: "Anh Bách, tôi tin cuối cùng một ngày nào đó anh sẽ gặp lại cô ấy, tôi sẽ cầu nguyện thượng đế mỗi ngày để hai người sớm gặp lại nhau."

Từ phía xa xa có vài người cảnh sát vội vàng chạy đến, phía sau mấy người cảnh sát đó là Saina, Mục Hựu Ân vẫy tay với Saina.

Chiếc nhẫn bạch kim trên ngón vô danh lấp lánh dưới ánh mặt trời, ánh sáng của chiếc nhẫn lay động trước mặt anh, khiến anh đầu óc anh quay cuồng, anh vươn tay bắt lấy bàn tay đang đung đưa đó, nhìn chủ nhân của bàn tay ấy qua khe hở của ngón tay, lần này trong mắt cô không có chút vẻ chán ghét nào.

Ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn hết sức bình thường đó, bộ dạng có chút ngại ngùng, giọng nói ngọt ngào: "Tôi rất thích chồng tôi, thích giống như anh thích Triệu Hương Nông vậy."

Dường như cô cảm thấy việc khoe khoang hạnh phúc của bản thân trước mặt một người đàn ông mất người yêu là một sai lầm, vội vàng sửa lời: "Anh à, anh rất đẹp trai, nếu tôi mà chưa kết hôn tôi nhất định sẽ bị anh mê hoặc."

Sau khi Mục Hựu Ân nói xong câu này, liền vô thức mà nhìn khắp bốn phía, vừa rồi cô đã khen tướng mạo của người đàn ông khác, nếu để Thác Hải biết được anh nhất định sẽ trưng ra bộ mặt thối ba ngày ba đêm.

"Khụ khụ..." Mục Hựu Ân thấy hối hận vội vàng bổ sung: "Ngoài chồng tôi ra thì anh là người đẹp trai thứ hai trong số những người đàn ông tôi từng gặp."

Lời này nói không ngoa chút nào, An Thác Hải đúng là rất đẹp trai! Đẹp trai đến nỗi khiến Mục Hựu Ân ăn không ngon ngủ không yên, chỉ sợ là một chút anh sẽ bị những cô ả trẻ trung hơn cô, xinh đẹp hơn cô, thân hình bốc lửa hơn cô, dẻo miệng hơn cô cướp đi mất.

Bách Nguyên Tú không vì cô bảo anh là người đàn ông đẹp trai thứ hai mà vui mừng, cũng đúng, nếu lời này do Triệu Hương Nông nói ra mới có hiệu quả.

Mục Hựu Ân có chút ngượng ngùng, sự xuất hiện của mấy người sành sát và Saina đã giúp cô xua tan sự lúng túng của cô.

Sau khi sánh vai đi cùng Saina mấy trăm bước Mục Hựu Ân ngoảnh đầu lại, vừa rồi lúc cô muốn rời đi người đàn ông vẫn nắm tay cô không buông, người đàn ông vẫn đứng ở chỗ cũ, ánh mắt vẫn nhìn theo cô, dường như hai người cảnh sát đang nói gì đó với anh ta, người đàn ông bất động giống pho tượng trên quảng trường.

"Mục Hựu Ân." Saina cảnh cáo cô.

Mục Hựu Ân vội vàng quay đầu lại không nhìn người đàn ông đó nữa, cô nghĩ Saina là cô đã mua cho cô ấy chiếc bra hoa xinh xắn.

"Thôi thôi!" Saina hừ lạnh: "Mục Hựu Ân, cậu nghe đây, về sau tôi sẽ không nghe những lời quý quyết của cậu nữa đâu."

Saina và Mục Hựu Ân lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cô ấy là nhà chế tác đồ thủ công, cách một khoảng thời gian cô ấy sẽ giao hàng mỹ nghệ cô ấy làm ra đến nơi đặt hàng ở Istanbul, lần này là cô lên chốn ở ghế sau xe khiến Saina đành phải đưa cô đến đây. Điều khiến Mục Hựu Ân khó chịu là rõ ràng cô bằng tuổi Saina thế mà cô ấy lại chăm sóc cô như đứa trẻ, thế là, nhân lúc Saina không để ý cô thoát khỏi cô ấy, vừa mới thoát khỏi Saina không lâu Mục Hựu Ân đã gặp phải Bách Nguyên Tú coi cô thành Triệu Hương Nông.

Triệu Hương Nông, Mục Hựu Ân thầm nhắc lại cái tên này, cô và cô ấy thật sự giống nhau sao?

"Mục Hựu Ân, tên đàn ông vừa rồi có chuyện gì vậy?" Saina bỗng nhiên hỏi.

Thế là, Mục Hựu Ân lại nói dối Saina, đó là người đàn ông nhạt nhẽo muốn mời cô uống cà phê.

Saina dừng bước, nhìn người phụ nữ châu Á thấp hơn cô một cái đầu, đứng ở góc độ của một nhà chế tác đồ thủ công mà nhìn cô ấy, cô ấy là một tác phẩm thuần tự nhiên, đường nét mềm mại của khuôn mặt hết như dòng nước chảy róc rách, thứ duy nhất khiến người ta cảm thấy hơi đáng tiếc chính là khuôn mặt hơi tái nhợt của cô ấy, nhưng điều này ngược lại làm nổi bật lên vẻ mong manh dễ vỡ của cô ấy.

Có lẽ, vừa rồi người đàn ông trên quảng trường thật sự bị dáng vẻ mong manh của Mục Hựu Ân thu hút?

Saina gạt đầu biểu thị mình chấp nhận đáp án này, lúc này điện thoại trong túi vang lên, vừa nhìn thấy người gọi đến Saina liền cảm thấy đau đầu, An Thác Hải đã "dội bom" điện thoại cô bao nhiêu lần rồi.

Người chồng ra ngoài làm việc gọi điện về nhà kiểm tra, sau khi phát hiện anh ta không gọi được cho cô vợ liền gọi điện cho người bạn thân nhất của vợ mình.

Nhắm mắt nhận điện thoại Saina tỏ vẻ tự nhiên trả lời người đàn ông: "Ừm, Mục Hựu Ân vẫn đang ngủ, đợi cô ấy ngủ trưa dậy tôi sẽ bảo cô ấy gọi điện thoại cho anh."

Chiếc xe phóng như bay về nhà.

Mở cửa nhà ra, Mục Hựu Ân dựa lưng vào cánh cửa thở hổn hển, đồng hồ trên tường đang chỉ năm giờ đúng, điều này khiến cô rất hài lòng, An Thác Hải sẽ về nhà lúc sáu giờ, nói cách khác chuyện cô làm ngày hôm nay có trời mới biết được.

Mục Hựu Ân rất sợ An Thác Hải nổi giận, thực ra số lần An Thác Hải nổi giận rất ít, nhưng Mục Hựu Ân vẫn sợ An Thác Hải tức giận, anh mà giận thì cô sẽ cảm thấy giống như trời sắp sụp đến nơi vậy.

Vừa mới thả lỏng cảm xúc, tâm tư Mục Hựu Ân không tự chủ được trôi dạt đến quảng trường màu trắng, người đàn ông tên là Bách Nguyên Tú kia có phải đã rời khỏi quảng trường rồi không, còn...

Mục Hựu Ân không tự chủ được mà sờ khuôn mặt mình, trên đời này thật sự có hai người giống nhau như vậy ư? Còn người phụ nữ Triệu Hương Nông đó lúc này đã đi đâu, là không thấy nữa, là rời đi? Hay là đã chết?

Có bóng dáng lặng lẽ che khuất ánh sáng hắt vào từ ngoài cửa sổ, ngẩng đầu lên Mục Hựu Ân thậm kê lên toi đời rồi.

An Thác Hải khoanh tay yên lặng nhìn cô, ánh hoàng hôn rực rỡ từ ngoài cửa sổ chiếu vào khiến quanh người anh tỏa sáng lấp lánh, càng làm nổi bật vóc dáng thon dài rắn rỏi của anh.

"A Thác." Mục Hựu Ân vân vê mép váy mình, chậm chạp nói: "Anh về từ lúc nào vậy?"

An Thác Hải không nói câu gì.

Có thể tưởng tượng ra vẻ mặt lúc này của anh, Mục Hựu Ân nhích từng bước nhỏ, dịch về phía An Thác Hải.

Nhẹ nhàng gục đầu lên lồng ngực anh, Mục Hựu Ân tự động nhận tội: "A Thác, em không ăn uống linh tinh, bữa trưa của em là rau cải, canh cà rốt, bột củ sen đã qua xử lý, em còn hỏi giám đốc nhà hàng, giám đốc nói với em nguồn cung ứng của nhà hàng đều là thực phẩm hữu cơ."

Cô có một bảng thực đơn mang tên Mục Hựu Ân, mỗi món ăn trong thực đơn đều phải trải qua sự chọn lựa kỹ càng của An Thác Hải mới được bày lên, lúc nào giờ nào cần phải hấp thụ loại dinh dưỡng đó.

"A Thác, em không tùy tiện uống nước ở bên ngoài đâu, không tin thì anh có thể hỏi Saina, lúc ra khỏi nhà bình nước của em đựng đầy nước nhà mình."

Mỗi ngày cô cần phải uống một lít nước, một lít nước này là số lượng mà bác sĩ dựa vào thể trọng và chức năng tim và phổi của cô mà tính toán ra. Nước mà Mục Hựu Ân uống tên là Icelandic Glacial, nguồn nước sạch nhất thế giới, đến từ Iceland, trong tiếng Trung Icelandic Glacial có nghĩa là "Nước băng hà Iceland", đó là dòng nước băng hà nằm sâu dưới Iceland hàng thế kỷ, đương nhiên giá cả của nó không hề rẻ.

"A Thác, em cũng nghe theo lời anh phơi nắng lúc hai rưỡi chiều, đủ một tiếng đồng hồ." Lúc nói lời này, Mục Hựu Ân có chút chột dạ, hôm này vì chuyện xảy ra đột ngột khiến cô quên bống chuyện này rồi.

Mỗi ngày Mục Hựu Ân cần phơi nắng một tiếng đồng hồ để hấp thu vitamin D, ngoài ra vẫn còn vô số những điều cô cần chú ý, tuân thủ mỗi ngày.

Sở dĩ có những điều này đều là vì một vụ tai nạn.

Ba năm trước, trên chiếc du thuyền từ Thổ Nhĩ Kỳ đến Hy Lạp, giữa chừng vì sự sơ suất của thuyền trưởng mà xảy ra vụ đắm tàu, cô là người sống sót duy nhất trên chiếc du thuyền chở 110 du khách, ba mẹ cô đã dành cơ hội sống sót cho cô.

Hơn một tháng sau cô tỉnh lại trong bệnh viện và phát hiện ra cô đã mất ba mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Như bắt đầu cũng như kết thúc (04)

Vụ đắm tàu ba năm trước khiến cơ thể vốn khỏe mạnh của Mục Hựu Ân trở nên yếu ớt, ngay cả tâm lý cũng trở nên bất ổn như sức khỏe của cô vậy, cô luôn mơ thấy nước biển dần nuốt chửng cô, mệnh mông vô bờ, xung quanh không một bóng người, trên mặt biển là vẻ tĩnh lặng chết chóc.

Sau khi tỉnh lại, nhân viên điều tra vụ tai nạn sắp xếp cho cô một bác sĩ tâm lý, An Thác Hải cũng từ bỏ công việc kỹ sư để trở thành một thương nhân, bởi vì vợ anh cần một khoản chi tiêu rất lớn.

Có những lúc, Mục Hựu Ân luôn nghĩ cô có thể khiến An Thác Hải sạt nghiệp không, mà dường như việc mà một người không còn gì như cô có thể làm chỉ là ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng, cô vẫn không chịu được cô đơn mà len chuồn ra ngoài chơi vào một ngày tháng tư có ánh nắng rực rỡ.

"Em xin lỗi, Thác Hải, về sau em sẽ không như vậy nữa." Cô làm nũng với anh.

Nhưng mà, hình như không thu được hiệu quả, An Thác Hải vẫn bất động như tảng đá.

"An Thác Hải." Mục Hựu Ân giậm chân.

Người trước mặt buồn bực nói: "Cởi quần áo ra."

Hả... Chuyện gì thế này? Từ trước đến nay An Thác Hải chưa từng xuất hiện tình huống này, bây giờ là ban ngày, mà hôm nay cũng không phải thứ bảy.

Vì tình hình sức khỏe của cô nên bọn họ một tuần làm một lần, chuyện này một năm nay mới có thể làm, hai năm trước được sự cho phép của bác sĩ bọn họ mới sinh hoạt vợ chồng, một năm trước thì nửa tháng một lần, lúc nào sức khỏe của cô không ổn thì trở thành một tháng một lần, nửa năm trước từ nửa tháng đổi thành mười ngày, sau đó bác sĩ lại ám thị có thể một tuần một lần. Trên phương diện này An Thác Hải hoàn toàn nghe theo lời bác sĩ, anh rất biết kiềm chế với chuyện ấy, sự kiềm chế của An Thác Hải khiến lòng Mục Hựu Ân rất khó chịu, dù sao thì bây giờ anh đang ở độ tuổi trẻ trung, sự kiềm chế của An Thác Hải luôn khiến Mục Hựu Ân thấp thòm trong lòng, cơ thể của cô so với những cô nàng Thổ Nhĩ Kỳ ở đây quá yếu ớt.

Mục Hựu Ân luôn nghĩ có phải mình không đủ hấp dẫn nên mới không khơi dậy được ham muốn chuyện ấy của An Thác Hải, một tháng trước sau khi nghe Saina kể rằng cô nàng và bạn trai một tối có thể làm liên tục mấy lần, Mục Hựu Ân càng thấp thòm hơn. Tối đó, khi cô đang tắm thì cố ý kêu to một tiếng, không ngoài dự liệu An Thác Hải lập tức xông vào, cô để anh nhìn thấy cơ thể không một mảnh vải của mình, lúc đó, thực sự biểu hiện của An Thác Hải khiến Mục Hựu Ân hơi buồn, cô không hề nhìn thấy vẻ mê loạn mà cô muốn thấy trong mắt An Thác Hải, cái cô thấy là sự lo lắng trong đôi mắt ấy, sau lo lắng là trách cứ, sau trách cứ là bất đắc dĩ, sau đó anh liền ra khỏi phòng tắm.

Lúc đó, Mục Hựu Ân xấu hổ đến nỗi muốn bật khóc, chắc chắn là do ngực cô không đủ to, mông cô không đủ cong, ánh mắt cũng không đủ ghê người.

Nhưng mà, sau vài phút An Thác Hải lại vào phòng tắm một lần nữa khiến tim cô dâng trào sự vui mừng, đêm đó là lần đầu tiên họ không làm trên giường, đêm hôm đó động tác An Thác Hải có vẻ mạnh bạo hơn sự cẩn thận lúc bình thường.

Hơn nữa lần làm trong nhà tắm này bọn họ đã phá vỡ quy luật một tuần làm một lần, bọn họ trong nhà tắm giống như nhân viên ăn chặn của ông chủ một ngày nghỉ vậy.

Làm xong, dưới ánh mắt của anh cô có chút chột dạ, dường như tâm tư của cô đã bị anh nhìn thấu.

Nhớ lại đêm đó, gò má Mục Hựu Ân hơi ửng hồng, bây giờ trời vẫn chưa tối, như vậy có được không? Dưới sự bao bọc của ba mẹ cô đơn thuần mà trưởng thành, vẫn sống theo phép tắc, làm chuyện ấy phải tắt đèn mới dám buông thả, chần chờ một lúc Mục Hựu Ân lần mò khóa áo của mình, lắp ba lắp bắp nói: "A Thác, bây giờ vẫn chưa tối mà."

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khe khẽ, anh khẽ cốc nhẹ lên trán cô: "Mục Hựu Ân, em nghĩ nhiều quá rồi đấy."

Lúc này Mục Hựu Ân mới phát hiện An Thác Hải bảo cô cởi quần áo ra mang ý khác, áo khoác của cô màu trắng, chiếc áo trắng không may dính chút nước màu màu đỏ của Saina, vệt màu đỏ trên áo trắng khiến người ta nhìn thấy mà giật mình, giống như màu của máu.

Ngẩng đầu lên, khẽ dịch chân, Mục Hựu Ân liền nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của An Thác Hải, sắc mặt đó giống như màu trắng của quảng trường ở khu thành cổ, lặng ngắt nặng nề.

Mục Hựu Ân vội vàng cởi áo rồi ném sang bên cạnh.

An Thác Hải vén lọn tóc trên trán cô, nói một câu, đi tắm đi, tắm xong ăn cơm.

Sau khi tắm rửa ăn tối xong, Mục Hựu Ân liền ngoan ngoãn ngồi trên sofa xem tivi, cô có một tiếng đồng hồ để xem tivi, xem xong tivi là 8 giờ, lúc 8 giờ An Thác Hải sẽ đo huyết áp cho cô, sau đó 9 giờ đúng là thời gian cô phải lên giường đi ngủ.

8 giờ đúng, An Thác Hải cầm máy đo huyết áp ngồi xuống bên cạnh cô, Mục Hựu Ân vươn tay ra gác trên gối cát đặc biệt, ánh mắt vẫn dính chặt vào tivi.

Người mùi hương quen thuộc kia Mục Hựu Ân cong khoe miệng, An Thác Hải nhét kẹo vào miệng cô, kẹo trong miệng cô cũng là thứ đặc biệt có một không hai thuộc về Mục Hựu Ân, được làm từ táo đỏ lột vỏ thượng hạng, đến từ chuyên gia dinh dưỡng mà An Thác Hải thuê, đó là một người Tây Âu, An Thác Hải phải trả cho ông ta 10 nghìn Euro mỗi tháng, công việc của ông ta rất đơn giản chính là mỗi tháng làm ra ba mươi viên kẹo mà An Thác Hải vừa cho cô ăn.

Nếm được mùi vị quen thuộc khiến cõi lòng Mục Hựu Ân khổ sở, một ngày nào đó cô sẽ khiến An Thác Hải trở thành một người nghèo kiết xác? Người đàn ông tốt như này chỉ ít cũng nên lấy được một người phụ nữ khỏe mạnh, hoạt bát, thông minh, mà ba cái kia cô đều không có.

Quay đầu qua, Mục Hựu Ân nheo mắt lại, ngắm An Thác Hải đang chú tâm đo huyết áp cho cô, người đàn ông của cô nhất định là hình thượng chàng kỳ sĩ trong giấc mộng mà mọi phụ nữ trên thế giới đều mơ thấy: Chàng sống trong rừng rậm, cười một chú tẩn mã màu nâu băng qua cánh đồng tuyết, mái tóc mềm mại, có đôi mắt đen láy như mắt nai, dáng người nhanh nhẹn như con báo, luôn xuất hiện trong lúc mọi người cần giúp đỡ nhất.

Cô ngắm anh một cách đắm đuối, bỗng nhiên anh ngẩng đầu lên.

Chắc hẳn anh đã nhìn thấy sự đắm say trần trụi trong đáy mắt cô, Mục Hựu Ân cúi đầu xuống, một bóng đen phủ lên mặt cô, nụ hôn của anh khẽ đáp xuống mí mắt cô.

An Thác Hải không nhiệt tình như những anh chàng Bắc Âu, anh rất ít khi thể hiện tình cảm nữa là bỗng dưng làm ra những cử chỉ như này. Mục Hựu Ân bỗng nhiên nghĩ, chiều hôm nay người đàn ông tên là Bách Nguyên Tú kia nói lúc cô nhắm mắt lại rất mơ màng, có lẽ nào An Thác Hải vừa bị ánh mắt mơ màng của cô mê hoặc?

Nhưng mà Mục Hựu Ân không dám hỏi anh, sợ lại trở thành chuyện cười "Cởi quần áo" một lần nữa.

9 giờ đúng, uống hết cốc sữa Mục Hựu Ân ngoan ngoãn chui vào trong chăn. Căn phòng bọn họ sống nằm ở chỗ đất cao của thị trấn này, một căn nhà đơn, có hướng lấy ánh sáng vô cùng đẹp, Thổ Nhĩ Kỳ thuộc khí hậu Địa Trung Hải, xuân hạ thu chiếm một khoảng thời gian rất dài trong năm, trong ba mùa này ánh mặt trời Địa Trung Hải không ngừng di chuyển qua nóc nhà của họ, buổi sáng tỉnh mơ mở cửa sổ ra sẽ có làn gió mon man thổi vào, bên ngoài cửa sổ là một vườn táo rộng lớn, những cây táo tươi tốt tràn đầy sức sống.

Căn phòng này có tên là nhà, người đàn ông đang chuẩn bị công việc ngày mai ở trong phòng kia là nam chủ nhân của căn phòng này, là anh đã tạo cho cô một môi trường sống hoàn hảo, khiến trái tim cô lúc nào cũng ngập tràn sự vui vẻ.

Chiếc chăn màu táo xanh bị Mục Hựu Ân kéo xuống một chút, bình thường lúc này cô nên ngoan ngoãn nhắm mắt đi ngủ, giấc ngủ là yếu tố cơ bản nhất của sức khỏe, điều này là An Thác Hải nói.

Nhưng tối này Mục Hựu Ân không muốn, trong lòng cô có một số lời thầm kín muốn nói với chồng cô, cô là một cô nàng hay xấu hổ, một số lời thầm kín cần nói ở một số thời điểm nhất định.

Lén lút nhìn anh chồng của cô qua chiếc chăn nửa che nửa đây, sao anh ấy lại cau mày rồi, gặp vấn đề gì khó giải quyết sao? Thứ hai là một ngày công việc ngập đầu, Mục Hựu Ân cũng cau mày, cũng may hàng lông mày của An Thác Hải nhanh chóng giãn ra, cô cũng không cau mày nữa.

Ánh đèn ấm áp soi tỏ đầy mắt của anh, cô lại nhìn thấy đôi mắt nai của anh, tình mạch mà chất phác.

Ừm, anh ấy đang thu dọn đồ đạc rồi, Mục Hựu Ân vội vàng nhắm mắt lại, lúc sau An Thác Hải vén một góc chăn lên, anh vừa nằm xuống, cô liền vươn tay ôm lấy eo anh, dè dặt áp mặt lên lồng ngực của anh, gò má khẽ cọ trên lồng ngực anh.

"Còn chưa ngủ à?" Anh mở rộng vòng tay, để cô thoải mái vùi trong lòng anh.

"Dạ." Cô lơ đãng trả lời, cảm xúc của cô đang xao động.

"Có phải cơ thể..." Anh cất cao giọng.

"Không phải, không phải." Mục Hựu Ân thở than, người đàn ông này luôn lo lắng với vấn đề cơ thể cô.

Trong gang tấc cô cảm nhận được vì lời này của cô mà anh lại thả lỏng tần suất hô hấp.

Cô vui mặt thật sâu vào lòng anh, nói: "A Thác, em rất vui vì chúng ta ở bên nhau."

Sở dĩ cô nói như vậy, sở dĩ muốn nói với anh như vậy đều là do người đàn ông đứng ở quảng trường màu trắng kia, Triệu Hương Nông của Bách Nguyên Tú không còn nữa, không thể gặp cô ấy nữa, An Thác Hải của Mục Hựu Ân vẫn còn đây, vẫn luôn ở đây, mở mắt liền thấy, vươn tay liền chạm tới.

Không còn gì tốt hơn điều này, may mắn làm sao.

Mục Hựu Ân cho rằng lời cô nói sẽ không nhận được hồi đáp giống lúc bình thường, cô thì thẹn thùng còn anh thì không thích biểu đạt.

Nhưng không ngờ cô lại được anh đáp lại, anh nói: "Anh cũng vậy."

Ba chữ "Anh cũng vậy" giống như được bật thốt từ đáy lòng anh, vành tai cô đang dán chặt trên trái tim anh nghe thấy được.

Mục Hựu Ân muốn ngẩng đầu lên, muốn nhìn thấy biểu tình của An Thác Hải khi nói câu này, cô đang định làm vậy thì bàn tay của anh đã đè lên gáy cô.

"Ngủ nào." Anh dùng cái uy của ông chồng ra lệnh.

Mục Hựu Ân lại ngoan ngoãn áp mặt lên lồng ngực anh, thực ra trong lòng cô vẫn còn một câu muốn nói với anh.

Cô muốn nói với anh: "A Thác, nếu như có một ngày em biến mất, anh đừng tìm em, sau rất nhiều quãng thời gian xuân hạ thu đông qua đi, chúng mình nhất định sẽ gặp nhau ở một nơi khác, đến lúc đó, chúng mình sẽ vĩnh viễn không bao giờ chia xa."

Có người nói, sinh ly và tử biệt thuộc về quy luật tự nhiên cũng giống như duyên hết tình tan. Mục Hựu Ân không biết những tế bào bạch cầu phân tán trong cơ thể cô đến lúc nào sẽ lần chiếm hồng cầu, Mục Hựu Ân sợ đến ngày đó An Thác Hải sẽ giống như Bách Nguyên Tú, tìm kiếm bóng hình Mục Hựu Ân khắp thế gian.

Vốn dĩ cô muốn nói với anh như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không dám, nếu cô nói lời này ra, An Thác Hải nhất định sẽ sinh nghi, rồi lại tìm mọi cách bắt đầu một vòng lo lắng trước sau.

Ngủ thôi, Mục Hựu Ân, không nghĩ mấy chuyện phiền não nữa, cô nhắm mắt lại và thầm nói với mình.

Trong cơn mơ màng, cô nghe thấy An Thác Hải khẽ nói bên tai cô: "Hựu Ân, cây táo chúng ta trồng hồi bé đã trở thành một cái cây cao lớn rồi."

"Ừm." Cô và anh cũng trưởng thành thì cây táo bọn họ trồng đường nhiên cũng sẽ cao lớn, sau khi cao lớn sẽ trở nên cứng cáp.

"Hựu Ân, còn nhớ mấy chữ chúng ta khắc trên cây táo không?"

"Dạ." Cô đương nhiên vẫn nhớ.

Mùa hè năm đó, trên ngọn núi dưới bầu trời đầy sao, bọn họ trồng một cây táo, bọn họ khắc chữ trên cây táo: Mục Hựu Ân và An Thác Hải ở bên nhau, mãi mãi, một đời một kiếp.

Đó là ngày định ước của bọn họ.

Khóe miệng hơi cong lên, lúc đó anh và cô có được coi là yêu sớm không nhỉ?

"Lúc đó, chúng mình 16 tuổi." Cô thăm thẳm, mí mắt càng lúc càng nặng trĩu.

"Ngốc." Anh vỗ lên gáy cô: "Là 17 tuổi chứ, vào mùa hè, em mặc chiếc váy in hình quả dâu tây."

Là 17 tuổi sao? Hình như là vậy, lúc đó cô mặc chiếc váy in hình quả dâu tây ư? Ừm, hình như vậy, mấy quả dâu tây in trên váy cô đỏ mọng.

Muốn ăn dâu tây quá, Mục Hựu Ân chẹp miệng.

Đêm càng lúc càng khuya, bóng đêm khiến căn phòng ở trên cao vạch ra những đường nét mơ hồ. Người đàn ông trong căn phòng cầm chiếc điện thoại đặt ở một bên của người phụ nữ lên, mấy phút sau, người đàn ông tắt điện thoại.

Cùng đêm đó, trong khách sạn Hilton ở Istanbul, Bách Nguyên Tú gọi một cuộc điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Như bắt đầu cũng như kết thúc (05)

Đứng trước cửa sổ phòng khách sạn, Bách Nguyên Tú cầm trong tay điều thuốc chưa đốt, vừa rồi anh gọi điện thoại cho một người bạn, trong tay người bạn đó nắm giữ rất nhiều nguồn tin, anh tin rằng chưa đến một tuần là có thể tìm hiểu triệt để người phụ nữ tên Mục Hựu Ân kia.

Chỉ cần trên đời này thật sự có người phụ nữ tên Mục Hựu Ân, vậy anh liền có cách lấy được những thông tin liên quan đến quá trình trưởng thành của cô ta, muốn phán đoán thật giả của một người là một việc không khó với anh.

Bách Nguyên Tú cố gắng nhớ lại vẻ mặt của người phụ nữ Mục Hựu Ân vào chiều hôm nay, giọng điệu khi cô nói chuyện, những cử chỉ nhỏ nhặt, có một tia hy vọng le lói trong lòng ngực anh, Bách Nguyên Tú hoàn toàn không tin trên đời này lại có hai người giống hệt nhau.

Bây giờ, chính lúc này! Việc Bách Nguyên Tú có thể làm chính là chờ đợi, không thể có chút lo lắng hay sốt ruột nào, mà ngược lại, anh cần phải bình tĩnh hơn bất cứ lúc nào.

Nơi anh đang đặt chân là địa điểm tuần trăng mật mà anh và Triệu Hương Nông đã ước hẹn trước kia, khi đó cô nói nhất định phải mua một chiếc quần lụa Thổ Nhĩ Kỳ sắc sỡ hóa thân thành một đóa hoa Khổng Tước, trên tay đeo vòng tay to đùng thô tục, miệng thì nhai thịt nướng Thổ Nhĩ Kỳ đi khoe khoang khắp nơi.

Sau khi Triệu Hương Nông mất tích ba năm, Bách Nguyên Tú mới dám đặt chân lên vùng đất này, khách sạn anh đang ở cũng là khách sạn mà bọn họ định đặt lúc đó, phòng khách sạn phải hướng ra biển.

Chạm vào chiếc nhẫn đính hôn trên ngón vô danh, Bách Nguyên Tú khẽ nói: "Tiểu Nông, anh đến rồi, còn em đang ở nơi đâu?"

Trên bàn ăn bên tay trái để cốc sữa, trái cây và điểm tâm, ngoài hoa quả và điểm tâm ra còn có một quyển tạp chí "Công báo" của Pháp, trang bìa là hình một người phụ nữ xinh đẹp, người ta gọi người phụ nữ này là phu nhân Juan, quý phái, tri thức, bà ta là một người phụ nữ châu Á mang một phần tư huyết thống Pháp, người Pháp gọi bà ta là Hillary Clinton của nước Pháp.

Tuần trước, người phụ nữ được coi là Hillary Clinton của nước Pháp này đã trở thành người đại diện thành viên thường trực Liên Hiệp Quốc của Pháp. Người Pháp gọi những thành tích bà ta đạt được trên phương diện chính trị là bộ phim "Cuộc sống màu hồng" của người phụ nữ.

Bách Nguyên Tú không quan tâm mấy thứ này, anh chỉ quan tâm đến một người có quan hệ với người phụ nữ này, phu nhân Juan còn một cái tên khác – Juan Tổng Liên Tổ. Juan là họ của chồng bà ta, Tổng là họ thuộc về gia tộc bà ta, bà ta còn một cháu trai tên là Tổng Ngọc Trạch.

Đúng vậy, Tổng Ngọc Trạch! Chồng của Triệu Hương Nông.

Bách Nguyên Tú tin kỳ này tạp chí "Công báo" nhất định sẽ thu hút vô số cô gái đón đọc, người đàn ông ở trang thứ hai của tạp chí có sức hấp dẫn khiến người ta không rời mắt, mái tóc được chải chuốt gọn gàng, bộ vest màu kaki, cà vạt màu lam đậm, nhiếp ảnh gia chỉ chụp được góc nghiêng của anh ta, dù chỉ là góc nghiêng thôi cũng khiến mấy cô gái sống trong những căn nhà thuê rẻ tiền trộm giấu bóng hình anh ta trong tim, đợi đến lúc màn đêm buông xuống mới dám lén lút tưởng tượng, ao ước mình mang đôi giày thủy tinh bước đến trước mặt anh ta, được anh ta để mắt tới.

Đây là lần xuất hiện công khai duy nhất trong một năm trở lại đây của Tổng Ngọc Trạch, sự xuất hiện của anh ta khiến "bộ phim Cuộc đời màu hồng" của cô anh ta càng được điểm xuyết những nét vẽ rực rỡ, nghe nói Tổng Ngọc Trạch chỉ xuất hiện nửa tiếng đồng hồ ở buổi lễ nhậm chức của cô mình rồi nhanh chóng rời khỏi đó, nhưng nửa tiếng đó cũng đủ để cánh thiên kim tiểu thư có bối cảnh hiển hách phải điên cuồng, ở trên mạng xã hội bọn họ luôn công khai tỏ tình hoặc lén lút bàn tán không chỉ một tin tức như này: Bọn họ tìm ra những tin tức liên quan đến người vợ đầu tiên của Tổng Ngọc Trạch, rồi đưa ra kết luận: Tổng Ngọc Trạch và người vợ đầu tiên của anh ta không có tình cảm với nhau.

Từng có một đêm mưa to gió lớn, Bách Nguyên Tú tìm thấy Tổng Ngọc Trạch, anh hung dữ nắm lấy cổ áo anh ta và gầm lên: Mày là thằng khốn nạn nhất trên đời, thằng hèn hạ, vì mày mà Tiểu Nông mới ra đi...

Những lời đó anh nói không thành lời.

"Tổng Ngọc Trạch, mày không yêu cô ấy vì sao còn cướp cô ấy khỏi tao?"

Trong cơn mưa đó, Tổng Ngọc Trạch cứ mặc cho anh đánh đập, lúc đó Bách Nguyên Tú có một loại cảm giác, có lẽ Tổng Ngọc Trạch cũng đang yêu Triệu Hương Nông.

Nửa năm sau, sau cái tin tức mà Tổng Ngọc Trạch đăng tải thì Bách Nguyên Tú mới biết đó chỉ là ảo giác của anh, Tổng Ngọc Trạch đã đăng tải vài dòng chữ ít ỏi trên trang cá nhân của anh ta, trong dòng tin ít ỏi đó thông báo về cuộc hôn nhân chưa đầy hai năm của anh ta.

Cuối cùng biểu đạt: Để người đã ra đi được yên nghỉ, anh ta sẽ tiếp tục cuộc sống mới của anh ta.

Một thời gian sau, Bách Nguyên Tú cuối cùng cũng biết nguyên nhân thật sự Tổng Ngọc Trạch lấy Triệu Hương Nông, Bách Nguyên Tú phát hiện khi mình biết được sự thật, không bi thương quá nhiều cũng không quá tức giận.

Hóa ra, đúng như những gì mà người lớn muốn con của mình trở nên tốt đẹp thường nói: Con yêu, ông trời đang nhìn đấy, con đã làm những gì thì con sẽ nhận lại cái đó.

Đằng sau sự thật đó là nỗi nhớ vô tận anh dành cho người đã biến mất.

Bách Nguyên Tú cầm quyển tạp chí đó lên, lật trang thứ hai ra, anh quan sát tỉ mỉ Tổng Ngọc Trạch ở trên trang tạp chí, giờ phút này, anh rất muốn lột cái vẻ ngoài của khuôn mặt đẹp trai không gì sánh bằng đó ra, xem xem ẩn giấu dưới vẻ bề ngoài đó rốt cuộc người đàn ông này là hạng người gì.

Tổng Ngọc Trạch, là thằng khốn nạn nhất trên đời, là thằng hèn hạ, còn là tên ác quỷ đội lốt thiên thần.

Đến giờ, nhân viên phục vụ đi vào thu dọn toa ăn.

"Ném quyển tạp chí này vào sọt rác, về sau tôi không muốn nhìn thấy thứ vớ vẩn này nữa." Bách Nguyên Tú chỉ vào quyển tạp chí trên bàn và nói với nhân viên phục vụ.

Tối thứ sáu là một buổi tối lần thứ hai Mục Hựu Ân có tâm trạng tốt trong tuần này, lần thứ nhất chính là tối thứ bảy.

Tối thứ sáu có chương trình ti vi mà Mục Hựu Ân thích, tối thứ sáu cũng có nghĩa là hai mươi tư giờ nữa sẽ đến thứ bảy, tối thứ bảy cô và An Thác Hải đã hình thành một sự ngầm hiểu, khi tắt đèn, sau khi chuẩn bị một lúc, anh sẽ thò tay vào quần áo cô, vuốt ve cô, đợi đến khi cơ thể cô có phản ứng, anh sẽ phủ người lên, từ từ va chạm rồi đi vào cô.

So với sự kích thích thuộc về các giác quan, cô càng thích sự vui sướng của tâm hồn, cô thích cảm giác anh vui trong cơ thể cô, đó là tình cảm nồng nhiệt, không phân biệt ai là ai, bọn họ quấn chặt lấy nhau, hòa tan lẫn nhau, khiến đối phương thỏa mãn.

An Thác Hải lúc ấy không giống đáng yêu thường ngày chút nào, mang theo chút lòng hư vinh nho nhỏ và đùa giỡn cô sẽ hỏi anh hai câu lúc anh đang "về đích", giọng nói khi anh trả lời gọi cảm chết người, không chỉ gọi cảm còn có chút thẹn quá hóa giận.

"Mục Hựu Ân, em ngâm miệng lại cho anh."

Thế là cô sẽ ngoan ngoãn ngâm miệng lại, toàn tâm toàn ý lắng tai nghe tiếng thở hổn hển của cô và anh trong bóng tối, cô nàng xấu hổ và anh chàng ít nói cố gắng đè thấp giọng xuống, những âm thanh thay cho ngôn ngữ nguyên thủy nhất của con người, không cần thốt ra cũng có thể cảm nhận được, không cần nhiều những lời âu yếm cũng có thể có được hạnh phúc.

Lúc lên đỉnh, Mục Hựu Ân sẽ cắn chặt môi, không để mình bật ra tiếng kêu, bởi vì anh ấy sẽ lo lắng, cơ thể cô có thể tiếp nhận được anh không.

Trong lòng anh cô giống như thủy tinh dễ vỡ.

Sáng thứ sáu, trong ngực Mục Hựu Ân như có chú thỏ đang nhảy loạn, cô rất thích chiếc nệm hoa hồng hình chiếc đèn ngủ mà Saina làm ra, cô muốn đặt chiếc đèn ngủ trong phòng của anh và cô, cô muốn thắp sáng chiếc đèn ngủ này vào tối mai, lá gan của cô to hơn thì trái tim cô cũng trở nên tham lam.

Cô không chỉ muốn nghe giọng nói khác thường của anh vào lúc ấy, cô còn muốn nhìn biểu cảm trên khuôn mặt anh qua ánh đèn ngủ.

Có phải ý nghĩ giấu trong đôi mắt con sói đói bụng là: Chưa đủ chưa đủ vẫn chưa đủ! Hey, mèo rừng bé nhỏ, ta bảo này người chưa ăn cơm no à, mau chóng chuyển động thất lưng đi.

Khụ khụ... bên trên là trạng thái mà Saina hình dung lúc bạn trai của cô ấy muốn cô ấy.

Mục Hựu Ân cũng muốn mượn ánh đèn để ngắm An Thác Hải, xem lúc anh muốn cô trên trán có những giọt mồ hôi lấm tấm không? Xem trong đôi mắt nai của anh có tràn ngập vẻ say đắm của con sói tình? Cô chỉ muốn nhìn thấy những điều này, những điều này đủ để cô mãn nguyện.

Nhưng... ánh đèn của chiếc đèn ngủ hơi sáng, cô sợ đến lúc đó mình sẽ không được tự nhiên, nếu ánh đèn tối hơn một chút, mờ ảo một chút là được rồi, Saina nói với cô nếu muốn như vậy thì cần cô tự đi xác định chụp đèn.

Rối rắm hồi lâu, lúc An Thác Hải muốn ra ngoài Mục Hựu Ân nhét một mảnh giấy vào tay anh, trong mảnh giấy viết kích cỡ, độ sáng của chụp đèn cô muốn.

"Muốn cái này làm gì?" An Thác Hải hỏi.

"Em đã mua một chiếc đèn ngủ đặt trong phòng chúng mình." Mục Hựu Ân trả lời có chút áp úng.

An Thác Hải gật đầu, Mục Hựu Ân lại kéo anh lại một lần nữa, nói càng áp úng hơn: "A... Thác, anh có thể bảo thợ làm xong vào ngày mai không, em muốn..."

Dự định trong lòng khiến gò má Mục Hựu Ân hơi ửng đỏ, có lẽ anh có thể nhìn ra ý nghĩ trong ánh mắt cô, dưới cái nhìn của anh ánh mắt cô càng mất tự nhiên, cúi đầu xuống, anh khẽ nói một câu: "Anh biết rồi."

Đội An Thác Hải đi khỏi, Mục Hựu Ân vội vàng chạy lên cái gác cao nửa mét, đó là một cái gác nhỏ bằng gỗ, gác nhỏ là nơi cô nghe nhạc, đọc sách, nghỉ ngơi, cửa sổ hướng Bắc của căn gác có thể nhìn thấy đường lớn, từ thứ hai đến thứ bảy An Thác Hải sẽ lái xe trên con đường này đến công xưởng, cách nhà cô 40 cây số là xưởng chế biến cà phê do An Thác Hải mở hai năm trước, bọn họ nói xưởng chế biến cà phê này càng ngày càng phát đạt, bây giờ rất nhiều người trong thị trấn đều làm việc ở đó, mọi người ở thị trấn đều khen ngợi tài năng của An Thác Hải, mỗi lần nghe thấy chuyện này cô đều nghiêng tai lắng nghe, sợ bỏ sót chi tiết nào, nghe xong chỉ thấy rất thỏa mãn, giống như vừa ăn xong một bữa ăn thịnh soạn.

Tiếng động cơ xe quen thuộc vang lên, tiếng động cơ xe truyền đến cửa sổ căn gác nhỏ, Mục Hựu Ân kéo rèm ra, đúng lúc chiếc xe đi ngang qua trước cửa sổ, lúc này An Thác Hải sẽ lái xe chậm lại, cô sẽ nhếch miệng cười với anh, dùng động tác cô cho là đẹp nhất vẫy tay với An Thác Hải.

Saina đã từng cười nhạo cô, quan hệ vợ chồng của cô và An Thác Hải giống như vẫn luôn dừng lại ở dáng vẻ mới tình đầu, sau đó, Mục Hựu Ân mặt đỏ tía tai phản bác: Nói linh tinh, chúng tôi đã ngủ với nhau bao nhiêu lần rồi.

Đúng vậy, rõ ràng bọn họ đã ngủ với nhau rất nhiều lần rồi, thỉnh thoảng Mục Hựu Ân cũng cảm thấy Saina nói rất có lý, cô và An Thác Hải là thanh mai trúc mã, đáng lý ra giữa hai người không có sự nghi ngờ mới đúng, nhưng thỉnh thoảng bọn họ sẽ nhìn thấy dáng vẻ lo được lo mất trên người đối phương, có lẽ vì vậy mới khiến bọn họ thận trọng với nhau, giống như cách bọn họ chăm sóc cây táo trên núi kia, bọn họ cố gắng bảo vệ tình cảm của bọn họ.

Thực ra, Mục Hựu Ân rất thích cái cách bọn họ ở bên nhau bây giờ, tình yêu cô dành cho anh lớn lên theo từng ngày, tình yêu đó sinh trưởng trong tim cô, chua ngọt đan xen.

Thứ bảy, Bách Nguyên Tú cuối cùng cũng đợi được thứ anh muốn, còn sớm hơn dự liệu của anh một hai ngày, đây không phải là tin tốt, bởi vì càng tốn ít thời gian thì chứng tỏ chuyện rất đơn giản, càng đơn giản bao nhiêu thì cũng đồng nghĩa với việc không có bí mật.

Cập tài liệu mỏng dính càng xác minh dự cảm không tốt của anh.

Người bạn cung cấp tư liệu cho anh tên là Joe, công việc của anh ta là quản lý kho dữ liệu cả khu vực châu Mỹ, được sự cho phép của anh ta Bách Nguyên Tú mở cập tài liệu ra.

Mặt trời đã lặn, bóng đêm buông xuống, nửa vầng trăng lơ lửng giữa những đám mây rồi bị che khuất, tinh tú giăng đầy bầu trời, nhân viên phục vụ thay bàn ăn bữa tối bằng thức ăn bữa khuya, quân gia 24 giờ mím cười thân thiết như người trong nhà nói: "Tiên sinh, xin hỏi ngài có yêu cầu gì với món ăn dành cho ngài không? Nếu có rất hân hạnh nhận được ý kiến của ngài."

Bách Nguyên Tú xua tay một cái, căn phòng lại trở về dáng vẻ tĩnh lặng, một sự tĩnh lặng chết chóc.

Bách Nguyên Tú ngồi bệt xuống ban công, lặng yên ngắm bầu trời.

Trên đời này vậy mà lại có hai người giống nhau như đúc! Thật sự có!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Như bắt đầu cũng như kết thúc (06)

Chỉ vèn vèn chưa đến một tuần, Bách Nguyên Tú giống như đã đi một chuyến cáp treo lên đỉnh núi, leo lên cao bao nhiêu lúc rơi xuống đau bấy nhiêu, tài liệu mà Joe mang đến đã đập tan mọi hy vọng của anh.

Những gì Mục Hựu Ân nói với anh đều là thật, Mục Hựu Ân có một lý lịch mà hầu hết mọi người trên thế giới đều có, ra đời, trưởng thành, thành tích học tập bình thường, tốt nghiệp, đi làm, kết hôn, mọi cột mốc đều được cô thực hiện một cách tuần tự rõ ràng.

Điều khiến Bách Nguyên Tú tuyệt vọng hơn là tài liệu chi tiết mà bạn anh mang đến đã chứng thực một điều: Trên đời này thật sự có một người giống hệt Triệu Hương Nông đang sống ở một nơi khác.

Ngoài tuổi tác tương đương ra còn lại mọi thứ từ nhóm máu, tính cách, sở thích, giọng nói đều không giống nhau, mà đòn chí mạng với cọng cỏ cuối cùng trong lòng Bách Nguyên Tú là bản giám định DNA kia, kết quả của bản giám định đã nói rõ hai người này không có bất cứ quan hệ nào.

Đêm nay, bản báo cáo điều tra kia khiến niềm hy vọng tồn tại trước cả lúc gặp Mục Hựu Ân cũng bị đập tan, giống như mẹ anh đã nói với anh, Nguyên Tú, chuyện trên đời không phải chỉ dựa vào sự kiên trì là có thể thực hiện được.

Bên tay trái có vài bức ảnh, nội dung của mấy bức ảnh đó phác họa sinh động quá trình trưởng thành của một cô gái, từ một cô bé đến cô thiếu nữ duyên dáng rồi trở thành vợ của người khác, cô gái đó không phải là Triệu Hương Nông, cô gái đó tên là Mục Hựu Ân, thân phận bây giờ của cô là vợ của An Thác Hải.

An Thác Hải, người đàn ông được Mục Hựu Ân hình dung là người đàn ông đẹp trai thứ nhất đó, đến nhà họ Mục lúc 9 tuổi, nhà họ Mục và nhà họ An là hai gia đình từ Trung Quốc di dân đến Thổ Nhĩ Kỳ cùng lúc, hai nhà có quan hệ nhiều đời, lúc An Thác Hải 9 tuổi bố anh ta chết trong một vụ sạt lở núi, sau đó nhà họ Mục nhận nuôi anh ta, An Thác Hải và Mục Hựu Ân là thanh mai trúc mã, cũng giống như Bách Nguyên Tú và Triệu Hương Nông.

Vì khiến anh tin tưởng Joe còn mang đến bức ảnh kèm thời gian kết hôn của An Thác Hải và Mục Hựu Ân.

"Bách Nguyên Tú, tiếp theo mày định làm thế nào?" Bách Nguyên Tú tự hỏi bản thân.

Tiếp theo anh có nên đưa ra lựa chọn lý trí nhất giống như cách Tống Ngọc Trạch đã làm hay không, đầu tiên tháo chiếc nhẫn đính hôn ra, sau đó đến trước mặt bố mẹ, nói: "Bố mẹ, khoảng thời gian này đã khiến hai người lo lắng rồi, con xin lỗi, từ nay về sau con sẽ sống tốt.

Không, anh không làm được! Nếu có thể lý trí thì đã không phải là tình yêu, sở dĩ Tống Ngọc Trạch có thể lý trí là bởi vì hắn không yêu Triệu Hương Nông.

Bách Nguyên Tú châm một điếu thuốc.

Trời đã tờ mờ sáng, có người mở cửa ban công ra ngồi xuống bên cạnh anh, lấy mắt điếu thuốc vẫn chưa hút trong tay anh.

Sắc trời như này rất thích hợp để ôn chút chuyện cũ.

"Joe, cậu còn nhớ khuôn mặt của Triệu Hương Nông không?" Bách Nguyên Tú nói với người vừa quay lại đây.

Một lúc sau, Joe lắc đầu: "Cụ thể thì tôi không nhớ được, trong ấn tượng Triệu Hương Nông là một cô gái châu Á điển hình, ngọt ngào đáng yêu, giọng nói rất dịu dàng."

Đúng vậy, đúng vậy, tất cả mọi người đều cho rằng Triệu Hương Nông như vậy, chắc hẳn là như vậy, Bách Nguyên Tú hơi buồn cười, nếu bây giờ anh nói cho Joe những việc Triệu Hương Nông đã từng làm, có lẽ cậu ta sẽ rất kinh ngạc rồi nói: Đúng là một cô nàng nghịch ngợm.

Giọng nói của Joe dịu dàng hơn: "Triệu Hương Nông rất đáng yêu, đôi môi giống như cánh hồng, chỉ cần đánh son là sẽ khiến người ta muốn hôn, Bách Nguyên Tú, cậu biết không? Lúc đó rất nhiều thằng con trai đều muốn hôn lên môi cô ấy, bọn tôi thậm chí đoán môi cô ấy nhất định sẽ ngọt ngào mềm mại như miếng cá hồi."

Rất nhiều thằng con trai muốn hôn lên đôi môi Triệu Hương Nông, nhưng đôi môi của Triệu Hương Nông chỉ có Bách Nguyên Tú được hôn, về sau...

Sự thất vọng và nỗi căm ghét cùng cực khiến Bách Nguyên Tú lại rút ra một điếu thuốc nữa, định châm lên.

"Bách Nguyên Tú, Triệu Hương Nông đã chết rồi."

Cầm bật lửa Bách Nguyên Tú ra sức bật lửa, càng vội vàng bật lửa càng không bật nổi.

"Nguyên Tú, trong lòng cậu cũng biết, ý trong lời tôi nói là gì đúng không?" Joe nói.

Một giây sau, Bách Nguyên Tú túm lấy cổ áo Joe: "Câm mồm, đồ khốn!"

Đúng, anh biết, lời được nói từ miệng Joe Johnston có ý gì! Joe Johnston, tên diễn của số liệu, ngôi sao tương lai được cơ quan Tình báo Trung ương ra sức bồi dưỡng, bối cảnh gia tộc hiển hách, suy nghĩ vô cùng logic, cái đầu lạnh và độ nhạy cảm với số liệu khiến cậu ta trở thành đối tượng đào tạo chủ yếu của cơ quan Tình báo Trung ương, những lời được nói ra từ miệng cậu ta nói không chừng độ chính xác có thể lên đến 95%.

Cất cao giọng, câu nói của Bách Nguyên Tú như đang trút giận: "Chỉ dựa vào một chiếc nhẫn trong bụng con cá mà các người đã phán đoán cái chết của một người có phải quá tùy tiện rồi không?"

"Hai tuần trước, đội tuần tra bờ biển Israel đã vớt được mảnh vỡ của chiếc máy bay chở cô ấy ở vùng biển mà cô ấy gặp nạn, bọn họ đã tìm thấy một mẩu tóc trên mảnh vỡ máy bay, thông qua giám định DNA xác nhận đó là tóc của Triệu Hương Nông, từ vết đứt gãy của sợi tóc tiến hành mô phỏng suy luận..."

"Câm mồm, câm mồm, cậu nghe thấy không." Bách Nguyên Tú gầm lên.

Joe không nói về chủ đề vừa rồi nữa, chỉ nói: "Vốn dĩ không định nói chuyện này cho cậu, nhưng trạng thái của cậu còn nghiêm trọng hơn trong tương tượng của tôi, Nguyên Tú, tôi muốn giúp cậu."

"Giúp tôi?" Bách Nguyên Tú thần thờ nói: "Joe, cậu sẽ giúp tôi tìm Tiểu Nông về chứ? Cậu sẽ giúp tôi tìm lại Tiểu Nông đúng không?"

"Cậu nói, người phụ nữ Mục Hựu Ân kia có phải là Triệu Hương Nông không?"

"Đúng vậy, cô ấy là Triệu Hương Nông, trên đời này chỉ có Triệu Hương Nông lúc neho mắt lại mới mê người như vậy." Bách Nguyên Tú trả lời một cách máy móc.

Tại sao lúc người phụ nữ tên Mục Hựu Ân neho mắt lại khiến con tim anh say đắm như vậy, mà trên đời này chỉ có Triệu Hương Nông mới làm được điều đó.

"Vậy thì vẫn còn một cách."

Bách Nguyên Tú ngẩng nhìn Joe chằm chằm

"Cậu nghĩ cách lấy được nét chữ của Mục Hựu Ân, tốt nhất là chữ ký của cô ta."

Chủ nhật, 8 rưỡi sáng, An Thác Hải đang lái xe, Mục Hựu Ân ngồi ở ghế phó lái, chiếc xe đang băng qua con đường quốc lộ thẳng tắp, bọn họ đang đến viện dưỡng lão cách nhà họ mấy chục cây để đón bà của cô, bà của Mục Hựu Ân mắc chứng Alzheimer, mấy năm gần đây cùng với sự ra đi của bố mẹ cô thì bệnh của bà càng trở nên nghiêm trọng, hai năm trước An Thác Hải đưa bà đến trung tâm đặc biệt để tiếp nhận điều trị và chăm sóc, mỗi tuần bọn họ sẽ đón bà về nhà một lần.

Hai bên đường quốc lộ trồng đầy cây ô-liu và cây trà, nơi bọn họ sống nằm gần biển, gió thổi bay những vật lơ lửng trên Địa Trung Hải, từng hạt từng hạt như những giọt sương lững lờ, Mục Hựu Ân vươn tay ra ngoài cửa xe, để những vật lơ lửng đó xuyên qua những kẽ tay cô, mỗi lần như vậy An Thác Hải đều lái xe chậm lại, đợi cô chơi đủ mới từ từ tăng tốc lên, Mục Hựu Ân rất thích khoảnh khắc như vậy, rất tự do tự tại.

Rút tay về, đặt tay lên trước mũi, đầu ngón tay cô vương đầy hương cây ô-liu và cây trà, Mục Hựu Ân vươn tay về phía An Thác Hải.

"An Thác Hải, cho anh ngửi nước hoa miễn phí do Mục Hựu Ân điều chế."

An Thác Hải còn thật sự hòa theo cô, sau khi "dùng" xong nước hoa miễn phí mà Mục Hựu Ân dành tặng, anh trịnh trọng nói cảm ơn.

Rút tay về ngoan ngoan đặt tay trên đầu gối, ngón tay khẽ vân vê mép váy, đúng vậy, cô có chút không được tự nhiên, cái vẻ mất tự nhiên đó hẳn là đã bắt đầu từ buổi sáng thức dậy.

Tối hôm qua, Mục Hựu Ân đã thắp sáng chiếc đèn ngủ trong phòng như mong muốn, lần này anh và cô không làm trong bóng tối, dù ánh đèn chỉ chiếu rọi hình dáng của bọn họ nhưng hai người vẫn cảm thấy mất tự nhiên, cô khẽ gọi anh "A Thác" thì tay anh mới thò vào trong quần áo cô, cánh tay thò vào trong quần áo cô của anh cũng chần chờ giây lát như trước kia, lúc đó, cô vẫn hơi hồi hận tự nhiên mình lại mang đèn ngủ vào phòng làm cái quỷ gì.

Ánh đèn tỏa ra ánh sáng mờ ảo như màu hoa hồng, bao phủ bóng người đang ở trên người cô, yên lặng mà nhìn cô, sau đó, ánh mắt anh rơi xuống bờ môi cô, cánh tay khác nhẹ nhàng ve vuốt cánh môi cô, cuối cùng anh hôn lên đôi môi ấy, dịu dàng mà bịn rịn.

Bàn tay đặt trên đầu gối dường như vẫn còn vương hơi thở khi anh ngửi tay cô, lúc đầu thì ấm áp sau đó trở nên nóng rực, sự liên tưởng trong đầu khiến Mục Hựu Ân nhìn An Thác Hải với vẻ mất tự nhiên, còn anh thì lại bình thản tập trung lái xe.

Ánh nắng mon men từ sống mũi cao thẳng của anh lên vàng trán anh, cánh tay đang đặt trên váy càng lúc càng trở nên mát tự nhiên, tối qua, cô đã nhìn thấy giọt mồ hôi trên trán anh, lúc anh đang khẽ va chạm trong cơ thể cô, cô vươn tay vén những lọn tóc đang rủ trên trán anh ra liền nhìn thấy, những giọt mồ hôi lấp lánh vương đầy trên trán anh, dưới ánh đèn chứng vô cùng hấp dẫn, dưới vàng trán là đôi mắt hầu như lúc nào cũng bị tóc anh che khuất, vừa đen vừa sáng, dưới hàng mi thật dài là đôi mắt trong trẻo như mắt nai, khiến cô dễ dàng chìm đắm vào con sóng ngầm trong đôi mắt ấy.

Những động tác đưa đẩy nhẹ nhàng càng nhanh hơn khi cơ thể của cô dần trở nên mềm mại, những giọt mồ hôi thấm ướt những lọn tóc trên trán anh, cô rất dễ dàng gạt những lọn tóc hay che khuất vàng trán của anh ra, để lộ ra những đường nét đẹp đẽ của khuôn mặt anh, cùng với những động tác đưa đẩy đường nét tinh tế đó lay động trước mặt cô.

Giây phút cao trào, cô thấy rõ những giọt mồ hôi trên trán anh từ từ chảy xuống, rơi xuống mặt, xuống xương quai xanh, và nơi pháp phồng của cô, dưới người anh là cơ thể cũng ướt mồ hôi của cô, dưới ánh đèn là hai cơ thể ướt đầm mồ hôi.

"Hựu Ân, sao vậy?"

Giọng nói của An Thác Hải bỗng nhiên vang lên cắt ngang cảnh tượng ướt át trong đầu Mục Hựu Ân, lúc tỉnh táo lại cô mới phát hiện lúc này tay cô đang chạm vào những lọn tóc trên trán anh.

Vội vàng rút tay lại rồi quay mặt ra cửa xe, điều chỉnh lại hô hấp rồi nói: "An Thác Hải, tóc của anh lại dài rồi."

Tóc của An Thác Hải mọc rất nhanh, lần nào cũng cần Mục Hựu Ân nhắc nhở: An Thác Hải, tóc của anh lại dài rồi, anh cần cắt tóc rồi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Như bắt đầu cũng như kết thúc (07)

Trong sân có trồng cây nho, dây leo bám thành một đám xanh mướt trên giàn nho, dưới giàn nho là một thế giới nhỏ bé, bà ngồi trên chiếc ghế đặt ở chính giữa, An Thác Hải đang cắt tóc cho bà, Mục Hựu Ân cầm đĩa bánh cookie, bánh cookie trong tay cô là "thần dược" để bà cô trở nên yên lặng, bà đang ăn bánh cookie, đến khi bà ăn hết miếng bánh ngọt thì cô lại vội vàng nhét bánh cookie vào tay bà.

Trên đỉnh đầu họ là từng chùm nho đã chín gần bốn phần, bây giờ là hơn 9 giờ sáng, từng chùm nho còn ương khiến người ta nhìn mà chảy hết cả nước miếng, Mục Hựu Ân nuốt một ngụm nước miếng, cảm thấy cả hàm răng đều đang chua loét.

Mục Hựu Ân thầm bắt đầu mong đợi mùa nho chín, cô chít một chiếc khăn có in hình quả dâu tây, cầm kéo cắt từng chùm nho xuống, quả nào màu thẫm một chút sẽ được ngâm thành rượu vang, quả nào nhạt hơn một chút sẽ được phơi trên sân thượng để làm nho khô.

Mãi nghĩ ngợi cô quên đưa cho bà bánh ngọt, bà cụ không có bánh ngọt kêu mấy tiếng "A a a" biểu tình.

Vội vàng đưa cho bà miếng bánh ngọt, cầm khăn tay lau dầu bánh bên khóe miệng cho bà, bà của cô ấy à ngay cả muốn nói như nào cũng quên gần hết rồi.

Con gió đầu hạ thổi bay những lọn tóc đã được cắt gọn gàng trên trán của bà, bà cụ ngẩng ngẩn nhìn về phía trước, đôi mắt bắt đầu tìm kiếm, bà tìm thấy người đàn ông đứng trước mặt giúp bà cắt tóc đầu tiên, ồm ồm gọi một tiếng: "A Thác?"

Mục Hựu Ân đã nghe ra, tiếng "A Thác" trong miệng bà mang theo ý dò hỏi rõ ràng, Mục Hựu Ân đã lâu không nghe thấy bà nói chuyện, tiếng "A Thác" kia khiến cô rất mừng.

"Đúng rồi! Bà ơi, anh ấy là A Thác!" Mục Hựu Ân cúi người xuống phần khởi gạt đầu.

Bà cụ đang quan sát An Thác Hải, bàn tay cầm kéo của An Thác Hải lơ lửng giữa chừng, có lẽ anh cũng mong bà nhớ ra mình ngay lập tức giống cô, người đã nhìn thấy anh lớn lên từ nhỏ.

Chậm rì rì, bà cụ lắc đầu, Mục Hựu Ân chán nản buông thông tay, xem ra bà vẫn chưa nhớ ra An Thác Hải, nhìn đáng về ngẩn ngơ nhìn An Thác Hải của bà trong lòng Mục Hựu Ân khẽ hắng một cái, cô chỉnh lại tóc tai khiến khuôn mặt mình không bị bất cứ cái gì che khuất nữa, đưa mặt đến gần trước mặt bà đồng thời nâng mặt bà lên để bà cụ đối mặt với cô, nói một cách dè dặt: "Bà ơi, bà nhìn xem con là ai?"

Bà cụ nhìn cô, cố gắng nhìn cô, cuối cùng ánh mắt rời rạc dần tập trung lại, trong ánh mắt đờ đẫn có thêm vài sắc thái tình cảm, cẩn thận vuốt nhẹ mặt cô, khóe miệng mấp máy.

An Thác Hải dừng lại động tác, Mục Hựu Ân không dám hít thở.

Tiếng "Hựu Ân" kia vừa già nua vừa chất phác, khiến nước mắt cô dâng trào, áp má vào má của bà, giang tay ôm lấy thân hình gầy guộc của bà: "Dạ, bà ơi, con là Hựu Ân đây."

Xuyên qua những hình ảnh mơ hồ, dường như Mục Hựu Ân nhìn thấy bà đất cô lúc cô còn bé tí, hai người đi xuyên qua vườn táo, hình như hai bà cháu còn nói chuyện luôn miệng.

Đáng tiếc là, trí nhớ của bà như hoa nở sớm tàn, còn chưa đợi cô rơi lệ, bà lại kêu vài tiếng "A a a a..." để biểu đạt bánh ngọt của bà hết rồi.

An Thác Hải đang định cắt tóc giúp bà thì điện thoại của anh vang lên.

Đây là lần đầu tiên An Thác Hải tách khỏi Mục Hựu Ân vào ngày chủ nhật, nhìn xe anh vội vã đi khỏi đó Mục Hựu Ân đứng ở trên gác, cánh tay cứng ngắc nắm chặt rèm cửa, trước khi chiếc xe đi qua trước cửa sổ trên gác An Thác Hải không lái chậm lại giống ngày thường, cũng không nghiêng mặt nhìn cô đang đứng ở trước cửa sổ, xe của anh phóng đi như một cơn gió.

Mục Hựu Ân phỏng đoán, có lẽ công xưởng nhất định đã có chuyện không hay, sau khi nhận cuộc điện thoại đó sắc mặt của An Thác Hải liền thay đổi, lúc cô hỏi anh đã có chuyện gì xảy ra anh cũng không nghe thấy, lúc rời khỏi cũng chỉ nói với cô: "Không có việc gì ở nhà đợi anh, chú ý để ý bà không để bà chạy lung tung, anh đi một lát rồi về."

An Thác Hải nói đi một lát rồi về nhưng kéo dài rất lâu, buổi trưa cũng không về, điện thoại của anh thì luôn trong trạng thái không có người nhận, gần đến trưa mà An Thác Hải vẫn chưa về, Mục Hựu Ân nói với mình: "Anh ấy nói không có việc gì thì không có việc gì." Cô bắt đầu chuẩn bị bữa trưa, đây là khoảng thời gian ít ỏi để cô tự nấu cơm cho mình ăn, nhà bọn họ là vậy, từ thứ hai đến thứ bảy sẽ có người giúp việc giúp đỡ, ngày chủ nhật ba bữa đều do An Thác Hải nấu, đây dường như là một chuyện hiển nhiên, lúc Mục Hựu Ân cắt cà rốt cô mới nhớ ra dường như cô chưa một lần nói tới chuyện phân chia việc nhà.

Sau khi thu xếp cho bà ngủ trưa An Thác Hải vẫn chưa về, gần 4 giờ hơn, Mục Hựu Ân cho bà ngồi trên xe lăn đẩy bà đi dạo ở xung quanh, đây là việc bà cụ thích nhất, trong tiềm thức của bà thì đây là nơi khiến bà cảm thấy thân thuộc, trên những cây trà, cây bông đều có dấu tích cuộc sống của bà ngày trước.

Một chiếc xe màu đen chậm chậm đi theo cô một đoạn ngắn rồi dừng lại, người đàn ông bước từ trong xe ra là người Mục Hựu Ân đã gặp ở Istanbul.

Đúng thật là, tên khốn này dám tìm đến tận đây!

Thoáng chốc, độ hào cảm dành cho người đàn ông trong lòng Mục Hựu Ân đã tụt thẳng xuống, cô đứng lại cau mày nhìn Bách Nguyên Tú đang bước từng bước về phía mình.

Khuôn mặt Bách Nguyên Tú đón lấy ánh tà dương mỉm cười dịu dàng với cô, ồ trời, Mục Hựu Ân không nhìn thấy vẻ si mê trên mặt anh ta.

Nhưng cô vẫn rất khó chịu, vì khó chịu nên cô lạnh lùng nhìn anh.

"Đưa bà đi dạo à?" Bách Nguyên Tú dừng lại cách cô mấy bước chân, câu đầu tiên nói rất thân thiết.

Chờ đã, Mục Hựu Ân phản ứng lại thì mới phát hiện lời của Bách Nguyên Tú rất đáng nghi, tên khốn này không phải vì chứng minh cô là Triệu Hương Nông mà đào bới mười tám đời tổ tông nhà cô lên chứ?

"Bách Nguyên Tú, sao anh biết bà ấy là bà tôi?" Lẽ ra Mục Hựu Ân còn muốn chất vấn anh ta có phải đã thuê người điều tra cô hay không, nhưng nghĩ đến cái tật tự mình đa tình của mình đành phải nuốt những lời phía sau lại.

"Nhìn là biết hai người là bà cháu." Bách Nguyên Tú trả lời qua loa, thực ra vừa rồi là anh lỡ miệng, anh đã nhìn thấy bà cụ ngồi trên xe lăn ở trong tài liệu mà Joe đưa cho anh, đó là người bà mắc chứng Alzheimer của Mục Hựu Ân.

Nhìn ánh mắt đờ đẫn của bà cụ cõi lòng Bách Nguyên Tú càng thêm thất vọng, thông tin trong tài liệu được chứng thực khiến anh rất khó chịu.

"Mục Hựu Ân, mấy ngày nữa tôi sẽ về nước." Bách Nguyên Tú vội vàng nói tiếp, trước mắt phải làm cô mất cảnh giác rồi lấy được chữ ký của cô: "Hôm nay tôi đến đây không phải đến quấy rầy cô, tôi chỉ muốn trước khi đi thì đến thăm cô, chỉ nhìn cô một lúc thôi."

Quả nhiên, lời của anh đã đạt được hiệu quả, vẻ mặt của cô không còn hung dữ như vừa rồi nữa.

Nhớ đến cái gì đó, Bách Nguyên Tú quay lại xe lấy một bó hoa sơn trà ra, cầm bó hoa sơn trà đến trước mặt cô.

"Tặng cô này, bó hoa này là tôi hái bên đường, tôi thấy nó rất hợp với cô, đồng thời tôi nghĩ tôi nên giới thiệu mình lại một lần nữa, tôi là Bách Nguyên Tú, đến từ bang Illinois, Mỹ, lớn lên ở Chicago."

Ây... đối mặt với bó hoa sơn trà tươi đẹp kia Mục Hựu Ân có chút cạn lời, đó là loài hoa cô yêu thích nhất, đặc biệt là hoa sơn trà trắng.

Trùng hợp là Bách Nguyên Tú hái hoa sơn trà trắng, độ hào cảm mà Mục Hựu Ân dành cho Bách Nguyên Tú lại bắt đầu từ từ tăng lên.

Người phụ nữ trước mặt không giấu được biểu cảm trên khuôn mặt, còn Triệu Hương Nông thì hoàn toàn ngược lại cô giấu tất cả tâm tư vào trong lòng, bỗng dưng Bách Nguyên Tú muốn quay lại xe và rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Bó hoa sơn trà trong tay bị lấy đi, ánh mắt cô rơi xuống trên đôi giày da của anh: "Tôi đoán lúc anh hái bó hoa này đã bị chủ vườn trà đuổi theo."

Bách Nguyên Tú gật đầu, chỉ là kẻ đuổi anh là con chó dữ của người chủ.

"Nghe nói đàn ông ở Mỹ đều thích tặng hoa cho phụ nữ? Nghe nói phụ nữ ở Mỹ dù không phải ngày lễ cũng có thể được tặng hoa." Mục Hựu Ân hỏi, cô cảm thấy đó đúng là thói quen tốt, đàn ông Thổ Nhĩ Kỳ rất ít khi tặng hoa cho phụ nữ, nếu có thì cũng chỉ trong ngày lễ.

An Thác Hải chưa bao giờ tặng hoa cho cô khiến cô rất hụt hẫng.

Bách Nguyên Tú gật đầu: "Phụ nữ đáng yêu sẽ xếp hoa tươi đứng đầu, chó cưng đứng thứ hai, châu báu đứng thứ ba, đàn ông đứng thứ tư."

Cô cười tí mắt nhìn anh.

Ánh nắng hắt lên khiến tâm trí anh quay cuồng vội vàng quay mặt đi, Bách Nguyên Tú không dám nhìn khuôn mặt cô, cô nói với anh đầy áy náy: "Tôi xin lỗi, tôi... vừa rồi..."

Anh quay mặt lại cười gượng gạo với cô.

"Lúc tôi nheo mắt lại đúng là rất giống cô ấy?"

Anh gật đầu.

"Anh muốn rời khỏi nơi này sao?"

Anh lại gật đầu, chần chờ một lúc, nói: "Ừm, mấy ngày nữa tôi sẽ rời khỏi nơi này, về sau có lẽ tôi sẽ không quay lại đây nữa, nếu có quay lại thì cũng là chuyện công việc chứ không phải để tìm kiếm."

Lần này đến lượt cô gật đầu, vẻ mặt vui mừng chúc phúc cho anh.

Bách Nguyên Tú sụp mắt xuống, câu "Triệu Hương Nông đã chết rồi" của Joe lúc này dường như đã trở thành sự thật.

Cẩn trọng, Bách Nguyên Tú nói: "Mục Hựu Ân, tôi có thể làm phiền cô một lúc không?"

Trên xe anh có tấm burlap và bút, trước khi đến anh và Joe đã giao ước đây là cơ hội cuối cùng thuộc về anh, có lẽ nên nói là cơ hội cuối cùng anh dành cho mình, sau cơ hội này anh phải bắt đầu học cách từ bỏ.

Mục Hựu Ân nhờ người làm ở trong vườn tảo chăm sóc bà cụ, ngồi lên xe của Bách Nguyên Tú, chiếc xe chạy dọc trên con đường phía trước, Bách Nguyên Tú nói muốn nhờ cô dẫn anh đi lòng vòng vì anh nói phong cảnh ở đây rất đẹp.

Mục Hựu Ân biết thừa Bách Nguyên Tú không phải vì ngắm cảnh mà vì nhìn cô, nhìn khuôn mặt giống hệt người đó, có lẽ anh ta cần chút thời gian để tìm lại chút tình cảm gửi gắm trong tim.

Xe dừng lại ở một nơi khá cao, từ đây chỉ nhìn thấy một vùng cây xanh biếc, sau khi dừng xe lại Bách Nguyên Tú không nói câu gì.

"Anh Bách, hay là anh kể vài chuyện về cô ấy cho tôi nghe đi?" Mục Hựu Ân đánh vỡ sự tĩnh lặng: "Nếu anh muốn nói tôi sẽ chăm chú lắng nghe."

Bách Nguyên Tú liếc cô một cái rồi lắc đầu, một lát sau hình như anh nhớ ra cái gì, lấy từ trong ngăn kéo xe ra một tấm burlap, đưa tấm burlap thiếp đến trước mặt cô: "Đây là burlap tôi nhìn thấy ở Istanbul vài ngày trước, tôi rất thích, cô có thể viết gì đó lên trên không, tôi muốn giữ lại làm kỷ niệm."

Đó là kiểu kiến trúc xưa cũ được pha trộn giữa màu nâu và màu cam của Thổ Nhĩ Kỳ, Mục Hựu Ân nhận lấy bút và tấm burlap thiếp trong tay Bách Nguyên Tú.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Như bắt đầu cũng như kết thúc (08)

Mục Hựu Ân chạy chậm chậm về nhà, cô vừa chạy vừa ảo não, chết rồi, sau khi tiễn Bách Nguyên Tú thì Mục Hựu Ân đi đón bà, chủ vườn tảo nói với cô không lâu trước bà cụ đã được An Thác Hải đón đi.

"Lúc nghe thấy cô lên xe người đàn ông khác sắc mặt của An giống y như này." Chủ vườn tảo chỉ bầu trời xám xịt, ông ta còn nói với cô lúc cô rời khỏi đó bà cô đã ngã từ trên xe lăn xuống trải xước trán.

Mục Hựu Ân vỗ đầu mình, lúc Thác Hải đi rõ ràng đã bảo cô chăm sóc bà cho tốt, lúc này... đứng ở trước cửa, Mục Hựu Ân hít sâu một hơi, nhắm mắt

đẩy cửa ra.

Đèn trong nhà đã được bật lên, trong phòng bếp có mùi thức ăn, vừa ngửi mùi cô đã biết An Thác Hải đang nấu món Lạp Xưởng hấp cơm Thổ Nhĩ Kỳ cô thích nhất, Mục Hựu Ân đặt bó hoa son trà và vài quyển tạp chí Bách Nguyên Tú đưa cho cô ở trong phòng.

An Thác Hải đang rửa mặt cho bà, dưới chân anh đặt chiếc hộp y tế, Mục Hựu Ân đi đến gọi một tiếng: "A Thác." An Thác Hải không nhìn cô lấy một lần.

"Đề em" An Thác Hải lấy khăn mặt từ trong tay An Thác Hải.

An Thác Hải đưa khăn mặt cho cô, không nói lời nào đi lướt qua vai cô.

Mục Hựu Ân lau mặt sạch sẽ cho bà, sau đó bôi thuốc lên vết thương trên trán của bà, sau khi làm xong mọi việc cô đẩy bà vào phòng khách xem tivi.

Vừa mở cửa phòng ra Mục Hựu Ân liền nhìn thấy An Thác Hải vừa châm thuốc, cũng giống như lúc trước Mục Hựu Ân lập tức lao đến, cướp điếu thuốc trong tay An Thác Hải ném xuống đất, vội vã đi chân đạp tất.

An Thác Hải không hay hút thuốc, thỉnh thoảng hút thì cũng không hút trước mặt cô, lần duy nhất hút trước mặt cô xảy ra vào hai năm trước, hơn hai năm trước cô vẫn còn đang nằm viện, lúc đó cô vô tình nghe được lời của bác sĩ, biết tế bào bạch cầu trong cơ thể cô không những không khống chế được mà còn đang tăng thêm, cô còn biết đám y tá trong bệnh viện còn ngầm bàn tán cô nhìn giống như con cá mắc cạn sắp chết, vài nữ y tá còn thấy bất công tức giận thay cho An Thác Hải, bởi vì cô luôn nổi giận với anh, cô luôn oán trách anh nhốt cô trong bệnh viện.

Lúc đó, sau khi nghe những lời kia Mục Hựu Ân lén lút trốn khỏi bệnh viện, cô muốn gặp An Thác Hải, cô cảm thấy mình gặp anh sẽ cảm thấy tốt hơn, tìm đến nơi làm việc của An Thác Hải, khi đó xưởng cà phê của An Thác Hải mới thành lập không lâu, trong xưởng chỉ có hơn hai trăm công nhân, cô đứng ở khúc cua nhìn An Thác Hải nói chuyện với một cô gái, đó là một cô gái vừa khỏe mạnh vừa xinh đẹp, cô ta nói cô ta muốn ở bên cạnh anh, cô ta còn nói cô ta có thể cùng anh chăm sóc vợ anh.

Lúc đó, tất cả mọi người đều phỏng đoán cô không thể sống đến mùa đông.

Ngày hôm đó, ở cửa sổ trong công xưởng cô nhìn thấy bộ dạng của mình, mỏng manh như tờ giấy, giống như chỉ một giây sau sẽ chết đi, bị gió thổi bay mất.

Mục Hựu Ân không còn dừng khí đến trước mặt An Thác Hải làm nũng anh nữa, rời khỏi công xưởng cô bước đi không có mục đích, chiếc xe mui trần khóa mất đến nỗi khiến người ta không dám nhìn đi lướt qua người cô, chủ nhân của chiếc xe Mục Hựu Ân vừa mới nhìn thấy, không lâu trước cô ta còn tỏ tình với An Thác Hải, cô ta khoác một chiếc khăn lụa đẹp mắt, chiếc khăn lụa trong gió đêm cùng với chiếc xe phát ra tiếng nhạc mang dáng vẻ rất phô trương, Mục Hựu Ân nghĩ đó chắc là cô gái con nhà giàu.

Sáng sớm ngày hôm sau Mục Hựu Ân thu dọn hành lý đơn giản rời khỏi bệnh viện, 43 tiếng đồng hồ sau An Thác Hải tìm thấy cô đã bị mất ví tiền ở một bến xe cũ, lúc đó cô đang ăn bánh mì do một bác gái tốt bụng cho cô, An Thác Hải xuất hiện trong đêm khuya, cứ nhìn cô chăm chăm mà không nói câu gì.

Đó là lần đầu tiên Mục Hựu Ân nhìn thấy dáng vẻ tức giận của An Thác Hải, trong trí nhớ của cô dù An Thác Hải ít nói nhưng hình như anh chưa từng nổi giận bao giờ, anh trầm mặt hỏi cô có phải một mực không định về nhà hay không.

"Cảnh sát nói sẽ giúp em tìm ví tiền." Bị về mặt của An Thác Hải dọa sợ nên cô trả lời một cách ngu ngốc, ý tứ trong lời của cô rất rõ, đợi cô tìm thấy ví tiền là có thể sống một cuộc sống vô tư lự.

Nghe thấy lời này của cô về mặt An Thác Hải càng sa sầm.

"A Thác, em... đã gặp cô gái kia rồi, cô ấy rất khỏe mạnh, xe của cô ấy cũng rất đẹp." Mục Hựu Ân lại bổ sung thêm một câu.

Lời cô muốn truyền đạt là: A Thác đó mới là cô gái phù hợp với anh, anh xem cô ta vừa khỏe mạnh vừa biết lái xe, nhà cô ta nhất định rất nhiều tiền, cô ta chắc hẳn có thể giúp đỡ anh rất nhiều.

An Thác Hải châm liền hai điếu thuốc ở trước mặt cô, không quan tâm đến cô đang ho không ngừng, ngón tay anh kẹp hai điếu thuốc ánh mắt rất hung dữ, mùi thuốc lá tràn ngập trong phòng chờ của bến xe, đến lúc hai điếu thuốc kia chỉ còn lại một mẩu nhỏ chưa đến nửa ngón tay, An Thác Hải nhả ra một vòng khói, sau đó ánh mắt dán chặt vào cô.

Dưới ánh đèn vàng ngà trong làn khói lượn lờ, Mục Hựu Ân nhìn thấy An Thác Hải cứng rắn dí tàn thuốc đỏ rực vào cánh tay anh, đầu tiên là đốt cháy tay áo anh sau đó...

"Thác Hải!" Hoàn hồn lại cô bắt lấy tay anh muốn cướp lấy điếu thuốc của anh, anh không nhúc nhích chỉ nhìn cô chăm chăm giống như cô đã phạm vào tội ác tày trời.

Cô gần như sắp ngửi thấy mùi thịt cháy.

Mục Hựu Ân òa khóc trong miệng vẫn ngậm bánh mì gào lên: "Thác Hải, em sai rồi, về sau em không bỏ đi nữa, không bao giờ bỏ đi nữa.

Vết sẹo bỏng thuốc lá vẫn còn trên cánh tay trái của anh, bọn chúng nằm sát nhau, nhắc nhở Mục Hựu Ân không được tùy hứng.

Cúi đầu xuống ôm anh từ phía sau, áp mặt lên tấm lưng của anh, khẽ nói: "A Thác, em sai rồi."

Hồi lâu sau, anh hỏi cô: "Bố hoa kia là tên đàn ông kia tặng?"

Mục Hựu Ân gật đầu.

"Em thích hoa à?"

Mục Hựu Ân lại gật đầu.

Châm chậm, tay anh đặt lên tay cô, nói một câu: "Nếu thích thì về sau anh sẽ mua cho em."

"Dạ."

"Về sau nếu trong lòng em thích cái gì phải nói cho anh, biết chưa? Bất kể em thích cái gì anh cũng cho em."

Mục Hựu Ân ra sức gật đầu, trong lòng vì những lời này của An Thác Hải mà cảm thấy kỳ lạ, cụ thể là gì cô không thể nói được, lời này của An Thác Hải nếu đổi lại lúc bình thường nhất định sẽ khiến cô không vui, người đàn ông mang tiếng là thanh mai trúc mã với cô mà còn không biết cụ thể cô thích cái gì, không phải nên tự tìm tòi sao?

Nhưng An Thác Hải vẫn luôn là tên đầu gối đầu này là sự thật.

Ngay lập tức, Mục Hựu Ân trở nên vui vẻ, hình như mỗi lần An Thác Hải tức giận đều rất ngắn, lần cô bỏ đi kia nửa tháng anh không nói chuyện với cô.

"A Thác." Mục Hựu Ân thận trọng hỏi dò: "Anh giận rồi à?"

"Anh không giận, em cũng không làm sai cái gì cả."

"Chẳng phải em khiến bà bị thương sao?" Mục Hựu Ân nói lấy lòng, cô tự động loại bỏ câu sau "Em không chỉ khiến bà bị thương mà còn lên xe của người đàn ông khác."

Anh khẽ cười: "Mục Hựu Ân, vừa rồi anh phiền lòng nên mới hút thuốc."

Xem kia, cô lại tự mình đa tình rồi, Mục Hựu Ân xì mặt.

Sau bữa tối, Mục Hựu Ân phát hiện bó hoa son trà đã bị vứt vào thùng rác, may mà mấy quyển tạp chí Bách Nguyên Tú đưa cho cô bị đồ vật khác che khuất nên không bị An Thác Hải phát hiện, Mục Hựu Ân lén lút mang mấy quyển tạp chí đó lên gác, đó là mấy quyển tạp chí song ngữ Trung – Anh, ở đây mà muốn đọc loại tạp chí này không hề dễ dàng.

Tắm rửa xong Mục Hựu Ân vội vàng lên gác lật tạp chí ra, quyển tạp chí đầu tiên là một số ghi chép được sưu tầm khá ngẫu hứng, giới thiệu một số kiến trúc nổi bật của một số quốc gia, rất nhanh, cô đã bị những căn nhà trắng xanh bên bờ biển xanh thăm thu hút, đến khi câu "Em đang xem cái gì đấy?" vang lên cô mới phát hiện An Thác Hải không biết đã ngồi trên gác giống cô từ lúc nào.

"Tạp chí lấy từ nhà Saina." Trong lúc hoảng hốt cô mở miệng là nói ra lời này, một nửa số sách trên gác là An Thác Hải mua cho cô, một nửa là lấy từ nhà Saina, bạn trai của Saina là nhiếp ảnh gia nên nhà cô ấy có rất nhiều tạp chí, thế là, trong lúc hoảng hốt những lời này cứ thế tuôn ra.

Mục Hựu Ân không biết vì sao trước mặt An Thác Hải cô lại che giấu bất cứ tin tức liên quan đến Bách Nguyên Tú, giác quan thứ sáu của cô dường như xui khiến cô không được nói chuyện này ra ngoài.

"Bà ngủ rồi à?" Mục Hựu Ân vội vàng chuyển chủ đề.

"Ừm." Anh khẽ đáp, hỏi: "Em vừa đọc gì đấy?"

Mục Hựu Ân hơi đỏ mặt, ý cảnh của những ngôi nhà trắng xanh ẩn hiện trong những con chữ tiếng Trung đẹp làm sao, khiến cô không kiềm chế được mà đọc thành tiếng, cô vừa đọc vừa tưởng tượng mình mặc chiếc váy trắng đi dưới cây táo, mái tóc đen tuyền khuôn mặt trong sáng, làn váy cô khẽ bay trong gió, có lẽ do những ý nghĩ mà cô hay tưởng tượng ra nên Saina luôn nói cô giống như đứa trẻ chưa trưởng thành.

"Thơ Cổ Thành." Mục Hựu Ân khẽ đáp.

An Thác Hải lấy hai chiếc đệm dựa chồng vào nhau, gối đầu lên rồi quay mặt sang phía cô, anh lặng yên nhìn cô và nói: "Đọc lại một lần nữa, anh muốn nghe."

Lúc này, cô ngồi tựa vào bức tường trên gác, anh nằm trên sàn gỗ của căn gác, cửa sổ trên gác chỉ hé mở một phần tư, cơn gió lùa vào trong căn gác mang theo hương hoa táo, tấm rèm cửa màu vàng đất thỉnh thoảng đung đưa trong gió.

Mặt của cô và anh chỉ cách nhau chừng một mét, anh ngắm nhìn cô, ánh mắt tĩnh lặng, cô cup mắt bắt đầu đọc khẽ:

"Tôi hy vọng biết bao, có một cánh cửa, sáng sớm, ánh nắng chiếu trên mặt đất, nâng đỡ cánh cửa của mình, cửa rất thấp, nhưng ánh nắng rất rực rỡ, có đang bên rế, gió đang lay động ngọn cỏ, chúng tôi đứng đó, không nói gì, vô cùng tốt đẹp,..."

Đọc đến đây, Mục Hựu Ân nghe thấy tiếng động, là tiếng An Thác Hải đang kéo cửa sổ, cánh cửa hé mở một phần tư liền bị đóng lại, tấm rèm màu vàng đất che kín màn đêm bên ngoài cửa sổ, anh đóng cửa sổ xong thuận tay tắt chiếc đèn đặt trước cửa sổ, ánh sáng trong căn gác trở nên mờ ảo, ánh đèn từ màu vàng sáng biến thành màu vàng ngà.

"A Thác..." Mục Hựu Ân vẫn về trang giấy, giọng nói có chút ấp úng.

Anh hơi dịch người về phía cô, anh vươn tay là có thể chạm vào cô, ban đầu ngón tay chỉ lần mò ở cổ váy ngủ của cô.

Mục Hựu Ân có chút bối rối, Thác Hải chưa từng làm như vậy đúng không nhỉ? Thác Hải không hờ ra là táy máy tay chân như những người đàn ông khác!

Cúi đầu xuống, Mục Hựu Ân tiếp tục đọc, chỉ thoáng chốc, bàn tay lần tìm ở cổ váy ngủ đã thò vào trong váy cô, chậm chậm đi xuống..

Thác Hải anh ấy muốn ra tay với cô sao?

Đợi đến khi ngón tay của anh len vào trong áo lót của cô, quẫy tạt chỉ cô cầm trong tay từ trên đầu gối rơi xuống đất, cô nhắm mắt lại, cùng lúc đó bàn tay kia đã ôm trọn nơi đầy đặn của cô, trong căn gác là tiếng thờ dục của họ đan cài vào nhau.

"Có muốn không?" Cô thấp giọng khẽ hỏi.

Anh không đáp lời nhưng động tác của bàn tay càng thêm tùy ý, từ vuốt ve biến thành vằn vò, không tiến thêm một bước nào, cô cũng không hỏi nữa, cánh tay gác trên đầu gối buông xuống nắm chặt lấy chiếc đệm dựa.

Trước ngực thoáng mát lạnh, một bóng đen đè lên cô, giọng anh khàn khàn: "Em có thể không? Hừm?"

Cảm nhận được ý tứ sau câu nói này mặt Mục Hựu Ân lập tức đỏ bừng, tối qua là thứ bảy, mới cách một ngày...

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Như bắt đầu cũng như kết thúc (09)

Ngọn lửa được bàn tay nóng bỏng của anh thấp lên trên người khiến cô phải gắng gượng không kêu thành tiếng mà chỉ có tiếng thờ hỗn hển, cô không dám phát ra bất cứ âm thanh nào, phòng của bà ở ngay bên dưới.

Trước ngực thoáng lạnh, tối nay cô mặc chiếc váy ngủ có chất liệu vô cùng mềm mại, chất liệu của loại đồ ngủ này khiến hàng cúc trên váy rất dễ bung, Mục Hựu Ân vội vàng mờ mắt ra, đập vào mắt chính là chính áo lót in hình quả dâu tây của cô, quả nhiên, cúc váy ngủ của cô tự động bung ra rồi.

Một bóng đen phủ lên mặt cô, An Thác Hải lại gần cô, ánh mắt của anh rơi xuống trên chiếc áo lót của cô.

Lần này hồng rồi, Mục Hựu Ân có loại kích động muốn đập cho mình một cái: Xem mày mặc cái thứ ấu trĩ gì này!

Saina nói phụ nữ mà mặc loại áo lót in hình là tối kỵ, bởi vì mấy cái họa tiết vớ vẩn đó sẽ làm cánh đàn ông tụt hứng vào lúc quan trọng.

Muốn cài lại những chiếc cúc đã bung ra, tay vừa đưa lên trước ngực đã bị anh nắm lại trong lòng bàn tay, giọng anh khàn khàn: "Em có thể không? Hừm?"

Cô còn đang đắm chìm trong hồi hận nghe thấy lời này có chút ngẩn ngơ: "A... Thác?"

"Anh sẽ cẩn thận!" Giọng nói của anh rất khê khàng.

Cảm nhận được ý tứ sau câu nói này khuôn mặt Mục Hựu Ân bỗng chốc đỏ bừng, tối qua là thứ bảy, mới cách có một ngày... anh sợ cô không chịu nổi anh.

Cô gật đầu mà không dám nhìn anh, hơi thở của anh càng nặng nề hơn, buông tay cô ra, gỡ chiếc kẹp tóc trên đầu cô xuống, mái tóc nhẹ buông lơi, anh cẩn thận vén mái tóc của cô về phía sau, ngón tay xuôi theo thái dương dần xuống dưới, khẽ lướt qua vành tai cô, dọc theo cần cổ, dừng trên cúc áo thứ ba chưa bị bung ra, còi ra, đợi đến khi ngón tay của anh định còi chiếc cúc thứ tư ra Mục Hựu Ân mới ý thức được một chuyện.

"Làm ở đây sao?" Cô cúi gằm mặt.

"Ừm." Anh trả lời bằng âm mũi.

Chiếc cúc thứ tư bị cởi ra, váy ngủ mềm mại khẽ trượt từ bả vai sang hai bên, dừng lại ở ngực cô, anh lại nhích lại gần cô hơn, nơi đầy đặn của cô gần như sắp chạm vào lồng ngực anh, áo lót hình quả dâu tây ôm lấy hai phần ba bầu ngực của cô.

Giây phút này Mộc Hựu Ân có chút vui mừng vụn vặt, trông vậy mà cô cũng có chút quyến rũ đấy chứ, chính là vòng eo của cô, vòng eo của cô khiến bộ ngực không được to lắm của cô trở nên cân xứng, chính là chỗ cần to thì to chỗ cần nhỏ thì nhỏ, nên lần đi nhà tắm đó Saina lại nói một câu: "Mộc Hựu Ân, cô khiến tôi bất ngờ đấy."

Cho dù cô cố gắng không để mình trông có vẻ khoa trương, nhưng nơi lộ ra vẫn nhấp nhô kịch liệt, trắng đến lóa mắt, ngón tay thon dài của anh bao trọn lấy nó, dừng lại chốc lát rồi đi tìm móc khóa, chiếc áo lót rơi xuống sàn gỗ, gần như ngay lập tức Mộc Hựu Ân liền dùng tay che trước ngực mình, bàn tay khác vô thức mà vén mái tóc ở sau lưng che lại trước ngực, tóc của cô vừa vắn dài đến trước ngực.

Anh nghiêng người hôn lên vành tai trái cô, khẽ ngậm lấy, theo bàn tay đang chạm vào sau lưng cô Mộc Hựu Ân liền muốn nằm xuống, lúc nhận ra ý định của cô, anh khẽ thì thầm bên tai cô: "Hựu Ân, anh muốn..."

Sau đó, anh dùng hành động của mình để nói lên ý muốn của anh.

Anh tựa lưng vào tường, tay nắm eo cô, ánh mắt chăm chú, gò má cô như sắp nở ra máu, cô ngồi trên người anh hai tay khoác lên vai anh, một bên ngực bị những lọn tóc che khuất, một bên hoàn toàn lộ ra, đỉnh ngực khẽ cọ lên lồng ngực của anh, ánh đèn màu vàng ngà vẽ lên đường nét tròn trịa đầy đặn, những bộ phận khác ẩn mình trong bóng tối, cô giăng chân sang hai bên người anh, tạo thành tư thế nửa quỳ.

Bây giờ cô vô cùng căng thẳng, cô chưa bao giờ làm việc này, An Thác Hải cũng chưa bao giờ yêu cầu như vậy, vì căng thẳng nên cô không làm theo bước tiếp theo, dù nơi chạm vào cô đã cứng rắn như sắt, dù cô cũng muốn cho anh đi vào, thế nhưng, cơ thể cô đang run rẩy không ngừng.

Nơi chạm vào cô vô cùng mạnh mẽ khiến cô muốn lùi bước.

"A Thác..." Giọng cô đầy vẻ đáng thương.

Nếu là lúc bình thường thì lúc này An Thác Hải nhất định sẽ buông cô ra, nhưng An Thác Hải của tôi nay không giống như lúc bình thường, cô cảm thấy anh không có chút đáng về muốn buông tha cô.

Anh khẽ cọ chóp mũi lên mũi cô, chậm chậm dọc theo gò má cô, khẽ đẩy những lọn tóc rủ xuống trước ngực cô ra, đợi đến khi bộ ngực của cô hoàn toàn lộ ra trước mặt, ngón tay khẽ trêu đùa nụ hoa một bên, ngậm lấy một nụ hoa khác, dịu dàng mút mát.

Dường như bọn họ chưa từng nếm trải giây phút như vậy, cô nhắm mắt lại, không run rẩy cũng không sợ hãi nữa, cơ thể như hóa thành nước dưới sự mút mát của anh, sau đó cô nghe được giọng nói quyến rũ ấy.

"Ngoan, ngồi lên trên."

Quần jean của anh và quần tạp chí đặt ở một bên, một góc đệm dựa lộ ra một góc áo lót dâu tây của cô, mái tóc anh còn vương đầy hương thơm của dâu gôi, chiếc áo T-shirt còn mùi bột giặt trong lành, mái tóc của cô đã bị vén hết về phía sau, một vài lọn tóc hơi ngắn rủ xuống mặt cô, chiếc váy ngủ còn đang mắc lại trên eo cô, dưới chiếc váy ngủ là hai cơ thể quần quít không rời.

Lúc mới đi vào rất đau, giống như đáng về cô sợ hãi lúc trước, anh mạnh bạo hơn bất cứ lúc nào, sự mạnh bạo đó khiến cô không kịp thích ứng, anh hôn lên môi cô rồi lướt xuống xương quai xanh đến vành tai, dùng ngón ngữ cơ thể liên tục vỗ về cô.

Lúc ngồi trên người anh rồi bắt đầu chuyển động, Mộc Hựu Ân có một ý nghĩ rất ngu ngốc, phải biết rằng trần nhà của căn gác rất thấp, lỡ cô đập đầu vào trần nhà thì làm sao đây.

Sự thật là cô đã nghĩ nhiều rồi.

Lúc cặp thỏ trắng trước ngực cô nhảy nhót càng lúc càng nhanh cũng không hề xảy ra chuyện mà cô vẫn lo lắng, chỉ là cô thật sự rất mệt, nhưng cô càng lưu luyện hơn, sự vui sướng như sắp nhấn chìm người ta kia, trong sự vui sướng đó còn mang theo ý nghĩ tự chứng minh bản thân: A Thác, anh xem, em không phải thủy tinh dễ vỡ, em cũng có thể làm rất nhiều những động tác có độ khó cao giống như rất nhiều người phụ nữ khác.

Nhưng một ngày nào đó khi cô lên tiết lộ cho Saina những động tác có độ khó cao của cô, cô nàng kia cười đến gập cả người.

Cuộc yêu trên căn gác này kết thúc với cái giá là cô gần như sắp hôn mê dưới người anh, sự thật chứng minh, lời của bác sĩ là có căn cứ khoa học.

Cuối cùng, cô nằm trên sàn gỗ tiếp nhận anh, anh nắm lấy eo cô làm điểm tựa, sự chuyển động của anh mạnh bạo hơn bao giờ hết, cô cắn răng, đôi chân quần chặt lấy eo của anh, không để tiếng "A Thác" nghẹn ngào bật ra khỏi miệng, nhiều lần lúc anh chạy nước rút cô gần như muốn đầu hàng.

Cuối cùng, dịch thể nóng bỏng bắn vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

Cả người anh nằm rạp trên người cô, cô ngen ngào: "A Thác."

Tiếng "A Thác" kia của cô khiến anh giật thót, lúc anh muốn gọi điện thoại cô gắng gượng kéo anh lại, sau đó anh đã hiểu, anh lấy khăn tắm quấn lấy cô rồi ôm cô vào phòng tắm.

Lúc cơ thể được ngâm trong dòng nước nóng Mộc Hựu Ân thờ phào một hơi, nếu An Thác Hải mà gọi điện cho bác sĩ thì cô hết hồn rồi.

Cuối cùng, Mộc Hựu Ân yếu ớt vuốt ve khuôn mặt tràn đầy vẻ tự trách của An Thác Hải, nói: "Em nghỉ một lát là ổn thôi."

Thực ra cô muốn nói với An Thác Hải là, em xin lỗi.

An Thác Hải đã dùng hết khoản tiền tích góp lên người cô, An Thác Hải một tuần chỉ có thể muốn cô một lần, An Thác Hải không thể có được một nhóc con giống anh trong một khoảng thời gian rất lâu.

Bác sĩ nói với cô vì lý do cơ thể cô nên ít nhất trong vòng năm năm tới cô không có khả năng thụ thai.

Câu "Em xin lỗi" của cô còn chưa thốt ra, ngược lại An Thác Hải đã nói xin lỗi cô.

"Anh xin lỗi, rõ ràng biết..." Giọng nói của anh đầy vẻ tự trách.

Mộc Hựu Ân vươn tay ra chặn môi anh lại.

Làn nước ấm áp khiến cô buồn ngủ, trong lúc mơ màng cơ thể cô được kéo ra khỏi nước rồi lọt vào tấm chăn ấm áp, trong cơn mơ màng cô nghe thấy tiếng An Thác Hải nói với cô, tiếng nói đó rất khẽ rất nhỏ, dường như cô chỉ nghe thấy một câu.

"Chỉ có lúc này anh mới dám gọi em như vậy."

Gọi em, gọi em cái gì chứ? Mộc Hựu Ân mơ hồ nghĩ.

Màn đêm càng sâu lắng, căn phòng hướng Tây Nam của ngôi nhà lưng chừng núi vẫn còn sáng đèn, trong căn phòng chỉ còn một chiếc đèn ngủ được bật lên, nữ chủ nhân có khuôn mặt tái nhợt đang say giấc nồng, ngồi bên cạnh cô là nam chủ nhân của căn phòng, người đàn ông cầm khăn bông cẩn thận lau tóc cho người phụ nữ, thỉnh thoảng anh sẽ nói vài lời với cô, giọng nói của anh nhỏ tới nỗi giống như sợ bị người khác nghe thấy vậy.

Cuối cùng, tóc cô đã khô, anh cúi đầu khẽ hôn lên trán cô, sau đó rời khỏi căn phòng, đóng cửa phòng lại anh đến phòng khách tắt ti vi.

Cửa bên trái phòng khách có không gian hình vuông, từng bậc cầu thang bằng gỗ dựa vào tường, đi dọc theo cầu thang anh lên trên căn gác, căn gác bình thường luôn luôn gọn gàng lúc này có chút bừa bộn, thảm trải sàn bị lệch khỏi vị trí ban đầu, vài quyển sách trên tầng cao nhất của giá sách rơi xuống đất, đệm dựa cũng bị vứt tán loạn.

Anh cúi người xuống, chuyển sách về vị trí cũ, kéo thảm trải sàn về vị trí chính giữa căn gác, xếp gọn mấy cái đệm dựa vào tường, bỏ chiếc áo ngực in hình quả đầu tây và quần lót vào trong sọt đựng quần áo.

Cuối cùng, ánh mắt anh dừng trên chồng tạp chí song ngữ Trung – Anh kia, chồng tạp chí có năm quyển, anh rút ra quyển thứ ba không thèm nhìn mà bỏ luôn vào trong sọt đựng quần áo, sau đó anh mang sọt đựng quần áo xuống nhà.

Sọt đựng quần áo được đặt trong nhà vệ sinh, anh cầm trong tay quyển tạp chí được lấy từ căn gác, một tấm danh thiếp khẽ rơi ra từ trong quyển tạp chí, anh nhặt tấm danh thiếp rơi xuống dưới chân lên, đây là một tấm danh thiếp màu bạc mạ vàng, tấm danh thiếp có song ngữ Trung - Anh, chủ nhân của nó có tên tiếng Trung là Bách Nguyên Tú.

Ngón tay khẽ búng tấm danh thiếp, anh nở nụ cười gian xảo, bỏ tấm danh thiếp vào trong túi áo, cầm quyển tạp chí ra ngoài sân.

Anh nhìn quyển tạp chí kia với ánh mắt chán ghét.

Tiếng bật lửa vang lên trong đêm khuya thanh vắng, ánh lửa của những trang giấy bị đốt cháy hắt lên mặt anh, cơn gió hướng Nam càng khiến ngọn lửa bùng cháy nhanh hơn.

Trên mặt bìa chưa bị đốt cháy, loáng thoáng có thể nhận ra đó là quyển tạp chí Y học nổi tiếng. Các chuyên gia có địa vị sẽ truyền tải triết lý y học của mình trên quyển tạp chí này, những triết lý đó người bình thường nghe như nước đổ đầu vịt, nghe xong liền quên gần hết, dù sao thì mấy thứ đó cách cuộc sống của họ quá xa, nhưng bọn họ phát hiện chưa đến vài năm, những triết lý mà họ cho là hoang đường đã được thực hiện, đồng thời được áp dụng vào cuộc sống.

"Trên thế giới này mỗi ngày đều có kỳ tích xuất hiện." Trong lòng kẻ mạnh đều tin tưởng chân lý như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Như bắt đầu cũng như kết thúc (10)

Bên tay trái Bách Nguyên Tú là tấm bưu thiếp in công trình kiến trúc cổ xưa ở Istanbul, mặt sau tấm bưu thiếp có vài dòng chữ Thổ Nhĩ Kỳ, dưới dòng chữ Thổ Nhĩ Kỳ đó là những chữ tiếng Trung được viết bằng bút máy màu xanh nhạt, nét chữ thanh thoát, nối liền nhau đọc là Triệu Hương Nông.

Anh đã nhìn ba chữ "Triệu Hương Nông" cả một đêm, nhìn chăm chú vào nó như kiểu gặp lại một người bạn thuở nhỏ sau bao năm xa cách, anh cố gắng nhớ lại những dấu ấn quen thuộc trước kia trên mặt đối phương, nhưng cuối cùng lại phát hiện mình chẳng thu hoạch được gì.

Nói ra thật nực cười nhưng Bách Nguyên Tú không nhớ nét chữ của Triệu Hương Nông.

Chữ ký trên tấm bưu thiếp Bách Nguyên Tú lấy được rất dễ dàng, anh nói với cô rằng anh muốn nhìn thấy tên của người yêu ngày trước trên tấm bưu thiếp mà anh thích, coi như là một kiểu tưởng nhớ, một kiểu gửi gắm, cô gần như đồng ý ngay lập tức, nét mặt mang vẻ vui mừng và chúc phúc.

Người phụ nữ tên Mục Hựu Ân kia đơn thuần đến nỗi khiến anh rất dễ dàng cảm thấy tuyệt vọng, còn có, lúc lấy chữ ký anh nghe thấy một chuyện cười khiến anh muốn cười lăn lộn.

"Anh Bách, tôi có thể viết tiếng Trung không? Ừm... tôi không biết tiếng Anh."

Đối diện với khuôn mặt gần như đã khắc sâu vào xương tủy của anh kia, Bách Nguyên Tú rất muốn giáng cho cô một bạt tai, đánh cho cô tỉnh lại, găm lên với cô, Triệu Hương Nông, thú vị lắm hả? Triệu Hương Nông, đừng có giả vờ nữa, sao em có thể không biết tiếng Anh cơ chứ.

Trước năm 9 tuổi, Triệu Hương Nông sống cùng mẹ ở một thị trấn sát biên giới phía Tây của Trung Quốc, sau năm 9 tuổi, Triệu Diên Đình mang hai mẹ con cô về Mỹ, diễn một màn "Hoàn quân minh châu", mẹ của Triệu Hương Nông trở thành vợ của Triệu Diên Đình, Triệu Hương Nông trở thành con gái duy nhất của Triệu Diên Đình đồng thời cũng là người thừa kế duy nhất của nhà họ Triệu, sau năm 9 tuổi, Triệu Hương Nông luôn sinh sống ở trên đất Mỹ, cho nên, Triệu Hương Nông sao có thể không biết tiếng Anh.

Đối diện với người phụ nữ Mục Hựu Ân cười hồn nhiên nói không biết tiếng Anh, bàn tay định vươn ra của anh nắm lại thật chặt, đợi đến lúc cô viết xong ba chữ "Triệu Hương Nông", anh mới thả bàn tay đang nắm chặt ra nhận lấy tấm bưu thiếp kia, anh nói cảm ơn cô.

Lái xe quay lại chỗ cũ, cô xuống xe và vẫy tay với anh, đến lúc xe đã đi được một đoạn ngắn trong gương chiếu hậu anh vẫn nhìn thấy cô đứng bên đường tiễn anh.

Người phụ nữ đó nhiều lúc nhìn rất giống Triệu Hương Nông, nhưng nhiều lúc lại không giống Triệu Hương Nông, có lẽ...

Ánh mắt Bách Nguyên Tú quay lại nhìn nét chữ thanh thoát trên tấm bưu thiếp, có lẽ, nói đúng hơn, càng ngày càng không giống, kiên quyết ném ý nghĩ đó ra sau đầu, đề cái ý nghĩ vừa rồi xuống.

Bách Nguyên Tú sao có thể nhận nhầm Triệu Hương Nông!

Joe đứng giờ mở cửa phòng anh ra, Bách Nguyên Tú giao tấm bưu thiếp cho anh ta, chốc nữa Joe sẽ mang tấm bưu thiếp về Mỹ, mấy vị chuyên gia phân biệt nét chữ hàng đầu sẽ nhận định kỹ càng nét chữ mà anh ta mang về, sau vài ngày sẽ có kết quả.

"Nguyên Tú, chúng ta đã nói rồi, đây là cơ hội cuối cùng của cậu." Joe phe phẩy tấm bưu thiếp nói với anh.

Sau khi Joe rời khỏi khách sạn căn phòng lại yên tĩnh trở lại, kéo tấm rèm cửa dày dặn của cửa sổ sát đất ra, Bách Nguyên Tú đi ra ban công, bây giờ việc anh phải làm là chờ đợi, dựa trên bức tường ở ban công, ánh mặt trời lúc 11 giờ sáng đang hắt nghiêng qua những bồn hoa trên ban công xuống mũi chân anh.

Ánh nắng đó cũng đang mon men trên cửa sổ căn nhà khác, Mục Hựu Ân nằm trên giường, híp mắt lại biếng nhác nhìn ra ngoài cửa sổ, hôm nay không có tiếng chuông báo thức đáng ghét kia, tại sao lại không có tiếng chuông báo thức nhỉ? Cô có một thời gian biểu rất quy củ, nghe nói thói quen làm việc và nghỉ ngơi điều độ có lợi cho sức khỏe.

Định nhắm mắt lại một lần nữa, bỗng dưng cô mở to mắt ra, nếu Mục Hựu Ân nhớ không nhầm thì tối qua cô đã gần như ngất lịm, mà đầu sỏ chính là An Thác Hải.

Lần này thì toi rồi, Mục Hựu Ân bật dậy khỏi giường, đợi đến khi cô làm xong động tác này cô mới phát hiện xương cốt trên người giống như bị nghiền qua vậy, Mục Hựu Ân không có tâm trí để ý đến cơ thể đau nhức, chuyện khiến cô đau đầu là cái tin cô chết đi sống lại kia có phải đã lan truyền khắp thị trấn rồi không, ở thị trấn không có bí mật này, chắc bây giờ đầu đường cuối ngõ đều đang bàn tán chuyện này.

Đây là một chuyện chẳng hay ho gì, nhưng Mục Hựu Ân không thể đổ hết mọi trách nhiệm cho An Thác Hải, nếu cô nhớ không nhầm thì tối qua cô cũng ở trong chuyện ấy.

Trong phòng bếp vọng ra tiếng ồn, chắc là bà Muriqui đang nấu cơm, Mục Hựu Ân rón rén đi đến phòng bếp, bà Muriqui là người phụ nữ bộc trực không giấu nổi việc gì trên khuôn mặt, chuyện xấu kia có lan truyền đầu đường cuối ngõ hay không thì nhìn mặt bà ấy là biết ngay.

Mấy phút sau, Mục Hựu Ân nhẹ nhõm ra khỏi phòng bếp, cuối cùng cô cũng nhìn thấy dấu ấn màu đỏ mà Saina thường nói trên cổ mình, trước đây An Thác Hải vô cùng cẩn thận trong chuyện ấy, lúc chuyển động trong người cô anh sẽ nhìn mặt cô, một khi anh vào quá sâu và mạnh mẽ cô sẽ hơi nhũn

mày, anh liền chậm lại, anh luôn sợ mình hơi dùng sức một chút là sẽ làm cô tổn thương.

Ngón tay khẽ vuốt ve dấu ấn mà An Thác Hải để lại trên cổ, cõi lòng Mục Hựu Ân có chút buồn bã nhưng cũng có chút vui vẻ, trên người cô cũng có dấu ấn mà anh để lại.

Giờ ăn trưa, Mục Hựu Ân nhìn thấy những bông hoa son trà màu trắng được cắm trong lọ hoa trên bàn.

Trong tủ giày Mục Hựu Ân tìm thấy đôi giày đính dây bùn đất của An Thác Hải, đó là đám bùn đất thấm đẫm sương sớm, Thác Hải nhất định đã dậy rất sớm rồi men theo con đường nhỏ phía sau, lén lút lên vào vườn trà nhà người ta hái cho cô những bông hoa còn vương những giọt sương sớm.

Ai nói An Thác Hải là một khúc gỗ chứ, ai nói An Thác Hải không biết lãng mạn là gì, chốc nữa cô nhất định sẽ mạnh mẽ phản bác Saina, người đàn ông của Saina mới là một khúc gỗ chỉ biết ăn vói làm chuyện ấy thì có.

Ăn cơm trưa xong, bà Muriqui đã dọn dẹp bàn ăn sạch sẽ, nhưng Mục Hựu Ân vẫn chưa muốn rời khỏi bàn ăn, cô không nỡ rời khỏi nó, Mục Hựu Ân chống cằm vờn tay ra khẽ nghịch những cánh hoa son trà, cánh hoa rất mềm mại, cảm giác mềm mại lan tỏa trên những ngón tay khiến trái tim cô như có dòng nước ấm áp, bình nhấc chày qua.

Lần này, cô tự xác định, An Thác Hải đã ghen rồi, ghen với người đàn ông tặng hoa son trà cho cô và mang cô lên xe của anh ta.

Saina vẫn luôn lo lắng không biết lúc cô 50 tuổi, thậm chí là 80 tuổi có còn ngờ nghệch hay không, mỗi lần Saina dẫn cô ra ngoài đều cảm râm với cô giống như cô là đứa trẻ con ra đường vậy.

Những điều Saina nói Mục Hựu Ân đều hiểu, nhưng sự bao bọc mà bố mẹ dành cho cô từ nhỏ đến lớn đã tạo nên hiệu ứng nhà kính, sau khi bố mẹ rời xa cô là An Thác Hải, dường như những việc này đã dần hình thành một loại thói quen, nên cô luôn sống một cách mơ hồ, thỉnh thoảng gặp bạn bè hỏi nhỏ trên đường, bạn tên là gì cô cũng không nhớ ra, sau đó cần sự nhắc nhở của người bên cạnh cô có nghĩ mới nhận ra hình như có người như vậy, người nhắc nhở cô có lúc là An Thác Hải, có lúc là Saina, có lúc là bà Muriqui, có lúc là những người gọi cô là "Hựu Ân" trên đường.

Có một ngày, có một người từ đằng xa gọi cô, cô ngần không cho An Thác Hải nhắc cô, nhưng cô không thể nào nhớ ra tên của người đó, cuối cùng cô không biết sao mình lại trở nên cáu gắt, cô bắt đầu to tiếng với An Thác Hải, giống như người phụ nữ đánh đá đang chửi đồng ngoài đường, lúc đó, An Thác Hải giống như một khúc gỗ, cô bảo anh cút đi, sau mười mấy tiếng "Cút" liên tục An Thác Hải mới nhúc nhích, đứng cách cô khoảng năm sáu bước mới dừng lại.

Đội cô mắng mết rồi, có một bà lão đến trước mặt cô, bà ấy đeo lên tay cô chiếc vòng tay được làm từ hoa khô rồi nói với cô một câu, cháu gái, phải biết trân trọng hạnh phúc.

Đúng vậy, nên trân trọng hạnh phúc.

Cũng chẳng có chuyện gì to tát cả, chẳng phải là cô thỉnh thoảng lại mơ hồ sao, chẳng phải là tâm tư tình cảm của cô luôn chậm chạp sao.

Trên phương diện tình cảm Mục Hựu Ân đúng là rất chậm chạp, cô lớn lên cùng An Thác Hải, khi bọn họ mười mấy tuổi, bố cô hy vọng có thể thấy bọn họ ở bên nhau, lúc đó cô thấy An Thác Hải không phản đối nên cô cũng không phản đối, từ từ lớn lên bên nhau rồi trở thành đoạn tình cảm tự nhiên nhất.

Dường như, sau khi vụ tai nạn đắm tàu xảy ra, tình cảm của anh và cô trong cơn hoạn nạn mới trở nên rõ ràng, ôm hôn, thân mật, nhớ nhưng

Tựa như mối tình đầu!

Cho nên khi lần đầu thân mật từ sau vụ đắm tàu, cô mới ngu ngốc thốt ra một câu: "Thác Hải, hóa ra đây không phải lần đầu tiên của em."

Người đàn ông khó khăn lắm mới đi vào cô, những giọt mồ hôi trên trán nhỏ xuống mặt cô, anh khẽ chạm trán vào trán cô, khàn giọng: "Lúc ấy là ai vì tò mò mà muốn làm chứ, cũng là ai liên tục cầu xin A Thác "dừng... dừng" chứ."

Hình như là mình! Cô vui đầu vào hõm vai anh cười khúc khích, ừm, bọn họ đã rất lâu không thân mật với nhau rồi.

Nhận ra cơn ghen đầu tiên của An Thác Hải vẫn là Saina nhắc nhở cô, đó là chuyện xảy ra vào năm ngoái, cho đến bây giờ Mục Hựu Ân vẫn nhớ cuộc đối thoại giữa mình và Saina.

"Saina, An Thác Hải đã mấy ngày không nói chuyện với tôi rồi, tôi đã nghĩ rất lâu cũng không rõ anh ấy đang giận cái gì?"

"Vậy câu cuối cùng anh ta nói với cô là gì?"

"Cũng giống như những lần trước lúc anh ấy đi làm bảo tôi ở nhà đợi anh ấy xong, lúc quay về liền đá bay đồ tôi mua xuống đất."

"Nhớ kỹ lại xem"

"Chẳng có gì cả, sau khi anh ấy nói ở nhà đợi anh ấy xong, lúc quay về liền đá bay đồ tôi mua xuống đất."

"An Thác Hải đá bay đồ cô mua? Không thể nào, đây là chuyện không thể."

"Thật mà, hôm đó anh ấy rất tức giận, anh ấy còn mắng cho người giao hàng một trận, nói xe anh ta chắn đường xe anh, rồi một trận mắng mỗ khó hiểu!"

"Người giao hàng? Có phải tên giao hàng thích mặc quần bó, mặt mũi giống cầu thủ bóng đá Boateng không?"

"Ừm! Chính là anh ta."

"Đều là hần giao hàng cho cô?"

"Ừm, đúng vậy, tính cách của anh ta rất được, mỗi lần giao hàng đều thích nói với tôi vài câu."

Mục Hựu Ân còn nhớ sau khi nghe xong lời cô nói Saina đã bật miệng cười, sau khi vất vả lắm mới dừng cười được Saina liền vỗ lên đầu cô một cái, nói bằng cái giọng bắt đầu đi: "Cô ngốc ơi, người đàn ông của cô ghen rồi."

Vài ngày sau, Mục Hựu Ân đã biết, người đàn ông của cô đúng là ghen rồi, người giao hàng cho cô biến thành nữ, cô gái kia nói với Mục Hựu Ân cô ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, công ty chuyển phát mấy ngày liền đều nhận được điện thoại của mấy người đàn ông khiêu nại rằng công ty họ có một nhân viên thích nhân cơ hội giao hàng mà bắt chuyện với vợ của bọn họ, thế là đương nhiên nhân viên kia đã bị sa thải, thế là đổi thành cô ta giao hàng ở khu vực này.

Sờ vào nơi bị Saina vỗ lên, Mục Hựu Ân cười thầm, lần này cô không cần Saina giúp cô xác nhận xem người đàn ông của cô có ghen hay không rồi.

Ánh mặt trời tháng tư đi qua nóc nhà của cô, từ từ lặn về phía Tây, đợi đến khi ánh tịch dương biến vườn táo thành một vùng vàng óng, Mục Hựu Ân liền nghe thấy tiếng động cơ xe quen thuộc, cô leo lên cửa sổ căn gác nhìn xe của An Thác Hải đi qua trước cửa sổ của cô.

Người đàn ông của cô đã về rồi, đã về nhà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Như bắt đầu cũng như kết thúc (11)

Vẫn là ánh đèn được thắp lên mỗi buổi tối, vẫn là cô và anh cùng ngồi yên lặng bên bàn ăn cơm, những đóa hoa sơn trà trên bàn lặng lẽ hé nở, khiến nụ cười luôn hiện hữu trên khuôn mặt cô.

Hôm nay lúc An Thác Hải về nhà có nhìn cô, còn vì sao lại nhìn cô thì cô có thể đoán được, cho nên, Mục Hựu Ân luôn thể hiện trạng thái tràn đầy tinh thần trước mặt anh.

Anh yêu, đã nói với anh rồi em không phải thủy tinh dễ vỡ, tối qua em đã dùng hành động thực tế để chứng minh rồi mà.

An Thác Hải nhìn Mục Hựu Ân từ trên xuống dưới, ánh mắt như có như không lướt qua chân cô, ánh mắt đó vẫn khiến cô hơi chột dạ.

Được rồi, thực ra trạng thái tinh thần của cô cũng không tệ lắm, chỉ là chân cô có chút vấn đề, giống như có thể mềm nhũn ra bất cứ lúc nào, tối qua chân cô kẹp anh chặt quá, đầu gối cô cũng đau, vì lúc cô nửa quỳ trên sàn gỗ đầu gối hơi bị cọ xước.

Khó khăn lắm Mục Hựu Ân mới đợi được đến lúc ánh mắt An Thác Hải rời khỏi chân cô, nhưng nơi đang bị anh nhìn chăm chú càng khiến cô mất tự nhiên hơn, cô vô thức kéo cổ áo sơ mi che lại chỗ xương quai xanh.

Đêm khuya, Mục Hựu Ân vừa mới chìm vào giấc ngủ lại bị bàn tay mò mẫm trước ngực mình đánh thức, mở mắt ra, An Thác Hải đang ngồi bên mép giường ánh mắt chuyên chú, theo ánh mắt của anh cô nhìn thấy đôi tay đang đặt trên hàng cúc áo ngủ của cô, cúc thứ nhất đã bị cởi ra, cúc thứ hai cũng sắp chung số phận.

"A Thác..." Mục Hựu Ân phản ứng lại thì ngay lập tức ngăn trở động tác của anh, tối hôm qua cô đã mệt lắm rồi, nếu tối này anh lại muốn cô nữa thì...

Nhớ đến trạng thái đầu gối run rẩy mỗi khi cô bước đi không lâu trước, Mục Hựu Ân đành bất chấp: "A Thác, ừm.. tối nay không được, em... em sẽ mệt..."

Người đã cởi cúc áo thứ hai của cô ra dừng động tác lại, từ chỗ của cô có thể nhìn thấy gò má của anh bỗng chốc đỏ rực, vẻ mặt đó cùng với mái tóc ẩm ướt và đường nét đẹp đẽ của khuôn mặt anh, dưới ánh đèn mờ ảo và khoảng cách như vậy đủ để khiến cô mê mẩn.

Mục Hựu Ân mãi ngắm anh nên đã quên mất những lời tiếp theo, con tim cô đang mừng thầm, người đàn ông như vậy sao lại rơi vào tay cô nhỉ?

Đợi đến khi ngón tay anh khẽ kéo cổ áo cô ra, Mục Hựu Ân mới nhớ ra những lời cô định nói tiếp theo.

"A Thác... không được, em... em vẫn còn mệt." Cô khẽ thăm thì.

An Thác Hải lại dừng lại một lần nữa, nhìn cô.

Khụ khụ... nếu anh muốn làm... cũng không phải là không được, Mục Hựu Ân lặng lẽ đứng đưa chân dưới chân, đang nghĩ xem thể lực của mình có được hay không, lại bị anh hất cho chậu nước lạnh: "Mục Hựu Ân, em lại nghĩ nhiều rồi".

Cái tật tự mình đa tình của Mục Hựu Ân lại phát tác rồi!

Nỗi xấu hổ khiến Mục Hựu Ân nhắm chặt mắt lại không dám nhìn An Thác Hải nữa, tên khốn này, tên đàn ông kiêu lời như vàng này vì sao không nói cho cô sớm hơn, anh cởi cúc áo của cô là muốn bôi thuốc cho cô.

Ừm, dấu vết trên xương quai xanh là do anh gây nên, vết thương ở sau lưng là do cô không cẩn thận quệt vào ván tường gỗ trên căn gác.

"Sau lưng."

Mục Hựu Ân ngoan ngoãn lật người lại, áp mặt lên trên gối, cảm nhận thuốc bôi mát lạnh trên lưng, lúc này trái ngược với cảm giác mát lạnh khoan khoái trên lưng chính là khuôn mặt nóng bừng đang dán trên gối kia.

Tối qua, cô cũng nằm nhào ra như vậy, để anh đi vào cô từ phía sau.

Cuối cùng, chỉ còn lại chỗ đầu gối là bị thương nặng nhất, bây giờ vẫn còn đang hơi sưng tấy, cô tựa lưng vào giường nhìn anh cúi đầu bôi thuốc cho cô, sau khi bôi thuốc xong, tay anh vẫn chưa rời khỏi đó, tay anh khẽ vuốt ve xung quanh chỗ sưng tấy, khẽ nói: "Hựu Ân, anh xin lỗi."

Mục Hựu Ân rất thích cách An Thác Hải gọi cô, tiếng "Hựu Ân" khẽ khàng giống như làn gió nhẹ ngọt ngào, rất đẹp đẽ rất ấm áp, nhưng không biết vì sao An Thác Hải rất ít khi gọi tên cô, có lúc cả tuần cũng không gọi tiếng "Hựu Ân" nào.

Sau khi dứt lời, anh cúi đầu xuống.

Hơi ấm mà An Thác Hải thổi lên chỗ vết thương đã được bôi thuốc rất dễ chịu, khiến cô không kìm được mà nhắm mắt lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, Mục Hựu Ân kiêu ngạo mà nghĩ, tên đầu gỗ kia của Saina nhất định không bao giờ làm chuyện này với Saina.

Dưới chiếc chăn màu táo xanh, anh và cô tay trong tay, là An Thác Hải nắm lấy tay cô trước, Mục Hựu Ân biết An Thác Hải nhất định có lời muốn nói với cô, Mục Hựu Ân còn biết anh muốn nói với cô những gì, cho nên trước khi anh còn chưa nói thì cô phải nói những lời đó trước.

"A Thác, đừng nói với em rằng về sau sẽ không làm chuyện như vậy nữa, A Thác, những lời đó em không thích nghe."

Cô quay người lại chui vào lòng anh.

"Còn nữa, em... em thích những việc anh làm với em tối qua, rất thích." Cô lấy hết can đảm để nói.

"Hựu Ân..."

Anh lại gọi cô là "Hựu Ân" rồi, đúng là chẳng dễ dàng gì, còn chưa đến một phút mà An Thác Hải đã gọi tên cô hai lần, chuyện này nhất định là một kỷ lục rồi.

Đưa tay bịt miệng anh lại, không cho anh nói.

"A Thác, đợi cơ thể em tốt hơn chúng mình có thể làm mấy động tác có độ khó cao, đợi cơ thể em tốt hơn em sẽ sinh con cho anh!" Dứt khoát, Mục Hựu Ân một mạch nói hết những lời mà bình thường cô cho rằng không thể nói ra được.

Trong phút chốc, bàn tay đang nắm tay cô trong chăn trở nên lạnh buốt, con tim nơi cô đang áp mặt lên lồng ngực anh giống như cũng ngừng đập.

"Thác Hải..." Cô ngẩng đầu lên muốn nhìn anh.

Anh lại ấn đầu cô vào lòng anh.

"Được!" Từ kẽ ngón tay đang che lên miệng anh của cô lọt ra một tiếng.

Sáng thứ bảy, Mục Hựu Ân tỉnh lại thì nhìn thấy một chiếc hộp nhỏ ở trên tủ đầu giường, bên trong hộp là một chuỗi vòng cổ dâu tây, dưới chiếc hộp là một tờ giấy nhắn, trên đó là nét chữ của An Thác Hải: Anh sẽ về sớm, sau khi anh về sẽ đưa em đi chơi.

Sờ vào chiếc vòng cổ dâu tây, Mục Hựu Ân vô cùng vui vẻ, trong đầu cô đã bắt đầu dự tính nên chọn quần áo như nào để kết hợp với chiếc vòng cổ mà An Thác Hải tặng cô.

Lúc ăn sáng, bà Muriqui nói với Mục Hựu Ân rằng An Thác Hải đã ra ngoài từ rất sớm, bà Muriqui còn nói với vẻ mặt say mê rằng hôm nay cậu An đẹp trai mặc vest khiến bà ấy rất bất loạn.

Gắng gượng nuốt ngủm sữa vào, Mục Hựu Ân trực tiếp phủ chiếc khăn ăn trong tay lên mặt bà Muriqui, bà thím này có vẻ phóng khoáng quá nhỉ?

Có điều, An Thác Hải mặc vest để đi đâu? Bình thường An Thác Hải rất ít khi mặc vest.

Cùng lúc đó, Bách Nguyên Tú cuối cùng cũng đợi được người anh muốn đợi.

Lúc này, túi văn kiện mà Bách Nguyên Tú đang cầm trong tay kia là kết quả giám định của bốn vị chuyên gia phân biệt nét chữ, anh vẫn luôn nhớ rõ, đây là cơ hội cuối cùng của anh.

Bách Nguyên Tú không dám mở túi văn kiện ra, anh đang cố gắng quan sát về mặt của Joe, muốn tìm ra chút manh mối trên gương mặt anh ta, như kiểu đoán được tâm tư của anh nên Joe không có biểu cảm gì, giống như một pho tượng bằng đá cẩm thạch vậy.

Hít một hơi thật sâu, cuối cùng, ngón tay run rẩy chạm vào sáp niêm phong trên mặt túi văn kiện, sáp niêm phong trên túi văn kiện đại diện cho uy tín không thể nghi ngờ.

Mấy lần anh trượt tay không thể mở được, người đứng chờ ở bên cạnh lên tiếng: "Bảy mươi sáu phần trăm."

Đầu óc Bách Nguyên Tú nổ "Bùm" một tiếng, anh có chút không hiểu.

Joe giành lấy túi văn kiện trong tay anh, mở túi lấy văn kiện ra: "Đây là nguyên nhân vì sao tôi phải đích thân đi một chuyến."

Nghe thấy lời này, trái tim Bách Nguyên Tú bắt đầu loạn nhịp, dường như anh đã nhìn thấy một tia hy vọng le lói, nhưng lời tiếp theo lại dập tắt tia hy vọng của anh.

"Bọn họ nói với tôi bảy mươi sáu phần trăm kết quả giám định tổng hợp theo một ý nghĩa nào đó đại diện cho sự phủ định."

Bách Nguyên Tú chậm chạp ngồi xuống sofa, muốn lấy bao thuốc đặt ở một bên, một bàn tay khác lấy bao thuốc đi.

Cầm lấy bao thuốc, bày văn kiện lên bàn, ngón tay Joe gõ gõ trên bản văn kiện, nói với người đang thần thờ ở trước mặt: "Nguyên Tú, những lời sau đây cậu nghe rõ cho tôi."

"Nhưng tỉ lệ bảy mươi sáu phần trăm này một khi có liên quan đến thương tích thì xác suất không thể phỏng đoán của nó sẽ lớn hơn."

"Có ý gì?" Bách Nguyên Tú hỏi, bây giờ tâm trí anh rất rối bời, thần kinh căng thẳng của anh cần được xoa dịu, lần này Joe không ngăn anh lấy thuốc.

"Tài liệu tôi điều tra về Mục Hựu Ân lúc trước có nói cổ tay Mục Hựu Ân từng bị thương, mấy vị chuyên gia phân biệt nét chữ nói với tôi cổ tay bị thương sẽ ảnh hưởng đến tư thế cầm bút và lực đạo của một người."

Bách Nguyên Tú rút mạnh một hơi thuốc, dí tàn thuốc vào trong cái gạt tàn rồi lại bày hai bản văn kiện ra, ánh mắt dừng trên hai kiểu chữ "Triệu Hương Nông" nhìn qua có vẻ rất giống nhau trên tờ giấy trắng.

Joe chỉ tay vào ba chữ trên bản văn kiện phía bên trái: "Đây là chữ do Triệu Hương Nông viết, vị chuyên gia kia nói kiểu chữ của Mục Hựu Ân thì nét bắt đầu viết hơi ẩn, nếu đặt giả thiết hai chữ ký này là do một người viết thì chúng ta có thể tưởng tượng rằng chữ ký đầu tiên được viết khi cổ tay chưa bị thương, còn chữ ký còn lại được viết trong tình huống người viết bị thương ở cổ tay, cổ tay bị thương sẽ ảnh hưởng đến lực đạo hạ bút của người đó, cô ta cần cố gắng tập trung sức lực hơn, đây cũng chính là vì sao chữ ký này nét bắt đầu của mỗi chữ đều đậm hơn một chút."

Đúng, đúng, hôm đó anh còn cố ý mang bút máy đến để Mục Hựu Ân ký tên, có lẽ có thể hiểu là... lòng bàn tay Bách Nguyên Tú đầy mồ hôi.

"Joe, có lẽ..." Còn chưa đợi Bách Nguyên Tú nói hết, điện thoại trong phòng bỗng nhiên vang lên.

Cuộc điện thoại đó đến từ quầy lễ tân của khách sạn.

Đầu dây bên kia nói: "Ngài Bách, có một vị tên là An Thác Hải đưa ra yêu cầu được gặp ngài, anh ta hy vọng có thể gặp ngài ngay lập tức."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Như bắt đầu cũng như kết thúc (12)

Thu văn kiện lại, Bách Nguyên Tú ngồi trên chiếc sofa đơn chờ đợi vị khách muốn gặp mình đến, Joe nấp ở ngoài ban công phía sau ghế sofa của anh, tên kia bỗng đứng nổi hứng muốn quan sát khách của anh.

Chuyện vừa xảy ra trong căn phòng này cách đây mười mấy phút khiến hoóc môn trong cơ thể anh đang vô cùng sôi, cái giác quan thứ sáu tiềm ẩn

đó đang tiến hành theo sự phát triển mà anh mong muốn, lúc này, sự xuất hiện của An Thác Hải khiến tinh thần của Bách Nguyên Tú rơi vào trạng thái hưng phấn, một mình anh đã đi trong sa mạc quá lâu rồi.

Trên đời này làm gì có hai người giống hệt nhau, làm sao anh có thể nhận nhầm Triệu Hương Nông.

Ánh nắng yếu ớt hắt về phía cửa phòng, cửa phòng có dựng một bức bình phong ngăn cách, lát nữa vị khách của anh sẽ đi dọc theo tấm bình phong đó đến trước mặt anh.

Cửa phòng khách sạn được mở ra, có tiếng người đàn ông khẽ nói cảm ơn nhân viên mở cửa phòng, tiếng cửa phòng được đóng lại sau đó có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi về phía anh, rõ ràng trầm ổn.

Đi qua tấm bình phong, An Thác Hải liền nhìn thấy người đàn ông tên là Bách Nguyên Tú, ấn tượng đầu tiên về người đàn ông là: Người đàn ông này chính là người đến Địa Trung Hải uống cà phê mà Mục Hựu Ân hay nhắc đến, cuộc sống đầy đủ khiến bọn họ sống buông thả tùy hứng, đương nhiên, đây là chỉ mặt vật chất.

"Anh Bách, chào anh!" Anh dừng lại trước mặt anh ta, mỉm cười vươn tay ra.

Sau khi lịch sự bắt tay anh, người đàn ông nhìn anh, có lẽ, nên nói là đang quan sát anh.

Vài phút sau người đàn ông tên là Bách Nguyên Tú hỏi An Thác Hải, mục đích của anh đến đây gặp anh ta.

Dưới ánh mắt bức người của người đàn ông kia An Thác Hải thò tay vào trong túi áo vest, bên trong đó có hai thứ mà hôm nay anh nhất định phải đưa cho Bách Nguyên Tú, nhưng bộ vest mặc trên người khiến anh vô cùng mất tự nhiên, anh rất ít khi mặc áo vest.

Động tác của tên An Thác Hải kia có chút vụng về, sau mấy phút tiếp xúc ấn tượng mà An Thác Hải dành cho anh giống như cảm giác lúc anh nhìn ảnh anh ta, trông có vẻ là người thật thà.

"Anh Bách, đây là thứ anh làm rơi lúc anh tìm vợ tôi hôm đó." An Thác Hải móc tấm danh thiếp từ trong túi áo ra đưa đến trước mặt Bách Nguyên Tú.

Ánh mắt Bách Nguyên Tú rơi trên tấm danh thiếp trên bàn: "Anh là vì cái này mà có lòng đến đây?"

"Nghe nói anh Bách đã coi vợ tôi thành một người khác?" An Thác Hải hỏi lại Bách Nguyên Tú.

Bách Nguyên Tú khoanh tay yên lặng nhìn người đàn ông ngồi trước mặt anh, trong đầu anh lúc này đang tưởng tượng một cách nhanh chóng các khả năng xảy ra trên người An Thác Hải và Mục Hựu Ân.

"Hôm nay tôi đến đây là muốn nói với anh Bách một câu." Giọng điệu của anh thành khẩn: "Mời anh rời khỏi nơi này."

"Lí do?" Bách Nguyên Tú lạnh lùng nói, vẻ mặt và lời nói của An Thác Hải khiến anh vô cùng bất ngờ.

"Anh Bách, tôi cũng từng nhận nhầm người khác thành vợ tôi giống như anh, hôm đó, vợ tôi và người kia mặc quần áo giống nhau, kiểu tóc cũng tương tự, tôi đi phía sau cô ấy dựa theo kế hoạch mà vở vai cô ấy từ phía sau, cô ấy vừa quay đầu lại tôi liền gọi Hựu Ân, sau khi người phụ nữ đó nhìn tôi thì nói anh nhận nhầm người rồi, người phụ nữ vừa lên tiếng tôi liền biết mình đã nhận nhầm người, giọng cô ấy không giống vợ tôi, khi ấy, tôi cảm thấy vô cùng kỳ diệu, tôi và Mục Hựu Ân cùng nhau lớn lên, thế mà tôi lại nhận nhầm cô ấy."

"An Thác Hải, anh nói mấy chuyện kia rốt cuộc là muốn biểu đạt cái gì?" Bách Nguyên Tú bỗng nhiên cảm thấy bức bối.

"Những lời vừa rồi tôi muốn nói với anh Bách là, trên đời này đúng là có hai người giống hệt nhau." An Thác Hải lạnh nhạt nói.

Gã đàn ông này dường như vừa vào đã bắt đầu nói một đồng lời thừa thãi, Bách Nguyên Tú cảm điện thoại lên muốn hạ lệnh tiễn khách với An Thác Hải.

"Anh Bách, tôi nghĩ anh vẫn cần phải xem một thứ." An Thác Hải lại thò tay vào trong túi áo một lần nữa, lần này anh rút ra một tấm ảnh.

Ngón tay cảm điện thoại cứng đờ, ánh mắt đờ đẫn nhìn bức ảnh kia.

Trong bức ảnh là biển người đông đúc, cô gái mặc chiếc váy liền tay màu hoa Tử la lan đứng trên quảng trường nhìn về một phía nào đó mỉm cười, nụ cười ngọt ngào, bên trái cô là tác phẩm điêu khắc Công Mây mang tính biểu tượng của công viên Thiên Niên Kỳ.

Triệu Hương Nông rất thích công viên Thiên Niên Kỳ, cô thích nhìn hình dáng giống một giọt nước màu bạc dưới ánh mặt trời của Công Mây.

Bách Nguyên Tú nhìn chằm chằm cô gái có nụ cười ngọt ngào trong tấm ảnh, ngón tay run run chạm vào nụ cười ấy, nó cách mình gần quá, anh quá nhớ cô rồi.

"Anh Bách, cô ấy không phải Triệu Hương Nông, cô ấy tên là Mục Hựu Ân, tấm hình này được chụp vào kỳ nghỉ trăng mật của tôi và cô ấy, lúc đó chúng tôi vừa kết hôn, Chicago là nơi chúng tôi hưởng tuần trăng mật, tấm hình này được chụp trước khi tôi nhận nhầm người khác thành Mục Hựu Ân." Nói đến đây, An Thác Hải dừng lại một lát: "Có lẽ, anh Bách có thể nhìn kỹ một chút."

Bách Nguyên Tú có chút choáng váng, anh rất muốn nhìn cho kỹ, nhưng càng cẩn thận nhìn lòng anh càng rối bời, đây là một tấm ảnh du lịch rất đối bình thường, nhưng...

Nhưng Triệu Hương Nông chưa bao giờ mặc đồ tùy tiện và chụp hình giống như này, Triệu Hương Nông có một nhiếp ảnh gia riêng, nhiếp ảnh gia của cô có thể chụp cô thành dáng vẻ mọi người muốn nhìn thấy một cách dễ dàng, giản dị gần gũi lúc tham gia những hoạt động công ích, đứng đắn trang nhã khi tham dự những buổi tiệc quan trọng.

Ánh mắt Bách Nguyên Tú di chuyển trên tấm hình, sau đó vô thức mà dừng ở một nơi nào đó, rồi có một thứ gì đó âm ỉ đồ sộ theo dòng thời gian.

Giữa trưa, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống Công Mây biển nó trở thành một giọt nước bạc, nơi khuất nắng trở thành một bóng râm, có một bóng hình đang đứng trong bóng râm kia, đó là người phụ nữ mặc váy màu hoa Tử la lan, cô nghiêng mặt sang một bên, dù khuôn mặt đó chỉ là một điểm nhỏ xíu, anh vẫn có thể vừa nhìn là nhận ra cô ngay, Bách Nguyên Tú ngẩn ngơ nhìn bóng dáng đứng trong bóng râm đó, một tiếng thở dài vang lên.

"Rất kỳ diệu đúng không, hai người giống hệt nhau cùng xuất hiện ở một địa điểm, sau đó cùng lúc lọt vào khung hình tấm ảnh." Ngón tay An Thác Hải chạm rãi chỉ vào chiếc túi xách trong tay cô gái đứng trong bóng râm: "Vị cái này tôi mới chú ý đến cô ấy, lúc tôi nhận nhầm cô ấy chiếc túi trong tay cô ấy rất đẹp, một chiếc túi màu hồng xinh xắn, lúc ấy tôi đang nghĩ tôi cũng mua cho Hựu Ân một cái, sau đó tôi biết giá của chiếc túi đó đắt gấp mười mấy lần chi phí hưởng tuần trăng mật của chúng tôi, tôi nghĩ phải một khoảng thời gian nữa tôi mới có khả năng mua nó cho Hựu Ân, vài tháng sau, tôi nhìn tấm hình mới phát hiện hóa ra cô gái giống hệt Hựu Ân đã bị chúng tôi chụp vào tấm hình, từ Chicago mang về Thổ Nhĩ Kỳ."

Bách Nguyên Tú ngẩn người.

"Những chuyện này vợ tôi không hề biết, tôi không nói cho cô ấy, anh Bách, anh đã từng nghe một truyền thuyết xa xưa như này chưa? Truyền thuyết đó đến từ Ai Cập cổ đại, kể rằng vị Pharaon đầu tiên của Ai Cập cổ rất thích một khối ngọc thạch, thích đến nỗi ông ta không chịu được chuyện ngoài ông ta còn có người khác sở hữu nó, trước lúc chết Pharaon chia khối ngọc thạch đó thành hai nửa, ông ta tưới máu tươi của mình lên khối ngọc thạch rồi ném một nửa về hướng Đông một nửa về hướng Tây, sau đó, điển cô này đã biến thành một lời nguyền."

"Trên đời này tồn tại một người giống hệt bạn, hai người không có bất cứ quan hệ máu mủ nào, nếu đời này hai người không gặp nhau thì sẽ bình yên vô sự, nhưng một khi đã gặp nhau thì tai họa sẽ tới, tôi nghĩ..."

Có tiếng đồ vật đập xuống sàn nhà, Bách Nguyên Tú bỗng nhiên đứng bật dậy khỏi sofa và câu "Câm miệng" với giọng điệu bất ổn gần như được thốt ra cùng một lúc.

Câu "Câm miệng" mang theo sự uy hiếp khiến người đàn ông thật thà kia quả nhiên không thể thốt ra lời nào nữa.

Bách Nguyên Tú cảm thấy mình nhất định là điên rồi, điên nên mới để cho gã đàn ông này ngồi trước mặt anh lái nhai những lời nhảm nhí, cái gì? Truyền thuyết Ai Cập cổ? Cái gã An Thác Hải này có bệnh chắc? Rốt cuộc hẳn muốn biểu đạt cái gì?

"Mẹ kiếp mày nói nhiều lời nhảm nhí như vậy rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì?" Bách Nguyên Tú túm chặt lấy cổ áo An Thác Hải, lời anh khỏi sofa: "Có điều dù mày muốn biểu đạt cái gì, tao cũng không có hứng thú nghe tiếp, mày biết điều thì tốt nhất hãy rời khỏi đây ngay lập tức, bảo vệ của khách sạn đang trên đường đến đây rồi đấy."

"Anh Bách, tôi hiểu anh, tôi biết nếu tôi là anh tôi cũng sẽ giống bộ dạng của anh lúc này." An Thác Hải vẫn nói không ngừng.

Đúng là một thằng lảm mồm, nhưng Bách Nguyên Tú lại bị tên đàn ông lảm mồm này chọc tức không thể thốt ra lời nào.

"Giữa Mục Hựu Ân và Triệu Hương Nông thì Thượng đế đã lựa chọn Triệu Hương Nông, cho nên, tôi cảm thấy hôm nay tôi có nghĩa vụ đến đây, tôi mong sự xuất hiện của tôi có thể giúp được anh."

"Dựa vào cái gì lại là Triệu Hương Nông mà không phải Mục Hựu Ân, dựa vào cái gì?" Bách Nguyên Tú nghe thấy mình gầm lên.

Cùng lúc lời này được bật ra khỏi miệng anh, chân anh mềm nhũn, lùi về phía sau, sau đó, ngây ngẩn, Bách Nguyên Tú không dám tin câu nói vừa rồi được thốt ra từ miệng anh.

"Cố gắng sống cho tốt, sống thật tốt mới là sự an ủi tốt nhất với người đã khuất." An Thác Hải nói.

Tất cả mọi sức lực đều tập trung ở nắm đấm của Bách Nguyên Tú, anh vung tay ra, nắm đấm đầy sức mạnh đó đập vào mặt An Thác Hải, sau đó là những nắm đấm rơi xuống như mưa.

"Tên là An Thác Hải đúng không? Rốt cuộc mày từ đâu chui ra, mày dựa vào cái gì mà cầm một bức ảnh giả đó đến lái nhai trước mặt chúng tao, mày có ý đồ gì..." Bách Nguyên Tú vừa vung nắm đấm vừa không ngừng lặp lại những lời vừa rồi.

Một người từ bên ngoài ban công lao vào ngăn nắm đấm của Bách Nguyên Tú lại.

Bảo vệ của khách sạn đi vào dẫn An Thác Hải bị đánh cho bầm dập mặt mũi đi khỏi đó.

Căn phòng biến thành một đồng bừa bộn, Bách Nguyên Tú ngồi bệt xuống đất, tấm hình mà An Thác Hải mang đến rơi xuống đất, Joe cúi xuống nhặt tấm hình lên.

Đó là một tấm hình du lịch có vẻ rất bình thường, nụ cười rức rờ của cô gái trong tấm hình dường như đang nói cho tất cả mọi người trên thế giới biết, người cô yêu lúc này đang đứng trước mặt chụp hình cho cô, sau lưng cô gái có một cô gái khác ăn mặc giống hệt cô cũng lọt vào khung hình bức ảnh.

Hóa ra trên đời này đúng là có hai người giống hệt nhau.

Cúi đầu xuống, nhìn Bách Nguyên Tú ánh mắt thần thờ vẫn ngồi trên đất như cũ, tên điên này, dám nói tấm hình này là giả, Joe cảm thấy mấy ngày này mình nhất định lú lẫn rồi, thế mà đi tin vào cái gọi là giác quan thứ sáu mà Bách Nguyên Tú nói.

"Nguyên Tú, tôi nghĩ, trong lòng cậu cũng biết rằng Triệu Hương Nông đã không còn trên cõi đời này nữa rồi, chỉ là, trái tim cậu không chịu chấp nhận mà thôi."

Câu nói kia của Bách Nguyên Tú, anh ta nghe rất rõ "Dựa vào cái gì lại là Triệu Hương Nông mà không phải Mục Hựu Ân, dựa vào cái gì?"

Bóng dáng của người phía đối diện đang lác lác trước mặt anh, bản văn kiện nằm rải rác ở trên mặt đất được thu lại, gọi điện đặt vé máy bay, thu dọn hành lý, cuối cùng, bóng người đó đến trước mặt và nói với anh.

"Nguyên Tú, ngày mai chúng ta cùng quay về."

Bách Nguyên Tú tự động bỏ ngoài tai câu nói kia.

"Nếu như cậu tiếp tục tình trạng này, tôi thấy cần phải đề nghị bác Bách cho cậu tiếp nhận điều trị tâm lý."

Bách Nguyên Tú cười nhạt, mấy tên Mỹ luôn thích cái trò này, anh không cần để ý hấn, thế là Bách Nguyên Tú bắt đầu ngao du theo ý muốn của mình, đến với quảng trường màu trắng ở Istanbul, người phụ nữ kia đang nheo mắt nhìn anh, cô nói với anh mấy lời, những lời đó rất rõ ràng, khiến Bách Nguyên Tú lập tức được tiếp thêm sức mạnh, nguồn sức mạnh đó xúi giục anh lao đến trước mặt Joe.

Sau đó Joe nghe thấy Bách Nguyên Tú nói ra một vấn đề rất hoang đường: "Joe, vừa rồi cậu đã nhìn thấy rồi, mặt mũi của An Thác Hải vừa rồi cậu nhìn rõ rồi chứ?"

Gật đầu, anh ta nấp ở ngoài ban công, từ góc độ của anh ta có thể nhìn rõ vị khách đó.

"Cậu cảm thấy tôi đẹp trai hay hấn đẹp trai?" Bách Nguyên Tú bỗng nhiên dựa vào vai anh ta.

Shit!

"Joe, hôm đó, người phụ nữ kia nói chồng cô ấy đẹp trai hơn tôi, tướng mạo của An Thác Hải chỉ ở mức ra đường có thể vợ một đồng! Tướng mạo của tôi có thể bỏ xa hấn mấy con phố, nhưng người phụ nữ kia lại nói chồng cô ấy đẹp trai hơn tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Như bắt đầu cũng như kết thúc (13)

"Hôm đó người phụ nữ kia nói chồng cô ấy đẹp trai hơn tôi, tướng mạo của An Thác Hải chỉ ở mức ra đường có thể vợ một đồng! Cô ấy nói với tôi chồng cô ấy đẹp trai nhất còn tôi đẹp trai thứ hai!" Bách Nguyên Tú nói liền một mạch, anh điều chỉnh lại vẻ mặt của mình, nói: "Joe! Cậu nhìn kỹ tôi xem, cậu thấy dựa vào tướng mạo của An Thác Hải có thể đứng trước tôi không? Joe! Đằng sau chuyện này nhất định không đơn giản!"

Joe ngẩng đầu lên, dựa theo yêu cầu của Bách Nguyên Tú mà nhìn mặt anh từ trên xuống dưới một lần, nhưng mà anh ta không phải đang đánh giá, anh ta đang nghĩ nắm đầm của anh ta nên đâm vào chỗ nào trên mặt tên kia, vừa rồi tên này chẳng phải đã đánh người ta thành đầu heo sao?

Vậy thì sống mũi đi, sống mũi của tên đàn ông châu Á này còn đẹp hơn anh ta, Joe vung tay, "Bụp" một tiếng.

"Bách Nguyên Tú, tôi chịu hết nổi cậu rồi! Cậu chính là thằng điên!" Joe chỉ vào người đàn ông bị đánh ngã nhào ra đất: "Giống như cái biểu cảm cậu cho là đẹp nhất thế giới khi Triệu Hương Nông nheo mắt lại, còn cái gọi là biểu cảm đẹp nhất của Triệu Hương Nông trong mắt tôi chỉ là một thói quen của em gái bốn mắt khi không đeo kính thôi, nó chẳng có gì đẹp mắt cả, cậu cảm thấy An Thác Hải không đẹp trai bằng cậu, nhưng vợ người ta không cho là như vậy, cái loại tướng tượng này người phương Đông các cậu gọi là "Tinh nhân trong mắt hóa Tây Thi", cậu hấn là biết chứ!"

Vung tay, Joe cảnh cáo Bách Nguyên Tú: "Nguyên Tú, nếu ngày mai cậu vẫn y ở đây không đi, tự nhiên tôi sẽ có cách khiến cậu nhận được lệnh trục xuất của quốc gia này!"

Xe taxi đang trên đường tới sân bay, tài xế thỉnh thoảng lại liếc An Thác Hải qua gương chiếu hậu, An Thác Hải cười khổ trong lòng, anh đi một chặng đường xa đến đây chỉ vì một trận đòn no, trên đời này, luôn có một người khiến bạn tình nguyện chịu khổ, bầu trời xanh của Istanbul phản chiếu trên cửa kính xe, nỗi nhớ lần chôn trong tim đang bắt đầu chộn rộn.

"Bác tài." An Thác Hải gọi tài xế taxi: "Phiền bác tìm một chỗ quay đầu lại! Bây giờ tôi không muốn đến sân bay nữa, tôi muốn đến nơi khác."

Chiếc váy kiểu chiết eo không tay dài đến đầu gối màu xanh lục, người phụ nữ trong gương ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt ra, những chỗ khác vẫn tạm ổn, Mục Hựu Ân đứng trước gương véo mặt mình khiến sắc mặt có vẻ tốt hơn một chút, sau khi véo mặt xong Mục Hựu Ân lại mỉm cười với chiếc gương, bên ngoài khoác chiếc áo dệt kim hở cổ tay lơ màu ngà, lại vén mái tóc rũ trước ngực ra phía sau.

Đội tất cả đã ổn, chạm tay lên cần cổ trống không, chốc nữa đội An Thác Hải về cô phải bảo anh đeo chiếc vòng cổ dâu tây cho cô.

An Thác Hải đang trên đường về, về để đưa cô đi chơi đấy, nghĩ tới đây cô không kiềm chế được sự vui vẻ đang lan tràn trên khóe miệng cô, nhìn kỹ lại khuôn mặt thì nụ cười dần dần biến mất, màu môi của cô tái hơn ngày thường một chút, có lẽ là do màu sắc quần áo của cô, phần lớn thời gian Mục Hựu Ân đều mặc những bộ cánh có thể tôn sắc mặt lên, màu hồng nhạt, màu hồng đào, nhưng hôm nay cô tìm nửa ngày thì phát hiện mấy bộ quần áo có thể tôn sắc mặt đều không hợp với vòng cổ dâu tây.

Ngẫm nghĩ một lát, Mục Hựu Ân tô son lên môi mình.

Ồn hơn nhiều rồi, sau khi tô son đôi môi của cô căng mọng, hơi giống quả đào mặt.

Tiếng động cơ xe quen thuộc vang lên, Mục Hựu Ân đang đếm ngược, cô luôn có thể tính toán chuẩn xác tất cả những bước chân về nhà của An Thác Hải mất bao nhiêu thời gian.

Nhắm mắt lại, Mục Hựu Ân bắt đầu tận hưởng hành trình ngọt ngào, nhỏ bé trong đáy lòng:

Chiếc xe hơi màu xanh da trời đi qua trước cửa sổ căn gác, dừng xe, xuống xe, đóng cửa xe lại, sau mười mấy bước là bốn bậc cầu thang, hết bốn bậc cầu thang là hành lang bằng gỗ, đi tiếp một đoạn nữa lại là bốn bậc cầu thang, sau khi đi xuống cầu thang sẽ xuyên qua đường mòn dưới giàn nho, sau đó là nhà chính... còn lại một trăm bước, năm mươi bước... rồi dừng lại trước cửa nhà.

Lần này, cô lại tính toán chuẩn xác không sai một giây nào, tiếng mở cửa phòng vang lên, Mục Hựu Ân quay người lại, giấu tay ra phía sau, đối mặt với cửa phòng, mỉm cười với người bước vào phòng: "A Thác!"

Đóng cửa phòng lại, anh đứng ở đó nhìn cô.

Không biết vì sao Mục Hựu Ân hơi đỏ mặt, có phải là anh phát hiện hôm nay cô trang điểm tí mỉ không nhỉ, lại gọi một tiếng khô khốc nữa, A Thác.

"Ừm!" Anh đáp một câu, ánh mắt từ trên mặt cô rời đến cần cổ cô, nhìn lướt qua rồi rời mắt, trầm giọng nói một câu: "Đi thôi."

Mục Hựu Ân không nhúc nhích.

"Sao vậy?" Anh hơi cau mày.

Bàn tay trái vẫn giấu sau lưng vươn ra phía trước, xòe tay ra, vòng cổ dâu tây xinh xắn lắc lư giữa không trung.

"A Thác, giúp em đeo lên."

Chần chừ một lát anh đi về phía cô, cô quay người lại đối mặt với chiếc gương.

Vòng cổ đã được đeo lên cổ cô, thích hợp giống như trong tưởng tượng của cô, vuốt ve chiếc vòng cổ dâu tây đỏ thắm Mục Hựu Ân quay người lại đối diện với An Thác Hải, ngẩng đầu lên: "Đẹp không anh?"

"Ừm." Anh trả lời bằng âm mũi.

Nhưng mà, anh không nhìn vòng cổ của cô mà nhìn mặt cô.

Mục Hựu Ân muốn nói A Thác vừa rồi em hỏi vòng cổ cơ mà, nhưng cô không lên tiếng, bởi vì mặt anh ghé xuống mặt cô càng lúc càng gần, gần đến mức mũi chạm mũi, gần đến mức chỉ cần có một người nghiêng mặt sang liền có thể chạm vào bờ môi đối phương, anh nghiêng mặt sang, cô nhắm mắt lại.

Hai lần môi chạm vào nhau, cô kiễng mũi chân lên, tay anh ôm lấy vòng eo cô, cô để đầu lưỡi của anh dễ dàng len vào quần quít với môi lưỡi cô.

Cũng không biết hơi thở của ai hỗn loạn trước, cũng không biết ai bật ra tiếng trước, âm thanh đó vang vọng trong phòng, cả người cô đều dựa cả vào anh, áo khoác của cô đã bị vò loạn.

Anh buông cô ra, hai người đều cúi đầu có chút ngượng ngùng, bởi vì vừa rồi anh mắt của bọn họ đều liếc tới chiếc giường trong phòng, người tỉnh táo trước là An Thác Hải, anh chỉnh lại quần áo cho cô, sau khi chỉnh lại quần áo anh nói một câu: "Tối nay anh đã đặt phòng ở bên ngoài."

Đặt phòng bên ngoài có nghĩa là tối nay bọn họ không về nhà, Mục Hựu Ân vừa nghĩ vừa nhìn An Thác Hải, cô phát hiện lúc An Thác Hải nói câu này về mặt hơi mất tự nhiên, nghĩ xa hơn một chút mặt cô nhanh chóng đỏ bừng, tối nay là tối thứ bảy, cũng chính là...

Đến khi ngồi lên xe, mặt Mục Hựu Ân vẫn còn đỏ ửng.

Phía nam thị trấn Yeil có một con đường bao quanh nội hải của Thổ Nhĩ Kỳ, con đường dẫn đến biển Marmara, lúc này chiếc xe đang chạy dọc theo con đường này, Mục Hựu Ân ngồi trên ghế lái phụ đội mũ và đeo kính râm, từ đầu đến cuối cô đều yên lặng, An Thác Hải cũng vậy.

"A Thác, chúng ta đang đi đâu đây?" Cuối cùng, Mục Hựu Ân không nhịn được mà lên tiếng, cô có chút tò mò cũng có chút mong đợi, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ thuê phòng ở bên ngoài.

Gió biển hơi lớn, An Thác Hải dừng xe lại lấy khăn lụa choàng lên cổ cô, Mục Hựu Ân cảm thấy An Thác Hải có chút ngốc, cô đang ở trong xe mà.

"Chốc nữa em sẽ biết." Giúp cô thắt khăn lụa xong anh đáp.

Cả con đường không một bóng người, chỉ có đường bờ biển dài tít tắp, biển xanh sóng bạc, cô và anh vai kề vai ngồi bên nhau khiến cõi lòng cô rất đổi ngọt ngào, những lời ngọt ngào tự nhiên được thoát ra khỏi miệng: "A Thác, bởi vì là lần đầu nên em rất mong chờ."

Anh ngừng một chút, nhíu mày, vươn tay cốc lên trán cô: "Mục Hựu Ân, sao lại là lần đầu?"

Mục Hựu Ân vội vàng chữa lời: "Đúng, không phải lần đầu, tuần trăng mật của chúng ta đều ở Chicago."

"Ừm!" Ngón tay anh khẽ chạm vào thái dương cô, giọng nói buồn bã: "Hựu Ân, xin lỗi em, lúc đó anh không có nhiều tiền, nên chúng ta chỉ có thể ở trong khách sạn khá rẻ tiền, khách sạn cách âm kém, em luôn bị tiếng ồn của phòng cách vách làm cho mất ngủ."

"Không đâu, không đâu, em cũng quên gần hết rồi." Cô vội vàng an ủi anh, vừa dứt lời cô liền thấy lời mình không ổn, đó chính là kỳ nghỉ trăng mật của họ: "A Thác, từ nhỏ bố mẹ đã nói với em đời người rất ngắn ngủi, chỉ nhớ những điều tốt đẹp là được rồi, A Thác, em vẫn nhớ chúng ta dạo chơi trong công viên ở Chicago, anh mua quần áo đắt tiền cho em rồi chúng ta đến nhà hát, anh đã chụp cho em rất nhiều ảnh đẹp, chúng ta đã ăn rất nhiều đồ ăn ngon, những điều này em đều nhớ."

Ừm, những điều này Mục Hựu Ân đều nhớ, một ngày đẹp trời ở Chicago, tất cả những chuyện thú vị cô đều nhớ rõ.

Còn cái khách sạn cách âm kém mà An Thác Hải nói cô đã không còn nhớ lắm, trong ấn tượng mơ hồ đó là một căn phòng hơi có mùi ẩm mốc, tường nhà có chút cũ kỹ.

Bác sĩ nói với Mục Hựu Ân rằng vì cơ thể hấp thụ quá nhiều thuốc nên sẽ mất một phần nhỏ ký ức, cô cũng là một trong những người như vậy, lúc đầu, Mục Hựu Ân còn chút canh cánh trong lòng, nhưng sau khi nhớ tới lời bố mẹ nói thì cô cũng bình thường trở lại, đúng vậy, vô vàn những chuyện tốt đẹp trong cuộc đời mình cô đều nhớ rõ.

Mặt trời đã lặn, mà đêm buông xuống, tại vùng đất nối liền lục địa Á – Âu này, nơi nào có ánh đèn là lục địa, nơi nào tăm tối là đại dương, nơi đây gọi là Thổ Nhĩ Kỳ.

Đêm nay ở Thổ Nhĩ Kỳ, có một người đàn ông tên là Bách Nguyên Tú đang ngủ gật trong một căn phòng khách sạn ở Istanbul, bên tay trái anh là ly rượu vang chưa uống hết, anh đang chìm trong giấc mộng.

Đêm nay ở Thổ Nhĩ Kỳ, tại một tòa kiến trúc hình tròn lấp lánh ánh đèn của vùng biển Marmara, đó là tòa kiến trúc tiêu biểu nhất trên bãi biển này, đó là một nhà hát lộ thiên, nơi đây đã từng phụ trách rất nhiều buổi biểu diễn lớn, tại cửa rạp hát, người phụ nữ tên là Mục Hựu Ân đang khoác tay chông chờ đợi để vào trong nhà hát xem biểu diễn trượt băng nghệ thuật.

Đêm nay ở Thổ Nhĩ Kỳ, ở một viện dưỡng lão cách thị trấn Yeil mấy chục cây số, cô y tá đang đau đầu với một bà cụ mãi không chịu đi ngủ, lúc này, cửa phòng bị mở ra, viện trưởng dẫn một thanh niên mặt mũi bặm giập đi vào.

"Giao bà ấy cho tôi đi." Người thanh niên nói với y tá, mấy phút sau, y tá và viện trưởng cùng rời khỏi căn phòng.

Bây giờ, trong phòng chỉ còn lại bà cụ mắc chứng Alzheimer và người đàn ông bị người ta đánh cho thành đầu heo, chiếc chuông gió treo trước ô cửa sổ phía Nam chốc chốc lại kêu "tinh tang", bà cụ ngồi trên xe lăn ngẩn ngơ nhìn chiếc chuông gió, dường như trong thế giới của bà lão chỉ còn lại chiếc chuông gió đó, người đàn ông trẻ tuổi nhìn bóng lưng của bà lão, từng bước đi về phía bà ấy.

Dừng trước mặt bà cụ, cúi người xuống nhìn bà ấy tỉ mỉ, nhìn xong anh ta bắt đầu mỉm cười, nói: "Cháu đã đoán ra vì sao bà không chịu ngủ rồi, nhất định là do người kia cắt tóc cho bà quá xấu, bà rất không hài lòng, nhưng mấy người kia không hiểu lời của bà nên bà rất tức giận, giận đến nỗi không muốn nói không muốn ngủ, đúng không bà?"

Gió đã ngừng, chiếc chuông gió cũng lặng yên, bà cụ đang nghiêng tai lắng nghe, những âm thanh khác vọng lại từ thế giới bên ngoài.

Tiếng nói đó, giọng điệu đó, dường như đã từng vang lên trong những năm tháng quá khứ của bà, nhưng về sau đã biến mất rồi.

Tiếng người đó nói: "Bà ơi, con cắt tóc lại cho bà, con nhất định sẽ cắt giống như kiểu tóc xinh đẹp lúc trước."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Như bắt đầu cũng như kết thúc (14)

Phần lớn những căn phòng trong viện dưỡng lão đã tắt đèn, chỉ còn mỗi căn phòng hướng Nam vẫn còn sáng đèn, bà lão ngồi trên xe lăn trong căn phòng cũng không chú ý đến chiếc chuông gió nữa, bà đang nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang cắt tóc cho mình, mặt mũi của người đàn ông đó không hề nổi bật, thứ nổi bật nhất cũng chỉ là đôi mắt của anh ta, một đôi mắt sáng như được tỏa ra từ trong tâm hồn, thỉnh thoảng anh ta lại cụp mắt xuống cười với bà cụ, nụ cười đó hình như có thể lan truyền cho người khác, bà cụ cũng bắt đầu mỉm cười, sau đó, bà cụ cười không khép miệng được nữa.

Một lúc sau, người đàn ông trẻ tuổi cuối cùng cũng hoàn thành công việc cắt tóc của anh ta, giống như những gì anh ta đã hứa hẹn lúc trước, đó là một kiểu tóc rất đẹp.

"Bà ơi, đẹp không ạ?" Người đàn ông cầm gương đến trước mặt bà lão, để bà có thể nhìn thật rõ dáng vẻ của mình.

Bà lão nhận chiếc gương từ trong tay người đàn ông, ngắm nghía tỉ mỉ, khóe miệng luôn mỉm cười càng lan rộng, xem ra bà ấy rất hài lòng với kiểu tóc của mình.

Dần dần sự chú ý của bà lão không đặt ở trong gương nữa, chiếc gương trong tay bị bà ấy để trên đầu gối, ánh mắt bà nhìn đắm đắm vào người đứng trước mặt.

Trong bầu không khí tĩnh lặng của căn phòng, bà lão nhúc nhích ngón tay của mình, bàn tay vươn về phía người đàn ông rất vụng về mà già nua.

Đôi tay già nua run rẩy lần mò trên khuôn mặt người đàn ông, hồi lâu sau, bà nói: "A Thác, là ai đánh con ra nông nỗi này?"

Cũng chỉ một câu ngắn ngủi, nhưng chỉ một câu nói đó cũng khiến nụ cười luôn nở trên môi người đàn ông nhanh chóng biến mất.

Anh ta quỳ xuống, vùi đầu vào đầu gối của bà lão, liên tục gọi: "Bà ơi, bà ơi."

Tiếng gọi quen thuộc dường như đã dẫn bà lão quay về những năm tháng xưa cũ, đứa bé đã mất bố mẹ từ nhỏ đến phòng bà lúc đêm khuya, đứa trẻ đó ban đầu đến nhà bà nó vẫn chưa quen lắm, ban ngày nó vờ kiên cường, nhưng mấy lần bà nghe thấy nó khóc trong đêm, bà mở cửa phòng nó ra rồi đi vào, đứa bé đó cũng không nhịn khóc nữa mà nói với bà: "Bà ơi, bà ơi, con nhớ bố mẹ."

"A Thác, về sau, con hãy coi đây là nhà của mình." Bà đã an ủi nó như vậy.

Về sau, đứa bé A Thác đó lớn lên, bởi vì không đẹp trai như những chàng trai khác nên nó luôn nhìn trộm Hựu Ân, Hựu Ân rất xinh, tóc đen da trắng luôn thích mặc váy hình quả dâu tây.

"A Thác, đừng buồn, bà biết Hựu Ân giấu một thằng nhóc đẹp trai trong phòng, hai đứa ngủ chung một giường, Hựu Ân có vẻ rất thích cậu chàng đó."

"A Thác, có một chuyện bà cảm thấy rất kỳ lạ, mấy người kia cũng gọi thằng nhãi đẹp trai mà Mục Hựu Ân giấu đi là A Thác."

"Còn nữa, A Thác, bà phát hiện ra một chuyện, Hựu Ân nhà chúng ta hình như hơi khác trước kia."

Cụ thể không giống chỗ nào bà lão cũng không rõ lắm, khuôn mặt giống vậy, giọng nói hình như cũng giống, nhưng một số chỗ không giống.

Không có người đáp lời bà, con gió ngoài cửa sổ khiến rèm cửa bay bay, chiếc chuông gió kêu "tinh tang", bà lão nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm trí lại bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Tiếng người đàn ông vang lên trong căn phòng yên tĩnh, trầm thấp, đè nén, tựa như tiếng nghẹn ngào của người lưu lạc đã lâu khi đối mặt với quê nhà xa xôi: "Bà ơi, con rất nhớ cô ấy..."

Màn đêm sâu lắng ở Istanbul, Bách Nguyên Tú uống hết một ly rượu vang trong thời gian hút một điếu thuốc, anh cảm điếu thuốc chưa đốt tham lam hít ngửi, hương thuốc và hương rượu vang khiến anh rơi vào giấc mộng.

Bách Nguyên Tú lơ đãng thoáng mơ thấy, có một ngày trong biển người đông đúc, Triệu Hương Nông mặc chiếc váy màu hoa Từ la lan đứng ở đầu phố, nghiêng đầu dựa vào biển quảng cáo với vẻ ủ rũ, cũng không biết cô đang nghĩ gì, bên cạnh cô không có một ai mà chỉ mỗi mình cô, nắm lấy cơ hội gặp riêng ít ỏi anh hỏi cô: Tiểu Nông, em đang nghĩ gì?

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Hà! Đây là tiểu thanh mai của anh.

Ánh mắt tiểu thanh mai của anh đang tìm kiếm trên quảng trường náo nhiệt, cô nói, Nguyên Tú, em vừa nhìn thấy một người. Cô nói, Nguyên Tú, lúc em nhìn thấy người đó em cảm thấy như đang soi gương vậy. Cô nói, Nguyên Tú, đợi đến lúc em muốn nhìn rõ người đó thì cô ta đã biến mất rồi.

Cuối cùng, cô nói, Nguyên Tú, dạo này tinh thần em không tốt lắm, chắc nữa em sẽ đi khám bệnh.

Anh nhìn kỹ sắc mặt cô, khuôn mặt hồng hào như quả táo đỏ trước đây nhìn có vẻ không tốt thật.

"Anh đưa em đi khám." Anh nói với cô: "Đợi khám bệnh xong anh sẽ đưa em đến tiệm mỹ phẩm Đài Loan ăn một trận xả láng."

Những lời kia anh nói một cách tự nhiên, trong những năm tháng hôn nhân vô tư anh luôn rất chiều cô, như đang cưng chiều một đứa em gái.

"Không cần!" Cô cúi đầu xuống, chiếc nhẫn đính hôn trên ngón vô danh trên bàn tay đang cầm chiếc túi da màu hồng lộ ra, chiếc nhẫn kim cương lấp lánh dưới ánh mặt trời, khiến những người xung quanh phải nhìn về phía bọn họ.

Nhìn thấy chiếc nhẫn đó, Bách Nguyên Tú mới nhớ ra: Ôi thanh mai của anh, đã là vợ người ta rồi!

"Anh ấy sẽ đưa em đi." Cô khẽ nói.

Anh đương nhiên biết "anh ấy" trong miệng cô là ai, khi đó, anh biết mình nên rời xa cô, nhưng bước chân của anh mãi không muốn rời.

"Nguyên Tú, anh ấy sắp đến rồi!" Cô nói to hơn một chút, giọng điệu mang ý thúc giục.

Lúc ấy, anh rất muốn nhìn cô thật kỹ, nhìn thanh mai của anh có phải đã trao trái tim cho người đàn ông khác, nếu cô chịu ngẩng đầu lên, thì có lẽ anh sẽ nhìn ra điều đó trên khuôn mặt cô, nhưng cô không ngẩng đầu lên.

"Nguyên Tú..."

Anh buồn bã rời khỏi đó trong tiếng "Nguyên Tú" đó, anh ngồi trong tiệm cà phê đối diện với quảng trường, anh vừa ngồi xuống liền nhìn thấy người đàn ông mà cô nói đến.

Cô gái Triệu Hương Nông cao 1m63 đứng bên cạnh Tổng Ngọc Trạch cao 1m84, hai người nhìn rất đẹp đôi, họ sánh vai đi bên nhau mà không nói chuyện gì nhiều.

Lúc đầu khoảng cách giữa hai bờ vai khoảng năm mươi centimet, dần dần, khoảng cách năm mươi centimet đó dần được rút ngắn, đợi đến khi hai bóng người gần biến mất, anh nhìn qua khe hở của biển người thấy bọn họ đang tay trong tay, nhất định là do tên nhân viên hấp tấp bị cấp trên sai đến tiệm cà phê Starbucks mua cà phê, chỉ quan tâm đến cà phê mà không để ý đến người đi đường, cho nên Tổng Ngọc Trạch sợ cà phê hắt lên người cô nên mới kéo cô một cái, từ đó anh không buông tay cô ra nữa, tay cô cũng không vùng ra.

Ngày đó Bách Nguyên Tú ngồi ở tiệm cà phê nhìn hai người biến mất giữa biển người mênh mông.

Đó là lúc ở công viên Thiên Niên Kỳ, chiếc váy màu hoa tử la lan cô mặc ngày đó dần phai màu trong giấc mộng, những lời cô nói mà anh đã quên sạch từ lâu lại vô cùng rõ ràng vào lúc này, khiến anh tỉnh giấc ngay lập tức.

Hôm đó, cô nói, Nguyên Tú, em vừa nhìn thấy một người. Cô nói, Nguyên Tú, Nguyên Tú, lúc em nhìn thấy người đó em cảm thấy như mình đang soi gương vậy. Cô nói, Nguyên Tú, đợi lúc em muốn nhìn rõ người đó thì cô ta đã biến mất rồi.

Sau khi tỉnh dậy trên mặt Bách Nguyên Tú mướt mồ hôi, gò tay sờ lên vầng trán ướt mồ hôi, có gió đêm thổi lên mặt anh, dài lâu như đến từ Đế quốc Osman xa xôi, từng tiếng gió như đang than thở, trong gió còn xen lẫn một giọng nói khác.

Đó là giọng của một người đàn ông: "Anh Bách, anh đã từng nghe truyền thuyết của Ai Cập cổ chưa? Vị Pharaon đầu tiên của Ai Cập cổ rất thích một khối ngọc thạch... Điện cố này trở thành một lời nguyền, trên đời này tồn tại một người giống hệt bạn, hai người không có bất cứ quan hệ máu mủ nào, nếu đời này hai người không gặp nhau thì sẽ bình yên vô sự, nhưng một khi hai người gặp nhau thì tai họa sẽ đến, tôi nghĩ..."

Giọng nói ấy vô vùng rõ ràng, Bách Nguyên Tú rùng mình, lập tức đóng cửa ban công lại, tấm rèm ba lớp cũng bị kéo hết lại, lúc này, gió bên ngoài không thể lùa vào phòng nữa, không thể vào nữa...

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn giọng nói của anh vang lên, lặp đi lặp lại: "Không thể vào nữa, không thể vào nữa..."

Bách Nguyên Tú bật tai lao vào phòng tắm, đứng dưới vòi hoa sen, để dòng nước xối thẳng xuống người anh.

Đây là đêm cuối cùng anh ở lại Thổ Nhĩ Kỳ.

Bách Nguyên Tú biết, từ nay về sau, anh sẽ không đặt chân lên đất nước này nữa.

Không bao giờ đến nữa, không bao giờ!

Ven biển Marmara, nhà hát cổ kính hình tròn đắm mình trong những ánh đèn vàng rực, nhìn từ xa giống như quả cầu lửa lấp lánh ánh vàng đứng lặng im trên bãi biển, đêm đã khuya, khách khứa đã rời khỏi nhà hát, chỉ còn rất nhiều công nhân đứng ở trong góc chờ để thu dọn sân băng, không lâu trước có một người đàn ông châu Á điển trai không biết đã dùng cách nào khiến giám đốc nhà hát trì hoãn thời gian thu dọn sân băng, nghe nói người đàn ông đó đưa vợ đến xem buổi biểu diễn trượt băng nghệ thuật quy tụ nhiều nghệ sĩ tài năng, buổi biểu diễn kết thúc, vợ của người đàn ông mãi không muốn rời khỏi đây.

Bây giờ, trên mặt sân băng, chỉ còn lại người đàn ông và vợ anh ta, người đàn ông đứng phía sau lặng lẽ nhìn cô, người vợ đứng ở chính giữa mặt sân băng, cô ấy đang ngẩng đầu ngắm nghía ánh đèn trên đỉnh đầu.

Những bóng ma của Đế quốc Osman xa xưa đang khẽ hôn lên nhà hát cổ kính này, Mục Hựu Ân ngẩng đầu nhìn ánh đèn trên đỉnh đầu, ánh đèn lúc này chói lóa tựa như chiếc kính vạn hoa khiến người ta nhìn hoa cả mắt.

Nhắm mắt lại, từng ánh đèn rực rỡ kia đi vào tim cô, những ánh đèn đó dần biến thành một tổ hợp những hình ảnh, trong mỗi tổ hợp đó đều có một bóng dáng uyển chuyển đang lướt đi trên mặt sân băng, gió lướt qua vành tai, lay động những lọn tóc mai, cũng khiến mép váy tung bay, âm thanh và ánh sáng tràn ngập mọi phía.

Nếu có thể nhanh hơn nữa, có thể nhanh hơn nữa, thì có thể bay lên rồi, lướt trượt lướt trên mặt băng, khiến những vụn băng bị hút văng ra.

"Bắt đầu lấy đà." Một giọng nói lọt vào tai.

Theo giọng nói đó, một, hai, ba, đôi chân đang lấy đà, tiếng giày trượt lướt nhanh trên mặt băng truyền tới một quãng âm ngân ngui.

Tay đè chặt lồng ngực, nhón mũi chân lên, lấy đà, nhảy cao lên, cơ thể xoay trên không một cú 360 độ, xoay tròn!

Trong lúc xoay tròn, gió lướt qua vành tai cô.

Cuối cùng cũng có được giây phút được bay lượn rồi, cô mỉm cười, một nụ cười tùy ý hơn bất cứ lúc nào.

"Tiếp đất!" Giọng nói đó đột nhiên vang lên.

Cánh tay đè chặt trên lồng ngực giang ra, giống như chim ưng sải cánh, mũi chân đáp xuống đất, lưỡi trượt chạm vào mặt băng, ngón tay chạm vào ngón tay của người khác.

"Két..." Tiếng lưỡi dao chạm vào mặt băng, âm thanh ấy tha thiết đến nỗi mỗi trái tim nhiệt huyết khi nghe thấy đều muốn rơi lệ, cô quay đầu cười với người ở phía sau, nhưng nụ cười đó dần dần tan biến...

Mở mắt ra, cánh tay đang giang rộng ra giữa không trung, đôi mắt long lanh ánh lệ, nụ cười cứng đờ trên khóe môi, miệng khẽ lầm bầm "A Thác..."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Như bắt đầu cũng như kết thúc (15)

Mục Hựu Ân khoác tay An Thác Hải đứng trên quảng trường, cô quay đầu nhìn nhà hát giống như quả cầu lửa kia.

"A Thác."

"Ừm."

"Em nghĩ, chắc chắn mỗi một người yêu thích trượt băng đều có một trái tim khát khao được bay lượn."

"Ừm."

"A Thác, em cảm thấy kiếp trước nhất định em cũng yêu thích trượt băng, em cũng có một trái tim khát khao được bay lượn."

"Sao lại nghĩ như vậy?"

"Em cũng không biết, lúc đứng trên mặt băng bỗng nhiên em cảm thấy vậy."

"Mục Hựu Ân!"

"Dạ!"

"Một người căn bản không có kiếp trước gì cả, thỉnh thoảng những khung cảnh như đã từng nhìn thấy trong đầu chúng ta chỉ là một loại giả tưởng trong lúc tư duy của chúng ta hỗn loạn. Loại giả tưởng này sinh ra hiện tượng bong bóng tích tụ trong lúc chúng ta vận động cao độ, hiện tượng đó sẽ đánh lừa tư duy của chúng ta."

"..."

"Mục Hựu Ân, em nghe có hiểu không?"

"Không!"

"Ngốc, có nghĩa là những chuyện vừa xảy ra trong đầu em là một kiểu hiện tượng bong bóng, nói như này em đã hiểu chưa?"

"Hiểu rồi!"

"Thật sự hiểu rồi?"

"... A Thác, bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Về khách sạn!"

Ánh bình minh đang chuẩn bị xé tan dải ngân hà của Đế quốc Osman, bên trong căn phòng khách sạn nằm bên cảng biển Marmara, chiếc giường xa lạ khiến người phụ nữ thức dậy vào lúc sáng tinh mơ. Cô nằm dài trên giường khẽ cựa mình, một tay chống cằm, một tay khác lén lút đùa nghịch lông mi của người đàn ông nằm bên cạnh. Hàng lông mi của người đàn ông vừa dài vừa dày, giống như một chiếc quạt nhỏ.

"Một, hai, ba..." Mục Hựu Ân đếm lông mi của An Thác Hải, cô càng đếm càng thấy ghen tỵ, lông mi của anh còn dài và dày hơn cả cô.

Sau khi bị đá kích nặng nề, Mục Hựu Ân quyết định không đếm nữa, ngón tay nhẹ nhàng trượt dọc theo sống mũi của An Thác Hải, sống mũi của anh cao thẳng như chớp núi hoàn mỹ. Cô không nhìn được cong miệng cười, cô cảm thấy ngón tay mình như đang leo núi vậy, sau sống mũi là...

Ngón tay chạm vào bờ môi của anh, anh từng dùng cánh môi mềm mại này để hôn cô, cũng từng dùng nó để ngậm lấy...

Gò má cô dần đỏ bừng, cô không kiềm chế được mà cúi đầu xuống. Vì tư thế lúc này của cô, nên cô vừa cúi đầu liền nhìn thấy đường cong trước ngực mình. Tuy không quá to, nhưng đường nét tròn trịa đầy đặn nên vẫn toát lên vẻ gợi cảm mê người.

Bất chợt, ngón tay đang đặt trên môi ai đó bị lấy ra, Mục Hựu Ân ngẩng đầu liền chạm phải ánh mắt sáng rực của An Thác Hải. Ánh mắt bọn họ vừa chạm nhau, anh vội vàng cup mắt nhìn xuống, vừa nhìn xuống dưới...

Không phải cô bị nhìn thấy hết rồi sao?

Muốn giãy khỏi tay anh để che lại, nhưng chưa đợi cô giãy tay ra, anh đã bỏ tay cô ra trước, rồi lật người xuống giường.

"A Thác, anh định đi đâu vậy?" Mục Hựu Ân hỏi bóng lưng của An Thác Hải.

"Ngoan ngoan chờ ở đó cho anh." Anh không quay đầu lại mà đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm nhanh chóng truyền ra tiếng nước chảy, Mục Hựu Ân nhìn sắc trời vẫn còn chưa sáng, sao An Thác Hải lại đi tắm vào giờ này nhỉ?

Mục Hựu Ân vẫn giữ tư thế như vừa rồi, bàn tay vô thức mà vuốt ve đùi trong của mình, vừa rồi trong lúc trêu chọc An Thác Hải, rõ ràng đùi trong của cô chạm phải một thứ rất cứng...

Cô mơ màng nghĩ thứ cứng rắn đó... dường như đang chọc vào cô, chọc vào cô...

Nháy mắt, tay cô mềm nhũn, cả khuôn mặt dán lên khăn trải giường, cô đúng là ngốc đến đáng thương, nhất định An Thác Hải đã tỉnh từ lâu rồi. Mục Hựu Ân nghĩ ngợi rồi xuống giường, đi chân trần đến phòng tắm, hít sâu một hơi rồi mở cửa phòng ra.

Tấm kính phủ đầy hơi nước che khuất thất lung của An Thác Hải, chiếc khăn tắm màu nâu vàng vắt trên tấm kính. An Thác Hải đứng ở dưới vòi hoa sen, dòng nước chảy xuống đầu anh rồi ào ạt chảy xuống người anh, đẹp mắt như những pho tượng đang được tắm mình trong đài phun nước trên quảng trường vào đêm trắng.

Anh không hề phát hiện ra cô.

Đứng ở bên ngoài tấm kính, Mục Hựu Ân ngấm nghĩ rồi gọi: "A Thác."

Anh mở mắt ra, nhìn thấy cô liền sững người, sau đó anh vội vàng lấy chiếc khăn tắm vắt một bên, chiếc khăn tắm màu nâu vàng nhanh chóng quấn trên thất lung anh, quấn khăn tắm xong anh tắt vòi hoa sen.

"Không phải đã bảo em ngoan ngoan đợi anh sao?" Anh hơi nhúm mày, giọng nói hơi trầm khàn.

Mục Hựu Ân không nói gì.

"Có phải cơ thể có chỗ nào không thoải mái không?" Giọng nói của anh bắt đầu trở nên gấp gáp, định mở cánh cửa kính đi ra.

Mục Hựu Ân vội vàng lắc đầu, đồng thời không chút do dự mở cánh cửa kính thấp đó đi vào, bước đến trước mặt anh, duỗi tay ngang qua thất lung anh

mở vòi hoa sen.

Những dòng nước li ti chảy xuống, nhưng rất nhanh liền biến mất, An Thác Hải tắt vòi hoa sen: "Em sẽ bị lạnh."

Những giọt nước từ vòi hoa sen khiến tóc cô ẩm ướt, khiến bộ đồ ngủ mỏng manh dán chặt vào người cô. Cô run rẩy duỗi tay ra đi tìm đáp án, dọc theo bờ eo, bụng dưới của anh, xuống dưới, cách một lớp khăn tắm, quả nhiên...

Bàn tay cô vừa chạm vào liền bị anh lấy ra, anh dễ dàng nắm tay cô lại không cho cô sờ loạn. Tay cô không thể nhúc nhích nhưng miệng cô vẫn có thể lên tiếng, cô khẽ nói: "A Thác, tối qua là thứ bảy, chúng ta chưa..."

"A Thác, có muốn làm không?" Giọng nói của cô rất khê khàng.

Anh không trả lời, bàn tay rành rang rút một chiếc khăn tắm khác, nhanh chóng quấn chiếc khăn tắm lên cơ thể cô.

"A Thác, muốn em không?" Cô lấy hết can đảm hỏi.

Vốn dĩ cô luôn muốn dành cho anh một đêm khó quên trong buổi cuối tuần xa nhà này, nhưng lúc đi ngang qua quảng trường, cô nhìn thấy mấy cô gái đang chơi đùa ở vòi phun nước thần kì, cô lập tức không nhìn được mà đi theo bọn họ. Cuối cùng, cô mệt rã rồi ngủ say như chết trên đường đi về khách sạn, vì vậy, buổi cuối tuần lãng mạn đã tan biến trong lúc cô ngủ say rồi.

Có lúc, Mục Hựu Ân rất giận bản thân, rõ ràng cô đã hai mươi tám tuổi rồi, thế mà có lúc cô lại hành động như một đứa trẻ.

An Thác Hải vẫn không trả lời cô, anh cời quần áo ẩm ướt trên người cô xuống.

"A Thác." Cô đỏ mặt, gọi anh, giọng nói xen lẫn sự nũng nịu.

Anh ngẩn người, thả tay cô ra, giọng nói rất khê: "Tối qua em chơi muộn như vậy, chắc chắn sẽ mệt."

"Không, em không mệt, không phải em đã nghỉ ngơi một khoảng thời gian rất dài rồi sao?" Mục Hựu Ân nói.

"Thật sự không mệt?"

Mục Hựu Ân gật đầu, khẽ đáp: "Ừm"

Một lát sau, anh cúi xuống ôm cô lên.

"A Thác, có thể làm ở đây." Mục Hựu Ân thấp giọng yêu cầu, vì lý do cơ thể nên cô luôn muốn chứng minh bản thân, rằng cô không phải là thủy tinh dễ vỡ.

Anh ôm cô rời khỏi phòng tắm.

Đề cô nằm lên giường, anh chống tay, cúi đầu nhìn cô, cô cũng đang nhìn anh, ánh mắt anh từ trên khuôn mặt cô chuyển lên mái tóc cô.

Mục Hựu Ân không cho anh đi lấy máy sấy tóc, chân cô quấn lấy eo anh, gót chân men theo mép khăn tắm trượt lên đùi trong của anh, chà xát.

Hô hấp của anh trở nên nặng nề, anh lại cúi đầu nhìn cô, dưới ánh mắt sáng rực của anh cô vô thức liếm môi.

Một giây sau, anh thò tay vào trong khăn tắm của cô, trực tiếp chạm vào ngực cô, lần lượt vờn vờ hai khối tròn trịa trước ngực cô giống như đang trừng phạt, anh hơi mạnh tay khiến cô đau, cô khẽ rên lên.

Cô vừa bật ra tiếng thì tay anh liền chậm lại, anh kéo nhẹ một cái, chiếc khăn tắm trên người cô lập tức bị nói lỏng, rơi xuống. Cô cong người lên, hông bày ra một tư thế khiến khuôn ngực cô trở nên gợi cảm hơn trước mắt anh.

Trong đôi mắt nai ngáp tràn con sóng tình, anh cúi đầu, ngậm nụ hồng trước ngực cô, bàn tay khác men theo bờ eo của cô tìm đến lớp vải mỏng manh kia, ngón tay len vào trong xoay chuyển.

Cùng lúc đó, dưới sự cọ sát không ngừng của gót chân cô, chiếc khăn tắm quấn trên thắt lưng anh cũng rơi xuống, hai cơ thể trần trụi liền dán chặt vào nhau, cơ thể cô run rẩy dưới người anh.

Trong không gian mờ tối, tiếng hơi thở hổn hển đan cài vào nhau của cặp nam nữ trở nên dồn dập rồi dịu đi khi người đàn ông khẽ gầm một tiếng, giống như âm cuối luyến láy của chiếc đàn Cello.

Căn phòng trở nên yên tĩnh, từng âm thanh vụn vặt vang lên, người đàn ông muốn rời khỏi cơ thể người phụ nữ.

"Đừng, A Thác..." Người phụ nữ bật ra tiếng cầu xin mà chỉ có người đàn ông nghe thấy.

"Hựu Ân, anh hơi nặng..." Trong giọng nói của người đàn ông còn xen lẫn sóng tình.

"A Thác..." Người phụ nữ vẫn không buông tha.

Những âm thanh vụn vặt không vang lên nữa, căn phòng cứ chìm trong sự tĩnh lặng như vậy.

Tia nắng ban mai đầu tiên xuyên qua màn đêm nặng nề.

Trong phòng, người phụ nữ lơ đãng động đậy khiến người đàn ông còn vùi trong cơ thể cô đột nhiên bừng tỉnh, lần đầu tiên gặp phải tình huống này khiến người đàn ông rất lúng túng, mà người phụ nữ cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Người đàn ông duỗi tay lấy chiếc khăn tắm để một bên, anh đang cân nhắc xem mình có nên đi dội nước lạnh không.

"A Thác." Người phụ nữ gọi anh.

Trong buổi sáng ban mai, Mục Hựu Ân bám trên người An Thác Hải như gấu Koala, cô nghe thấy tiếng thầm thì của mình: A Thác, em có thể.

An Thác Hải không để ý cô, anh rời khỏi người cô.

"A Thác, em không phải búp bê thủy tinh." Bỗng nhiên giọng điệu cô xen lẫn chút tủi thân.

Anh khựng lại, cúi xuống nhìn cô, cô nghiêng mặt đi. Đôi môi của anh lướt qua mái tóc rồi ngậm lấy vành tai cô, đồng thời để nơi nóng rực lại gần cô.

Lần này, cô không thuận theo mà khép hai chân lại.

"Sao vậy? Hửm?" Anh khẽ thì thầm bên tai cô.

"Vừa rồi, anh đã thờ dài." Giọng nói vẫn đầy vẻ tủi thân.

"Ngốc, anh đang xoa đầu, vì..." Anh dỗ dành cô: "Vì em đẹp quá."

Nếu như nghe kỹ, có thể nghe thấy cô gái đang cười thầm trong lòng. Nhưng đó chỉ là một người phụ nữ đơn thuần, thích cậu mạnh mẽ nhưng rất dễ dỗ dành.

Thế nhưng, lúc này cô chỉ có thể ngậm chặt miệng. Cô sợ những tiếng reo hò trong tim cô sẽ bật ra, rồi phá hỏng bầu không khí lãng mạn này.

"Hựu Ân, anh vào nhé?" Anh chạm vào cô, sống mũi mơn man làn da của cô, một nơi khác cũng đang trêu chọc cô.

Cô mở chân ra, để anh đi vào.

Khi những tia nắng ban mai dần kéo đến, thì anh lại bắt đầu một quá trình ngọt ngào khác trong cơ thể cô.

Còn cô, thỏa mãn mà tiếp nhận tất cả.

Cô không phải là búp bê thủy tinh, cô có thể tiếp nhận anh lần thứ hai, về sau về sau nữa cô còn muốn sinh con cho anh.

Istanbul trong buổi sáng tỉnh mơ đó, Bách Nguyên Tú sau một đêm không ngủ bắt đầu thu dọn hành lý. Đến khi trời sáng anh sẽ rời khỏi thành phố, đất nước này, vĩnh viễn không quay lại!

Cũng trong buổi sáng tỉnh mơ đó, dưới cây táo trên ngọn núi trong thị trấn được bao quanh bởi sắc hoa màu xanh, có một người đàn ông đứng ở đó. Ngón tay anh ta dịu dàng chạm vào dòng chữ được khắc trên thân cây:

Mục Hựu Ân và An Thác Hải ở bên nhau, mãi mãi, một đời một kiếp!

Ngón tay dừng trên chữ "mãi mãi", anh ta khẽ nói: "Hựu Ân, anh rất nhớ em!"

Yeil trong tiếng Thổ Nhĩ Kỳ có nghĩa là màu xanh lá cây. Trong thị trấn ngập tràn sắc xanh này, có 1935 người dân sinh sống, họ đều biết một bí mật.

Không, phải nói là họ đang giữ kín bí mật đó. Ba năm trước, có người tình nguyện, có kẻ vì lợi ích mà ký vào bản giao ước với một người đàn ông, cả đời phải giữ kín bí mật đó.

Mà anh ta là một người trong số đó. Vì anh ta đã đồng ý với một người, để một người khác sống hạnh phúc mạnh khỏe và đơn thuần.

"Hựu Ân, đợi sau bao xuân hạ thu đông qua đi, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở một nơi khác. Đến lúc đó, không có gì có thể chia cách chúng ta. Đến lúc đó, chúng ta có thể đứng dưới cây táo mà hẹn ước một lần nữa, Mục Hựu Ân và An Thác Hải ở bên nhau, mãi mãi, một đời một kiếp!"

An Thác Hải ngẩng đầu nhìn bầu trời qua kẽ lá, Hựu Ân của anh ta đang sống ở trên đó!

Ba năm trước, Mục Hựu Ân đã chết trong một vụ tai nạn đắm tàu. Người đang dùng thân phận của Mục Hựu Ân để sống chính là Triệu Hương Nông có dung mạo giống hệt Mục Hựu Ân.

Còn người đàn ông sống dưới cái tên An Thác Hải tên là Tống Ngọc Trạch!

p.s: Tạm biệt Thổ Nhĩ Kỳ, chương sau sẽ quay về Chicago, nơi Tống Ngọc Trạch tiếp cận Triệu Hương Nông để bắt đầu kế hoạch trả thù cho cô người yêu cũ..

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Khởi nguồn của Vườn Địa Đàng (01)

2 giờ chiều, trong phòng vệ sinh VIP ở tầng hai mươi ba của cao ốc khu Golden Coast, Chicago. Triệu Hương Nông cẩn thận kiểm tra xung quanh một vòng, đúng như mong muốn của cô, trong nhà vệ sinh không còn ai khác ngoài cô.

Cô nhìn bản thân trong gương rồi hít sâu một hơi. Đáng chết, bộ lễ phục trên người sắp khiến cô nghẹt thở rồi.

Nửa tiếng nữa Triệu Hương Nông cần đi đến hai cuộc hẹn của mình. Để tiết kiệm thời gian nên cô hẹn hai người kia ở cùng một địa điểm. Một cuộc hẹn ở tầng hai mươi ba, một cuộc hẹn khác ở tầng hai mươi bảy, nếu nói là đi gặp người chỉ bằng nói là đi đàm phán.

Đối tượng mà cô phải đàm phán là tình nhân của ba mình và bạn gái của vị hôn phu.

Triệu Hương Nông không có thời gian và lòng kiên nhẫn để dây dưa với hai người phụ nữ kia. Vì vậy, cô cần bộ lễ phục trên người để cho đối phương một đòn phủ đầu, từ đó mà giải quyết vấn đề một cách gọn gẽ.

Cô khoác trên người bộ lễ phục màu đen tuyền có đệm vai, thắt eo, dài đến quá đầu gối, phối với chiếc thắt lưng màu đỏ. Chuyên ngành của cô là quan hệ công chúng xử lý khủng hoảng, một trong những yếu tố quan trọng của công việc xử lý khủng hoảng chính là ấn tượng đầu tiên.

Màu đen và màu đỏ kết hợp với nhau sẽ tạo nên hiệu quả bức người.

Uỡn thẳng lưng, Triệu Hương Nông nhìn khuôn mặt của mình trong gương, một tuần trước cô vừa mới đón sinh nhật lần thứ 24.

Năm 10 tuổi là bước ngoặt trong cuộc đời cô. Cô còn nhớ, đó là một ngày hè, trong mộ than tối tăm, bé gái đen nhem là cô cầm than nắm trong tay. Cô giấu mẹ lên đến làm thêm ở mộ than, chuyển ba hòn than nắm cô sẽ được trả một xu.

Trong ánh hoàng hôn ngày hè, người đàn ông cao quý đó xuất hiện trước mặt cô và gọi: "Tiểu Nông."

Đó là ba của cô, Triệu Diên Đình.

Kể từ ngày hôm đó, cô từ Lý Hương Nông trở thành Triệu Hương Nông. Cô và người mẹ luôn đau ốm của mình chuyển sang Mỹ. Từ đứa bé trong mộ than trở thành người thừa kế duy nhất của tỷ phú họ Triệu.

Triệu Hương Nông có một tuổi thơ đầy thiếu thốn, khiến cô thiếu dinh dưỡng trầm trọng, nên cô dậy thì muộn hơn so với những cô gái cùng trang lứa. Khi những cô gái khác đã cao ráo duyên dáng, thì cơ thể cô mới bắt đầu cao lên. Khi những cô gái khác đã tạm biệt vẻ non nớt và đám mụn trứng cá thì cô mới...

Cô gái Triệu Hương Nông 24 tuổi có khuôn mặt hình quả táo, cộng thêm những đường nét phúng phính trẻ con mãi bám lấy cô. Bách Nguyên Tú lúc nào cũng nói nhìn thấy mặt cô là anh ta muốn cắn một cái, anh ta còn nói cắn một cái thì nhất định sẽ nghe thấy tiếng "rộp" giòn giòn.

Khi nhắc đến viên minh châu trong tay Triệu Diên Đình, rất nhiều người đã nói tiểu thư nhà họ Triệu giống như con gió nhẹ trên cánh đồng vào buổi sớm mai, là que kem Mocha ngọt ngào trong ngày hè.

Đúng là như vậy sao?

Triệu Hương Nông nhếch miệng cười.

Cô khẽ duỗi tay ra chạm vào khuôn mặt được gọi là cây kem Mocha trong gương. Đúng vậy, khuôn mặt của cô quả thực rất dễ lay động lòng người, trong trẻo ngọt ngào, không rãnh sự đời.

Cũng chỉ có mình cô biết bên dưới vẻ ngây ngô không rãnh sự đời này là một linh hồn sa đọa.

Triệu Hương Nông ngăn người nhìn vào gương thật lâu, đến khi âm báo của chiếc điện thoại đặt bên cạnh vang lên thì cô mới hoàn hồn, cô duỗi tay lấy

son môi ra.

Sau khi đã tô một lớp son thật đậm, Triệu Hương Nông vẫn chưa hài lòng. Gương mặt cô nhìn rất trẻ con, khi phối với bộ lễ phục trên người và đôi môi đỏ rực, trông cô giống như một con nhóc mặc trộm quần áo của mẹ vậy.

Cô tô thêm một lớp son, kẻ mắt thật đậm, đôi khuyên tai kim cương thành khuyên tai ngọc trai.

Ừm, như này có vẻ ổn hơn rồi! Ít nhất, chỉ cần cô không cụp mắt hay nhếch miệng thì trông cô cũng ra dáng đấy chứ.

Vẫn còn mười lăm phút nữa.

Trong mười lăm phút này, cô cần ôn lại cách nói chuyện với hai đối tượng đàm phán kia, ví dụ như lời nói, biểu cảm hay giọng điệu.

Trên đời này, những người có địa vị càng cao thì càng sợ làm việc không chu đáo. Cái tình tiết cầm tiền đập người trong phim đều là chuyện bịa đặt mà thôi.

Nhìn vào gương, Triệu Hương Nông ôn lại cách nói chuyện và biểu cảm cần thiết, phải nói những gì với người ở tầng hai mươi ba, cần biểu đạt những gì với người ở tầng hai mươi bảy.

Năm phút cuối cùng trong thời gian ôn tập đã xảy ra một chuyện.

Trong gian phòng cuối cùng trong phòng vệ sinh vang lên tiếng chuông điện thoại. Dù chiếc điện thoại đó đã được chuyển về chế độ rung, dù chủ nhân của chiếc điện thoại đã ấn phím tắt nguồn ngay khi điện thoại vừa vang lên, nhưng Triệu Hương Nông vẫn nghe thấy.

Cũng có nghĩa là, trong phòng vệ sinh này còn có một người khác. Nói cách khác, người đó đã nghe sạch những lời cô lẩm nhẩm ban nãy, đương nhiên, cũng bao gồm những lời chửi bậy của cô!

"Bất kể là người nào, lập tức ra đây cho tôi!" Triệu Hương Nông đứng ngoài cửa, lạnh lùng nói với người bên trong.

Một phút sau, Triệu Hương Nông vẫn không nhận được bất kỳ lời hồi đáp nào.

Triệu Hương Nông duỗi tay ra, thử đẩy cửa ra.

Khi cô vừa chạm tay vào cửa thì cánh cửa từ từ mở ra.

Rất lâu về sau, Triệu Hương Nông vẫn nhớ khung cảnh đó.

Cánh cửa được vẽ hoa thược dược màu vàng từ từ mở ra.

Dường như, trong nháy mắt, Triệu Hương Nông cho rằng mình đã lạc vào một thế giới xa xưa nào đó: Vườn địa đàng, cây táo, ánh nắng vĩnh hằng, quả táo tươi ngon, con rắn, chim muông có màu sắc rực rỡ.

Trên bức tường xung quanh có rất nhiều màu sắc được hòa trộn vào nhau, đây là phòng vệ sinh để giải quyết nhu cầu nào đó của con người.

Những người đã từng đến phòng vệ sinh ở tầng hai mươi ba trong tòa nhà này đều dặn đám bạn rằng: Nhất định phải đến phòng vệ sinh VIP.

Bây giờ, Triệu Hương Nông đã biết, những người đã từng đến tầng hai mươi ba mà không vào phòng vệ sinh này thì đúng là thua thiệt. Chỉ cần nhìn xung quanh một vòng, Triệu Hương Nông liền biết trên bức tường đều là bút tích của các bậc thầy bích họa.

Mà người kia, người đàn ông trẻ tuổi có vóc dáng cao lớn kia giống như nhân vật duy nhất được khảm vào trong tranh. Nếu không phải vừa rồi điện thoại vang lên, nếu không phải người đàn ông kia đang cười với cô, thì Triệu Hương Nông cho rằng người đàn ông đang đứng dưới cây táo chính là người trong tranh.

Nếu như Bách Nguyên Tú được ví với tuần mã Ả Rập, vậy thì người đàn ông trước mắt này chính là con nai trong vườn địa đàng.

Cô nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô, không ai lên tiếng.

Mấy phút sau, ánh mắt của Triệu Hương Nông dừng ở trên chiếc giấy đá bóng của người đàn ông. Cô đã đoán được đại khái vì sao người đàn ông lại xuất hiện ở trong phòng vệ sinh nữ này rồi.

Dù người đàn ông ăn mặc khá bảnh bao, thể nhưng đôi giấy đá bóng anh ta đang đi lại bộc lộ vài đặc điểm thuộc về anh ta. Đôi giày trên chân anh ta thường xuất hiện trong những cửa hàng bách hóa trong dịp Black Friday hằng năm, giá của nó là mười đô la.

Ba của cô là ông trùm ngành bách hóa mà.

"Ra ngoài!" Triệu Hương Nông lắc lắc điện thoại, nói.

Người đàn ông bước lên một bước, Triệu Hương Nông xoay người đi trước anh ta.

Quay về vị trí ban đầu, Triệu Hương Nông đứng đối diện người đàn ông. Người đàn ông trước mặt có vẻ không lớn tuổi hơn cô là bao, cũng là người tóc đen da vàng giống như cô.

Người đàn ông có một đôi mắt rất đẹp, Triệu Hương Nông chắc chắn trong một trăm triệu người cũng không thể tìm ra đôi mắt đẹp như vậy. Đó là một đôi mắt đen láy, giống đôi mắt của một loại động vật trong rừng sâu.

Đôi mắt đẹp dễ cộng với những đường nét tinh xảo trên khuôn mặt kia, Triệu Hương Nông thầm nghĩ đây đúng là khuôn mặt khiến mấy cô gái phát cuồng.

"Duỗi tay ra!" Triệu Hương Nông nói với người đàn ông.

Vì người đàn ông rất cao lớn, nên Triệu Hương Nông phải ngẩng đầu nói với anh ta.

Chần chừ một lúc, người đàn ông chậm chạp duỗi bàn tay vẫn luôn giấu ở phía sau ra.

Quả nhiên!

Triệu Hương Nông đã từng nghe một số việc, một số người khoác trên mình những bộ lễ phục sang trọng rồi tìm cách trà trộn vào những buổi dạ tiệc, tiệc rượu, hôn lễ... Sau đó lén lút lấy trộm những chai rượu vang đắt đỏ, rồi rao bán chúng trên thị trường rượu vang.

Triệu Hương Nông biết có người đang tổ chức lễ cưới trên tầng hai mươi tư. Cô còn biết, có người trà trộn vào hôn lễ rồi lấy mất chai rượu vang quý giá của ba cô dâu.

Nghe nói, chai rượu vang đó là quà cưới mà ba của cô dâu định tặng cho con gái mình.

Cho nên, người đàn ông trước mặt này chính là kẻ trộm rượu vang. Triệu Hương Nông rút điện thoại ra trước mặt người đàn ông.

Bàn tay với những ngón tay thon dài cướp mất điện thoại của cô.

"Tôi không có ý định cướp điện thoại của cô." Người đàn ông cầm điện thoại, nói bằng tiếng Trung lưu loát dễ nghe.

Đồ khốn! Đã cầm trong tay rồi còn bảo không cướp.

Người đàn ông một tay cầm điện thoại một tay cầm chai rượu vang vội vàng nói: "Không như những gì cô đang nghĩ đâu, tôi hoàn toàn không muốn chuyện ra nông nổi này, mong cô cho tôi một phút để giải thích. Cô dâu ở trên tầng hai mươi tư đã từng hẹn hò với tôi mấy lần. Vì cô gái đó đáng yêu nên tôi mới bỏ chút thời gian đi xem phim hoặc đi dạo trong công viên với cô ấy một hai lần. Nhưng hình như cô ấy đã hiểu nhầm, cô ấy đưa ra yêu cầu muốn kết hôn với tôi. Tôi nói với cô ấy rằng tôi không có ý định đó, sau đó hình như cô ấy đã bị tổn thương. Một tuần trước cô ấy nói với tôi cô ấy sắp kết hôn, cô ấy còn mời tôi tham dự hôn lễ của cô ấy. Thế là, tôi liền mượn bộ vest của bạn để tham dự hôn lễ đó. Sau đó, đột nhiên cô ấy bảo tôi hãy mang cô ấy rời khỏi đây, lời của cô ấy khiến tôi sợ chết khiếp, tôi nói rằng đó là chuyện hoàn toàn không thể."

"Thế là..." Người đàn ông phanh vạt áo vest ra.

Triệu Hương Nông liền nhìn thấy vết rượu vang trên áo sơ mi trắng trong chiếc áo vest.

Người đàn ông nói với vẻ bất đắc dĩ: "Cô ấy đã hắt rượu vang vào người tôi. Chuyện khiến tôi đau đầu chính là, đây là bộ vest tôi mượn của bạn."

Giọng điệu của người đàn ông trở nên khá lúng túng: "Tôi đã lấy hết tiền lương làm thêm tháng này mua bánh xe rồi, nên bây giờ trên người tôi không còn đồng nào để mua bộ vest khác đền bạn mình. Thế nên, lúc rời khỏi hội trường hôn lễ tôi liền lấy chai rượu này!"

Người đàn ông lắc chai rượu trong tay: "Lúc đó tôi nghĩ, có lẽ tôi có thể mang nó đi đổi một bộ vest, sau đó chuyện thành ra như này... Tôi nói như vậy cô có hiểu không?"

Triệu Hương Nông gật đầu.

"Cho nên, cô sẽ không báo cảnh sát chứ?" Người đàn ông hỏi tiếp.

"Không đâu. Anh đã giải thích rồi, nên tôi sẽ không báo cảnh sát nữa." Triệu Hương Nông nói với anh.

Người đàn ông trả điện thoại cho Triệu Hương Nông.

Đúng là một gã cả tin. Chỉ riêng chuyện hắn đã nghe hết những lời cô lẩm bẩm kia, thì hôm nay hắn gặp xui xẻo rồi!

Lần này, Triệu Hương Nông không để cho người đàn ông đó cướp mất điện thoại của mình nữa, cô gọi điện cho giám đốc nhà hàng.

"Không phải cô nói không báo cảnh sát sao?" Khuôn mặt người đàn ông như đưa đám.

"Anh đã hỏi một vấn đề rất ngu ngốc!" Triệu Hương Nông bỏ điện thoại vào trong túi xách, nhìn đồng hồ một cái. Đáng chết, cái gã không biết chui ra từ

đầu này đã lơ dờ của cô những mười phút.

"Vừa rồi, tôi thật sự tin cô sẽ không báo cảnh sát đấy."

Lại là một tên không mang nã ra đường! Triệu Hương Nông chắc chắn vị trước mắt mình thuộc về những kiểu người vĩnh viễn không cùng một thế giới với cô, nên cô không cần giả bộ với hắn.

Thế là, cô liền nhìn anh ta bằng ánh mắt khinh thường. Bây giờ cô chỉ cần đợi giám đốc nhà hàng vào đây dẫn người này đi là được, cô không muốn nhiều lời với anh ta.

Có điều, hình như người đàn ông vẫn còn lời muốn nói.

Ngón tay người đàn ông từ từ chỉ vào mắt cô: "Đôi mắt của cô nói cho tôi biết cô là một người thành thật, cô không phải là người biết nói dối."

Ngay lập tức, Triệu Hương Nông như bị ai đập cho một phát.

Trước kia, rất lâu rất lâu về trước, có một người đã nói với cô những lời y như thế này.

Theo ngón tay đang chỉ vào cô, Triệu Hương Nông nhìn rõ đôi mắt của người đàn ông.

Trong tròng, giống như, không nhiễm bụi trần!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Khởi nguồn của Vườn Địa Đàng (02)

Trên đời này không chỉ mỗi mình bạn có bí mật, rất nhiều người hiểu đạo lý đơn giản này. Trong những bí mật không thể nói, có 80% số đó thuộc về miền đất tăm tối trong lòng mỗi người.

Trong lòng Triệu Hương Nông chôn giấu một bí mật không thể nói với người khác. Khi màn đêm buông xuống, bí mật đó thường gặm nhấm trái tim cô. Dần dần, Triệu Hương Nông đã hiểu, cách tốt nhất để vứt bỏ bí mật đầy năng lượng tiêu cực kia đi chính là lờ nó đi, hờ hững mà đối diện với nó khi nó đang chiếm thế thượng phong.

Ngó lơ – tê liệt – quên lãng.

Triệu Hương Nông vẫn luôn cho rằng mình đang làm rất tốt, ít ra, những năm gần đây cô đã ít mơ thấy khuôn mặt của người đó.

Thế nhưng, giây phút này, tên trộm rượu vang kỳ quặc này bất chợt chạm vào vết thương xấu xí trước kia của cô.

"Đôi mắt của cô nói cho tôi biết cô là một người thành thật, cô không phải là người biết nói dối." Ngón tay người đàn ông chỉ vào cô.

Triệu Hương Nông quay mặt đi, không thêm để ý anh ta.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Triệu Hương Nông bước đến cánh cửa phòng, vừa chạm tay vào cửa, người sau lưng liền lên tiếng.

"Vừa rồi, tôi vô ý mở máy ghi âm trong điện thoại lên."

Triệu Hương Nông nhú mày, quay đầu lại.

Người đàn ông bật điện thoại lên.

Trùng hợp làm sao, trong phần ghi âm đều là những lời mắng chửi của cô. Quan trọng nhất là cô còn mắng chửi cấp trên của cô - đặc phái viên được tổng thư ký Liên Hợp Quốc điều đến Chicago. Một tuần trước, dựa vào hình tượng tốt đẹp và tài ăn nói khéo léo của mình, Triệu Hương Nông đã chiếm được thiện cảm của người trợ lý của đặc phái viên kia, rồi trở thành thành viên trong đội ngũ PR của bà ấy.

Mở cửa ra, Triệu Hương Nông nở một nụ cười với vị giám đốc đứng ở bên ngoài, cô ngại ngần nói với mấy người bên ngoài, hình như cô có chút nhầm lẫn.

Sau khi mấy người kia đi khỏi, người đàn ông kia lại bày tỏ anh ta không muốn lưu lại bất cứ tội trạng gì trong hồ sơ của cục cảnh sát, anh ta còn giải thích: "Máy ghi âm chỉ là chuyện tình cờ thôi, tôi có thể cam đoan sẽ không có người thứ ba biết được chuyện này. Nhưng với điều kiện là không có vị cảnh sát nào đến tìm tôi."

"Cút!" Triệu Hương Nông lạnh lùng thốt lên.

Người đàn ông gật đầu, đi được vài bước anh ta dừng lại, nói: "Trước kia tôi đã nhìn thấy cô, tôi biết cô là ai."

Rất nhiều người ở thành phố Chicago này đã từng thấy cô, rất nhiều người biết cô là ai. Thậm chí, thỉnh thoảng cô và bạn bè gây ra vài chuyện rắc rối, thì người thừa kế nhà họ Triệu lại là người đầu tiên được gạt ra khỏi chuyện đó. Bọn họ đều tự động giải thích thay cô: "Triệu Hương Nông đáng yêu như vậy, nhất định cô ấy sẽ không làm ra những chuyện như này, cô ấy chỉ bị bạn bè liên lụy mà thôi."

Quả thực, đúng như những gì mấy người kia nói, cô rất hiếm khi làm ra những chuyện vượt quá giới hạn. Phần lớn đều là bạn bè của cô gây náo loạn, còn cô là người xem trò hay, cũng là một người thích xem náo nhiệt.

Nhìn khuôn mặt của người đàn ông, bỗng nhiên Triệu Hương Nông cảm thấy vô cùng bức mình. Ánh mắt cô du ngoạn một vòng trên người anh ta, cuối cùng, dừng ở trên mông của anh ta.

Ừm, khuôn mặt và cơ thể của người đàn ông này rất phù hợp chụp hình quảng cáo quần jean.

Triệu Hương Nông nở một nụ cười ngọt ngào với người đàn ông: "Anh nói quen tôi, còn biết tôi là ai ư?"

Triệu Hương Nông bước đến gần người đàn ông, đặt tay lên mông của người đàn ông, cô nhướn mày: "Tôi nói này, anh trộm rượu vang, hay là, anh muốn kiếm chút tiền bo?"

"Cô có ý gì?" Trong đôi mắt đẹp của người đàn ông hiện lên vẻ nghi hoặc.

Nụ cười càng lan rộng trên khóe môi, bàn tay đang đặt trên mông người đàn ông dịch xuống dưới. Đám bạn của cô đều trêu chọc đàn ông như thế này, cô muốn thử một lần xem sao. Cô kiễng chân lên, thì thầm bên tai người đàn ông: "Bây giờ đã hiểu chưa? Hửm? Nếu anh muốn thì tôi có thể bảo đảm, ít nhất trong một năm này anh không cần chạy ra ngoài tìm việc làm thêm."

Trong lòng Triệu Hương Nông có một ý định, ý định đó lúc ẩn lúc hiện, nó đang dần dần thành hình, rất mơ hồ mờ nhạt nhưng cũng rất điên cuồng.

"Anh chàng đẹp trai, anh có hiểu ý tôi không?" Cô cong miệng cười, giọng điệu rất suồng sã.

Người đàn ông không né tránh, chỉ lạnh nhạt nhìn cô.

Đột nhiên Triệu Hương Nông cảm thấy tụt hứng, cô bỏ tay ra, người đàn ông liền đi khỏi đó. Triệu Hương Nông quay lại đứng trước gương, tô thêm một lớp son rồi điều chỉnh vẻ mặt của mình, chuyện bất ngờ vừa rồi, hình như đã quét sạch trạng thái chiến đấu của cô.

Triệu Hương Nông vừa tô son vừa nhìn bóng lưng rời đi của người đàn ông, nhưng người đàn ông chưa đi mà quay đầu nhìn cô, ánh mắt của hai người chạm vào nhau trong tấm gương.

Người đàn ông chần chừ một lúc, rồi chỉ vào giày cao gót của cô, nói: Nếu tôi là cô, tôi sẽ hẹn hai người ở tầng hai mươi bảy và tầng hai mươi ba cùng lúc. Như vậy, vừa có thể tiết kiệm thời gian, vừa có thể cho đối phương một ví dụ sinh động."

Lời của người đàn ông khiến Triệu Hương Nông trượt tay quệt một vệt son xuống cằm.

3 giờ chiều, Triệu Hương Nông ngồi ở vị trí gần cửa sổ phía Đông Nam trong nhà hàng trên tầng hai mươi ba của tòa nhà nằm ở khu Golden Coast, trước mặt cô là hai người phụ nữ.

Hai người phụ nữ kia đều là người châu Á, ba cô và vị hôn phu của cô đều thích phụ nữ châu Á. Ba cô vẫn luôn thích phụ nữ châu Á, còn vị hôn phu của cô mấy năm gần đây mới bắt đầu thích những cô gái châu Á, trước kia anh ta thích mấy cô ả tóc vàng hơn.

Hai người phụ nữ trước mắt này, nên nói là một người phụ nữ và một cô gái mới đúng.

Người phụ nữ tên là Jessica, là tình nhân của Triệu Diên Đình. Còn cô gái thì có một cái tên rất hợp với khí chất của cô ta, Hạ Tiểu Thuần.

Mấy phút trước, nghe theo lời tên trộm rượu vang kia, Triệu Hương Nông gọi hai người này đến đây gặp nhau một thể.

"Mẹ tôi không rảnh để đến đây!" Trước khi nói câu này, Triệu Hương Nông nhìn đồng hồ một cái, ý tứ rất rõ ràng, Triệu phu nhân không rảnh để chào hỏi hai người, còn tôi cũng phải bớt chút thời gian để đến đây.

Triệu Hương Nông vừa nói vừa rút một tấm séc trong túi ra, để tấm séc ở trước mặt Jessica: "Một tháng trước, tôi cũng hẹn gặp một người ở chỗ này. Tôi cũng đưa cho cô ta một tấm séc có mệnh giá giống như này, lúc rời đi cô ta còn nói cảm ơn tôi."

Jessica không nhìn mệnh giá trên tấm séc, gương mặt trang điểm rất nhạt nhìn Triệu Hương Nông: "Tôi đã nói rất rõ ràng ở trong điện thoại rồi."

Triệu Hương Nông gật đầu: "Cô nói chuyện mang thai đó hả?"

"Đúng vậy, tính đến tối qua là vừa tròn hai tháng. Ở đây có giấy khám của bác sĩ." Jessica vừa nói vừa cầm túi của cô ta lên.

"Không cần, không cần, tôi tin cô." Triệu Hương Nông ngăn cô ta lại.

Đặt chiếc cốc lên tấm séc trên bàn, Triệu Hương Nông hờ hững nhìn Jessica, lạnh nhạt nói: "Jessica, trước khi gọi cuộc điện thoại kia, cô nên nghe ngóng cho kỹ một chút. Rất lâu về trước, ba tôi đã lập di chúc, tôi là người thừa kế duy nhất của ông ấy. Trên bản di chúc đó ông ấy còn đặc biệt tuyên bố, bất cứ người nào bao gồm cả ông ấy cũng không có quyền sửa di chúc, lời này của tôi cô hiểu rồi chứ?"

"Tôi sẽ không bỏ đứa bé đâu." Giọng điệu của Jessica cũng lạnh nhạt giống như vậy.

"Hình như cô hiểu lầm rồi, chúng tôi không có ý bắt cô phải bỏ đứa bé đi." Triệu Hương Nông lại nhìn đồng hồ: "Cô có thể sinh nó ra. Nếu như cô có thể nuôi dưỡng đứa bé thì chúng tôi có thể cho cô và đứa bé đủ chi phí sinh hoạt mỗi tháng. Nhưng với điều kiện cả đời này cô không được lấy người khác. Chúng tôi sẽ làm việc dựa trên pháp luật, một khi cô lấy người khác, chúng tôi sẽ dựa theo pháp luật mà ngừng cung cấp phí sinh hoạt cho cô."

Trên khuôn mặt vẫn luôn bình thản của Jessica hiện lên vài cảm xúc khác.

Triệu Hương Nông gỡ lên tấm séc: "Jessica, bây giờ cô đang đứng trước hai lựa chọn. Một là, làm theo những gì tôi vừa nói, lựa chọn còn lại chính là cầm tấm séc này và rời khỏi đây, chúng ta sẽ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra."

Vài phút sau, Jessica cầm tấm séc rời khỏi đó, dĩ nhiên, cô ta không hề nói cảm ơn Triệu Hương Nông.

Đã giải quyết xong một người, còn một người nữa.

Ngồi trước mặt Triệu Hương Nông là Hạ Tiểu Thuần, bạn gái của Bách Nguyên Tú.

Triệu Hương Nông nheo mắt nhìn cô gái trước mắt. Hạ Tiểu Thuần để mặt mộc, nhìn có vẻ còn ít tuổi hơn cô, chiếc áo T-shirt in hình khiến cô ta càng giống một cô sinh viên năm nhất.

Mấy tháng trước, Triệu Hương Nông cũng từng có một cô gái tương tự như thế này. Để cô nghĩ xem, những chuyện vớ vẩn này bắt đầu từ khi nào.

21 tuổi? Hay là 22 tuổi?

Mùa hè năm đó, người mẹ luôn đau ốm bệnh tật của cô đã nói với cô: "Tiểu Nông, mẹ không biết nên làm gì bây giờ? Hình như mẹ không còn hơi sức nữa."

Cô ôm lấy mẹ và nói: "Mẹ à, không cần lo lắng, cứ giao cho con."

Thế là từ lúc đó, cứ cách mấy tháng, cô bắt đầu nhận được những cuộc điện thoại của mẹ mình.

Còn Bách Nguyên Tú, Bách Nguyên Tú...

Triệu Hương Nông duỗi tay day thái dương, cô gái trước mắt còn phiền phức hơn Jessica, bởi cô vừa nhìn Hạ Tiểu Thuần liền biết cô ta không phải một cô gái thông minh.

Trong thế giới của một số người, những kẻ cứng đầu còn khó chơi hơn những người thông minh.

"Hạ Tiểu Thuần đúng không?"

Hạ Tiểu Thuần gật đầu.

"Cô đoán xem người vừa nãy có mang thai hay không?" Triệu Hương Nông hỏi.

"Cô không nên để một người mẹ chịu cảnh nhục nhã như thế." Hạ Tiểu Thuần trả lời.

Đúng là ngu ngốc. Triệu Hương Nông chỉ muốn cười phá lên: "Hạ Tiểu Thuần, tôi nghĩ bản thân cô cũng rất rõ đầu óc của cô không cùng một đẳng cấp với người phụ nữ vừa rồi nhỉ?"

Hạ Tiểu Thuần không nói câu gì.

"Nước Mỹ cấm phá thai phi pháp, những người tự tay giết chết con của mình ở đất nước này sẽ bị dư luận lên án. Mà Jessica vừa lấy được thẻ xanh, cô cảm thấy tí lệ cô ta mang thai là bao nhiêu?"

"Cho dù như thế nào, tôi cảm thấy một người phụ nữ sẽ không..."

"Cô cảm thấy một người phụ nữ không nên lấy con mình ra làm trò đùa ư?" Lần này, Triệu Hương Nông bật cười: "Thôi đi, em gái à, cô vẫn còn cho rằng cô ta mang thai à? Sở dĩ cô ta phải làm giả giấy khám thai là vì cô ta muốn tôi viết thêm một số hoặc hai số không vào phía sau dãy số kia mà thôi. Cho dù có đi chẳng nữa, sau khi nghe thấy bản di chúc của ba tôi thì cái ý định làm một cuộc đầu tư lâu dài cũng biến thành nghĩ mọi cách để lút bỏ đứa bé đi."

Sau đó, Triệu Hương Nông nhìn thấy khóe miệng Hạ Tiểu Thuần nhếch lên.

"Sao nào, cảm thấy tôi không giống với tưởng tượng của cô, nên bây giờ cô đang cân nhắc một vấn đề như này, có nên xin lỗi tôi, hoặc là trực tiếp ngả bài với tôi không!"

Hạ Tiểu Thuần mím môi, ngập ngừng nói: "Tôi... hôm nay tôi đến là vì..."

"Anh ta đã hôn cô chưa?" Triệu Hương Nông chột hỏi.

Hạ Tiểu Thuần nhanh chóng né tránh ánh mắt cô, khuôn mặt trắng trẻo dần ửng đỏ.

Đúng là đã hôn rồi, Bách Nguyên Tú thật sự đã hôn cô gái trước mắt này rồi.

Tầm kính trong suốt phản chiếu bầu trời trong xanh rực rỡ của Chicago, sáng tới nỗi Triệu Hương Nông đành nheo mắt lại, chỉ cần nheo mắt lại một chút sẽ không bị ánh sáng chói lóa kia đâm vào mắt nữa.

Hôm nay, là tròn một tuần từ ngày cô trở thành vị hôn thê của Bách Nguyên Tú.

Hôm nay, cô mang trên mình thân phận vị hôn thê của Bách Nguyên Tú để hỏi cô gái Hạ Tiểu Thuần kia.

"Các người đã lên giường chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Khởi nguồn của Vườn Địa Đàng (03)

Triệu Hương Nông cũng không biết sao cô và Bách Nguyên Tú lại ra nông nổi này. Một năm trước, có một cô gái đến trước mặt cô, đó là cô gái đầu tiên tìm đến cô khi cô và Bách Nguyên Tú xác định quan hệ yêu đương.

Trước đây, Bách Nguyên Tú là một công tử biết chơi bởi có chừng mực, anh ta chỉ chơi đùa với cô gái thông minh, bởi mọi người đều hiểu rõ một số quy tắc trong giới của họ.

Đối mặt với cô gái tìm đến mình, Triệu Hương Nông biết lần này Bách Nguyên Tú đã đùa quá trớn rồi!

Triệu Hương Nông gọi cô gái đầu tiên tìm đến mình là A. A là một cô gái Nam Kinh, được ba mẹ cho sang Chicago du học. Cô ta cũng có cuộc sống vừa học vừa làm giống như bao du học sinh khác. Lúc đi làm thêm cô ta đã quen biết Bách Nguyên Tú. A nói hai người bọn họ yêu nhau, cô ta biết rõ hơn ai hết rằng cô ta và Bách Nguyên Tú không thể đến được với nhau, cô ta đến tìm cô chỉ vì muốn xem cô như thế nào.

"Vì sao muốn đến gặp tôi?" Lúc đó Triệu Hương Nông hỏi cô ta như vậy.

"Không biết." A trả lời.

Sau khi A đi khỏi đó, Triệu Hương Nông đã suy nghĩ rất lâu, rồi cô quyết định coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Bách Nguyên Tú là một người đàn ông thông minh, anh ta biết rõ hơn ai hết cô gái nào có thể lên giường, cô gái nào thì không.

Sau ngày hôm đó, Triệu Hương Nông nhận được quà của Bách Nguyên Tú. Đó là viên đá quý mang tên cô, trên giấy chứng nhận màu xanh nhạt là những lời tình tứ mà anh ta viết cho cô.

Vài ngày sau, A rời khỏi Chicago.

Bọn họ chưa từng nhắc đến A trước mặt nhau, nhưng trong lòng hai người đều hiểu rõ. Anh ta vẫn hôn cô trong lúc bầu không khí trở nên lãng mạn nhất, lúc cả hai đều mê loạn thì anh ta thò tay vào trong quần áo của cô, nhưng đến bước quan trọng thì dừng lại.

Sở dĩ bọn họ luôn phải dừng lại ở bước cuối cùng là vì mẹ của Triệu Hương Nông là một tín đồ Cơ Đốc ngoan đạo. Cô đã đồng ý với mẹ mình sẽ không lên giường với Bách Nguyên Tú trước khi kết hôn.

Thế nhưng, người luôn dừng lại ở bước cuối cùng lại là Bách Nguyên Tú.

Mấy tháng sau, có một cô B khác tìm đến cô, cô B yêu Bách Nguyên Tú tha thiết.

Cô ta cũng là một người thanh thuần động lòng người, cũng đến từ gia đình khá giả, và cũng nhân danh tình yêu đến tìm cô.

"Triệu tiểu thư, đời người rất dài, cô cảm thấy chỉ dựa vào điều kiện ngang nhau mà hai người có thể sống bên nhau trọn đời ư?" Cô ta hỏi cô, lời lẽ vô

cùng chắc chắn.

B còn ngốc hơn A một chút, cô ta ảo tưởng về sau cô ta có thể ở bên Bách Nguyên Tú. Lần đó, Triệu Hương Nông lười phải trả lời cô ta, cô trực tiếp bảo người đuổi B đi.

Ngày hôm sau, Triệu Hương Nông nhận được siêu xe Ferrari màu trắng mà Bách Nguyên Tú tặng cho cô. Khi cô nhận được chiếc chìa khóa xe thì cô B cũng rời khỏi Chicago. Nghe nói cô ta bị nhà trường buộc thôi học, mà khắp nước Mỹ này không có ngôi trường nào muốn nhận cô ta.

Bây giờ, chiếc xe Ferrari mà Bách Nguyên Tú tặng cô vẫn đang đậu ở bãi đỗ xe. Còn cô gái Hạ Tiểu Thuần này là cô gái thứ ba tìm đến cô vì Bách Nguyên Tú, theo thứ tự thì phải gọi cô gái này là cô C.

Hôm nay, Triệu Hương Nông hỏi cô C một vấn đề.

"Các người đã lên giường chưa?"

Lần này, cuối cùng Triệu Hương Nông cũng bắt đầu tò mò.

Từ vẻ mặt của cô gái ngây thơ này, Triệu Hương Nông biết đáp án là: Chưa!

Chỉ vờ vện vài câu hỏi, Hạ Tiểu Thuần từ vẻ mặt áy náy ban đầu biến thành vẻ mặt đầy tức giận, rõ ràng là sự tức tối bất bình của cô ta đến từ Bách Nguyên Tú.

"Hay là, cô muốn ở bên cạnh Bách Nguyên Tú?" Triệu Hương Nông hỏi cô ta.

Hạ Tiểu Thuần không nói gì.

Đúng là một người khó hiểu, Triệu Hương Nông lại hỏi tiếp: "Chỉ bằng việc anh ta đã hôn cô?"

"So với cô, tôi tin tôi có thể mang lại hạnh phúc cho anh ấy, một cuộc sống hạnh phúc bình dị." Giọng điệu của Hạ Tiểu Thuần rất ngọt ngào: "Anh ấy có thể ở trong phòng trọ của tôi cả ngày, anh ấy ăn đồ tôi nấu một cách ngon lành, anh ấy còn ngủ trên sofa nhà tôi, còn có rất nhiều chuyện khiến tôi tin rằng tôi và anh ấy sẽ rất hạnh phúc."

Triệu Hương Nông nhếch miệng cười, thiếu nữ trái đất này đừng cảm biết bao!

"Còn tôi, không phải vì điều kiện của anh ấy mà vì chính con người của anh ấy." Thiếu nữ trái đất đưa ra tuyên ngôn tình yêu.

Thật là, cô B đã ngốc hơn cô A, cô C còn ngốc hơn cả cô B, không biết sau này có còn xuất hiện cô D ngốc hơn cô C không nữa? Triệu Hương Nông bật miệng cười, rồi bắt đầu lấy ví dụ theo gợi ý của tên trộm rượu vang.

"Người phụ nữ ban nãy cô cũng nhìn thấy rồi, Hạ Tiểu Thuần, cô có tự tin rằng bản thân cô có thể xử lý tốt hơn tôi không?"

Rõ ràng, cô C không hiểu lời cô lắm.

"Ngốc!" Triệu Hương Nông khẽ mắng một tiếng, điều chỉnh lại dáng vẻ của mình: "Trước cô cũng có mấy cô gái nói yêu Bách Nguyên Tú thật lòng mà đến tìm tôi. Dung mạo của bọn họ cũng gần giống cô, đều là những người thiếu kinh nghiệm sống, ăn mặc giản dị và có đôi mắt trong trẻo, đương nhiên cũng có thể nấu những món ăn ngon miệng."

"Cô có ý gì?" Cô ta hỏi.

Triệu Hương Nông cười khỏ: "Vẫn chưa hiểu sao? Hạ Tiểu Thuần, trước số 1 số 2 số 3 giống hệt nhau thì nhất định có một con số 0. Số 0 đó mới là thứ trước nhất, thứ tồn tại lâu dài nhất, cô hiểu không?"

Buổi chiều này, lời của cô đã khiến Hạ Tiểu Thuần hốt hoảng mà chạy trốn khỏi đó. Cô gái rơi vào vòng xoáy tình yêu cảm thấy nói điều gì cũng đuối lý.

"Cô đừng có mà nói linh tinh, đừng nói mấy lời giả dối khiến tôi càng khinh thường cô hơn."

Sau khi Hạ Tiểu Thuần rời đi, Triệu Hương Nông vẫn ngồi lại đó, bạn của cô gọi điện đến nói cho cô biết bữa tiệc đã bắt đầu.

"Bây giờ tớ vẫn còn làm việc ở công ty." Cô cầm điện thoại trả lời.

Triệu Hương Nông vừa cầm điện thoại vừa nhìn dòng người dưới chân qua cửa kính sát đất. Dòng người là những con kiến bé xíu, xe cộ là hộp diêm, cô gái Hạ Tiểu Thuần mặc chiếc váy màu tím đang ra sức chạy khỏi đó.

Triệu Hương Nông thăm thở dài, không biết sao cô lại không kiểm soát được mà thốt ra những lời như vậy. Thế nhưng, chẳng sao cả, ở đây không có ai khác, ở đây chỉ còn mỗi mình cô.

Những lời của thiếu nữ trái đất như tiếng nói của ma quỷ: "Anh ấy có thể ở trong phòng trọ của tôi cả ngày, anh ấy ăn đồ tôi nấu một cách ngon lành, anh ấy còn ngủ trên sofa nhà tôi, còn có rất nhiều chuyện khiến tôi tin tôi và anh ấy sẽ rất hạnh phúc."

Cúp điện thoại, còi giày cao gót ra, Triệu Hương Nông đi đến chiếc ghế quý phi gần cửa sổ sát đất. Cô co chân lại, gác cằm lên trên đầu gối rồi nghiêng đầu về phía cửa kính, cặp mắt nhìn dòng người đi lại bên dưới tòa nhà.

Hoàng hôn buông xuống, giám đốc đích thân giao chìa khóa cho Triệu Hương Nông.

Triệu Hương Nông lái chiếc xe Ferrari màu trắng mà Bách Nguyên Tú tặng cho cô xuyên qua những con phố vừa lên đèn. Trên đường đâu đâu cũng là xe, đâu đâu cũng là ánh đèn rực rỡ. Chiếc điện thoại trong túi xách của cô vẫn không ngừng đổ chuông. Không cần nhìn Triệu Hương Nông cũng biết những ai gọi điện cho cô vào lúc này. Chắc chắn Triệu Diên Đình là người gọi nhiều nhất, vì Triệu tiên sinh khó khăn lắm mới ăn cơm ở nhà nhưng lại không thấy bóng dáng con gái bảo bối của mình ở trên bàn ăn.

Thế là, ông bố phong độ ngồi ngồi của cô liên tục gọi điện cho cô. Ai cũng biết Triệu Hương Nông là con gái cưng của Triệu Diên Đình. Năm 18 tuổi, cô phải dùng cách tuyệt thực mới khiến Triệu Diên Đình giải tán đội ngũ vệ sĩ có chút khoa trương kia. Từ nhỏ đến lớn, Triệu Hương Nông chưa từng gặp chuyện phiền phức nào, có lẽ, là vì về ngoài dễ mến của cô mà bọn bắt cóc không nỡ xuống tay chăng?

"Làm sao có thể?" Bách Nguyên Tú lại có ý kiến khác: "Đó là bởi vì Triệu Hương Nông trông quá bánh bèo, nhìn là biết đó là cô gái nhìn thấy chuột cũng khóc toáng lên. Bọn tội phạm đâu muốn để cho cô gái mít ướt mang đến đui đến cho bọn chúng chứ?"

Thật kỳ lạ, vì sao cái người gọi là vị hôn thê của cô lại có suy nghĩ như vậy, rõ ràng cô rất ít khi khóc.

Xe dừng lại trước đèn đỏ, phía trước vẫn còn một hàng xe dài. Trong chiếc xe bên tay trái cô vọng ra tiếng nhạc rock đỉnh tai nhức óc, điện thoại của cô vẫn không ngừng đổ chuông. Triệu Hương Nông vẫn không muốn nhận điện thoại.

Phiên chết mắt, Triệu Hương Nông mở mui xe ra.

Chiếc xe Ferrari màu trắng ngà bản giới hạn và một nghìn đôla hồng ở ghế sau lập tức thu hút ánh mắt của mọi người, dưới những ánh mắt đó Triệu Hương Nông đeo chiếc kính râm lớn lên mặt.

Bó hồng ở ghế sau là Bách Nguyên Tú tặng cô, để chúc mừng cô tìm được công việc đầu tiên sau khi tốt nghiệp. Còn chiếc xe Ferrari màu trắng này, Triệu Hương Nông nhất định phải lái mỗi tháng một lần. Một khi quá hai tháng mà cô không lái chiếc xe này, một số người sẽ bắt đầu bịa đặt tình cảm của hai người đã thay đổi.

Phía sau Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú gắn liền với quan hệ lợi ích của hai gia tộc.

Phần lớn những người đàn ông đang chờ đèn đỏ trên con phố này đều nhìn Triệu Hương Nông. Còn ánh mắt của những cô gái trên con phố này đều đổ dồn lên tầng hai của chiếc xe bus hai tầng bên trái cô.

Dưới ánh đèn rực rỡ, trên chiếc xe bus hai tầng, ánh hoàng hôn của tháng mười một bao trùm khắp không gian, biến khung cảnh đó thành một màn ảnh rộng lớn. Một người đàn ông có khuôn mặt tuần tú đang nhắm nháp hamburger và rượu vang trên chiếc xe bus không người, sự tùy ý tự nhiên như chốn không người đó khiến người khác dễ dàng bị cuốn vào đó.

Chỉ cần nhìn một cái, Triệu Hương Nông liền nhận ra người đàn ông trẻ tuổi khiến các cô gái mê mết kia chính là tên trộm rượu mà cô tóm được vài tiếng trước.

Anh ta cũng đã nhìn thấy cô, cách hai hàng xe, anh ta cứ như vậy mà tự động giải thích với cô vì sao anh ta có thể uống rượu vang. Anh ta nói anh ta dùng nút chai rượu vang là có thể giải quyết xong bộ vest của anh ta, thậm chí còn thừa lại chút tiền.

Đúng là một buổi chiều kỳ lạ! Triệu Hương Nông quay mặt về phía chiếc xe bus hai tầng, nói bằng khẩu hình "Câm miệng", thế là người kia không giải thích gì nữa.

Thực ra, giây phút đó, trong lòng Triệu Hương Nông đang thầm ghen tỵ với người đàn ông gặm hamburger uống rượu vang nghe nhạc trên chiếc xe bus hai tầng kia. Hai người cũng suýt soát tuổi nhau, cô cũng có thể không cần để ý người khác mà gặm hamburger rồi uống rượu vang năm 1960 trên chiếc xe bus hai tầng. Nhưng cô biết, trên người cô mãi mãi không thể có được dáng vẻ tùy ý như người đó được.

Cuối cùng, hàng xe dài cũng đi hết, bánh xe nghiêng qua vạch kẻ đường dành cho người đi bộ. Vài giây trước đã xảy ra một sự cố nho nhỏ, tên trộm rượu vang ném một quả bóng chày vào đầu gã đàn ông vạm vỡ đang đề tay lên cửa xe và bắt chuyện với Triệu Hương Nông, khiến gã đó kêu lên oai oái.

Đèn xanh sáng lên, chiếc siêu xe Ferrari màu trắng và chiếc xe bus hai tầng đi song song với nhau. Đến lối rẽ tiếp theo, chiếc xe Ferrari màu trắng rẽ trái, chiếc xe bus hai tầng rẽ phải.

Từ đầu đến cuối, Triệu Hương Nông không hề ngẩng đầu lấy một lần. Lúc này, trong lòng cô vẫn khẳng khái cho rằng, cô và người đàn ông như bước ra từ Vườn Địa Đàng kia sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Những người không cùng tầng lớp với nhau đều sống yên ổn trong quỹ đạo cuộc sống của mỗi người, giống như hai đường thẳng song song không có giao điểm.

Vừa về đến nhà, di Thanh nhìn cô lớn lên từ nhỏ liền rỉ tai cô: "Tiên sinh và phu nhân vẫn đang đợi đó." Cô Rice thường giúp cô soạn thảo nội dung email đưa giấy ăn cho cô. Triệu Hương Nông nhận lấy giấy ăn rồi chùi lớp son đậm trên môi. Đợi cô đã sửa soạn ổn thỏa thì cô mới đi về phía phòng ăn.

Trong phòng ăn màu trắng ngà dưới ánh đèn và ánh nến lung linh, ngồi ở giữa chiếc bàn ăn giành cho mười hai người là ba cô Triệu Diên Đình, ngồi bên tay trái Triệu Diên Đình là mẹ cô Lý Nhu. Thức ăn trong bộ đồ ăn được khắc hoa văn bằng bạc vẫn chưa hề được động đũa.

Triệu Hương Nông biết lúc nào có thể làm nũng với Triệu Diên Đình, lúc nào thì không thể.

Cô bước vào phòng, đứng thẳng người lên, buông lỏng hai tay ở bên người, gọi một tiếng: "Ba, mẹ."

Từ khi bước vào phòng, Triệu Hương Nông liền nhìn thấy ba mình vẫn luôn cau chặt mày, sau tiếng chào của cô, lông mày của ông càng nhíu chặt hơn.

"Đi thay bộ đồ đó đi!" Giọng nói của Triệu Diên Đình rất lạnh nhạt.

"Vâng, thưa bố!" Triệu Hương Nông đáp.

Trước khi rời khỏi phòng ăn, Triệu Hương Nông liếc Lý Nhu một cái. Mẹ của cô ấy à, vẫn luôn nhìn cô bằng ánh mắt rất bình thản, trên khuôn mặt gầy guộc là vẻ tĩnh lặng không đổi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Khởi nguồn của Vườn Địa Đàng (04)

Có những lúc, Triệu Hương Nông có một loại cảm giác chán ghét với phòng thay đồ của mình. Quần áo của cô mãi quần quanh mấy màu sắc đơn điệu, trắng, xanh nhạt, tím nhạt, xanh biếc...

Triệu Hương Nông có nhà thiết kế quần áo, nhà tạo hình riêng. Đây là những người Triệu Diên Đình nhờ thư ký của mình tìm đến cho cô. Ở một số phương diện ba cô là một người cổ chấp, ông mong con gái của mình là một người đẹp thanh thuần, ngây thơ, trong sáng.

Lúc nhỏ, Triệu Hương Nông không hiểu chuyện, nhưng dần dần lớn lên, cùng với những thứ cô đọc được từ trong đôi mắt của mẹ mình, cô cũng dần hiểu chuyện, dù là chuyện nhỏ nhặt nhất.

Làm một người đẹp thanh thuần cũng không có gì xấu cả, ít nhất thì ngoại hình của cô có thể khiến cô tránh xa những chuyện không hay.

Mọi người thường yêu cầu rất hà khắc với những đứa trẻ sinh ra đã ngậm thìa vàng: Mặc áo lông thú một lần sẽ bị đám người của hiệp hội bảo vệ động vật "hỏi thăm", mở nhạc to sẽ có người gọi điện khiếu nại, hơi to tiếng với thú cưng của mình sẽ bị cho là ngược đãi động vật, lái loại xe nhiều khí thải sẽ có người của hội bảo vệ môi trường "sờ gáy", đi từ thiện thì bị nói là làm màu, bla bla...

Chạm vào khuôn mặt mình trong tấm gương, khuôn mặt này đã giúp cô rất nhiều chuyện. Mới đây có một trang web nào đó mở một cuộc bình chọn, rồi cô được bọn trẻ bình chọn là thiên kim mà bọn nhóc muốn gần gũi nhất.

Triệu Hương Nông chậm chạp trút bỏ bộ lễ phục màu đỏ đen.

Cô mặc chiếc váy tay lỡ cao cổ màu trắng lên người, bộ lễ phục màu đỏ đen nằm ở một bên. Cô tin sau khi cô rời khỏi căn phòng này, sẽ có người làm mang bộ lễ phục kia đi. Ngày hôm sau người làm sẽ mang bộ lễ phục đó đến trung tâm quyền tặng quần áo. Bởi vì, nam chủ nhân của gia đình này không thích con gái ông ăn mặc như vậy.

Cô bước ra khỏi phòng, khuôn mặt sạch sẽ không son phấn, mái tóc đen dài đến ngang lưng được buộc ở sau gáy, đôi giày đế bằng dẫm trên mặt thảm ở hành lang màu vàng kim. Khi bước qua chỗ ngoặt, khuôn mặt vô cảm của cô bắt đầu dịu lại. Đến khi ánh đèn trong phòng ăn hắt lên khuôn mặt cô, thì cô nhếch khóe miệng.

Khi khóe miệng nhếch lên, thì khóe mắt cũng cong cong, làn váy lay động theo mỗi bước chân của cô. Cô đến trước mặt ba mẹ mình, bộ đồ ăn sáng loáng phản chiếu khuôn mặt trong sáng của cô.

Đan hai tay ở trước người, cất giọng ngọt ngào: "Ba, mẹ."

Triệu Diên Đình bắt đầu mỉm cười, ông cũng có đôi mắt cong cong khi cười giống như cô.

Bữa ăn kéo dài ba mươi lăm phút cũng kết thúc, trong quãng thời gian này, chỉ có nam chủ nhân nói chuyện cùng con gái mình, nữ chủ nhân ngồi bên cạnh chỉ lặng lẽ ăn cơm.

Cuối cùng, giọng điệu của nam chủ nhân tràn đầy sự cưng chiều: "Tiểu Nông, chốc nữa đến thư phòng của ba một chuyện."

"Vâng thưa ba." Cô mỉm cười với ba mình.

Khi cô quay sang phía mẹ mình, thì chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng của người mẹ ốm yếu của mình. Nếu nhìn kỹ, còn có thể thấy ẩn trong ánh mắt đó là sự chán ghét.

Vì nam chủ nhân của ngôi nhà này yêu thích kiến trúc thời kỳ dân quốc, nên ông đã tốn một khoản tiền lớn để biến ngôi nhà của mình thành một kiến trúc mang phong cách Thượng Hải cũ trong thời kỳ dân quốc. Mọi người thích gọi tòa nhà có diện tích to gần bằng mấy sân bóng này của Triệu Diên Đình là "Triệu công quán". Những người làm trong Triệu công quán ít nhiều đều rõ: Nam chủ nhân của Triệu công quán coi cô con gái độc nhất của ông ta là viên minh châu trên tay. Tình cảm giữa nam chủ nhân và nữ chủ nhân của Triệu công quán không tốt, mà nữ chủ nhân và cô con gái của mình cũng rất xa cách, hai người ít khi nói chuyện với nhau.

"Các người nói xem liệu Triệu Hương Nông có phải là con gái của Triệu tiên sinh với người phụ nữ khác hay không?" Đám người làm ngấm bàn tán với nhau.

Triệu Hương Nông là đứa con mà Lý Nhu đã mang thai mười tháng rồi sinh ra, đây là sự thật trăm phần trăm.

Lúc này, nhìn khuôn mặt tái nhợt của mẹ, Triệu Hương Nông dịu giọng: "Mẹ à, ngày mai con không bận việc gì, con cùng mẹ đến nhà thờ nhé."

Lý Nhu khẽ đặt cái tách trà lên bàn ăn, nhìn Triệu Hương Nông với ánh mắt lãnh đạm: "Không cần."

Phòng ăn chỉ còn lại một mình Triệu Hương Nông. Cô đứng dậy nhìn chiếc váy màu trắng trên người mình. Xem ra, cô mặc như này khiến mẹ giận rồi.

Cô đi vào thư phòng của Triệu Diên Đình, ông đang nói chuyện điện thoại. Đã nửa tháng Triệu Hương Nông không gặp ba mình rồi, trong nửa tháng này Triệu Diên Đình vẫn luôn công tác ở Pháp.

Vừa nghe điện thoại Triệu Diên Đình vừa ra hiệu bảo cô đợi ông. Trong lúc đó, Triệu Hương Nông đi đến trước cây đèn đặt trên tủ. Trong phòng cô cũng có cây đèn giống như này, chao đèn được làm thủ công bởi nghệ nhân Italy. Chiếc đèn được thiết kế chạm rồng hình con bướm, chiếc đèn còn có một điểm rất hay, chỉ cần khẽ chạm tay vào chao đèn là nó sẽ từ từ chuyển động, lúc đó những con bướm trên đó sẽ trở nên sống động như thật.

Cô chạm vào chao đèn, trong tích tắc, dường như có vô số những con bướm tung cánh bay lượn, chúng bay đến rồi khẽ hôn lên khuôn mặt của cô, rồi chúng lại bay đi. Triệu Hương Nông vô thức xòe tay ra, vài con bướm đậu trên lòng bàn tay cô, cô khẽ mỉm cười nụ cười với những tinh linh xinh đẹp đó.

Căn phòng bỗng trở nên tĩnh lặng, sự tĩnh lặng đó trở nên kỳ lạ bởi một ánh mắt sáng quắc. Triệu Hương Nông quay mặt sang bên tay trái, nụ cười sượng cứng ở trên môi.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Triệu Diên Đình đã cúp điện thoại, ánh mắt của ông vô thức rơi xuống trên người cô, mãi không rời.

Nụ cười cứng đờ trên mặt, bàn tay dừng ở giữa không trung, cô đành gọi Triệu Diên Đình bằng giọng điệu tự nhiên nhất: "Ba à."

Người kia từ từ quay mặt đi.

Vài phút sau, trong tay Triệu Hương Nông có thêm một chiếc hộp khắc hoa. Dưới ánh mắt mong đợi của Triệu Diên Đình, cô mở chiếc hộp ra, bên trong có một cây quạt đàn hương xinh xắn tinh xảo.

Vài tháng trước Triệu Hương Nông đã nhìn thấy cây quạt này, nó là một trong số những văn vật quý giá được tuồn ra từ Viên Minh Viên ở cuối đời nhà Thanh, vẫn luôn được nhà sưu tầm người Pháp cất giữ.

"Ba cảm thấy nó rất hợp với con, nên ba liền mua nó." Triệu Diên Đình nói qua quýt: "Cứ coi như là quà ba tặng cho con vì đã tìm được công việc đầu tiên."

Triệu Hương Nông cup mắt, nhìn cây quạt đàn hương lặng lẽ nằm trong hộp.

"Tiểu Nông, không thích à?" Triệu Diên Đình nói to hơn.

Cô vội vàng ngược mắt, mỉm cười: "Sao con lại không thích được chứ, lúc nó xuất hiện trong buổi triển lãm ở Venezia tháng trước, bạn bè của con đều muốn có được nó."

Triệu Diên Đình nở nụ cười hài lòng.

Đóng hộp lại, nghỉ ngơi một lúc, Triệu Hương Nông nói: "Ba à, lần sau đi công tác về ba cũng tặng quà cho mẹ được không?"

Triệu Diên Đình vẫn cười, nhưng ánh mắt đã bắt đầu lộ ra sự lạnh lùng.

"Ba, ngày trước mẹ vẫn luôn đau ốm, nhưng bà ấy không nghe theo lời khuyên của bác sĩ mà chọn sinh con ra." Cô duỗi tay nắm lấy tay áo của Triệu Diên Đình, kéo dài giọng: "Ba à..."

Triệu Hương Nông vẫn nhớ mang máng xóm nghèo đến cái tên cũng không có kia. Những đứa trẻ trong xóm nghèo đó đều hiểu chuyện từ rất sớm, cô cũng là một trong những đứa trẻ đó. Cô và mẹ mình cùng sống nương tựa vào nhau trong căn nhà tồi tàn chật chội.

Triệu Diên Đình nhìn bàn tay đang giữ tay áo mình, ánh mắt bất đắc dĩ, giọng nói cũng lộ ra sự bất lực: "Ba nhớ rồi, lần sau đi công tác cũng mang quà về cho mẹ con."

"Cảm ơn ba." Triệu Hương Nông cong miệng cười, tiếp tục "được voi đòi hai bà trung": "Còn nữa ba ơi, thứ bảy ba phải dành chút thời gian đi uống trà chiều với mẹ nhé."

"Rồi, rồi, nghe con hết." Giọng nói của Triệu Diên Đình càng thêm bất đắc dĩ, trong đó còn xen lẫn sự cứng chiều.

Được Triệu Diên Đình ngầm đồng ý, Triệu Hương Nông ôm chiếc hộp rời khỏi thư phòng đến trước cửa phòng Lý Nhu. Từ khi Triệu Hương Nông hiểu chuyện thì Triệu Diên Đình và Lý Nhu vẫn luôn chia phòng ngủ riêng. Di Thanh nói với cô đó là vì sức khỏe mẹ cô không tốt. Lí do này có thể gạt cô khi cô còn nhỏ, nhưng sau khi trưởng thành...

Được rồi, không cần nghĩ nữa, Triệu Hương Nông vỗ vỗ mặt mình rồi gõ cửa.

"Mẹ ơi, con đây."

Lý Nhu không mở cửa cho cô, nguyên nhân là bây giờ bà đã nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ rồi.

Rõ ràng đèn trong phòng bà vẫn sáng, mẹ cô có một thói quen là lúc đi ngủ nhất định phải tắt hết đèn. Xem ra mẹ không muốn gặp cô, cô chỉ muốn đến chúc mẹ ngủ ngon thôi mà.

Nếu như mẹ mở cửa cho cô vào, nếu như mẹ nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, cô sẽ tựa đầu lên vai bà, nói với bà: "Mẹ ơi, có con ở đây, không ai có thể bắt nạt mẹ được. Mẹ ơi, con sẽ bảo vệ mẹ giống như mẹ đã bảo vệ con lúc nhỏ vậy."

Nếu như, mẹ dịu dàng vỗ lưng cô như hồi nhỏ, thì cô nghĩ, có lẽ cô sẽ òa khóc.

Cô sẽ nói với bà bằng giọng nói xen lẫn sự uất ức: "Mẹ ơi, Bách Nguyên Tú là một tên khốn."

Nhưng mà, trên đời này đâu có nếu như. Cô chỉ có thể bước đi trên hành lang dài dằng dặc, để lại sau lưng ánh đèn rực rỡ, và hình bóng cô độc ở dưới chân cô.

Đêm đã khuya, Triệu Hương Nông vẫn ngẩn ngơ nhìn mình trong gương. Không phải mẹ cố tình ghét cô, mà tất cả đều do lỗi lầm của khuôn mặt này.

Màn đêm càng sâu lắng hơn, Triệu Hương Nông gọi điện thoại cho Bách Nguyên Tú. Tối nay, Bách Nguyên Tú không gọi điện chúc cô ngủ ngon. Không, phải nói là từ sau khi cô và Bách Nguyên Tú đính hôn thì anh ta không gọi điện chúc cô ngủ ngon mỗi tối nữa.

Triệu Hương Nông hiểu, vì sao cả tuần này Bách Nguyên Tú không gọi điện cho cô. Bởi vì trong lúc ảm đầu, cô đã nói một câu rất ngu xuẩn.

Buổi tối mà Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú đính hôn, cô nhìn thấy anh ta và Hạ Tiểu Thuần ở bên nhau, lúc đó Hạ Tiểu Thuần vẫn chưa trở thành cô C.

Trong một góc mờ tối, Hạ Tiểu Thuần nép vào lòng Bách Nguyên Tú như con chim nhỏ.

Ngày hôm sau, trên tay Triệu Hương Nông đã mang chiếc nhẫn đính hôn do chính tay Bách Nguyên Tú đeo lên. Dưới ánh mắt dịu dàng của anh ta, cộng thêm men say sai khiến, cô nói với anh ta với dáng vẻ ngây thơ của thiếu nữ trái đất: "Bách Nguyên Tú anh là người đàn ông duy nhất hôn em, chạm vào cơ thể em."

Cô biết, nhất định câu nói kia đã hù dọa Bách Nguyên Tú. Quả thực, anh ta đã bị hù dọa rồi.

Điện thoại của Bách Nguyên Tú tắt máy!

Nằm trên giường, Triệu Hương Nông duỗi tay ra, nhắm mắt nhìn ánh đèn lọt qua kẽ tay, lẩm bẫm: "Được lắm, được lắm, Bách Nguyên Tú, anh có thể quá đáng hơn một chút nữa."

Trên chiếc tủ đầu giường đặt bức ảnh cô và Bách Nguyên Tú hồi nhỏ. Yêu Bách Nguyên Tú chắc hẳn là một chuyện bất ngờ trong cuộc đời của Triệu Hương Nông.

Mùa hạ năm đó, khi cô ngã từ trên lưng ngựa xuống và anh ta đỡ được cô, cô được anh ta ôm ngang trong lòng. Lúc đó bầu trời rất xanh, rất xanh, giống như bầu trời trong xanh của Istanbul mà cô vẫn luôn yêu thích, khát khao.

Dưới bầu trời xanh thắm là khuôn mặt của Bách Nguyên Tú, hàm răng trắng tinh đều đặn, ánh mắt sáng ngời.

Cô cứ dễ dàng mà yêu anh ta như vậy.

Về sau, Triệu Hương Nông cũng không phân biệt rõ được, lúc đó thứ cô yêu là bầu trời trong xanh trên đỉnh đầu Bách Nguyên Tú, hay là khuôn mặt của anh ta dưới bầu trời trong xanh kia.

Đối với Triệu Hương Nông, bầu trời trong xanh đại diện cho bay lượn, tùy ý, tự do.

Còn có, phá tan mọi ràng buộc!

"Nếu có một ngày Bách Nguyên Tú thật sự làm một việc rất quá đáng thì mày sẽ làm gì?" Cô tự hỏi bản thân mình.

"Vậy tao cũng sẽ làm một việc quá đáng như vậy." Cô nghe thấy đáp án của mình.

Dựa vào ký ức thuở bé, dưới ánh đèn Triệu Hương Nông chơi một trò chơi không tốn một xu nào khi cô còn ở trong xóm nghèo kia, chú chim nhỏ tung cánh bay lượn dưới ánh đèn, đôi cánh chao liệng không biết mệt.

Trong hồi ức sau này của cô, ngày hôm nay chính là ngã ba đường trong cuộc đời cô.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Khởi nguồn của vườn địa đàng (05)

Ngày hôm sau, Triệu Hương Nông không nhận được quà của Bách Nguyên Tú giống như hai lần trước. Cô và anh ta cũng không nhắc đến cô C, anh ta vẫn gọi điện nói chuyện phiếm với cô vào buổi trưa.

Lại một ngày mới đến, cũng giống như bao ngày cuối tuần khác, Bách Nguyên Tú lái xe đến Triệu công quán để đón cô. Theo kế hoạch đã định, bọn họ sẽ đến câu lạc bộ đua ngựa để thăm ngựa của mình, cả buổi chiều bọn họ đều ở trường đua ngựa.

Màn đêm buông xuống, đám người từ mười mấy người biến thành mấy chục người. Dàn siêu xe đậu ở bên ngoài câu lạc bộ, dường như đã biến nơi này thành buổi triển lãm siêu xe.

Nhạc đã nổi lên, mấy cô ả ăn mặc mát mẻ nắm lấy cơ hội hiếm có này để tán tỉnh cánh đàn ông. Bọn họ hy vọng, cuối tuần sau những người này vẫn gọi điện cho bọn họ.

Triệu Hương Nông uể oải vùi người trong góc sofa, Bách Nguyên Tú ngồi bên cạnh cô. Anh ta nói rất nhiều lời để trêu cô, thỉnh thoảng cô mới đáp lại dăm ba câu. Chiều nay, Triệu Hương Nông đã hết khăn cả giọng, nhưng dù cô đã gào khóc, thì ngựa của cô vẫn về đích ở vị trí thứ tư.

Con ngựa Mông Cổ của Bách Nguyên Tú cán đích ở vị trí thứ nhất, vì vậy, nhiều người đến bắt chuyện với cô đều bị cô ngó lơ.

Bách Nguyên Tú rót cho Triệu Hương Nông một chén rượu: "Uống hết chỗ này, cổ họng sẽ dễ chịu hơn."

Triệu Hương Nông không nhúc nhích.

Bách Nguyên Tú dỗ dành cô bằng giọng điệu anh ta dùng mỗi khi cô không vui: "Lần sau anh để cho ngựa của em về nhất nhé?"

Triệu Hương Nông vẫn không phản ứng gì.

"Hay là, anh cho em con ngựa Mông Cổ của anh."

Triệu Hương Nông uống chén rượu mà Bách Nguyên Tú đã rót, rồi nhìn anh ta, trong đáy mắt anh ta phản chiếu ánh đèn rực rỡ muôn màu của buổi tiệc.

"Lần sau, nếu Triệu Hương Nông tham gia cuộc đua thì Bách Nguyên Tú sẽ tự động rút lui, như vậy có..."

Triệu Hương Nông quay sang, chặn miệng Bách Nguyên Tú lại. Cô rất ít khi chủ động hôn anh ta, nếu có thì phần lớn đều xuất phát từ phép lịch sự.

Người được hôn đã hóa chủ động thành bị động, ngoan ngoãn phối hợp với cô.

Có vẻ đôi nam nữ đang ôm hôn trong góc đã ý loạn tình mê, nhưng thực ra không phải như vậy. Tâm trí của hai người đều đang phiêu du ở một nơi nào đó.

Triệu Hương Nông buông Bách Nguyên Tú ra.

Đúng là nhạt nhẽo. Triệu Hương Nông đứng dậy, vừa cất bước liền bị Bách Nguyên Tú kéo lại, anh ta nhìn cô.

"Em vào toilet dặm lại phấn, anh ăn hết sơn của em rồi." Triệu Hương Nông khẽ cười với Bách Nguyên Tú.

Thực ra, trên môi của Triệu Hương Nông không tỏ bất cứ thứ gì. Cô chỉ cảm thấy cô cần tìm một chỗ để ở một mình, trong này quá ồn ào.

Cô đi trên hành lang màu xanh lam, những hình ảnh của công nghệ 3D khiến cô cảm giác như đang bước đi trên mặt biển. Mũi chân chỉ khẽ chạm vào mặt đất, thì bên dưới sẽ có hiệu ứng mặt nước lăn tăn. Lúc này, trên hành lang không một bóng người, Triệu Hương Nông đùa nghịch những bọt nước dưới chân không biết chán, mãi đến khi có người thứ hai, người thứ ba xuất hiện trên hành lang.

Ừm, hẳn là cặp tình nhân chuẩn khỏi buổi tiệc.

Triệu Hương Nông lấy chiếc mặt nạ mang phong cách Gothic từ trong túi đeo lên. Cô không muốn bị người khác phát hiện cô đang lẻ loi đứng ở nơi này. Triệu Hương Nông nhìn cặp tình nhân qua mạng che mặt, bọn họ đứng cách cô mấy chục mét. Người đàn ông đứng quay lưng lại với cô, bóng dáng cao lớn thon dài, cô gái...

Triệu Hương Nông nhận ra đó là cô gái người Pháp ngọt ngào tên là Clara, thiên kim của gia tộc de Gaulle.

Triệu Hương Nông quan sát bóng lưng của người đàn ông, quả thực, người đó có vóc dáng nhìn là biết đẹp trai. Nếu như Triệu Hương Nông đoán không nhầm, chắc hẳn người đó là đối tượng mà mọi người bàn tán sôi nổi suốt chiều nay, niềm vui mới của Clara.

Một số người gọi niềm vui mới của Clara là "Thịt tươi"

"Thịt tươi" là biệt hiệu đang nổi trong giới thời trang ở Châu Âu thời gian gần đây. "Thịt tươi" để chỉ những người đàn ông từ hai mươi đến hai mươi lăm. Ngoài diện mạo và vóc dáng xuất chúng ra, những người đó nhất định phải có hình tượng trong sáng, không có bất cứ thói quen xấu nào, có sự quyến rũ giữa chàng trai và người đàn ông khiến người ta si mê. Nhưng quan trọng nhất là, dù có phải lần đầu nhìn thấy anh ta hay không thì ấn tượng đầu tiên mà anh ta tạo cho bạn chính là anh ta nhất định là một tên trai tân.

Những cô nàng có cuộc sống đầy đủ đã sớm chán việc ở nhà chơi game, ngủ nướng vào cuối tuần. Trong ánh mắt của họ luôn giăng đầy những sợi tơ hồng, say đắm cánh đàn ông sống về đêm. Bọn họ càng thích tiếp cận những người đàn ông có hình tượng trong sáng, mặc áo sơ mi trắng vương đầy mùi nắng.

Cuối tuần trước, nghe nói "Thịt tươi" mà Clara dẫn tới buổi tụ tập đã khiến các cô gái mê mẩn. Vì bận phỏng vấn mà Triệu Hương Nông không xuất hiện ở buổi tụ tập lần trước, cho nên cô cũng không biết "Thịt tươi" của Clara trong miệng mấy cô nàng kia mê người đến đâu.

Bọn họ gọi anh ta là "Tổng"

Dưới ánh đèn mờ ảo, cô công chúa của gia tộc de Gaulle đang nói chuyện với "Thịt tươi" của cô ta bằng giọng nói cổ tình dè nén lại. Từ giọng nói của cô ta, có thể đoán cô ta thích anh ta nhiều như nào. Hôm nay, cô gái Pháp ngọt ngào này đã tới muộn những tám tiếng đồng hồ, cô ta là người đến muộn nhất buổi tiệc. Nghe nói trong tám giờ đồng hồ đó, cô ta ở lý trong một xưởng sửa xe để đợi bạn trai của cô ta.

Hai người kia nói chuyện bằng tiếng Pháp, nội dung cuộc nói chuyện liên quan đến chuyện mấy hôm nữa Clara sẽ về Pháp tổ chức sinh nhật cho ba cô ta. Cô ta hy vọng bạn trai mình có thể đến Pháp tham dự tiệc sinh nhật của ba mình.

Đúng là điên rồi! Thế mà Clara lại muốn mang anh ta về ra mắt ba cô ta.

Triệu Hương Nông đoán người đàn ông kia sẽ mừng đến phát điên. Bởi Clara đưa ra yêu cầu như này có nghĩa cô ta có ý định xác lập mối quan hệ, đây là chuyện mà rất nhiều người đàn ông hằng ao ước. Nếu như có thể dụ được Clara cùng anh ta bước vào lễ đường, thì có nghĩa anh ta sẽ mang danh nghĩa chồng của Clara, rồi cùng vợ mình thừa kế ba mươi phần trăm số tài sản của gia tộc de Gaulle.

Trong giới của cô, Clara là một cô công chúa đích thực, là đối tượng được bao người bợ đỡ, Triệu Hương Nông cũng là một trong số những người đó. Cũng may, thỉnh thoảng cô lặng lẽ nói mấy câu khéo léo là có thể dễ dàng có được thiện cảm của Clara.

Ngoài dự đoán, Triệu Hương Nông lại nghe thấy người đàn ông từ chối Clara, lý do anh ta từ chối là không có thời gian, hơn nữa lời lẽ rất dứt khoát.

Vài phút sau, Triệu Hương Nông cho rằng người đàn ông này đang dùng chiêu "thả dè bắt".

"Vì sao?" Clara cao giọng giống như chịu một cú sốc lớn.

"Clara..." Người đàn ông thân thiết gọi tên cô ta: "Cô đã quên, tôi coi việc xuất hiện ở đây là một công việc tạm thời vào ngày cuối tuần, chỉ vậy mà thôi. Hết thời gian thì tôi liền quay về nhà của mình."

Sau khi người đàn ông nói to hơn một chút, Triệu Hương Nông cảm thấy dường như cô đã từng nghe thấy giọng nói này ở đâu đó, cô không khỏi nghiêng tai lắng nghe.

"Em có thể trả thêm tiền cho anh, anh muốn bao nhiêu em cũng có thể cho bấy nhiêu!" Clara nói to hơn.

Người đàn ông lặng im.

Vài giây sau, Triệu Hương Nông nghe thấy Clara thấp giọng nói xin lỗi.

MG! Vậy mà Clara cũng biết nói xin lỗi ư? Một người chưa bao giờ biết từ "Sorry" phát âm như thế nào sao?

Nghe xem, sau câu "Sorry" ngân vang của Clara thì cô ta còn nói gì nữa đây?

"Tống, mong anh đừng hiểu lầm. Máy lời vừa rồi của em không mang bất cứ tính chất kỳ thị nào. Em... chỉ là em bị một số người chiều hư, em không có ý đâu."

"Tôi biết!" Giọng nói ôn hòa vang lên.

"Vây... có lẽ, em nên nói như này, Tống, anh hãy coi việc đến Pháp cùng em là một công việc khác đi. Em có thể bảo đảm với anh, người nhà em sẽ đối xử với anh như một vị khách tôn quý."

"Xin lỗi, hiện tại tôi không muốn nhận công việc khác. Tôi chỉ cần kiếm được khoản tiền lương mà tôi cần là được rồi."

"Tống." Công chúa Clara đang bày tỏ tình cảm của mình: "Em không muốn rời xa anh, một giây cũng không muốn."

Xem ra, Clara đã bị người đàn ông tên "Tống" kia làm cho mê mẩn rồi. Lúc này Triệu Hương Nông lại bắt đầu tò mò tưởng tượng người đàn ông có giọng nói khiến cô quen thuộc kia. Tuy Triệu Hương Nông không thể nhìn thấy mặt mũi anh ta, nhưng cô có thể khẳng định, nhất định khuôn mặt người đàn ông vô cùng mê người. Tất cả mọi người đều biết Clara có yêu cầu rất cao, mười gương mặt đẹp trai mà các tạp chí lớn bình chọn hằng năm đều bị cô ta nhận xét là không đáng một xu.

Đáp lại lời của Clara là câu "Sorry" vẫn giữ ngữ điệu ôn hòa như cũ.

"Tống..." Giọng nói yếu đuối của Clara vang lên.

Người đàn ông nhấc tay lên xem đồng hồ: "Mười phút nữa là tôi sẽ hết giờ làm. Clara à, lần này chúng ta nhất định phải về nhà đúng giờ, nếu không chủ nhà khó tính của tôi sẽ nổi đóa với tôi mà xem. Tôi phải mất một lúc mới thuyết phục ông ấy cho tôi thuê nhà đấy."

Ít ra, vào lúc này, giọng điệu nghiêm túc và nội dung lời nói của người đàn ông toát lên vẻ lo lắng giống như Bách Nguyên Tú mang lại cho cô, khiến cô buồn cười đến nỗi muốn cười phá lên.

Cảnh tượng này dễ dàng khiến cô tưởng tượng đến: Một nhà chính trị gia đang phát biểu trước toàn thể nhân dân thì không kịp cúp điện thoại, để rồi loa điện thoại truyền ra toàn lời mắng chửi đánh đá của bà vợ vì ông ta đã mặc nhầm quần lót của bà ta.

Triệu Hương Nông nổi hứng, muốn xem hồi kết của câu chuyện kia. Nhưng thật không may, điện thoại của cô vang lên.

Cuối cùng, cặp nam nữ kia phát hiện trong hành lang yên tĩnh này còn có người thứ ba.

Gay rồi, Triệu Hương Nông thầm than thở, người kiêu ngạo như Clara chắc chắn sẽ thẹn quá hóa giận. Nếu để cô ta biết được người vẫn trốn trong một góc là tiểu bạch thỏ đơn thuần nhà họ Triệu, vậy thì nhất định tội của cô sẽ nặng hơn. Phải biết rằng, Clara vẫn luôn che chở cô ở khắp nơi.

Thế là, Triệu Hương Nông nhanh chóng quay người đi về hướng khác, vừa đi vừa ảo não. Clara còn đang đuổi theo ở phía sau, cô ta vừa đuổi vừa mắng cô là tên cuồng rình trộm.

Một chuỗi những tiếng bước chân khác vang lên trên hành lang, sau đó, tiếng bước chân đang đuổi theo cô cũng chậm lại, rồi dừng hẳn. Đến cuối hành lang, Triệu Hương Nông quay đầu lại nhìn một cái.

Người đàn ông đang hôn lên mặt Clara.

Lúc rời khỏi hành lang, Triệu Hương Nông mơ hồ nghĩ, về mặt nào đó, cô phải cảm ơn người đàn ông bỗng dưng trào hoác môn mà hôn Clara đúng thời khắc ngàn cân treo sợi tóc kia.

Người gọi điện cho Triệu Hương Nông là Bách Nguyên Tú.

Quay về vị trí ban đầu, trên người Triệu Hương Nông có thêm một chiếc áo khoác.

"Anh còn tưởng em bị trộm bắt đi rồi." Bách Nguyên Tú khẽ nói bên tai cô.

Triệu Hương Nông cười cười.

Gần ba mươi phút sau, Clara quay lại buổi tiệc, nhưng chỉ có một mình cô ta. Điều này khiến Triệu Hương Nông có chút tiếc nuối, cô vẫn chưa nhìn thấy người khiến Clara chết mê chết mệt, có lẽ người đó đã tan làm rồi chăng?

Dáng vẻ Clara rất chán nản, vừa vào hội trường buổi tiệc, cô ta đã nhìn dáo dác xung quanh. Xem ra, cô ta đang thử xem có tìm được "tên cuồng rình trộm" ở trên hành lang kia không.

Lúc ánh mắt của Clara quét về phía Triệu Hương Nông, Triệu Hương Nông liền mỉm cười vẫy tay với cô ta, Clara đáp lại cô bằng nụ cười gượng gạo. Năm mười tám tuổi, Triệu Hương Nông ở Pháp một năm trời. Năm đó, bọn họ cùng nhau học những nghi lễ xã giao cả ngày trời.

Sau khi buổi tiệc kết thúc vào lúc rạng sáng, Triệu Hương Nông và Clara áp mặt chúc ngủ ngon, Triệu Hương Nông ngồi trên xe Bách Nguyên Tú để về

nhà. Xe dừng lại trước cửa Triệu công quán, Bách Nguyên Tú vẫn mở cửa cho cô như bao ngày.

Khi Bách Nguyên Tú định hôn trán cô thì cô quay mặt đi, hai người im lặng đứng dưới ánh đèn.

"Về ngủ một giấc thật ngon, dạo này sắc mặt em có vẻ không tốt." Bách Nguyên Tú lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

Triệu Hương Nông gật đầu, quay người đi vào nhà. Di Thanh đã đứng chờ cô ở trên cầu thang bằng đá cẩm thạch màu trắng. Nhìn đôi giày cao gót một chiếc rơi trên bậc thang, một chiếc vứt ở trên đất, ngẫm nghĩ giây lát, Triệu Hương Nông quay đầu, nói với bóng lưng của Bách Nguyên Tú.

"Nguyên Tú, trên đời này có một chuyện đã xảy ra thì sẽ không thể thay đổi, tức nước vỡ bờ, anh hiểu không?"

Bách Nguyên Tú không hề đáp lại cô.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Kế hoạch ngoại tình (01)

Ngày hôm sau, chủ nhật, Triệu Hương Nông lái xe đến cổng trường của Hạ Tiểu Thuần. Cô nhìn thấy Hạ Tiểu Thuần tươi cười rạng rỡ cùng bạn cô ta đi qua trước mặt cô.

Dường như trong gió loáng thoáng truyền tới giọng nói của bọn họ, bọn họ đang tám chuyện về người đàn ông của mình. Khi Hạ Tiểu Thuần nói đến bạn trai của mình, trên mặt cô ta nở nụ cười rất ngọt ngào.

Bách Nguyên Tú ăn com mà Hạ Tiểu Thuần nấu!

Ngẩng đầu lên, Triệu Hương Nông ngược nhìn bầu trời trong xanh. Cô nghĩ liệu có phải Hạ Tiểu Thuần nấu com quá ngon nên Bách Nguyên Tú không nở đuôi cô ta đi.

Hạ Tiểu Thuần biết nấu com nhưng Triệu Hương Nông thì không. Đến một quả trứng gà cô cũng không biết xử lý. Bởi vì chiên trứng không cần xuất hiện trong con đường học tập của người thừa kế nhà họ Triệu.

Thứ hai, Triệu Hương Nông dậy rất sớm, hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của cô.

Người thừa kế nhà họ Triệu đã phải chuẩn bị rất lâu, vượt qua bao đối thủ nặng ký mới giành được công việc với mức lương 3000 đô la mỗi tháng. Chuyện này nghe có vẻ rất khoa trương nhưng có lẽ một số người sẽ nói cô chỉ đang ra vẻ vậy thôi.

Nhưng Triệu Hương Nông cần công việc có mức lương 3000 đô này, bởi vì trong mắt những người khác thì công việc này chính là một kiểu ngợi khen và tín nhiệm. Những người ấy sẽ nói như này: Triệu Hương Nông là một cô gái tự lập có chủ kiến.

Người nói những lời này đa số là những nhà phê bình hà khắc.

Đằng sau một Triệu Hương Nông tự lập có chủ kiến là giáo dục, phẩm chất, và cuối cùng là Triệu Diên Đình. Những người như Paris Hilton chỉ chiếm một phần rất nhỏ. Trong đó có 80% đám con cái của những tỷ phú trong top 100 những người giàu có của Forbes đã có kinh nghiệm làm thêm. Bọn họ có thể tiêu xài phung phí vào cuối tuần, nhưng cũng có thể làm một nhân viên luôn luôn mỉm cười với khách hàng trong tiệm McDonald's.

Công việc với mức lương 3000 đô này sẽ được coi là kinh nghiệm xã hội của Triệu Hương Nông. Về sau, công việc này sẽ trở thành giá trị nhân cách bị mọi người mổ xẻ không ngừng.

Đương nhiên, cô không thể lái siêu xe đắt tiền đi làm.

Cũng giống như bao người khác, phương tiện giao thông trong ngày làm việc đầu tiên của Triệu Hương Nông chính là tàu điện ngầm. Vừa chen lên tàu thì Triệu Hương Nông nhận được điện thoại của Bách Nguyên Tú.

"Tiểu Nông, ngày đầu tiên phải đánh một trận oanh liệt nhé!" Anh ta nói với cô.

Bộ đồ 100 đô, đôi giày da 30 đô; trang điểm nhẹ nhàng, Triệu Hương Nông đứng trước mặt cấp trên của mình với dáng vẻ như vậy.

Người phụ nữ xinh đẹp trước mặt cô là cấp trên của cô. Bà là đặc phái viên đại diện cho Liên Hợp Quốc đến Chicago xử lý việc xây dựng lại cơ sở hạ tầng sau thảm họa ở bang Illinois. Trước khi đến Chicago, bà là nhà ngoại giao của Liên Hợp Quốc, ngoài ra, bà còn có một thân phận khiến người khác ngưỡng mộ, phu nhân Juan.

Phu nhân Juan có tên đầy đủ là Juan Tổng Liên Tổ. Trước khi gả vào gia tộc Juan ở Pháp thì bà là Tổng Liên Tổ, được gọi là thứ nữ của ông trùm ngành

năng lượng "Cá sấu nhai kẹo cao su" Tổng Học Nhữ.

Năm ba mươi tuổi, Tổng Liên Tổ bắt đầu gia nhập giới chính trị. Trong một bài phỏng vấn, khi bà nói thần tượng của bà chính là Margaret Thatcher, thì mọi người đều biết con đường chính trị của Tổng Liên Tổ sẽ không hề đơn giản.

Mười năm sau, bây giờ Tổng Liên Tổ đã bốn mươi tuổi, bà hoạt động sôi nổi trên đấu trường chính trị quốc tế. Khi nhắc đến bà, người ta thường dùng những lời lẽ hoa mỹ để hình dung bà.

Đây là lần đầu tiên Triệu Hương Nông nhìn thấy Tổng Liên Tổ, công việc ngày hôm nay của cô là ở bên cạnh bà, không để bà gây ra bất cứ sai lầm gì. Năm ngoái, bang Illinois đã hứng chịu một cơn lốc xoáy khủng khiếp. Sau khi cơn lốc đi qua, là đợt mưa lớn kéo dài. Một năm trôi qua, việc xây dựng lại cơ sở hạ tầng tiến hành rất chậm chạp, rất nhiều người bắt đầu hoài nghi đội ngũ mà Liên Hợp Quốc đã phái ra. Lần này, nhiệm vụ quan trọng nhất khi Tổng Liên Tổ đến đây chính là trấn an lòng dân.

Trong phòng làm việc đơn sơ, Tổng Liên Tổ chỉ hỏi Triệu Hương Nông mấy câu hỏi cho có lệ, rồi chuẩn bị đến khu cộng đồng để gặp gỡ những đại diện đến từ khu vực chịu thảm họa.

"Khoan đã thưa bà!" Triệu Hương Nông gọi Tổng Liên Tổ lại: "Tôi khuyên bà nên đi thay một bộ đồ khác."

Tổng Liên Tổ nhú mày, vẻ mặt mất kiên nhẫn.

"Màu đen quả thực là màu sắc an toàn nhất, nhưng lúc này bà không thích hợp mặc quần áo màu đen, bởi nơi này là Chicago." Triệu Hương Nông chỉ vào bộ đồ màu đen của Tổng Liên Tổ: "Chicago là thành phố có tỷ lệ mưu sát cao nhất nước Mỹ, một số người gọi nơi này là 'Thành phố của những vụ mưu sát'. Màu đen rất dễ khiến người dân liên tưởng đến tang lễ và đồng phục cảnh sát."

Tổng Liên Tổ gật đầu nói một tiếng cảm ơn.

Mở tủ quần áo trong phòng làm việc ra, Triệu Hương Nông sửng sốt. Trong tủ quần áo chỉ có hai bộ quần áo màu trắng và màu vàng.

"Sao vậy?" Tổng Liên Tổ hỏi cô.

"Tôi nghĩ, bà cũng không thể mặc hai bộ đồ này." Triệu Hương Nông đóng cửa tủ lại: "Màu trắng khiến người ta cảm thấy rất xa cách. Nếu mặc bộ đồ màu bạc trong một số những trường hợp quan trọng, sẽ bị một số người cố tình đem ra để chỉ trích, màu bạc đại diện cho sự mất gốc."

Bước đến trước mặt Tổng Liên Tổ, Triệu Hương Nông cởi chiếc áo công sở màu đỏ thẫm trên người xuống, đưa cho Tổng Liên Tổ: "Bà hãy mặc chiếc áo này."

Tổng Liên Tổ không nhận, chỉ nhìn cô.

"Nếu bà mặc chiếc áo này, bà sẽ dễ dàng nhận được thiện cảm của những người kia. Với người Chicago, màu đỏ thẫm đại diện cho màu sắc của đất đai mà những người di cư để lại, màu đỏ thẫm sẽ khiến bọn họ cảm thấy gần gũi."

Tổng Liên Tổ cởi chiếc áo màu đen xuống rồi khoác chiếc áo của Triệu Hương Nông lên người.

Triệu Hương Nông lấy ra một chiếc mũ lưỡi trai có biểu tượng của đội bóng rổ Chicago Bulls: "Tôi còn chuẩn bị cho bà cái này. Buổi trưa chúng ta sẽ đi gặp bọn trẻ ở khu cộng đồng, nếu bà đội cái mũ này thì bọn trẻ rất sẵn lòng chia sẻ bí mật của bọn chúng với bà."

Trước buổi họp báo, Tổng Liên Tổ đưa bài phát biểu cho Triệu Hương Nông xem, bà muốn Triệu Hương Nông giúp bà nhìn xem bài phát biểu có chỗ nào sai sót không.

Nhận bài phát biểu, Triệu Hương Nông biết trong thời gian ba tháng thử việc này, cô sẽ không bị coi là bình hoa di động nữa.

Từ thứ ba đến thứ sáu Triệu Hương Nông đều đồng hành cùng Tổng Liên Tổ. Ba ngày liền cô đều sống ở vùng nông thôn.

Thứ bảy, Triệu Hương Nông quay về Chicago.

Tối thứ bảy, Triệu Diên Đình mở tiệc chúc mừng cô đã hoàn thành ba ngày làm việc một cách vô cùng xuất sắc.

Buổi tiệc được tổ chức ở khu nghỉ dưỡng tại ngoại ô Chicago, xung quanh khu nghỉ dưỡng là hồ nước. Triệu Hương Nông mặc một chiếc váy dài màu xanh lục, đón nhận những lời tán dương của bạn bè.

Tối nay, Triệu Hương Nông nghĩ người lơ đãng nhất bữa tiệc chính là cô. Bách Nguyên Tú đã nói sẽ đến đây từ sớm mà vẫn chưa xuất hiện, anh ta mãi không đến khiến ánh mắt của cô thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa. Người không ngừng nhìn về phía cửa còn có Clara, người cô ta đợi cũng không đến đúng giờ.

Khi bữa tiệc đã diễn ra được một nửa thì Bách Nguyên Tú mới xuất hiện. Trong vòng tay của anh ta, Triệu Hương Nông ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt trên cổ áo sơ mi của anh ta, đó là mùi nước hoa mà cô ngửi thấy từ trên người Hạ Tiểu Thuần không lâu trước.

Nghe ngời giầy lát, Triệu Hương Nông kéo Bách Nguyên Tú đi về phía cửa. Ở cửa, Triệu Hương Nông va phải một người đang đi vào bên trong. Lúc

này, cô cũng lười phải nói xin lỗi với người bị cô va phải, cũng không buồn ngẩng đầu lên, kéo Bách Nguyên Tú đi nhanh qua người đó.

Đứng ở bên hồ nước, Triệu Hương Nông hất tay Bách Nguyên Tú ra.

"Nguyên Tú, để cô ta rời khỏi đây." Triệu Hương Nông nói với Bách Nguyên Tú.

Bách Nguyên Tú lặng thinh, anh ta đang tìm thuốc.

Triệu Hương Nông duỗi tay giật lấy điều thuốc trong tay anh ta rồi ném mạnh xuống đất. Cô ưỡn thẳng sống lưng, ngẩng đầu: "Bách Nguyên Tú, anh nghe đây, ngày mai em muốn nghe được tin Hạ Tiểu Thuần đã rời khỏi Chicago."

"Tiểu Nông." Anh ta gọi cô, giọng nói vẫn mang vẻ bao dung như người anh trai nói chuyện với em gái: "Có lẽ, chúng ta nên suy nghĩ lại một lần nữa, chúng ta ở bên nhau có thích hợp không?"

Triệu Hương Nông cười giễu: "Bách Nguyên Tú, khi anh thò tay vào trong quần áo của em vô số lần, anh cũng chưa từng nghĩ đến chuyện có hợp hay không hợp."

"Tiểu Nông..."

"Đồ nhát gan, sao nào? Chuyện em là xử nữ khiến anh khó chấp nhận như vậy sao?" Triệu Hương Nông cắn răng, mụm men say để nói ra câu này.

Bách Nguyên Tú lại gần cô một chút: "Tiểu Nông, em uống say rồi."

Có lẽ, rất nhiều người ngay cả Bách Nguyên Tú cũng cho rằng Triệu Hương Nông nói những lời ác liệt như này là do men say xui khiến mà thôi. Có lẽ vậy, có lẽ đúng là như vậy cũng nên.

Cô nói với anh ta: "Bách Nguyên Tú, anh đi đi, khi người anh còn vương mùi nước hoa của người phụ nữ khác thì xin anh đừng đứng bên cạnh em, cũng đừng xuất hiện trước mặt em."

Con gió đông lạnh lẽo thổi qua, Triệu Hương Nông nhìn theo bóng lưng của Bách Nguyên Tú. Một số chuyên cô không dám nói cho anh ta, trong lòng cô có một vết sẹo rất xấu xí.

Triệu Hương Nông nghĩ, có lẽ cô đang bị báo ứng cũng nên.

Đợi đến khi bóng lưng Bách Nguyên Tú hoàn toàn biến mất, đợi đến khi anh ta lái xe rời khỏi đó, Triệu Hương Nông mới quay người rảo bước về phía chiếc cầu gỗ kéo dài đến giữa mặt hồ. Dừng lại ở cuối chiếc cầu, cô lặng lẽ đứng ở đó.

Con gió đêm lạnh lẽo khiến cơ thể cô run rẩy dưới lớp áo choàng dày dặn. Ánh đèn hai bên cây cầu chiếu xuống mặt hồ, bỗng nhiên, Triệu Hương Nông có chút tò mò bóng đánh được phản chiếu xuống hồ của mình lúc này.

Cô bước lên một bước, cơ thể từ từ nghiêng về phía trước. Cô nhìn thấy bóng dáng được phản chiếu dưới nước của mình, thế nhưng sao bộ dạng của cô ta lại đáng thương đến vậy. Cô cúi người xuống, muốn xóa tan hình ảnh phản chiếu đó.

Eo vừa cúi xuống một góc 45 độ, phía sau bỗng có một luồng sức mạnh ập đến bất ngờ, hai cánh tay mạnh mẽ ôm cô rồi xa mặt nước.

Hai cánh tay đó ôm chặt lấy eo cô, trong hơi thở gấp gáp của người đang ôm cô mang theo sự căng thẳng. Vài giây sau, Triệu Hương Nông dựa về phía sau, gác đầu lên hõm vai anh ta.

"Nguyên Tú, em uống say rồi, nhưng em biết mình đang nói cái gì." Cô nhắm mắt nói.

Người đang ôm cô lặng thinh.

"Em ghen rồi." Triệu Hương Nông khó khăn nói: "Nguyên Tú, chúng ta cứ thử xem sao được không? Thật đấy, giống như một cặp tình nhân bình thường, nhé?"

Vừa dứt lời, một giọng nói đàn ông từ tốn vang lên: "Tôi nghĩ cô nhận nhầm người rồi, tôi không phải người đó."

Người đàn ông từ từ buông cô ra.

Nhận nhầm người rồi?

Triệu Hương Nông lập tức quay đầu lại.

Người kia đứng ở đó, đôi tay vẫn hơi mờ ra. Ánh đèn trên cây cầu hắt lên mặt anh ta, ẩn khuất vào trong bóng khu rừng phía sau và mặt hồ. Anh ta cứ lặng lẽ nhìn cô như vậy.

Đôi mắt của người đàn ông khiến cô nghĩ đến con nai một lần nữa!

Đôi mắt này và hương nước hoa của Hạ Tiểu Thuần đã từng xuất hiện trong cùng một ngày.

Đây là lần thứ hai người đàn ông này nhìn trộm bí mật của cô, những xúc cảm yếu đuối nhất mà cô không muốn người khác biết.

Tên trộm rượu vang lại bắt đầu giải thích, tay trái của anh ta cầm một chiếc khuyên tai.

"Vừa nãy lúc cô va phải tôi ở cửa, khuyên tai của cô rơi xuống chỗ tôi. Tôi tìm cô để trả cô cái này, lúc tìm được cô thì tôi nhìn thấy cô đang cãi nhau với người đàn ông kia. Lúc đó tôi cho rằng đó không phải lúc thích hợp để trả khuyên tai cho cô. Sau đó tôi đi loanh quanh một vòng rồi mới quay lại."

"Rồi tôi nhìn thấy cô..." Giọng nói của người đàn ông có chút lúng túng: "Vừa rồi bộ dạng của cô nhìn rất giống người sắp tự vẫn, cho nên..."

Tự vẫn? Tên khốn này lại gắn lên người cô cái tội danh nhục cười như vậy.

Không thể nhẫn nhịn được nữa, cô không còn mặt mũi nào nữa rồi. Con giận mà Bách Nguyên Tú gây ra cùng với mùi hương nước hoa của Hạ Tiểu Thuần khiến Triệu Hương Nông làm ra một chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Kế hoạch ngoại tình (02)

Không thể nhẫn nhịn được nữa, cô không còn mặt mũi nào nữa rồi. Con giận mà Bách Nguyên Tú gây ra cùng với mùi hương nước hoa của Hạ Tiểu Thuần khiến Triệu Hương Nông làm ra một chuyện.

Cho cái gã kỳ quặc này ném thù cảm giác đông cứng.

Triệu Hương Nông dồn hết sức, đẩy người đàn ông rơi xuống hồ. Từ lần đầu tiên gặp nhau cô đã như vậy, nói tục, châm biếm sâu cay, không còn một chút hình tượng nào.

Người đàn ông rơi xuống nước tạo ra một tiếng ồn lớn, xen lẫn trong đó là giọng nói hốt hoảng của người đàn ông: Tôi không biết bơi!

Shit! Shit! Shit! Tên khốn này!

Nơi này không một bóng người! Người đàn ông vẫn đang vùng vẫy trong nước!

Đúng là đồ sao chó! Cẩn chặt răng, Triệu Hương Nông cởi chiếc áo choàng ra rồi nhảy xuống hồ.

Quản lý của khu nghỉ dưỡng xuất hiện ở bữa tiệc để báo cho đám nam nữ thanh niên đang quây quần cuồng biết: Chủ nhân của bữa tiệc say rượu nên tạm thời đi nghỉ, chúc mọi người chơi vui vẻ.

Trong một căn phòng được cây cỏ thụ che khuất nằm sâu bên trong khu nghỉ dưỡng, tiếng còi cháy kêu "Tách tách" trong lò sưởi. Ánh lửa bập bùng chiếu sáng khuôn mặt của đôi nam nữ đang ngồi trên tấm thảm trước lò sưởi. Trên người bọn họ quấn chiếc khăn bông thật dày, quanh người tản ra làn khói mỏng.

Triệu Hương Nông co chân lại, gác cằm lên đầu gối ngẩng nhìn người đàn ông bị cô đẩy xuống hồ, rồi lại được cô lôi lên bờ không lâu trước.

Bây giờ anh ta đang mặc đồng phục của nhân viên phục vụ.

Người đàn ông không nhìn cô. Đôi mắt anh ta nhìn lò sưởi chăm chú, ánh lửa rực rỡ nhảy nhót trong đáy mắt anh ta.

Một số ý nghĩ đang dần lắng đọng lại.

"Trước kia anh từng thấy tôi?" Triệu Hương Nông hỏi.

Người đàn ông quay mặt về phía cô: "Ừm."

"Có lẽ..." Triệu Hương Nông nghiêng đầu: "Anh quen Clara sao? Anh chính là người mà cô ta vẫn đợi vào tối nay? Anh là thịt tươi của Clara mà người ta nói đó hả?"

Danh xưng đó khiến người đàn ông nhú mày.

"Tôi không phải thịt tươi gì cả, tôi là Tổng Ngọc Trạch." Người đàn ông vừa nói vừa viết tên mình lên trên mặt thảm.

Tổng Ngọc Trạch! Ngay lập tức Triệu Hương Nông cảm thấy anh ta rất hợp với cái tên này.

"Hơn nữa, tôi và Clara không giống như cô nghĩ đâu." Tổng Ngọc Trạch nói: "Cùng Clara xuất hiện ở những bữa tiệc cuối tuần đối với tôi mà nói cũng giống như một công việc làm thêm, giống như làm nhân viên phục vụ trong nhà hàng vậy."

Triệu Hương Nông không để tâm lời của Tổng Ngọc Trạch, lúc này, cô rất tò mò một chuyện.

"Cuối tuần trước, tôi đã nghe thấy cuộc trò chuyện của anh và Clara ở trên hành lang." Nói đến chuyện này, Triệu Hương Nông lại chẳng thấy ngượng ngùng chút nào: "Người bị Clara mắng là tên cuồng rình trộm là tôi."

"Tôi biết!" Anh ta nói.

"Clara xuất thân từ gia tộc de Gaulle, năm nào Clara cũng tham gia buổi tiệc của các thiên kim tiểu thư, anh có biết buổi tiệc đó không? Nó đã có lịch sử hơn một trăm năm rồi. Người nhận được thư mời phải có được sự nhất trí thông qua của một trăm vị thiên kim tiểu thư. Năm 14 tuổi, Clara đã nhận được thư mời của bữa tiệc này."

"Cho nên?" Anh ta đáp lại lời giải thích dài lê thê của cô.

Nhìn thấy vẻ mặt của Tổng Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông biết anh ta không phải gã trai ngờ nghệch, xem ra anh ta cũng biết Clara là ai.

"Cho nên vì sao anh lại từ chối?" Triệu Hương Nông rất tò mò chuyện này.

Lúc này, trong lòng Triệu Hương Nông, Tổng Ngọc Trạch chính là gã đàn ông dựa vào tướng mạo để đào mỏ cánh phụ nữ.

Tổng Ngọc Trạch hơi nghiêng mặt về phía Triệu Hương Nông: "Đã nghe đến phép tính một cộng một bao giờ chưa?"

Triệu Hương Nông nhũn mày, cô có thể nghe thấy vẻ giễu cợt mơ hồ trong giọng điệu của anh ta

"Khi phép tính một cộng một được đưa ra trong một buổi thảo luận học thuật vô cùng nghiêm túc, các học giả nghĩ nát óc dùng những công thức đại lượng liệt kê ra vô vàn đáp án, kết quả, không ai có đáp án đúng. Cuối cùng người trả lời đúng lại là một đứa trẻ vô tình đi nhầm chỗ. Đáp án của phép tính một cộng một chính là hai, chỉ đơn giản như vậy thôi. Ngụ ý đằng sau câu chuyện này thực ra là đang diễn giải một kiểu trạng thái tâm lý của con người, đó chính là trong lòng cô đang nghĩ điều gì thì mắt cô sẽ nhìn thấy thứ ấy."

Triệu Hương Nông biết Tổng Ngọc Trạch đang ngầm mỉa mai cô.

"Vì sao không đồng ý đi Pháp với Clara, bây giờ có cần tôi nói đáp án này cho cô không? Triệu Hương Nông!"

Đúng thật là, chỉ bằng một tên trộm rượu vang mà cũng dám khoa tay múa chân trước mặt cô.

Triệu Hương Nông ngẩng đầu, mỉm cười với Tổng Ngọc Trạch: "Tổng Ngọc Trạch, tôi có thể cho anh ném lại cảm giác đóng băng một lần nữa đấy."

Cửa được đẩy ra, nhân viên đưa quần áo đã được sấy khô vào. Tổng Ngọc Trạch đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô: "Cô sẽ không làm thế đâu!"

Tổng Ngọc Trạch cầm quần áo rời khỏi đó.

Triệu Hương Nông ngần ngừ nhìn ánh lửa rực rỡ. Tổng Ngọc Trạch nói đúng. Đúng vậy, cô sẽ không để Tổng Ngọc Trạch rơi xuống nước một lần nữa, không phải không muốn mà là không dám, sau khi biết Tổng Ngọc Trạch là chàng trai mà Clara yêu say đắm.

Mấy ngày tiếp theo, Triệu Hương Nông không nhận được điện thoại của Bách Nguyên Tú. Cô cũng không gọi điện cho anh ta. Từ thứ hai đến thứ sáu cô vẫn ngồi tàu điện ngầm đi làm. Tổng Liên Tổ sắp xếp cô vào đội ngũ PR của bà, để cô giúp bà xử lý công việc thậm chí cả mấy chuyện trong cuộc sống thường ngày của bà, những chuyện này có chuyện lớn có chuyện nhỏ.

Ngày làm việc thứ mười, khi Tổng Liên Tổ tiếp nhận cuộc phỏng vấn của đài truyền hình, còn cố ý nhắc tới cô: "Tôi đã muốn mang cô ấy từ Chicago về Newyork lắm rồi."

Câu nói này của Tổng Liên Tổ xuất hiện trên trang bìa của nhiều tờ báo nổi tiếng vào ngày thứ bảy, khiến Triệu Hương Nông nhận được rất nhiều lời khen ngợi.

Tối thứ bảy, vì Lý Nhu không khỏe nên Triệu Hương Nông thay bà tham dự tiệc rượu với Triệu Diên Đình. Trong tiệc rượu, Triệu Hương Nông gặp Bách Nguyên Tú, anh ta cũng tham dự tiệc rượu cùng ba anh ta.

Giống như trước đây, anh ta vẫn đến trước mặt cô, hào hứng nói với cô rằng anh ta đã bảo quản gia cất mặt báo có lời khen của cấp trên giành cho cô để làm kỷ niệm.

Sau khi nói cảm ơn Bách Nguyên Tú, Triệu Hương Nông cố gắng quan sát vẻ mặt của Bách Nguyên Tú xem có gì lạ hay không. Nhưng cuối cùng, trên khuôn mặt của người đàn ông đã đính hôn cùng cô khi cô tròn 24 tuổi vẫn mang vẻ mặt như cũ, sẵn sóc, dịu dàng, khiến bạn chỉ mãi quanh quẩn ở một chỗ, không dám bước lên cũng không dám lùi lại.

Trong một tuần này, những người trong giới của bọn họ đều đang bàn tán xôn xao: Gần đây nhà họ Bách liên tiếp gặp gỡ những chuyên gia quản lý tài sản, chuyên gia phân tích của bọn họ. Cổ phiếu của Bách hóa Triệu thị và Chế được Bách thị có chút biến động.

Phía sau những lời bàn tán này là tin đồn: E rằng cuộc hôn nhân giữa nhà họ Triệu và nhà họ Bách sẽ đối mặt với nguy cơ tan vỡ.

Triệu Hương Nông biết, đằng sau buổi đính hôn của cô và Bách Nguyên Tú là những mối quan hệ lợi ích phức tạp của hai nhà doanh nghiệp lớn. Bách Nguyên Tú cũng biết những điều này, vì thế mỗi bước tiến anh ta phải hết sức thận trọng.

Có lẽ, các bậc trưởng bối của hai nhà cũng ý thức được điều này, cho nên, tối nay ba của Bách Nguyên Tú đã tỏ thái độ rất thân thiện với cô. Còn Triệu Diên Đình, sáng hôm nay ông đã nói với cô một câu nói mùi mẫn: Hạnh phúc của Tiểu Nông đứng trên sự nghiệp của ba.

Tiệc rượu kết thúc, Bách Nguyên Tú nói với Triệu Hương Nông: "Tiểu Nông, khoảng thời gian này anh khá bận."

Ý tứ trong câu nói của Bách Nguyên Tú rất rõ ràng.

"Vừa hay, dạo này em cũng khá bận." Triệu Hương Nông mỉm cười nói với Bách Nguyên Tú.

Triệu Hương Nông biết lúc này bản thân cô là người bị động. Chính bởi vì sự luyến tiếc khiến cô trở nên bị động. Cô vẫn còn mong đợi vào Bách Nguyên Tú: Chỉ là người đàn ông này cần thời gian thôi, cô bằng lòng đợi anh ta, dù sao thì cô cũng đã đợi anh ta lâu như vậy rồi.

Nếu hỏi Triệu Hương Nông điều cô mong chờ nhất là gì, vậy thì trên tờ điện đáp án nhất định có một đáp án như này: Triệu Hương Nông thích ngày chủ nhật nhất.

Trên bảng ghi chép lịch trình trong tay cô Rice có ghi, Triệu Hương Nông cần học tiếng Bồ Đào Nha vào lúc hai giờ đến năm giờ chiều ngày chủ nhật.

Thực ra, trong bốn tiếng đồng hồ vào mỗi ngày chủ nhật này, không phải Triệu Hương Nông đang học tiếng Bồ Đào Nha.

Mỗi chiều chủ nhật, Triệu Hương Nông đều đến trung tâm huấn luyện trượt băng được cải tạo từ nhà thi đấu bóng hoang. Trung tâm huấn luyện trượt băng này do một người yêu thích trượt băng mở. Ông ấy sửa nhà thi đấu bóng hoang thành sân trượt băng, cung cấp sân trượt miễn phí cho những người yêu thích trượt băng. Nghĩa cử cao đẹp của ông khiến một số người lựa chọn đến nơi này lao động công ích vào cuối tuần, Triệu Hương Nông cũng là một trong những nhân viên tình nguyện đó. Trong trung tâm trượt băng cũ kỹ thiếu thốn này, cô là em gái bốn mắt A Nông hiền khô, hay đeo cặp kính gọng đen.

Vì lượng người đến trung tâm rất nhiều, thêm vào đó đây là khu vực khá lạc hậu ở Chicago. Nên chẳng có ai liên hệ em gái bốn mắt ít nói hay ngăn người nhìn sân băng với người thừa kế nhà họ Triệu.

Ba năm trước, Triệu Hương Nông tình cờ biết đến nơi này. Chỉ thoáng chốc, cô đã lựa chọn bước vào nơi này. Trong ba năm này, chỉ cần thời gian cho phép thì Triệu Hương Nông đều đến đây vào chủ nhật.

Triệu Hương Nông thích nơi này, vì nơi đây có âm thanh khiến cô nghe thấy luôn phải sờn hết gai ốc. Đó là tiếng lưỡi dao trượt trên mặt băng, trượt, xoay tròn, nhảy lên, đều có những âm thanh thuộc về nó. Âm thanh khiến dòng máu của cô sôi sục nhất chính là âm thanh khi lưỡi dao rời khỏi mặt đất rồi lại tiếp đất.

"Kết..." Mỗi lần âm thanh này vang lên đều khiến trái tim cô thất lại.

Triệu Hương Nông rất cần nghe thấy âm thanh này. Trước kia, cô cũng là người tạo ra âm thanh này. Quảng thời gian từ năm 10 tuổi đến năm 16 tuổi, Triệu Hương Nông là tuyển thủ trượt băng của trường. Cô đã đại diện cho trường tham gia rất nhiều cuộc thi. Giây phút vui vẻ mỗi ngày của cô chính là khoảng thời gian ngắn ngủi cô mang đôi giày trượt băng không ngừng lướt vì vu, xoay tròn. Lúc đó, nhiều người cho rằng một ngày nào đó cô sẽ đặt chân lên sân khấu quốc tế. Triệu Hương Nông cũng mơ ước có một ngày, tất cả mọi người sẽ được chứng kiến giây phút bay lượn thuộc về cô.

Trong lòng Triệu Hương Nông, trượt băng đại diện cho sự bay lượn phá tan mọi ràng buộc và chạm đến tự do.

Có điều, có điều mùa hạ năm 16 tuổi đó... chiếc ốc vít rơi từ giày trượt băng đã bẻ gãy đôi cánh của cô. Khi mũi chân chạm xuống mặt đất thì cô ngã khụy xuống mặt băng. Cô nghe thấy tiếng xương đầu gối vỡ vụn, tràn đầy sự tuyệt vọng.

"Đầu gối của cháu không chịu được những vận động cường độ cao." Lời lẽ của bác sĩ rất chân thật.

Mùa hạ năm 16 tuổi, Triệu Hương Nông đã đốt sạch mọi thứ có liên quan đến trượt băng bằng một mối lửa. Ngày hôm đó, ba cô tặng cho cô một chiếc máy bay.

"Tiểu Nông, nó có thể khiến con bay cao hơn." Ông nói với cô như vậy.

Một tháng sau, có một cô gái khác mặc chiếc áo trượt băng màu xanh lam vốn thuộc về cô, thay thế vị trí của cô, giành được số điểm cao nhất trong cuộc thi mà lẽ ra cô đã được tham gia.

Cô ngồi trên khán đài nhìn người trên sân băng đó. Trong một đêm trăng sao trước kia, cô và cô ta đã cùng nhau chia sẻ bí mật.

Sau đó, nhiều người tặng hoa cho cô ta.

Sau đó... sau đó thì sao nhỉ, người kia ôm một đống hoa tươi sắp ôm không xuể đến trước mặt cô, rồi thấp thòm, dè dặt rút một bó hoa đẹp nhất đưa cho cô.

Cô không thèm nhìn lấy một cái, lập tức gạt phăng bó hoa kia xuống đất.

Người đó định nói với gì với cô, nhưng có người gọi tên cô ta: "Chu Nhuận, bạn trai cô gọi điện tìm cô."

Người đó cười ngọt ngào chạy đi mất, vừa chạy vừa có những bông hoa rơi ra từ trong lòng của cô ta. Triệu Hương Nông nhìn những bông hoa không ngừng rơi xuống đất, miệng lẩm bẩm những lời vô thức.

Ngày chủ nhật vào mùa đông năm 24 tuổi, Triệu Hương Nông đeo chiếc kính gọng đen đứng dưới sân khấu. Cô gái đeo bao tay màu đỏ, không ngừng trượt xung quanh sân bằng hình tròn, khiến Triệu Hương Nông bất cẩn rơi vào những hồi ức trong quá khứ.

Những lời mà Triệu Hương Nông 16 tuổi nói trong vô thức bắt ngờ đâm vào tai cô, khiến cô đau đớn đến nỗi chỉ có thể bịt tai lại.

"Những lời đó không phải tôi nói, tôi chưa bao giờ nói những lời đó..." Cô bịt tai lùi lại phía sau.

Bước chân của cô đầy hoảng loạn, giọng nói của cô đang run rẩy, sau đó cô đâm vào một người.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Kế hoạch ngoại tình (03)

"Những lời đó không phải tôi nói, tôi chưa bao giờ nói những lời đó..." Cô bịt tai lùi lại phía sau.

Bước chân của cô đầy hoảng loạn, giọng nói của cô đang run rẩy, sau đó cô đâm vào một người.

Miệng cô vẫn đang lẩm bẩm những lời vô thức, cô ngẩng đầu lên.

Là thượng đế có ý sắp đặt ư? Thượng đế có ý sắp đặt Tống Ngọc Trạch đến trước mặt cô, để anh ta biết được những mặt giả dối, yếu đuối và xấu xí của cô sao?

Triệu Hương Nông ngẩn ngơ nhìn Tống Ngọc Trạch, anh cũng đang nhìn cô.

"Cô đang khóc sao?" Anh nói một câu rất kỳ lạ.

Khóc? Vì sao cô phải khóc? Cô đã có mọi thứ thì việc gì cô phải khóc chứ? Triệu Hương Nông giơ tay sờ lên mặt, kết quả cô thấy bàn tay mình đầy nước mắt.

Kính đâu rồi? Kính của cô đâu rồi? Rõ ràng vừa nãy cô còn đeo mà. Không được, cô phải tìm kính của mình, không thể để người ở đây nhận ra cô được. Nếu bị những người đó nhận ra, nhất định bọn họ sẽ không cho mình ở đây nữa. Triệu Hương Nông cần những nơi như thế này, rất cần.

Còn nữa, ban nãy cô không khóc, thật sự không khóc. Nếu cô khóc thì có nghĩa là cô đã sai và đã hối hận, cô không muốn cả đời này bị vết thương xấu xí kia hành hạ, không muốn.

Dùng tay áo sơ mi lau qua mặt mình, Triệu Hương Nông cúi người bắt đầu tìm kính. Chỉ là, cô không thể tìm thấy, không tìm thấy...

"Cô đang tìm cái này sao?"

Theo giọng nói ấy, Triệu Hương Nông nhìn thấy chiếc kính trên tay Tống Ngọc Trạch. Cô hốt hoảng giật lấy chiếc kính từ trong tay anh. Khi chiếc kính gọng đen quay về trên mặt cô, Triệu Hương Nông lập tức cảm thấy an toàn.

Triệu Hương Nông thu hết cảm xúc lại, khoanh tay nhìn Tống Ngọc Trạch.

Nếu lần thứ nhất lần thứ hai Tống Ngọc Trạch xuất hiện trước mặt cô là chuyện trùng hợp, vậy thì trong mắt Triệu Hương Nông, lần thứ ba gặp gỡ không còn là một chuyện đơn giản nữa.

"Tống Ngọc Trạch, anh xuất hiện trước mặt tôi thường xuyên như vậy, rốt cuộc anh có mục đích gì?" Triệu Hương Nông hỏi anh.

Thấy Triệu Hương Nông nói như vậy, Tống Ngọc Trạch vuốt xương mày, thờ dãi: "Xem ra cô không hề nhớ phép tính một cộng một hôm đó của tôi nhỉ. Ok, vậy về sau lúc tôi nhìn thấy cô, tôi sẽ cố gắng đi đường vòng."

Nói xong, Tống Ngọc Trạch lập tức quay người đi.

"Đứng lại, Tống Ngọc Trạch!" Triệu Hương Nông gầm lên với bóng lưng của Tống Ngọc Trạch: "Anh đừng có mà coi tôi là con cóc, tôi không phải người dễ lừa gạt đâu."

Nghe thấy vậy, Tống Ngọc Trạch dừng bước rồi quay đầu lại. Anh bước từng bước đến trước mặt cô: "Triệu Hương Nông, xem ra cô chẳng có suy luận logic gì cả. Trong mắt cô, tôi tiếp cận cô chỉ vì lợi ích. Vậy tôi hỏi cô, nếu là vì lợi ích, vậy thì tại sao tôi không chọn người có giá trị lợi ích như Clara mà chọn cô."

Chỉ vài câu ngắn ngủi đã khiến Triệu Hương Nông không còn lời để phản bác.

"Thực ra, người không muốn gặp mặt là tôi mới đúng. Tôi đang nghi ngờ không biết cô có phải sao chổi trong cuộc đời của tôi không. Lần thứ nhất gặp gỡ chính diện, tôi trốn trong phòng vệ sinh nửa nửa tiếng đồng hồ. Lần thứ hai gặp nhau, cô đẩy tôi xuống hồ. Còn lần này, cô lại bị cô coi là kẻ có ý đồ bất chính. Đường như ở trước mặt cô, người vẫn luôn ở thế hạ phong là tôi."

Triệu Hương Nông lần thứ hai cạ lùi, nhưng cô nhanh chóng nhận ra vấn đề trong câu nói của Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, vừa nãy anh nói 'Lần thứ nhất gặp gỡ chính diện'!"

"Cho nên, Triệu tiểu thư lại có nghi vấn rồi?" Giọng điệu Tống Ngọc Trạch xen lẫn vẻ giễu cợt: "Hôm đó ở trong phòng vệ sinh nữ, không phải tôi đã nói trước kia tôi đã từng nhìn thấy cô rồi sao? Thực ra, trước khi quen Clara thì tôi đã từng nhìn thấy cô rồi. Không phải trên tạp chí, cũng không phải trong tin tức trên mạng."

"Lần đầu tiên gặp cô chính là ở nơi đó." Tống Ngọc Trạch chỉ về nơi cô vừa mới đứng, đó là góc sân băng ít bị chú ý đến nhất: "Nhiều lần tôi thấy cô đứng ở đó, khi ấy cô không đeo kính. Tôi còn nghĩ đúng là một cô gái kỳ lạ, rõ ràng xinh đẹp như vậy, vì sao phải đeo một chiếc kính đen sì khiến bản thân trở nên quê mùa. Sau khi gặp cô ở trong phòng vệ sinh nữ, tôi mới hiểu. Sau đó, tôi biết cô là Triệu Hương Nông."

"Tống Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông quyết định ngó lơ những lời của Tống Ngọc Trạch: "Anh vẫn chưa trả lời tôi, vì sao anh lại xuất hiện ở nơi này. Theo hiểu biết của tôi, một khi có người xuất hiện bên cạnh bạn quá thường xuyên, thì chắc hẳn người đó có mục đích nào đó."

"Triệu Hương Nông, bây giờ tôi nghi ngờ cô bị bệnh hoang tưởng bị hại đấy." Khuôn mặt Tống Ngọc Trạch lộ vẻ "Tôi sợ cô rồi đấy": "Ok, ok, xem ra về sau nhìn thấy cô tôi phải đi đường vòng mới được."

Người phụ trách quản lý trung tâm huấn luyện bỗng gọi "A Tống", Tống Ngọc Trạch đáp một tiếng rồi chạy đến đó.

"A Tống"? Tống Ngọc Trạch chính là "A Tống" mà Triệu Hương Nông liên tục nghe thấy các cô gái đến đây tập luyện nhắc đến trong mấy tháng gần đây?

Người phụ trách của trung tâm huấn luyện đến từ Đài Loan, ông ta rất thích lấy một từ trong tên của mỗi người ra, rồi tùy tiện gán thêm một chữ "A" vào. Thế là, cô trở thành "A Nông", Tống Ngọc Trạch trở thành "A Tống".

Trong thời gian này, đám con gái cứ mở miệng ra là "A Tống". Bọn họ lúc nào cũng nói "A Tống giúp tớ sửa giày trượt băng" "A Tống sửa xe cho tôi đây" "A Tống giúp tôi tìm con cún của tôi về".

"A Tống" là chàng kỵ sĩ anh tuấn nhiệt tình chính nghĩa, bọn họ thích anh ta. Mấy câu kiểu như "Muốn hẹn hò với A Tống quá" cô đã nghe quá nhiều rồi. Đối với Triệu Hương Nông mà nói, chàng kỵ sĩ lãng mạn trong miệng mấy cô gái cũng chỉ là một người tình đại chúng mà thôi.

Bây giờ, Triệu Hương Nông cũng hiểu phần nào về mặt si mê mỗi khi đám con gái nhắc đến "A Tống" của bọn họ rồi, ngay cả Clara cũng mê mết vì anh ta mà.

Gần đến giờ tan ca, người phụ trách trung tâm huấn luyện gọi Triệu Hương Nông lại.

Người phụ trách này là chú Chung, ông là nhân viên lớn tuổi nhất ở trung tâm. Đứng trong văn phòng, Triệu Hương Nông bị chú Chung nhìn đến phát hoảng. Cô vô thức chạm vào chiếc kính trên mặt, chú Chung bỗng lên tiếng khiến trái tim Triệu Hương Nông như hẫng một nhịp.

"Đừng sợ, nơi này chỉ có chú biết cháu là Triệu Hương Nông. Chú cũng không nói chuyện này ra bên ngoài đâu."

Triệu Hương Nông thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Khi cháu tham gia cuộc thi thanh thiếu niên Pan American thì chú ở trên khán đài." Giọng nói chú Chung lộ ra sự tiếc nuối: "Về sau chú nghe nói cháu đã bị thương. Nghe thấy tin tức này khiến chú cảm thấy rất lấy làm tiếc. Cháu vừa đến nơi này thì chú đã nhận ra cháu rồi."

"Thế cho nên?" Triệu Hương Nông lạnh nhạt hỏi, cô không thích nghe thấy người khác bàn tán về cô của trước kia, nhất là những chuyện liên quan đến trượt băng.

"Không có gì." Người đàn ông Đài Loan hơn 50 tuổi có một khuôn mặt rất dễ gần, ông ấy chỉ liếc cô một cái: "Chú đã nhìn thấy cháu và A Tống cãi nhau rồi. Trước kia chú cứ cảm thấy hai cháu sẽ trở thành bạn tốt cơ, đến bây giờ chú vẫn cho rằng hai cháu sẽ trở thành bạn tốt của nhau. Triệu Hương Nông, A Tống đến nơi này cũng có nguyên nhân của nó."

Cầm địa chỉ mà chú Chung đưa, giẫm lên ánh hoàng hôn ngày đông, Triệu Hương Nông đứng trên con phố chật chội. Nơi cô đang đứng là khu vực khá lạc hậu ở Chicago, những căn nhà lộn xộn ngổn ngang, hai bên đường dán đầy biển quảng cáo và những hình vẽ Graffiti nguệch ngoạc. Tổng Ngọc Trạch sống ở khu vực này, Triệu Hương Nông xuất hiện ở nơi này chẳng qua cũng chỉ vì một ý nghĩ trong đầu.

"Một người bạn thân thiết của A Tổng mất trong một sự cố bất ngờ, người bạn đó rất yêu thích trượt băng. Cậu ấy đến trung tâm là muốn tiếp xúc với thứ mà bạn cậu ấy yêu thích, cũng giống như cháu vậy." Chú Chung đã nói với cô như vậy.

Chỉ vì một câu nói này mà Triệu Hương Nông nhất thời âm mưu, xin chú Chung địa chỉ của Tổng Ngọc Trạch.

Dựa vào địa chỉ, Triệu Hương Nông tìm đến số nhà của Tổng Ngọc Trạch, có điều...

Triệu Hương Nông đứng dưới cầu thang bằng sắt đã rỉ sét loang lổ. Nơi này đúng là một nơi kỳ quái, chiếc cầu thang giống như được thông xuống từ bệ cửa sổ, nếu muốn đến nhà của Tổng Ngọc Trạch thì nhất định phải leo lên cầu thang. Đây chính là căn phòng mà anh ta khó khăn lắm mới thuyết phục được chủ nhà cho thuê đó hả?

Thôi được!

Sau khi trải qua một phen kinh sợ, cuối cùng Triệu Hương Nông cũng leo hết mười mấy bậc cầu thang, đứng ở trên bực cầu thang nhiều lần chỉ đứng vừa hai người.

Dưới cánh cửa gỗ tróc sơn là đôi giày thể thao đã giặt đến bạc phếch. Nghĩ ngợi một lúc, Triệu Hương Nông cởi giày của mình ra rồi gõ cửa phòng Tổng Ngọc Trạch.

Cửa được mở ra.

Tổng Ngọc Trạch chỉ mặc mỗi quần jean, kính ngọc nhìn cô gái đeo kính gọng đen đứng ở ngoài cửa.

Ráng chiều vàng óng xuyên qua những khe hở của những tòa nhà lộn xộn, hắt lên người chàng trai trẻ tuổi, men theo từng đường nét trên người anh, cường tráng, biêng bảnh, khiến anh nổi bật như vị thần Apollo trong cung điện hoàng kim. Hình ảnh này rơi vào trong đáy mắt Triệu Hương Nông, khiến cô không thể rời mắt.

Vài phút sau, hai người đồng thanh nói:

"Triệu Hương Nông, sao cô lại xuất hiện ở nơi này?"

"Tổng Ngọc Trạch, anh quay lại mặc quần áo cho từ từ rồi mở cửa!"

Khi mở cửa cho Triệu Hương Nông một lần nữa, trên người Tổng Ngọc Trạch đã có thêm một chiếc áo T-shirt, người đàn ông thích giảng đạo lý lại bắt đầu giải thích: "Lúc cô gõ cửa thì tôi đang chuẩn bị đi tắm."

Căn phòng mà Tổng Ngọc Trạch ở không xập xệ như cô tưởng tượng, không mấy rộng rãi nhưng rất gọn gàng sạch sẽ. Điều khiến Triệu Hương Nông lúng túng nhất chính là cô ngồi trên giường của Tổng Ngọc Trạch, uống cốc cà phê hòa tan mà anh đưa cho cô. Bởi vì nơi này không có những thứ như ghế ngồi để tiếp khách.

Tổng Ngọc Trạch đứng trước mặt cô, Triệu Hương Nông đặt chiếc cốc sang một bên. Dưới ánh mắt đầy vẻ hoài nghi của Tổng Ngọc Trạch, cô khẽ nói: "Tổng Ngọc Trạch, tôi đến để xin lỗi anh."

Thực ra, Triệu Hương Nông cũng không biết vì sao mình lại đến đây xin lỗi người đàn ông này. Ít ra, cô không cần làm như vậy. Sở dĩ cô ầm đầu mà đến đây xin lỗi anh ta là vì anh ta là Tổng Ngọc Trạch, là Tổng Ngọc Trạch đã nói cho cô phép tính một cộng một đơn giản kia.

Sau đó, Triệu Hương Nông cũng dần hiểu, thực ra tận sâu trong tim cô cũng muốn có được cuộc sống đơn giản giống như Tổng Ngọc Trạch. Hoặc cũng có thể là cô muốn bảo vệ những sự đơn thuần, trong sáng kia.

Điều khiến cô có ấn tượng sâu đậm nhất khi đến nhà Tổng Ngọc Trạch lần đầu tiên là chuyện cô bị lấy trộm giày, sau đó cô phải mang đôi giày thể thao to đùng của Tổng Ngọc Trạch đi trên con đường không mấy bằng phẳng. Dưới ánh đèn vừa mới được thắp sáng, con phố dán đầy những biển quảng cáo nguệch ngoạc nhanh chóng trở nên náo nhiệt. Dầu hỏa được đốt trong những thùng phi để sưởi ấm, ánh lửa chiếu rọi con phố biến nó trở nên hết sức nguyên sơ. Có người ngang nhiên rao bán súng, có người đánh bạc bên đường, những cô nàng ăn mặc mát mẻ đang mặc cả với khách làng chơi, một cô gái đen nhem bỗng nhiên nhảy ra khiến Triệu Hương Nông cuống quýt nấp sau lưng Tổng Ngọc Trạch.

Cởi chiếc áo vừa bị cô gái kia chạm vào, Triệu Hương Nông thuận tay ném luôn chiếc áo vào thùng rác. Đợi cô làm xong động tác đó, cô nhìn thấy ánh mắt giễu cợt của Tổng Ngọc Trạch.

Đương nhiên là phải giễu cợt rồi nhĩ? Nửa tháng trước, các nhà truyền thông ở Chicago còn đặc biệt đăng tải hình ảnh cô chủ động ôm một bệnh nhân AIDS.

"Tôi nghĩ chắc hẳn về sau cô sẽ không xuất hiện ở nơi này nữa nhĩ?" Tổng Ngọc Trạch nói.

Triệu Hương Nông không trả lời Tống Ngọc Trạch, cô chỉ lịch sự chào tạm biệt anh.

Ít nhất vào lúc ấy, trong lòng Triệu Hương Nông chắc chắn cô sẽ không xuất hiện ở con phố này một lần nào nữa. Nhưng điều khiến cô không ngờ là lần thứ hai cô đến con phố này, trong đầu cô đang chứa một ý nghĩ điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Kế hoạch ngoại tình (04)

Tuổi 24 của Triệu Hương Nông là một bộ phim về tình yêu và thù hận, tất cả những niềm vui và nước mắt của cô đều dâng hiến cho tuổi 24 của mình. Hối hận? Không biết! Hạnh phúc? Không biết! Vui vẻ đau thương? Cũng không biết!

Sau cùng, khi máy bay lao xuống mặt biển Đại Tây Dương mênh mông, cô chỉ biết cô rất vui sướng.

Cuối cùng, giải thoát rồi!

Tháng mười hai ở Chicago thỉnh thoảng lại có tuyết rơi. Ngoài chuyện từ một cô sinh viên đại học trở thành một ma mới trong công việc thì cuộc đời của Triệu Hương Nông cũng không thay đổi quá nhiều. Nụ cười ngọt ngào vẫn thường trực trên môi, giọng nói dịu dàng gần gũi luôn khiến bọn trẻ rất thích nói chuyện với cô, cũng rất sẵn lòng chia sẻ những chuyện buồn phiền của chúng vào hộp thư email của cô. Cuộc sống yên ổn khiến Triệu Hương Nông luôn dễ dàng quên đi chiếc nhẫn trên ngón vô danh. Khi chợt bừng tỉnh, cô mới phát hiện cô và Bách Nguyên Tú đã từ bạn trai bạn gái biến thành vợ chồng chưa cưới.

Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú đã đính hôn tròn hai tháng. Đầu tháng mười hai, giới truyền thông đăng tải một loạt hình ảnh Triệu Diên Đình và Bách Nguyên Tú không hề nói với nhau một lời nào trong suốt buổi tiệc rượu thương mại. Hình ảnh này khiến tin tức mỗi hôn nhân giữa hai nhà Triệu Bách tan vỡ càng trở nên xôn xao.

Sau đó, thượng tuần tháng mười hai Triệu Hương Nông nhận được một cuộc điện thoại như này: "Triệu, bây giờ Bách Nguyên Tú đang ở Las Vegas, bên cạnh anh ta có một cô gái, cô gái đó cũng tóc đen da vàng giống cậu."

"Triệu, cô gái đó không xinh bằng cậu." Người gọi điện cho cô vừa tức tối nói vừa an ủi cô.

Triệu Hương Nông rất dễ khiến người khác yêu mến, cho nên, hầu hết bạn bè đều thích cô.

"Triệu, có cần tớ cho người trói cô ả kia ném vào sa mạc Sahara không?" Dương Nữu tính tình nóng nảy, càng nói càng tức tối hơn.

"Cảm ơn cậu, Gia." Triệu Hương Nông nói: "Tớ sẽ xử lý ổn thỏa."

Cúp điện thoại, Triệu Hương Nông bắt đầu chuẩn bị cho công việc của ngày mai. Ngày mai, cô sẽ cùng Tống Liên Tổ đến khu vực chịu thiệt hại nặng nề nhất của Illinois. Nơi đó cách Chicago rất xa, bọn họ phải ở lại nơi đó đến cuối tuần mới quay về Chicago.

Tối thứ bảy cuối cùng của trung tuần tháng mười hai, xe của Bách Nguyên Tú dừng lại bên ngoài cổng Triệu công quán, hai người đã hẹn nhau tham gia buổi tụ tập của bạn bè Bách Nguyên Tú.

Đứng trước cửa sổ, Triệu Hương Nông gọi điện cho Bách Nguyên Tú, cô muốn bảo Bách Nguyên Tú đừng lên giường với cô gái tóc đen da vàng kia. Nhưng khi điện thoại được kết nối, cô lại không thể thốt ra một lời nào, cuối cùng cô đành cúp điện thoại.

Tối nay, Triệu Hương Nông trốn riết ở trong phòng, Bách Nguyên Tú đến gõ cửa phòng cô.

"Tiểu Nông, nghỉ ngơi cho tốt! Ngày mai anh lại đến thăm em." Cách một cánh cửa, Bách Nguyên Tú bỏ lại một câu như vậy.

Chủ nhật, Triệu Hương Nông vẫn đeo chiếc kính đen sì, xuất hiện ở trung tâm huấn luyện trượt băng. Một tấm mái che trên trần nhà cũ kỹ rơi xuống đập vào đầu cô. Trong con choáng váng, Triệu Hương Nông nhìn thấy khuôn mặt đó kề sát mặt cô, cô có thể nhìn rất rõ sự lo lắng và che chở trên khuôn mặt đó.

"Tống Ngọc Trạch." Cô gọi anh.

Anh bế cô lên rồi chạy ra ngoài.

Cô nói cô không sao, nhưng anh lại đáp: "Nhìn cô có vẻ không ổn, sắc mặt của cô rất tệ, nhất định là đau lắm."

Nơi không ổn không phải chỗ bị đập vào mà là trái tim của cô.

Người nói sắc mặt cô rất tệ nặng nề đưa cô đến bệnh viện kiểm tra.

Trong màn mưa tuyết lất phất của tháng mười hai, những hình ảnh đó rất sống động trong ký ức sau này của Triệu Hương Nông. Cô mặc chiếc áo jacket dày rộng của Tống Ngọc Trạch ngồi trên xe motor của anh, khuôn mặt cô bị động mà áp trên lưng anh. Chiếc xe băng qua khe hở của dòng xe dài dằng dặc, làn gió thổi vun vút qua vành tai.

Tiếng gió khiến Triệu Hương Nông cảm thấy rất hưng phấn.

"A Tống." Triệu Hương Nông bắt chước giọng điệu của mấy cô gái mà gọi anh, gọi xong thì cô thầm giật mình, từ khi nào cô và Tống Ngọc Trạch lại thân thiết như vậy.

Cũng may, Tống Ngọc Trạch không chú ý đến điều này.

Áp mặt vào lưng của Tống Ngọc Trạch, những bông tuyết bay bay trên bầu trời xám xịt, trong tủ kính của những cửa hàng hai bên đường đầu đầu cũng là cây thông noel và màu đỏ của lễ giáng sinh, trước cửa hàng là chàng trai trẻ tuổi đeo găng tay đang ủ ấm khuôn mặt cô gái.

Xe dừng lại trước đèn đỏ.

"A Tống." Cô gọi anh một cách rất tự nhiên: "Tôi đoán người bạn thích trượt băng của anh là nữ, đúng không? Có lẽ, anh từng yêu cô ấy?"

"Đúng là nhiều chuyện."

Triệu Hương Nông rất vui vì lúc này có người nói chuyện với cô.

"A Tống, lần đầu gặp nhau anh có bị tôi dọa không?"

"Không, lúc đó tôi vẫn chưa biết cô là ai, nên không bị dọa. Tôi chỉ nghĩ người bên ngoài kia thật biết mắng người." Tống Ngọc Trạch quay đầu nhìn cô, con gió thổi những lọn tóc trên trán anh sang một bên, những đường nét trên khuôn mặt càng tinh xảo hơn, đẹp chết người.

Triệu Hương Nông bật cười, những tiết học khô khan khó nhằn trong thời đại thiếu nữ khiến cô lúc nào cũng muốn chửi bậy, cô thường lén lút trốn đi luyện tập các loại câu chửi bậy.

"A Tống, anh có cảm thấy tôi có tiềm chất làm diễn viên không?"

"Hừm..." Tống Ngọc Trạch quay đầu nhìn cô.

"Không phải tôi rất biết diễn sao?" Nói xong, Triệu Hương Nông ra sức kéo khóe mắt mình xuống, gắng gượng kéo mặt mình thành khuôn mặt ác quỷ đáng sợ trong bộ phim "Tiếng hét".

"Ừm, Triệu Hương Nông quả thực rất biết diễn." Tống Ngọc Trạch vô cảm nhìn cô.

Chán thật! Triệu Hương Nông lại áp mặt lên lưng Tống Ngọc Trạch, cô nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói với cô một vấn đề.

"Triệu Hương Nông, tôi phát hiện cô chưa bao giờ giả bộ ở trước mặt tôi."

Vấn đề này khiến Triệu Hương Nông bật cười ha hả, cô cho rằng đây là một vấn đề ngu ngốc.

"Ở trước mặt anh tôi không cần diễn, anh chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi thôi."

Nói xong những lời này, Triệu Hương Nông nghe thấy Tống Ngọc Trạch khẽ nói: "Đúng là thẳng thắn."

Nghĩ đến tự tôn của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông lại bổ sung thêm một câu: "Và lại, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau anh đã nhìn thấy con người thật của tôi rồi, tôi giả vờ cũng vô ích."

Đèn xanh sáng lên, Triệu Hương Nông vòng tay qua thắt lưng Tống Ngọc Trạch một cách tự nhiên. Trong lòng cô mơ hồ nghĩ lời cô nói với Tống Ngọc Trạch, là như vậy sao? Đúng là như vậy sao?

Đang mãi suy nghĩ, Triệu Hương Nông bỗng nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói, Triệu Hương Nông, bỏ tay ra!

Sau khi phản ứng lại, mặt Triệu Hương Nông thoáng chốc đỏ bừng. Không biết từ lúc nào tay cô đã rơi xuống bụng dưới của anh. Triệu Hương Nông có một thói quen vặt, khi cô đang chìm trong suy tư thì ngón tay cô cũng vô thức động đậy, cho nên, bây giờ...

Triệu Hương Nông cuống quýt đặt tay lên eo Tống Ngọc Trạch. Vì Lý Nhu là tín đồ đạo Cơ Đốc, còn cô thì tôn trọng tín ngưỡng của mẹ mình. Cho nên, tác phong trong quan hệ nam nữ của Triệu Hương Nông khác một trời một vực với những người bạn cởi mở khác, người duy nhất từng chạm vào cơ thể cô chỉ có Bách Nguyên Tú.

Bách Nguyên Tú, trái tim Triệu Hương Nông thất lại, từng con co rút khẽ lan ra.

Để thoát khỏi cảm giác khổ sở kia, cô đã làm một hành động vô cùng suồng sã, như ấn tay vào eo Tống Ngọc Trạch.

Wow! Đáng cũng đẹp ra phết, rắn chắc, còn có thể chạm vào những múi cơ của anh.

"A Tống," Triệu Hương Nông có ý nói bằng giọng ngây thơ: "Nói thử xem, Clara đã từng sờ anh chưa. Không đúng, là anh đã sờ Clara chưa chứ. Vậy thì, sờ một lần cô ta sẽ trả cho anh bao nhiêu? Nếu tôi sờ anh, anh có giảm giá không?"

Nói xong, Triệu Hương Nông lại giật mình sợ hãi vì bản thân mình, rõ ràng cô và Tống Ngọc Trạch chưa thân thiết đến mức này.

Xe đi chậm lại rồi dừng lại bên đường, Tống Ngọc Trạch nói mà không buồn ngoảnh đầu lại: "Triệu Hương Nông, cô xuống xe cho tôi."

Xuống xe? Không, cô hoàn toàn không muốn xuống xe. Trên người cô không mang tiền, hơn nữa đứng ở nơi này bắt xe không phải chuyện dễ dàng, với lại trời lạnh như vậy, hơn nữa...

Hơn nữa lưng của Tống Ngọc Trạch rất ấm áp, áp mặt lên lưng anh khiến cô muốn ngủ gật.

"Xin lỗi, Tống Ngọc Trạch, tôi không cố ý." Triệu Hương Nông giả bộ xin lỗi anh, cô cũng tin chắc lời xin lỗi của cô sẽ nhanh chóng thu được hiệu quả.

Trong ấn tượng của Triệu Hương Nông, "Tên trộm rượu vang" trốn trong phòng vệ sinh nữ, "Thịt tươi" cặp kè thiên kim tiểu thư của gia tộc de Gaulle, và cả "A Tống" trong miệng mấy cô gái ở trung tâm trượt băng, đều mang phong cách chàng kị sĩ của chủ nghĩa cổ điển. Nếu ở thế kỷ trước thì đó gọi là lãng mạn, nếu ở thế kỷ này thì đó gọi là ngu ngốc.

Quả nhiên, Tống Ngọc Trạch không nói gì nữa.

"A Tống, anh phải biết rằng, bình thường tôi không nói mấy lời linh tinh này với bạn bè mình đâu. Chỉ khi nào ở trước người bạn thân chính tôi mới thoải mái nói mấy lời này." Triệu Hương Nông thuận miệng thốt ra vài lời, những lời như vậy là câu cửa miệng của Triệu Hương Nông mỗi khi cô nói chuyện với đám trẻ.

Vì thế, bọn trẻ đều rất thích cô.

"Thật sao?" Tống Ngọc Trạch khẽ hỏi một câu.

Đúng là dễ lừa, từ nhỏ Triệu Hương Nông đã hiểu sâu sắc một đạo lý: Thêm một người bạn mãi mãi có lợi hơn thêm một kẻ địch.

"Đương nhiên là thật rồi." Triệu Hương Nông lại áp mặt lên lưng Tống Ngọc Trạch, lẩm bẩm: "Tống Ngọc Trạch, hình như chỗ bị va vào trên đầu tôi hơi kỳ lạ, hình như bắt đầu đau rồi, Tống Ngọc Trạch, anh nói xem tôi có bị chấn động não không."

Anh chàng kị sĩ chính nghĩa đang ngốc nghếch phóng xe thật nhanh, vừa lái vừa an ủi cô, không đầu, làm gì có chấn động não dễ dàng như vậy.

Thế là, mặt cô lại có thể cọ trên tấm lưng ấm áp của anh rồi, thế là, cô lại nghe thấy tiếng gió vùn vút bên tai.

Bầu trời xám xịt lất phất những bông tuyết li ti, Triệu Hương Nông duỗi tay ra. Bông tuyết rơi vào lòng bàn tay của cô, nhanh chóng tan chảy, đúng là thần kỳ, hóa ra không phải băng.

Bông tuyết tan chảy trong lòng bàn tay cô, nhắm mắt lại, Triệu Hương Nông lại muốn ngủ gật.

Một mùa giáng sinh lại đến, lễ giáng sinh năm 24 tuổi của Triệu Hương Nông, Bách Nguyên Tú không ở bên cạnh cô. Đây là lần đầu tiên anh ta không xuất hiện bên cạnh cô kể từ khi hai người xác định quan hệ.

Đêm bình an, ở Chicago tuyết rơi rất dày. Triệu Hương Nông một mình xuất hiện ở bữa tiệc mừng giáng sinh, Clara khoác tay Tống Ngọc Trạch xuất hiện ở buổi tiệc.

Cùng ngày, ở một nơi ánh nắng chói chang miền nam Australia, Bách Nguyên Tú đội mũ cói xuất hiện ở khu chợ Gorman House tại Canberra, bên cạnh anh ta là Hạ Tiểu Thuần.

Ngày hôm nay, số phận của ba người đã đứng trước ngã ba đường.

Ngày hôm nay, kế hoạch ngoại tình vẫn luôn được chôn sâu trong tim Triệu Hương Nông, dần dần nhen nhóm trong bầu không khí tràn ngập màu đỏ an lành của lễ giáng sinh.

Hạ Tiểu Thuần đưa một tờ giấy khám thai cho cô: "Vừa tròn bốn tuần."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Kế hoạch ngoại tình (05)

Xuyên qua cây thông Noel khổng lồ, Triệu Hương Nông nhìn thấy Clara và Tống Ngọc Trạch. Lúc này cô gái Clara vẫn quen khoa chân múa tay với bạn trai của mình đang dính chặt lấy Tống Ngọc Trạch, thoạt nhìn rất giống đáng về chim non nép vào người.

Còn Tống Ngọc Trạch... ngum rượu bạc hà thấm trên đầu lưỡi, Triệu Hương Nông nheo mắt nhìn Tống Ngọc Trạch. Cô tin sẽ không có người nào nghĩ Tống Ngọc Trạch mặc vest lúc này với tên trộm rượu vang là một người, bởi trong cảnh tượng hào nhoáng này, anh còn quý tộc hơn những quý tộc chân chính kia.

Không cần mặc những bộ cánh đắt tiền, không cần gắng gượng chau chuốt lời nói, chỉ cần đứng ở nơi đó cũng toát lên khí chất khiến người khác không dám tùy tiện đến gần.

Có lẽ ánh mắt cô quá lộ liễu, khiến đối phương quay mặt về phía cô. Dưới ánh đèn rực rỡ, Triệu Hương Nông nhìn thấy Tống Ngọc Trạch thoáng ngẩn người.

Là yêu thích? Là say đắm? Hay là tình cờ thất thần mà thôi?

Sau khi chạm vào ánh mắt của cô, anh quay mặt đi.

Triệu Hương Nông có chút không hiểu tâm trạng hiện tại của mình, vì sao cô vẫn có thể bình tĩnh mà quan sát người đàn ông khác như vậy. Có lẽ, cô thật sự giống như người kia nói: Triệu Hương Nông cô là động vật máu lạnh.

Từ rất lâu rất lâu về trước, có một người chỉ vào mặt cô và nói: Triệu Hương Nông cô là một người máu lạnh.

Triệu Hương Nông biết, mình chính là động vật máu lạnh, không chỉ máu lạnh mà còn có thừa sức phá hoại.

Mười phút trước, Triệu Hương Nông nhận được một cuộc điện thoại. Sau cuộc điện thoại đó, cô nhận được email của người vừa gọi điện cho cô.

Đó là mười bức ảnh có độ nét cao, nội dung của những bức ảnh là ban ngày và ban đêm ở Canberra. Địa điểm vào ban ngày là chợ Gorman House, địa điểm ban đêm là khách sạn Canberra. Đôi nam nữ trong ảnh là Bách Nguyên Tú và Hạ Tiểu Thuần. Ban ngày bọn họ nắm tay cười đùa ở khu chợ Gorman House, ban đêm bọn họ hôn nhau ở trong thang máy.

Người gửi ảnh vào email của cô tưởng rằng hẳn sẽ kiếm được không ít lợi ích giống trước kia.

"Về sau đừng gọi điện, cũng đừng gửi những thứ này cho tôi nữa. Còn mấy bức ảnh của vị hôn phu của tôi và bạn gái anh ta ở bên nhau, anh thích xử lý như nào thì tùy." Cô hất cho đối phương một chậu nước lạnh.

Người gọi điện cho cô là một tên chó săn, chuyên chụp những bức ảnh không thể công khai. Triệu Hương Nông đoán, bây giờ vị chó săn tiền sinh kia hẳn là tức chết rồi? Vừa rồi cô không chỉ chửi hắn là chuột cống, mà còn gọi hắn là khi dột tiền sinh.

Người da đen coi việc bị gọi là khi dột là điều sỉ nhục, bởi vì cách gọi này liên quan đến nạn phân biệt chủng tộc. Đương nhiên, Triệu Hương Nông không có bất cứ thành kiến nào với nhân loại, ít ra cô còn thích những người bạn da đen hơn những người bạn da trắng. Cô chỉ muốn gây ra một chuyện gì đó, chỉ có như vậy trái tim cô mới bình tĩnh trở lại.

Bạn bè của cô đến trêu chọc cô, bởi vì tới nay cô không có bạn nhảy. Đương nhiên, cũng có những thành phần nhanh mồm nhanh miệng hỏi vấn đề như này: Sao Bách Nguyên Tú vẫn chưa đến.

Cô đáp lại đối phương bằng nụ cười mỉm, Triệu Hương Nông biết có những lúc không nói mới không phạm sai lầm. Cô đoán chắc hẳn nụ cười của tới nay sẽ biến thành nụ cười đáng thương trong mắt bạn bè cô khi bình minh ghé đến.

Tối nay, người duy nhất không bị Triệu Hương Nông đánh lừa, chính là Tống Ngọc Trạch mà cô cho là ngu ngốc nhất.

11 giờ 40 phút, tất cả mọi người đứng xung quanh cây thông Noel, chờ đợi tiếng chuông của đêm bình an. Triệu Hương Nông đứng bên tay trái Tống Ngọc Trạch, còn Clara đứng bên tay phải anh.

"Cô cười già quá." 11 giờ 50 phút, Tống Ngọc Trạch nói với cô như vậy.

Triệu Hương Nông vờ như không nghe thấy. Tiếng chuông của đêm bình an sắp vang lên, khi tiếng chuông vang lên thì buổi tiệc mừng giáng sinh cũng bắt đầu.

Trong những người ở đây chỉ có cô là không có bạn nhảy.

11 giờ 55 phút, mục sư tuyên bố năm phút cầu nguyện bắt đầu. Triệu Hương Nông và bạn bè cô đều nhắm mắt lại, cô bày ra dáng vẻ vô cùng thành tín.

Khi mọi người đang lằm nhăm những lời nguyện cầu, Triệu Hương Nông mở mắt ra. Triệu Hương Nông chưa từng cầu nguyện trong năm phút của đêm bình an, thỉnh thoảng cô sẽ mở mắt nhìn đám bạn của cô đang cầu nguyện.

Tất cả mọi người đều nhắm mắt, ngay cả mấy người thừa kế hư hỏng luôn bị đám nhà báo bói móc kia cũng lộ ra vẻ mặt tràn đầy hy vọng.

Ánh mắt lướt một vòng quanh cây thông Noel rồi rơi xuống khuôn mặt của Clara. Không cần đoán cũng có thể nhìn thấy mấy lời cầu nguyện hiện trên khuôn mặt si mê của cô ta, làm thế nào mới có thể lay động thượng đế, khiến Tổng Ngọc Trạch một lòng một dạ với cô ta.

Ánh mắt dừng ở trên người đứng bên cạnh Clara.

Ánh mắt sáng ngời và chất phác ấy gần trong gang tấc, đang lặng lẽ nhìn cô.

Tổng Ngọc Trạch, tên khốn này không phải nên là loại người làm chuyện cầu nguyện ngu ngốc kia sao?

Có lẽ lúc này, Triệu Hương Nông nên làm như không có chuyện gì mà nhắm mắt lại, nhưng cô không làm vậy, cô vẫn nhìn Tổng Ngọc Trạch. Trong khung cảnh tất cả mọi người hòa mình trong bầu không khí của giáng sinh, những bức ảnh nằm trong hộp thư email của cô khiến trái tim cô nặng trĩu.

Khi tiếng chuông của đêm bình an vang lên, tất cả mọi người ở đây đều có bạn nhảy trừ cô ra.

11 giờ 58 phút, đèn tắt, còn hai phút để cầu nguyện.

Khi ánh đèn vụt tắt, Triệu Hương Nông ghé vào tai Tổng Ngọc Trạch, cô nói với anh: Tôi đợi anh ở bên ngoài.

Tiếng chuông đêm bình an vang lên, Triệu Hương Nông lấy lý do cơ thể không khỏe để rời khỏi buổi tiệc.

12 rưỡi, Tổng Ngọc Trạch mới xuất hiện ở trước mặt cô.

"Tổng Ngọc Trạch, anh bắt tôi đợi anh những nửa tiếng đồng hồ!" Triệu Hương Nông giờ trò giận dỗi.

"Tôi chưa đồng ý sẽ xuất hiện." Tổng Ngọc Trạch tỏ vẻ mình là học sinh nghiêm túc.

"Vì sao không xuất hiện?"

"Vì tôi đã hứa sẽ ở bên Clara đến 12 rưỡi." Tổng Ngọc Trạch đưa ra một câu trả lời rất hợp tình hợp lý.

Đêm nay, Triệu Hương Nông đứng trên quảng trường Thiên Niên Kỷ nhận điện thoại của Triệu Diên Đình, nói bằng giọng vô cùng ngoan ngoãn: Ba, con ở cùng bạn bè của con.

Triệu Hương Nông không hề ở cùng đám bạn của mình, cô cùng Tổng Ngọc Trạch đến quảng trường Thiên Niên Kỷ. Tổng Ngọc Trạch được một sinh viên học viện nghệ thuật thuê ba tiếng đồng hồ, mỗi tiếng 50 đô, trong ba tiếng này anh phải phối hợp theo cậu ta.

Đêm nay, Triệu Hương Nông khoác một chiếc ao phao to đùng, ngồi ở trong chiếc xe đạo cụ của cậu sinh viên kia. Cô nhìn Tổng Ngọc Trạch bị sơn thành một pho tượng đứng trên quảng trường, làm những động tác kỳ quặc trong cơn mưa tuyết trắng trời. Theo cách nói của cậu sinh viên học viện nghệ thuật kia thì đây là hành động nghệ thuật.

Đúng là hành động nghệ thuật hết sức ngu ngốc, vì chẳng có ai ngó ngang tới bọn họ. Triệu Hương Nông cảm thấy nếu cho khuôn mặt của Tổng Ngọc Trạch lộ ra thì hiệu quả đạt được sẽ gấp một nghìn lần.

Cuối cùng, ba tiếng đồng hồ bị hành hạ đã trôi qua. Cậu sinh viên học viện nghệ thuật đưa cho họ cả phê nóng. Triệu Hương Nông và Tổng Ngọc Trạch ngồi trong đồng đạo cụ uống cả phê.

"Triệu Hương Nông, vì sao cô lại ở cùng tôi?" Anh hỏi cô.

Triệu Hương Nông cho rằng nhất định là do cả phê uống vào trong bụng cô quá ấm, khiến cô không buồn nghĩ ngợi mà trả lời luôn: "Bởi vì Bách Nguyên Tú đã ở cùng người phụ nữ khác."

"Cho nên, cô cũng cần phải ở bên một người đàn ông khác?" Tổng Ngọc Trạch hỏi.

Là như vậy sao, đúng là như vậy sao? Lúc ấy Triệu Hương Nông cũng không biết. Triệu Hương Nông cảm thấy có lẽ câu nói mà Tổng Ngọc Trạch vô tình nói ra lúc này đã biến thành bước ngoặt sau này, một bước ngoặt để Triệu Hương Nông chọn Tổng Ngọc Trạch làm đối tượng ngoại tình của cô.

Bốn tiếng sau, Triệu Hương Nông nhìn thấy những bức hình được gửi vào email của mình xuất hiện ở trên rất nhiều mặt báo. Phần lớn những tiêu đề dưới bức hình đều viết: Người thừa kế nhà họ Bách bỏ mặc vị hôn thê của mình mà đón giáng sinh cùng một người phụ nữ khác ở Australia.

Đúng là một ngày đầy rối ren. Khi liên lạc với trưởng bối nhà họ Bách, Triệu Diên Đình đã nổi cơn lôi đình. Bạn bè của cô rối rít sắp xếp những địa điểm nghỉ dưỡng cho cô, nơi có ánh nắng chói chang và những anh chàng đẹp trai lắm tiền.

Năm mới, Triệu Hương Nông đáp chuyến bay đến Pháp. Lần đầu tiên cô nhận được giấy mời tượng trưng cho sự tao nhã cao quý mà bao cô gái hằng

mong ước, tham gia buổi tiệc mừng năm mới của các danh viện, trở thành người châu Á thứ mười hai được mời tham gia buổi tiệc trong suốt một thế kỷ qua. Người châu Á xuất hiện ở buổi tiệc lần trước là Tống Liên Tổ.

Trước khi đến Pháp, Triệu Hương Nông nhận được điện thoại của Tống Liên Tổ: "Cô gái à, đừng nghĩ gì hết, cứ tận hưởng vui vẻ nhé."

Giây phút đó Triệu Hương Nông rất biết ơn bà ấy, ít ra, bà ấy không dùng giọng điệu thương hại để an ủi cô.

Trong màn pháo hoa mừng năm mới ngập trời, Triệu Hương Nông nhận được điện thoại của Bách Nguyên Tú. Đây là cuộc điện thoại đầu tiên anh ta gọi cho cô từ sau khi những bức hình anh ta đi du lịch cùng Hạ Tiểu Thuần ở Canberra bị lộ.

Sau khi nói chúc mừng năm mới, Bách Nguyên Tú ngập ngừng nói: "Đó là chuyến du lịch chia tay của bọn anh, Tiểu Nông, anh xin lỗi, anh hứa đây là lần cuối cùng."

Triệu Hương Nông cúp điện thoại, nhìn pháo hoa, nhìn ánh đèn năm mới trên tháp Eiffel, nhìn dòng người hân hoan trên Đại lộ Champs-Élysées.

Bách Nguyên Tú nói anh ta và Hạ Tiểu Thuần là "Bọn anh".

Lần cuối cùng? Cuối cùng thì Bách Nguyên Tú cũng bắt đầu biết tính toán lợi ích và sức ép của dư luận rồi. Nhưng giây phút này, Triệu Hương Nông vẫn còn có một tia hy vọng, cô và anh ta vẫn còn có một chặng đường dài phải đi, không phải sao?

Nhưng chuyện khiến niềm hy vọng của Triệu Hương Nông hoàn toàn bị dập tắt là một buổi trưa ngày thứ mười sau năm mới.

Thứ năm, Triệu Hương Nông gặp Hạ Tiểu Thuần, là Hạ Tiểu Thuần đến tìm cô trước.

Triệu Hương Nông vừa quay về Chicago, bạn bè của cô đã vội vàng nói cho cô một số tin tức: Hạ Tiểu Thuần bị ép buộc làm thủ tục thôi học. Hạ Tiểu Thuần bị bạn học cô lập. Cục di dân cũng đang gây phiền phức cho cô ta.

Phòng làm việc của Triệu Hương Nông rất nhỏ, nhỏ đến nỗi không có chỗ để đặt những thứ như ghế ngồi. Hạ Tiểu Thuần tìm đến Triệu Hương Nông vào giữa trưa. Khi Triệu Hương Nông nhìn thấy Hạ Tiểu Thuần đứng sau lưng đồng nghiệp, cô giật nảy mình.

Hạ Tiểu Thuần bây giờ và hơn một tháng trước giống như hai người khác nhau, khuôn mặt cô ta trắng bệch như quỷ.

Cô và cô ta đứng ở trước cửa sổ, mấy phút sau Triệu Hương Nông vẫn không thấy Hạ Tiểu Thuần lên tiếng.

"Tôi rất bận." Triệu Hương Nông nói.

Gần đây, Triệu Hương Nông thật sự rất bận. Tháng sau, một buổi dạ tiệc từ thiện mang danh nghĩa của Hội chữ thập đỏ quốc tế sẽ được tổ chức đồng thời ở Chicago và Newyork, Tống Liên Tổ là người khởi xướng buổi dạ tiệc này.

Những tiếng động vụn vặt vang lên, đó là tiếng khóa kéo của chiếc túi được mở ra, "roẹt roẹt", rất thận trọng. Sau đó, Triệu Hương Nông gặp lại cảnh tượng đã xảy ra ở tầng thứ hai mươi ba của tòa nhà ở Golden Coast hơn một tháng trước.

Có điều, nhân vật chính của lần này không phải là Jessica, mà là Hạ Tiểu Thuần.

Hạ Tiểu Thuần đưa cho cô một tờ giấy khám thai.

"Vừa tròn bốn tuần."

Triệu Hương Nông không buồn nhìn lấy một lần, vo viên tờ giấy đó lại rồi ném xuống đất, mặt vô cảm nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Tôi có thể cam đoan nó không phải là giả." Hạ Tiểu Thuần khề nói.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Kế hoạch ngoại tình (06)

Bây giờ là 3 giờ chiều, nơi đây là căn hộ tạm thời ở Chicago của Tống Liên Tổ. Đôi giày cao gót sáu phân giẫm trên mặt thảm, Triệu Hương Nông đứng im nhìn chiếc cúc rơi xuống từ trên áo cô đang lặn vào trong góc tủ, nhìn chiếc cúc nằm im trên mặt đất sau khi đụng vào tường. Nhìn chiếc cúc đó, Triệu Hương Nông đang nhớ lại từ lúc 1 giờ đến 3 giờ chiều cô đã mắc lỗi hai lần.

Lần thứ nhất là cô vào phòng mà quên thay giày, lần thứ hai là khi cô rời khỏi phòng làm việc thì mặc nhầm áo của đồng nghiệp. Sai sót thứ hai không thể tha thứ, bởi vì áo của cô và đồng nghiệp sét về màu sắc, kiểu dáng hay cả chất lượng đều khác nhau một trời một vực.

Điều này khiến chiếc cúc trên chiếc áo kém chất lượng cũng lỏng lẻo. Chiếc cúc đã rơi ra, hơn nữa chiếc áo này lại chỉ có một chiếc cúc.

Người thừa kế nhà họ Triệu là một ma mới không hơn không kém trong công việc, ma mới đương nhiên phải làm chân chạy vặt, bởi bà sếp đăng trí của cô đã đánh rơi văn kiện ở căn hộ.

Lê những bước chân nặng nề, Triệu Hương Nông bước đến góc tường, cam chịu mà cúi xuống. Thế nhưng, dường như hôm nay đến cả chiếc cúc bé tẹo cũng muốn chống lại cô.

Tại sao lại lẩn vào gầm tủ cơ chứ?

Triệu Hương Nông đành cúi người thấp hơn nữa, sau đó cô nghe thấy một tiếng "xoẹt", dường khóa sau váy đã bung ra.

Đây là sai sót thứ ba của Triệu Hương Nông trong buổi chiều ngày hôm nay. Cô không nên quá tin tưởng vào chất lượng chiếc váy của mình, vừa rồi lúc cúi xuống chỉ cần cô kéo váy lên cao một chút thì sẽ không xảy ra chuyện như thế này.

Triệu Hương Nông cũng không buồn đứng thẳng dậy, cô tiếp tục với tay vào gầm tủ. Cuối cùng cũng nhặt được chiếc cúc, cô còn chưa kịp đứng dậy, một giọng nói đã vang lên sau lưng cô: "Triệu Hương Nông, body của cô không tồi."

Triệu Hương Nông nhận ra giọng nói này, bên cạnh cô có rất ít người biết nói tiếng Trung, dù có thì cũng không ai có giọng nói êm tai như vậy.

Dường như tất cả những giây phút đen tối, chật vật và yếu đuối thuộc về Triệu Hương Nông đều bị Tống Ngọc Trạch biết và bắt gặp.

Nhưng dường như cô cũng không chán ghét, không những không ghét cô còn cảm thấy thân thiết, thân thiết đến mức lúc này đôi mắt cô dâng đầy nước mắt. Triệu Hương Nông biết, Hạ Tiểu Thuần không phải Jessica, Hạ Tiểu Thuần không biết nói dối.

Bách Nguyên Tú đã lên giường với Hạ Tiểu Thuần thật rồi, thật sự đã lên giường với một Hạ Tiểu Thuần có đôi mắt trong trẻo, tóc đen da vàng rồi. Vừa mới đây thôi, trong phòng làm việc của cô người phụ nữ kia khóc nức nở cầu xin cô, xin cô để cô ta sinh đứa bé ra, cô ta sẽ mang đứa bé rời khỏi đây.

Hạ Tiểu Thuần đúng là đã xem phim quá nhiều rồi, Triệu Hương Nông nghĩ, cô chỉ vào tấm séc mà Hạ Tiểu Thuần đưa cho cô, chỉ vào chữ ký trên tấm séc rồi nói với cô ta.

"Hạ Tiểu Thuần, mời cô nhìn cho rõ chữ ký trên tấm séc này."

Cô gái ngu ngốc này vẫn không tin rồi lập tức ngất xỉu.

Bây giờ tấm séc đó đang nằm trong túi của Triệu Hương Nông. Vì muốn chứng tỏ tình yêu cao hơn vật chất nên Hạ Tiểu Thuần nhờ cô trả lại tấm séc cho mẹ của Bách Nguyên Tú, chắc hẳn bà Bách rất cao tay trong chuyện đuổi cổ phụ nữ nhỉ?

Bách Nguyên Tú đúng là tên hèn nhát, vì sao không trực tiếp đưa séc cho Hạ Tiểu Thuần cơ chứ.

Giọt lệ trên khóe mắt rơi xuống mặt thảm.

"Triệu Hương Nông?" Tống Ngọc Trạch lại gọi cô một cách không chắc chắn.

Triệu Hương Nông chớp mắt thật nhanh, cảnh vật trước mặt lại trở nên rõ ràng. Cầm lấy chiếc cúc Triệu Hương Nông đứng thẳng dậy, quay đầu đối mặt với Tống Ngọc Trạch.

Ngay lập tức Triệu Hương Nông nhìn tay Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch nhíu mày cười khỏ, xòe bàn tay trống không ra: "Triệu Hương Nông, xem ra tôi khó mà thoát khỏi hình tượng tên trộm rượu vang trong lòng cô rồi."

"Tống Ngọc Trạch, tôi sẽ vờ như không nhìn thấy anh xuất hiện ở nơi này. Bất kể anh xuất hiện ở đây vì nguyên nhân nào, bây giờ lập tức đi cùng tôi." Triệu Hương Nông kéo áo Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch vẫn không nhúc nhích, ánh mắt lạnh nhạt lướt qua thân người cô, hờ hững nói một câu: "Triệu Hương Nông, cô thật sự có thể để như này mà đi sao?"

Lúc này Triệu Hương Nông mới nhớ ra đáng về tội tệ của mình, chiếc váy rách toạc cùng với chiếc cúc đã rơi ra. Mà gay go là cô mặc áo sơ mi trễ ngực, vì cúc áo khoác rơi ra nên thấp thoáng có thể thấy nơi nhấp nhô kia, ừm, cũng coi là quyến rũ. Triệu Hương Nông nhìn Tống Ngọc Trạch, cái gã này đúng là vẫn giữ mặt mũi cho cô, cho dù về mặt của anh rất bình thản nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy vành tai thoáng đỏ của anh.

Lần thứ hai mặc áo jacket của Tống Ngọc Trạch ngồi trên motor của anh.

Cô hỏi Tống Ngọc Trạch có phải anh thích cô hay không?

"Những cô gái xinh đẹp dễ dàng khiến đàn ông nảy sinh cảm tình." Anh trả lời cô.

Cảm tình à? Ừm, đây là chuyện rất tự nhiên.

"A Tổng..." Triệu Hương Nông kéo dài giọng: "Vây ví dụ nhé, nếu tôi thuê anh làm việc cho tôi, tôi và Clara mỗi người cùng trả cho anh 100 đô một tiếng, anh sẽ chọn làm việc cho ai?"

"Cô!" Tổng Ngọc Trạch trả lời ngay lập tức.

Triệu Hương Nông rất hài lòng, để biểu đạt sự hài lòng của mình cô áp mặt lên lưng anh, đôi tay càng ôm chặt eo của anh.

"Đừng hiểu lầm, tôi chọn cô bởi vì tôi nói chuyện với cô dễ dàng hơn một chút, tiếng Pháp của tôi không lưu loát lắm."

Xi! Triệu Hương Nông khẽ đập anh một cái.

"Tổng Ngọc Trạch, nếu như tôi và Clara cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai?"

"Con gái các cô đều thích nói mấy vấn đề nhảm chán này sao?"

Không, Triệu Hương Nông chưa bao giờ đề cập đến những vấn đề nhảm chán như này, chỉ là bây giờ cô cần những vấn đề không cần phải động não để đánh lạc hướng sự chú ý. Sức ảnh hưởng của Hạ Tiểu Thuần và chữ ký của Bách Nguyên Tú trên tấm séc kia đang tiếp tục gia tăng.

"Trả lời mau lên!" Cô lại đập anh.

"Triệu Hương Nông, cô quên à, tôi không biết bơi!"

Ừ nhỉ, Tổng Ngọc Trạch không biết bơi.

"Lần sau tôi sẽ không đẩy anh xuống hồ nữa đâu." Triệu Hương Nông khẽ thì thầm: "Tổng Ngọc Trạch anh biết ý nghĩa của câu nói này không? Chính là sau này Triệu Hương Nông sẽ bảo vệ Tổng Ngọc Trạch, cho nên đừng làm mấy việc linh tinh kia, ví dụ như lên vào nhà ai đó, có một số người anh không đặc tội được đâu."

Triệu Hương Nông không đợi Tổng Ngọc Trạch trả lời, có lẽ anh không nghe thấy, giọng nói của cô khê khàng như thế mà.

Gió lướt vi vu qua vành tai, Triệu Hương Nông cọ má lên lưng Tổng Ngọc Trạch, nói nhỏ: "Tổng Ngọc Trạch, anh cảm thấy tôi có nên ở bên Bách Nguyên Tú nữa không?"

Vẫn không có lời hồi đáp, thực ra, căn bản sẽ không có câu trả lời, bởi vì vấn đề phía sau chỉ là Triệu Hương Nông đang hỏi chính mình.

Muốn chia tay Bách Nguyên Tú sao? Có thể nói chia tay dễ dàng như vậy sao, mối quan hệ lợi ích rắc rối trong giới thương nghiệp, vấn đề thể diện trong xã hội thượng lưu, cùng với...

Cùng với năm tháng vô tư của cô và Bách Nguyên Tú, dường như đã không còn mà vẫn thấy vẫn vương.

Đến văn phòng đại diện của Liên Hợp Quốc ở Chicago, Triệu Hương Nông bước xuống xe.

"Đợi đã, Triệu Hương Nông!" Tổng Ngọc Trạch gọi cô lại.

Anh xuống xe, đứng trước mặt cô. Khi anh vươn tay về phía cô cô không có chút ý định né tránh, để mặc anh sửa lại mái tóc và quần áo cho cô.

"Triệu Hương Nông, nếu tôi mà biết bơi thì giữa cô và Clara tôi nhất định sẽ chọn cứu cô!" Tổng Ngọc Trạch bất ngờ nói như vậy.

Ặc...

"Câu này là để đáp lại câu 'Triệu Hương Nông sẽ bảo vệ Tổng Ngọc Trạch' mà cô vừa nói." Về mặt Tổng Ngọc Trạch tự nhiên, giọng điệu chân thành: "Cũng lí do như vậy, Tổng Ngọc Trạch cũng sẽ bảo vệ Triệu Hương Nông. Thế nên, khi nào không vui có thể tìm tôi, khi nào cần chi viện cũng có thể tìm tôi."

Lúng túng thật, có lẽ không nên nói là lúng túng, chỉ là Triệu Hương Nông không có thời gian xử lý tình huống dịu dàng thăm thiết như vậy. Triệu Hương Nông nhanh chóng cúi đầu xuống, cô hỏi "Tổng Ngọc Trạch, tại sao anh lại xuất hiện ở đó?" để phá vỡ giây phút lúng túng này.

"Nếu như tôi nói, tôi có chìa khóa của căn hộ đó thì sao?" Tổng Ngọc Trạch trả lời.

Câu trả lời của Tổng Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông không khỏi liên tưởng đến từ "Thịt tươi".

"Tổng Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông nhú mày: "Anh có biết mọi người gọi vị chủ nhân của căn hộ đã đưa chìa khóa cho anh là 'Phu nhân Juan' hay không?"

Tổng Ngọc Trạch trưng ra vẻ mặt tôi biết.

"Mau chóng trả lại chìa khóa đi, người phụ nữ đó sẽ gây rắc rối cho anh đấy!" Triệu Hương Nông nghiêm túc cảnh cáo Tống Ngọc Trạch.

Sắp vượt qua khúc ngoặt, Triệu Hương Nông không nhìn được quay đầu lại nhìn, Tống Ngọc Trạch vẫn đứng ở đó, lặng lẽ nhìn cô chăm chú. Anh đứng ở nơi sáng nhất, cô có thể nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt anh rất dễ dàng. Về mặt đó là điều mà cô vẫn luôn khát khao, sự yêu mến rất đỗi đơn thuần, không mang theo bất cứ đòi hỏi nào.

Vành mắt nóng lên, cô quay đầu lại, vội bước về phía trước, không còn nhìn thấy Tống Ngọc Trạch nữa.

Sau khi người phụ nữ biến mất ở khúc ngoặt, người đàn ông đứng ở nơi sáng sủa kia nhanh chóng thu lại biểu cảm trên khuôn mặt. Khuôn mặt hồ hững ngước nhìn bầu trời đã bị những tòa nhà chọc trời chia cắt thành đủ loại hình thù.

Khúc dương cầm là bản "Giấc mộng tình yêu" của Franz Liszt, Triệu Hương Nông nghiêng đầu lắng nghe, người ngồi trước mặt cô là Bách Nguyên Tú. Đây là nhà hàng bọn họ thích nhất, trước đây Bách Nguyên Tú cũng đàn cho cô nghe bản "Giấc mộng tình yêu".

Đã bao lâu Triệu Hương Nông không nhìn thấy người đàn ông được gọi là vị hôn phu của cô nhỉ, mười ngày? Hẳn là mười lăm ngày!

Bản nhạc kết thúc, Triệu Hương Nông để mắt séc mà Hạ Tiểu Thuần đưa cho cô xuống trước mặt Bách Nguyên Tú. Cho dù trong lòng đã biết tất cả đều là sự thật nhưng câu "Anh xin lỗi" được thốt ra từ miệng Bách Nguyên Tú vẫn khiến Triệu Hương Nông cảm thấy sụp đổ hoàn toàn.

"Chúng ta." Triệu Hương Nông khó nhọc lên tiếng: "Xác suất giải trừ hôn ước là bao nhiêu?"

Ban đầu Bách Nguyên Tú vẫn cho rằng mình nghe nhầm, sau khi nghe rõ Bách Nguyên Tú lựa chọn im lặng giống như nhiều thời điểm gần đây.

"Nói đi, Bách Nguyên Tú."

"Anh xin lỗi." Bách Nguyên Tú cũng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lời thốt ra dường như chỉ có câu xin lỗi này.

"Tôi đến đây không phải để nghe lời xin lỗi." Triệu Hương Nông đẩy chiếc đĩa có đồ ăn cô thích mà Bách Nguyên Tú để trước mặt cô ra.

Bách Nguyên Tú gật đầu, hơi ngập ngừng: "Rất khó, bọn họ nói với anh nếu như chúng ta duy trì trạng thái hiện tại thì đó gọi là lợi ích chung, nhưng nếu chúng ta tùy tiện giải trừ hôn ước thì chính là cả hai bên đều chịu tổn hại."

Triệu Hương Nông biết "Bọn họ" mà Bách Nguyên Tú nói là chỉ các chuyên gia đánh giá mạo hiểm, chuyên gia quản lý tài sản. Hóa ra, trong thời gian cô chưa biết gì Bách Nguyên Tú đã làm đến bước này rồi.

Triệu Hương Nông bụng chiếc cốc được rót đầy nước lên, hất thẳng vào mặt Bách Nguyên Tú.

Tất cả mọi người trong nhà hàng đều đang nhìn bọn họ. Bách Nguyên Tú không hề lau nước trên mặt đi, giọng điệu vẫn mang theo sự chiều chuộng như xưa: "Xem ra Tiểu Nông giận thật rồi?"

Đương nhiên phải tức giận rồi, đầu heo. Chỉ có anh ta mới có thể hôn lên môi cô, ngoại trừ chuyện cho anh ta đi vào thì những thứ có thể cho đều cho cả rồi, nhưng đây vẫn không phải lúc khiến Triệu Hương Nông đau lòng nhất.

Thời điểm khiến Triệu Hương Nông đau lòng là câu nói tiếp theo của Bách Nguyên Tú.

"Tiểu Nông, em giống như đứa em gái của anh cũng giống như người yêu của anh, nhưng phần lớn thời gian thì em giống em gái của anh hơn."

Triệu Hương Nông thần thờ rời khỏi nhà hàng.

"Tiểu Nông, em giống như đứa em gái của anh cũng giống như người yêu của anh, nhưng phần lớn thời gian thì em giống em gái của anh hơn." Đây là lời mà Bách Nguyên Tú nói với cô mấy phút trước ở nhà hàng.

Cô tưởng rằng ít nhất bản thân sẽ chất vấn anh ta, nhưng cô không làm thế. Cô không chất vấn anh ta một câu nào, bởi vì cô biết bí mật của Bách Nguyên Tú, xảy ra bí mật này thì cô cần phải gánh vác một phần ba trách nhiệm.

Lúc đó, cô thật sự không biết, cô thật sự không biết chuyện sẽ ra nông nổi này.

Bách Nguyên Tú ngăn người ngồi trong nhà hàng, anh ta biết tất cả mọi người ở đây đều đang lên nhìn anh ta, anh ta đang nghĩ câu nói mà Triệu Hương Nông nói trước khi rời đi.

Triệu Hương Nông dùng biểu cảm vô cùng ngọt ngào nói với anh ta một câu như này.

"Nguyên Tú, đột nhiên tôi muốn làm một việc khiến mọi người đều khiếp sợ."

Giây phút đó Bách Nguyên Tú đã nhìn thấy một thứ rất đỗi xa lạ trong đôi mắt cong cong của Triệu Hương Nông, giống như sự điên cuồng.

Triệu Hương Nông lái xe đi trên đường đến khi thành phố lên đèn, chiếc xe chậm rãi băng qua khu đèn đỏ nổi tiếng ở Chicago. Ánh mắt nhìn quanh quất

hai bên đường qua kính xe, cô cảm thấy bây giờ mình giống như một thợ săn đang áp úm một việc khiến mọi người phải khiếp sợ.

Cái gọi là kế hoạch đó có lẽ đối với bạn bè của cô chỉ là một chuyện nhỏ nhặt nhưng nếu nó xảy ra trên người Triệu Hương Nông thì sẽ trở thành chuyện động trời.

Dừng xe, xuống xe, xé bỏ vạt váy đuôi cá từ đầu gối xuống, mỉm cười quyến rũ ném vạt váy đã bị xé cho người đàn ông đang huyết sáo với cô, với những cái lắc hông và những bước chân uyển chuyển trên đôi giày cao gót Triệu Hương Nông đi vào hộp đêm nổi tiếng ở Chicago. Hộp đêm này có cái tên khiến cô vô cùng ấn tượng "Vườn địa đàng".

Thứ mà "Vườn địa đàng" rao bán chính là trai bao, loại đàn ông nào cũng có, chỉ cần bạn dám muốn.

Kế hoạch vẫn luôn ẩn nấp ở trong tim khiến Triệu Hương Nông điên cuồng kia khi được thực hiện lại trở thành một thước phim trong bộ phim hài. Trong phòng bao tình xảo, bà chủ hộp đêm đích thân đón tiếp cô.

"Cần đàn ông trẻ trung đẹp trai." Triệu Hương Nông lạnh nhạt nói.

Một hàng những chàng trai trẻ đẹp trai giống như những món hàng trong container được đưa đến trước mặt cô.

"Cần người có tỷ lệ cơ thể đẹp." Triệu Hương Nông nhún mày.

Thế là lại có một hàng những người đàn ông có tỷ lệ cơ thể đẹp, đủ loại màu da.

"Không cần người da đen và người da trắng, cần người da vàng tóc đen mắt đen biết nói tiếng Trung."

"Giọng nói chưa đủ hay." Triệu Hương Nông khoanh tay.

"Mông có khuyết điểm! Người tôi cần là kiểu mặc quần jean vào là trở nên gợi cảm ấy." Giọng điệu của Triệu Hương Nông không còn kiên nhẫn.

"Tôi ghét đàn ông mặc quần bó chèn, bọn họ khiến tôi liên tưởng đến những người có vấn đề về tuyến tiền liệt." Triệu Hương Nông không buồn nhìn khuôn mặt của người đàn ông mới được đưa đến.

"Tôi nói..." Lần này đến lượt bà chủ hộp đêm mất kiên nhẫn.

Triệu Hương Nông cắt ngang lời của cô ta, nhắm mắt lại rồi tuôn ra một loạt những câu từ mà không cần suy nghĩ: "Tôi cần người có đôi mắt chất phác, cơ thể không có bất cứ hình xăm nào, biết lái motor, thỉnh thoảng rất ngốc, vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu. Cái quan trọng nhất chính là có tấm lưng ấm áp, khiến tôi muốn ngủ gật khi áp mặt lên đó."

Phòng bao lập tức trở nên tĩnh lặng.

Sau khi trầm mặc một lúc, bà chủ hộp đêm cho những chàng trai của cô ta lui xuống hết, Triệu Hương Nông tức giận lườm người phụ nữ da đen.

"Hay là, trong lòng cô thực ra đã sớm có lựa chọn rồi?" Người phụ nữ da đen nói.

"Bịch" một tiếng Triệu Hương Nông vứt túi lên bàn, giọng nói rất không vui: "Cô đang nói vớ vẩn gì vậy, nếu có người rồi thì tôi còn đến đây làm gì?"

Người phụ nữ da đen chỉ mỉm cười nhìn cô mà không nói gì.

Dưới ánh mắt sáng quắc của người phụ nữ kia, Triệu Hương Nông mất tự nhiên đẩy chiếc kính to đeo trên mặt mình.

"Vậy có cần tiếp tục nữa không?" Cô ta hỏi cô.

Thoáng ngập ngừng, Triệu Hương Nông háng giọng: "Đương nhiên!"

Dứt lời, điện thoại trong túi xách vang lên, Triệu Hương Nông hoảng hốt cầm lên. Khi nhìn thấy điện thoại từ Triệu công quán gọi tới không biết vì sao cô thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi nhận điện thoại xong, vừa bỏ điện thoại vào trong túi vừa đứng lên, Triệu Hương Nông đứng từ trên cao nói với người phụ nữ: "Nhà tôi gọi điện đến, bây giờ tôi cần phải quay về, hôm khác tôi lại đến!"

Người phụ nữ da đen nhún vai, trên mặt hiện lên vẻ tôi không tin cô sẽ còn đến nơi này.

"Hôm khác tôi sẽ đến muộn hơn một chút." Triệu Hương Nông nhìn xung quanh, nhấn mạnh: "Bây giờ còn sớm quá khiến tôi không có tâm trạng!"

Người phụ nữ da đen gật đầu.

Triệu Hương Nông bước vội ra cửa phòng bao.

"Này cưng." Người phụ nữ da đen gọi cô lại: "Cô để quên khăn này."

Triệu Hương Nông vội vàng giặt chiếc khăn lại từ tay người phụ nữ, quấn khăn lên đầu giống như cũ rồi chạy trốn khỏi ánh mắt giễu cợt của người cô ta.

Triệu Hương Nông lái xe rời khỏi đó, bây giờ chỉ còn lại một mình cô thôi. Cho dù cô đã vận nhạc thật to, thật ồn ào thì sức ép của đau khổ, chán chường cùng với nhục nhã mà Bách Nguyên Tú gây ra với cô vẫn bao trùm không gian trong khoang xe, Triệu Hương Nông bắt đầu tăng tốc.

Xe lái vào trong gara, vừa rời đi Thanh gọi điện nói với cô Triệu Diên Đình gọi điện báo trước sẽ về nhà khoảng 10 giờ tối. Ấn ý sau cuộc điện thoại đó chính là cô cần về nhà trước 10 giờ để trò chuyện với Triệu Diên Đình một lúc, sau đó sẽ ăn bữa khuya với ông.

Triệu Hương Nông đập đầu lên vô lăng, cô chỉ dám vượt đèn đỏ mà thôi.

Di Thanh vẫn đứng đợi cô trên bậc thang cẩm thạch như cũ, phía sau bà vẫn là cô Rice. Đi đến bậc thang Triệu Hương Nông đi theo hai người, bước vào phòng khách Triệu Hương Nông dừng bước gọi một tiếng "Di Thanh".

Di Thanh quay đầu lại, Triệu Hương Nông bước lên trước vài bước, ở khoảng cách gần cô không nhìn được mà hỏi: Mẹ con bà ấy có hỏi đến con không.

Lúc đầu Triệu Hương Nông đã đồng ý với Lý Nhu sau khi gặp Bách Nguyên Tú sẽ về nhà ăn tối với bà.

Di Thanh không trả lời, một lúc sau chỉ nói một câu: "Mẹ con không khỏe, ăn tối xong liền đi nghỉ rồi."

Triệu Hương Nông biết sở dĩ Di Thanh nói như vậy là vì không muốn nhìn thấy bộ dạng buồn bã của cô, có lẽ mẹ cô ghét khuôn mặt này của cô.

Gần 9 giờ rưỡi, Triệu Hương Nông quanh quẩn trước cửa phòng Lý Nhu. Cô nghĩ, từ sau khi hiểu chuyện đến bây giờ đây là lần đầu tiên Triệu Hương Nông mở cửa phòng của Lý Nhu mà chưa được sự cho phép của bà.

Trong phòng đang phát một bài hát cũ, Lý Nhu nhắm mắt ngồi trên sofa, ngón tay gõ theo nhịp bài hát. Cũng không biết là người Lý Nhu quá gầy hay là sofa quá to hay là trái tim cô đã quá đau khổ, nước mắt cứ thế rơi xuống, nhưng lúc này Triệu Hương Nông không muốn lau chúng đi.

Rón rén bước lại gần, Triệu Hương Nông khẽ ngồi xuống bên cạnh mẹ, tựa đầu lên vai bà, ánh mắt dè dặt ngược nhìn khuôn mặt của Lý Nhu.

Đột nhiên, đôi mắt vẫn đang nhắm của bà mở ra, qua đôi mắt dầm lệ Triệu Hương Nông nhìn thấy sự lạnh nhạt trong đôi mắt của mẹ. Nếu nhìn kỹ hơn, sau vẻ lạnh nhạt đó nhất định là sự chán ghét.

Giọng nói cũng lạnh nhạt giống như ánh mắt: "Tiểu Nông, mẹ thấy không thoải mái."

Triệu Hương Nông không nhìn, cô nhắm mắt lại vờ như không nghe thấy câu nói lạnh nhạt đó. Cô đánh bạo ôm chặt lấy người phụ nữ gầy guộc đã sống nương tựa cùng cô trong căn phòng chật chội hồi nhỏ kia như gấu Koala, cô liên tục dụi đầu vào lòng bà, khóc nức nở: "Mẹ ơi, con xin mẹ đừng như vậy, con cầu xin mẹ đấy. Mẹ cũng biết con không làm sai điều gì, chắc mẹ cũng đoán được con thích Bách Nguyên Tú nhường nào, thậm chí con còn nói chuyện con thích anh ta cho anh ta. Mẹ ơi, hôm nay con rất buồn, Bách Nguyên Tú đã lên giường với cô gái khác rồi, người phụ nữ đó còn có thai với Bách Nguyên Tú. Mẹ ơi, như vậy đã khiến con đủ đau lòng rồi, thế nhưng anh ta còn nói lời vô liêm sỉ rằng phần lớn thời gian con càng giống em gái anh ta hơn. Nhiều chuyện khiến con đau khổ như vậy đều dồn hết vào trong mấy tiếng đồng hồ. Nếu như những chuyện này chia nhau xảy ra thì con còn có thể chịu đựng, mẹ ơi, con mệt mỏi quá."

"Mẹ có biết không, con mệt đến mức mỗi hơi thở đều cảm thấy đau."

Trong phòng ngoài giai điệu của bài hát cũ còn có âm thanh nghẹn ngào khiến Triệu Hương Nông rất đổi xa lạ, giống như tiếng rên rỉ của thân cây già nua!

Lúc đó Triệu Hương Nông nghĩ, cho dù Lý Nhu khẽ nói "Được rồi, đừng khóc nữa, không sao, ngủ một giấc là không sao cả", cho dù bà không nói gì chỉ vỗ về lưng cô, cô cũng sẽ không khiến bản thân trở nên đáng buồn như vậy lúc sau này.

Nhưng đáp lại Triệu Hương Nông là:

"Tiểu Nông, con cũng biết mẹ rất muốn an ủi con, nhưng khi đối diện với gương mặt này của con mẹ luôn cảm thấy bất lực."

"Về phòng đi, mẹ mệt rồi muốn đi ngủ."

Giai điệu của bài hát im bật, chỉ còn lại những tiếng nấc nghẹn của cô, đơn điệu, kéo dài, nức cười.

Cúi đầu, đứng dậy.

"Vâng, chúc mẹ ngủ ngon."

Lê những bước chân nặng nề Triệu Hương Nông dờ dẫm bước về phía cửa phòng. Rời khỏi phòng bước trên hành lang rồi dừng lại ở nơi sáng sủa mà Di Thanh đang đứng.

Giọng dì Thanh có chút gấp gáp: "Tiểu Nông, ba con đang trên đường về nhà đấy, mau về phòng thay quần áo đi."

"Vâng, dì Thanh." Triệu Hương Nông trả lời.

Ừm, bây giờ cô đang mặc chiếc váy bị cô xé mất tà váy, ba nhìn thấy bộ dạng lúc này của cô sẽ không vui, cô phải mau chóng về phòng thay quần áo.

Mở cửa phòng ra, cô Rice cầm trên tay bộ y phục đi ra từ phòng thay đồ, Triệu Hương Nông nhận lấy bộ y phục mà cô Rice đưa cho cô, đó là bộ váy nữ tính màu lam nhạt.

Triệu Hương Nông nhìn chăm chú vào bộ váy trên tay mình thật lâu.

Tối nay, Triệu Hương Nông không mặc bộ váy màu lam nhạt đó, cũng không đứng trên bậc thang cảm thạch đới Triệu Diên Đình như trước.

Xe của cô lướt qua xe của Triệu Diên Đình ở khúc ngoặt, một chiếc rời đi, một chiếc quay về. Năm phút sau khi hai chiếc xe lướt qua nhau, điện thoại của Triệu Hương Nông vang lên. Cô không buồn nhìn mà kéo cửa kính xuống, trong phút chốc chiếc điện thoại của cô lập tức bị nghiền nát dưới bánh xe.

Chiếc xe dừng lại ở một khu đất trống, 10 giờ tối, Triệu Hương Nông mở mui xe ra, ngắm trời đêm. Cô biết chắc chắn có rất nhiều người đang lật tung thành phố này lên để tìm cô. 16 tuổi, cô lên chuồn đến quán game để chơi, ngày hôm sau, Triệu Diên Đình đuổi hết toàn bộ người làm trong nhà, cô Lena mà cô thích biến thành cô Rice, cô phải quý trước mặt Triệu Diên Đình cam đảm về sau sẽ không đi lung tung nữa mới giữ được dì Thanh.

Chỉ một lúc sau bầu trời bắt đầu đổ tuyết, sương giá chui vào khoang xe khiến đôi chân cô lạnh cóng. Đóng mui xe lại, Triệu Hương Nông muốn tìm một thứ gì đó đắp lên chân mình. Vừa quay đầu lại cô liền nhìn thấy chiếc áo jacket, đó là chiếc áo mà Tổng Ngọc Trạch khoác lên người cô lúc chiều.

Chất liệu rất sờn sùi nhưng vừa chạm vào liền cảm thấy ấm áp.

Chạm tay vào chiếc áo jacket, một loạt những hình ảnh như những thước phim dần hiện ra.

Giọng nói của người phụ nữ: "Hay là, trong lòng cô thực ra đã sớm có lựa chọn rồi?"

Giọng nói của cô: "Tôi cần người có đôi mắt chất phác, cơ thể không có bất cứ hình xăm nào, biết lái motor, thỉnh thoảng rất ngốc, vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu. Cái quan trọng nhất chính là có tấm lưng ấm áp, khiến tôi muốn ngủ gật khi áp mặt lên đó."

Sáng sớm, Triệu Hương Nông gõ cửa phòng của Tổng Ngọc Trạch.

Hello! Còn ai đọc truyện không nhỉ??? (p_q)

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Kế hoạch ngoại tình (07)

Đứng trước cửa phòng của Tổng Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông lê đôi chân tê cóng, trong tay cầm nửa lốc bia mua từ siêu thị.

Trước khi bước lên cầu thang giống giá sắt kia Triệu Hương Nông đã uống nửa lốc bia, mượn men say để có can đảm leo lên cầu thang sắt dẫn lên phòng Tổng Ngọc Trạch.

Vì lạnh nên hàm răng cô va lập cập vào nhau, nhắm mắt lại, bàn tay run rẩy ấn chuông cửa phòng Tổng Ngọc Trạch. Ấn một lần sợ Tổng Ngọc Trạch không nghe thấy, cô lại ấn hai lần ba lần bốn lần.

Mau mở cửa đi, Tổng Ngọc Trạch!

Dường như cả thế kỷ đã trôi qua, cuối cùng cánh cửa kia cũng mở ra.

Cánh cửa chậm chậm mở ra để lộ ánh đèn khiến cô luôn nhung nhớ, căn phòng không cần quá to, ánh đèn không cần quá rực rỡ, chỉ cần có thể chứa được tia sáng khiến trái tim ấm áp là được, Tổng Ngọc Trạch đang đứng trong vầng sáng ấm áp đó.

"Triệu Hương Nông?" Giọng nói Tổng Ngọc Trạch vẫn còn ngái ngủ, thậm chí tay anh còn chạm vào chán cô để thăm dò.

Hàm răng càn va đập mạnh hơn, Triệu Hương Nông nói đứt quãng: "Tổng... Tổng Ngọc Trạch... Hôm nay tôi rất đau lòng, vô cùng đau lòng. Hôm nay rất không vui, anh... không phải buổi chiều anh nói nếu tôi không vui có thể đến tìm anh sao? Cho nên... tôi liền đến đây!"

Tổng Ngọc Trạch đứng ở đó không nói gì.

Giọng nói của Triệu Hương Nông ngày càng nhỏ hơn: "Hơn nữa... Tổng Ngọc Trạch... tôi lạnh, lạnh đến mức không đi nổi nữa rồi."

Ánh mắt của Tổng Ngọc Trạch đi xuống, đôi chân của Triệu Hương Nông cũng bắt đầu run rẩy. Cô nghe thấy tiếng chửi thề phát ra từ miệng Tổng Ngọc Trạch, không biết vì sao tiếng chửi thề đó của Tổng Ngọc Trạch lại khiến cõi lòng Triệu Hương Nông vô cùng yêu thích.

Một giây sau, Tổng Ngọc Trạch bế bổng cô lên.

Trong căn phòng nhỏ với ánh sáng yếu ớt, ấm nước đang sôi phát ra những tiếng lục đục, làn khói bay ra từ miệng ấm khiến ánh đèn mờ ảo như chìm trong mây mù. Người đàn ông mái tóc rối bời mặc chiếc áo T-shirt rất đơn giản đang tìm quần áo trong chiếc tủ sơ sài của anh. Triệu Hương Nông ngồi trên giường của Tổng Ngọc Trạch, lúc này trên người cô đang quấn cái chăn mà Tổng Ngọc Trạch đã từng đắp.

Nước đã sôi, Tổng Ngọc Trạch xách ấm nước vào phòng tắm chật hẹp, giọng của anh vọng ra từ trong phòng tắm: "Triệu Hương Nông, vào đây."

Triệu Hương Nông quấn chăn đi vào phòng tắm.

"Ngại quá, chỗ tôi không có bình nước nóng." Tổng Ngọc Trạch chỉ nước nóng trong thùng: "Cô dùng tạm vậy, bây giờ cái cô cần là tắm nước nóng."

Tổng Ngọc Trạch rời khỏi phòng tắm, Triệu Hương Nông đóng cửa lại. Cô không khóa cửa phòng vì cô rất rõ đêm nay mình đến đây để làm gì.

Tắm xong, trên cổ vắt khăn bông, mái tóc ẩm ướt xõa sau lưng, Triệu Hương Nông mặc áo len rộng rãi của Tổng Ngọc Trạch ngồi trên tấm thảm dưới giường. Ngồi kế bên cô là Tổng Ngọc Trạch, trên thảm đặt vài cái gối dựa còn có nửa lốc bia mà cô mang tới, Triệu Hương Nông mở nắp lon bia ra.

Sau khi uống hết nửa lon bia, Triệu Hương Nông dựa lưng vào cạnh giường, nhìn ánh đèn ở giữa trần nhà: "Tổng Ngọc Trạch, anh có thể tắt bớt đèn đi không?"

Tổng Ngọc Trạch tắt đèn lớn trong phòng như cô mong muốn, đèn tường rất vừa tầm, chỉ đủ nhìn thấy đường nét của sự vật mà không nhìn thấy được những chi tiết rõ ràng.

Triệu Hương Nông rũ mắt xuống, nhìn bàn tay đang buông xuống trên tấm thảm của cô và Tổng Ngọc Trạch, khẽ nói: "Khi tôi đứng ở bên ngoài cửa phòng anh tôi nghĩ, đối với Triệu Hương Nông mà nói Tổng Ngọc Trạch nhất định là một người vô cùng đặc biệt."

"Tổng Ngọc Trạch, anh có biết vì sao vừa rồi tôi bảo anh tắt bớt đèn đi không?"

Tổng Ngọc Trạch không trả lời, chỉ dùng ngón tay khẽ chạm vào ngón tay cô như những người bạn với nhau, cái chạm khẽ khàng đó đã khiến con tim Triệu Hương Nông tê dại.

Triệu Hương Nông khịt mũi, nói: "Tiếp theo đây, em gái bốn mắt A Nông làm việc công ích ở trung tâm huấn luyện trượt băng sẽ nói cho A Tổng mà các cô gái ca tụng là kỳ sĩ chính nghĩa một câu chuyện, câu chuyện này không thích hợp nói ở những nơi sáng sủa."

Nhắm mắt lại, men theo nút thắt màu xám trong đầu, Triệu Hương Nông bình thần mờ lờ.

"Có một cô gái Trung Quốc vô cùng lương thiện tên là Lý Khả, vì cô lương thiện đáng yêu nên mọi người gọi cô là Khả Nhi. Năm Khả Nhi 20 tuổi cô được sang Pháp du học theo hình thức trao đổi sinh viên. Trong quãng thời gian đó cô vô tình cuu mạng một thiếu niên lang thang, cô để chàng trai đó sống trong ký túc xá của mình và nuôi anh ta ngày ba bữa cơm. Cậu thiếu niên đó vẫn luôn sống ở trong ký túc xá của cô mà không nhắc đến chuyện rời đi, Khả Nhi cũng không đuổi cậu ta đi mà còn chăm sóc cậu ta giống như em trai mình. Dần dần, cậu thiếu niên trầm lặng ít nói ban đầu về sau lại chủ động giúp Khả Nhi đi khắp nơi giao sữa vào mỗi buổi sáng. Một tháng sau, vào một ngày nọ Khả Nhi trở về ký túc xá thì phát hiện cậu thiếu niên đã rời khỏi đó. Không lâu sau Khả Nhi cũng quay về Trung Quốc."

"Năm Khả Nhi 24 tuổi cô gặp lại cậu thiếu niên đó, từ cậu thiếu niên trầm mặc ít nói ban đầu giờ đã trở thành chàng trai khôi ngô. Lúc đó, Khả Nhi đã có bạn trai yêu nhau được ba năm, cô tiếp đón chàng trai đến từ phương xa kia rất niềm nở. Không lâu sau, bạn trai của Khả Nhi chết trong một vụ tai nạn. Bởi vì khó lòng chấp nhận chuyện người mình yêu đã mãi đi xa, Khả Nhi đã rời khỏi Trung Quốc để đến Chicago theo lời khuyên của cậu thanh niên đẹp trai kia. Sau đó, dưới sự giúp đỡ của cậu thanh niên người nhà của cô cũng lần lượt đến Chicago."

"Năm Khả Nhi 26 tuổi, cô đã nhận lời cầu hôn của chàng trai. Nếu như câu chuyện kết thúc ở đây thì mọi thứ đều rất hoàn mỹ, đáng tiếc là một đêm trước khi diễn ra hôn lễ của Khả Nhi và chàng trai thì Khả Nhi chết ở nhà riêng, nguyên nhân cái chết là do bị ngạt thở. Đầu sỏ gây nên cái chết của Khả Nhi là hai chiếc nhẫn mắc kẹt trong cổ họng của cô, một chiếc là của người yêu cũ, một chiếc là của người yêu hiện tại. Báo cáo giám nghiệm tử thi cùng với kết quả điều tra chứng minh cái chết của Khả Nhi là một vụ tự tử. Chàng trai mất đi cô dâu ngay trước thềm hôn lễ một đêm không thể nào chấp nhận sự thật này, anh ta dùng sức ảnh hưởng của mình để biến cái chết của Khả Nhi thành một vụ án còn bỏ ngõ."

"Sau khi Khả Nhi chết, chàng trai sống một cuộc sống đầy chán chường sa đọa giống như bao người mất đi người yêu. Em gái của Khả Nhi không nhìn thấy chàng trai chìm sâu vào vũng bùn như vậy, cô liên tục xuất hiện bên cạnh chàng trai để khuyên bảo tận tình. Sau đó, vào một đêm nọ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chàng trai đã coi em gái Khả Nhi thành Khả Nhi rồi xảy ra quan hệ nam nữ. Sau đêm đó, chàng trai đối xử không chút lưu tình với em gái Khả Nhi. Không lâu sau em gái Khả Nhi cũng phát hiện mình đã có thai, cô biết nếu để người đó biết chuyện này thì đứa bé nhất định sẽ không thể giữ lại. Thế là, em gái Khả Nhi lén lút rời khỏi Chicago quay về Trung Quốc rồi trốn ở một thôn nghèo. Từ nhỏ sức khỏe của em gái Khả Nhi đã không tốt, đầu vậy cô vẫn mạo hiểm tính mạng để sinh đứa bé ra, người phụ nữ yếu ớt đó đã sinh được một bé gái nhỏ xíu."

"Mấy năm trôi qua trong nháy mắt, sức khỏe của em gái Khả Nhi đã đến tình trạng tồi tệ nhất. Thế là cô viết thư cho người đàn ông kia, trong bức thư còn gửi kèm một tấm hình của bé gái. Cô biết người kia đọc được bức thư này thì nhất định sẽ tới tìm cô. Quả nhiên không lâu sau đó, người kia đã tìm được mẹ con bọn họ đồng thời mang hai người về Chicago. Sau khi về Chicago, em gái Khả Nhi được chăm sóc chu đáo nên sức khỏe dần tốt lên, cùng lúc đó cô cũng biết ba mẹ của mình đều qua đời sau mấy năm cô rời đi. Sau đó, em gái Khả Nhi lấy người yêu cũ của chị gái. Một số người suy đoán sở dĩ hai người lấy nhau là vì cô con gái, đúng thế, chính xác là như vậy. Vì cô con gái nhỏ nên người đàn ông mới kết hôn với em gái Khả Nhi, nhưng em gái Khả Nhi không giống như vậy. Không có ai hay biết thực ra vì yêu anh ta nên cô mới mạo hiểm tính mạng sinh đứa trẻ ra, cũng bởi vì yêu cô mới kết hôn với anh ta, cho dù anh ta không yêu cô thậm chí còn chán ghét cô."

Thở dài một hơi, cuối cùng trước khi tâm trí bị men say xâm chiếm Triệu Hương Nông cũng kể xong câu chuyện. Sau khi thở dài, Triệu Hương Nông nghiêng đầu nhìn Tống Ngọc Trạch, dù cô không nhìn rõ vẻ mặt của anh nhưng cô vẫn căng mắt ra để nhìn.

"Tống Ngọc Trạch, anh có thấy câu chuyện này kỳ lạ không?" Cô hỏi anh.

"Không đến nỗi." Anh trả lời cô cho có lệ.

Lần này Triệu Hương Nông không bỏ qua nữa. Cô nghiêng đầu dựa vào vai Tống Ngọc Trạch, khẽ cười: "Sai, Tống Ngọc Trạch, trong câu chuyện này còn nhiều bí mật lắm."

Cô xòe tay đếm từng bí mật: "Bí mật đầu tiên là cái chết của bạn trai Khả Nhi, bí mật thứ hai chính là màn tự tử trước hôn lễ của Khả Nhi, bí mật thứ ba chính là khi Khả Nhi chết người ta lại phát hiện ra hai chiếc nhẫn mắc kẹt trong cổ họng của cô. Dù rằng bây giờ vẫn chưa có bất kỳ kết luận nào về cái chết của Khả Nhi là bị giết, tự tử hay là một tai nạn nhưng ba bí mật này liên kết với nhau lại là một bí mật khác."

Từ từ chạm tay lên chỗ con tim đang đập, Triệu Hương Nông nói ra từng từ một: "Mà bí mật cuối cùng của câu chuyện này là vì sao người đàn ông kia đột nhiên lại thay đổi quyết định mà đón hai mẹ con kia đi sao? Hơn nữa còn kết hôn với cô em gái của Khả Nhi mà ông ta vẫn luôn tránh mặt kia, huhm?"

Triệu Hương Nông ngẩng đầu nhìn Tống Ngọc Trạch.

Anh cúi đầu nhìn cô, chậm chậm vươn tay vén lại tóc mai cho cô. Giọng nói thật khẽ, thật trầm, phảng phất mùi bia nhàn nhạt.

"Cô A Nông ở trung tâm trượt băng uống say rồi, bây giờ cô cần nghỉ ngơi. Ngủ một giấc thật ngon, đợi ngày mai tỉnh dậy hiệp sĩ chính nghĩa A Tống sẽ nói cho cô một câu chuyện vô cùng đẹp đẽ."

Nước mắt từ từ lăn dài, cô nghe thấy giọng nói của mình đang trần thuật, kể về bí mật luôn khiến cô run rẩy trong đêm.

"Bởi vì em gái Khả Nhi gửi cho người kia một tấm hình của bé gái giống hệt Khả Nhi lúc còn nhỏ. Cô bé có khuôn mặt giống Khả Nhi như đúc, Khả Nhi có dung mạo như nào thì cô bé đó có khuôn mặt như thế, chính là đáng yêu mà người kia mong muốn. Người kia, chàng trai đẹp trai trong câu chuyện là Triệu Diên Đình, em gái Khả Nhi là Lý Nhu, còn..."

Nói đến đây, giọng nói vẫn luôn bình thản kia đã nghẹn ngào không thể thốt nên lời.

Bà vai Triệu Hương Nông cũng không ngừng run rẩy giống như giọng nói của cô. Nhưng cô vẫn nói ra bí mật khiến cô run sợ mỗi đêm, một mạch nói ra hết mọi chuyện.

"Còn cô bé gầy còm sống trong thôn nghèo được mang đến Chicago kia tên là Triệu Hương Nông."

Cánh tay vòng qua vai cô dường như cũng chịu ảnh hưởng từ cô mà phát run.

Triệu Hương Nông nghe thấy giọng nói giống như con thú đang bị nhốt, không còn gì để che giấu: "Đúng vậy, Tống Ngọc Trạch, bé gái đó là tôi, kỳ lạ và hoang đường lắm đúng không? Nhưng dù có kỳ lạ và hoang đường đến đâu thì nỗi sợ và khó chịu kia vẫn là sự thật. Tống Ngọc Trạch, tôi càng giống Khả Nhi thì ba tôi càng yêu thích, tôi càng khiến ba tôi thích thì mẹ càng ghét tôi."

"Tống Ngọc Trạch, ngày nào tôi cũng phải hỏi mình như này: Rốt cuộc Triệu Hương Nông là ai, rốt cuộc tôi là ai? Tống Ngọc Trạch, anh nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi là ai..."

Những lời còn lại như lạc hẫng đi, giống như muốn lật tung trần nhà này vậy. Chỉ thoáng chốc, men say vẫn đang cuộn trào xông lên đại não cô, giọng nói khàn đặc lại trở nên run rẩy.

Run rẩy nói ra điều mà cô không dám nói ra nhất:

"Tống Ngọc Trạch, tôi ngày càng giống bà ta, Tống Ngọc Trạch, bây giờ tôi rất sợ ba tôi, rất sợ..."

Ngay lập tức, cô rơi vào một vòng tay, cô khóc òa trong lòng anh. Cô nghĩ nước mắt của cô nhất định khiến áo của anh ướt đầm.

Tốt quá, coi như cô mượn rượu giả điên một lần.

Dần dần, tâm trí cô trở nên rối bời. Triệu Hương Nông nghĩ nhân lúc bây giờ cô vẫn còn dũng khí thì cô muốn làm một chuyện.

Thoát khỏi vòng tay của Tống Ngọc Trạch, cô ngẩng đầu lên hỏi anh với giọng ngập ngừng.

"Tống Ngọc Trạch, có phải anh thích tôi không?"

Tống Ngọc Trạch không trả lời cô, anh vẫn cúi đầu.

Cô khẽ liếm môi: "Không sao, không thích mấy cũng không sao, chỉ cần chút xú thôi cũng được. Tống Ngọc Trạch, anh có thích tôi chút nào không?"

Anh khẽ vuốt má cô.

Hành động này là muốn nói cho cô biết rằng Tống Ngọc Trạch có thích Triệu Hương Nông một chút.

Cô giãy khỏi vòng tay của anh.

Ngồi quỳ xuống, mượn ánh sáng yếu ớt tìm đến môi anh, chầm chậm chạm môi mình lên đó một cách khẽ khàng.

Đôi môi lướt qua môi anh, dừng ở khoe miệng của anh.

"Vừa rồi anh đã được chia sẻ điều xấu xí nhất của Triệu Hương Nông, bây giờ là điều tuyệt đẹp nhất của cô ấy."

Triệu Hương Nông biết có nhiều chàng trai khát khao được hôn cô, có nhiều chàng trai muốn có được cái ôm của cô, nhưng trái tim cô chỉ thích Bách Nguyên Tú, chỉ muốn cho anh ta chạm vào mình.

Còn vì sao lại đến đây gõ cửa phòng Tống Ngọc Trạch, đó là vì Tống Ngọc Trạch là người đặc biệt với cô.

"Vừa rồi anh đã được chia sẻ điều xấu xí nhất của Triệu Hương Nông, bây giờ là điều tuyệt đẹp nhất của cô ấy."

Cô lướt môi qua khoe miệng anh đến vành tai anh, vụng về ngậm lấy nó. Giống với đôi môi vụng về kia là bàn tay đang luồn vào trong áo anh, bối rối tìm đến hai điểm trước ngực anh. Đám bận của cô nói với cô vành tai và chỗ này của đàn ông là điểm nhạy cảm.

Tất nhiên vẫn còn một nơi càng mẫn cảm hơn nhưng cô không dám chạm vào.

Những ngón tay luống cuống sờ soạng lung tung hai điểm kia. Thấy Tống Ngọc Trạch không phản ứng thì cô càng gấp, vì men rượu đã làm tâm trí cô tê liệt, ảnh hưởng đến động tác của cô.

Có phải sờ nhẹ quá không, Triệu Hương Nông nghĩ, thế là động tác nghe theo ý nghĩ của cô.

Thoáng chốc, đáp lại cô là một tiếng trầm khàn của anh, giống như đang thở hổn hển, cách một lớp áo anh bắt được tay cô.

Không muốn sao? Làm sao đây? Kế hoạch vĩ đại của cô sắp đối mặt với thất bại sao?

"Tống... Tống Ngọc Trạch." Cô trở nên ấp úng, đầu óc loạn thành một đồng, cô nghe thấy mình khẽ thì thầm: "Tôi... sẽ cho anh tiền mua bánh xe, loại tốt nhất ấy, tiền tôi cho anh... nhất định nhiều hơn Clara."

Cách một lớp áo Triệu Hương Nông chỉ cảm thấy tay mình bị anh bóp đau.

"Tống..." Con say khiến cô lú lờ: "Tống, Tống Ngọc Trạch, đau... đau."

Đột nhiên, anh buông cô ra.

Một giây sau, cô bị đẩy mạnh một cái.

Đầu cô chạm vào gối dựa trước tiên, mái tóc ẩm ướt xõa xuống đất, cô nằm dài trên tấm thảm, anh đè lên người cô. Trông anh có vẻ rất tức giận, anh tìm đến môi cô vừa hôn mãnh liệt, vừa giật chiếc khăn bông trên cổ cô xuống một cách giận dữ rồi luồn tay vào trong từ cổ áo.

Trong cơn mơ màng Triệu Hương Nông muốn nhắc Tống Ngọc Trạch làm sai rồi, sai rồi, nên luồn tay vào từ vạt áo sau đó tìm đến nơi mềm mại kia chứ không phải là luồn vào từ cổ áo. Bách Nguyên Tú vẫn luôn làm như vậy.

Triệu Hương Nông còn chưa lên tiếng nhắc nhở, cô đã phải hít mạnh một hơi.

Quả nhiên, luồn tay vào từ cổ áo là sai cách, nếu không sao lại đau như vậy. Cơn mơ màng khiến Triệu Hương Nông nghĩ tới chuyện kia: đương nhiên sẽ đau rồi.

So với Bách Nguyên Tú, bàn tay kia bóp ngực cô mạnh hơn gấp mấy chục lần, giống như đang vằn vò.

Nếu nói Bách Nguyên Tú là một chiếc siêu xe gọn nhẹ thì Tống Ngọc Trạch chính là khối xe tăng hạng nặng. Cô khẽ nói: "Tôi cảm thấy anh nên luồn tay vào từ vạt áo, anh ta toàn làm như vậy để sờ tôi, như vậy đỡ đau hơn."

Con chính choáng khiến khả năng kiềm chế và lý trí của cô trở về không.

Bàn tay đang bóp chặt lấy ngực cô thoáng dừng lại, anh không làm theo lời cô nói nhưng cũng dịu dàng hơn, cả người anh đè lên người cô.

Có lẽ nên nói anh giấu cô vào dưới người anh. Anh bắt đầu hôn cô, khẽ chạm nhẹ như cánh ve, xúc cảm đó khiến Triệu Hương Nông bất ngờ như cơn buồn ngủ ập đến. Cô mơ hồ nhớ ra vừa rồi anh nói anh muốn nói cho cô một chuyện đẹp đẽ.

"Tổng Ngọc Trạch, vừa rồi anh nói anh sẽ kể cho tôi một câu chuyện đẹp, bây giờ anh có thể kể cho tôi không?" Tay cô lặng lẽ lướt qua lưng anh rồi chạm vào mái tóc của anh, ngón tay xuyên qua những lọn tóc mềm mại đó.

Anh không nói gì, đầu lưỡi từ khoe môi đi xuống cắn cổ của cô.

"Sau khi kể câu chuyện đó cho tôi thì tôi mới cho anh đi vào." Những lọn tóc mềm mại của anh quấn lấy ngón tay cô, cô nhắm mắt lại, dặn anh: "Tổng Ngọc Trạch, anh phải cẩn thận chút, bởi vì, đây là lần đầu. Bọn họ nói lần đầu sẽ rất đau, anh đừng khiến tôi đau quá nhé."

Triệu Hương Nông biết, ở trước mặt người đàn ông này cô không cần phải che giấu, không cần phải ngại ngùng, cũng không cần phải cảm thấy ngại ngùng.

Nụ hôn đang đi xuống dưới lập tức dừng lại, cơ thể đang đè lên cô dường như thoáng chốc đã biến thành pho tượng.

Một lúc lâu sau... lâu đến nỗi khi Triệu Hương Nông cảm thấy mình sắp bị cơn say dẫn vào mộng đẹp thì anh lên tiếng.

Anh nói với cô bằng giọng trầm khàn.

"Em biết vì sao tôi nhất định phải sống ở đây không? Bên ngoài cửa sổ phòng tôi có một vườn cây, trong một góc vườn có một cây táo chỉ ra hoa mà không kết quả. Khi cây táo nở đầy những khóm hoa màu trắng, khi gió mang hương hoa vào trong phòng tôi thì cũng là lúc tôi biết mùa hạ đã đến, tôi thích mùa hạ."

Triệu Hương Nông mơ màng nghĩ, quả nhiên là anh chàng bước ra từ Vườn địa đàng. Cô biết anh chắc chắn sẽ thích cây táo.

"Đây là câu chuyện đẹp đẽ mà tôi muốn nói với em." Anh trả lời.

"Khóm hoa màu trắng nở đầy trên cây, hương hoa, mùa hạ. Nếu cây táo có thể ra quả thì tốt rồi, thế nào cũng là những quả táo đỏ mọng, cắn một miếng liền nghe thấy tiếng "rộp". " Triệu Hương Nông khẽ lầm bầm: "Nhưng cũng chẳng sao cả, đã đẹp lắm rồi, đủ tuyệt vời rồi."

Những điều này với Triệu Hương Nông mà nói đã đủ tươi đẹp rồi, đẹp đến nỗi khiến cô muốn chìm vào cơn mơ.

"Tổng Ngọc Trạch."

"Ừ."

"Anh có thể đi vào rồi."

Nói xong câu này, Triệu Hương Nông dồn hết ý chí để chờ đợi, nhưng đợi mãi mà vẫn không thấy động tĩnh nào. Khi cô buồn ngủ đến mức sắp mất hết ý thức thì cô được bế lên khỏi mặt đất.

Đầu lưỡi cô đã tê dại không thốt nổi một lời, chỉ có đôi tay níu lấy cổ áo của anh.

Hình như Triệu Hương Nông nghe thấy một câu nói như này: "Chúng ta lên giường nằm, dưới đất lạnh."

Giường? Triệu Hương Nông mơ hồ nghĩ đến chiếc giường đầy kỳ lạ của Tổng Ngọc Trạch. Đó đâu phải là giường, chỉ là một tấm đệm đặt trên mấy cái bánh xe coi như là một nơi để ngủ mà thôi.

Cô được đặt lên "nơi để ngủ" đó, khi anh áp lên người cô thì tay cô luồn vào mái tóc của anh một cách tự nhiên, cô rất thích làm việc này.

Anh hôn cô, từ khoe môi rồi ngậm lấy dải tai rồi lướt xuống. Khi anh hôn lên xương quai xanh thì cô ngẩng đầu lên.

Chiếc áo len to kia rộng đến nỗi có thể cõng xuống từ bả vai của cô một cách dễ dàng, nhẹ nhàng lướt qua nơi đầy đặn của cô rồi tụt xuống eo cô.

Nụ hoa trước ngực được anh ngậm lấy quấn quýt với môi lưỡi anh. Khi anh hơi dùng sức thì cô chỉ có thể uốn éo để làm dịu đi cơn tê dại truyền đến từ đỉnh ngực.

Cái cần xoa dịu nữa còn có thứ mà cơn say thôi thúc.

Dần dần, ý thức của cô dần chìm vào nơi tăm tối, chút ý thức ít ỏi còn lại nói cho cô biết tay của anh đã chạm đến eo cô. Anh kéo chiếc quần jeans vốn là của anh trên người cô xuống, chiếc quần jeans rộng thùng thình thoáng chốc bị kéo xuống, và rồi...

Món đồ cuối cùng đã được cời ra.

Có phải bây giờ cô trần trụi giống như một con gà trắng bóc?

Tay anh vuốt ve đùi cô, chà chập lăn lên trên, trong nháy mắt khi ngón tay của anh chạm vào nơi đó, với chút ý thức cuối cùng cô vờn tay ngăn anh lại.

"Không được làm tôi đau." Câu nói này khiến mọi suy nghĩ của cô biến mất, sau đó khi nghe thấy tiếng đáp lại trầm khàn của anh thì cơ thể và tâm trí của cô bắt đầu chìm vào đám mây đen kìa.

Tổng Ngọc Trạch nói không làm cô đau thì sẽ không làm cô đau, sợi dây ý thức cuối cùng nói với cô như vậy.

Đoàn tàu hỏa gần đó đi qua khiến căn phòng đơn sơ này hơi rung lắc, ánh đèn yếu ớt cũng đang chao đảo. Dưới ánh đèn yếu ớt là cơ thể cặp nam nữ đang quấn quýt dây dưa với nhau. Dần dần, cơ thể đang chuyển động kia cũng dừng lại theo tiếng hít thở đều đặn.

Một lúc sau, người đàn ông rời khỏi người cô gái. Anh cầm chiếc áo T-shirt màu nhạt vừa rồi ném ở trên sàn lên, chậm rãi mặc vào, anh quay đầu nhìn người phụ nữ vẫn nằm trên giường. Trên ga trải giường đậm màu, cơ thể người phụ nữ không một mảnh vải, làn da trắng muốt mịn màng, thân hình xinh đẹp.

Người đàn ông cầm điện thoại lên ấn một dãy số. Bên kia có giọng đàn ông đầy hèn mọn đáp lại "Vâng, vâng, được ạ."

Sau khi cúp điện thoại, người đàn ông lại liếc người phụ nữ trên giường một cái. Thoáng ngập ngừng, anh cúi xuống vờn tay qua người cô gái để kéo góc chăn, thoáng chốc chiếc chăn cùng màu với ga giường đã che lại cơ thể của người phụ nữ.

Sau đó, người đàn ông ngồi trên thảm bật lon bia cuối cùng. Một lúc sau, căn phòng ngập trong làn khói lượn lờ, trong làn khói còn trộn lẫn mùi bia.

Khoảng nửa phút sau, có người ấn chuông cửa phòng người đàn ông. Người đàn ông mở cửa phòng ra, một người đàn ông có vóc dáng tương tự anh bước vào phòng.

Sau khi dặn dò đôi câu, người đàn ông rời khỏi căn phòng, người đàn ông có vóc dáng tương tự anh ở lại trong phòng.

Một bức tường chia đôi hai khung cảnh, người đàn ông bên ngoài bức tường đang đi xuống cầu thang sắt, người đàn ông bên trong bức tường đang cời áo khoác. Động tác người đàn ông đang cời áo khoác có chút gấp gáp, vì hắn ngửi thấy mùi hương toát ra từ trên cơ thể người phụ nữ kia. Mùi hương đó không giống với bất cứ người đàn bà nào mà hắn biết, đó là sự ngọt ngào và trong lành, giống như quả dâu tây đọng sương trong ngày hè ở Mississippi.

Khó khăn lắm mới cời xong áo khoác và áo len, lúc định cời dây thắt lưng thì chuông cửa vang lên. Người đàn ông thầm chửi rủa trong lòng, nhưng hắn không dám không mở cửa, hắn biết người đàn ông giao căn phòng cho hắn là người không dễ chọc vào.

Cài lại dây thắt lưng, gã đàn ông mở cửa phòng ra.

Bên tai vang lên âm thanh ồn ào của bánh xe lửa ma sát với đường sắt, nhíu mày lại, cảm giác đầu tiên tràn ngập trong đầu Triệu Hương Nông là đau đầu như búa bổ và cổ họng đắng ngắt, sau đó...

Sau đó Triệu Hương Nông nghe thấy trong căn phòng tĩnh lặng còn có một tiếng hít thở khác, hơi thở ấy lặng lẽ đến nỗi có thể chạm vào, ấm áp phả vào thái dương của cô.

Dồn hết sức lực, Triệu Hương Nông mở mắt ra. Đập vào mắt cô chính là trần nhà cũ kỹ ố vàng. Nghiêng đầu, cô nhìn thấy một khuôn mặt khác, khuôn mặt kia gần sát cô, vô cùng thân mật.

Cô nhắm mắt lại để đầu óc trấn tĩnh lại.

Cuối cùng, cô vẫn thực hiện kế hoạch vĩ đại kia rồi.

Kế hoạch ngoại tình. Ngoại tình!

Như vậy cũng tốt, về sau con tim của cô cũng không còn kêu gào nữa.

Triệu Hương Nông nghĩ, may mà Tổng Ngọc Trạch có một gương mặt mê người, cho nên cô cũng không có sự hoảng loạn khi tỉnh dậy sau cơn say ở một nơi xa lạ.

Thoáng liếc qua cửa sổ, bên ngoài cửa sổ là ánh sáng mờ ảo của buổi sớm mai. Triệu Hương Nông nghĩ, cô cần nhanh chóng rời khỏi đây thì mới không khiến Tổng Ngọc Trạch gặp phiền phức.

Vừa mới nhích người cô lập tức nhếch miệng xuýt xoa, Tổng Ngọc Trạch quả nhiên là một chiếc xe tăng hạng nặng. Đồ khốn, đã cảnh cáo anh ta nhẹ nhàng một chút rồi mà.

Càng khiến Triệu Hương Nông cảm thấy lúng túng hơn chính là bàn tay đang nắm ngực cô của Tổng Ngọc Trạch. May mà vẫn cách một lớp áo, cuối

cùng Tống Ngọc Trạch vẫn không quên mặc lại áo len cho cô.

Nhẹ nhàng nhấc bàn tay đang đặt trước ngực cô của Tống Ngọc Trạch xuống, Triệu Hương Nông nghiêng người, còn chưa đợi cô đứng dậy thì cô đã bị một luồng sức mạnh đè xuống giường một lần nữa.

Phù... quá dài cho một chương truyện(((

Dài quá nên sẽ mị không soát hết được, mọi người thấy sai chính tả ở đâu thì báo mị nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Những năm tháng hồn nhiên (01)

Triệu Hương Nông rời khỏi nhà Tống Ngọc Trạch vào lúc 6 giờ sáng, khi cô đi khỏi đó anh vẫn còn đang ngủ. Triệu Hương Nông không biết cánh đàn ông khi ngủ sẽ có dáng vẻ như thế nào, cô chỉ biết lúc Tống Ngọc Trạch say ngủ là hình ảnh mê người nhất thế giới này. Tĩnh lặng giống như giống loài lạng lẽ trong rừng sâu, đáng vẻ không màng sự đời.

Bước xuống khỏi cầu thang sắt, Triệu Hương Nông đứng lại, ngoảnh đầu nhìn nhà của Tống Ngọc Trạch, sau này cô thật sự sẽ không xuất hiện ở đây nữa. Trước khi rời khỏi nhà của Tống Ngọc Trạch cô còn làm một việc: đặt tám séc 500 nghìn euro lên trên bàn. Ý đồ của cô rất rõ ràng: 500 nghìn đô phải sạch quan hệ giữa hai người!

Từ đằng xa, qua cửa kính xe taxi Triệu Hương Nông nhìn thấy chiếc xe kéo đỗ trước cửa Triệu công quán, chiếc Ferrari màu trắng bị cô bỏ lại trên đường tối qua đang đỗ sau xe kéo. Một hàng xe đỗ trước cửa Triệu công quán cho thấy buổi sáng hôm nay vô cùng nghiêm trọng, trong hàng xe đó Triệu Hương Nông cũng nhìn thấy xe của Bách Nguyên Tú.

Trả tiền taxi xong, Triệu Hương Nông xuống xe. Qua bức tường, Triệu Hương Nông nhìn thấy đèn đuốc trong Triệu công quán vẫn sáng trưng, rõ ràng những người bên trong đều có một đêm không ngủ.

Hít sâu một hơi, Triệu Hương Nông biết tiếp theo cô cần sốc lại tinh thần. Có điều, nỗi sợ vẫn khiến cô chần chừ không bước vào bên trong.

Có lẽ người trong nhà cũng đã nhìn thấy cô qua màn hình camera ở trước cửa. Người lao ra đầu tiên là Bách Nguyên Tú, sau Bách Nguyên Tú là Triệu Diên Đình rồi đến di Thanh và cuối cùng là một đoàn người khoảng một nghìn người.

Trong số những người đó cô không nhìn thấy mẹ cô.

Một đám người đứng trên bậc thang cẩm thạch nhìn cô. Triệu Hương Nông sờ mặt, nhếch miệng mỉm cười.

Những người được mời đến hoặc nhận được triệu kiến lần lượt lái xe rời đi, vì nhân vật quan trọng đã xuất hiện nên họ không còn việc gì ở đây nữa. Không phải mất tích, không phải bị bắt cóc tổng tiền mà chỉ là do người thừa kế nhà họ Triệu chơi trò bốc hơi khỏi thế gian giống năm 16 tuổi kia thôi.

Trong phòng khách chỉ còn lại Triệu Diên Đình, Lý Nhu và Bách Nguyên Tú. Ánh mắt của bọn họ đều dừng lại trên chiếc váy bị cô xé rách.

Không ngoài bất ngờ, người lên tiếng đầu tiên là Triệu Diên Đình, ông ta hỏi cô vấn đề mà ông ta nên hỏi.

"Ba à, lần này có thể đừng hỏi con đi đâu, cũng không cần phải điều tra cả đêm qua con đã đi đâu, được không?" Triệu Hương Nông đứng trước mặt Triệu Diên Đình, cúi đầu nói khẽ.

"Tiểu Nông!" Giọng điệu của Triệu Diên Đình mang theo vẻ không thể phản kháng.

"Ba!" Triệu Hương Nông ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Triệu Diên Đình: "Con đã trưởng thành rồi, con cũng cần có thời gian thuộc về mình, chính là kiểu không muốn bị người khác biết mà chỉ thuộc về mình con thôi."

Khi Triệu Diên Đình muốn lên tiếng một lần nữa thì Triệu Hương Nông dùng những lời vừa nhanh vừa gấp để ngắt lời ông: "Nếu như ngay cả thời gian đó con cũng không có được thì con nghĩ con sẽ điên mất."

Xung quanh vô cùng yên tĩnh. Triệu Hương Nông không biết hai người còn lại có nghe rõ lời của cô không nhưng cô biết Triệu Diên Đình đã nghe thấy.

Dứt lời, Triệu Hương Nông dịu giọng: "Ba, chuyện đêm qua ba hãy coi như đó là một lần bùng học hiếm hoi của con đi, được không? Nếu ba có thể cho phép thì con sẽ vô cùng cảm kích ba."

Một lúc sau, Triệu Diên Đình và Lý Nhu cùng rời khỏi phòng khách. Nhìn hai người kia rời đi, Triệu Hương Nông thở ra một hơi rồi quay mặt về phía người còn lại, vị hôn phu của cô.

Giây phút này, Triệu Hương Nông cuối cùng cũng nhìn thấy biểu hiện thuộc về vị hôn phu ở Bách Nguyên Tú rồi. Đôi mắt Bách Nguyên Tú đầy tơ máu, mái tóc gọn ghẽ và chiếc áo sơ mi phẳng phiu thường ngày đều nhếch nhác giống nhau.

Bách Nguyên Tú của lúc này khiến Triệu Hương Nông có chút hoảng hốt.

"Triệu Hương Nông, đừng hòng đuổi anh đi. Trước khi chưa làm rõ chuyện này thì anh sẽ không đi đâu."

Miền cưỡng sốc lại tinh thần, Triệu Hương Nông chỉnh trang lại quần áo trên người: "Tôi không có ý đuổi anh, tôi sẽ kể đầu đuôi chuyện tôi qua cho anh, nhưng tôi nghĩ tôi cần tắm rửa thay quần áo trước đã."

Nói xong, cô định rời đi nhưng vừa mới cất bước đã bị Bách Nguyên Tú níu vai lại.

"Bách Nguyên... Tú." Triệu Hương Nông ngẩng đầu lên, những lời tiếp theo tắt lịm dưới ánh mắt sáng quắc của Bách Nguyên Tú.

Nhìn theo ánh mắt của Bách Nguyên Tú, Triệu Hương Nông nhìn thấy ở nơi lộ ra chỗ cổ áo, một dấu hôn nhàn nhạt trước ngực.

Vết đỏ đó gọi là dấu hôn, cũng gọi là tròng dâu tây. Bách Nguyên Tú cũng từng tròng dâu tây ở trên người cô.

Ngay sau đó, bàn tay đang nắm vai cô dời đến cổ áo cô, vạch ra.

Càng có nhiều dấu hôn như những quả dâu tây lần lượt hiện ra, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Khi Bách Nguyên Tú càng mạnh tay thì Triệu Hương Nông không thể không kiễ chân lên. Cổ áo bị kéo căng khiến cô có cảm giác ngứa thở, đồng thời cô cũng nghe thấy âm thanh từ đốt ngón tay của Bách Nguyên Tú. Trong âm thanh đó, Triệu Hương Nông nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Bách Nguyên Tú, trong gang tấc cô nhìn thấy cảm xúc trong đôi mắt của anh ta.

Không thể tin nổi! Đúng thế, không thể tin nổi!

Vui sướng không? Hình như không có. Hối hận không? Hình như cũng không. Giây phút đó, điều duy nhất mà Triệu Hương Nông rõ ràng chính là trái tim cô rất bình thản. Cuối cùng, đã kết thúc rồi.

Hai ánh mắt đang giao nhau khiến bầu không khí trở nên căng thẳng.

"Nguyên Tú, tôi vừa nói rồi, tôi cần đi tắm, bây giờ tôi hơi mệt!" Triệu Hương Nông hờ hững nói.

Câu "mệt" của cô khiến ánh mắt bàng hoàng của Bách Nguyên Tú chuyển thành sự phẫn nộ. Giọng nói của Bách Nguyên Tú như phát ra từ kẽ răng: "Là ai?"

"Tôi đã nói rồi, tôi cần tắm rửa." Ánh mắt cô rời khỏi khuôn mặt Bách Nguyên Tú xuống bàn tay đang nắm cổ áo cô.

"Nói cho anh biết là ai, anh nhất định sẽ giết chết hắn!" Người đàn ông giận dữ vẫn còn lần cán vẫn đề này.

"Nguyên Tú, có luận quần ở vấn đề này thì cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi. Trước kia không phải tôi đã nói tức nước sẽ vỡ bờ rồi sao. Trên đời này chưa bao giờ có thứ mãi mãi không thay đổi." Khi nhắc Bách Nguyên Tú những lời này, trong lòng cô thấy rất sung sướng.

Lúc này, dường như Bách Nguyên Tú mới nhớ ra đúng là cô có nói với anh những lời như vậy. Sau đó, bàn tay đang nắm cổ áo cô cũng nói lỏng ra.

Xem ra là chốt dạ rồi.

"Bách Nguyên Tú, nếu muốn biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì đợi tôi tắm xong tôi sẽ nói cho anh. Anh cũng biết thực ra tôi có thể lựa chọn nói hay không nói cho anh, tương tự như chuyện về Hạ Tiểu Thuần anh cũng có nói cho tôi đâu. Hơn nữa, hình như mấy lần tôi còn đóng vai bên thứ ba của hai người, thậm chí tôi còn nhận được ủy thác của cô ta giao lại tắm séc cho anh." Triệu Hương Nông lạnh lùng nhìn Bách Nguyên Tú.

Cuối cùng Triệu Hương Nông cũng đã nhìn thấy sự tổn thương, đau khổ còn có sự tan vỡ trong ánh mắt của người đàn ông cô đã từng yêu rất lâu.

Một thoáng chao đảo, bỗng nhiên Bách Nguyên Tú buông tay làm Triệu Hương Nông suýt chút nữa ngã xuống đất. Lúc cô rời khỏi đó, Bách Nguyên Tú vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, đứng lặng ở đó giống như một pho tượng.

Tắm xong, Triệu Hương Nông quấn khăn tắm đứng trước gương. Cô chăm rỗi vuốt tay lau hơi nước trên mặt gương. Trên gương hiện lên khuôn mặt cô rồi đến cổ, xương quai xanh, vô số những dấu hôn đậm nhạt in trên cổ và xương quai xanh. Kéo khăn tắm xuống thấp hơn một chút, những dấu hôn kia cũng trải dài xuống đến nơi cao ngất của cô.

Cô vẫn nhớ loáng thoáng, mái tóc mềm mại của Tống Ngọc Trạch lưu luyến trên cổ cô rồi đi thẳng xuống dưới.

Đến giờ đôi chân cô vẫn đang run lẩy bẩy. Lúc bước xuống bậc thang nhà Tống Ngọc Trạch, có mấy lần chân cô như nhũn ra. Trạng thái hôm nay

không giống với những lần bước trên cầu thang lúc trước, chân cô tê dại đến mức đi cũng khó khăn.

Quả nhiên, giống như những gì mà bạn bè cô hình dung, lần đầu tiên sẽ không được nếm trải bất cứ ngọt ngào nào, đen đui gặp phải những tay mơ thì chẳng khác nào một tai họa.

Triệu Hương Nông không biết Tổng Ngọc Trạch có phải là trai tân hay không, thế nhưng cô có thể khẳng định Tổng Ngọc Trạch đã tạo nên một tai họa trên người cô.

Luôn tay vào trong khăn tắm, ngón tay dè dặt chạm vào cơ thể mình. Lần đầu tiên của cô cứ thế mà mất đi trong lúc vô tri vô giác.

Mặc chiếc váy màu hồng đào, Triệu Hương Nông đứng kề bên Bách Nguyên Tú ngắm nhìn kiến trúc Giang Nam mà Triệu Diên Đình đã cất công tạo ra. Đây là phong cách kiến trúc mà Lý Khả yêu thích.

Bách Nguyên Tú có vẻ đã bình tĩnh hơn nhiều. Sau khi Triệu Hương Nông tắm xong, Bách Nguyên Tú chủ động yêu cầu đến nơi này để nói chuyện. Quả thực, nơi này là chỗ rất thích hợp để trò chuyện, có thể phóng tầm mắt ra mọi phía.

"Hắn là ai?" Khi hỏi câu này, ngữ khí của Bách Nguyên Tú đã nhẹ nhàng hơn lúc trước rất nhiều.

"Bách Nguyên Tú, có lẽ lúc này trong lòng anh đang nghĩ rằng," Triệu Hương Nông bắt đầu bắt chước giọng điệu của Bách Nguyên Tú: "Nhất định phải tìm bằng được tên khốn kia, sao hắn có thể làm chuyện này với Tiểu Nông cơ chứ."

Bách Nguyên Tú im lặng nhưng từ những đốt xương gồ lên trên bàn tay đang đặt trên ghế trong đình viện màu trắng của Bách Nguyên Tú, Triệu Hương Nông biết cô đã nói ra những lời trong lòng Bách Nguyên Tú.

Triệu Hương Nông biết trong lòng Bách Nguyên Tú cô là đứa con gái không biết nổi loạn. Chuyện đi cả đêm mà chẳng nói chẳng rằng nhất định là có nguyên do nào đó.

Triệu Hương Nông cười nói: "Nguyên Tú, bây giờ tôi có thể nói chính xác mọi chuyện cho anh. Tất cả mọi chuyện đều xảy ra lúc tâm trí tôi rất tỉnh táo, không có bất cứ chuyện cường hiếp nào cả."

"Tiểu Nông!" Giọng nói ần ần bắt đầu lộ ra ý cảnh cáo.

"Trước kia, không phải anh đã từng nói," Ngừng một lúc, Triệu Hương Nông quay mặt về phía Bách Nguyên Tú: "Nếu chuyện giữa chúng ta được xử lý êm đẹp thì đó gọi là lợi ích chung, một khi xử lý không tốt thì hai bên sẽ cùng tổn hại sao."

Bầu không khí vừa mới chuyển biến tốt trong nháy mắt đã trầm xuống.

"Nguyên Tú," Triệu Hương Nông tiếp tục gọi cái tên này, cô vừa cười vừa nói với anh ta: "Bây giờ tôi có thể rất bình thản mà kết hôn cùng anh rồi, tôi đã dành lần đầu tiên của tôi cùng một tấm séc mệnh giá 500 nghìn cho một người đàn ông khác rồi, thứ vốn dĩ thuộc về anh. Nguyên Tú, tôi nghĩ sau khi kết hôn có lẽ tôi có thể bình tĩnh hòa nhã mà gọi điện thoại cho cô bồ nhí của anh bảo anh nghe điện thoại."

Khi nói những lời này, Triệu Hương Nông quan sát vẻ mặt của Bách Nguyên Tú. Cô cũng thu được điều mà cô muốn trên gương mặt ấy. Đó là sự đau khổ, nỗi đau mà anh ta gây ra cho cô rất nhiều lần.

Cuối cùng, đã hòa nhau rồi sao?

Cô quay mặt về phía bầu trời xám xịt.

"Còn người đàn ông kia là ai tôi sẽ không nói cho anh. Tôi hy vọng anh có thể suy xét đến hành vi trước đây của anh mà bỏ ý định truy cứu người kia là ai. Dù người đó có là ai thì đều là người không quan trọng, sau đó!" Triệu Hương Nông nhấn mạnh: "Sau đó, nếu anh vẫn muốn duy trì lợi ích chung giữa hai nhà chúng ta thì tôi nghĩ tôi cũng không nên phản đối. Có điều, Bách Nguyên Tú anh phải biết rằng từ nay về sau tôi sẽ không phí sức làm những chuyện ngu ngốc với anh nữa."

Ngày hôm nay, Bách Nguyên Tú rời khỏi nhà cô vào lúc hoàng hôn buông xuống Chicago. Bóng lưng kia khiến nước mắt Triệu Hương Nông tuôn rơi như mưa.

Ngày hôm sau, sáng chủ nhật, Bách Nguyên Tú xuất hiện trên bản tin để thông báo ngày cưới của anh ta. Tháng ba, anh ta sẽ cử hành hôn lễ với người thừa kế nhà họ Triệu.

Loan ca ca: Báo ứng của Bách cận bã đến rồi ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Những năm tháng hồn nhiên (02)

Khi ngày cưới được truyền ra, Triệu Hương Nông đang trợ giúp tổ chế tác ghi lại đoạn phim về những gia đình ở trấn nhỏ hứng chịu thiên tai vào năm ngoái. Những thước phim này sau khi được chỉnh sửa sẽ xuất hiện ở buổi tiệc từ thiện cứu trợ thiên tai được tổ chức vào hai tuần sau đó, có một đứa trẻ có đôi mắt to tròn hỏi cô rằng cô sắp kết hôn rồi sao?

Người trong tổ chế tác đến chúc mừng cô. Bọn họ nói cô vừa đến là bọn họ đã biết tin tức kết hôn của cô.

Tin tức bất ngờ này khiến cô đứng ngẩn tại chỗ. Lần này đến đây là do cô đề nghị với Tống Liên Tổ, cô cần khoảng thời gian như này để điều chỉnh lại.

Sau khi về phòng mình, Triệu Hương Nông mở điện thoại lên. Mới một ngày mà điện thoại của cô đã đầy ắp những tin nhắn cùng với email chúc mừng của bạn bè.

Ngay sau đó, Triệu Hương Nông gọi điện thoại cho Bách Nguyên Tú. Điện thoại của Bách Nguyên Tú tắt máy. Cô gọi điện về Triệu công quán, người nghe là Triệu Diên Đình.

"Con lập tức quay về đi." Ông ta nói với cô.

Tối hôm đó, Triệu Hương Nông quay về Chicago.

"Tiểu Nông, chỉ cần con không muốn thì không ai có thể ép con." Sau khi thấy Bách Nguyên Tú tự mình thông báo tin tức kết hôn, thái độ của Triệu Diên Đình rất rõ ràng.

Khi Triệu Diên Đình nói những lời này, Lý Nhu cũng ở đó. Triệu Hương Nông lên quan sát vẻ mặt của mẹ mình thì phát hiện khuôn mặt đó vẫn giống như trước kia, như thể mẹ cô đang sống ở một thế giới khác.

Sáng thứ hai, Bách Nguyên Tú xuất hiện trong phòng ăn của Triệu công quán. Khi anh ta đến, Triệu Hương Nông đang ăn sáng cùng Triệu Diên Đình và Lý Nhu.

Lúc này, Bách Nguyên Tú đã đổi xưng hô với Triệu Diên Đình từ "Bác trai" chuyển thành "Ba", đương nhiên cũng gọi Lý Nhu là "Mẹ" thay cho "Bác gái".

"Ba mẹ." Anh ta cung kính đứng ở trước mặt họ, nhìn Triệu Hương Nông với vẻ dịu dàng: "Con đến đón Tiểu Nông đi làm, nhân tiện bàn với cô ấy chuyện hôn lễ."

Lý Nhu lạnh nhạt đáp lại một tiếng, Triệu Diên Đình hoàn toàn không để ý đến Bách Nguyên Tú. Tối qua ông cũng cho người phát ngôn của mình thông báo với một số nhà truyền thông chính: Ông vô tình khiến con gái mình phải bước vào lễ đường sớm như vậy. Song, ông cũng cho biết mình sẽ làm một người cha tôn trọng con gái.

Cũng đồng nghĩa với việc quyền quyết định cử hành hôn lễ mà Bách Nguyên Tú đã thông báo với bên ngoài thuộc về Triệu Hương Nông.

20 phút trước từ lúc xe của Bách Nguyên Tú rời khỏi Triệu công quán, hai người đều lâm vào sự trầm mặc. Trạng thái của Bách Nguyên Tú khác xa giọng nói của anh ta. Sắc mặt anh ta tái nhợt một màu, dưới mắt có quầng thâm rất rõ ràng.

"Anh chọn ngày cưới vào tháng ba, trước đây chẳng phải em nói muốn làm cô dâu mặc váy cưới phục cổ vào mùa xuân sao? Anh biết em thích tháng tư hơn nhưng anh không đợi được nữa. Còn địa điểm tuần trăng mật cũng là nơi em thích." Bách Nguyên Tú là người phá vỡ sự trầm mặc.

Triệu Hương Nông nheo mắt nhìn ra ngoài cửa xe. Trong hiện thực tàn khốc đến mức cả hai gần như đều chịu tổn thương thì ngay cả những hồi ức tốt đẹp lúc này cũng đang rỉ sét phai nhòa, thời gian mới trôi qua được bao lâu?

Ba tháng trước Triệu Hương Nông vừa tròn 24 tuổi. Sinh nhật 24 tuổi cô và Bách Nguyên Tú cử hành lễ đính hôn. Một tháng trước lễ đính hôn, Bách Nguyên Tú cầu hôn cô.

Khi ấy, Triệu Hương Nông còn nói với anh ta: "Bách Nguyên Tú, muốn em gả cho anh thì anh phải đáp ứng hai yêu cầu của em. Thứ nhất, em muốn làm cô dâu mặc váy cưới phục cổ vào mùa xuân, tốt nhất là tháng tư. Nếu như thời tiết cho phép thì tháng ba cũng được. Thứ hai, em hy vọng chúng ta có thể nghỉ tuần trăng mật ở Istanbul. Không cần chuẩn bị cầu kỳ mà chỉ cần có căn phòng khách sạn hướng ra mặt biển, còn chúng ta chỉ giống như du khách bình thường."

Nếu như lúc đó Bách Nguyên Tú chú ý lắng nghe hơn thì anh ta có thể cảm nhận được tình cảm sau những lời nói ấy. Xem kìa, cô ấy không làm khó chút nào, bạn xem, cô ấy đã vui vẻ đáp ứng lời cầu hôn của anh ta như vậy.

Chiếc xe đột ngột dừng lại, còn chưa đợi Triệu Hương Nông cảnh cáo Bách Nguyên Tú nơi này không được đỗ xe tùy tiện thì nụ hôn của Bách Nguyên Tú đã ập đến. Lần này, cô không đáp lại anh ta như trước. Cô ngậm chặt miệng không cho đầu lưỡi của anh ta len vào, cũng lúc đó tay cô cũng định kéo bàn tay đã chui vào áo cô ra.

Cuối cùng, do sức lực chênh lệch nên cô vẫn để anh ta được như ý. Anh ta cạy mở hàm răng của cô ra, bàn tay luồn vào nội y nắm chặt ngực cô.

Mãi đến tận khi đằng sau vang lên tiếng còi chói tai thì Bách Nguyên Tú mới buông cô ra. Sau khi Bách Nguyên Tú thả tay ra, Triệu Hương Nông cho anh ta một cái tát thật mạnh. Bách Nguyên Tú chỉ vào dấu tay in trên má trái rồi nói với cô, ngày mai chuyển ra ở cùng anh.

Nghe thấy lời này Triệu Hương Nông rất muốn bật cười. Cài lại móc khóa áo ngực, chỉnh lại đầu tóc, Triệu Hương Nông nói với Bách Nguyên Tú: "Tin tức mà ba tôi truyền đạt đã vô cùng rõ ràng rồi."

"Em từng nói em không phản đối." Giọng nói của Bách Nguyên Tú vẫn còn sót lại chút dục vọng.

"Nhưng tôi chưa từng có dự định kết hôn sớm như vậy. Tôi cũng không có ý định kết hôn sớm như vậy." Triệu Hương Nông khiến giọng nói của mình bình thản không mang bất cứ tình cảm nào: "Tôi nay anh hãy đưa ra lời thanh minh nói cho mọi người biết đó chỉ là một trò đùa, tôi sẽ phối hợp với anh."

Bách Nguyên Tú không nói với cô một lời nào nữa. Anh ta đưa cô đến nơi làm việc rồi đưa cho cô một số thứ.

"Tiểu Nông, anh sẽ không đưa ra bất cứ lời thanh minh nào, anh có thể cam đoan với em đó sẽ là một hôn lễ đầy thành ý. Anh còn có thể cam đoan rằng từ nay về sau tuyệt đối sẽ không xuất hiện cảnh tượng mà em nói." Anh ta kéo cô lại để cài dây an toàn cho cô, nhìn đôi mắt đang sụp xuống của cô, khó khăn mở miệng: "Cái chuyện để em phải gọi điện thoại cho bất cứ người đàn bà nào khác bảo anh nghe điện thoại."

Triệu Hương Nông không để ý tới Bách Nguyên Tú, cô cài dây an toàn ra.

Bách Nguyên Tú nắm tay cô một lần nữa: "Tiểu Nông, anh xin lỗi, anh biết người sai trước là anh. Anh sẽ quên chuyện đêm đó, Tiểu Nông, chúng ta bắt đầu lại từ đầu."

"Chúng ta, sẽ chính thức là một cặp vợ chồng sống bên nhau đến già như bao cặp vợ chồng bình thường khác."

Những lời này không hề xa lạ đối với Triệu Hương Nông. Mấy tháng trước, cô cũng nói những lời như vậy. Chỉ là, lúc đó Bách Nguyên Tú đã bỏ lỡ. Giá như khi ấy anh ta quay đầu xe lại, đến bên hồ nước thì người nghe thấy những lời này sẽ không phải là Tống Ngọc Trạch mà là Bách Nguyên Tú.

Triệu Hương Nông mang theo những thứ mà Bách Nguyên Tú đưa cho cô đến phòng làm việc chật hẹp của mình. Đó là những thứ như báo cáo tài chính cùng với bảng số liệu ghi chép các loại thông báo quan trọng. Bách Nguyên Tú bảo cô bớt chút thời gian nghỉ trưa để xem. Anh ta còn muốn cô xem thật kỹ. Triệu Hương Nông biết ẩn ý đằng sau đó: anh ta muốn cô cân nhắc nặng nhẹ.

Buổi trưa, Triệu Hương Nông mở tập tài liệu mà Bách Nguyên Tú đưa cho cô xem. Khi cô đang hoa mắt chóng mặt với đồng số liệu thì đồng nghiệp nói với cô bên ngoài có người tìm cô.

"Ai cơ?" Cho dù trước đó Triệu Hương Nông đã nghe rõ cái tên kia nhưng sự hoảng hốt khiến cô không khỏi hỏi lại một lần nữa.

"Anh ấy nói anh ấy là Tống Ngọc Trạch." Cô gái gần bằng tuổi cô đang hồi tưởng lại tướng mạo, giọng nói cùng với độ ấm đầu ngón tay của người nhờ cô ta chuyển lời. Khi giấy tờ của cô ta rơi xuống đất, anh đã giúp cô ta nhặt lên. Khi giao chúng cho cô ta, ngón tay của anh đã chạm vào tay cô ta. "Tôi thích cách anh ấy chòng ghẹo tôi, tôi còn hy vọng anh ấy có thể uống cà phê mà tôi pha."

"Bảo với anh ta rằng tôi không có ở đây." Triệu Hương Nông hắt một gáo nước lạnh.

Đồng nghiệp rời khỏi đó với khuôn mặt tiếc nuối.

Vài phút sau, Triệu Hương Nông đến trước cửa sổ, vươn tay vén cửa sổ chớp ra. Qua khe hở của cửa sổ chớp, cô có thể nhìn thấy rõ Tống Ngọc Trạch đang đứng trước cửa sổ phòng cô.

Lúc này, trên người Tống Ngọc Trạch đang mặc bộ đồng phục công nhân của một hãng xe nào đó, chiếc xe motor của anh đang đỗ cách chỗ anh đứng mấy bước. Nếu cô đoán không nhầm, có lẽ anh tranh thủ giờ nghỉ trưa để đến đây.

Thế thì, Tống Ngọc Trạch đến đây để làm gì? Trả lại tám séc 500 nghìn kia cho cô ư?

"Tuyệt đối không phải!" Triệu Hương Nông nghe thấy mình buột miệng nói như vậy.

Đúng vậy, cô phải phủ định ý nghĩ trong đầu này của cô. Cho dù Triệu Hương Nông hiểu, nhưng cô vẫn tình nguyện coi Tống Ngọc Trạch thành một anh chàng "Thịt tươi".

Nhanh tay kéo cửa chớp lại, Triệu Hương Nông trở lại vị trí ban đầu. Bây giờ cô không có hơi sức mà dây vào người như Tống Ngọc Trạch. Điều cô cần làm bây giờ chính là đọc hiểu đồng giấy tờ mà Bách Nguyên Tú đưa cho cô. Sau đó, vào chủ nhật tuần này, cô sẽ đến trung tâm trượt băng để bàn giao một số chuyện. Rồi sau đó, cô sẽ không xuất hiện ở trung tâm trượt băng thêm một lần nào nữa.

Điều khiến Triệu Hương Nông cảm thấy may mắn chính là, đồng nghiệp của cô đã bảo Tống Ngọc Trạch đi khỏi đó, đồng nghiệp của cô cũng không mang cho cô tám séc mà Tống Ngọc Trạch muốn trả lại cho cô. Triệu Hương Nông nhìn chăm chú vào cánh cửa đang đóng chặt, sau khi cảm thấy may mắn, không biết vì sao cõi lòng cô lại thấy hơi rầu rĩ.

Lúc tan ca, xe của Bách Nguyên Tú đúng giờ xuất hiện ở dưới lầu. Anh ta đứng ở vị trí mà lúc trưa Tống Ngọc Trạch đã đứng mà vẫy tay với cô. Trạng

thái của anh ta đã khá hơn một chút so với buổi sáng, mái tóc gọn gàng, vẻ mặt bình thản.

Trên đường về nhà đều là Bách Nguyên Tú bàn sơ qua chuyện hôn sự của hai người. Từ đầu đến cuối, Triệu Hương Nông đều không đáp lại bất cứ một lời nào. Hai người còn dùng bữa tối ở nhà hàng và nghe buổi hòa nhạc mà bọn họ yêu thích.

Gần 10 giờ rưỡi, Bách Nguyên Tú đưa cô về nhà. Cũng giống như bao lần khác, anh ta đứng ở dưới bậc thang cẩm thạch màu trắng, khẽ ôm cô.

Lần này, Bách Nguyên Tú ôm cô lâu hơn bất cứ lần nào khác, Triệu Hương Nông bất động nghe Bách Nguyên Tú thủ thi bên tai mình.

"Tiểu Nông à, muốn tìm được một người bạn đời có chung sở thích không hề dễ dàng. Nếu anh làm em tổn thương thì xin em hãy ở bên cạnh anh, dùng cách của mình mà trừng phạt anh."

"Nguyên Tú, dì Thanh đang đợi tôi." Triệu Hương Nông khẽ liếc dì Thanh đang đứng ở đầu bậc thang rồi nói.

Người đàn ông đang ôm cô bắt đầu vừa dỗ vừa dọa: "Tiểu Nông, em phải xem thật kỹ những thứ mà anh đưa cho em lúc sáng nhé. Chỗ nào không hiểu em có thể trưng cầu người ở trên danh thiếp."

"Nguyên Tú, dì Thanh đang đợi tôi." Triệu Hương Nông lặp lại lần thứ hai.

Bách Nguyên Tú buông cô ra, Triệu Hương Nông quay người đi về phía bậc tam cấp.

Như Bách Nguyên Tú mong muốn, Triệu Hương Nông đã xem đồng tài liệu kia rất kỹ càng, thậm chí cô còn gọi điện cho người có tên trên tấm danh thiếp.

Sau khi xử lý xong mọi chuyện, Triệu Hương Nông nhìn thấy phòng Lý Nhu vẫn sáng đèn.

Nửa đêm, Triệu Hương Nông đứng trước phòng Lý Nhu gọi một tiếng: "Mẹ."

Lần này, Lý Nhu không ngăn cô lại bên ngoài.

Triệu Hương Nông nhanh chóng kể lại ngắn gọn chuyện của cô và Bách Nguyên Tú cùng với quan hệ lợi ích của hai nhà. Nói xong, Triệu Hương Nông hỏi một câu: "Mẹ à, con muốn nghe ý kiến của mẹ."

Mẹ của cô ấy à, cuối cùng cũng nhớ ra thân phận người mẹ của mình rồi. Bà chỉnh lại mái tóc hơi rối cho cô, nói với cô bằng giọng nói dịu dàng mà cô hằng mong ước:

"Nếu như, mẹ mà là con thì mẹ sẽ tổ chức hôn lễ vào tháng 3. Bởi vì Tiểu Nông ngày càng giống với chị ta rồi, Tiểu Nông con có hiểu ý mẹ không?"

Rời khỏi phòng của Lý Nhu, Triệu Hương Nông lại một mình bước đi trên hành lang. Đợi đến một góc tối tăm, Triệu Hương Nông bịt miệng, dựa lưng vào bức tường rồi trượt dài xuống mặt đất, những giọt nước mắt không thể dằn xuống cũng chảy ra từ khóe mắt cô.

Con gió đêm nơi cuối hành lang thổi tới nơi này, khiến lông tơ trên người cô dựng đứng.

Sao Triệu Hương Nông lại có thể không biết, cô ngày càng giống với bà ta. Không cần cô soi gương, chỉ cần nhìn ánh mắt càng ngày càng si mê của người kia là có thể đoán được.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Những năm tháng hồn nhiên (03)

24h sau khi Bách Nguyên Tú thông báo ngày cưới, người thừa kế nhà họ Triệu cũng đăng tin vui trên trang cá nhân của mình. Cùng một ngày, cô gái Trung Quốc Hạ Tiểu Thuần đến Chicago chưa được một năm cũng bị ép buộc đưa về nước. Mấy tờ báo lá cải đã tô vẽ sự việc thành câu chuyện về cuộc tình tay ba giữa ba người.

Tối đến, Triệu Hương Nông đứng trước mặt Triệu Diên Đình, bầu không khí trong thư phòng không mấy êm đẹp, dưới đất có cuốn sách bị ném xuống. Triệu Hương Nông cúi đầu khẽ nói một câu: "Ba, ba cũng biết lúc mười mấy tuổi con đã muốn lấy Nguyên Tú rồi. Chính vì vậy ba mới cho phép con và anh ấy đính hôn, không phải sao?"

Triệu Diên Đình trầm mặc.

"Chẳng qua là con muốn lấy anh ấy sớm hơn mà thôi."

"Tiểu Nông, Bách Nguyên Tú là thằng khốn, quan hệ nam nữ của hắn rất hỗn loạn." Triệu Diên Đình quát lên giận dữ.

Nghe thấy câu này, Triệu Hương Nông rất muốn bật cười. Cô không thể không nhắc ba cô rằng cách đây không lâu cô vừa mới chi cho người phụ nữ tên Jessica kia 200 nghìn đô.

"Triệu Hương Nông!" Triệu Diên Đình thẹn quá hóa giận. Lần này thứ bị quét xuống đất là giá bút.

Giá bút vừa rơi xuống đất, cửa thư phòng bị mở ra. Người đàn ông vừa bị Triệu Diên Đình gọi là thằng khốn đứng ngoài cửa, phía sau Bách Nguyên Tú là Lý Nhu.

Trong ánh mắt bức người của Triệu Diên Đình, Bách Nguyên Tú bước đến bên cạnh Triệu Hương Nông, anh ta nắm lấy tay cô, trầm ngâm giây lát rồi nói: "Ba, con biết mình sai rồi."

Nắm chặt tay cô hơn: "Ba, con có thể cam đoan với ba, về sau sẽ không xảy ra những chuyện vớ vẩn kia nữa."

Bách Nguyên Tú vừa dứt lời, một chiếc bình thủy tinh bay về phía anh ta. Bách Nguyên Tú không né tránh, trong nháy mắt ấy anh ta đã thả tay Triệu Hương Nông ra đồng thời đẩy cô ra để cô không bị chiếc bình đập vào.

Chiếc bình thủy tinh có khắc biểu tượng của một hội sò cao cấp nào đó đập thẳng vào chán Bách Nguyên Tú. Triệu Diên Đình vẫn còn muốn dạy dỗ Bách Nguyên Tú nhưng đã bị Lý Nhu ngăn lại.

"Nguyên Tú, cậu đưa Tiểu Nông ra ngoài đi." Lý Nhu lạnh nhạt lên tiếng, lúc này giọng nói của người phụ nữ vẫn luôn sống ở thế giới khác mang theo sự uy nghiêm khiến người ta không thể phản kháng.

Lúc rời khỏi thư phòng, Bách Nguyên Tú cảm thấy giây phút ấy bầu không khí trong thư phòng khá kỳ lạ. Đóng cửa phòng lại, Triệu Hương Nông giẫy khỏi tay Bách Nguyên Tú.

Cô đi trước, anh ta đi sau. Nhìn bàn tay trống không, Bách Nguyên Tú vô thức gọi một tiếng: "Tiểu Nông."

Cô không quay đầu nhưng cũng đi chậm lại, Bách Nguyên Tú nhanh chóng đuổi kịp cô. Tối nay, Bách Nguyên Tú có một loại cảm giác rất mãnh liệt rằng mỗi bước chân anh ta bước đi đều đại diện cho sự mất mát. Cảm giác mãnh liệt đó đến từ việc Triệu Hương Nông không buồn quan tâm đến cái đầu bị thương của anh ta giống như trước kia. Phải biết rằng, trọng lượng của chiếc bình thủy tinh kia không hề nhẹ chút nào.

Đến lúc này, Bách Nguyên Tú cuối cùng cũng tỉnh ngộ, hóa ra đằng sau sự quan tâm chính là tình yêu và dề tâm.

Cổ họng đắng chát, Bách Nguyên Tú nắm tay Triệu Hương Nông một lần nữa, cô muốn tránh né nhưng không thành công, sau đó cô yên tĩnh trở lại. Bách Nguyên Tú càng nắm chặt tay cô hơn, anh ta không ngừng tự nhủ, không sao, rõ ràng bây giờ vẫn chưa muộn, bọn họ sẽ nhanh chóng kết hôn, bọn họ còn rất nhiều rất nhiều thời gian.

Triệu Hương Nông ngồi trên quầy bar nhìn ánh sáng lung linh của ly rượu dưới ánh đèn, Bách Nguyên Tú đang pha rượu. Anh ta vừa pha rượu vừa nói chuyện với cô, cụ thể nói gì Triệu Hương Nông cũng không để ý lắm. Mới chỉ 12 tiếng đồng hồ trôi qua kể từ lúc cô đăng tin vui trên trang cá nhân, trong 12 tiếng đồng hồ này trái tim cô vô cùng bức bối.

Ly rượu an thần mà Bách Nguyên Tú vừa pha ra thì Lý Nhu xuất hiện trước mặt bọn họ, khuôn mặt bà tái hơn bình thường một chút. Bà chậm rãi đi đến trước mặt Triệu Hương Nông, vuốt má cô rồi đứng trước mặt Bách Nguyên Tú, vẻ mặt nghiêm túc: "Nguyên Tú, những lời sau đây cậu phải nghe rõ cho tôi. Nếu về sau tôi mà nghe được chuyện cậu đối xử không tốt với Tiểu Nông dù chỉ một chút xú thì tôi sẽ dùng cách của mình để trừng trị cậu."

Nghe thấy lời này của Lý Nhu, Triệu Hương Nông liền biết.

Tất cả, đã được định đoạt!

Triệu Hương Nông không biết rốt cuộc mẹ cô đã nói với ba những gì? Buổi tối hôm nay, Triệu Diên Đình không hề bước chân ra khỏi thư phòng. Khi nhìn thấy Triệu Diên Đình lần nữa là trong bản tin buổi trưa. Khi cảnh phóng viên nhắc đến chuyện hôn sự của con gái rượu, ông ta mỉm cười trả lời: Hy vọng nhận được lời chúc phúc của tất cả mọi người ở đây.

Sau tất cả, hôn lễ tháng 3 của Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú là chuyện đã định. Triệu Hương Nông cũng lần lượt nhận được lời chúc của bạn bè. Sau đó đội ngũ chuẩn bị hôn lễ cũng bắt tay vào việc. Sau khi thông báo hôn lễ, người bận rộn nhất không phải cô dâu tương lai là cô mà là cô Rice. Hội trường hôn lễ, khách khứa đến dự, váy cưới... khiến cô ấy bận bù đầu.

Cũng giống như cô dâu tương lai, chú rể Bách Nguyên Tú cũng không cần phải bận bịu với hôn lễ. Sáng nào anh ta cũng đứng giờ xuất hiện ở bên ngoài Triệu công quán để đón cô đi làm, còn lúc tan ca Triệu Hương Nông luôn nhìn thấy xe của Bách Nguyên Tú ngay lập tức.

Thứ sáu, dự báo thời tiết báo trận tuyết rơi liên mấy ngày nay sẽ chấm dứt, ngày mai Chicago sẽ đón ánh nắng đã lâu không xuất hiện. Lúc trời tối, tuyết mới thật sự ngừng rơi, Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú ngồi trong xe, bọn họ vừa dùng bữa tối trong nhà hàng. Trong bãi đậu xe VIP không có một bóng người, ánh đèn trong xe làm nổi bật vẻ rực rỡ của bó hoa hồng đỏ ở hàng ghế sau. Nụ hôn của Bách Nguyên Tú rơi xuống, Triệu Hương Nông quay mặt đi. Ngắn người một lát, Bách Nguyên Tú điều chỉnh lại vị trí rồi tiếp tục tìm đến môi cô.

Sau nụ hôn sâu, giọng nói của Bách Nguyên Tú hơi khàn, anh ta nói với cô gần đó có một khách sạn khá tuyệt.

"Đưa tôi về đi." Triệu Hương Nông nhìn ra ngoài cửa xe.

"Nếu không thì đến chỗ anh." Bách Nguyên Tú nói tiếp.

Triệu Hương Nông biết Bách Nguyên Tú ám chỉ điều gì, cũng biết anh ta muốn gì. Bách Nguyên Tú vẫn luôn ở riêng, anh ta đang mời mọc cô về cùng anh ta.

Ánh mắt quay về trên khuôn mặt Bách Nguyên Tú, Triệu Hương Nông mỉm cười, một giây sau, nụ hôn của Bách Nguyên Tú lại ghé đến. Khi bàn tay của anh ta cưỡng ép chui vào vạt váy của cô, Triệu Hương Nông nghiêng chặt răng, Bách Nguyên Tú đột ngột buông cô ra. Triệu Hương Nông mở cửa xuống xe, chạy đến lối ra, Bách Nguyên Tú đuổi theo, ở phía sau cô anh ta nói một câu như này: Triệu Hương Nông, vừa rồi không phải anh cố ý đâu, vừa nghĩ đến em và thằng đàn ông khác...

Triệu Hương Nông bật tai lại.

Thứ bảy, Triệu Hương Nông vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Bách Nguyên Tú đang ngồi đọc sách ở trong phòng cô. Khi chạm phải ánh mắt của cô, anh ta cười với cô. Trên môi anh ta vẫn còn vết thương bị cô cắn vào tối qua, Triệu Hương Nông nhắm mắt lại một lần nữa.

Chủ nhật, cuối cùng Chicago cũng chào đón ánh nắng đã lâu không thấy. Ánh nắng khẽ hắt lên đồng tuyết ở hai bên đường, Triệu Hương Nông đứng ở bên ngoài cửa trung tâm huấn luyện trượt băng. Cũng giống như lần đầu tiên đến đây, Triệu Hương Nông neho mắt đánh giá tòa kiến trúc cũ kỹ kia, trên bức tường loang lổ là bầu trời trong xanh chưa bị những tòa nhà cao tầng che khuất. Triệu Hương Nông ngẩng đầu, ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm.

Cũng không biết bao lâu sau, ánh mắt của Triệu Hương Nông rời khỏi bầu trời trên đỉnh đầu, bầu trời phẳng lặng ấy vẽ ra một đường chân trời, có một bóng dáng cao gầy đứng ở đường chân trời ấy, đứng dưới bầu trời xanh.

Đeo kính lên, Triệu Hương Nông mặt vô cảm đi qua bóng người ấy. Phía sau có tiếng bước chân đuổi theo, cùng cô bước vào cửa lớn của trung tâm trượt băng.

Một lúc sau, anh lên tiếng: "Triệu Hương Nông, tuần trước em không đến."

Triệu Hương Nông không buồn để ý, cô chào hỏi mấy người mình bắt gặp. Chỗ quẹo tiếp theo anh kéo áo cô, nói to hơn một chút: "Tôi đã từng đến chỗ em làm việc tìm em."

Triệu Hương Nông liếc bàn tay đang kéo áo cô: "Tổng Ngọc Trạch, bỏ tay ra!"

Tổng Ngọc Trạch thoáng nhú mày, không có ý định buông tay.

"Anh nói lần trước anh đến chỗ tôi làm việc tìm tôi?" Triệu Hương Nông nhếch miệng mỉm cười.

Tổng Ngọc Trạch gật đầu.

"Anh không tìm thấy tôi, vì đồng nghiệp của tôi nói với anh là tôi không ở đó." Triệu Hương Nông thở dài: "Thực ra hôm đó tôi có ở đó, là tôi bảo cô gái kia nói với anh như vậy."

Tổng Ngọc Trạch càng nhú chặt lông mày.

"Vẫn không đoán ra sao?" Triệu Hương Nông lấy chiếc kính luôn khiến cô khó chịu trên mặt cô xuống, dùng chiếc kính gõ lên đầu Tổng Ngọc Trạch: "Đồ ngốc, ý của tôi rất rõ ràng, đó là vì tôi không muốn gặp lại anh nữa."

Dứt lời, nhân lúc Tổng Ngọc Trạch đang ngẩn người, Triệu Hương Nông gỡ tay anh ra. Đeo kính lên, cô đi về phía phòng làm việc của chú Chung.

Lúc sắp mở cửa phòng làm việc của chú Chung thì Tổng Ngọc Trạch đuổi theo ngăn cô lại: "Triệu Hương Nông, tôi không nghĩ ra lý do khiến chúng ta không gặp lại nhau."

Đúng là người đơn giản! Cũng giống như công thức một cộng một bằng hai của người đàn ông này, Triệu Hương Nông có cách để đối phó với hạng người.

"Tổng Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông nhếch miệng nở nụ cười với Tổng Ngọc Trạch: "Có phải đã ném được lợi lộc nên cảm thấy tiêu tiền của phụ nữ cũng chẳng sao cả, còn rất dễ kiếm nữa không? Lúc này anh bám lấy tôi chính là anh đang nghĩ, không chừng có thể kiếm được tám séc 500 nghìn nữa?"

Bầu không khí lập tức trùng xuống, vài giây sau Tổng Ngọc Trạch nghiêng người nhường đường, Triệu Hương Nông mở cửa phòng làm việc của chú Chung.

Rời khỏi phòng làm việc của chú Chung, Triệu Hương Nông đứng ở tận cuối hành lang, ngẩng đầu đón lấy ánh nắng, nhắm mắt lại.

Ban nãy, cô nói với chú Chung đây là lần cuối cùng cô xuất hiện ở nơi này.

"Chú nghĩ, cháu sẽ còn đến đây, chú sẽ giữ lại mọi thứ, kể cả tủ chứa đồ của cháu." Chú Chung nói như vậy.

Người này dựa vào cái gì mà vô đoán như vậy? Đối mặt với khuôn mặt thật thà của chú Chung, Triệu Hương Nông không biết vì sao lại cảm thấy chột dạ, trong lúc chột dạ cô lại nhấn mạnh một lần nữa: "Không đâu, lần này chú đoán sai rồi, sau này cháu thật sự sẽ không đến đây nữa."

Đúng thế, Triệu Hương Nông nghĩ, về sau cô nhất định sẽ không đến đây nữa, bởi vì cô sắp kết hôn rồi.

Xếp lại từng đôi giày trượt băng bị chất đống một cách bừa bãi, nhẹ nhàng chạm vào bề mặt của những chiếc giày, thắt lại dây giày, dùng bàn chải cọ sạch vết bẩn trên mặt giày. Lần này Triệu Hương Nông làm việc chăm chú hơn bất cứ lúc nào khác, chỉ là ánh mắt vẫn luôn dừng lại trên bóng lưng của cô cùng với bóng người hất lên từ chứa đồ khiến cô thấy phiền lòng.

"A..." Con đau bất ngờ khiến Triệu Hương Nông kêu lên theo phản xạ.

Ngay tức khắc, ngón tay bị lưỡi dao cửa rách chảy máu, Triệu Hương Nông ngẩn ngơ nhìn ngón tay bị thương của mình.

Cùng với tiếng chửi thề, bàn tay của cô được một bàn tay lớn hơn nắm lấy, chiếc khăn tay màu lam quấn lấy ngón tay cô. Triệu Hương Nông ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô.

Tổng Ngọc Trạch lấy thuốc bôi lên vết thương. Đợi đến khi anh bôi thuốc cho cô xong, Triệu Hương Nông lạnh nhạt nói một tiếng cảm ơn, sau đó cô không để ý đến Tổng Ngọc Trạch nữa mà tiếp tục làm công việc cô vừa làm.

Tổng Ngọc Trạch không rời đi, anh bắt đầu cùng cô sắp xếp giày trượt băng. Khi tay của anh và cô vô tình chạm vào nhau thì cô nhanh chóng né tránh.

Sau một lúc trầm mặc.

"Tôi đã quyên góp 500 nghìn kia cho tổ chức từ thiện rồi." Tổng Ngọc Trạch khẽ nói.

Triệu Hương Nông dừng tay lại, ngẫm nghĩ giây lát, cô hít sâu một hơi rồi đứng dậy, Tổng Ngọc Trạch cũng đứng dậy theo.

"Đó là chuyện của anh, anh nói với tôi thì cũng chẳng có ý nghĩa gì." Triệu Hương Nông hờ hững nói với Tổng Ngọc Trạch. Nói xong Triệu Hương Nông đi lướt qua người anh.

Nửa tiếng sau, ở giữa con đường gần trung tâm trượt băng, Tổng Ngọc Trạch nằm dưới một chiếc xe, Triệu Hương Nông quỳ sụp bên cạnh Tổng Ngọc Trạch, vừa gào khóc vừa liên tục cầu cứu những chiếc xe và đám người đi qua chỗ cô.

Cuối đông, bóng đêm, ánh đèn rực rỡ, con đường dài, lớp tuyết trải dài trước mắt.

Giọng nói đó vẫn đang vang vọng:

"Cầu xin mọi người, xin mọi người giúp tôi, xin mọi người cứu Tổng Ngọc Trạch..."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Những năm tháng hồn nhiên (04)

Trong những năm tháng đầy mộng mơ, Triệu Hương Nông cũng từng mơ giấc mơ anh hùng cứu mỹ nhân. Năm Triệu Hương Nông 15 tuổi, có một chàng trai tên là Bách Nguyên Tú đã đỡ được cô đang rơi từ trên lưng ngựa xuống. Năm Triệu Hương Nông 24 tuổi, có một chàng trai tên là Tổng Ngọc Trạch dùng cơ thể của mình để ngăn chiếc xe đang lao về phía cô.

Ôm lấy người đàn ông đang nhắm nghiền mắt nằm bất động kia, Triệu Hương Nông vừa gào khóc vừa cầu cứu những người xung quanh.

Triệu Hương Nông cũng không biết vì sao lại ra nông nỗi này, Tổng Ngọc Trạch không nên đuổi theo cô. Nửa tiếng trước, khi rời khỏi trung tâm trượt băng cô không ngồi xe bus hay để cô Rice đón, cô men theo một con phố không rõ tên mà đi. Trong lúc lơ đãng, cô quay đầu lại liền nhìn thấy Tổng Ngọc Trạch.

Cô dừng bước quay đầu lại nhìn anh, anh cũng đứng yên nhìn về phía cô. Trời đã sẩm tối, ánh đèn của tấm biển quảng cáo khiến bóng dáng người kia bị ngược sáng, cô không thể nào nhìn rõ về mặt của anh.

"Tổng Ngọc Trạch, cả cái đất Chicago này đều biết Triệu Hương Nông sắp kết hôn rồi." Triệu Hương Nông lạnh lùng nói.

Dường như Tổng Ngọc Trạch không hiểu lời cô nói, anh chỉ hỏi cô: "Chú Chung nói về sau em sẽ không đến trung tâm nữa. Triệu Hương Nông, tôi hy vọng em vẫn có thể đến nơi này."

Ha! Đây đúng là một người vẫn luôn sống trong Vườn Địa Đàng.

Lùi lại mấy bước, Triệu Hương Nông ngẩng đầu nhìn Tống Ngọc Trạch: "Nhưng làm sao đây? Tống Ngọc Trạch, tôi bỗng mất đi hứng thú với nơi này rồi. Khi tôi hết hứng thú với một thứ thì tất cả mọi thứ đều biến thành đồng sắt vụn đầy mùi nghèo khổ, tôi nói như vậy anh đã hiểu chưa?"

Anh lạnh nhạt đáp lại một tiếng.

Triệu Hương Nông bỏ lại Tống Ngọc Trạch tiếp tục đi về phía trước. Bóng đèn hai bên đường đã bật lên, Triệu Hương Nông đứng ở giao lộ chờ đèn xanh bật sáng. Ở bên kia đường có một chiếc xe taxi, cô cần phải đi qua đó rồi bắt xe về nhà. Sau khi về nhà cô sẽ dùng một mồi lửa để đốt chiếc kính đen và bộ quần áo rẻ tiền trên người, giống như cô đốt mọi thứ liên quan đến trượt băng năm đó.

Bước sang tháng ba, cô sẽ gả cho Bách Nguyên Tú, người đàn ông mà khi cô 15 tuổi cô đã muốn lấy làm chồng.

Hình như đèn giao thông hôm nay lâu hơn những lúc khác, lâu đến nỗi khiến Triệu Hương Nông phát phiền, càng khiến Triệu Hương Nông phiền lòng hơn là người ở phía sau cô.

Hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay, quay đầu, lao về phía Tống Ngọc Trạch.

"Tống Ngọc Trạch, khiến anh không thể trụ lại ở cái đất này là một chuyện đơn giản với tôi, nếu như anh còn tiếp tục hành vi ấu trĩ của mình." Triệu Hương Nông hung dữ cảnh cáo Tống Ngọc Trạch.

Ánh mắt Tống Ngọc Trạch lướt qua bả vai của cô, vẻ mặt thản nhiên: "Tôi cũng biết hành vi hiện tại của tôi hơi ấu trĩ. Tôi cũng không có cách nào hiểu bản thân hiện tại rốt cuộc muốn làm gì. Triệu Hương Nông, tôi nghĩ tôi phải nói cho em một chuyện, tôi đã dùng danh nghĩa của em quyên góp 500 nghìn kia cho tổ chức từ thiện."

"Cho nên?" Triệu Hương Nông nghiêng răng nói, bây giờ cô không rảnh để lý giải ẩn ý của Tống Ngọc Trạch, không, phải nói là không muốn.

"Tôi cũng không biết." Giọng nói và vẻ mặt anh đều rất bình thản: "Tôi có thể dự cảm được là nếu tôi nói chuyện này cho em, sau này em sẽ luôn nhớ tôi. Dù cho em trở thành vợ của người khác, em cũng sẽ nhớ tôi. Nhưng lỡ như tôi không nói chuyện này cho em, thì em sẽ nhanh chóng quên mất từng có một người lần lượt đóng những vai khác nhau ở một số khoảng thời gian trong cuộc đời em: Tên trộm rượu vang, Thịt tươi của Clara, A Tống ở trung tâm trượt băng... Cuối cùng, kể cả đêm tuyết em đến gõ cửa phòng tôi kia em cũng sẽ quên lãng. Ý nghĩ này gần đây luôn ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi."

Triệu Hương Nông ngậy người.

Một thoáng ngần ngại đó cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, sau đó Triệu Hương Nông mặt vô cảm nhìn Tống Ngọc Trạch: "Tôi không biết anh đang nói cái gì, tôi cũng không muốn biết."

Trong túi có một thứ đang rung lên, từng tiếng truyền đến màng nhĩ cô, rồi cô nhớ ra hẳn là Rice gọi điện tới. Triệu Hương Nông rút điện thoại ra xem, quả nhiên.

Cất bước, cúi đầu, lơ đãng áp điện thoại lên tai, nói mấy câu đơn giản rồi cúp máy. Sau khi cúp máy, Triệu Hương Nông nghe thấy có mấy tiếng hô hoán hòa lẫn vào nhau. Khi chăm chú lắng nghe, Triệu Hương Nông mới nghe rõ những người kia đang nói cái gì. Bọn họ nói, mau chạy đi.

Tiếng còi xe chói tai vang lên, trong ánh đèn chói mắt, Triệu Hương Nông mới phát hiện cô đang đứng ở giữa đường.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh! Nhanh đến nỗi cô không có thời gian để suy nghĩ. Chiếc xe ô tô mất lái như mang theo cơn gió trên con đường dài lướt qua tai cô. Cô chỉ biết đứng ngẩn ở đó nhìn chiếc xe đang lao về phía mình. Đó là chiếc xe Ford màu đỏ thẫm, thậm chí cô còn nhìn rõ vẻ mặt của người đang ngồi bên trong xe. Đó là một người đàn ông da trắng có tướng mạo khá kỳ quái, trên gương mặt của hắn ta viết đầy ý nghĩ: Đứng là đen đuôi, đừng ngay phải một con điên tự tìm chết.

Triệu Hương Nông đã từng xem một bộ phim tên là "Một trăm cách để chết". Bộ phim nói về một người đàn ông tên Jack muốn tự sát, một trăm cách chết mà anh ta bày ra đều có kết quả là anh ta không thể chết được. Trong một trăm cách chết đó có một trường hợp giống cô, kẻ đen đuôi là người thanh niên tốt bụng đã cứu anh ta vào giây phút nguy ngập nhất. Cảnh cuối của bộ phim là Jack chống gậy đến dự lễ tang của chàng trai trẻ kia.

Cũng giống với tình tiết trong phim, Triệu Hương Nông không chết vì Tống Ngọc Trạch đã cứu được cô. Đợi lúc cô hoàn hồn lại thì Tống Ngọc Trạch đã nằm dưới chân cô rồi. Cô bị Tống Ngọc Trạch đẩy ngã xuống đất, đầu chiếc xe Ford màu đỏ thẫm cách cô mười mấy bước chân, còn nửa người Tống Ngọc Trạch nằm dưới xe.

Tỉnh táo lại, Triệu Hương Nông bò đến chỗ Tống Ngọc Trạch, đôi tay sợ hãi cuống quýt chạm vào người Tống Ngọc Trạch. Cô nghe thấy giọng nói nghẹn ngào thất thanh của mình vang lên. Có người báo cảnh sát, có người phụ trách ngăn dòng xe lại, có người xuống xe, có người đứng xem, có người nói với cô như này: "Cô gái à, tôi là bác sĩ, tôi có thể giúp cô, nhưng tôi cần cô buông anh ấy ra."

Tống Ngọc Trạch nằm bất động trong lòng cô, Triệu Hương Nông thần thờ ôm anh.

Người kia lại nói: "Cô gái, đừng lo lắng. Theo phán đoán của tôi thì bạn cô chỉ bị chấn động não nhẹ dẫn đến hôn mê tạm thời."

Đang dở trẻ con sao, rõ ràng người Tống Ngọc Trạch bị xe đụng bay mà.

"Anh đang lừa tôi, chàng trai cứu Jack đã chết rồi."

Đúng thế, kẻ xui xẻo cứu Jack cũng nằm bất động trên đường giống như Tống Ngọc Trạch. Triệu Hương Nông càng ôm chặt Tống Ngọc Trạch hơn, những cảnh tượng rõ nét trong phim khiến Triệu Hương Nông hoảng hốt, hoảng hốt đến nỗi cô nói năng mà không suy nghĩ, những lời dẫu trong đáy lòng của cô cứ như vậy mà tuôn ra.

"Tống Ngọc Trạch, anh không thể chết, bây giờ vẫn chưa đến mùa hạ. Tống Ngọc Trạch, anh có nghe thấy không, bây giờ vẫn chưa phải là mùa hạ, nên anh không thể chết."

"Vì sao?" Có một giọng nói hỏi cô.

Vì sao ư? Triệu Hương Nông cố gắng nghĩ, ừm, cô nghĩ ra rồi.

"Bởi vì chỉ khi nào đến mùa hạ, cây táo trong vườn thực vật mới ra hoa, một khoảng vườn màu trắng, anh mở cửa ra là có thể nhìn thấy. Hương hoa trong gió sẽ bay đến phòng của anh, nói với anh rằng mùa hạ đến rồi."

"Triệu Hương Nông."

"Ừm."

"Em đang khóc à?"

Một bàn tay vươn về phía mặt cô, chậm chạp lấy đi mắt kính của cô rồi dùng tay áo lau đi những giọt nước mắt rơi đầy trên khuôn mặt cô, sau đó ngón tay khẽ lau đi giọt nước mắt vương trên khóe mắt cô.

Đôi mắt Triệu Hương Nông nhìn thấy Tống Ngọc Trạch một cách rõ ràng, một Tống Ngọc Trạch động đậy.

Sau này, Triệu Hương Nông mới biết trước cửa sổ nhà Tống Ngọc Trạch không hề có cây táo không ra hoa, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy những cây táo không ra hoa mà Tống Ngọc Trạch miêu tả trong đêm tuyết đó nhất định tồn tại. Những bông hoa táo nở đầy trên cây, vừa mở cửa ra, hương hoa táo liền bay vào phòng, sau đó, mùa hạ đến rồi.

Lúc rời khỏi bệnh viện đã là 9 giờ hơn, bộ phận bị thương nặng nhất của Tống Ngọc Trạch là phần đầu, Triệu Hương Nông bảo Rice ở lại bệnh viện để xử lý những việc còn lại.

Trước khi đi, Triệu Hương Nông hỏi Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, có cần thông báo với người nhà của anh không?"

Tống Ngọc Trạch không trả lời cô, anh chỉ nói với cô đi đường cẩn thận. Cô đi rất vội vàng, thậm chí còn quên cả việc cảm ơn Tống Ngọc Trạch.

Quên nói cảm ơn là vì lòng Triệu Hương Nông rất hoảng loạn, cô luôn cảm thấy có cái gì đó không giống. Về sau, Triệu Hương Nông thường nghĩ có phải là vì tiếng "Cảm ơn" mà cô đã quên mất kia đã mắc kẹt ở trong lòng quá lâu, rồi đã trở thành nỗi bận lòng hay không.

Thứ hai, Triệu Hương Nông nói với Bách Nguyên Tú đang đỗ xe trước cửa nhà cô chuẩn bị đón cô đi làm: "Bách Nguyên Tú, đừng làm những chuyện như này nữa, tôi sẽ không chạy đâu."

Sau khi Triệu Hương Nông dứt lời, Bách Nguyên Tú nhìn xoáy vào cô. Không biết vì sao, dưới ánh mắt của anh ta Triệu Hương Nông lại cảm thấy chột dạ.

Vừa rồi, cô đã nói là "chạy"!

"Anh biết rồi, chuyện em không thích thì dù thế nào anh cũng sẽ không làm." Bách Nguyên Tú ôm lấy cô.

Triệu Hương Nông đứng im, nghe Bách Nguyên Tú nói đùa với cô giống như trước kia: Anh không muốn để em cắn anh nữa đâu.

Đứng ở chỗ cũ, Triệu Hương Nông vẫy tay với Bách Nguyên Tú rồi đi về phía tàu điện ngầm.

Một ngày chủ nhật nữa lại đến, Triệu Hương Nông đến bệnh viện, bác sĩ nói với cô Tống Ngọc Trạch đã làm thủ tục xuất viện vào thứ tư. Sau khi biết sức khỏe Tống Ngọc Trạch không có gì đáng ngại, Triệu Hương Nông đã bỏ ý định đến nhà anh.

Tháng hai đến thật mau. Tuần đầu tiên của tháng hai, rất nhiều người đang bàn tán một đoạn quảng cáo. Tiểu thư Clara của gia tộc de Gaulle đã đăng một đoạn quảng cáo tò tình thông qua một hãng truyền thông lớn. Đương nhiên, cô ta không chỉ rõ danh tính đối phương, nhưng mọi người đều biết có một chàng trai khiến Clara chết mê chết mệt. Mọi người đều đang phỏng đoán người may mắn kia rốt cuộc là ai. Bọn họ đều đoán rằng người may mắn kia có lẽ đến từ châu Á, bởi đoạn quảng cáo mà Clara đăng lên là dùng tiếng Trung. Thậm chí, cô gái một chữ tiếng Trung cũng không biết còn tự cho là thông minh khi thêm vào câu tuyên ngôn tình yêu: Này anh yêu, một ngày nào đó em sẽ khiến anh quỳ dưới gấu váy của em. Đương nhiên, em cũng có thể quỳ dưới gấu quần của anh.

Triệu Hương Nông vẫn nhớ vì câu tuyên ngôn tình yêu này mà Clara còn đặc ý gọi điện thoại cho cô.

Cuối tuần thứ hai của tháng hai, nhà thiết kế váy cưới người Italia đã đến Triệu công quán. Khi thử váy cưới, Triệu Hương Nông nhận ra chỉ còn hơn nửa

tháng nữa là đến ngày kết hôn của cô rồi.

Mặc váy cưới xong, Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú đứng ở trước gương. Trong gương là đôi nam nữ giống như người mẫu trên tạp chí váy cưới, vô cùng xứng đôi.

Tối nay, Bách Nguyên Tú ở lại Triệu công quán dùng bữa tối. Sau khi ăn xong, anh ta đi theo Triệu Hương Nông giống như nhiều lần trước đây. Bình thường bọn họ sẽ dành thời gian này để về phòng Triệu Hương Nông, vừa nghe nhạc hàn huyền vừa thư giãn.

Lúc mở cửa phòng, Bách Nguyên Tú thoáng sững sờ nhìn bóng người đang chặn trước cửa vào.

"Tiểu Nông..." Bách Nguyên Tú vô thức gọi cô.

Một lát sau, Bách Nguyên Tú nhận được câu trả lời như này: "Sáng mai tôi phải đáp chuyến bay sớm đến New York, tôi cần nghỉ ngơi sớm."

Bách Nguyên Tú cảm thấy lời này rất có lý, gần đây Triệu Hương Nông vẫn luôn bận rộn với công việc, như thể tất cả mọi chuyện đều dồn lên người cô. Theo như lời hẹn trước kia của hai người, đợi sau khi buổi từ thiện trung tuần tháng hai kết thúc thì cô có thể xin nghỉ một tháng để kết hôn.

Lần này cô phải đến New York một tuần, cô đã từng đồng ý với anh ta, sau khi từ New York về cô sẽ ngoan ngoãn làm cô dâu của anh ta.

Không biết vì sao một tuần lễ kia khiến Bách Nguyên Tú cảm thấy hoang mang.

"Anh có chút việc cần xử lý ở New York, hay là ngày mai anh đi New York cùng em. Anh có thể vừa xử lý công việc vừa ở bên cạnh em." Bách Nguyên Tú nói.

"Không cần đâu Bách Nguyên Tú. Tôi đi vì công việc."

Bách Nguyên Tú lại nghe thấy cô gọi cả tên lẫn họ của mình, anh ta rất muốn nói với cô: "Tiểu Nông, đã lâu anh không nghe thấy em gọi anh là Nguyên Tú rồi."

Nhưng cuối cùng anh ta vẫn không có can đảm để nói.

Cuối cùng, Bách Nguyên Tú vươn tay chạm vào tóc mai của cô, nói: "Được, vậy anh ở đây chờ em."

Ánh đèn ở hành lang chiếu xuống khuôn mặt cô, cũng phủ lên bờ môi cô, căng mọng. Bàn tay từ tóc mai đi xuống, nghiêng mặt, cô lại xoay mặt đi một lần nữa, nụ hôn của anh ta rơi xuống cằm cô.

Hai người không nói gì, một thoáng trầm mặc trôi qua, Bách Nguyên Tú nói một câu chua chát.

"Vậy anh đi đây."

"Đi đường cẩn thận."

Rõ ràng ẩn sau câu "Đi đường cẩn thận" kia là một cái thờ phào nhẹ nhõm, Tống Ngọc Trạch cắn chặt răng lựa chọn ngó lơ nó.

Đợi đến khi Bách Nguyên Tú quay đi, Triệu Hương Nông xoay người vào phòng. Vừa bước qua khung cửa, định đóng cửa lại thì nghe thấy Bách Nguyên Tú nói:

"Anh có quen người kia không?"

Triệu Hương Nông không đáp mà tiếp tục đóng cửa.

"Nếu như anh nhất định phải biết tên kia là ai thì sao?"

Dừng lại động tác, Triệu Hương Nông nói: "Nguyên Tú, tôi chưa từng có ý định đi điều tra cô gái anh ôm ấp dưới chung cư nhà anh trong cái đêm trước lễ đính hôn của chúng ta là ai."

Tiếng bước chân đầy hỗn loạn đi xa dần, giống như đang chạy trốn khỏi đó.

Triệu Hương Nông đóng cửa phòng lại.

P.s: Chia buồn với Bách cận bã tuần sau bị cho leo cây, A Nông đi hẹn hò với A Tống đây:3

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Những năm tháng hồn nhiên (05)

Sáng thứ hai, trời quang, khi Triệu Hương Nông kéo vali ra khỏi phòng liền nhìn thấy Bách Nguyên Tú đang đợi cô ở ngoài phòng khách. Trong tay anh ta cầm bữa sáng ở nhà hàng lâu đời mà cô thích, đáng vẻ anh ta ung dung như thể chuyện tồi qua chưa từng xảy ra.

Bách Nguyên Tú và Triệu Hương Nông cùng đi đến sân bay, anh ta ôm cô thật lâu dưới ánh mắt ngưỡng mộ của người đồng nghiệp cùng đi New York với cô.

"Nguyên Tú, máy bay sắp cất cánh rồi." Triệu Hương Nông vẫn đứng lặng trong vòng tay của anh ta giống như nhiều lần gần đây, cô lên tiếng nhắc anh ta.

Người đang ôm cô làm như không nghe thấy, Triệu Hương Nông giẫy giụa thì anh ta mới buông cô ra, nhìn cô và nói: "Đến New York thì gọi điện cho anh."

Triệu Hương Nông gật đầu, xoay người đi cùng với đồng nghiệp.

"Tiểu Nông," Bách Nguyên Tú gọi cô lại.

Triệu Hương Nông dừng bước, Bách Nguyên Tú bước về phía cô.

"Lúc nào em về Chicago anh sẽ đón em."

"Em sẽ về đúng thời gian chứ?"

Ngoảnh đầu lại, Triệu Hương Nông nở nụ cười với Bách Nguyên Tú. Ở một khoảng cách gần cô có thể nhìn thấy vẻ mặt nhẹ nhõm của anh ta. Thời gian khiến con người có sự ngầm hiểu giữa tâm hồn với nhau, Triệu Hương Nông nghĩ, có lẽ giây phút này Bách Nguyên Tú nhất định đã dự cảm được điều gì đó.

Vẫy tay chào Bách Nguyên Tú, Triệu Hương Nông rào bước đuổi theo đồng nghiệp.

Vừa đến New York, Triệu Hương Nông lập tức lao vào guồng quay công việc bận tới tấp mất ngủ. Do buổi tiệc từ thiện được tổ chức khá gấp rút nên thời gian của bọn họ là có hạn. Thêm vào đó, buổi tiệc ngày hôm đó còn phải được tổ chức cùng một lúc với buổi tiệc diễn ra ở Chicago nên mỗi khâu đều không thể xảy ra sai sót. Việc nan giải hơn chính là kinh phí tổ chức buổi từ thiện có hạn, cộng thêm việc không đủ nhân viên nên ngoài làm việc ở bộ phận công tác tuyên truyền ra, Triệu Hương Nông còn phải làm những công việc lật vật ở hậu trường. Lần này, người cùng Triệu Hương Nông đến New York là trợ thủ đắc lực của Tổng Liên Tổ, đó là người phụ nữ Đức nổi tiếng nghiêm cẩn. Phần lớn thời gian cô ta đều nghiêm mật làm cho Triệu Hương Nông không dám hó hé một lời, chỉ có thể mang giày da quanh quẩn trong khu vực sân khấu để chờ sai bảo.

Để hoàn thành nhiệm vụ kịp thời, những người kia hoàn toàn không có một chút gì gọi là thương hoa tiếc ngọc. Thế nên, Triệu Hương Nông làm tất cả mọi việc, nhiều nhất là công việc vận chuyển.

Sau một ngày làm việc, chân cô bị giày da cọ sát đến phỏng rộp lên. Ngay cả thời gian để mua một đôi giày thoải mái cô cũng không có. Khi đã thực sự quá đau, Triệu Hương Nông nói tình trạng của mình cho người phụ nữ Đức.

"Triệu Hương Nông, ở đây cô không phải là người thừa kế nhà họ Triệu." Người phụ nữ Đức đang bận bù đầu nổi sung quát cô.

Lượng công việc nặng nhọc khiến Triệu Hương Nông về phòng liền chìm vào giấc ngủ, những vết phỏng rộp ở chân có đau cỡ nào cũng bị giấc ngủ và mồ hôi đánh bại dễ dàng.

Một ngày trước buổi từ thiện, Triệu Hương Nông thờ phào một hơi mới nhớ ra mấy chuyện kỳ quái xảy ra với cô vào mấy ngày gần đây.

Triệu Hương Nông cúi đầu nhìn đôi giày của mình, bây giờ đôi giày mà cô đang đi hơi lạ. Cuộc sống ở New York rất đơn giản: ăn cơm ngủ nghỉ thức dậy đúng giờ, rửa mặt thay quần áo đi giày đều diễn ra trong lúc cô vô cùng buồn ngủ. Cô cũng không biết rốt cuộc đây là ngày thứ mấy cô mang đôi giày hiện tại. Cô chỉ biết lúc mình đi qua những khung sắt đáng sợ kia thì nhận ra không biết từ lúc nào đôi giày của cô đã biến thành đôi giày lười hết sức thoải mái. Sau đó cô phát hiện những vết phỏng rộp dường như cũng tự nhiên mà lành lại. Vì hai chuyện này mà Triệu Hương Nông lại liên tưởng đến những chuyện nhỏ nhặt không dễ nhận ra. Ví dụ như, lúc cô định làm nốt những việc chưa làm xong thì nhận ra đã có người hoàn thành, ví dụ như bữa ăn của cô hình như còn có nhiều món tráng miệng kiểu Trung hơn đồng nghiệp của cô, ví dụ như lần nào cô về phòng cũng thấy cái chăn lộn xộn của mình đã được gấp gọn gàng, ví dụ như...

Nhìn đôi giày của mình, Triệu Hương Nông nói những chuyện mà cô cho là kỳ lạ cho đồng nghiệp của mình. Câu trả lời mà cô nhận được là một câu trả lời đầy vẻ mờ ám: "Tôi đoán, nhất định là một người đàn ông yêu thầm cô làm đấy."

Không biết vì sao giây phút ấy khi nghe thấy câu nói đùa kia, Triệu Hương Nông lại cảm thấy hơi hốt hoảng.

Buổi tiệc từ thiện được diễn ra vào chủ nhật, cũng là ngày cuối cùng Triệu Hương Nông ở New York. Tối đó Triệu Hương Nông đóng vai trò một nhân

viên ở cánh gà, cô cầm bộ đàm trong tay đứng giữa một dàn thiết bị điện tử. Cô phụ trách khâu cuối cùng của buổi tiệc, điều khiển màn hình lớn trong hội trường. Màn hình sẽ hiện lên những khuôn mặt của thành viên trong những gia đình chịu thảm họa, vui vẻ, chán chường, ngóng đợi, đau thương, và cả những khuôn mặt vẫn mang nụ cười mỉm trên môi...

Dù thiết kế của sân khấu khá sơ sài nhưng những màn biểu diễn của những nghệ sĩ ăn mặc giản dị, khuôn mặt không có chút phấn son cùng với những lời nhắn của bọn họ gửi đến khu vực chịu thảm họa vẫn khiến buổi tiệc tràn đầy tính nhân văn.

Lúc này, Triệu Hương Nông đang bồi phục Tổng Liên Tổ. Những nghệ sĩ hàng đầu bình thường bị fan chiều hư kia đã bỏ hết lịch trình hiện tại, không nhận bất cứ khoản thù lao nào mà đến nơi này đều là nhờ vào tên tuổi của Tổng Liên Tổ.

Buổi tiệc dần đi đến hồi kết, từ về mặt của hàng ngàn khán giả cùng với những thương nhân trên hàng ghế VIP, Triệu Hương Nông biết buổi tiệc tối nay đã thành công.

Đến khâu gần cuối được kết nối với buổi tiệc ở Chicago, trên màn hình điện tử hiện lên khuôn mặt của Tổng Liên Tổ, người đàn bà xinh đẹp đó đang nói những lời hoa mỹ.

Việc mà Triệu Hương Nông cần phải làm rất đơn giản, cô chỉ cần thay cuộn băng trước thành cuộn băng ghi hình hiện trường khu vực thảm họa trong lúc kết nối với đầu cầu Chicago là được. Triệu Hương Nông thay băng rất suôn sẻ. Do coi trọng tính chân thực nên băng ghi hình dùng cuộn phim kiểu cũ không qua bất cứ công đoạn chế tác hậu kỳ nào, sau khi thay băng xong, cô vẫn cần thực hiện những thao tác thủ công với máy chiếu. Ai ngờ chỉ một thoáng bất cẩn, Triệu Hương Nông đã không may đá văng phích cắm của máy chiếu. Điều tồi tệ hơn còn ở phía sau, trong một đồng thiết bị điện tử cô hoàn toàn không biết trên tay cô đang cầm phích cắm của cái nào, giọng điệu cuồng quít của ông anh nhân viên phát ra từ bộ đàm khiến đầu óc Triệu Hương Nông càng hỗn loạn hơn.

Mất thấy phân cảnh ở đầu cầu Chicago sắp kết thúc, khi phân cảnh ở đầu cầu Chicago kết thúc, màn hình sẽ được bật lên phối hợp cùng với lời của Tổng Liên Tổ. Lúc này, cảm xúc của mọi người sẽ lên đến cao trào vì màn đồng ca của mười hai đứa trẻ ở khu vực thảm họa.

Ngành học của Triệu Hương Nông là quan hệ công chúng nên cô hiểu rõ hơn ai hết, phân đoạn cuối cùng của buổi tiệc khi ba phía cùng kết hợp là không thể thiếu được. Thở ra một hơi thật dài, Triệu Hương Nông dựa vào trực giác mà cầm phích cắm trong tay vào cái ổ điện nổi bật nhất. Phích cắm vừa chạm vào ổ điện ngay lập tức tóe ra tia lửa gần như sắp bắn vào mắt cô, Triệu Hương Nông nhắm tịt mắt lùi về phía sau theo phản xạ rồi đứng vào một người, trong giây phút hoảng hồn ấy cô được kéo vào một lồng ngực.

Hơi thở trong vòng tay ấy cô rất quen thuộc, dù cho cái ôm của bọn họ ngắn ngủi là thế.

Mở mắt ra, quả nhiên.

Tổng Ngọc Trạch, dường như ở đâu cũng có thể nhìn thấy.

"Sao anh lại ở đây..." Triệu Hương Nông lẩm bẩm.

Tổng Ngọc Trạch không đáp lại cô, chỉ một thoáng anh đã kéo cô về sau lưng mình. Anh cầm phích cắm đang nằm trên mặt đất lên, lúc này Triệu Hương Nông mới nhớ ra vẫn còn việc vô cùng cấp bách đang chờ cô làm. Nhưng lúc này so với vẻ lo lắng mấy phút trước, trái tim cô lại bình yên đến lạ. Bởi cô biết, Tổng Ngọc Trạch sẽ giúp cô, anh cũng không cần cô phải lo lắng.

Phích cắm được cắm vào cái ổ điện khó thấy nhất, âm thanh tuyệt vời của băng nhạc vang lên. Trong lúc Tổng Liên Tổ mỉm cười phát biểu thì mười mấy đứa trẻ đã xếp đội hình xong. Cùng với giọng hát thánh thót vang lên, màn hình phía sau đám trẻ hiện lên từng khuôn mặt của người dân bình thường. Trong số những gương mặt ấy có người thân, bạn bè, hàng xóm của bọn trẻ. Sau khi trải qua thảm họa, những đôi mắt đau thương trên những khuôn mặt ấy đã thể hiện cuộc đổ sức giữa con người và thiên nhiên.

Cảm xúc của giây phút này đến vô cùng tự nhiên, Triệu Hương Nông và Tổng Ngọc Trạch ngồi bên nhau nghe màn đồng ca của bọn trẻ.

Bài hát kết thúc, Triệu Hương Nông mới nhớ ra chuyện Tổng Ngọc Trạch xuất hiện một cách đột ngột, cô kéo anh đi về phía hậu trường.

"Tổng Ngọc Trạch, tại sao anh lại xuất hiện ở đây? Đừng nói với tôi đây là chuyện trùng hợp nhé." Triệu Hương Nông chống nạnh, giọng điệu đanh đá. Thực ra trong lòng cô đang dâng lên niềm vui sướng nho nhỏ vì sự xuất hiện của Tổng Ngọc Trạch.

Dường như Tổng Ngọc Trạch không bị dáng vẻ của cô dọa dẫm, anh trả lời qua quýt: "Đừng có hiểu lầm, tôi có thể cam đoan tôi không phải kẻ cuồng theo dõi. Đúng... lần này không phải trùng hợp. Vì biết em cũng ở đây nên tôi mới nhận làm một số việc."

Tổng Ngọc Trạch chỉ về một phía, giọng nói càng ngày càng nhỏ: "Công việc của tôi là lái mấy anh chàng to xác kia."

Nhìn theo hướng mà Tổng Ngọc Trạch chỉ, Triệu Hương Nông nhìn thấy mấy chiếc xe tải đang đỗ ngoài khu đất trống. Rất nhiều lần cô đã đi qua mấy "anh chàng" to xác đó. Triệu Hương Nông ngăn người nhìn chung, vô thức nói: "Vì sao phải như vậy, vì sao phải làm những chuyện như vậy..."

Đáp lại cô là sự im lặng. Cũng không biết bao lâu sau Triệu Hương Nông thu mất lại thì phát hiện lúc này Tổng Ngọc Trạch đang nhìn cô.

Dưới ánh mắt ấy, Triệu Hương Nông bỗng trở nên hốt hoảng, như thể chỉ một giây sau cô sẽ nghe được đáp án từ trong miệng anh, đáp án mà cô mơ hồ đoán được nhưng lại sợ phải nghe thấy.

Trong lúc hốt hoảng, Triệu Hương Nông gọi một tiếng: "Tổng Ngọc Trạch."

Sau khi cất lời, Triệu Hương Nông duỗi tay sờ lên đầu Tổng Ngọc Trạch, nơi bị thương khi anh bị xe đụng lần trước.

"Tổng Ngọc Trạch, đầu anh đỡ hơn chút nào chưa? Tổng Ngọc Trạch, lúc ấy tôi cũng muốn đến bệnh viện thăm anh nhưng tôi không có thời gian. Anh cũng biết tôi rất bận mà, đúng vậy, tôi rất bận." Sau khi nói năng lộn xộn, tự hỏi tự đáp, cuối cùng Triệu Hương Nông cúi đầu xuống: "Lúc ấy chắc anh đau lắm nhỉ?"

Tất nhiên phải đau rồi, khi đó cô nghe thấy rõ tiếng đầu đập vào tấm kính chắn gió. Cúi đầu, Triệu Hương Nông thầm nói: Tổng Ngọc Trạch, anh cho rằng anh là người sắt à?

Chỉ thoáng chốc, Triệu Hương Nông đã hiểu những chuyện vô cùng kỳ quái xảy ra với mình mấy ngày hôm nay, bên tai vang lên câu nói của đồng nghiệp: "Tôi đoán, nhất định là một người đàn ông yêu thâm cô lắm đấy."

Đúng là có một người đàn ông như thế thật, nhưng Triệu Hương Nông không hy vọng người đàn ông này yêu thâm mình, cô hy vọng người đàn ông này chỉ là một chàng kỵ sĩ cổ điển lãng mạn đang làm việc nghĩa.

Tổng Ngọc Trạch cho cô một đáp án khiến Triệu Hương Nông hài lòng: "Triệu Hương Nông, em đừng có nghĩ sai. Tôi chỉ cảm thấy đáng về của em nhìn rất đáng thương, rất biết múa mép khua môi nhưng lúc làm việc lại rồi tỉnh rồi mù, tôi không thể nhìn đáng về ấy của em."

Dứt lời, anh vò tóc cô rồi bồi thêm một câu: "Triệu Hương Nông, mấy ngày nay tôi đi theo em giúp em thu dọn không ít rác rưởi đâu."

Triệu Hương Nông và Tổng Ngọc Trạch sống vai ngồi trên nóc xe tải, ngắm bầu trời đêm, ngắm những ánh sao xa xôi. Nơi bọn họ đang ngồi là nơi không có những tòa nhà chọc trời ở thành phố che khuất. Bầu trời đêm cách bọn họ rất gần, gần đến mức khiến người ta rất dễ dàng có được sự hồn nhiên và vui vẻ.

Trên người cô mặc áo khoác của Tổng Ngọc Trạch, chân của hai người thả dọc theo thân xe, thỉnh thoảng lại đung đưa đung đưa. Khi cô đung đưa mạnh hơn sẽ chạm vào chân anh, anh sẽ phản kích lại, cô không chịu thua càng đập anh mạnh hơn. Cứ trêu chọc qua lại như vậy, bầu không khí vô cùng vui vẻ.

Đợi đến khi người cô nghiêng qua nghiêng lại làm cô mất thăng bằng suýt rơi xuống đất thì anh kéo cô lại. Khi anh kéo cổ áo của cô, vòng tay qua eo cô, thời gian như ngừng trôi.

Tháng hai, trong thời khắc giao mùa từ đông sang xuân. Bầu trời đêm có những đám mây mỏng tang che lấp ánh sao trên đầu họ. Có cơn gió đêm cuốn trôi mây mù, để lại bầu trời giăng kín những ánh sao.

Dưới bầu trời đầy sao ấy, khuôn mặt của anh dần tiến gần về phía cô. Hơi thở chậm chậm ghé đến của anh khiến hàng mi cô run rẩy mãnh liệt. Để hàng mi thôi run rẩy, Triệu Hương Nông dứt khoát nhắm mắt lại.

-----^^-----

"Tôi nên làm thế nào để dỗ cô ấy vui, để cho tôi, có thể ngậm lấy cánh môi cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Những năm tháng hồn nhiên (06)

Dưới bầu trời đầy sao ấy, khuôn mặt của anh dần tiến gần về phía cô. Hơi thở chậm chậm ghé đến của anh khiến lông mi cô run rẩy mãnh liệt. Để lông mi thôi run rẩy, Triệu Hương Nông dứt khoát nhắm mắt lại.

Những lọn tóc mềm mại rũ trước trán anh chạm vào trán cô, môi anh hôn lên đầu mũi và cuối cùng là đôi môi cô.

Bờ môi mềm mại chạm khê vào môi cô, cô không có ý định né tránh hay đáp lại. Anh ngậm lấy cánh môi cô, khê mút, thả ra, đầu lưỡi dịu dàng mon trôn cánh môi dưới của cô.

Gần đó bỗng có người đi về phía hai người đang ngồi, kẻ say sin đang lè nhè chửi rủa, những âm thanh kia chui vào màng nhĩ của cô. Đợi cô tỉnh táo lại thì phát hiện ra lưỡi anh đang định cạy mở hàm răng của cô.

Xoay mặt đi, Triệu Hương Nông lúng túng nói một câu: "May mà anh bắt được tôi nếu không thì tôi đã rơi xuống đất rồi."

Đáp lại cô là sự im lặng, anh vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi.

Triệu Hương Nông nói tiếp: "Tổng Ngọc Trạch, anh có xem đoạn quảng cáo tỏ tình mà Clara đăng không. Tôi đoán, đối tượng mà đoạn quảng cáo kia hướng đến là anh. Tổng Ngọc Trạch tôi nói cho anh nhé, Clara được cánh đàn ông công nhận là cô gái Pháp mơ mộng nhất đấy. Không chỉ có thế, cô ấy còn là một trong số những người thừa kế của gia tộc de Gaulle. Cô ấy còn được cha mình yêu chiều hơn cả anh trai mình, mặt xinh dáng chuẩn. Còn có, lời thoại trong đoạn quảng cáo của cô ấy rất đáng yêu, Tổng Ngọc Trạch..."

Những lời tiếp theo bị cắt ngang, không những thế, miệng cô còn bị anh chặn lại. Một tay anh bịt miệng cô, một tay giữ lấy gáy cô khiến cô chỉ có thể nhìn thẳng vào đôi mắt của anh. Anh nói: "Nhưng cô ta sẽ không trốn trong phòng vệ sinh mắng người, cô ta sẽ không gọi tôi là 'Tên trộm rượu vang', cô ta cũng sẽ không hung dữ nói với tôi câu 'Câm miệng' bằng khẩu hình, cô ta không đẩy tôi ngã xuống hồ rồi lại cứu tôi lên, cô ta càng không lườm nguýt với chiếc cúc áo rơi vào góc tường."

"Hơn nữa, tôi còn biết, cô ta mặc quần áo của tôi chắc chắn không đẹp bằng em, cô ta mà đi giày của tôi thì sẽ què một cục, cô ta mà ngồi sau xe tôi thì nhất định sẽ không nói với tôi mấy lời kỳ quặc kia, cô ta tuyệt đối sẽ không nói mấy câu ám muội như 'Tôi sẽ bảo vệ anh' giống như Triệu Hương Nông."

Anh rũ mắt xuống, ánh mắt rơi xuống cánh môi cô.

"Điều quan trọng nhất nhất là, môi cô ta vĩnh viễn sẽ không mềm mại như Triệu Hương Nông, chỉ cần đánh một chút son thì sẽ khiến cánh đàn ông không kìm lòng được mà nghĩ: Tôi nên làm thế nào để dỗ cô ấy vui, để cho tôi, có thể ngậm lấy cánh môi cô ấy."

Là do ánh sao quá đẹp? Nếu không vì sao trái tim cô lại mềm yếu đến vậy. Hay là? Chiếc áo khoác trên người cô quá ấm áp, ấm đến nỗi chỉ chớp mắt đã làm tan chảy trái tim và cơ thể cô.

Làm sao bây giờ? Lời mà Tổng Ngọc Trạch nói đẹp quá.

Đẹp đến nỗi dường như cô đã mê mẩn mất rồi, suy nghĩ ấy khiến cô thốt ra những lời đầy ngu ngốc.

"Tổng Ngọc Trạch, anh đừng hôn tôi."

Anh không nghe lời cô, ánh mắt vẫn dán chặt vào môi cô.

"Tổng Ngọc Trạch, anh không thể hôn tôi. Anh mà hôn tôi thì tôi cá anh sẽ mê tôi mà xem. Anh mà bị tôi mê hoặc thì thảm rồi. Với lại, tôi cũng ghét đàn ông đeo bám tôi."

Anh không buồn cãi lại.

"Anh cũng biết trên phim hay có tình tiết như này: cô gái nhà giàu và chàng trai nhà nghèo thường không có kết cục tốt đẹp. Đúng rồi, giống như bộ phim 'Titanic' ấy, nếu như Jack may mắn sống sót thì chắc chắn anh ta cũng sẽ không đến được với Rose. Mà ba tôi nhất định còn khó chơi hơn mấy nhân vật phản diện trong phim."

Dự cảm được một số chuyện sắp xảy ra, cô tốn công nói những lời như này cho anh và cũng là cho chính bản thân mình.

"Tổng... Tổng Ngọc Trạch, về Chicago tôi sẽ lập tức kết..."

Triệu Hương Nông không thể nói ra những lời tiếp theo.

Tổng Ngọc Trạch hôn cô.

Ban đầu cô có giãy giụa, nhưng anh đã cảnh cáo cô: Triệu Hương Nông, nếu không muốn cả hai cùng rơi xuống đất thì ngồi yên cho tôi.

Đợi đến khi lưỡi anh định cạy mở hàm răng cô lần nữa, cô mới nhớ ra kỳ thực tay mình vẫn có thể làm một số việc. Ví dụ chống tay lên ngực anh rồi đẩy anh ra, tuy sức lực yếu ớt nhưng cũng xem là có chút phản kháng.

Anh dừng lại, tỳ trán vào trán cô, giọng nói trầm khàn: "Triệu Hương Nông, chỗ bị xe đụng vào rất đau."

Giọng nói trầm khàn và nội dung của câu nói ấy giống như là mê dược. Bàn tay đang phản kháng kia từ từ nín lại, cổ áo anh. Chiếc hôn lại ập đến, cô để mặc lưỡi của anh len vào, quấn quýt với môi lưỡi cô.

Khi lưỡi anh đang trêu đùa cô, tâm trí cô vô cùng rối bời. Trong lúc ý thức mơ hồ cô nghĩ Tổng Ngọc Trạch của tối nay hình như không giống với Tổng Ngọc Trạch nhiệt tình đến mức ngốc nghếch lúc bình thường một chút nào. Rốt cuộc chỗ nào không giống cô cũng không biết, cô chỉ biết trong nháy mắt Tổng Ngọc Trạch đã trở nên đeo miệng, rất biết nói những lời hoa mỹ. Những câu từ đẹp đẽ kia được thốt ra từ miệng Tổng Ngọc Trạch chân thành hơn bất cứ người nào khác, rồi sau đó khiến người ta đắm say.

Tâm trí đã phục tùng hơi thở của anh trước tiên, sau đó là cơ thể cô.

Một tay nín chặt lấy cổ áo anh, một tay quán lấy thắt lưng anh, để mặc cho anh hôn xuống xương quai xanh, mặc cho bàn tay đang giữ gáy cô trượt xuống dưới. Thậm chí cô còn để mặc cho bàn tay ấy du ngoạn trên lưng mình, cũng không biết là vô tình hay là cố ý mà chạm nhẹ vào khóa áo lót của cô.

Trong lúc ý thức mơ hồ, Triệu Hương Nông biết đây là đêm cuối cùng cô ở New York, ngày mai cô phải quay về Chicago. Sau đó cô sẽ rất bận rộn,

bạn kết hôn với Bách Nguyên Tú. Khi tháng ba đến, cô sẽ gả cho anh ta, và thế là thật lâu về sau người khác sẽ gọi cô là "Bà Bách".

Ý nghĩ ấy khiến cô bắt đầu trở nên chủ động, chẳng hạn như cô không hề nén hơi thở trong lồng ngực nữa, cô để chúng lướt qua đầu lưỡi, tràn ra ngoài.

Chiếc áo khoác trên người cô rơi xuống nóc xe, tiếng sột soạt vang lên khiến hai người cùng lúc dừng lại. Tay cô vẫn ôm lấy thắt lưng của anh, tay anh vẫn để trên móc khóa áo lót sau lưng cô, đôi môi của anh dừng lại trên cần cổ cô.

Khẽ thở ra một hơi, anh tựa đầu vào hõm vai cô, thở hỗn hển. Trong hơi thở ngắt quãng ấy, anh lúng búng nói một câu.

Hình như là: "Triệu Hương Nông, nếu còn tiếp tục nữa thì tôi nghĩ tôi sẽ càng muốn nhiều hơn."

Khi Triệu Hương Nông đang cố gắng nghĩ xem cô có nghe nhầm không thì anh từ từ buông cô ra.

Chiếc áo khoác rơi xuống lại được khoác lên người cô, anh cẩn thận gỡ mái tóc trong áo khoác ra, vuốt lại, ngón tay dừng bên chân mai của cô.

Ánh sáng của muôn vàn tinh tú tỏa sáng trên đỉnh đầu bọn họ.

"Triệu Hương Nông, ngày mai tôi không quay về Chicago. Ngày mai tôi phải đi New Orleans."

Buổi tiệc đã kết thúc, những nhân viên chạy đôn chạy đáo một tuần lễ vì buổi tiệc đã chìm vào giấc mộng từ lâu. Xung quanh vô cùng tĩnh lặng, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch người trước kẻ sau bước đi, bọn họ cũng trầm mặc giống như bầu không khí tĩnh lặng xung quanh.

Sau một quãng đường ngắn ngủi, Triệu Hương Nông đứng trước cửa phòng của mình, vịn tay lên nắm đấm ở cửa, Triệu Hương Nông quay đầu chúc Tống Ngọc Trạch lên đường bình an.

Cô nghĩ cô không có cách nào nói lời tạm biệt với anh, bởi bọn họ đều biết rằng từ nay về sau sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa. Thế giới rộng lớn như vậy, chỉ cần hai bên chú ý thì vĩnh viễn sẽ không còn gặp lại nhau thêm một lần nào nữa.

Tống Ngọc Trạch im lặng, anh chỉ nhìn cô. Anh xỏ tay vào túi quần jeans, dáng vẻ vô cùng ung dung phóng khoáng. Người ấy hoàn hảo làm sao, hoàn hảo như những vì sao lấp lánh trên đầu anh vậy.

Quay đầu lại, Triệu Hương Nông khẽ dùng sức, cánh cửa hé ra một khe hở.

"Triệu Hương Nông, đi New Orleans với tôi." Tống Ngọc Trạch nói với cô.

Khe hở giữa cánh cửa vẫn tiếp tục mở rộng.

"Đã bao giờ nghe đến cuộc thi motor bay cực hạn chưa? Chính là kiểu các biker phải lái xe bay qua một hàng xe tải ấy. Cuộc thi này được tổ chức vào trung tuần tháng hai hằng năm, bởi vì xem rất mãn nhãn nên rất nhiều người đến theo dõi cuộc thi, tôi hy vọng em có thể đến xem. Tôi là một trong số những biker đó, năm ngoái, tôi được giải á quân. Tôi nghĩ, nếu như em có thể đi cùng tôi thì tôi sẽ giành được giải nhất."

Triệu Hương Nông cúi đầu nhìn chân mình, ánh đèn trong phòng hắt lên đôi giày của cô. Đôi giày này là do Tống Ngọc Trạch lên đôi với đôi giày luôn khiến chân cô ngứa xức kia.

"Triệu Hương Nông, đi New Orleans với tôi. Ở đó có căn nhà mà mẹ tôi để lại cho tôi. Tôi đảm bảo em sẽ rất thoải mái khi ở đó." Tống Ngọc Trạch nói to hơn một chút: "Chúng ta chỉ cần ở đó vài ngày. Triệu Hương Nông, tôi có thể đưa em đến một nơi, sau khi em đến nơi đó em sẽ biết mình là người may mắn hay kẻ xui xẻo. Nếu như em là kẻ xui xẻo thì có khả năng chỉ sau vài tiếng đồng hồ đến cái quần cũng bị lột mất. Nếu em là người may mắn thì chưa đến vài tiếng em đã có thể mang về một đồng tiền kếp sù."

Triệu Hương Nông đang trầm tư nhủ với chính mình: Mình không cần phải biết mình là người may mắn hay là kẻ xui xẻo.

Người ở sau lưng càng nói nhanh hơn, giọng điệu đầy vui vẻ.

"Ở New Orleans ngành công nghiệp thức ăn nhanh phát triển nhất. Để khiến nhiều người biết đến mỹ thực của New Orleans, chính phủ địa phương đã phát một đoạn quảng cáo vào năm 1970, đoạn quảng cáo đó cứ thế được truyền từ người này đến người kia. Tôi rất thích nó, lời của đoạn quảng cáo là: Đến New Orleans đi! Mang theo cô gái đáng yêu nhất trong mắt bạn. Nơi đây có bia, cơm và đậu nành. Nếu như bấy nhiêu đó vẫn không đủ thì New Orleans còn có bản nhạc đồng quê cũ đến không thể cũ hơn."

Khi Tống Ngọc Trạch nói xong những lời này, cánh cửa kia cũng được mở ra hoàn toàn. Triệu Hương Nông bước qua khung cửa, cô ngoảnh lại, đối diện với Tống Ngọc Trạch, cô và anh đứng song song với nhau.

"Triệu Hương Nông, ngày mai đừng về Chicago nữa. Ngày mai hãy đi New Orleans với tôi, chỉ mấy ngày thôi. Tôi sẽ không phá hỏng hôn lễ của em, cũng sẽ không gây rắc rối cho em. Chúng ta chỉ đi chơi với nhau giống như những người bạn đồng hành chung đường mà thôi."

Triệu Hương Nông mỉm cười với Tống Ngọc Trạch.

"Tống Ngọc Trạch, anh về đi. Tôi nghĩ không có tôi thì anh vẫn sẽ giành được giải nhất."

Triệu Hương Nông vẫy tay với Tổng Ngọc Trạch.

Đóng cửa lại, nhanh chóng bật đèn lên, Triệu Hương Nông dựa lưng vào cánh cửa. Đoạn quảng cáo mà Tổng Ngọc Trạch nói cô cũng biết, hơn nữa cô cũng thích nó giống anh. Thế nhưng, cô không thể đi, có chết cũng phải cắn răng không nghĩ đến, bát com nóng hôi và những hạt đậu tương đã hấp chín vàng óng trên đó.

New York có ba sân bay lớn, người coi trọng chất lượng chuyến bay thường sẽ chọn sân bay quốc tế John F. Kennedy tọa lạc ở Queens, còn người muốn tiết kiệm chi phí, nếu thời gian cho phép sẽ chọn sân bay quốc tế Newark Liberty bờ bên kia sông Hudson. Sáng thứ hai, có người lái xe về nhà, có người đi đến sân bay John F. Kennedy, có người đi đến sân bay Newark Liberty. Triệu Hương Nông là người đi đến sân bay John F. Kennedy, Tổng Ngọc Trạch là người đi đến sân bay Newark Liberty. Vì thời gian tập trung rất ngắn ngủi, một số người chỉ hàn huyên vài câu rồi đường ai nấy đi. Triệu Hương Nông ngồi trong chiếc xe đặc phái của chính quyền New York nhìn Tổng Ngọc Trạch cùng mười mấy người công nhân ngồi trên chiếc xe tải. Hai người đều nhìn về phía đối phương, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa, Triệu Hương Nông quay đầu hờ hững nhìn về phía trước.

Sân bay quốc tế John F. Kennedy, Triệu Hương Nông đang xem đồng hồ. Lúc này trên người cô đang mặc bộ đồ cô mang từ Chicago đến, bộ âu phục màu lông đỏ trứng được cắt may vừa vặn. Khi máy bay hạ cánh xuống Chicago, cô phải tham gia một cuộc họp báo, lấy thân phận người thừa kế nhà họ Triệu đưa ra tổng kết toàn diện với buổi tiệc mà cô đã tham dự.

Vẫn còn nửa tiếng nữa, Triệu Hương Nông khoanh tay cắn ngón tay, đôi chân mang đôi giày cao gót màu gạo không ngừng đi qua đi lại. Triệu Hương Nông phát hiện mình càng tập trung tinh thần ôn lại bài phát biểu ở buổi họp báo thì tâm trí càng trở nên lơ đãng. Cuối cùng, cô nghĩ nát óc về một vấn đề, một vấn đề cần Tổng Ngọc Trạch đưa ra lời giải đáp.

p.s: Bị đứt tay nên type hơi chậmP

Mọi người có thích đến New Orleans với Tổng ca không???

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Bắt lửa (01)

Sân bay Newark Liberty, mười giờ đúng. Còn nửa tiếng nữa mới đến chuyến bay từ New York đi New Orleans, Triệu Hương Nông tức giận đứng trước mặt Tổng Ngọc Trạch đang đeo ba lô và đội mũ lưỡi trai màu đen.

Đối diện với Tổng Ngọc Trạch, có mấy lần Triệu Hương Nông định mở miệng nhưng lại không thốt nổi một lời. Thứ nhất là vì quãng đường dài mà cô vừa phải chạy đến đây khiến cô mệt đứt cả hơi, thứ hai là lúc này cô cảm thấy cái vấn đề làm cô chạy từ sân bay John F. Kennedy đến đây nhỏ nhặt tới nỗi giống như một cái cỏ, một cái cỏ đây vụng về.

Thực ra cô biết đáp án của vấn đề kia.

Màn hình quảng cáo ở sân bay đang hiển thị thời gian các chuyến bay, trong đó có chuyến bay đi New Orleans.

"Tổng Ngọc Trạch, tôi..." Triệu Hương Nông lẩm bẩm.

Tổng Ngọc Trạch vuốt tóc cô, ánh mắt từ trên khuôn mặt cô dời xuống chân cô, anh cúi balô ra rồi ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Trong ánh mắt nghi hoặc của Triệu Hương Nông, Tổng Ngọc Trạch mở balô lấy một đôi giày từ bên trong ra. Đó là một đôi giày sneaker đã giặt đến bạc phếch. Anh nâng chân cô lên cời đôi giày cao gót tám phân kia ra.

"Triệu Hương Nông, chân em vừa mới khỏi, em mà đi đôi giày kiểu này thì sẽ bị trầy sước lằn nứt đấy, đến lúc đó thì phiền phức lắm." Tổng Ngọc Trạch vừa nói vừa cời giày của cô ra.

Triệu Hương Nông cúi đầu nhìn anh, không hiểu sao sân bay ồn ào như vậy mà cô chỉ nghe thấy mỗi giọng nói của Tổng Ngọc Trạch. Không hiểu vì sao giọng nói của Tổng Ngọc Trạch như một tiếng "Két" mà cô hằng khao khát, khiến trái tim cô không tự chủ được mà thất lại.

Mấy phút sau, đôi giày sneaker nam bạc phếch kia đã thay thế cho đôi giày cao gót của cô. Đường như, Tổng Ngọc Trạch vẫn chưa hài lòng lắm, anh nhìn cô, hàng lông mày hơi nhíu lại.

Chỉ một lát sau, Tổng Ngọc Trạch lại lấy một chiếc kính gọng đen to đùng từ trong balô của mình ra, anh đeo kính cho cô, bàn tay lướt qua gò má đến thùy tai cô. Triệu Hương Nông vô thức ra lệnh cho mình nên tránh né sự tiếp xúc thân mật này, vì cô đến đây để hỏi Tổng Ngọc Trạch một vấn đề, nhưng cô chỉ ngăn người đứng ở đó. May mà Tổng Ngọc Trạch chỉ tháo hoa tai xuống cho cô, bởi chiếc hoa tai hàng hiệu đầu có hợp với đôi giày sneaker bạc phếch kia, chỉ là...

Triệu Hương Nông cup mắt không dám nhìn Tống Ngọc Trạch, vừa rồi khi ngón tay anh chạm vào thùy tai của cô thì cô nghe rõ một tiếng "Két" vang lên trong đầu cô.

"Như này ổn hơn rồi, em gái bốn mắt A Nông à." Giọng nói của anh nhuốm đầy sự vui vẻ và hài lòng.

Không biết vì sao biệt danh "Em gái bốn mắt A Nông" này lại khiến trái tim cô dấy lên một sự thích thú nho nhỏ, như thể gánh nặng trên vai đã vơi đi, khiến cô không khỏi cong miệng mỉm cười.

"Còn ngần ở đây làm gì?" Tống Ngọc Trạch khẽ kéo cô gái đang ngần ngừ kia.

"Gi cơ?" Triệu Hương Nông ngẩng đầu lên.

Tống Ngọc Trạch chỉ vào màn hình điện tử nhắc cô chuyển bay đi New Orleans sắp cất cánh rồi.

Đẩy chiếc kính gọng đen trên mặt theo phản xạ, Triệu Hương Nông làm bộ: "Tống Ngọc Trạch, ai nói tôi sẽ đi New Orleans với anh, tôi đến đây chỉ để hỏi anh một vấn đề mà thôi. Nơi kiểm nghiệm mình là kẻ xui xẻo hay người may mắn ở đâu? Tôi nghĩ mãi mà không ra."

Tống Ngọc Trạch dừng bước, ngoảnh đầu lại nhìn cô. Cô gái vẫn luôn theo đuôi anh cũng dừng lại, trừng anh.

Tống Ngọc Trạch nở một nụ cười xán lán, khiến Triệu Hương Nông nhìn đến ngơ ngẩn.

"Là sòng bạc. Ở New Orleans có ba ngành lớn, thức ăn nhanh, hiệp sĩ, và những sòng bạc đặc biệt. Triệu Hương Nông, em đã từng vào sòng bạc bao giờ chưa?" Anh hỏi cô với giọng điệu trêu chọc.

"Tất nhiên là rồi!" Triệu Hương Nông rất không vui: "Năm nào tôi với bạn bè chả đến sòng bạc ở Las Vegas một chuyến."

"Vậy ở Las Vegas em đã nhìn thấy tay cò bạc lấy quần áo thay thế cho đồng chip bao giờ chưa?"

Chuyện đó thì chưa, Triệu Hương Nông lắc đầu, chỉ là... Ánh mắt của Tống Ngọc Trạch liếc đi đâu vậy... Triệu Hương Nông vội vàng nắm chặt quần áo của mình, nói lấp bắp: "Tống Ngọc Trạch, tôi không coi đồ."

Tống Ngọc Trạch càng cười tươi hơn, giọng anh lộ chút vẻ xem thường: "Triệu Hương Nông, mấy tay cò bạc sẽ không có hứng thú với cô gái như em đâu. Trong mắt mấy gã đó, người như em chỉ giống như một quả ô liu xanh lét chưa chín, ăn vào chẳng thấy ngọt lành gì, có khi còn ê hết cả răng ấy."

Nói xong, Tống Ngọc Trạch nắm tay kéo cô đi về phía trước, Triệu Hương Nông cứ như vậy mà đi theo sau anh. Một lúc sau, Triệu Hương Nông mới mặc niệm hành vi vừa rồi của bản thân.

Gi chứ, cô đây không coi đồ nhé!

Chết tiệt, cô luôn cảm thấy ở trước mặt Tống Ngọc Trạch, IQ của cô luôn "về mô".

Trên độ cao mười ngàn mét, Triệu Hương Nông vẫn đang lẩn cấn với hành vi ngu ngốc lúc trước của mình.

"Triệu Hương Nông, nếu đã đến rồi thì cứ an tâm mà đi thôi." Tống Ngọc Trạch thì thầm bên tai cô.

Nói đoạn, anh ép cô ngả đầu lên bả vai anh. Tựa đầu lên vai Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông quan sát nơi bọn họ đang ngồi: Khoang phổ thông, còn là vị trí ở khoang U, mấy người bạn thích đi du lịch của cô đều trung ra về mặt sợ hãi khi nhắc đến khoang phổ thông.

"Tôi xin lỗi, tôi không nên tự tiện đổi chỗ khi chưa hỏi ý kiến của em." Tống Ngọc Trạch khẽ nói. Không lâu trước, Tống Ngọc Trạch đã dùng tám vé ở khoang H đổi lấy tám vé ở khoang U của vợ chồng ông lão đi New Orleans.

*Bên Trung, máy bay ký hiệu các khoang: F là khoang hạng nhất không chiết khấu; C là khoang thương gia, Y là khoang phổ thông có giá vé cao nhất, B là khoang phổ thông giá vé chiết khấu 10%, H là khoang phổ thông có giá vé chiết khấu 15%... U là khoang phổ thông có giá vé chiết khấu 65% (Cứ xuống dưới một khoang thì giá vé giảm 5%; Các hãng hàng không khác nhau thì có cách ký hiệu khác nhau)

"Tống Ngọc Trạch, tôi nghĩ ở trong lòng hai ông bà họ anh nhất định là một thiên sứ."

Tống Ngọc Trạch không nói gì, thật lâu sau Tống Ngọc Trạch vẫn giữ im lặng.

Tại sân bay Chicago, Bách Nguyên Tú không chờ được Triệu Hương Nông. Người thay Triệu Hương Nông xuất hiện ở cuộc họp báo là người phụ nữ Đức. Cô ta nói với Bách Nguyên Tú rằng Triệu Hương Nông phải ở lại New York để xử lý một số việc. Câu nói này khiến Bách Nguyên Tú vỡ hết hình tượng mà tóm lấy cổ áo của người phụ nữ, nói: "Tại sao không phải ai khác mà lại là Triệu Hương Nông, các người không biết cô ấy sắp kết hôn với tôi sao? Các người không biết rằng cô ấy còn rất nhiều việc phải làm sao? Như thử váy cưới này, chẳng hạn như..."

Bách Nguyên Tú bỗng buông người phụ nữ ra. Một cảm giác bất an mơ hồ khiến đầu óc anh ta căng thẳng như muốn nổ tung.

Điện thoại Triệu Hương Nông ở trạng thái tắt máy, sau đó, Bách Nguyên Tú gọi điện vào số điện thoại cá nhân của sếp Triệu Hương Nông. Tống Liên

Tổ nói lời xin lỗi bằng giọng điệu vô cùng áy náy, đồng thời nói cho anh ta biết Triệu Hương Nông ở lại New York là nghe theo sự sắp xếp của bà.

"Chỉ vài ngày mà thôi, cậu Bách, tôi cam đoan sẽ không làm mất cô dâu của cậu đâu." Tổng Liên Tổ nói với anh ta.

Cúp điện thoại, Bách Nguyên Tú phát hiện lòng bàn tay mình hơi ẩm ướt. Chỉ vài ngày mà thôi, Bách Nguyên Tú nhớ kỹ câu này.

Triệu Hương Nông khác với bạn bè mình ở chỗ cô rất ít khi nổi loạn hay giận dỗi, nhưng đó không có nghĩa là cô không biết nổi giận. Đứng trước chiếc xe chờ hàng không có nổi một chỗ ngồi mà chỉ có một thùng xe, trong thùng xe còn đặt mấy cái lồng gà, cuối cùng, Triệu Hương Nông không nhẫn nại được mà nổi giận, cô gào lên với Tổng Ngọc Trạch: "Tổng Ngọc Trạch..."

Đây đúng là một ngày vừa đen tối vừa thê thảm. Đầu tiên là trong khoang U lại có thể lòi ra một con chuột bạch, con chuột đó còn chui vào trong chăn của cô ngủ ngon lành. Mãi mới đến nơi, bọn họ phải bỏn ba hét xe bus họ đến tàu điện ngầm kia, vì căn nhà mà mẹ Tổng Ngọc Trạch để lại nằm ở vùng nông thôn phía Tây nước Mỹ. Trải qua bao khó khăn cuối cùng chỉ còn lại một đoạn đường cuối cùng, Tổng Ngọc Trạch lại cam đoan với Triệu Hương Nông một lần nữa: Bạn của anh đang trên đường đến đón bọn họ, đồng thời còn lái chiếc xe có chỗ ngồi êm ái khiến người ta chỉ muốn đánh một giấc.

Hay rồi, bọn họ ngây ngốc đứng bên cột biển báo dọc đường, thoáng một cái bọn họ đã chờ gần một tiếng. Lúc sắc trời dần tối đi mới có xe đến đón bọn họ.

Một người đàn ông Anh-điêng mặt mũi khá ngờ nghệch bước xuống xe. Anh ta nói với bọn họ rằng người bạn đến đón hai người tạm thời có việc nên không thể đến đón bọn họ, còn anh ta là chủ nông trường, đi giao gà thì tiện đường đón bọn họ.

Anh chàng Tổng Ngọc Trạch tự biết bản thân mang tội lỗi nặng nề kéo vãnh mũi xuống thấp hơn, khẽ lên tiếng giải thích: Đường chính mới được tu sửa, mặt đường khá dễ đi.

Triệu Hương Nông hung dữ lườm Tổng Ngọc Trạch một cái.

Đúng, mặt đường còn tạm được, thế nhưng! Mấy con gà kêu quang quác và thứ mùi tỏa ra từ phân của bọn chúng khiến Triệu Hương Nông mỗi giây mỗi phút đều muốn cào nát khuôn mặt đẹp trai của Tổng Ngọc Trạch.

Thế mà Tổng Ngọc Trạch còn đang thể hiện tài khoa môi mấp mé của mình. Mấy mẫu chuyện cười nghe có vẻ rất thú vị nhưng lúc này Triệu Hương Nông không có tâm trạng để nghe.

"Câm miệng!" Đây là câu đầu tiên Triệu Hương Nông nói kể từ lúc bước lên xe đến giờ.

Tổng Ngọc Trạch ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Trong thùng xe có một bóng đèn nhỏ, ánh đèn rơi vào đáy mắt của Tổng Ngọc Trạch, đôi mắt đen láy ấy khiến Triệu Hương Nông không khỏi nghĩ đến con nai trong rừng sâu.

"Triệu, lần đầu tiên nhìn thấy Tổng Ngọc Trạch tôi liền nghĩ đến giả dụ tôi mà lên giường cùng người đàn ông này, liệu trong đôi mắt anh ấy có hiện lên chút dục vọng nào không, ý nghĩ này khiến tôi phát điên vì anh ấy." Clara đã từng nói với Triệu Hương Nông như vậy.

Clara nói những lời này với Triệu Hương Nông vào thời điểm hơn một tuần sau khi Triệu Hương Nông lên giường với Tổng Ngọc Trạch. Nghe thấy Clara nói vậy, Triệu Hương Nông trượt tay đánh rơi điện thoại xuống đất.

Nhìn vào đôi mắt của Tổng Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông nghĩ khi anh muốn cô, trong mắt anh có thứ mà Clara đã nói hay không. Suy nghĩ này khiến Triệu Hương Nông vội vàng rời mắt khỏi khuôn mặt Tổng Ngọc Trạch.

Triệu Hương Nông đang không ngừng cảnh cáo chính mình: Cô chỉ là cô gái trẻ có chứng khủng hoảng trước hôn nhân, cô cần một chuyến du lịch ngắn để điều chỉnh tâm trạng. Còn người ngồi trước mặt chỉ là một người bạn đồng hành trong chuyến đi này, chỉ có thể mà thôi.

Sau khi tự nhủ với mình, Triệu Hương Nông đã lấy lại chút sức lực. Mùi phân gà bốc lên khiến cô lại lườm Tổng Ngọc Trạch một cái đầy dữ dằn.

Sau khi lườm Tổng Ngọc Trạch xong, ánh mắt Triệu Hương Nông lướt qua đỉnh đầu anh nhìn màn đêm đang dần buông xuống, bầu trời đêm ở New Orleans. Thành phố nằm ở hạ lưu bờ phía Tây sông Mississippi có bầu trời sao lấp lánh, có sức mạnh khiến trái tim con người trở nên bình yên. Triệu Hương Nông ngẩn ngơ mà ngắm nhìn, chiếc xe đi vào đường hầm, trời sao lấp lánh lập tức biến mất. Triệu Hương Nông buồn chán rời mắt khỏi bức tường có ánh sáng le lói trong đường hầm, và rồi, cô chạm phải ánh mắt của Tổng Ngọc Trạch, anh đang nhìn cô.

Triệu Hương Nông nhũn mảy, Tổng Ngọc Trạch cúp mắt xuống, anh để tay trên đầu gối, những ngón tay thon dài trắng trẻo. Một lúc sau, những ngón tay đan vào nhau, anh thì thầm: "Đã nghe đến cơn bão Katrina bao giờ chưa?"

Từ cơn bão Katrina, Triệu Hương Nông lập tức nghĩ đến New Orleans, ở đây có căn nhà mà mẹ Tổng Ngọc Trạch để lại cho anh.

"Ừm!" Triệu Hương Nông đáp lại một tiếng.

"Mẹ tôi mất trong cơn bão Katrina. Năm đó tôi 16 tuổi, vì không có ai lãnh nhận nên thi thể của bà ấy bị xếp trong sân vận động bốn ngày, sau đó có người tìm thấy tôi."

Dứt lời, Tổng Ngọc Trạch không lên tiếng nữa, chỉ có hai bàn tay trên đầu gối càng đan chặt vào nhau, khớp xương gò lên cho thấy sự đau khổ mà chủ nhân của nó đang chịu đựng lúc này.

"Tổng Ngọc Trạch..." Triệu Hương Nông vô thức lên tiếng.

Tổng Ngọc Trạch ngẩng đầu nhìn cô chăm chú.

"Tôi nhìn thấy bà ấy ở trong sân vận động, đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bà ấy. Trước đó tôi không hề biết trên đời còn có một người như vậy, thậm chí đến cơ hội gọi bà ấy một tiếng "mẹ" cũng không có."

Đón lấy ánh mắt của Tổng Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông cũng không biết mình nên nói gì, cô chỉ biết đây là lần đầu tiên kể từ khi quen Tổng Ngọc Trạch cô nhìn thấy sự tịch mịch trong đôi mắt sáng trong của anh.

Sự tịch mịch đó giống như tiếng "Bịch" khi cơ thể cô nặng nề ngã xuống sân băng, rất đau, một nỗi đau còn đau hơn cả nỗi đau thể xác.

Trong đường hầm hẹp dài, từng ngọn đèn le lói hai bên. Ánh đèn đó rơi xuống khuôn mặt của Tổng Ngọc Trạch, hàng lông mi dài của anh và ánh mắt của cô đều vương đầy sự tịch mịch.

Và rồi, cô nghiêng người về phía trước, hôn anh.

Trước kia, anh đã từng nói: Tôi nên làm thế nào để dỗ cô ấy vui, để cho tôi, có thể ngậm lấy cánh môi cô ấy.

Khi đôi môi Triệu Hương Nông dán lên môi Tổng Ngọc Trạch, cả hai người đều thoáng ngỡ ngàng. Trong tưởng tượng của Triệu Hương Nông, có lẽ nụ hôn này chỉ là một nụ hôn an ủi, khẽ khàng giống như chuồn chuồn đập nước. Thế nhưng cô lại không rời khỏi môi anh, Triệu Hương Nông cũng không biết Tổng Ngọc Trạch ngần ngại vì điều gì, hay là do bị bất ngờ?

Cụp mắt xuống, đầu lưỡi khẽ chạm vào cánh môi trên của anh. Ngay lập tức, hai bàn tay đặt trên đầu gối anh tách ra, một cánh tay ôm lấy eo cô, một cánh tay khác phủ lên gáy cô, khẽ kéo nhẹ khiến cô lập tức ngã vào lòng anh.

Một giây sau, anh khẽ nghiêng người đẩy cô dựa lưng vào vách thùng xe, rồi anh nhẹ nhàng đề lên người cô. Bàn tay đang đỡ gáy cô chuyển sang nâng cằm cô lên, để bờ môi của cô có thể đón lấy nụ hôn của anh dễ dàng hơn, sau đó anh áp môi lên môi cô, từ chạm khẽ thăm dò biến thành nụ hôn sâu nồng nhiệt.

Đường hầm tối tăm nhen nhóm những xúc cảm không tên, cô bắt đầu đáp lại anh, chẳng hạn như khi lưỡi anh bắt được cô thì cô thoáng đáp lại rồi lẩn mất. Sau mấy lần như vậy, bàn tay đang nâng cằm cô dời đến sau gáy cô khiến đầu cô ngửa ra sau, sau đó...

Cứ như vậy, đầu lưỡi của anh có thể len lỏi vào trong miệng rồi quán lấy đầu lưỡi cô, nhưng như thế vẫn chưa đủ, anh còn ngậm lấy nó rồi mút nhẹ. Cái mát mát của anh khiến cơ thể Triệu Hương Nông tê dại, bải hoải như có luồng điện chạy khắp cơ thể.

Sau đó, cô chậm chậm nhắm mắt lại.

Chiếc xe đi xuyên qua đường hầm u tối, bầu trời đầy sao lại bao phủ đỉnh đầu của hai người. Cô và anh ngồi kề bên nhau, cả hai cùng co chân lại, đặt tay trên đầu gối, lặng im.

Chân Triệu Hương Nông khẽ run nhẹ, đó là do cô đang chột dạ. Ban nãy, cô đã để cho Tổng Ngọc Trạch chạm vào ngực của cô, dù cách một lớp nội y nhưng vẫn rất chân thực. Tay anh khẽ vuốt ve, chỉ hơi bóp nhẹ cả khối mềm mại đã rơi vào lòng bàn tay anh.

Nếu như không phải vì ngọn gió nơi cuối đường hầm thổi tới thì có lẽ cô sẽ quên cả giây phút này. Đây là chuyện không ổn chút nào, Triệu Hương Nông nghĩ, mười mấy ngày nữa thôi là cô sẽ gả cho Bách Nguyên Tú, còn Tổng Ngọc Trạch sẽ kết hôn với người phụ nữ khác vào một ngày nào đó.

Ngọn gió đêm thổi bay lọn tóc xòa trên vai cô, Tổng Ngọc Trạch bắt chợt khoắc vai cô. Cô nghiêng đầu sang nhìn anh, ánh mắt của anh vẫn nhìn về phía trước, nói: "Tóc em chạm vào mặt làm tôi ngứa."

Còn chưa đợi Triệu Hương Nông hiểu câu nói lấp lửng này của Tổng Ngọc Trạch thì đầu cô đã bị anh ép tựa lên vai anh.

"Như này thì sẽ không bị ngứa nữa." Giọng nói của Tổng Ngọc Trạch hơi mát tự nhiên.

Gối đầu lên bà vai Tổng Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông bỗng nhiên muốn cười, bởi cô mơ hồ nghĩ đến những đặc trưng của mấy anh chàng "Thịt tươi". Có những lúc, khi mấy anh chàng mặc áo sơ mi trắng đầy mùi nắng gặp phải các cô nàng nhiệt tình thì họ thường hay xấu hổ và ngại ngùng.

Ừm, Triệu Hương Nông cảm thấy vừa rồi bản thân hơi nhiệt tình quá rồi.

Đuối thẳng chân ra, Triệu Hương Nông yên lặng tựa đầu lên vai Tổng Ngọc Trạch, nhắm mắt lại.

Móng vuốt của mấy con gà thò qua khe hở của cái lồng, thấy chúng sắp cào vào chân mình, Triệu Hương Nông vô thức nắm chặt áo Tổng Ngọc Trạch.

"Bọn chúng chỉ là đang đói thôi." Anh vuốt tay qua người cô nhét mấy cái chân gà vào lồng như cũ.

"Bọn chúng sẽ được mang về nuôi lớn ư?" Triệu Hương Nông nhìn đàn gà con, đó là những con gà cùng một màu nhỏ cỡ nắm tay.

"Không phải." Tống Ngọc Trạch lắc đầu, anh nói cho cô biết sau khi bọn chúng được mang về nông trường vài ngày sẽ được đưa tới những nhà hàng thức ăn nhanh. Những con gà nướng vàng rộm nặng 0,25 cân là món khoái khẩu của lũ trẻ.

Chín giờ đúng, người đàn ông Anh-diêng vui vẻ cầm tiền bán gà rời khỏi đó, Triệu Hương Nông khoác balo của Tống Ngọc Trạch, Tống Ngọc Trạch thì xách mấy cái lồng gà đứng trên vùng bình nguyên rộng lớn.

Trước mặt bọn họ là căn nhà ẩn mình dưới bầu trời đầy sao.

9 giờ rưỡi, Triệu Hương Nông ngồi trên ghế, dưới chân cô đặt mấy cái lồng gà. Cô lại hung dữ lườm Tống Ngọc Trạch một lần nữa, Tống Ngọc Trạch lại kéo vành mũ xuống thấp hơn. Dưới ánh mắt hung dữ ấy anh lại kéo vành mũ xuống thấp một chút, rồi lại xuống thấp một chút.

Không có bia, không có com hay đậu tương, mà chỉ có cô và lũ gà con đói meo.

10 giờ, Triệu Hương Nông thận trọng đi theo Tống Ngọc Trạch. Bọn họ vừa đi ăn trộm khoai tây và bánh mì nhà hàng xóm, hơn nữa bọn họ đã có thu hoạch.

10 giờ rưỡi, lũ gà con đang ăn vụn bánh mì, còn Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch đang dán mắt vào cái nồi đang bốc khói nghi ngút. Điều khiến Triệu Hương Nông không thể tưởng tượng được là Tống Ngọc Trạch còn tiện tay thò luôn mấy hộp cá mòi. Sau khi nhìn rõ mấy hộp cá mòi kia, Triệu Hương Nông ngả đầu lên vai Tống Ngọc Trạch cười ha hả. Tên trộm rượu vang và tên trộm cá mòi đóng hộp đúng là chênh lệch đẳng cấp, tròng cười của Triệu Hương Nông khiến Tống Ngọc Trạch thẹn quá hóa giận.

"Triệu Hương Nông, còn không phải là tại em à."

Đúng vậy, đều là tại cô. Vì cô đi quá vội nên không mang theo tiền, còn khoản tiền mà Tống Ngọc Trạch định mua bia, com và đậu tương đã bị Triệu Hương Nông ép mua đàn gà kia hết rồi.

11 giờ, nồi khoai tây và cá mòi đã khiến Triệu Hương Nông no căng bụng. Triệu Hương Nông ngủ gật trên sofa, hôm nay cô đã quá mệt. Tống Ngọc Trạch ném quần áo và khăn bông lên mặt cô: Đi tắm đi Triệu Hương Nông.

11 giờ rưỡi, Triệu Hương Nông tắm xong, mặc quần áo của Tống Ngọc Trạch rồi đi theo anh vào phòng. Trong phòng có một giường một sofa, theo như Tống Ngọc Trạch đã nói thì Triệu Hương Nông ngủ trên giường.

Hoàn cảnh xa lạ cùng với tiếng gió rít bên ngoài cửa sổ khiến Triệu Hương Nông thò tay ra khỏi chăn kéo vạt áo Tống Ngọc Trạch khi anh đang định rời khỏi đó.

Anh quay đầu lại nhìn cô: "Sợ à?"

Triệu Hương Nông gật đầu.

Anh cầm tay cô nhét vào chăn.

"Tắm xong tôi sẽ quay lại ngay." Anh nói với cô.

12 giờ, cửa phòng bị mở ra, Triệu Hương Nông vội vàng thu lại ánh mắt vẫn luôn dán chặt lên cửa. Tiếng bước chân rón rén bước về phía cô, một lúc sau anh giém lại chăn cho cô. Triệu Hương Nông lén hé mắt ra, cô nhìn thấy Tống Ngọc Trạch cúi xuống xếp lại đôi giày bị vứt lung tung của cô, tắt đèn xong anh lại rón rén đi đến sofa.

Cô hơi cong khoe miệng, đã 12 giờ rồi, cũng có nghĩa ngày hôm nay đã trôi qua, một ngày mới lại đến.

Giọng nói vô cùng dịu dàng loáng thoáng vang lên bên tai cô, Triệu Hương Nông chăm chú lắng nghe. Giọng nói ấy lúc gần lúc xa, đánh tan cơn buồn ngủ. Một lúc sau, Triệu Hương Nông nhận ra giọng nói ấy, đó là Tống Ngọc Trạch đang dịu giọng nói chuyện với ai đó. Lại qua một lúc, Triệu Hương Nông đã nhận ra Tống Ngọc Trạch đang nói chuyện với ai, những lời ấy vô cùng thú vị.

Bước xuống khỏi giường, không buồn rửa mặt chải đầu, Triệu Hương Nông mở cửa sổ ra. Quả nhiên, Tống Ngọc Trạch đang nói chuyện với lũ gà con. Anh mặc chiếc áo khoác màu xám, ngồi xồm vừa cho đàn gà ăn vụn bánh mì vừa nói chuyện cùng bọn chúng, chẳng hạn như cảnh cáo bọn chúng không được làm phiền đến giấc ngủ của người khác.

"Người khác" này không phải là chỉ cô ư?

Triệu Hương Nông ngồi trên bệ cửa sổ, cô cong chân lại đầu ngón chân chống vào một bên khung cửa, tựa lưng vào một bên khung cửa khác, cúi đầu ngắm Tống Ngọc Trạch ở dưới bệ cửa sổ.

Buổi sáng ở vùng nông thôn vô cùng yên bình, có tia nắng ban mai xuyên qua màn sương mờ. Dưới bệ cửa sổ có bồn hoa tươi tốt, có đàn gà con với bộ lông vàng óng, còn có...

Còn có Tống Ngọc Trạch, chàng trai trông như bước ra từ Vườn Địa Đàng.

Làn gió nhẹ khẽ đùa lông tóc trước ngực cô, khiến người ta cảm thấy ngứa ngáy giống như gong nôi của Tống Ngọc Trạch. Giây phút này, Triệu

Hương Nông cảm thấy trong tim có một số thứ đang dần nhen nhóm, lan rộng.

Triệu Hương Nông thuận tay cầm mấy món đồ trên chiếc bàn gần cửa sổ ném về phía Tống Ngọc Trạch. Bệ cửa sổ cách mặt đất chưa đến ba mét, cô dễ dàng ném trúng vào đầu Tống Ngọc Trạch, đó là con thú bông nhỏ bằng nắm tay.

Con thú bông trượt xuống khỏi đầu Tống Ngọc Trạch, anh ngẩng đầu lên.

Trong buổi sớm đầu xuân năm Tống Ngọc Trạch 24 tuổi, trong căn phòng rộng 150 mét vuông mà mẹ để lại cho anh, Triệu Hương Nông ngồi trên bệ cửa sổ là khung cảnh mãi mãi không bao giờ phai màu trong tâm trí của anh.

Trên ô cửa sổ màu xanh lục, chiếc áo sơ mi trắng khoác trên người cô sáng tinh khôi, những lọn tóc đen tuyền rủ xuống trước ngực cô, khuôn mặt vừa thức dậy ửng hồng, cánh môi căng mọng, như thế...

Như thể ngậm cánh môi ấy vào trong miệng, khẽ mút một cái là có thể mút ra nước, trong lành như nước suối chảy trong khu rừng ngày thu.

Cô đang cười, ánh mắt cong cong, chút vẻ phúng phính chưa kịp biến mất trên gò má khiến cô giống như một đứa trẻ không rành sự đời, Tống Ngọc Trạch ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt ấy.

Sau đó, con thú bông thứ hai ném về phía anh, đập lên đầu anh một lần nữa. Cú đập đó đã lôi Tống Ngọc Trạch ra khỏi giấc mộng, anh nhanh chóng cúi đầu xuống, tiếp tục cho lũ gà ăn.

Rất nhiều người che giấu những thứ xấu xa bản thủ dưới vẻ bề ngoài, dưới lớp vỏ hoàn mỹ có thể là một quả trứng gà ung thối, như Triệu Hương Nông.

Cũng như anh, Tống Ngọc Trạch!

Gi chữ? Tên khốn Tống Ngọc Trạch này lại dám bơ cô. Thấy khuôn mặt vô cảm kia của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông cũng không biết vì sao mình lại thấy bức bối. Gà khốn này không phải đang thầm cười nhạo cô ầu trĩ chữ? Được thôi, thích cười nhạo thì cười nhạo cho đủ này.

Cô vớ lấy con thú bông thứ ba, thứ tư, thứ năm ném về phía Tống Ngọc Trạch.

"Triệu Hương Nông! Nếu còn ném nữa thì sẽ bị phát vào mông đấy." Cái người vẫn cúi đầu không buồn nhìn cô buông lời cảnh cáo nghiêm khắc.

Cái gì? Phát vào mông! Cái tên hai lúa, hạ lưu xấu xa Tống Ngọc Trạch này!

Triệu Hương Nông vơ bừa một thứ trên bàn rồi ném về phía Tống Ngọc Trạch.

Cái thứ sáu... Ặc...

Món đồ thứ sáu đập vào đầu Tống Ngọc Trạch không phải con thú bông mà là một cái giá cắm nến bằng thủy tinh, hơn nữa cái giá cũng không nhỏ chút nào. Nhất định Tống Ngọc Trạch đã bị đập cho đau rồi, đau thì sẽ nổi giận.

Tống Ngọc Trạch từ từ ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy rõ vẻ mặt Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông cảm thấy da đầu tê dại. Cô vội vàng xua tay ra sức biện hộ cho mình: "Tống... Tống Ngọc Trạch, không phải tôi cố ý đâu. Tôi tưởng đó là con thú bông nhẹ bằng đập vào sẽ không đau một chút nào."

"Triệu! Hương! Nông!" Tống Ngọc Trạch gần từng tiếng một: "Lúc này tôi đã nói thế nào?"

Lúc này? Lúc này Tống Ngọc Trạch nói còn ném nữa sẽ bị tét mông.

Khi Triệu Hương Nông đang nhớ lại lời mà Tống Ngọc Trạch vừa nói thì anh đã nhảy lên bệ cửa sổ. Một giây sau, Triệu Hương Nông nhận ra chuyện Tống Ngọc Trạch tét mông cô là một chuyện dễ như trở bàn tay.

Ý thức được chuyện không hay, Triệu Hương Nông co chân chạy trốn.

Vài phút sau, Tống Ngọc Trạch tóm được cô trong phòng khách. Anh ôm chặt cô từ phía sau, lưng cô dán chặt vào lồng ngực anh. Không biết vì cuộc rượt đuổi hay là vì điều gì khác mà hai người đều thở hổn hển.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Bắt lửa (02)

Tổng Ngọc Trạch nhảy lên bệ cửa sổ mà Triệu Hương Nông ngồi, Triệu Hương Nông lập tức co giò bỏ chạy. Do tập luyện trượt băng từ nhỏ nên cơ thể Triệu Hương Nông vô cùng nhanh nhẹn, mấy lần Tổng Ngọc Trạch sắp sửa tóm được cô thì đều bị cô trốn thoát một cách tài tình. Bọn họ cứ rượt đuổi từ phòng ngủ đến phòng khách như vậy. Cuối cùng, Triệu Hương Nông chạy vào căn phòng dành cho khách, khi cô định khóa cửa lại thì bị một luồng sức mạnh đẩy ra.

Người khóa trái cửa lại biến thành Tổng Ngọc Trạch, không cần nhìn mà chỉ cần nghe tiếng chốt cửa của Tổng Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông liền biết Tổng Ngọc Trạch đã tức điên lên rồi. Trong căn phòng nhỏ đến đáng thương này chỉ có một chiếc giường và một tủ quần áo. Triệu Hương Nông chạy về phía tủ quần áo theo phản xạ, còn chưa kịp chạy thì cô đã bị Tổng Ngọc Trạch ôm chặt từ phía sau.

Toi đòi rồi, Triệu Hương Nông vừa kêu gào trong lòng vừa ra sức giãy giụa, nhưng bất lực, vòng tay của Tổng Ngọc Trạch giống như gông sắt. Sau khi giãy giụa cũng không thể trốn thoát, Triệu Hương Nông quyết định dùng sở trường của mình, giả vờ đáng thương.

Ngẩng đầu lên, giọng nói vô cùng đáng thương: "Tổng Ngọc Trạch, tha cho tôi đi, nhé? Hay là, anh cũng đập tôi giống như lúc này tôi đập anh ấy. Cơ mà, Tổng Ngọc Trạch, anh có thể nhẹ tay một chút không. Chắc anh chưa biết là từ nhỏ tôi đã sợ đau rồi, hề đau là nước mắt chảy ròng ròng."

Người đang ôm cô không có phản ứng gì, có nghĩa là chiêu giả vờ đáng thương của cô đã thất bại rồi.

"Tổng Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông tê cả da đầu: "Chắc anh không định tét mông tôi thật chứ? Anh nên biết là những lời ấy là lời mà người lớn nói với trẻ con. Tổng Ngọc Trạch, tôi không phải là trẻ con, tôi đã là... cô gái rồi..."

Những lời phía sau càng ngày càng nhỏ. Đúng, cô đã là một cô gái rồi, ít nhất là về phương diện dậy thì. Triệu Hương Nông liếc mắt về phía chiếc gương toàn thân gắn trên cửa tủ, trong gương hiện lên một cô gái đang mặc áo sơ mi trắng của người đàn ông, một cô gái hoàn toàn trưởng thành.

Chiếc áo sơ mi rộng thùng thình vốn dài đến gần đầu gối, nhưng vì bị người sau ôm lấy nên vạt áo bị kéo lên đến mông cô. Dưới vạt áo sơ mi thoáng hiện ra mép quần lót màu xanh ngọc, một chiếc cúc trước ngực cũng bị bung ra sau cuộc vật lộn, trông giống như cố ý để lộ ra cánh xuân trước ngực, khiến người khác nhìn mà đỏ mặt tía tai. Nơi chiếc cúc bị bung để lộ một nửa bên ngực được bao trong chiếc áo ngực xanh ngọc. Càng tệ hơn là cuộc rượt đuổi khiến lồng ngực cô phập phồng kịch liệt, mỗi hơi thở đều khiến nơi căng đầy kia nhấp nhô lên xuống.

Mà trong chiếc gương toàn thân ấy cũng xuất hiện một người khác, ánh mắt của anh cũng dán chặt vào đôi nam nữ trong gương giống cô. Đôi nam nữ kia cùng chung một nhịp thở, muốn đè nén lại lồng ngực đang nhấp nhô kia, nhưng...

Hoàn toàn không thể.

"Tổng Ngọc Trạch..." Giành lại chút lý trí ít ỏi, Triệu Hương Nông giãy giụa: "Buông... buông tôi ra..."

Tổng Ngọc Trạch cup mắt xuống thay cho câu trả lời. Triệu Hương Nông chắc chắn rằng lúc này Tổng Ngọc Trạch không nhìn cô qua gương nữa mà nhìn thẳng vào cô. Anh chỉ cần cup mắt xuống là có thể nhìn thấy lồng ngực đang nhấp nhô hít thở của cô, cô còn có thể khẳng định là ánh mắt của anh rất trần trụi.

"Tổng Ngọc Trạch, buông tôi..." Dường như Triệu Hương Nông chỉ có thể thốt lên một câu này.

Lần này, đáp lại cô không phải là ánh mắt mà là tay của anh. Một tay anh siết chặt eo cô, còn một tay khác...

Triệu Hương Nông quên cả việc lên tiếng cảnh cáo, cô cứ trơ mắt đứng nhìn bàn tay của anh kéo cổ áo cô xuống qua chiếc gương. Anh kéo một bên cổ áo xuống vai để nơi đầy đặn trước ngực cô hiện ra một góc độ lớn hơn.

"Tổng Ngọc Trạch... anh đừng có giờ trò bậy bạ..." Ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào gương, giọng nói như mộng du.

Lời cảnh cáo của cô không thu được bất kỳ hiệu quả nào.

Tay của anh luồn vào trong áo cô, ngón tay dịu dàng vuốt ve làn da trắng nõn lộ ra bên ngoài áo lót màu xanh ngọc. Sau đó, ngón tay chui vào bên trong...

Cả khối mềm mại rơi vào lòng bàn tay anh. Lúc này, Triệu Hương Nông vẫn còn một chút lý trí, cô dùng hai tay để gỡ bàn tay đang quần chặt eo cô, nhưng cũng vô ích như những lần trước.

Đợi đến khi anh dùng sức nắm lấy ngực cô mạnh hơn thì tay cô cũng buông xuôi.

Nơi đầy đặn lập tức bị bàn tay anh trêu đùa, theo động tác vắn vờ vừa vắn của anh, nó nờ rộ rồi bị đè ép, hoặc bị xoay tròn để biểu đạt niềm vui của nó.

Dường như, vẫn chưa có người nào nâng niu nó như lúc này, mỗi lần Bách Nguyên Tú chạm vào nó cũng chỉ là đùa nghịch.

Ừm... cô lặng lẽ cắn môi để mình không bật ra bất cứ âm thanh nào. Những xúc cảm dồn về phía nụ hoa trước ngực khiến nó lặng lẽ nờ rộ, dè dặt mà yêu kiều chạm vào lòng bàn tay anh.

Và rồi, cơ thể đang dính chặt lấy cô dường như thoáng khựng lại, sau đó bàn tay ấy chuyển chú trêu đùa nụ hoa bé nhỏ ấy, lòng bàn tay, ngón tay cái.

Khi ngón cái mang theo sự tinh nghịch mà khẽ vắn về nụ hồng, con té dại từ gót chân lan tỏa khắp cơ thể khiến Triệu Hương Nông bật ra tiếng ngâm nga

mà cô vất vả đè nén.

Thời gian như thể đã dừng lại ở khoảnh khắc này, sau đó bên ngoài cửa sổ dường như nổi lên cuồng phong bão bùng, cảnh tượng trong gương không còn là những cái vuốt ve an ủi giữa nam nữ với nhau nữa.

Hình như Tống Ngọc Trạch vô cùng tức giận, bàn tay trong áo cô không ngừng chuyển động, có thể thấy nó đang hứng thú cỡ nào.

Không phải Triệu Hương Nông chưa từng trải qua cơn tê dại chạy khắp cơ thể, cũng không phải là không hiểu. Thế nhưng giây phút này, dường như điều duy nhất cô muốn làm không phải là từ chối, không phải đáp lại, mà chỉ là nhắm mắt lại. Giọng nói dịu dàng khi anh trêu đùa lũ gà dưới bậc cửa sổ vẫn còn đọng lại trong lòng cô, đang quấn quanh tai cô.

Nhắm mắt lại, để mặc anh.

Dường như, trong khoảnh khắc cô nhắm mắt lại, mặt đất dưới chân lập tức rung chuyển. Triệu Hương Nông chợt mở mắt ra, giọng nói đầy mê lực kia cũng không còn nữa.

Thế là, Triệu Hương Nông vội vàng lên tiếng: "Tống Ngọc Trạch, anh đã từng nói chúng ta chỉ là bạn đồng hành đơn thuần."

Mấy phút sau, Tống Ngọc Trạch rời khỏi căn phòng. Trước khi đi khỏi, anh nói lời xin lỗi cô bằng giọng khàn khàn, anh nói về sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.

Triệu Hương Nông thần thờ ngồi trên giường, cài lại hai chiếc cúc áo bị Tống Ngọc Trạch cởi ra. Vừa cài cúc xong cô liền nghe thấy tiếng còi xe vang lên bên ngoài cửa, tiếp đến là tiếng mở cửa rồi Triệu Hương Nông nhanh chóng nghe thấy cuộc đối thoại của đôi nam nữ. Nam là Tống Ngọc Trạch, người nữ có lẽ là một cô gái trẻ. Vì bầu không khí yên tĩnh của buổi sáng sớm nên Triệu Hương Nông có thể nhận ra vẻ đong đưa trong giọng nói của cô gái kia, hay mối quan hệ không tồi giữa hai người thông qua cuộc đối thoại của họ.

Triệu Hương Nông không tìm được sự hiếu kỳ mà mở cửa sổ ra, Tống Ngọc Trạch đang đứng bên một cô gái có thân hình cao ráo. Nếu cô đoán không nhầm thì chắc hẳn cô gái kia là nhân viên của một siêu thị gần đó đến giao hàng. Cô ta bạo dạn khoác tay lên vai Tống Ngọc Trạch để ngầm ám chỉ muốn vào nhà Tống Ngọc Trạch ngồi một lúc.

Liếc mắt về phía thùng xe giao hàng, sau khi nhìn rõ đồ đạc trong thùng xe Triệu Hương Nông nở một nụ cười từ đáy lòng.

"Mang cô gái đáng yêu nhất trong mắt bạn đến New Orleans đi! Nơi đây có bia, cơm và đậu tương."

Trong thùng xe có bia, gạo, đậu tương và một số thứ như hoa quả rau xanh. Triệu Hương Nông mở cửa ra, từng bước chân cô đều in dấu sự khoan khoái, giống như thời khắc đón năm mới mà cô đã chờ đợi mỗi mùa xuân nhỏ ở thôn nghèo kia: trong làn thức ăn của mẹ có gà có vịt và cả táo.

Có ăn thì có làm, Triệu Hương Nông đứng bên cạnh Tống Ngọc Trạch bày ra vẻ mặt lấy lòng biểu đạt cô sẽ chuyển đậu tương giúp anh.

"Tống, đây chính là nguyên nhân anh không cho tôi vào nhà." Giọng nói của cô gái không thân thiện chút nào.

Lúc này Triệu Hương Nông mới nhớ ra ở đây còn có người thứ ba. Cô ả kia đánh giá cô từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên đôi chân lộ ra bên ngoài chiếc áo sơ mi.

"Mặt mũi tạm được, chân giống măng tây trắng Texas." Cô gái tỏ vẻ khinh thường.

Triệu Hương Nông biết cách đối phó với "vạ dâm" này, nghe thấy cô gái nói như thế, Triệu Hương Nông kéo áo Tống Ngọc Trạch tỏ ý anh còn không giúp tôi mang cô ta đi. Tống Ngọc Trạch không buồn nhìn mà kéo cô lại, thom một cái rồi kêu lên má cô.

Cô ả nói móc chân cô như măng tây trắng Texas nghiêng ngang lái xe đi khỏi đó.

Triệu Hương Nông nhũn mỳ sờ bên má bị Tống Ngọc Trạch hôn, Tống Ngọc Trạch nhét một bao đậu tương to đùng vào lòng cô. Vừa mới ôm chắc bao đậu tương thì mặt đất dưới chân cô bắt đầu hơi rung chuyển. Lần này còn rung mạnh hơn lúc ở trong phòng. Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Triệu Hương Nông là động đất. Triệu Hương Nông vô thức ôm bao đậu tương chui vào lòng Tống Ngọc Trạch, mặt đất hơi rung chuyển kèm theo tiếng ồn của chiếc xe tải cỡ lớn.

Shit! Căn bản không phải là động đất. Triệu Hương Nông vội vàng rời khỏi lồng ngực Tống Ngọc Trạch, quả nhiên, phía xa xa có hai chiếc xe tải cỡ lớn đang đi về phía bọn họ.

Tống Ngọc Trạch kéo cô vào phòng, đưa cô đến căn phòng có ti vi, nói: "Triệu Hương Nông, em ngoan ngoãn ngồi đợi ở đây, không được ra ngoài."

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Triệu Hương Nông nhón mấy miếng bánh mì lát dẹt, sau đó ngoan ngoãn trốn trong phòng xem ti vi. Bầu không khí buổi trưa dần trở nên náo nhiệt, có tiếng nói chuyện, tiếng tranh luận của mười mấy người đàn ông và tiếng nổ máy của động cơ. Hai chiếc xe tải hạng nặng vận chuyển chiếc xe mà Tống Ngọc Trạch dùng để tham gia cuộc thi, bọn họ mang xe đến đây để tiến hành độ xe.

Gần đến trưa, cuối cùng Triệu Hương Nông không thể ở trong phòng thêm được nữa. Khi Triệu Hương Nông xuất hiện trước mặt mấy người kia, cô

cảm thấy bầu không khí trở nên kỳ lạ trong tích tắc. Mười mấy người đàn ông đều dừng tay lại, bao gồm cả Tống Ngọc Trạch, bọn họ đều nhìn cô.

Lúc này cô đang mặc quần áo của Tống Ngọc Trạch, còn rất kín đáo. Biết mình không có chỗ nào bất ổn, Triệu Hương Nông bắt cháp nhìn về phía Tống Ngọc Trạch đang nhú mày.

Không đợi Triệu Hương Nông lên tiếng, Tống Ngọc Trạch nói trước: "Triệu Hương Nông, quay về phòng đi."

"Trong phòng rất chán." Giọng nói của Triệu Hương Nông rất nhỏ. Cô có một tật xấu đó là khi đói bụng thì lòng sẽ hoảng loạn.

"Vây đi cho gầy ăn đi." Giọng điệu Tống Ngọc Trạch bắt đầu mang theo sự ép buộc.

"Bọn chúng ăn no rồi." Sợ Tống Ngọc Trạch không tin, Triệu Hương Nông còn đưa tay cho Tống Ngọc Trạch ngửi tay mình, ở đó vẫn còn mùi bánh mì.

Hành động này của cô khiến mấy người đàn ông kia vừa cười vừa huyt sáo. Tống Ngọc Trạch đứng lên đẩy Triệu Hương Nông vào phòng, tiếng huyt sáo của đám đàn ông kia càng suồng sã hơn.

"Tống Ngọc Trạch, lúc này tôi chỉ muốn bảo anh nấu cơm thôi. Tống Ngọc Trạch anh đừng quên nấu cơm cho tôi nhé, vì đến một quả trứng tôi cũng chẳng biết nấu ra sao." Triệu Hương Nông nói trong lúc bị Tống Ngọc Trạch lôi vào phòng.

Đóng cửa lại, Triệu Hương Nông tiếp tục nói: "Tống Ngọc Trạch, không phải anh nói nơi này có cơm còn có đậu tương sao?"

Tống Ngọc Trạch dừng bước, quay đầu nhìn cô. Vẻ mặt không mấy vui vẻ lúc này khẽ hiện lên nét cười, khoanh tay nhìn cô: "Vừa rồi là em đang biểu đạt với tôi là em đói bụng?"

Triệu Hương Nông cúi đầu nhìn chân mình.

Tống Ngọc Trạch thờ dãi: "Triệu Hương Nông, về sau đói thì bảo đói, không cần vòng vo tam quốc như vậy đâu."

Buổi trưa hôm nay, cuối cùng Triệu Hương Nông cũng được ăn bát cơm nóng hổi và những hạt đậu tương được hấp chín vàng óng ả. Sau khi no bụng, Triệu Hương Nông ngoan ngoãn ngồi trong phòng như Tống Ngọc Trạch mong muốn, vừa xem ti vi vừa trông nom bao gạo và đậu tương.

"Triệu Hương Nông, buổi tối em có muốn ăn cơm với đậu tương không? Nếu muốn thì trông chừng nó cho cẩn thận, đừng quên tối hôm qua chúng ta đã làm gì, em nói xem gia đình bị chúng ta trộm khoai tây và bánh mì lúc này có đang đói bụng không?" Lúc rời khỏi phòng Tống Ngọc Trạch nhắc nhở cô như vậy.

Triệu Hương Nông không phải kẻ ngốc, cô hiểu rằng người trưởng thành cần một số thứ để nguy trang cho bản thân mình. Lời mà Tống Ngọc Trạch vừa nói chẳng qua là không muốn cô đi ra bên ngoài, cũng giống như cách cô quanh co một hồi để biểu đạt cô đói bụng.

Mặt trời ngả về phía Tây, hai chiếc xe tải hạng nặng và mười mấy người đàn ông rời khỏi đó. Xung quanh lại trở nên yên tĩnh, bên ngoài chỉ còn lại Tống Ngọc Trạch và chiếc xe để tham gia cuộc thi. Triệu Hương Nông mở cửa đi đến chỗ Tống Ngọc Trạch, anh đang chuyên chú ngắm xe của mình mà không hề phát hiện ra sự xuất hiện của cô. Anh bất động giống như chiếc xe motor hầm hố kia, Triệu Hương Nông lặng lẽ đứng nhìn.

Một lúc sau, Tống Ngọc Trạch vẫn không phát hiện ra cô. Anh nỗ máy, đi quanh xe một vòng rồi ngồi xổm xuống, nghiêng đầu lắng nghe tiếng động cơ xe.

Khoảnh khắc ấy, Tống Ngọc Trạch trở nên chói sáng trong mắt của Triệu Hương Nông, tia nắng chiều cuối cùng dát lên gò má của anh một ánh vàng mờ hoặc. Trong lúc ma xui quỷ khiến, cô bước từng bước lại gần anh, cơ thể chậm chậm, chậm chậm kề sát Tống Ngọc Trạch, nghiêng tai lắng nghe âm thanh phát ra từ động cơ giống như anh, cho dù nó đơn điệu như thế.

Tống Ngọc Trạch lại bất ngờ gặp phải cảnh tượng giống hết buổi sáng, mặt cô và mặt anh chỉ cách nhau vài mét, một khuôn mặt hồn nhiên, ngây thơ.

Đây là một khuôn mặt luôn khiến tâm tình trở nên phiền muộn, Tống Ngọc Trạch không chút nghĩ ngợi in bàn tay đầy dầu nhờn lên khuôn mặt ấy.

Chiếc bánh kem matcha tươi ngon khiến đứa trẻ vừa không thích vừa ghét bỏ nó ác ý vẩy nước tương vàng khè lên trên, chiếc bánh kem matcha bị phá hỏng khiến tâm trạng của đứa trẻ trở nên dễ chịu.

Nhìn thấy khuôn mặt in năm nốt ngón tay đen sì trong gương xe, Triệu Hương Nông chống nạnh, nghiêng răng nói: "Tống Ngọc Trạch, tôi! muốn! cắn! anh!"

Ở khoảng cách gần, Triệu Hương Nông nhìn thấy rõ vẻ thần thờ trên khuôn mặt Tống Ngọc Trạch, không biết anh đang thần thờ vì điều gì. Nhưng Triệu Hương Nông không quan tâm chuyện đó, điều cô muốn là in lên cổ tay Tống Ngọc Trạch một dấu răng.

Trong đầu cô đang nổi lên một ý đồ không muốn để người khác biết của phái nữ: Lưu lại một thứ gì đó trên cơ thể anh, để anh có thể nhìn thấy nó bất cứ lúc nào, và rồi anh sẽ không thể quên cô nhanh như vậy được, anh chính là người đàn ông đầu tiên của cô. Tâm trạng lúc này của cô cũng giống như Tống Ngọc Trạch khi ấy, anh kể cho cô chuyện anh quyên góp 500 nghìn euro dưới danh nghĩa của cô là vì anh không muốn bị cô lãng quên nhanh chóng.

Nhân lúc Tống Ngọc Trạch đang ngây người, Triệu Hương Nông nhắc cổ tay Tống Ngọc Trạch lên, cúi đầu.

Ngay tức khắc, Triệu Hương Nông hóa đá.

Trên cổ tay trái của Tống Ngọc Trạch đã in một hàng dấu răng nhỏ nhỏ. Nhìn là biết đó là dấu vết của một cô gái, hơn nữa có thể nhận ra dấu răng đó rất sâu.

Dấu răng nhỏ nhỏ biến thành vết sẹo mờ theo năm tháng.

Hóa ra, đã có cô gái khác "đóng dấu" lên người anh trước cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bắt lửa (03)

Triệu Hương Nông thả tay Tống Ngọc Trạch ra, Tống Ngọc Trạch như được giải thoát khỏi con mê sáng. Anh nhìn khuôn mặt cô mà bật cười vì cô đã biến thành con mèo nhọ nhem.

Triệu Hương Nông khẽ nhếch miệng cười, màn đêm dần buông xuống khiến niềm vui ngày hôm nay của cô mất sạch. Dường như Tống Ngọc Trạch cũng nhìn ra vẻ rầu rĩ của cô, anh ra vẻ trịnh trọng nói với cô: "Triệu Hương Nông, xét thấy hôm nay em đã hoàn thành tốt nhiệm vụ trông bao gạo nên tôi sẽ cho em sờ chiếc xe một chút."

Nói đoạn Tống Ngọc Trạch kéo tay cô đến trước chiếc xe hầm hố kia, đặt tay của cô lên thân xe, giọng nói không thể che giấu được sự hào hứng: "Em có cảm nhận được hơi thở của nó không?"

Triệu Hương Nông không phản ứng gì.

"Có biết vì sao dạo gần đây tôi phải nhận mấy công việc kỳ quặc kia không? Tôi dồn hết tiền tiết kiệm của tôi vào nó đấy, đã nghe đến BHC-ZZ4 bao giờ chưa?"

Triệu Hương Nông gật đầu, cô biết đó là chiếc motor đắt giá nhất thế giới.

"Chiếc xe này dùng động cơ của BHC-ZZ4, tôi phải dồn hết công sức mới làm được đấy. Vừa rồi em cũng nghe thấy âm thanh của nó rồi, ngầu lắm đúng không?"

"Ừm." Triệu Hương Nông lạnh nhạt đáp một tiếng, rút tay về.

Đôi mắt trên khuôn mặt tràn đầy sự phấn khích của Tống Ngọc Trạch nhìn Triệu Hương Nông với vẻ nghi hoặc. Triệu Hương Nông vỗ vỗ mặt mình để sóc lại tinh thần, quét sạch hình ảnh vết sẹo trên tay Tống Ngọc Trạch khỏi tâm trí. Đó căn bản chẳng là gì cả, đúng vậy, chẳng là gì cả, giống như những gì mà cô nói với Tống Ngọc Trạch lúc sáng, cô và anh chỉ là bạn đồng hành.

Dưới vẻ mặt chờ mong của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông đánh giá con xe đã ngốn hết tiền tiết kiệm của Tống Ngọc Trạch. Chiếc xe được sơn đỏ như một ngọn lửa, kỹ thuật phun sơn của thợ sơn rất khéo léo, rõ ràng là một thứ được làm từ titan khô cứng lại biến thành ngọn lửa rực cháy khi qua bàn tay của họ.

"Tống Ngọc Trạch, những thứ khác tôi không dám bảo đảm, nhưng tôi cá rằng con xe của anh chắc chắn là chiếc motor chói nhất cuộc thi." Triệu Hương Nông nói những lời từ đáy lòng.

"Triệu Hương Nông, em có tin không?" Tống Ngọc Trạch nhìn về phía cô, nói: "Nó không chỉ chói mắt nhất mà tôi còn cam đoan rằng nó sẽ còn bay xa nhất cuộc thi."

Trong ánh mắt đang nhìn cô chăm chú tràn đầy nhiệt huyết và kiên định, khiến cô không khỏi gật đầu.

Gần 12 giờ đêm, Triệu Hương Nông ngủ trên giường, Tống Ngọc Trạch ngủ ở sofa giống như đêm hôm trước. Chiếc sofa không vừa người khiến tư thế ngủ của anh rất không thoải mái. Cũng giống như đêm hôm trước, anh quay mặt vào sofa, Triệu Hương Nông yên lặng nhìn bóng lưng của anh. Như vậy cũng tốt, cô có thể ngắm anh thật lâu.

Dường như, cô đã thích Tống Ngọc Trạch lắm rồi.

Lúc này, trái tim Triệu Hương Nông khá hân hoan, vì ngày mai, ngày mai con xe của Tống Ngọc Trạch cần phải chạy 500 dặm Anh để thử động cơ.

Triệu Hương Nông vui mừng vì 500 dặm Anh kia, như vậy cô có thể áp mặt lên lưng của Tống Ngọc Trạch một lần nữa rồi. Còn một chuyện khiến Triệu Hương Nông vui mừng đó chính là 500 dặm đầu tiên của chiếc xe của Tống Ngọc Trạch thuộc về cô. Quảng đường 500 dặm Anh đó sẽ vĩnh viễn

cặp sách của cô, của Triệu Hương Nông.

Giáo đường gần đó vọng lại tiếng chuông mười hai giờ, từng hồi từng hồi gõ nhịp lên trái tim Triệu Hương Nông, xua tan sự hân hoan mới chớm nở vào tối nay của cô. Ở hồi chuông cuối cùng, Triệu Hương Nông nhắm mắt lại, chuyến đi của cô đã trôi qua một nửa rồi.

Thứ sáu cô sẽ rời khỏi nơi này.

Khi tia sáng đầu tiên của bình minh ghé đến, tiếng động cơ vang lên, Triệu Hương Nông mặc chiếc áo jacket nam đậm chất Punk mà cô vẫn luôn muốn mặc thử. Cô vén lọn tóc rũ trước ngực, buộc nó ra sau bằng chiếc khăn sặc sỡ. Tất nhiên là cô không quên phối thêm cho mình một đôi boots tán đỉnh.

Tổng Ngọc Trạch ngồi lên xe trước, anh vừa nổ máy vang rền vừa quay đầu nhìn cô, đôi mắt anh như muốn nói: Cô em, đừng đứng đó trái trượt nữa, lên đường mới quan trọng.

Triệu Hương Nông ném về phía Tổng Ngọc Trạch ánh mắt quyến rũ, bất chước tư thế của những cô ả phương Tây quyến rũ mấy anh chàng cao bồi: Hey anh bạn, anh ngẫu lắm.

Sau khi áp mặt lên lưng Tổng Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông ngồi phía sau mà cười trộm. Cô cảm thấy câu thoại vừa rồi mà dùng với Tổng Ngọc Trạch thì phải đổi thành như này: Hey tiểu thịt tươi, anh ngẫu lắm.

Khi ánh nắng mai rải trên con đường, đồng hồ công tơ mét hiện lên con số 50 dặm Anh. Chiếc motor của họ chạy trên con đường thẳng tắp, cô mặc chiếc áo jacket nam có tua rua ở hai bên cánh tay. Những tia nắng hắt qua bờ vai Tổng Ngọc Trạch chiếu lên mặt cô, Triệu Hương Nông dang rộng hai tay để những tia nắng yếu ớt len lỏi qua những đường tua rua của tay áo. Triệu Hương Nông quay đầu nhìn bóng của mình, bóng cô giống như cánh chim chao liệng trên bầu trời.

Phải là những thứ liên quan đến bay nhảy đều khiến cô thấy vui vẻ, cô nói với Tổng Ngọc Trạch: "Tổng Ngọc Trạch, tôi rất vui được cùng anh tới nơi này."

"Triệu Hương Nông, quãng đường vẫn còn dài đấy, đừng có vui mừng sớm như vậy." Tổng Ngọc Trạch đáp lời cô.

Đúng thế, quãng đường vẫn còn dài, quãng đường 500 dặm Anh trôi qua chậm chạp hơn tưởng tượng của Triệu Hương Nông. Họ đã đi qua vô số những thôn làng không rõ tên, đâm chết một con sóc nhỏ, đưa một cụ già lạc đường về nhà. Khi đồng hồ hiện lên số 300 dặm, họ bắt gặp một đám đua xe, cuối cùng trong vòng vây của đám đua xe họ chạy trốn vào trong rừng sâu.

Triệu Hương Nông chôn con sóc mà họ đâm chết bên hồ nước. Từ cái bóng phản chiếu xuống mặt nước cô nhìn thấy bộ dạng của mình, chiếc khăn buộc tóc sặc sỡ không biết bị gió thổi bay đi đâu mất, mái tóc của cô rối như tổ quạ. Tổng Ngọc Trạch đưa bánh mì và nước đến cho cô, Triệu Hương Nông không thèm nhìn mà hắt luôn bánh mì và nước xuống đất.

Trước giờ dù đám bạn của cô đều là những kẻ hiếu thắng thích đấu đá thì cô vẫn chưa phải chịu nổi uất ức như thế này. Vừa nghĩ đến những lời khó nghe mà đám đua xe kia nói với cô, Triệu Hương Nông lại lạnh lùng mắng Tổng Ngọc Trạch: "Đồ nhát gan."

Tổng Ngọc Trạch nhặt bánh mì và nước ở dưới đất lên, anh ép cô cầm lấy chúng: "Triệu Hương Nông, tôi không chắc có thể tìm được đường ra khỏi khu rừng này trước khi trời tối hay không, nên em cứ ăn cho no bụng rồi hãy nói."

Quay mặt sang hướng khác, Triệu Hương Nông miễn cưỡng mở gấu gói bánh mì. Quả thực, bây giờ cô rất đói bụng, họ đã tốn một giờ đồng hồ dây dưa với đám đua xe kia mà lỡ mất thời gian ăn trưa.

Tổng Ngọc Trạch ngồi xuống bên cạnh cô, ngập ngừng nói: "Bởi vì còn có em nên tôi càng không thể hành động thiếu suy nghĩ."

"Kiểm soát!" Triệu Hương Nông bực bội nói một câu. Thực ra Triệu Hương Nông biết Tổng Ngọc Trạch nói không sai, vừa nhìn đám người hung hăng phách lối kia liền biết chúng là những kẻ liều mạng, huống hồ bọn chúng còn người đồng thể mạnh.

"Trong mắt bọn kia không có pháp luật, bọn chúng không quan tâm em có phải là người thừa kế nhà họ Triệu hay không. Triệu Hương Nông em phải thấy may mắn vì lúc này em vẫn còn cơ hội ngồi đây ăn bánh mì. Nếu em mà rơi vào tay bọn chúng thì..." Tổng Ngọc Trạch nói đến đây thì ngừng lại.

Giả thuyết mà Tổng Ngọc Trạch nói khiến Triệu Hương Nông rung mình, bên tai còn vang lên câu nói của tên cầm đầu rằng nếu bắt được cô hẳn sẽ sung sướng trước rồi nhường cô cho từng người anh em hưởng thụ.

Triệu Hương Nông khó nhọc nuốt miếng bánh mì cuối cùng rồi uống một hớp nước, cô dời mắt về phía chiếc xe của Tổng Ngọc Trạch. Từ mức độ sứt sạt của chiếc xe có thể nhìn ra Tổng Ngọc Trạch đã cố gắng hết sức. Triệu Hương Nông dời mắt nhìn về phía Tổng Ngọc Trạch, cánh tay và khoe miệng anh đều có những vết thương do bị cành cây quệt vào.

"Tổng Ngọc Trạch, anh cũng ăn bánh mì đi." Triệu Hương Nông lên tiếng chuyển chủ đề.

"Tôi không đói." Tổng Ngọc Trạch nói.

Triệu Hương Nông cảm thấy lời của Tổng Ngọc Trạch hơi kỳ lạ, cô đến bên chiếc xe rồi mở túi đựng thức ăn ra, quả nhiên bên trong trống hoác. Túi đựng thức ăn bị cắt mấy đường, cũng có thể nói bánh mì và nước cô vừa ăn là sự may mắn duy nhất còn sót lại.

Triệu Hương Nông bối rối vặn xoắn ngón tay, cô đứng trước mặt Tống Ngọc Trạch, ngẫm nghĩ rồi đặt tay lên vai anh, cúi người khẽ sát vào mặt anh. Trong ánh mắt nghi hoặc của Tống Ngọc Trạch cô hôn anh, vài giây sau anh ôm lấy eo cô, chủ động ngậm lấy cánh môi cô.

Khi lên xe, anh quay đầu lại.

"Triệu Hương Nông, vừa rồi là vì em đang áy náy sao?"

Triệu Hương Nông áp mặt lên lưng Tống Ngọc Trạch.

"Không phải, đó là phần thưởng mà công chúa ban cho kỵ sĩ."

"Công chúa?" Tống Ngọc Trạch gõ nhẹ mũi bảo hiem của anh vào đầu cô: "Thôi đi, em bây giờ trông giống bà điên thì có."

Triệu Hương Nông càng ôm chặt lấy Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, cho dù chúng ta không tìm được đường ra trước khi trời tối thì tôi vẫn cảm thấy rất vui vì được đến đây."

May mắn là hai người không bị kẹt lại trong rừng, Tống Ngọc Trạch có rất nhiều kinh nghiệm sinh tồn khi dã ngoại, chỉ một giờ đồng hồ bọn họ đã ra khỏi khu rừng.

Quãng đường 500 dặm Anh đã kết thúc. 12 giờ, hai người đứng trước cửa nhà Tống Ngọc Trạch. Xuống xe, Triệu Hương Nông bần rùn tay chân nhìn Tống Ngọc Trạch, ánh mắt cô như muốn nói tôi mệt quá, không bước nổi thêm bước nào nữa.

Tống Ngọc Trạch vò rối mái tóc đã rối bù của Triệu Hương Nông, anh cúi xuống bế bổng cô lên. Triệu Hương Nông khoác tay lên cổ anh, qua bả vai của anh nhìn về chiếc xe được ánh sao chiếu sáng như sắp rực cháy. Cô mỉm cười, 500 dặm Anh của "cậu chàng" kia thuộc về cô, mãi mãi in dấu cái tên Triệu Hương Nông.

Mà chủ nhân của "cậu chàng" kia là Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch bế cô đi thẳng vào phòng tắm. Giống như lúc trước, anh xả nước, chuẩn bị bàn chải đánh răng cho cô, chỉ khác là anh không rời khỏi đó luôn mà nhìn sâu vào cô.

Triệu Hương Nông ném cho anh ánh mắt cảnh cáo: Tống Ngọc Trạch, còn dám nhìn nữa là tôi móc mắt anh ra bây giờ.

"Triệu Hương Nông."

"Ừm."

"Tôi hy vọng mình có thể biến ngày mai thành một ngày mà Triệu Hương Nông cả đời không thể nào quên." Anh nói, ánh mắt nhìn cô đầy dịu dàng.

Ngày hôm nay, người đàn ông này đã đưa cô thoát khỏi vòng vây của mười mấy chiếc xe, rồi lại đưa cô ra khỏi khu rừng tĩnh lặng đầy chết chóc trước khi trời tối. Cô tin anh nhất định sẽ mang đến cho cô một ngày mà thật lâu thật lâu về sau cô cũng không thể quên nổi.

Lúc đó, cô đâu biết rằng cái ngày mà cô cả đời không thể nào quên ấy lại là một đòn tấn công quan trọng nhất trong âm mưu trả thù cô của anh, cũng là trận đánh cuối cùng.

Có lẽ trận đánh này nên thêm vào một câu dẫn dắt đầy nức cười thế này: Sau ngày hôm ấy, Triệu Hương Nông sẽ hoàn toàn khuất phục trước Tống Ngọc Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Bắt lửa (04)

Khi Triệu Hương Nông ngồi phía sau xe của Tống Ngọc Trạch đi vào trường đua, cô cảm thấy như được dẫn vào một thế giới khác. Sân vận động hình tròn, xung quanh sân vận động đặt những ngọn đuốc tỏa khói đen, sân vận động với sức chứa hàng vạn người không còn chỗ trống, âm thanh huyền ảo cùng với những câu nói tục tĩu không câu nệ, còn có sự xuất hiện của vô số chiếc mũ cao bồi dường như đã khiến Triệu Hương Nông lạc vào khung cảnh miền Tây nước Mỹ của thế kỷ trước, sự tui hững và phóng khoáng bao trùm mọi nơi.

Trong xã hội Mỹ những thứ không bị các điều khoản hay quy tắc gò bó, không thể kiếm được đồng tiền, đây áp sự nguy hiểm hay không gần gũi với cuộc sống người dân đều bị liệt vào loại văn hóa không được hoan nghênh.

Rõ ràng cuộc thi xe bay cực hạn mà mỗi lần Tống Ngọc Trạch nhắc đến đều sáng mắt lên cũng bị liệt vào văn hóa không được hoan nghênh này. Chẳng ai muốn đổi mạng mình để theo đuổi sự kích thích phút chốc kia, nhưng loại văn hóa này lại có thể sản sinh ra những phần tử không sợ chết, trên người

bọn họ luôn toát ra 200 phần trăm năng lực.

Khi Tổng Ngọc Trạch điều khiển chiếc xe rục rở như ngọn lửa của mình qua một đường vòng cung dưới sự giới thiệu long trọng của MC, cả trường đua lập tức bùng nổ tiếng vỗ tay vang dội. Trong tràng vỗ tay ấy, nhiều chiếc mũ cao bồi đã được ném về phía Tổng Ngọc Trạch. Tổng Ngọc Trạch xuống xe mỉm cười với khán giả, anh nhấc một chiếc mũ đội lên đầu rồi chào kiểu cao bồi với khán giả trên khán đài.

Nghi thức tượng trưng cho miền Tây đã tạo ra hiệu ứng giống như ngọn lửa cháy lan trên đồng cỏ.

Lần này, không chỉ có mũ được ném về phía Tổng Ngọc Trạch, mà còn có rất nhiều hoa tươi. Chàng trai châu Á có khuôn mặt hoàn hảo đẹp đẽ này đã từng nổi tiếng sau một trận đấu ở đây hồi năm ngoái. Nhiều cô gái trẻ chuẩn bị hoa tươi đến đây vì anh, chàng trai châu Á trở nên mê người hơn năm ngoái khiến các cô ả hết vang, trong số ấy còn có người vui đến phát khóc.

Chàng kỵ sĩ mà họ yêu thích cuối cùng đã không phụ sự kỳ vọng của khán giả, lái xe đến trung tâm sân vận động, giống như một người hùng được sùng bái.

Tổng Ngọc Trạch của thời khắc đó có một loại mê lực khiến người ta la hét đến độ khản giọng. Triệu Hương Nông ngồi ở khán đài phía Nam cũng không nhịn được mà gọi tên Tổng Ngọc Trạch theo những cô gái khác. Chẳng qua cô là cô gái phương Đông khá e dè nên cô không dám gọi quá to.

Dường như Tổng Ngọc Trạch nghe thấy tiếng cô gọi anh, anh quay mặt về phía cô. Triệu Hương Nông cười với Tổng Ngọc Trạch qua lớp khẩu trang, dường như Tổng Ngọc Trạch cũng nhìn thấy nụ cười của cô, anh vẫy tay với cô.

Hai cô gái ngồi cạnh cô lập tức bật khóc, bọn họ chạy khắp nơi rao tin: Anh chàng châu Á đẹp trai đã nhìn cô ta.

Đồ ngốc, Tổng Ngọc Trạch đâu có nhìn các cô. Triệu Hương Nông bật khẩu trang, trong lòng đầy áp sự đắc ý. Khẩu trang là Tổng Ngọc Trạch đeo lên cho cô, vì nơi này có hãng truyền thông địa phương đến để truyền hình trực tiếp cuộc thi.

Sáu biker giành được tấm vé bước vào trận chung kết tiến vào trường đua ở trung tâm sân vận động. Trải qua cuộc bốc thăm, Tổng Ngọc Trạch là người cuối cùng bước vào trận đấu, quán quân năm ngoái lại bốc vào vị trí thứ hai từ dưới lên.

Đội đến khi ban tổ chức cuộc thi vén tấm màn bao quanh trường đua lên, Triệu Hương Nông mới hiểu vì sao lại có nhiều người không ngại lặn lội đường xa đến nơi này. Từ cách bày bố có thể thấy đây là cuộc thi đầy tính thương thức, sau quãng đường lấy đà ngắn ngủi tuyền thủ phải lái xe đến một cái bục cao chừng mười mét, sau đó lao đến cái bục phía đối diện, ở giữa hai cái bục này là một hàng bảy chiếc xe tải. Cũng có nghĩa là, các biker nhất định phải bay qua bảy chiếc xe này, hơn nữa khi bay qua bảy chiếc xe này các tuyền thủ còn phải làm những động tác có độ khó cao để giành được ưu ái của ban giám khảo.

Khi biết rõ quy tắc của cuộc thi, Triệu Hương Nông vẫn không cảm thấy quá sợ hãi, dù sao thì cô vẫn chưa từng xem cuộc thi như thế này bao giờ. Thế nhưng, khi chiếc xe của tuyền thủ đầu tiên bay qua bảy chiếc xe tải thì lòng bàn tay Triệu Hương Nông vẫn rịn mồ hôi. May quá, trừ lúc tiếp đất đầu xe hơi trông chừng thì tuyền thủ đầu tiên không gặp bất cứ vấn đề gì. Khiến Triệu Hương Nông thất tim lại là người thứ hai và người thứ ba, họ không vượt qua được bảy chiếc xe tải, cả người cả xe nặng nề rơi xuống chiếc xe tải. Gần như lúc họ rơi xuống đất ngay tức khắc có nhân viên cuộc thi tiến về phía họ, vài phút sau họ được đặt lên cáng. Lúc này Triệu Hương Nông mới phát hiện mấy chiếc xe cấp cứu đậu ở một lối ra khác của sân vận động.

Điều khiến Triệu Hương Nông kinh ngạc là từ lúc tuyền thủ rơi xuống đất được đặt lên cáng đến khi chiếc xe cấp cứu rời khỏi đó cũng chỉ trong thời gian mười mấy phút, còn khán giả ở đây cũng không quá bất ngờ trước chuyện này. Khi biết các biker phi xe qua những chiếc xe tải đều không có bất kỳ thiết bị bảo hộ nào, Triệu Hương Nông lao đảo xông vào nơi tuyền thủ chuẩn bị xuất phát.

Điểm xuất phát tạm thời của biker nhìn giống như một cái lồng lớn, ồn ào, bầu không khí bức bối.

Tuyền thủ thứ tư lên xe đội tiếng súng của trọng tài vang lên. Tuyền thủ thứ năm đang thực hiện động tác làm nóng người. Tổng Ngọc Trạch là người thi cuối cùng, anh đang nói chuyện với nhân viên cuộc thi, nhìn thấy cô anh liền nhủ mảy.

"Tổng..." Vì chạy đến đây mà Triệu Hương Nông không còn hơi sức nói chuyện, điều duy nhất cô có thể làm là động tác lắc đầu, cô ra sức lắc đầu với anh.

Tổng Ngọc Trạch đến bên cạnh vỗ lưng giúp cô dễ thở.

"Đừng... Tổng Ngọc Trạch!" Cuối cùng Triệu Hương Nông cũng nói ra câu nói khiến cô ngột ngạt: "Đừng mà, không cho phép!"

"Suýt!" Tổng Ngọc Trạch ra hiệu Triệu Hương Nông im lặng, ánh mắt anh dán chặt vào màn hình điện tử trên tường. Màn hình đang chiếu trực tiếp diễn biến của cuộc thi, tiếng súng ra hiệu vang lên, tuyền thủ thứ tư nhanh chóng lao lên bục xuất phát được sơn thành hình cầu vồng nhiều tầng.

Cũng chỉ trong chớp mắt, Triệu Hương Nông nhìn thấy tuyền thủ thứ tư và cả chiếc xe của mình đập mạnh vào xe tải, cô lập tức vui mặt vào ngực Tổng Ngọc Trạch.

Công tác thu dọn lần này càng nhanh hơn, cũng chỉ trong mấy phút ngắn ngủi tiếng xe cấp cứu vang lên. Chốc lát sau, khán giả ở trường đua không bị ảnh hưởng chút nào, họ lại bắt đầu hô to tên của tuyền thủ thứ năm. Qua màn hình, Triệu Hương Nông nhìn thấy khán giả trên khán đài còn bắt đầu tạo ra làn sóng người.

Những người này thực sự điên rồi, Triệu Hương Nông kéo tay Tổng Ngọc Trạch: "Tổng Ngọc Trạch chúng ta đi."

Người bị cô lôi kéo không hề nhúc nhích, ánh mắt Tống Ngọc Trạch tập trung vào người tuyên thủ thứ năm đã chuẩn bị xong xuôi.

Đó là quán quân của năm ngoái, anh ta và Tống Ngọc Trạch đều chọn những động tác có độ khó giống nhau. Khi tiếng còi ra hiệu vang lên, quán quân mùa trước còn quay đầu ra đầu tay đầy khinh miệt với Tống Ngọc Trạch.

"Tống Ngọc Trạch, chúng ta đừng để ý đến hắn." Triệu Hương Nông ra sức kéo áo Tống Ngọc Trạch. Kỳ thực trong lòng cô cũng biết rằng cùng với động tác của tên kia, cô muốn kéo Tống Ngọc Trạch rời khỏi nơi này càng khó hơn: "Tống Ngọc Trạch, chúng ta lập tức rời khỏi đây..."

Dường như Tống Ngọc Trạch không nghe thấy lời cô nói, ánh mắt ghim chặt vào màn hình điện tử. Tiếng súng ra hiệu vang lên, tuyên thủ thứ năm lái xe đến bậc cao với tốc độ còn nhanh hơn cả tuyên thủ thứ tư. Khi anh ta lái chiếc xe được sơn thành con chim ưng bay qua chiếc xe tải thứ ba, anh ta buông hai tay khỏi chiếc xe rồi dang rộng hai tay giữa không trung, chiếc xe không người điều khiển bay qua chiếc xe tải thứ năm, chiếc xe tải thứ sáu.

Khi chiếc motor bay qua chiếc xe tải thứ bảy, anh ta cầm lại tay lái, vững vàng tiếp đất trong tiếng hò reo của khán giả.

Giây phút chiếc xe tiếp đất, ánh mắt của những người nhân viên đều nhìn về phía Tống Ngọc Trạch, phần lớn những ánh mắt đó đều muốn nói: Cậu không làm nổi đâu!

Tống Ngọc Trạch rời mắt khỏi màn hình, nhìn Triệu Hương Nông.

"Tôi cũng có thể thực hiện động tác y hệt hắn ta, nhưng tôi nghĩ tôi nhất định sẽ không đạt được điểm cao giống hắn ta, vì ban giám khảo đều coi trọng những người đầu tiên."

Tống Ngọc Trạch vừa dứt lời, bên ngoài liền vang lên từng hồi từng hồi tiếng hò reo. Quán quân mùa trước được ban giám khảo đồng loạt cho điểm cao, tổng điểm của anh ta còn cao hơn số điểm mà anh ta đạt được vào mùa trước.

Lời của Tống Ngọc Trạch đã được kiểm chứng, Triệu Hương Nông dịu giọng: "Vậy thì chúng ta dừng thi nữa. Tống Ngọc Trạch, tôi tin anh, tôi cũng tin anh còn làm tốt hơn hắn ta. Tống Ngọc Trạch, cứ coi như tôi cầu xin anh không được sao..."

"Quán quân mùa trước của chúng ta đã chuẩn bị tiệc ăn mừng ở nhà xong xuôi rồi." Tống Ngọc Trạch cắt ngang lời cô, ánh mắt anh nhìn về phía khán giả đang hò vang tuyên thủ số năm: "Triệu Hương Nông, tôi nghĩ tôi nhất định phải biến ly sâm panh trong bữa tiệc của hắn ta thành cốc nước lọc không hề nào thêm uống."

Nói đoạn, Tống Ngọc Trạch đi về phía trọng tài, Triệu Hương Nông đi sát phía sau anh. Những lời mà Tống Ngọc Trạch nói với trọng tài cô gần như có thể hiểu, đó chính là Tống Ngọc Trạch muốn thay đổi hệ số độ khó. Từ ánh mắt kinh ngạc của vị trọng tài, cô có thể đoán được động tác có độ khó mà Tống Ngọc Trạch nói ắt hẳn trước nay chưa từng có. Vài phút sau, vị trọng tài quay về phía khán giả tuyên bố, tuyên thủ cuối cùng muốn lập kỷ lục độ cao, hơn nữa khi thiết lập kỷ lục độ cao còn phải thực hiện động tác mang độ khó cao.

Cả trường đua lập tức bùng nổ sau lời tuyên bố của trọng tài, không ai để ý đến tuyên thủ số năm vừa khiến bọn họ vui mừng ban nãy nữa.

Triệu Hương Nông đứng lặng ở đó, từ vẻ mặt "tự cầu nguyện cho mình đi" của đám nhân viên dành cho Tống Ngọc Trạch, cô có thể đoán được động tác mang độ khó cao mà Tống Ngọc Trạch muốn thực hiện chính là chuyện thập tử nhất sinh.

Trong con chết lặng, Tống Ngọc Trạch đến trước mặt, cúi người kề sát mặt vào mặt cô, anh gọi cô: Triệu Hương Nông.

Triệu Hương Nông ngược mắt nhìn anh, anh lấy chiếc mũ cao bồi trên đầu mình xuống, đội nó lên đầu cô.

"Triệu Hương Nông, biết câu chuyện của cao bồi Dallas không?" Anh hỏi cô.

Triệu Hương Nông ngơ ngác lắc đầu, tiếng hò reo bên ngoài dường như muốn đâm thủng màng nhĩ cô.

"Vào thế kỷ trước, một đám cao bồi đến Dallas, họ reo vang một khẩu hiệu như này..." Giọng nói Tống Ngọc Trạch đầy kiên nghị: "Chúng ta chẳng có gì, nên chúng ta chẳng sợ gì cả. Năm mươi năm sau, đám cao bồi Dallas này đã làm những tòa cao ốc mọc lên từ vùng hoang mạc ấy."

Bây giờ Tống Ngọc Trạch nói cho cô câu chuyện về cao bồi Dallas là có ý gì? Triệu Hương Nông ngẩng người nhìn Tống Ngọc Trạch.

"Ngốc!" Tống Ngọc Trạch kéo vành mũ cao bồi của cô: "Bây giờ tài khoản ngân hàng của tôi không còn hào nào, chút tiền còn sót lại trong túi tôi đều mua đồ ăn sáng cho em rồi, cũng có thể nói tôi bây giờ cũng không một xu lẻ giống đám cao bồi Dallas kia."

Anh nhìn thật sâu vào mặt cô rồi nói.

"Triệu Hương Nông, bây giờ tôi chẳng có gì cả, thế nên tôi chẳng sợ gì cả! Triệu Hương Nông, em hiểu không?"

Triệu Hương Nông gật đầu, cô hiểu rồi! Trên người Tống Ngọc Trạch bây giờ chẳng còn đồng nào, chút tiền còn lại trong túi anh đều mua đồ ăn sáng cho cô rồi.

Đợi đến khi Triệu Hương Nông cảm nhận được ý nghĩa khác trong lời nói của Tống Ngọc Trạch thì Tống Ngọc Trạch đã ngồi lên xe. Triệu Hương Nông định xông lên nhưng bị nhân viên ngăn ở phía bên ngoài chỉ cách Tống Ngọc Trạch mấy chục bước, trọng tài đang đợi mọi thứ ổn thỏa rồi nổ súng ra

hiệu.

Tiếng súng vang lên, Triệu Hương Nông gào lên với Tống Ngọc Trạch: Tống Ngọc Trạch, anh không hề trắng tay, anh còn có tôi.

Lúc này, Triệu Hương Nông là đồng minh, bạn đồng hành trung thành nhất của Tống Ngọc Trạch!

Cho dù cô đã dùng hết sức lực để hô lên, nhưng giọng nói của cô vẫn bị tiếng huyền não ngập trời át đi, tiếng súng ra hiệu vẫn nổ vang trên bầu trời.

Ngay tức khắc, cả trường đua lặng ngắt như tờ.

Triệu Hương Nông nhìn về phía màn hình, cô nghĩ cảnh tượng đập vào mắt họ quá chấn động thế nên họ quên cả việc lên tiếng.

Triệu Hương Nông cũng quên chớp mắt.

Ngon lửa rực đỏ bay lên dải cầu vồng trong lúc mọi người quên cả việc chớp mắt. Khi mọi người chưa kịp hít thở, nó đã lao đến điểm cao nhất của dải cầu vồng. Khi mọi người cho rằng ngọn lửa rực đỏ đó sắp sửa rơi xuống thì nó lại mạnh mẽ về ra một đường cong tuyệt đẹp, không ngừng bay lên cao giống như ngọn hỏa diễm ngút trời, mang theo khí thế không thể ngăn cản.

"Ôi chúa ơi, cậu ấy đã vượt qua mái vòm của sân vận động rồi, cậu ấy làm được rồi, cậu ấy làm được rồi! Thật không thể tin được!" Giọng nói lạc hẳn đi của vị trọng tài hoạt ngôn qua micro vang vọng khắp trường đua.

Chuyện không thể tin được còn ở phía sau, khi chiếc xe đang bay lên khán giả còn được chiêm ngưỡng màn biểu diễn soác chân của tuyển thủ. Tư thế ấy đẹp đến độ khiến nhiều người rơi lệ, đẹp đến nỗi chỉ chớp lát sau mọi người tưởng rằng ngọn lửa đỏ rực đó sẽ rơi xuống, sau đó hóa thành từng vệt hoa lửa.

Ngày hôm nay, Tống Ngọc Trạch đã làm được điều mà anh nói, biến ly sâm panh trong bữa tiệc của quán quân mùa trước thành cốc nước lọc chẳng ai thêm ngó ngang.

Ngon lửa đỏ tiếp đất vững vàng, hơn nữa động tác tiếp đất còn vô cùng hoàn hảo. Màn hình điện tử hiện lên cảnh quay cận mặt tuyển thủ, anh đang mỉm cười với tất cả mọi người, nụ cười còn đẹp đẽ hơn cả dáng vẻ trên không của anh.

Ở trên khán đài, không biết ai xông lên phá vòng vây trước tiên, và rồi, dòng người như thủy triều hướng về phía chàng dũng sĩ đã mang đến cho họ một bữa tiệc thị giác thịnh soạn.

Khi Triệu Hương Nông chạy về phía Tống Ngọc Trạch, những người kia đã nâng Tống Ngọc Trạch lên. Đứng ở đó, dòng máu đang chảy trong cơ thể cô như muốn sục sôi lên.

Chúng ta chẳng có gì cả, nên chúng ta chẳng sợ gì cả! Ẩn sau câu nói ấy là thơ và mộng trong những năm tháng trẻ tuổi nhất.

Cũng phải, làm gì cũng không được chùn bước!

Lúc rời khỏi đó, màn đêm vẫn chưa thống trị tất cả. Ngọn lửa đỏ rực băng qua đường cao tốc, Triệu Hương Nông áp sát vào lưng Tống Ngọc Trạch. Phía sau con xe của họ treo một bao tải, trong bao tải ấy là một triệu đô la, đó là phần thưởng của ban tổ chức giành cho quán quân.

"Tống Ngọc Trạch, về sau không cho phép anh xuất hiện ở nơi đó nữa, nghe chưa?" Triệu Hương Nông lớn tiếng nói.

"Nghe thấy rồi, về sau tôi sẽ không xuất hiện ở đó nữa, vì tôi đã giành được giải quán quân rồi." Anh lớn tiếng trả lời.

"Tống Ngọc Trạch, chúng ta sẽ đi đâu tiếp theo?"

"Mang theo bao tiền kia đi kiểm chứng xem chúng ta là người may mắn hay kẻ đen đui!"

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Bắt lửa (05)

Triệu Hương Nông tròn tròn mắt nhìn bao tiền rỗng tuếch, mới chỉ vài giờ mà khoản tiền một triệu đô kia đã bay sạch không còn đồng nào! Ánh mắt hung dữ lập tức bắn về phía Tống Ngọc Trạch.

Tên khốn, còn nói chỉ cá cược nhỏ thôi, không mất quá nhiều đâu.

Anh chàng đẹp trai bị đám phụ nhân giàu có lên sờ mông bao nhiêu lần, nở nụ cười miễn cưỡng. Thực ra anh cũng đang xót khoản tiền một triệu đô của

mình đúng không?

"Tổng Ngọc Trạch, chúng ta về kiểu gì bây giờ?" Triệu Hương Nông hung hăng ném bao tiền rỗng vào mặt Tổng Ngọc Trạch.

Tổng Ngọc Trạch tăng hắng vài tiếng, nói: "Triệu Hương Nông, em quên mất những lời tôi nói ở sân vận động rồi."

Về mặt Tổng Ngọc Trạch viết đầy chữ "Tôi chẳng có gì cả, nên tôi chẳng sợ gì cả!" Anh tỏ vẻ mình có thể làm được, cô phải tin tưởng anh.

"Anh thật sự có thể ư?" Triệu Hương Nông hoài nghi hỏi.

"Đương nhiên." Tổng Ngọc Trạch nhấn mạnh một lần nữa. Anh năm lần bảy lượt cam đoan với cô rằng chỉ trong nháy mắt là anh có thể kiếm lại một triệu đô, sau đó đưa cô đến nhà hàng nổi tiếng nhất New Orleans quây một bữa đã đời.

Nửa tiếng sau, kết quả cuộc kiểm nghiệm đã có: Hôm nay bọn họ đích thị là kẻ đen đui không hơn không kém. Đám phu nhân giàu có đã dạy cho hai tay mơ một bài học nhớ đời, tiếp sau đó chính là màn cời đồ còn hấp dẫn hơn cả trò cá cược.

Tối nay, Triệu Hương Nông phát hiện Tổng Ngọc Trạch không chỉ lăm mư nhiều kế mà anh còn có cái miệng dẻo quẹo. Chỉ mấy phút anh đã thuyết phục được mấy vị phu nhân giàu có rằng không cần anh cời đồ mà họ vẫn có thể hưởng thụ kích thích thị giác hơn cả màn cời đồ.

Tổng Ngọc Trạch chỉ cần cời chiếc áo jacket xuống để lộ ra áo sơ mi trắng bên trong; chỉ cần anh xắn tay áo sơ mi trắng lên khuỷu tay; chỉ cần anh vuốt những lọn tóc rũ trước trán anh về phía sau; chỉ cần anh quay mặt về phía những người phụ nữ trên mặt viết đầy vẽ cô đơn kia rồi mỉm cười với họ, lập tức có thể khiến những người phụ nữ đó không tự chủ được mà lấy tay che lại đôi môi tô son đỏ chót kia, tỏ vẻ rằng bọn họ không giống như vẻ ngoài của mình đâu, họ chỉ đang cô đơn mà thôi.

Trong phòng đánh bạc VIP có đàn piano, có nghệ sĩ tinh thông các loại nhạc cụ. Tổng Ngọc Trạch bước về phía đàn piano, những ngón tay thon dài trắng trẻo lướt trên từng phím đàn.

Tiếng đàn du dương vang lên, tất cả mọi người như được dẫn vào trong thế giới âm nhạc. Nghệ sĩ thổi saxophone đến bên đàn piano, để tiếng kèn saxophone hòa cùng tiếng piano tạo nên một màn ứng đối đẹp đẽ, biêng nhác, tùy hứng, giống như thành phố mang tên New Orleans này.

Bàn tay đang lướt trên những phím đàn trắng đen kia đã lấy lòng được những người ở nơi này, từ sự xem thường ban đầu, đến cuối cùng ánh mắt của Triệu Hương Nông không thể rời khỏi đôi bàn tay trên phím đàn nữa. Sau đó đôi bàn tay ấy còn tấu lên một bản nhạc giống như mưa rền gió thét: Mặt biển an tĩnh trong đêm trăng, con thuyền đơn độc lênh đênh trên mệnh mông sông nước; những vị khách trên con thuyền ấy đang nhàn nhã đàm luận về rượu ngon cùng mỹ nhân, con gió đêm bỗng nổi lên thổi bay tà váy của nữ khách. Đôi tay đeo bao tay lụa trắng kéo tà váy, nàng nghĩ rằng đó chỉ là một cơn gió vu vơ nghịch ngợm. Và rồi, có người kêu lên, tầm mắt của nữ khách men theo tiếng kêu của những người nọ. Chỉ thấy, con sóng không lồ che mất ánh trăng bạc trên bầu trời, ào ạt cuộn trào về phía họ. Nàng không kiềm chế được mà há miệng..

Sau đó, mọi thứ giống như được ma thuật phù phép, người đưa mọi người ra biển bằng tiếng đàn lại đột ngột dừng lại ở đoạn nhạc cao trào nhất, mang mọi người đến nơi cao nhất mà quên cả rơi xuống, mọi ánh mắt đều si mê ngắm nhìn đôi tay trên phím đàn kia.

Anh đứng dậy, tiện tay rút bông hồng trong lọ hoa đặt cạnh chiếc đàn. Anh cầm bông hồng đó đến trước mặt một vị phu nhân, gài nó lên vành tai của người đàn bà, mỉm cười: "Thưa quý bà, bà có nghĩ thấy mùi thuốc súng được tạo ra từ phím đàn trong bông hồng này không?"

Người đàn bà gật đầu như vừa bừng tỉnh từ giấc mộng, khác hẳn dáng vẻ trên bàn đánh bài vừa rồi. Rõ ràng, chàng trai có đôi mắt trong sáng, khoác chiếc áo sơ mi ngạt mùi nắng, cùng với những ngón tay thon dài tạo nên một thể giới khác của anh đã lấy lòng được bà ta.

Hoàn hồn lại, Triệu Hương Nông mới hiểu hóa ra Tổng Ngọc Trạch lại giở ngón nghề "Thịt tươi" rồi.

Khi rời khỏi sòng bài, đêm đã về khuya, trong túi của Triệu Hương Nông có 50 nghìn đô. Một bông hồng của Tổng Ngọc Trạch đã đổi lại được khoản tiền này. Số tiền 50 nghìn đô này có thể giúp họ mua được hai tấm vé máy bay quay về Chicago, ăn một bữa no say, sau đó tìm một quán bar quây thâu đêm.

Sau khi thần kinh luôn căng như dây đàn cả tối nay được giải tỏa, nụ cười của Triệu Hương Nông lại bắt đầu chực nở, là tiếng cười ha hả tùy hứng không chịu bất kỳ gò bó nào. Vừa nghĩ đến cảnh Tổng Ngọc Trạch suýt bị lột sạch quần áo thì cô lại cười như điên, Tổng Ngọc Trạch càng làm mặt thối thì cô càng cười dữ hơn.

"Triệu Hương Nông, ngậm miệng lại ngay." Tổng Ngọc Trạch cảnh cáo.

Sao có thể chứ!

"Triệu Hương Nông, em mà còn không ngậm miệng là tôi ném em vào đài phun nước đó. Đừng tưởng tôi không dám." Tổng Ngọc Trạch dùng bước, về mặt sa sầm.

Đài phun nước? Ừm, trước mặt đúng là có đài phun nước. Có điều, Triệu Hương Nông biết Tổng Ngọc Trạch không dám làm chuyện như vậy với cô, bởi vì cô đang che chở cho anh mà.

Thế là, Triệu Hương Nông cũng dừng phát lại, cô bắt đầu học theo bộ dạng ở sòng bài của Tổng Ngọc Trạch, vừa cười vừa nhại giọng anh: "Thưa quý bà, bà có nghĩ thấy mùi thuốc súng được tạo ra từ phím đàn trong bông hồng này..."

Tiếng "Không" giống như một tiếng hét thất thanh giữa trời quang.

Tên khốn Tống Ngọc Trạch, lại dám dọa dẫm cô, còn vác cô lên vai như vác một cái bánh mì. Anh còn làm ra vẻ như sắp ném cô vào đài phun nước đến nơi. Tên khốn này không định ném cô vào đài phun nước thật chứ?

"Tống Ngọc Trạch, anh dám..."

Chữ "dám" kia biến mất trong làn nước.

Mực nước trong đài phun nước cũng không quá sâu, chỉ cao đến eo, Triệu Hương Nông loạng choạng đứng dậy. Gần đó có mấy người đang nhìn cô, Triệu Hương Nông biết mấy người đó đang nhìn cô giống như một trò hề. Nhất định mấy người đó cho rằng cô và Tống Ngọc Trạch là người yêu, sau đó thầm nghĩ cô gái kia không được chàng trai kia yêu thương nên anh ta mới nỡ lòng ném bạn gái mình vào hồ nước giữa ban đêm như này, chắc nước lạnh thấu tim luôn rồi.

Nước thật sự rất lạnh, Triệu Hương Nông đứng trong nước, nước chảy dài trên gò má. Tên khốn Tống Ngọc Trạch căn bản không hiểu gì cả, anh không hề biết vừa rồi cô cười như điên dại như vậy chính là để che giấu nỗi buồn khi hai người sắp chia xa. Bốn ngày ở New Orleans là bốn ngày cô sống với thân phận Triệu Hương Nông, mà không phải người thừa kế nhà họ Triệu, cũng không phải vợ sắp cưới của Bách Nguyên Tú, hay là bạn sao của ai kia.

Tống Ngọc Trạch đứng ở bên ngoài, trung lên về mặt "Tôi cho em biết tay tôi"

Làn nước lạnh lẽo, những người kia vẫn đang đứng hóng chuyện.

Tên khốn Tống Ngọc Trạch lại nỡ ném cô vào làn nước lạnh lẽo như vậy, nỡ lòng để mấy người kia đến xem đáng về đầy xấu hổ của cô. Không phải nói thích cô sao? Vừa nghĩ đến đây, nước mắt của Triệu Hương Nông càng rơi nhiều hơn. Bởi khi trời vừa sáng thì cô và anh sẽ phải rời khỏi nơi này, một New Orleans có bia, có ngô và đậu tương.

Triệu Hương Nông cúi đầu nhìn bộ dạng mình dưới nước, bóng dáng đầy vẻ bơ vơ lẻ loi. Trong căn nhà rộng lớn đó của cô, bóng cô lúc nào cũng lẻ loi phản chiếu trên bức tường nơi hành lang. Nhà của Bách Nguyên Tú cũng là nơi lầu cao cửa rộng. Tháng ba tới cũng là lúc cô chuyển từ căn nhà rộng lớn này sang một căn nhà rộng lớn khác. Hơn nữa, căn nhà rộng lớn khác còn không có di Thanh, người phụ nữ vẫn luôn đứng trên bậc tam cấp chờ cô về nhà bất kể gió mưa.

Phải để di Thanh ở lại với mẹ, mẹ cũng muốn có di Thanh để bầu bạn.

Triệu Hương Nông khịt mũi, nước mắt rơi là chảy xuống mặt nước.

Ở phía đối diện, Tống Ngọc Trạch gọi một tiếng thăm dò: "Triệu Hương Nông"

Triệu Hương Nông vẫn cúi gằm mặt nhìn bộ dạng mình dưới nước.

Sau đó, có tiếng nước vang lên, có người đang bước vào trong đài phun nước. Mấy bước sau, người nọ bắt đầu chạy đến khiến bọt nước bắn tung tóe, rồi dừng lại trước mặt cô.

Dưới mặt nước, Triệu Hương Nông nhìn thấy một bóng dáng khác, bóng Tống Ngọc Trạch lay động theo ánh đèn neon trong đài phun nước.

"Triệu Hương Nông, tôi đưa em về." Tống Ngọc Trạch nói.

Khi anh vươn tay cầm lấy tay cô, cô lập tức giấu tay ra sau lưng.

"Triệu Hương Nông, tôi xin lỗi. Tôi không nên ném em vào trong nước. Giờ cứ về với tôi đã, về rồi em muốn phạt tôi thế nào cũng được." Tống Ngọc Trạch nói khê khằng.

Triệu Hương Nông vẫn không nhúc nhích, tay vẫn giấu tịt sau lưng, cúi gằm mặt. Tống Ngọc Trạch vươn tay định ôm eo cô, Triệu Hương Nông lập tức lùi người về phía sau. Cô vừa lùi lại vừa lạnh lùng bật thốt lên: "Đừng chạm vào tôi"

"Triệu Hương Nông, em đang khóc à?" Tống Ngọc Trạch rút tay về.

Lời của Tống Ngọc Trạch khiến lòng Triệu Hương Nông trở nên hoảng loạn. Cô không muốn để Tống Ngọc Trạch phát hiện cô đang khóc. Triệu Hương Nông quay đầu, chạy về phía khác của đài phun nước. Chỉ vài bước chân, cô đã bị Tống Ngọc Trạch kéo lại. Trước tiên là bàn tay, rồi chỉ một cái kéo nhẹ, cả người cô bị động xoay lại, đột ngột đối diện với khuôn mặt của anh.

"Em khóc thật rồi này." Tống Ngọc Trạch thăm thĩ.

Triệu Hương Nông càng khóc nức nở hơn: "Anh đừng nói linh tinh, đó là nước, là nước hiểu không. Là nước chảy từ tóc xuống đó chứ đồ ngốc..."

Đôi tay anh ôm lấy mặt cô, ép cô ngẩng mặt lên.

"Tống Ngọc Trạch..." Những tiếng quát mắng anh biến thành những tiếng nấc nghẹn ngào, những lời trách mắng anh cũng biến thành những lời đầy đắng

thương: "Tổng Ngọc Trạch, anh có biết anh làm vậy khiến tôi cảm thấy rất mất mặt không. Tổng Ngọc Trạch, anh có biết nước lạnh lắm không. Tổng Ngọc Trạch, sao anh lại nỡ ném tôi vào hồ nước lạnh như vậy... sao anh lại nỡ..."

"Xin lỗi em." Anh khàn giọng: "Về sau, tôi sẽ không ném em vào trong nước nữa."

Vừa nói anh vừa kề gần mặt về phía cô, rõ ràng...

Đồ khốn, vừa ném cô vào nước giờ lại muốn hôn cô, mơ đi!

Đợi đến khi anh cách cô thật gần, Triệu Hương Nông dùng hết sức lực, đập trán vào trán anh thật mạnh.

Tên khốn Tổng Ngọc Trạch này, đầu anh ta làm bằng sắt sao? Triệu Hương Nông ôm trán, dường như người bị đụng mới là cô, giờ đầu cô đang kêu ong ong từng hồi.

Tay bị kéo ra khỏi trán, giọng nói đầy vẻ quan tâm của Tổng Ngọc Trạch vang lên bên tai: "Để tôi xem nào."

Xem cái gì mà xem hả tên khốn! Triệu Hương Nông ra sức giãy khỏi tay anh, cuộn tay lại thành nắm đấm, đánh vào người anh từng cái không chút lưu tình, còn anh thì đứng im cho cô trút giận.

Đánh đến lúc tay cũng mỏi, từ từ buông lui. Triệu Hương Nông đứng lặng ở đó, để mặc đôi tay anh bùng lấy mặt cô. Cô mở mắt ra nhìn anh, khi thấy rõ con bão giông nổi lên trong đáy mắt anh, cô nghiêng mặt về phía sau theo phản xạ.

Lần này, anh không cho cô cơ hội trốn tránh.

Ngay tức khắc, anh cúi xuống choát lấy đôi môi cô, tham lam cắn mút.

Có chút gì đó khác thường, cho dù đứng trong làn nước lạnh lẽo, cô vẫn cảm thấy cơ thể đang rung động. Sau lưng cô là pho tượng trong đài phun nước, khi hai đôi môi đang triền miên quấn quít, cô dần dần bị đẩy về phía sau, tựa lưng lên pho tượng, bàn tay đang bùng lấy mặt cô của Tổng Ngọc Trạch nhanh chóng rời xuống dưới...

Triệu Hương Nông bị giam cầm giữa người Tổng Ngọc Trạch và pho tượng, chỉ có đôi tay vẫn còn tự do. Cô duỗi tay kéo bàn tay đang đặt trên hông cô của Tổng Ngọc Trạch. Dáng vẻ mạnh mẽ của Tổng Ngọc Trạch khiến cô cảm thấy sợ hãi. Đây là nơi công cộng đầy đồ khốn!

May mắn thay, ánh sáng chói mắt chiếu trên mặt bọn họ cùng với giọng trầm đục của đàn ông đã khiến Tổng Ngọc Trạch thôi sờ soạng đùi trong của cô. Anh buông môi cô ra, cúi đầu nhìn cô.

Giọng đàn ông trầm đục đang hô hoán hai người, từ nội dung trong những tiếng hô hoán đó có thể đoán được anh ta là bảo vệ sông bãi. Anh ta cảnh cáo hai người lập tức ra khỏi đài phun nước rồi ngoan ngoãn nộp tiền phạt.

"Nhớ này, chốc nữa tôi bảo chạy thì em phải chạy ngay đi nhé." Tổng Ngọc Trạch cúi đầu nói khẽ với cô.

Triệu Hương Nông gật đầu.

Tổng Ngọc Trạch kéo tay cô chậm rãi bước ra khỏi đài phun nước. Khi đứng trước mặt người bảo vệ, Triệu Hương Nông nhanh chóng túm lấy túi tiền 50 nghìn đô dưới ánh mắt ra hiệu của Tổng Ngọc Trạch. Khi Tổng Ngọc Trạch hô một tiếng "chạy!" cô lập tức co chân chạy về phía chiếc xe.

Sau khi chạy được một đoạn, Triệu Hương Nông nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của bảo vệ. Chỉ mười mấy giây sau, bàn tay cô nằm trọn trong một bàn tay khác, anh kéo tay cô chạy thật nhanh về phía ngọn lửa đỏ rực của anh.

Triệu Hương Nông lại nghe thấy tiếng gió vút qua bên tai. Cô mỉm cười, nắm ngược lại tay anh.

Tiếng động cơ xe vang lên, Triệu Hương Nông áp sát vào người Tổng Ngọc Trạch. Cô ngoảnh mặt lại, dựng ngón giữa với người bảo vệ đang đuổi theo hai người.

Ngọn lửa đỏ rực băng qua ngàn ánh sao ở New Orleans, con đường thẳng tắp như dẫn đến tận cùng của bóng đêm, Triệu Hương Nông áp mặt lên lưng Tổng Ngọc Trạch.

"Tổng Ngọc Trạch, chúng ta về nhà thôi."

Không đến những nơi chen chúc bóng người mà trở về căn nhà chỉ có hai người và lũ gà con.

Ước gì ngày nào cũng có thời gian dịch truyện((((

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bắt lửa (Cuối)

Kim đồng hồ chỉ 2h sáng, Triệu Hương Nông nằm trên giường, quay mặt về phía Tống Ngọc Trạch đang nằm trên sofa. Khác với ba đêm hôm trước, Tống Ngọc Trạch không quay mặt vào sofa, mà quay mặt nhìn về phía cô.

Cô cười với anh, anh cũng cho cô thấy nụ cười của mình.

"Tống Ngọc Trạch, mẹ của anh là người phụ nữ đẹp nhất mà tôi từng thấy." Cô nói với anh.

Triệu Hương Nông đã từng nhìn thấy ảnh của mẹ Tống Ngọc Trạch. Đó là người phụ nữ đẹp nhất mà cô từng thấy. Lúc đó bà khoảng ba mươi tuổi, khoác áo choàng, đẹp đến độ khiến người ta không dám tùy tiện chạm vào. Tống Ngọc Trạch có đôi mắt giống hệt mẹ anh.

"Tôi đoán, chắc hẳn ba anh rất yêu bà ấy."

Hồi lâu sau, Triệu Hương Nông không nhận được lời đáp từ Tống Ngọc Trạch, ngược lại, anh không còn nhìn cô nữa.

"Tôi có thể sang chỗ em không?" Anh thấp giọng hỏi cô.

Triệu Hương Nông gật đầu.

Tống Ngọc Trạch rời khỏi sofa đến bên cô, bọn họ cùng nằm trên một chiếc giường. Cô vẫn giữ tư thế quay mặt về phía sofa như cũ, anh nằm kề bên cô, ôm cô từ phía sau.

"Xinh đẹp cũng khiến người ta mắc bệnh." Giọng nói lạnh nhạt của Tống Ngọc Trạch vang lên trên đỉnh đầu cô: "Triệu Hương Nông, mẹ tôi là một người mắc bệnh yêu bản thân thái quá. Trong quyển nhật ký của mình, lời cuối cùng bà ấy để lại chính là: Tốt quá, mình không cần lo lắng mặt của mình có đầy những nếp nhăn đáng sợ, vòng eo phát tướng gấp đôi nữa rồi."

Lúc bà mất bà mới có 35 tuổi. Vốn dĩ bà ấy có thể rời khỏi phòng mình nhưng bà lại dùng thời gian đó để trang điểm cho mình. Sau đó, lặng lẽ chờ đợi cái chết. Lúc tôi nhìn thấy bà ấy, bà vẫn xinh đẹp như cũ."

Triệu Hương Nông đặt tay lên bàn tay đang đặt trên eo cô.

"Người mắc bệnh yêu bản thân thái quá sẽ coi sắc đẹp là vũ khí tối thượng. Vì để duy trì sắc đẹp, tôi ngày bà ấy hô to gọi nhỏ với mấy người đàn ông. Bà coi việc họ đối xử tốt với bà là điều đương nhiên. Bà tôi cũng là một trong số những người đàn ông mà bà ấy sai khiến. Có điều, mẹ tôi chỉ đối xử tốt với ba tôi, nhưng tính khí của bà ấy đã khiến ba tôi giận dữ bỏ đi. Sau khi khiến ba tôi bỏ đi, bà mới phát hiện mình mang thai. Sau khi biết mình mang thai, bà đã rất vui mừng. Bà ấy ảo tưởng đứa bé trong bụng bà chắc chắn sẽ xinh đẹp hệt như bà vậy. Bà cảm thấy đứa bé sẽ thừa hưởng vẻ đẹp của bà, đồng thời cũng nâng tầm sắc đẹp của bà ấy lên."

"Khi sinh tôi ra, mẹ tôi mới 19 tuổi. Lúc ấy, bà phát hiện đứa bé mang nhiều kỳ vọng ấy lại xấu đến độ khiến người ta tan nát cõi lòng, làn da nhăn nheo như một ông cụ non. Thế là, bà gọi điện cho ba tôi, bảo ông mang đứa trẻ đi càng xa càng tốt. Lời của bà khiến ba tôi vô cùng đau lòng. Và rồi, ba đã mang tôi đi, từ đấy không còn gặp bà thêm lần nào nữa."

Triệu Hương Nông quay người lại, vui mặt vào lòng Tống Ngọc Trạch, dùng hết sức lực ôm chặt lấy anh.

"Triệu Hương Nông, mẹ tôi chỉ là có chút tùy hứng mà thôi. Trong nhật ký bà ấy cũng viết như này: Mình tưởng tượng đứa trẻ kia đến bên mình, xếp lại những đôi giày vứt tán loạn của mình, sau đó gọi mình là mẹ như bao đứa trẻ khác."

"Triệu Hương Nông, mẹ tôi cũng không xấu xa lắm đúng không?" Tống Ngọc Trạch dè dặt hỏi cô.

"Ừm, mẹ anh không xấu, không xấu xa một chút nào." Cô gật đầu, lên tiếng.

Căn phòng vô cùng tĩnh lặng, ngay cả đám gà con bên ngoài ngót những tiếng kêu inh ỏi. Triệu Hương Nông nghe thấy giọng nói của mình:

"Tống Ngọc Trạch, tôi nói cho anh một bí mật. Thực ra, tôi còn xấu xa hơn mẹ anh, mẹ anh hướng về cái đẹp, còn tôi lại hướng về sự xấu xí."

Triệu Hương Nông nhắm mắt lại.

"Khi cơn bão Katrina ập tới, tôi cũng 16 tuổi giống anh. Anh mất mẹ, còn tôi đánh mất giày trượt băng của mình. Một chiếc ốc vít nhỏ nhoi đã hủy hoại tất cả niềm hy vọng của tôi. Về sau, sau khi điều tra rõ ràng, chiếc ốc vít khiến dây chằng ở chân đứt là do người động tay động chân. Mọi cuộc điều tra đều hướng về một người, người đó là người cộng tác với tôi. Sau khi biết được tin này, tôi không hề phẫn nộ cũng không hề tức giận, trái lại, tôi lại cảm thấy vui mừng vì điều này. Người kia như một thiên sứ trong mắt mọi người, là một màu trắng thuần khiết không vương tạp chất. Đáng về lúc nào cũng ngốc ngếch, người khác bắt nạt mình mà cũng không hề hay biết."

"Khi biết một người như vậy cũng có thể làm ra được chuyện như vậy, trong lòng tôi cảm thấy rất sung sướng. Tôi vô cùng vui vẻ, vì màu trắng tinh khôi đã bị nhiễm màu sắc xấu xí. Trước mặt cô ta, tôi rộng lượng bày tỏ sự cảm thông của mình. Tôi nói sẽ tha thứ cho cô ta. Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ta khóc. Cô ta vừa khóc vừa phủ nhận không phải cô ta làm. Sự thật đúng là như vậy, vài ngày sau, kẻ thật sự gây ra chuyện này bị điều tra ra, đúng là không phải người kia."

"Sau đó, người kia thay thế tôi đứng trên sân khấu vốn thuộc về tôi. Cô ấy trượt băng còn giỏi hơn tôi. Người đó, cái tôi ghét ở cô ta nhất chính là: Cô ta không tập luyện chăm chỉ như tôi, cô ta cũng không mấy mặn mà với trượt băng, cô ta chỉ cảm thấy chơi vui mới trở thành tuyển thủ trượt băng. Thậm chí cô ta còn định từ bỏ trượt băng để đến một thành phố khác với bạn trai cô ta."

"Hôm ấy, cô ta đứng ở trên sân khấu từng thuộc về tôi, dễ dàng thực hiện động tác có độ khó cao mà tôi vẫn luôn chỉ dám mơ tưởng, rồi nhận được hoa tươi và những lời khen vốn dĩ thuộc về tôi. Tôi biết, nếu như lúc đó đổi lại là tôi, ắt hẳn tôi sẽ không nhận được những tràng vỗ tay nhiệt liệt đến vậy. Hóa ra, trên đời này thật sự có cái gọi là thiên phú, mà thiên phú của người kia là thứ mà tôi luôn khát khao nhưng chưa từng có được."

"Trên người của người kia còn có rất nhiều điều vừa khiến tôi ghét bỏ vừa khiến tôi ngưỡng mộ: một gia đình bình thường, một mối tình trong sáng, trái tim vô tư hồn nhiên. Lúc tôi nhìn cô ta, bỗng nhiên rất muốn làm một chuyện, tôi muốn biết một tấm vải trắng được bỏ vào thùng nhuộm thì kết quả sẽ ra sao. Sau đó, tôi thật sự đã làm chuyện như vậy."

"Sau đó..." Triệu Hương Nông vui mặt thật sâu vào lòng Tống Ngọc Trạch.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó..." Giọng Triệu Hương Nông thật khê khàng: "Chuyện sau đó tôi quên rồi. Ngày nào tôi cũng nói với bản thân mình, phải quên những chuyện kia đi, quên hết mọi thứ. Sau đó, một ngày nọ tôi phát hiện mình thật sự đã làm được, nên tôi không nhớ gì nữa, tôi quên cả rồi..."

Bầu không khí cực kỳ yên tĩnh, chỉ còn tiếng thì thầm khê khàng của cô, sau đó mọi thứ dần chìm vào tĩnh lặng. Tiếp đó, Triệu Hương Nông phát hiện lồng ngực che chở cô đã trở nên giá lạnh tự bao giờ.

Rồi Triệu Hương Nông phát hiện vòng tay ôm chặt lấy eo cô cũng đã rời khỏi đó.

Đôi tay ấy rời đi dường như cũng mang theo cả độ ấm. Triệu Hương Nông duỗi tay kéo bàn tay ấy quay lại eo mình. Nhưng dường như, có gì đó đã thay đổi, bàn tay ấy giống như đã mất hết sức sống.

"Tống Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông khê lên tiếng gọi anh một cách thận trọng.

Không một lời đáp lại.

Cô ngẩng đầu lên từ ngực anh, từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy cằm anh. Bỗng nhiên, Triệu Hương Nông không dám đối diện với khuôn mặt Tống Ngọc Trạch, một cảm xúc không tên đang nói cho cô biết không nên nhìn mặt anh.

"Tống Ngọc Trạch" Cô kéo áo anh: "Tống Ngọc Trạch, anh không nói gì khiến tôi thấy sợ đấy."

Tống Ngọc Trạch vẫn không đáp lại một tiếng nào.

Triệu Hương Nông hơi rướn người lên, nghiêng người giãy lắt rồi ngẩng đầu lên, mơn trớn cằm anh bằng đôi môi của mình.

Hành vi của cô dẫn đến phản ứng giống như đóm lửa vô tình chạm vào con sư tử đang ngủ say, kéo theo một loạt những động tác liên mạch.

Cơ thể cô bỗng bị đẩy nằm ngửa ra, một cơ thể khác nhanh chóng đè lên người cô một cách mạnh bạo không thể kháng cự. Anh nhanh chóng chặn môi cô lại, đồng thời luồn tay vào áo sơ mi của cô, sau đó...

"Xoẹt" một tiếng.

Không cần tốn quá nhiều sức lực, chiếc quần nhỏ mỏng manh của cô đã bị anh xé rách, rút ra ngoài.

Tiếp nữa...

Xuất phát từ phản xạ tự nhiên, Triệu Hương Nông lập tức khép chặt hai chân để ngăn ngón tay muốn xâm nhập vào, cùng lúc đó cô với tay sờ soạng tú đầu giường.

Chiếc cốc thủy tinh đập vào đầu Tống Ngọc Trạch

Chỉ thoáng chốc, cơ thể đang đè lên cô trở nên mềm nhũn, buông tha môi cô, tay cũng rời khỏi đùi cô.

Anh chống người lên, nhìn cô.

"Tôi xin lỗi."

Chiếc cốc rơi xuống đất, Triệu Hương Nông vung tay cho Tống Ngọc Trạch một cái tát.

"Vừa rồi, tôi đã kích động, tôi chưa từng nói chuyện của mẹ tôi cho người khác bao giờ" Giọng nói khê khàng vang lên, mang theo vẻ cay đắng, tự trách.

Một tay vắt lên eo anh, một tay ôm lấy bờ vai anh, ngón tay khê luồn vào tóc anh, Triệu Hương Nông để cơ thể Tống Ngọc Trạch áp sát vào người cô.

Cơ thể của người phụ nữ được cơ thể người đàn ông che lấp hoàn toàn, đáng vẻ vô cùng thân mật.

"Tống Ngọc Trạch." Qua bờ vai Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông nhìn lên trần nhà, chậm chậm nói: "Anh không thể làm chuyện như vậy với tôi."

"Tống Ngọc Trạch" Cô khê cọ đầu vào mái tóc anh: "Trước đây tôi đã nói với anh, anh là một người đặc biệt với tôi. Vì vậy Tống Ngọc Trạch không thể ức hiếp Triệu Hương Nông. Tống Ngọc Trạch cũng không thể hung dữ với Triệu Hương Nông. Tống Ngọc Trạch càng không thể ném Triệu Hương Nông vào đài phun nước. Bởi vì anh đã từng nhìn thấy vẻ đẹp dễ nhất của cô ấy và cũng từng nhìn thấy mặt xấu xí nhất của cô ấy."

"Nếu như..." Nước mắt lặng lẽ chảy ra từ khóe mắt: "Trên thế giới này, nếu như ngay cả Tống Ngọc Trạch cũng ức hiếp Triệu Hương Nông, vậy thì Triệu Hương Nông sẽ trở thành kẻ nghèo khó không xu dính túi giống như anh nói. Tống Ngọc Trạch anh phải biết rằng, Triệu Hương Nông tay trắng không giống với Tống Ngọc Trạch tay trắng, vĩnh viễn không giống nhau, hiểu không?"

Người áp chặt lên cô không trả lời.

Triệu Hương Nông vươn tay tìm kiếm bàn tay của anh, tách hai chân ra, đặt tay anh lên eo mình, cô hỏi khê: "Tống Ngọc Trạch, muốn tôi không, muốn đi vào không?"

Đêm hôm đó Tống Ngọc Trạch không làm gì cô. Anh rời khỏi giường một lúc rồi quay trở lại với hương sữa tắm và mùi thuốc nhàn nhạt trên người.

Cô nằm trong lòng anh, khê neho mắt lại chốc lát rồi nhìn sắc trời.

Nhanh quá, trời sáng rồi.

"Tống Ngọc Trạch, trời sáng rồi."

"Ừm, trời sáng rồi!"

Đêm cuối cùng ở New Orleans đối với Triệu Hương Nông giống như một buổi lễ rửa tội. Sự tốt đẹp, cái xấu xa đều được gột rửa khi mặt trời mọc, sau đó biến mất không một dấu vết.

Triệu Hương Nông đi đôi giày gót nhọn tám phân, Tống Ngọc Trạch vẫn đội mũ đen và khoác ba lô như trước. Bọn họ cùng đến sân bay ở New Orleans với nhau. Cô chọn đáp chuyến bay đến New York, sau đó mua vé máy bay đến Chicago ở New York, còn Tống Ngọc Trạch sẽ bay thẳng đến Chicago.

Chuyến bay của anh sớm hơn cô nửa tiếng. Cô nhìn bóng lưng rời đi dứt khoát của anh, cô còn không dám hỏi một câu rằng: Tống Ngọc Trạch, anh có thể nhớ tôi bao lâu?

Có lẽ, Triệu Hương Nông cũng chỉ là một cô gái đáng yêu mà Tống Ngọc Trạch đã từng gặp trong cuộc đời anh, cũng giống cô ả đáng yêu hắt rượu vang vào người anh ở tòa nhà Golden Coach vậy.

Mị cũng mong đến khúc ngược quá:)))

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Cô dâu chạy trốn (01)

Khi máy bay hạ cánh xuống Chicago cũng là lúc hoàng hôn. Bách Nguyên Tú lái xe đến sân bay đón Triệu Hương Nông. Giây phút đầu tiên nhìn thấy cô, anh ta lập tức ôm chặt cô, một cái ôm gần như đến nghẹt thở, Triệu Hương Nông đứng lặng trong vòng tay anh ta.

Triệu Hương Nông quay về Chicago cũng đồng nghĩa với hôn lễ của cô và Bách Nguyên Tú sẽ chính thức bước vào giai đoạn đếm ngược. Vào ngày nghỉ, Triệu Hương Nông trải qua cuộc sống như trước kia: Tiệc tùng, xem trình diễn thời trang, tham gia các hoạt động công ích, hẹn hò với Bách Nguyên Tú.

Lúc tham gia những buổi tiệc, Triệu Hương Nông không khỏi quan sát Clara, Clara khôn đồn vì tình là chuyện mà ai cũng biết. Mà nguyên nhân khiến cô ta ném trái cảm giác thất tình bắt nguồn từ việc cô ta chưa bao giờ che giấu tính cách thật của mình: yêu khê lóc thích giận dỗi. Bởi nghe đồn rằng Tống

Ngọc Trạch không còn để tâm tới cô ta, bất kể cô ta dùng cách gì thì câu trả lời của anh cũng là: "Clara thân mến, tôi nhất định phải nhắc nhở cô là hợp đồng công việc giữa chúng ta đã kết thúc rồi."

Câu trả lời như vậy tất nhiên không thể thuyết phục được Clara, cô ả được nuông chiều thành quen tuyên bố: Cô ta nhất định phải có được Tổng Ngọc Trạch.

Tuần cuối cùng của tháng 3, Clara vác khuôn mặt bầm dập đến gặp Triệu Hương Nông. Cô ta sắp quay về Pháp, vì sau khi vô duyên vô cớ ăn một trận đòn, ba cô ta đã gọi điện bảo cô ta về nước.

"Triệu, đó là người đầu tiên cho tôi biết thế nào là yêu." Clara nhào vào lòng Triệu Hương Nông òa khóc.

Đương nhiên Triệu Hương Nông biết người mà Clara nói là ai. Cô nhỏ giọng nói với Clara: "Quên anh ta đi, có một số người chỉ thích hợp sống trong hồi ức."

Triệu Hương Nông cảm thấy câu nói kia càng giống đang nói cho mình nghe hơn.

Nghe nói, đêm cuối cùng Clara ở Chicago, Tổng Ngọc Trạch đã cùng cô ta xem một buổi nhạc kịch. Khi nghe tin này, Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú đang ở Italy, ngày hôm ấy cách hôn lễ của hai người còn bốn ngày.

Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú đến Italy để thăm bạn bè chung của hai người, nhân tiện chụp ảnh cưới luôn. Khi chụp đến shoot hình cuối cùng đã xảy ra một chuyện, một cô gái tự xưng là bạn của Hạ Tiểu Thuần đã xông vào địa điểm chụp ảnh.

Trong lời tố cáo của bạn của Hạ Tiểu Thuần, Triệu Hương Nông hay tin: Sau khi Hạ Tiểu Thuần về nước, bị người thân ép phá thai. Trong quá trình phá thai không may bị mất đi tử cung. Điều này đồng nghĩa với việc từ nay về sau cô ta đã không còn tư cách làm mẹ.

Trong "bài diễn văn" của cô gái nọ, từ đầu đến cuối Bách Nguyên Tú đều nhìn Triệu Hương Nông, khuôn mặt anh ta tái mét giống như bộ vest trên người anh ta vậy. Triệu Hương Nông quay mặt đi, mặt kính in rõ khuôn mặt cô, ngờ ngàng, trắng bệch.

Tối đến, Bách Nguyên Tú gõ cửa phòng khách sạn của Triệu Hương Nông. Đứng ở cửa, anh ta siết chặt cô trong vòng tay: "Tiểu Nông, em đừng rời xa anh, em càng không thể rời xa anh..."

Triệu Hương Nông rũ mắt nhìn bàn tay ôm chặt eo cô của anh ta.

"Sao có thể như vậy chứ? Tôi sẽ không rời khỏi anh." Cô nói một cách lạnh nhạt.

Lúc ấy, Bách Nguyên Tú nghe thấy giọng điệu của Triệu Hương Nông bình thản giống như một hồ nước đã chết lặng. Trong lúc bối rối, anh ta ôm chặt cô hơn, rồi vội vàng hôn cô, dồn hết sức lực vào nụ hôn này. Thế rồi, Bách Nguyên Tú phát hiện rõ ràng vẫn là cánh môi mềm mại ấy, nhưng chẳng hiểu sao nó cũng giống như dòng nước đã chết kia.

Anh ta buông cô ra.

Khẽ hôn lên trán cô.

"Nghỉ ngơi cho khỏe." Anh ta dịu dàng nói với cô.

"Anh cũng vậy."

Bách Nguyên Tú đã đứng trước cánh cửa khép chặt kia cả một đêm.

Lúc Triệu Hương Nông mở cửa phòng ra liền nhìn thấy Bách Nguyên Tú đang đứng ngoài cửa. Cô ngược mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt và quảng thâm mắt của anh ta.

Đau lòng không? Có chứ, cô vẫn thấy đau lòng. Chỉ là đã không còn những trận đau thất lòng như trước nữa, mà giống như chỉ còn nhiều hơn là sự thương hại. Sự thương hại đó là những gì còn sót lại của tuổi trẻ giữa cô và anh ta.

"Nguyên Tú." Cô kéo tay anh ta, thấy tay anh ta lạnh toát, cô lập tức nắm lấy nó: "Một khi tôi đã đeo chiếc nhẫn khắc tên anh, thì tôi sẽ làm vợ anh một cách nghiêm túc, giống kiểu vợ chồng mà chúng ta quen thuộc ấy. Tôi nghĩ, tôi cũng chỉ có thể bảo đảm với anh chuyện như thế này mà thôi."

Ít ra khi thốt ra những lời này, Triệu Hương Nông hoàn toàn chân thành. Cho dù cô không thể sản sinh bất cứ tình cảm nào với anh ta nữa thì cô cũng sẽ nghiêm túc làm vợ anh ta, xây dựng một cuộc hôn nhân giống bao người mà cô quen biết.

Hơn mười tiếng đồng hồ sau, hình ảnh Triệu Hương Nông nắm tay Bách Nguyên Tú xuất hiện ở sân bay tại Chicago được ca tụng là cặp đôi sắp cưới đang đắm chìm trong hạnh phúc.

Sáng hôm sau, Triệu Hương Nông cũng nhìn thấy những bức hình này. Khi cô nhìn thấy chúng cũng là lúc cô đang nói chuyện điện thoại với Bách Nguyên Tú. Giọng nói của Bách Nguyên Tú mang theo vẻ hờ hững cười nhạo khuôn mặt bánh bao của cô. Do góc chụp nên khuôn mặt của Triệu Hương Nông có phần phúng phính.

Triệu Hương Nông ngắm những tấm hình ấy, ngay cả cô cũng cảm thấy bản thân mình trong mấy tấm hình có đáng vẻ rất hạnh phúc. Di Thanh trêu rằng chắc hẳn lúc này Tiểu Nông chỉ ước có thể mặc váy cưới ngay đi được.

Có thể nói khuôn mặt này của cô mê người biết bao.

Thời gian diễn ra hôn lễ còn hai ngày, Triệu Hương Nông đến nhà thờ nơi diễn ra hôn lễ, đó là nhà thờ cổ kính nhất Chicago. Cô tập duyệt mỗi phần của buổi lễ trước mặt trưởng bối hai nhà và bạn bè của cô. Hôn lễ của cô và Bách Nguyên Tú sẽ được làm thành phim tài liệu để lưu giữ trong bảo tàng. Có thể biết trước một điều rằng nếu như cô và Bách Nguyên Tú mãi giữ hình tượng cặp vợ chồng ân ái xuất hiện ở những nơi công cộng, vậy thì đến khi hai người bạc đầu răng long, thước phim tài liệu này sẽ trở thành một thứ giống như sách giáo khoa, được người đời coi là tấm gương điển hình.

Sau khi hoàn thành tất cả các thủ tục, cha xứ chủ trì hôn lễ nở nụ cười hài lòng. Buổi tập duyệt có một sai sót duy nhất đó là thời gian cha của cô dẫu đưa tay con gái mình cho chú rể lâu hơn mấy phút so với thời gian mà cha xứ chỉ định. Trong mấy phút đó vang lên những tiếng cười thiện ý đến từ những vị khách đến chứng kiến buổi tập duyệt. Ai cũng biết Triệu Diên Đình yêu chiều cô con gái độc nhất như nào, vì lẽ đó ông mới không nỡ gả con gái đi.

Thời gian tập duyệt kết thúc, Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú đứng sóng vai nhau, đối diện với Triệu Diên Đình và Lý Nhu. Triệu Hương Nông đang sửa hoa cài áo vest cho ba mình.

"Ba à, hay là... con không lấy chồng nữa." Giọng điệu của Triệu Hương Nông có chút vẻ làm nũng.

Triệu Diên Đình khẽ bật cười, đây là nụ cười đầu tiên trong ba tiếng đồng hồ của buổi tập duyệt, cũng là một trong số những nụ cười ít ỏi kể từ khi hôn lễ được chuẩn bị.

Triệu Hương Nông ngồi xe Bách Nguyên Tú rời khỏi nhà thờ. Chiếc xe đi rất chậm, Bách Nguyên Tú muốn đưa cô đến viện dưỡng lão ở phố người Hoa để phát bánh cưới theo phong tục của người phương Đông.

"Vừa rồi lúc em bảo không lấy chồng nữa làm anh sợ hết hồn." Nhớ lại những lời mà Triệu Hương Nông nói ở nhà thờ, Bách Nguyên Tú thật sự bị hù dọa.

Bách Nguyên Tú vừa nói vừa quan sát nét mặt của cô qua kính xe, từ đầu đến cuối cô đều nghiêng mặt nhìn thế giới ngoài cửa xe, khóe miệng hơi nhếch lên thành một nụ cười nhạt nhòa, khiến Bách Nguyên Tú cảm thấy hoảng hốt.

Bách Nguyên Tú vô thức vươn tay nắm lấy tay cô, cô không né tránh, để mặc anh ta nắm tay mình.

Không tránh là tốt, không tránh là tốt, Bách Nguyên Tú thầm nói với bản thân.

Xe dừng trước đèn đỏ, bàn tay được Bách Nguyên Tú nắm lấy bỗng gãy giữa chóc lát. Khi đèn xanh sắp sáng lên, cô rút tay mình ra, nghiêng mặt qua nói với anh ta: "Nguyên Tú, tôi quên mất một chuyện, tôi phải xuống xe ở đây."

Phía sau vang lên tiếng còi xe thúc giục, Bách Nguyên Tú ép mình thôi nhìn bóng lưng dứt khoát của Triệu Hương Nông, lái xe khỏi đó.

Khi xe đến một khúc cua, ma xui quỷ khiến Bách Nguyên Tú quay đầu lái xe về con đường ban nãy, ngay sau đó anh ta liền tìm thấy Triệu Hương Nông. Cô đứng ở trước cửa một cửa hàng đông người, rất nhiều người đang qua lại chỉ có mình cô đứng ở đó, trông về một hướng, đứng im như một pho tượng vô hồn. Từ góc độ của Bách Nguyên Tú không thể nào nhìn rõ nét mặt của Triệu Hương Nông, một xúc cảm mang tên sợ hãi từ từ nảy sinh trong lòng anh ta.

Anh ta biết Tiểu Nông của mình đã khác trước kia rồi.

Cô càng đứng ở đó bao lâu, nỗi sợ trong lòng anh ta càng bành trướng bấy nhiêu. Tiểu Nông của anh ta đang tìm người ư? Cái người dần dần khiến cô đổi thay?

Cuối cùng, bóng hình đó cũng chuyển động rồi, Bách Nguyên Tú thầm thở phào. Bóng người đó chậm chậm đi vào cửa hàng đồ lưu niệm phía đối diện.

Nhìn thấy nơi đó, Bách Nguyên Tú lại thở hắt ra một hơi, thầm nghĩ mình bị thần kinh, vừa rồi chắc là Tiểu Nông muốn mua quà tặng cho mấy cụ già kia mà thôi.

Bách Nguyên Tú lái xe khỏi con đường đó. Lúc ngoặt xe, một chiếc motor bất ngờ lao về phía xe anh ta. Bách Nguyên Tú tưởng chừng như có thể thấy chiếc xe sắp đâm vào xe mình.

May mắn thay, người lái motor lại bê lái, chiếc motor màu đen lướt một đường vòng cung qua xe anh ta rồi lao vào tấm biển quảng cáo bên đường. Đầu xe đập vào tấm biển quảng cáo phát ra một tiếng "Rầm" rồi nằm im không nhúc nhích.

Bách Nguyên Tú lập tức xuống xe đi về phía chiếc motor.

Sau này, Bách Nguyên Tú luôn nghĩ rất cuộc lần đầu tiên anh ta gặp Tống Ngọc Trạch là khi nào?

Cậu trai nét mặt đầy đau buồn trong lần gặp mặt thoáng qua ở một buổi tang lễ rất lâu về trước? Chàng trai đẹp mã có nụ cười tỏa nắng và đôi mắt trong sáng như chú nai trong rừng làm bao cô nàng si mê? Hay là một tay đua có ánh mắt sắc lạnh xuyên qua tấm kính của mũ bảo hiểm khiến người khác không nhìn được mà lùi bước?

Ánh mắt của người này không mấy tốt đẹp! Dù cách một lớp kính chắn gió của mũ bảo hiểm, Bách Nguyên Tú vẫn nhìn ra ngay lập tức.

Thấy người nọ không có vấn đề gì đáng ngại, Bách Nguyên Tú đưa danh thiếp của mình ra, anh ta cảm ơn người nọ đồng thời bày tỏ rằng mình sẵn lòng chịu mọi trách nhiệm.

Người nọ tựa như không nghe thấy lời Bách Nguyên Tú nói, anh đang kiểm tra chiếc xe của mình. Anh mặc chiếc áo jacket màu đen tuyền cùng màu với chiếc mũ bảo hiểm, cao, thon gầy, đứng bên tấm biển quảng cáo màu đỏ sẫm biểu tượng của Chicago, phong cách cuốn hút giống như áp phích của bộ phim điện ảnh.

"Anh à." Bách Nguyên Tú lại đưa danh thiếp một lần nữa. Hôn lễ vào thứ bảy khiến anh cảm thấy hân hoan từ tận đáy lòng. Niềm hân hoan đó giống như một loại trang sức vô hình: "Vừa rồi anh đánh lái nghệ lắm, động tác vừa rồi của anh có thể sánh ngang với tay đua chuyên nghiệp đấy. Hay là, anh cũng là một tay đua chuyên nghiệp?"

Người nọ dừng động tác, nhìn Bách Nguyên Tú.

Bách Nguyên Tú nở nụ cười thân thiện: "Cuối tuần tôi sẽ kết hôn, tôi rất yêu cô ấy. Việc làm vừa rồi của anh có ý nghĩa rất đặc biệt với tôi, giống như một sự may mắn vậy, vì thế, tôi rất cảm kích anh. Đây là danh thiếp của tôi, sau này nếu anh gặp chuyện gì cần giúp đỡ có thể gọi điện cho tôi, tôi sẽ giúp đỡ hết sức mình."

Nói đoạn, Bách Nguyên Tú chia tấm danh thiếp ra trước mặt người nọ.

Người nọ đưa tay nhận lấy danh thiếp, ánh mắt vẫn nhìn Bách Nguyên Tú. Bách Nguyên Tú lại một lần nữa cảm nhận được ánh mắt không thân thiện từ phía sau tấm kính mũ bảo hiểm, không, sự bất hảo cũng không thể diễn tả ánh mắt của người nọ.

Ánh mắt đó tựa như mũi tên tẩm độc, khiến Bách Nguyên Tú có một cảm giác như đã từng quen biết.

"Hay là..." Bách Nguyên Tú ngập ngừng hỏi: "Chúng ta đã từng gặp nhau? Hay chúng ta có quen biết?"

Bách Nguyên Tú có thể nhìn thấy rõ người kia đang mỉm cười, nụ cười lan đến khóe mắt khiến nó trở nên cuốn hút, nhưng nụ cười đó lại mang theo vẻ giễu cợt.

Người nọ nhận lấy danh thiếp, ra vẻ chăm chú nhìn tấm danh thiếp, ngón tay khẽ búng lên tấm danh thiếp rồi vứt nó xuống đất, một lần nữa ngẩng đầu lên mỉm cười với Bách Nguyên Tú.

Anh hỏi Bách Nguyên Tú: "Anh sẽ kết hôn vào thứ bảy?"

Không cho Bách Nguyên Tú bất cứ cơ hội trả lời nào, anh thu lại tấm mắt đang xoáy sâu vào người Bách Nguyên Tú, nói: "Ông anh à, tôi có dự cảm vận may của anh sẽ từ từ dùng hết từ buổi chiều ngày hôm nay. Tôi còn có dự cảm cô dâu của anh sẽ tặng anh một món quà khiến anh cả đời khó quên đấy."

Nói xong, anh phóng xe nghiêng ngang rồi khỏi đó, Bách Nguyên Tú trơ mắt nhìn tấm danh thiếp của mình bị bánh xe nghiền qua.

Điều khiến Bách Nguyên Tú bất ngờ đó là, cô dâu của anh ta thật sự đã tặng cho anh ta một món quà khó quên.

Mọi người thấy màn dẫn mặt của anh Trạch thế nào =))))

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cô dâu chạy trốn (02)

Màn đêm buông xuống, Triệu Hương Nông ngồi trên tấm thảm trong phòng, cô cũng không biết Hạ Tiểu Thuận làm cách nào mà có được số điện thoại của cô. Lúc đầu, Hạ Tiểu Thuận nói năng rất tinh táo, không thốt lên những câu đại loại như "Tôi thật lòng yêu anh ấy". Triệu Hương Nông lập tức đáp lại Hạ Tiểu Thuận: "Sao hả? Mấy tấm ảnh cưới của tôi và Bách Nguyên Tú khiến cô ngồi không yên rồi sao? Cô tưởng sau khi bạn cô nói cho người trong lòng cô biết cảnh ngộ đáng thương của cô, thì anh ta sẽ vượt mọi chông gai đến tìm cô sao? Nhưng sự thật là không, không những vậy cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối này còn rất hạnh phúc, nên cô sốt ruột rồi phải không?"

Sau khi nghe thấy những lời này, Hạ Tiểu Thuận gào thét như uống nhầm thuốc, nói những lời không đầu không cuối như "Triệu Hương Nông, là cô biến tôi thành người phụ nữ xấu xa."

Khi Hạ Tiểu Thuận lặp lại những lời này lần thứ N, cuối cùng Triệu Hương Nông cũng không thể nhẫn nhịn nữa: "Cô C thân mến, cô cần biết rõ rằng người khiến cô ra nông nỗi này là Bách Nguyên Tú, không phải Triệu Hương Nông. Hơn nữa, người thật sự bị hại là tôi! Là tôi đẩy cô nằng ngu ngốc!"

Không thể nhịn được nữa, Triệu Hương Nông lập tức cúp máy.

Mấy phút sau điện thoại lại đổ chuông, Triệu Hương Nông nhận điện thoại.

Sau đó, thật lâu về sau Triệu Hương Nông cũng không thể quên nổi giọng nói đó, giọng nói của Hạ Tiểu Thuận kỳ dị giống âm thanh căn nhà cũ nát gãy chết trước khi cơn bão quét qua.

"Triệu Hương Nông, tôi hy vọng cô cũng trở thành người không có được hạnh phúc giống như tôi."

Ấn phím tắt máy, Triệu Hương Nông để điện thoại về chỗ cũ. Cô gối đầu lên đầu gối, nghiêng mặt nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Ngày kia cô sẽ kết hôn với Bách Nguyên Tú.

Xác suất hai người cả đời không gặp lại là bao nhiêu? Dân số thế giới đã vượt mức 7 tỷ người, dân số Chicago gần 3 triệu người. Trong bằng đầy người, có nhiều người không còn duyên phận gặp lại nhau. Hôm nay người lái xe motor mà cô nhìn thấy có phải là Tống Ngọc Trạch không? Từ cái nhìn đầu tiên cô đã biết người đó là Tống Ngọc Trạch. Cô đã nói với mình, Bách Nguyên Tú còn đang nắm tay cô đấy, có phải là Tống Ngọc Trạch hay không thì cũng không liên quan đến cô, hai người đã định trước là những người không còn cơ hội qua lại.

Thế nhưng, điều đáng sợ là cô vẫn xuống xe, ánh mắt cô lướt qua dòng người tấp nập vội vã tìm kiếm bóng hình anh. Cô chỉ muốn nhìn thấy người ấy. Cô thầm nói với mình chỉ trộm nhìn một chút thôi.

Nhưng cô không tìm được anh, điều này đẩy lên một suy nghĩ điên cuồng trong đầu cô: Đến nhà anh ấy, chỉ nhìn một cái thôi, trộm nhìn một cái thôi.

May là đúng thời khắc then chốt, Rice đã nhắc cô phải đến cửa hàng lưu niệm một chuyến.

Triệu Hương Nông nhìn chăm chú màn đêm bên ngoài, thời gian dần trôi, trái tim cô cũng ngày càng trĩu nặng tựa màn đêm. Khẽ thở ra một hơi, Triệu Hương Nông rời khỏi phòng mình. Dọc theo hành lang in dấu những bước chân khê khàng của cô, cô đến trước cửa phòng mẹ mình.

Cô bối rối xoắn xuýt ngón tay, nên vào hay không vào đây.

Cuối cùng, giai điệu xưa cũ vang ra từ phòng Lý Nhu khiến cô chùn bước.

Khác với vẻ yên tĩnh ở hành lang này là khu vực trước nhà. Ở nơi đó, đèn đuốc sáng trưng, rất nhiều người đang tập trung ở đó để chuẩn bị cho đám cưới được nhiều người chúc phúc nhất vào thứ bảy. Trong số những người đó, Triệu Hương Nông cũng nhìn thấy di Thanh.

Triệu Hương Nông thăm thở dài, cô quay lại phòng mình, nằm trên giường ngược mắt nhìn trần nhà. Chuông báo 12 giờ vang lên, từng tiếng chuông gõ vào tim cô.

Lại một ngày nữa trôi qua rồi!

Triệu Hương Nông nhắm mắt lại.

Sáng thứ sáu, đám bạn của Triệu Hương Nông lái những chiếc siêu xe của họ đến Triệu công quán. Họ vô cùng hào hứng, sau các buổi tiệc từng không ngừng nghỉ cả năm trời thì tiệc độc thân chính là một trong những kiểu tiệc từng bọn họ thích nhất, bởi vì có thể lấy danh nghĩa chia tay thời kỳ độc thân để thực hiện những cuộc vui không cần tiết chế. Ví dụ như, họ đã chuẩn bị cho Triệu Hương Nông một đàn trai đẹp, dĩ nhiên Bách Nguyên Tú cũng được bọn họ chuẩn bị cho một đàn mỹ nữ để chia tay thời kỳ độc thân.

Triệu Hương Nông biết chơi bời và cô cũng hiểu phải chơi bời như thế nào, bởi vì người biết chơi bời sẽ kết được rất nhiều bạn bè. Ánh hoàng hôn rực rỡ đổ lên nóc căn phòng bằng kính, Triệu Hương Nông uống chút rượu. Đôi môi đỏ thắm khẽ mỉm cười trong bầu không khí thích hợp. Vừa cười cô vừa đánh giá đàn trai đẹp mà cô sở hữu quyền ưu tiên. Trong buổi tiệc độc thân này, cô cần sắm vai một cô nàng coi mở. Cuối cùng, cô chọn đại một người rồi đưa anh ta rời khỏi buổi tiệc.

Chiếc xe băng qua con đường sầm uất nhất Chicago nửa tiếng đồng hồ. Trong thời gian này, Triệu Hương Nông hỏi anh chàng mà cô đã chọn bừa ở buổi tiệc: "Anh cần tiền mua bánh xe mới đến mấy nơi như vậy sao?"

Anh chàng vô danh thoáng ngẩn người. Từ vẻ mặt của anh ta, Triệu Hương Nông có thể đoán được người đàn ông này đang nghĩ nát óc để đưa ra câu trả lời khiến cô hài lòng.

"Xuống xe đi." Triệu Hương Nông nói với anh ta.

Màn đêm dần buông, Triệu Hương Nông lái xe quay về Triệu công quán. Ở cửa Triệu công quán, Triệu Hương Nông nhìn thấy Bách Nguyên Tú đứng dựa vào tường bao màu trắng, vẫy tay với cô.

Triệu Hương Nông không xuống xe, cô chỉ hạ kính xe xuống.

Bách Nguyên Tú đứng bên ngoài xe.

"Em vừa chuẩn khỏi buổi tiệc đấy à?" Anh ta gác tay lên khung cửa xe.

Triệu Hương Nông im lặng, cô cảm thấy cô sắp sửa không thể tìm ra những lời phù hợp để nói chuyện với Bách Nguyên Tú rồi. Trước kia, cô có thể nói chuyện điện thoại với anh ta hàng tiếng đồng hồ.

Có lẽ anh ta cũng nhận ra điều đó, anh ta thở dài: "Là lỗi của anh, là anh làm hỏng mọi chuyện. Vì vậy, chuyện thành ra như này ắt hẳn là anh tự làm tự chịu."

Anh ta vuốt ve gò má cô: "Được rồi, không nói chuyện này nữa. Tiểu Nông, di Thanh biết anh đến đây đã mừng anh một trận té tát, bà ấy nói theo tục lệ của người phương Đông, đêm trước đám cưới cô dâu chú rể gặp nhau sẽ không may."

Lời này khiến Triệu Hương Nông khẽ thót tim, cô vô thức nhìn Bách Nguyên Tú, Bách Nguyên Tú cũng đang nhìn cô.

Anh ta vươn người vào khoang xe, hôn lên trán cô, cảm thán: "Ngày mai, em sẽ trở thành cô dâu của anh rồi."

Xe lái vào trong ga ra, nước mắt lập tức rơi xuống. Triệu Hương Nông nghĩ nếu như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nếu không có sự xuất hiện của những người kia thì giây phút này, nước mắt đang rơi kia là những giọt lệ hạnh phúc chứ không phải nước mắt đau khổ.

Người làm ở Triệu công quán và những nhân viên tổ chức đám cưới đều chúc mừng cô, cô dùng nụ cười ngọt ngào kiểu Triệu Hương Nông để đáp lại từng người.

Rice lên ra dâu OK với cô, có lẽ cô ấy muốn nói rằng đám cưới được chuẩn bị rất hoành tráng rất thành công. Di Thanh vành mắt hơi đỏ đứng ở phía sau cùng. Trong hôn lễ ngày mai, người phụ nữ trung tuổi đã phục vụ ở nhà cô mười mấy năm trời này sẽ không có cơ hội xuất hiện.

Triệu Hương Nông ôm lấy bà, khẽ gọi một tiếng "di Thanh".

"Sau này mỗi lần Tiểu Nông về nhà, di Thanh vẫn sẽ đứng trên bậc tam cấp chờ con." Bà ôm lấy cô, vỗ vai cô: "Nghỉ ngơi cho tốt, di Thanh cam đoan ngày mai Tiểu Nông sẽ là cô dâu đẹp nhất trên đời."

"Vâng ạ." Cô trả lời.

Nghỉ ngơi cho tốt, chuyện này sao có thể chứ, đêm nay đã định trước là một đêm không ngủ.

Triệu Hương Nông ngăn người ngồi trên mặt thảm, đồng hồ chỉ 11 giờ rưỡi. Một tiếng trước mẹ cô đã đến phòng cô, dặn dò những chuyện mà một người mẹ nên làm, Triệu Hương Nông một mực cúi đầu lắng nghe. Từ những lời dặn dò đó, Triệu Hương Nông có thể biết được mẹ cô đã chuẩn bị trước, chỉ là do không có yếu tố tình cảm trong đó nên khi nói những lời dặn dò mẹ cô có chút vất vả.

"Mẹ à, những chuyện kia con biết cả rồi." Triệu Hương Nông ngắt lời Lý Nhu.

Lý Nhu thoáng tỏ vẻ nhẹ nhõm, bà còn muốn nói điều gì đó.

"Mẹ ngủ ngon." Triệu Hương Nông nói.

Lý Nhu lúng túng rời khỏi phòng cô.

Sau khi Lý Nhu rời khỏi đó, Triệu Diên Đình say khướt được cấp dưới dìu đến phòng cô. Ông ta bùng mặt cô vừa khóc vừa cười. Người cha phong độ ngồi được bao người đàn bà thăm thương nhớ của cô mất hết hình tượng khi say rượu, như một đứa trẻ nói những lời không chút kiêng kỵ. Những câu nói càng lúc càng bất bình thường khiến người trợ lý vừa nhìn Triệu Diên Đình vừa nhìn Triệu Hương Nông.

"Chú Lâm, chú đưa ba cháu về phòng đi ạ, có vẻ ba cháu đã uống không ít." Triệu Hương Nông trưng ra vẻ mặt dờ khóc dờ cười, nói với người đàn ông có vẻ mặt đầy nghi hoặc kia.

Triệu Diên Đình được trợ lý cùng bác sĩ gia đình kéo ra khỏi phòng Triệu Hương Nông.

Cuối cùng đã yên tĩnh rồi, tiếp theo đây còn ai đến gõ cửa phòng cô không nhỉ? Sau đó, Triệu Hương Nông ngồi trên giường nhìn đồng hồ, nhìn một mạch đến nửa tiếng.

11 giờ rưỡi, ngón tay Triệu Hương Nông bắt đầu động đậy, bỗng nhiên cô muốn làm một chuyện gì đó, như hút thuốc chẳng hạn. Đám bạn của cô đa số đều không thể rời tay khỏi điều thuốc. Triệu Hương Nông biết đó là thứ đồ chơi khiến người ta nghiện ngập. Năm mười mấy tuổi cô đã hút thuốc vì sự hiếu kỳ, không may là chưa đợi cô nếm thử mùi vị của thuốc lá thì đã bị Triệu Diên Đình nhìn thấy. Đó là lần đầu tiên cô bị đánh, bàn tay to gần bằng khuôn mặt cô đã in lên má cô.

"Nếu không muốn cùng mẹ con quay về cái thôn nghèo kia thì đừng để ba nhìn thấy thứ kia một lần nào nữa." Triệu Hương Nông lạnh lùng răn đe cô.

Kể từ ngày đó, Triệu Hương Nông không còn hiếu kỳ với thuốc lá nữa, nhưng cô vẫn lén lút giấu một ít ở dưới tầng hầm. Cô vẫn luôn cho rằng những điều thuốc dưới tầng hầm đại diện cho sự phản nghịch của cô: Hey, mọi người xem, tôi không dễ dàng khuất phục như thế đâu.

Khi tiếng chuông cảnh báo vang lên dồn dập, Triệu Hương Nông đang thay quần áo. Điện thoại trong phòng vang lên, bảo vệ của Triệu công quán báo rằng có người đã lên vào Triệu công quán, theo phán đoán ban đầu có hai khả năng: Một là tên bọm nhậu say sìn, hai là kẻ trộm.

"Kẻ trộm", Triệu Hương Nông buồn bã nhận ra đây là từ khiến cô cảm thấy vô cùng đau lòng. Mở cửa phòng ra, trùm mũ áo hoodie lên đầu, Triệu Hương Nông đi về hướng tầng hầm.

Tầng hầm cách phòng cô rất gần, đi được nửa đường, trên đầu có ánh đèn pin tra xét của bảo vệ, Triệu Hương Nông khom lưng tránh khỏi ánh đèn pin, bước nhanh khỏi đó.

Mở cửa tầng hầm ra, Triệu Hương Nông đi thẳng về nơi cô giấu thuốc lá. Khi chạm vào những điều thuốc thì cũng là lúc có bàn tay vươn ra từ trong bóng tối bịt miệng cô.

"Triệu Hương Nông." Trong bóng tối có người gọi tên cô.

Bàn tay đang cầm thuốc lá chậm chậm buông xuôi.

Tổng Ngọc Trạch, đến hẳn nhà cô ăn trộm rồi. Không phải anh nói hành trình đã kết thúc rồi sao? Không phải anh còn tỏ vẻ cool ngầu nói rằng anh biết cách làm thế nào để không mang đến phiền toái cho cô đồng thời cũng để bản thân tránh khỏi rắc rối.

"Triệu Hương Nông, tôi sẽ không nói lời tạm biệt với em đâu. Bởi chúng ta đều biết câu này chẳng có bất cứ ý nghĩa nào với hai ta." Tại sân bay New Orleans, Tổng Ngọc Trạch đã nói như vậy với cô, còn nở nụ cười thần nhiên.

Hôm đó, Tổng Ngọc Trạch còn đưa ra phương án để khiến cả hai không gặp rắc rối: Không gọi điện thoại cho đối phương, nên ăn cơm thì ăn cơm, nên làm việc thì làm, nên ngủ thì ngủ. Có lẽ một tháng sau, New Orleans sẽ trở thành nơi cất giữ những hồi ức lãng mạn ngăn ngừi của hai người.

"Tổng Ngọc Trạch, anh đúng là cao thủ ở phương diện này." Ngày đó cô nói với anh.

Anh chỉ cười đáp lại cô rồi quay người rời khỏi đó, để lại cho cô một bóng lưng dứt khoát.

Bây giờ, ông anh này lại xuất hiện ở đây với mục đích gì? Triệu Hương Nông gầy gù để những tiếng la hét được bật ra.

"Nhanh thôi, Triệu Hương Nông, chỉ một lúc thôi." Anh cứ ôm chặt lấy cô như vậy.

Triệu Hương Nông thôi gầy gù, ngừng những tiếng la hét trong cổ họng.

"Tôi đến đây không có ý định gì cả. Triệu Hương Nông, tôi sắp rời khỏi Chicago rồi, tôi chỉ muốn gặp em trước khi rời khỏi đây mà thôi."

Điều thuốc trong tay rơi xuống đất. Chỉ thoáng chốc, thành phố cô đã sống mười mấy năm dường như chỉ vì câu nói này mà trở nên hoang vắng trong chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Cô dâu chạy trốn (03)

Khi ánh đèn pin chiếu qua cửa thông gió, Triệu Hương Nông kéo Tổng Ngọc Trạch ngồi xuống đất để tránh khỏi nó. Hai người vẫn giữ tư thế lúc ban đầu, chỉ khác là bàn tay đang nắm tay anh của cô lại được anh nắm trở lại.

Ánh sáng yếu ớt hắt vào cửa thông gió, Triệu Hương Nông nhìn thấy đôi giày hơi bạc màu của Tổng Ngọc Trạch. Cô nghĩ ngợi rồi lên tiếng: "Tổng Ngọc Trạch không phải anh đã nói sẽ không gây phiền toái cho chúng ta sao? Anh xuất hiện ở đây chính là gây phiền phức cho rồi đây."

Tổng Ngọc Trạch tỉnh bơ trước ý cảnh cáo trong đôi mắt của cô: "Sao em lại ở đây?"

Nhặt bao thuốc có vẻ ngoài bình dân vừa rơi xuống đất lên, hẳn là do tài xế đánh rơi mấy ngày trước, khi Triệu Hương Nông nhìn thấy liền lén lút giấu đi.

Triệu Hương Nông xé vỏ bao thuốc, lấy ra một điều, đốt lên, bắt chước dáng vẻ hút thuốc đầy quyền rũ của đám bạn. Một loạt những động tác làm xong, một bàn tay nhanh chóng lấy mất điều thuốc từ miệng cô.

Triệu Hương Nông nhặt đại một món đồ trên mặt đất đập lên đầu Tổng Ngọc Trạch, tuôn ra một loạt những từ ngữ đánh đá: "Tổng Ngọc Trạch, anh muốn đi thì đi đi, anh xuất hiện ở đây đối với tôi giống như một chuyện vừa nực cười vừa đáng ghét. Ai thèm anh đến nhìn chứ, ai thèm anh đến. Tổng Ngọc Trạch, tốt nhất là anh rút được bao xa thì rút."

"Tôi đoán..." Tống Ngọc Trạch chậm rãi lên tiếng: "Nhất định Triệu Hương Nông chưa từng hút thuốc, vì ba mẹ cô ấy không cho. Muốn hút không?"

Tống Ngọc Trạch đưa điếu thuốc tự cháy còn một nửa đến trước mặt cô. Triệu Hương Nông muốn cướp mà không cướp được, cô trơ mắt nhìn Tống Ngọc Trạch ung dung hút hết điếu thuốc.

Tên khốn Tống Ngọc Trạch! Triệu Hương Nông nhòm người sang định trả đũa Tống Ngọc Trạch nhưng bị anh tóm được hai tay một cách dễ dàng.

Một ánh đèn pin lại chiếu qua, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch ngã nhoài ra đất.

Năm Triệu Hương Nông 24 tuổi cuối cùng cô cũng ném được vị thuốc lá mà cô luôn tò mò. Vị cay cay của nicotin trên đầu lưỡi Tống Ngọc Trạch từng chút từng chút ngấm vào nụ vị giác của cô. Triệu Hương Nông cũng không biết do vị cay của nicotin làm cô mê mẩn, hay Tống Ngọc Trạch khiến cô không thể ngừng lại được nữa.

Trong bóng tối, cô đáp lại anh.

Lại có ánh sáng hắt qua, móc áo lót của cô đã được cởi ra, mắc lại trên eo cô. Tống Ngọc Trạch ngậm lấy nụ hoa của cô qua một lớp áo, bàn tay của Triệu Hương Nông đang luồn sâu vào mái tóc anh. Đôi giày của cô một chiếc còn đi trên chân, một chiếc thì nằm lăn lóc dưới nền nhà. Một chân cô quần lấy thất lưng anh, còn chân khác thì cọ sát đùi anh theo sự xao động của cơ thể.

Tiếng bước chân dồn dập hướng đến tầng hầm, Tống Ngọc Trạch tựa như không nghe thấy những tiếng bước chân đó. Khi Triệu Hương Nông đẩy vai anh ra, thì anh càng chuyển động mạnh mẽ hơn. Anh đùa nghịch nụ hoa của cô khiến cơ thể cô không kìm được con tê dại.

"Tống Ngọc Trạch, dừng... dừng đi, dừng rời khỏi đây, em không muốn anh đi..." Con tê dại từ cơ thể cũng truyền những hồi run rẩy vào giọng nói cô, khê khằng mà nhiệt tình.

Trong những tiếng ngắt quãng của cô, anh dừng mọi động tác. Cơ thể anh chậm rãi cọ sát vào người cô, cho đến khi mặt đối mặt, mũi chạm mũi.

"A Nông." Anh gọi một cái tên khác của cô, giọng nói có chút kiềm chế: "Nếu em là em gái bốn mắt A Nông ở trung tâm trượt băng thì tôi sẽ không rời khỏi nơi này. Thế nhưng em lại là Triệu Hương Nông. Vì em là Triệu Hương Nông nên tôi nhất định phải rời khỏi đây. Em cũng biết rằng đây là lựa chọn đúng đắn với hai chúng ta."

Triệu Hương Nông càng quần chặt lấy anh, giọng điệu mang theo vẻ tùy hứng ngang ngược: "Em không cho anh đi, sao em có thể để anh đi được. Tống Ngọc Trạch à, em có cách khiến anh không đi được đến đâu cả!"

Thực ra, cô muốn nói với anh rằng Tống Ngọc Trạch anh đừng đi, có thể hai ta không còn cơ hội gặp nhau, nhưng xin anh đừng rời khỏi đây. Ít ra làm như vậy em có thể biết anh vẫn còn ở nơi đó, nơi anh sống có cây cầu thang đáng sợ, còn có tên trộm giày nữa.

Bầu không khí nóng bỏng đã biến mất, giọng điệu cũng không còn vẻ yêu chiều và bao dung như vừa rồi nữa.

"Vậy em định lấy danh nghĩa bà Bách để vụng trộm với tôi sao? Hửm?" Giọng nói của anh vô cùng lạnh lùng.

Triệu Hương Nông ngẩn người, buông tay ra.

Chỉnh lại quần áo, Triệu Hương Nông mở cửa tầng hầm ra. Cô xò tay vào túi áo, cúi gầm mặt đi về phía mấy người bảo vệ đang hốt hải chạy đến.

"Mọi người không cần tìm nữa, tôi nghĩ tên trộm mà mọi người nói chính là tôi." Triệu Hương Nông kéo mũ áo xuống, nói với mấy người bảo vệ đang tỏ ra nghi hoặc kia: "Tôi không ngu được vì hôn lễ ngày mai, nên tôi cảm thấy tôi cần thư giãn một chút."

"Phải nói là hôm nay rồi." Trong mấy người bảo vệ có một người đáp lại như vậy.

Bảo vệ đi khỏi đó, Triệu Hương Nông vẫn đứng ở chỗ cũ. Đúng vậy, nên nói là hôm nay rồi, đồng hồ đã chạy hết mười hai tiếng đồng hồ còn lại của ngày hôm qua rồi.

Cô quay lại tầng hầm lần nữa thì Tống Ngọc Trạch đã đi khỏi đó, không nói không rằng, ngay cả cơ hội nói lời tạm biệt cũng không cho cô.

Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt. Triệu Hương Nông thầm nói với chính mình.

Ngày hôm nay, Chicago trời hừng nắng. Những tia nắng sớm xuyên qua khe hở của những tòa nhà cao tầng chiếu vào cửa xe. Chiếc xe Lincoln đang chậm rãi đi trên con đường thẳng tắp. Chiếc xe này sẽ đưa Triệu Hương Nông đến giáo đường, đến trước mặt Bách Nguyên Tú, và rồi trên ngón vô danh của cô sẽ có thêm chiếc nhẫn kết hôn.

Ngồi cạnh cô là Rice, phía sau là một hàng dài những chiếc xe nối đuôi nhau. Trong đó có bạn bè của cô, đội phù dâu vô cùng rầm rộ. Từ lúc đi Thanh gỗ cửa phòng cô, dường như cô lập tức biến thành một con xoay không ngừng chuyển động. Trong lúc đó, cô không ngừng nhắc nhở mình, phải mỉm cười, giống như bao nụ cười vẫn nở trên môi cô lúc bình thường.

Xe càng đi đến gần giáo đường, trái tim cô càng lúc càng hoảng loạn, giống như mình sắp bị ngạt thở. Điều này khiến cô thầm cầu khẩn xe đi chậm lại một chút, chậm lại một chút thôi.

Cuối cùng, cô vẫn nhìn thấy cây thập tự ở trên nóc nhà thờ kia.

Nhìn thấy chiếc xe hoa chậm rãi xuất hiện dưới cơn mưa hoa tươi, Bách Nguyên Tú đứng ở cửa nhà thờ hồi lâu cũng thờ phào nhẹ nhõm. Dù anh ta luôn cập nhật tình hình ở đoàn xe, nhưng anh ta vẫn cảm thấy hoang mang. Sự hoang mang đó anh ta không thể nói rõ được, anh ta luôn sợ hãi chỉ một chút bất cẩn, cô dâu của anh ta sẽ bị cướp đi mất.

Cuối cùng, chiếc xe hoa cũng đưa cô dâu đến trước mặt anh ta rồi.

Cửa xe được mở ra, cô dâu khoác trên mình chiếc xường xám màu nude khiến bao người không thể rời mắt khỏi cô. Bách Nguyên Tú bước nhanh đến đón Triệu Hương Nông, cô mỉm cười đáp lại ánh mắt của anh ta, mái tóc được vén sang hai bên tai để lộ ra khuôn mặt trong sáng xinh đẹp của cô.

Bách Nguyên Tú không kiềm chế được mà nói bằng khẩu hình với Triệu Hương Nông "Hôm nay em đẹp lắm".

Không biết Triệu Hương Nông có nhìn thấy không, cô chỉ cụp mắt xuống, hai tay buông xuôi ở hai bên. Tầm mắt của Bách Nguyên Tú rơi xuống trên tay cô. Giây phút ấy, Bách Nguyên Tú bỗng cảm thấy muốn nắm lấy tay cô mà không cần nói thêm điều gì cũng được.

Hôm nay cuối cùng Bách Nguyên Tú vẫn không thể nắm lấy tay Triệu Hương Nông.

Người phụ trách hôn lễ người Ý đứng chắn trước mặt hai người, ném lại một câu: "Bây giờ không phải là lúc anh em em, có mặt ở hôn trường mới là bước đầu tiên trong một trăm bước chuẩn bị đây."

Sau đó, người Ý đó đã mang cô dâu của Bách Nguyên Tú đi hoàn thành chín chín bước còn lại của hôn lễ. Đứng trên mặt thảm màu xanh lá, Bách Nguyên Tú nhìn thấy cô dâu của anh ta biến mất trong vòng vây của đội phù dâu trang điểm lộng lẫy, không ngoảnh lại nhìn anh ta một lần nào.

2 giờ chiều, Triệu Hương Nông đang ở trong phòng hóa trang riêng của cô, còn một tiếng nữa mới đến thời gian cử hành hôn lễ. Cô đã mặc váy cưới, để kiểu tóc nữ thần Hy Lạp, nghe theo mọi sự chỉ đạo của thợ trang điểm. Khi nghe thấy thợ trang điểm nói: "Cô gái à, thả lỏng cơ mặt chút." Triệu Hương Nông mới bắt đầu nhếch miệng cười.

Một trăm bước của hôn lễ đã đến những bước cuối cùng. Đến thời gian được chỉ định, ba cô sẽ đến đón cô và đưa cô đến bên Bách Nguyên Tú trong ánh mắt chúc phúc của mọi người.

Trong phòng hóa trang có chiếu khung cảnh nơi hôn trường, đâu đâu cũng là bóng dáng của nhân viên tổ chức hôn lễ. Những bóng người không ngừng chuyển động đó khiến Triệu Hương Nông hoa mắt. Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại ở giữa ống kính, đó là trung tâm nhà thờ, nơi hôn lễ được cử hành. Ở đó có thảm đỏ trải dài như không có điểm kết, hai bên là khách quý tham dự hôn lễ, những đứa trẻ giúp lễ yên lặng đứng xếp hàng ở hai bên chờ đợi hôn lễ bắt đầu, phía sau cùng là mười mấy bà sơ ngồi ở đó.

Kim đồng hồ đã chỉ 2 giờ rưỡi, thợ trang điểm cũng đã hoàn thành công việc của mình, hai mươi phút tiếp theo sẽ là thời gian để cô dâu và bạn bè nói lời từ biệt.

Lý Nhu mặc lễ phục màu đỏ mà bà rất ít khi mặc. Cho dù vào khoảnh khắc như thế này hai người vẫn không có gì để nói với nhau, bà chỉ nói một câu: "Tiểu Nông hôm nay thật xinh đẹp, giống hệt như mẹ tương tượng."

"Cảm ơn mẹ." Triệu Hương Nông lễ phép nói với mẹ mình.

Có điều, khi bóng dáng ồm ỷ của Lý Nhu đi đến cửa phòng, Triệu Hương Nông vẫn không nhìn được mà chạy đến ôm lấy bà từ phía sau, nói: "Mẹ ơi, hôn lễ này con không hề vui vẻ."

Không chỉ không vui vẻ mà còn chưa từng kỳ vọng vào tương lai, nhưng cô vẫn không dám nói ra câu này.

"Sau này sẽ từ từ ổn thôi." Lý Nhu vỗ tay cô rồi nói.

Thời gian 5 phút nói chuyện ban đầu chỉ kéo dài hai phút. Lúc bạn bè của Triệu Hương Nông kéo vào phòng hóa trang, cô đang đứng dựa vào tường, tầm mắt dừng trên màn hình. Các ống kính máy quay liên tục chiếu hình ảnh chú rể đang rảo bước trên con đường dẫn đến giáo đường chính, một lúc sau là hình ảnh chú rể đang đứng ở điểm đầu của chiếc thảm đỏ tượng trưng cho hạnh phúc.

"Triệu, váy cưới của cậu đẹp quá."

"Cung à, cậu trong trêu giống giọt sương sớm mai vậy."

"Kiểu trang điểm này rất hợp với cậu."

"Kiểu tóc đẹp hết sảy."

Bên tai Triệu Hương Nông không ngừng vang lên những tiếng xuyết xoa khen ngợi.

Cảm giác khó thở lại xuất hiện, chiếc váy cưới bó sát vào eo và ngực khiến cô tức ngực, mớ cặp tóc nặng nề trên đầu khiến cô hoa mắt chóng mặt.

Triệu Hương Nông cúi xuống, tham lam hít lấy từng ngụm không khí. Những khung cảnh quen thuộc thoáng chốc hiện lên trước mắt: Tầm lưng khiến

người ta luôn muốn dựa vào ngủ một giấc, những bông tuyết rơi xuống lòng bàn tay vẫn đầy ảm áp, New Orleans, com và đậu tương, chiếc motor giống ngọn lửa đỏ rực, ban đêm, dưới căn tầng hầm, nụ hôn vương mùi khói thuốc lá, cơ thể nam nữ quấn quít trong bóng tối.

"Triệu Hương Nông, tôi sắp đi rồi, tôi sắp rời khỏi Chicago rồi." Giọng nói buồn bã khẽ vang lên trong căn tầng hầm tối tăm.

"Tổng Ngọc Trạch, đừng... đừng đi, đừng rời khỏi đây, em không muốn anh đi..." Giọng cô gái đầy vẻ tùy hứng.

Cuối cùng là giọng nói lạnh lùng đầy vẻ giễu cợt.

"Vậy em định lấy danh nghĩa bà Bách để vụng trộm với tôi sao? Hừm?"

Không phải, không phải như vậy, Triệu Hương Nông ra sức lắc đầu, những chiếc kẹp tóc lập tức rơi xuống chân cô.

Triệu Hương Nông ngẩng đầu lên đối diện với những gương mặt nhìn cô đầy vẻ kinh ngạc.

Triệu Hương Nông chậm chậm gỡ từng món trang sức trên đầu, phá hỏng kiểu tóc mà nhà tạo mẫu đã tốn mất một tiếng đồng hồ. Mái tóc được xõa tung một cách tùy tiện, những cô bạn của Triệu Hương Nông đều há hốc mồm nhìn cô.

Triệu Hương Nông nói với bọn họ: "Mọi người ơi, bây giờ tớ cần sự giúp đỡ của mọi người."

Khi Triệu Diên Đình vào phòng trang điểm để đón Triệu Hương Nông thì chỉ nhận được một đoạn ghi âm. Thợ trang điểm bị nhét vải vào miệng. Một bà sơ trong nhà thờ phát hiện y phục của mình đã bị lấy mất, hơn nữa cô ta còn bị nhốt trong phòng mình một cách kỳ lạ.

Cô ta muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ai nói cho cô ta đi!!!!!!!!!!!!

Nghỉ up truyện một ngày cái là lại lười dịch luôn ☐

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Cô dâu chạy trốn (04)

Cát Đồng lớn lên ở Chicago, chồng của bà đã để lại cho bà một số bất động sản ở khu vực này. Bà cho mấy người lao động với mức lương gần hai ngàn rưỡi đến ba ngàn đô một tháng thuê trọ, Tổng Ngọc Trạch là một trong số những người khách trọ đó. Cha của Cát Đồng là một nhà tướng học, vì thế bà cũng ít nhiều học được một chút thuật xem tướng của cha mình. Lần đầu tiên nhìn thấy Tổng Ngọc Trạch, Cát Đồng biết dù quần áo trên người chàng trai kia không quá 100 đô nhưng bà vẫn có thể nhìn ra chàng trai ấy không thuộc về nơi này của bà.

Chàng trai trẻ chỉ mất nửa tiếng để thuyết phục Cát Đồng thay đổi ý định không cho cậu ta thuê nhà ban đầu. Trong nửa tiếng đó, Cát Đồng nhận thấy sự tồn tại của chàng trai Tổng Ngọc Trạch này chính là mối họa của mấy cô gái. Có một số người trời sinh đã sở hữu một loại khả năng, có thể mê hoặc người khác chỉ bằng một ánh mắt, huông hơ cậu ta còn có tài ăn nói. Những câu nói giả lá lại trở nên thú vị từ miệng cậu ta, hơn nữa lại đầy vẻ chân thành.

Những cô gái đến tìm Tổng Ngọc Trạch đã chứng thực phỏng đoán của Cát Đồng, những người đến tìm Tổng Ngọc Trạch loại nào cũng có. Khi tâm trạng Tổng Ngọc Trạch tốt thì cậu ta chỉ dùng vài ba câu là có thể chọc cho mấy cô gái cười rạo rờ. Chẳng may lúc cậu ta không vui cậu ta sẽ để cho mấy cô nàng kia đứng đợi dưới chân cầu thang nhà cậu ta mấy tiếng đồng hồ, tất nhiên kết quả cuối cùng lúc nào cũng là các cô gái tự giác rời khỏi đó.

"Cậu có nhiều bạn gái quá đấy." Có một lần, Cát Đồng không nhịn được mà lấy thân phận chủ nhà cảnh cáo Tổng Ngọc Trạch.

"Cháu cam đoan về sau họ sẽ không đến đây nữa đâu." Tổng Ngọc Trạch cam đoan với bà, vẻ mặt thành thật giống như đứa trẻ.

Quả đúng như vậy, mấy tháng sau đó không có cô gái nào đến tìm Tổng Ngọc Trạch nữa. Tất nhiên, cũng có người vẫn không chịu bỏ cuộc. Cô gái đó có dáng vẻ con nhà có điều kiện, ngày nào cô ta cũng đứng dưới cầu thang nhà Tổng Ngọc Trạch. Ngày hôm đó trời đổ mưa, Tổng Ngọc Trạch đưa cho cô ta một chiếc ô.

Trùng hợp là hôm đó Cát Đồng nghe thấy những lời mà Tổng Ngọc Trạch nói với cô gái rằng:

"Cô về đi, về sau đừng đến đây nữa, cô chỉ là một trong số những cô gái mà tôi hẹn hò thôi. Tôi nghĩ tôi nên nói cho cô biết, tôi hẹn hò với mấy cô gái kia không phải vì tôi thích họ, mà chỉ bởi vì tôi cần học cách đoán tâm tư của phụ nữ thông qua họ mà thôi. Chuyện này đối với tôi giống như một môn học vậy, một môn học mà tôi cần nắm chắc kiến thức."

"Sao? Vẫn chưa hiểu à? Cô ngốc thật đấy. Thôi được rồi, để tôi nói cho cô nhé, một khi tôi có thể vận dụng nhuần nhuyễn những gì tôi đã học, lúc đó tôi

sẽ có thể câu được con cá to hơn. Còn ba của cô chỉ là một ông chủ quán có mỗi hai mươi chiếc xe taxi, mỗi tháng phải nộp phí bảo kê cho bọn xã hội đen mà thôi."

Nước mắt cô gái lập tức rơi lã chã như con điều đứt dây, Tống Ngọc Trạch chỉ vô cảm đứng nhìn. Anh còn nói với cô gái rằng anh đã gọi điện cho ba của cô gái, ông ta đang trên đường đến đây.

Những lời này khiến cô gái nín nhịn tới mức đỏ bừng mặt, cô ta vung tay lên, bàn tay bị Tống Ngọc Trạch chặn lại giữa chừng.

"Tôi không nghĩ ra lí do để cô tát tôi." Anh lạnh lùng lên tiếng.

"Ngày hôm đó, chẳng phải anh khen tôi đáng yêu sao?" Cô gái chịu tổn thương thốt lên một câu.

"Cung à, đáng yêu và yêu là hai chuyện khác nhau, cô phải biết phân biệt cho rõ ràng."

Ngày hôm đó, cô gái bị ba mình lôi về nhà. Không biết Tống Ngọc Trạch đã làm gì mà khiến người đàn ông kia không ngừng cúi mình xin lỗi Tống Ngọc Trạch, còn cam đoan sau này sẽ không để con gái mình đến làm phiền cậu ta nữa.

Thế nhưng, trong số những cô gái đến tìm Tống Ngọc Trạch cũng có ngoại lệ. Đó là một cô gái châu Á đáng người mảnh mai, dung mạo thanh tú. Cát Đồng nghe thấy Tống Ngọc Trạch gọi cô gái đó là "A Nhan".

Cô gái tên A Nhan kia thỉnh thoảng mới đến tìm Tống Ngọc Trạch. Mỗi lần Tống Ngọc Trạch nói chuyện với cô gái A Nhan đều là về mặt ôn hòa khác hẳn khi nói chuyện với mấy cô nàng khác. Cậu ta thường chở cô gái trên chiếc motor của mình, còn cô gái lúc nào cũng vòng tay ôm lấy thắt lưng rồi áp mặt vào lưng Tống Ngọc Trạch. Cát Đồng thừa nhận, cảnh Tống Ngọc Trạch chở cô gái A Nhan kia phóng xe trên đường là cảnh tượng đẹp mắt nhất ở khu phố này.

Một ngày nọ, Cát Đồng không kìm được sự tò mò mà hỏi cô gái tên A Nhan kia: "Cô là bạn gái của Tống Ngọc Trạch à?"

Khi ấy, cô gái thoáng ngẩn người rồi nở nụ cười.

Lúc cô gái cười lên rất xinh, lộ ra chiếc răng khểnh.

"Bây giờ thì chưa, nhưng về sau sẽ là như vậy." Cô gái trả lời.

Một buổi tối tuần thứ nhất của tháng ba, Cát Đồng nghe thấy tiếng "rầm rầm rầm" phát ra từ nhà Tống Ngọc Trạch. Bà ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một người mặc đồ nữ tu đang đập cửa nhà Tống Ngọc Trạch. Từ bóng lưng người đó có thể nhận ra đó là một cô gái.

Cát Đồng lắc đầu, thầm mặc niệm trong lòng, xem ra ngay cả Chúa cũng chịu thua trước Tống Ngọc Trạch rồi. Cát Đồng đã đi một đoạn xa mà vẫn nghe thấy những tiếng "rầm rầm rầm" kia.

Cô gái kia không thấy đau tay sao?

Tống Ngọc Trạch có ở nhà đâu! Dù cô gái kia có đập hỏng cửa cũng chẳng có người mở cửa.

Triệu Hương Nông buông thõng hai tay, tuyệt vọng tựa đầu lên cánh cửa.

Cô đã đến muộn rồi sao? Có phải Tống Ngọc Trạch đã rời khỏi Chicago rồi hay không? Tống Ngọc Trạch không thể đi, phải biết cô đã dùng bao nhiêu dũng khí mới dám đến gõ cánh cửa nhà anh.

Triệu Hương Nông ngã ngồi xuống đất, cô cũng không biết mình đã ngồi đó bao lâu, cô chỉ biết màn đêm đã thay thế ánh sáng mặt trời, có ánh đèn vàng vọt hắt xuống người cô. Đầu óc cô kêu ong ong, những cơn gió len vào trong ống tay áo rộng thùng thình khiến cô run rẩy vì ớn lạnh, nhưng nó cũng khiến cô tỉnh táo phần nào.

Bất chấp cây cầu thang đáng sợ kia, Triệu Hương Nông xách vớ từ từ đi xuống cầu thang, chạy về một hướng nào đó. Có lẽ Tống Ngọc Trạch vẫn chưa đi khỏi, hôm nay là cuối tuần, Tống Ngọc Trạch sẽ làm việc công ích ở trung tâm trượt băng. Vì Tống Ngọc Trạch là một anh chàng tốt bụng có tinh thần trách nhiệm, nên muốn đi thì cũng phải làm xong việc ở trung tâm rồi mới đi.

Nghĩ đến đây, Triệu Hương Nông lại gia tăng bước chân.

Bóng người mặc đồ nữ tu vừa biến mất ở khúc ngoặt vào một con ngõ, thì có một bóng người cao gầy đi ra từ một con ngõ khác.

Bóng người cao gầy vừa đi qua cửa sổ, thì cánh cửa lập tức mở toang, người đàn bà để tóc ngắn thò đầu ra gọi: "Tống Ngọc Trạch."

Người kia dừng bước, quay đầu lại chờ người đàn bà lên tiếng.

"Vài phút trước có cô gái mặc đồ nữ tu đến tìm cậu đấy." Người đàn bà nói.

"Nữ tu?" Giọng nói êm tai của chàng trai mang theo vẻ nghi hoặc.

Người đàn bà có bất chước động tác đập cửa của Triệu Hương Nông, vừa làm vừa trêu chọc: "Tôi đoán, đó là một nữ tu với vàng hoàn tục vì cậu, sức hấp dẫn của cậu đến Chúa trời cũng chịu thua rồi."

Ngập ngừng một lúc, người kia quay người đi khỏi, không hề đoái hoài lời của Cát Đồng.

Cát Đồng lại vurun cổ hò to: "Tổng Ngọc Trạch, nếu cô tu sĩ kia đập hồng cửa thì cậu phải bỏ tiền ra đền đấy."

Đóng cửa sổ lại, khi nhớ lại một số chi tiết Cát Đồng mới cảm thấy hôm nay vị khách trọ đẹp trai kia hơi lạ, không còn đáng vẻ niềm nở khi nhìn thấy bà nữa, bóng lưng đó như mang nặng tâm sự.

Kéo rèm cửa lại, Cát Đồng lại dỗi mắt vào màn hình ti vi. Bản tin ở Chicago ngày hôm nay rất náo nhiệt, mấy nhà đài chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn chắc hẳn đang cười ngoác mồm vì sung sướng.

Cuộc liên hôn giữa hai tập đoàn lớn là Chế dược Bách thị và Bách hóa Triệu thị đã bị hủy bỏ ngay phút chót. Những diễn biến sau đó đặc sắc giống như một bộ phim điện ảnh Hollywood vậy. Người ra mặt đầu tiên là người đứng đầu tập đoàn Bách thị Bách Chính Sơn. Bách Chính Sơn lên tiếng tuyên bố do bên nhà gái hủy hôn. Đoàn luật sư của Bách thị cũng bày tỏ những thiệt hại kinh tế do người thừa kế nhà họ Triệu hủy hôn gây ra không liên quan đến tập đoàn Bách thị. Đồng thời họ sẽ xem xét những thiệt hại kinh tế mà cuộc hủy hôn gây ra cho tập đoàn của họ, sau đó bắt Triệu thị bồi thường mọi tổn thất kinh tế.

Sau khi tập đoàn Bách thị đưa ra lời tuyên bố, tập đoàn Triệu thị cũng lên tiếng thanh minh, Triệu Diên Đình tự mình đứng ra bày tỏ xin lỗi đồng thời cũng chấp nhận gánh chịu mọi hậu quả do con gái hủy hôn mang lại.

Cát Đồng biết cô thiên kim nhà họ Triệu kia, đó là một cô gái xinh đẹp như búp bê sứ, nụ cười ngọt ngào của cô là minh chứng cho người con gái được nuôi dưỡng như một bông hoa trong nhà kính, dù thế nào cũng không giống người sẽ gây ra những chuyện như vậy.

Cùng với sự kiện rầm rộ kia, Cát Đồng biết thiên kim nhà họ Triệu sắp phải đối mặt với làn sóng to lớn của dư luận. Không lâu trước đây, con gái nhà họ Triệu còn được bọn trẻ bình chọn là người mà chúng muốn thân cận nhất, mà giờ đây hành động huỷ hôn của cô được ví như scandal dùng thuốc cấm bắt ngờ bị phanh phui của một ngôi sao thể thao vốn gắn liền với hình tượng trong sáng.

Để cha mình lâm vào tình cảnh như vậy chính là bất hiếu, không giữ lời hứa mà hủy hôn là bất nghĩa. Chắc chắn sau này cô ta sẽ chịu đủ mọi hậu quả, Cát Đồng thờ dãi tất ti vi.

"A Tổng vừa mới rời khỏi đây không lâu." Đây là câu trả lời mà Triệu Hương Nông nhận được khi đến trung tâm trượt băng. Lời của chú Chung khiến Triệu Hương Nông mừng chảy nước mắt.

Triệu Hương Nông lại xách tà váy nữ tu chạy về nhà Tổng Ngọc Trạch một lần nữa, vừa chạy cô vừa vui mừng: May mắn làm sao, sớm hơn một ngày. Chú Chung nói với cô ngày mai Tổng Ngọc Trạch sẽ rời khỏi Chicago, về sau anh sẽ không quay lại Chicago nữa.

Trái đất rộng lớn thế này, muốn gặp một người rất khó, rất khó...

Giây phút ấy, Triệu Hương Nông chỉ muốn được nhìn thấy Tổng Ngọc Trạch ngay lập tức, sự nôn nóng đó khiến cô làm ra một hành động.

Đứng ở giữa đường, nhắm chặt mắt lại, giang rộng hai tay.

Dù gặp phải cảnh tượng thót tim, nhưng người tài xế tốt bụng vẫn đưa cô đến nhà Tổng Ngọc Trạch.

Đứng dưới cây cầu thang, Triệu Hương Nông ngẩng đầu lên nhìn về phía phòng Tổng Ngọc Trạch.

Có ánh đèn, phòng Tổng Ngọc Trạch có ánh đèn.

Bước từng bước lên bậc thang, bậc thứ mười, bậc thứ mười một, bậc thứ mười hai, bước thêm một bước nữa sẽ đến trước cửa nhà Tổng Ngọc Trạch.

Đứng ở khoảng không gian chỉ dung nạp được hai người, Triệu Hương Nông hít sâu một hơi, khi cô vurun tay định nhấn chuông cửa, cô mới nhớ ra chuông cửa nhà Tổng Ngọc Trạch đã bị cô làm hỏng trước kia rồi.

Lại hít sâu một hơi nữa, nhấc tay gõ cửa.

"Cốc, cốc, cốc."

Sau ba tiếng gõ cửa vang lên, cánh cửa được mở ra, Tổng Ngọc Trạch đứng ở nơi có ánh đèn êm dịu, nhìn cô, cánh cửa chỉ hé ra một khe hở nhỏ.

Anh đứng ngược sáng nên cô không thể nào nhìn rõ về mặt anh. Nhìn thấy khe hở hẹp của cánh cửa, nước mắt Triệu Hương Nông lập tức tuôn rơi, rõ ràng chủ nhân của căn phòng không hề có ý định để cô vào nhà.

Cô buông rũ rèm mi, bàn tay khẽ nắm chặt lại trong ống tay áo, khẽ nói: "Em biết, chuyện em gây ra ngày hôm nay là chuyện khiến ba mẹ đau lòng. Em cũng biết, chuyện em gây ra ngày hôm nay là một chuyện vô trách nhiệm nhất. Tổng Ngọc Trạch, anh biết không, ngày hôm nay em rất mệt, mệt nhất là trái tim, tim mệt, chân cũng mỏi. Nhưng em vẫn đứng ở đây, em cũng không biết vì sao em lại làm như vậy."

Triệu Hương Nông cũng không biết vì sao cô lại làm như vậy, cô chỉ biết lúc đứng ở nơi này gặp được Tống Ngọc Trạch, trái tim cô vô cùng bình yên.

Người đứng trong phòng vẫn không có phản ứng gì, cũng không định mở cửa cho cô đi vào.

Triệu Hương Nông bỗng cảm thấy xấu hổ vô cùng, dường như những gì giữa anh và cô đã không còn nữa, hay là...

"Tống Ngọc Trạch, hay phòng anh đang có người khác à?" Triệu Hương Nông nghe thấy giọng nói lí nhí của mình.

Người đứng ở cửa vẫn đứng im như cũ.

Hóa ra trong nhà Tống Ngọc Trạch thật sự có người khác rồi, có lẽ cô gái đó cũng đến thăm anh lúc đêm hôm giống cô. Triệu Hương Nông gật đầu, cố nói bằng giọng lịch sự: "Xin lỗi, mạo muội làm phiền rồi."

Nói đoạn, Triệu Hương Nông chậm chậm quay người bước đi. Tầm mắt cô trở nên mờ lung vì làn nước mắt đang dâng trào, khiến cô không nhìn rõ bậc cầu thang.

Một giây sau, cô bước hụt một cái, cả người sắp sửa ngã xuống cầu thang.

Một luồng sức mạnh kéo cơ thể nghiêng ngã của cô lại, sau đó cô được siết chặt trong vòng tay của một người rồi được người ấy bế bổng lên.

Đôi tay ấy khóa chặt cô, giọng nói anh vẫn chưa hết vẻ sợ hãi: "Triệu Hương Nông, vừa rồi em dọa anh sợ hết hồn."

Triệu Hương Nông càng khóc dữ hơn. Cô cúi xuống hung dữ cắn lên bả vai anh. Tống Ngọc Trạch khốn nạn, sao anh chỉ hé cửa ra tí xíu như vậy.

"Xin... anh, đừng..." Cô bật khóc: "Đau... Tống... Tống Ngọc Trạch... đau quá..."

Chẳng phải người ta nói lần đầu tiên mới đau sao?

Anh thở hổn hển bên tai cô, giọng nói đứt quãng, trầm khàn, ần ần đầy vẻ khó chịu: "Lần đầu tiên... lần đầu tiên sẽ đau, sau đó sẽ hết ngay thôi."

Hé có lời muốn kêu: Bắt đầu chuỗi ngày xôi thịt tung tóe, tui sợ mấy chương sau quá TTVTT

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Những ngày chung sống (01)

"Triệu Hương Nông, bây giờ đã biết em nhếch nhác thế nào chưa, xấu chết đi được." Tống Ngọc Trạch bế cô đi thẳng vào phòng tắm, để cô soi vào gương.

Trong gương phản chiếu gương mặt lấm lem nước mắt, Triệu Hương Nông ngoảnh mặt sang hướng khác.

"Vội lại, em xem em đang mặc cái quần gì này?" Tống Ngọc Trạch ghét bỏ kéo kéo ống tay áo của cô. Triệu Hương Nông giật tay áo lại, xị mặt.

"Được rồi, đều là lỗi của anh." Tống Ngọc Trạch vừa dỗ cô vừa xả nước vào ấm đun nước.

Triệu Hương Nông đứng yên lặng một chỗ, cô thấy ấm ức ở trong lòng. Dường như Tống Ngọc Trạch không hề vui vẻ vì sự xuất hiện của cô như trước đây, ngược lại anh còn nói cô xấu, nói cô mặc quần áo không đẹp, lúc nhận lỗi lại chẳng có chút thành ý nào, tùy tiện đổ cô giống như đổ một con mèo bỏ nhà đi vậy.

Xả đầy nước vào ấm, Tống Ngọc Trạch xách ấm nước đi đến cửa phòng tắm. Đi được mấy bước, anh dừng lại nhưng không ngoảnh lại, nói: "Anh chưa bao giờ giữ người khác ở lại nhà mình qua đêm."

Triệu Hương Nông không đoái hoài đến anh.

"Người mà anh nói ở đây nói chính là cô gái khác. Cô gái duy nhất ngủ lại đây chỉ có Triệu Hương Nông mà thôi."

Nói xong, Tống Ngọc Trạch liền ra khỏi phòng tắm.

Nghe thấy lời của Tống Ngọc Trạch, khuôn mặt luôn bí xị kia lập tức giãn ra, Triệu Hương Nông lặng lẽ quay mặt nhìn vào gương. Tống Ngọc Trạch nói không sai, bộ dạng cô bây giờ quá xấu xí. Nước mắt làm nhòe lớp trang điểm trên mặt, nói không ngoa rằng khuôn mặt này của cô có thể dọa đám trẻ chết khiếp vào ngày lễ Halloween.

Đương lúc ảo não thì Tống Ngọc Trạch đi vào.

Anh ép cô quay mặt lại, cầm chiếc khăn nhẹ nhàng lau mặt cho cô. Cô không lên tiếng, anh cũng chẳng phá vỡ sự tĩnh lặng này. Hơi thở của anh và cô đan cài trong làn hơi nước tỏa ra từ chiếc khăn.

Đến khi khăn lau đến môi cô, Triệu Hương Nông không tự chủ được mà lặng lẽ ngược nhìn khuôn mặt của anh. Dường như, hơi thở quán quít kia khiến người ta cảm thấy nóng bức. Hai khuôn mặt gần trong gang tấc, cô có thể nhìn thấy mặt anh thoáng đỏ. Chiếc khăn đi đến khóe môi cô thì dừng lại, không tiếp tục đi xuống nữa.

Hơi thở đan cài dường như đã nhiễm vào đáy mắt cả hai người. Giọt nước từ vòi nước rơi xuống vang lên một tiếng "tách" khê khàng, chiếc khăn dừng ở trên môi cô cũng rời khỏi đó.

Triệu Hương Nông lập tức đuổi tay kéo lại người đang muốn rời đi.

Không gian trong phòng tắm quá bé, chỉ vài bước chân cô đã tựa lưng vào tường, rũ mắt, tay nắm cổ áo anh.

Tường chừng như môi anh sắp phủ lên môi cô thì nước sôi.

"Chạy cả buổi chắc đau chân rồi phải không? Ngâm chân bằng nước nóng sẽ dễ chịu hơn đấy." Anh thấp giọng nói với cô.

Sau khi tắm rửa gội đầu và ngâm chân, Triệu Hương Nông ngẫm nghĩ rồi quyết định không mặc quần áo Tống Ngọc Trạch chuẩn bị cho cô, mà quần khăn tắm đi ra khỏi phòng tắm.

Ánh đèn êm dịu không thể soi chiếu hết đồ đạc trong căn phòng, Tống Ngọc Trạch đang đứng quay lưng lại với cô, dọn sách vở. Ở góc tường có hai túi xách du lịch căng phồng biểu thị chủ nhân của nó sắp phải đi xa.

Triệu Hương Nông nghĩ lại mà sợ, cô suýt nữa đã lạc mất anh.

Cô chậm chậm bước đến phía sau anh.

Đầu tiên là áp mặt vào lưng anh, sau đó vòng tay ôm lấy thắt lưng anh, cuối cùng là dựa vào người anh.

"Tống Ngọc Trạch, chúng ta suýt nữa đã bỏ lỡ nhau rồi." Cô nói với anh.

Anh tiếp tục sắp xếp đồ đạc của mình.

"Tống Ngọc Trạch!" Cô đã quen nổi sùng với anh nên khi không nhận được hồi đáp của anh, cô lập tức giậm chân bình bịch.

Tống Ngọc Trạch gỡ tay cô ra, quay người lại, ánh mắt dạo một vòng trên người cô, nhíu mày: "Em không nhìn thấy quần áo anh chuẩn bị cho em sao?"

Triệu Hương Nông im re.

Giọng anh khê khàng: "Triệu Hương Nông, lò sưởi chỗ anh bị hỏng rồi, em mặc như vậy..."

Tống Ngọc Trạch nói đến đây thì dừng lại, liếc cô một cái rồi kéo cô quay lại phòng tắm. Vừa vào phòng tắm, anh liền cảm quần áo đã chuẩn bị cho cô ném lên người cô.

"Mặc vào đi!" Ngữ khí của anh mang theo ý trách mắng.

Quần áo từ trên người cô trượt xuống đất. Triệu Hương Nông không thèm quan tâm, cô giậm chân hừ khê: "Tống Ngọc Trạch, anh vẫn không hiểu à?"

Ánh mắt anh dừng lại trên đồng quần áo dưới đất.

Đôi tay run run đặt trên chiếc khăn tắm trên người, chỉ cần cô khẽ kéo nhẹ một cái, trên mặt đất đã có thêm chiếc khăn tắm. Cô bỏ chiếc dép lê ra, chân trần bước trên đồng quần áo, chỉ cần vươn tay ra phía trước là có thể chạm vào tay anh.

Cô cầm lấy tay anh, gỡ từng ngón tay đang nắm chặt lại. Đến khi bàn tay anh xòe ra, cô dẫn dắt tay anh chậm chậm đặt trên xương quai xanh của cô, rồi từ từ trượt xuống dưới.

Cuối cùng, dẫn tay anh đặt lên nơi đầy đặn của cô. Sợ còn chưa đủ, cô khẽ ấn tay anh vào ngực cô, thế là...

Cả khối mềm mại lập tức nằm trọn trong lòng bàn tay của anh.

Đội mãi không thấy anh có phản ứng nào, cơ thể cô bắt đầu run rẩy, giọng cô nghe giống như sắp khóc đến nơi: "Tống Ngọc Trạch, đồ ngốc nhà anh,

bây giờ anh vẫn không hiểu sao?"

Sự dừng cảm của cô dường như chỉ có thể làm đến bước này mà thôi.

Thế nhưng, đáp lại cô là...

Anh giẫy khởi tay cô, tắt điện trong phòng tắm.

Trong ánh sáng tờ mờ, anh nhặt quần áo dưới đất lên nhét vào tay cô, giọng anh vô cùng lạnh lùng: "Mặc hay không thì tùy em."

Tiếng cửa phòng tắm đóng lại vang lên, tiếp sau đó là tiếng cửa phòng đóng lại, cuối cùng là tiếng chân vội vàng bước xuống bậc cầu thang.

Ôm chặt đồng quần áo trên tay vào lòng, trong đầu Triệu Hương Nông vang lên giọng nói trách móc của Clara: Có lúc Tổng giống như con lươn vậy.

Ngay lúc này, Triệu Hương Nông không khỏi nhớ đến vết răng trên cổ tay của Tống Ngọc Trạch. Có phải trong lòng Tống Ngọc Trạch cũng có một số 0 tồn tại vĩnh viễn hay không?

Nếu đúng là như vậy thì cô thật đáng thương.

Có lẽ, cô đến nơi này chính là một sai lầm nghiêm trọng.

Trong bóng tối, Triệu Hương Nông tìm kiếm bộ đồ nữ tu của mình. Mượn ánh sáng yếu ớt, cô mặc lại bộ y phục nữ tu. Khi cô đang mặc món cuối cùng thì cửa phòng tắm bỗng bật mở. Ngay tức khắc, ánh đèn trong phòng tắm sáng lên, soi tỏ bóng dáng Tống Ngọc Trạch đang đứng ở cửa phòng tắm.

Liếc Tống Ngọc Trạch một cái, Triệu Hương Nông cảm món đồ cô chưa kịp mặc đi ra khỏi phòng tắm, nhưng bị Tống Ngọc Trạch ngăn lại.

Khi ánh đèn trong phòng tắm lại bị tắt một lần nữa, Triệu Hương Nông bị ép ngồi trên kệ lavabo, đồ đạc trên đó bị Tống Ngọc Trạch gạt hết xuống đất. Khi cô muốn duỗi tay bật công tắc đèn thì tay cô đã không thể động đậy, một tay anh có thể dễ dàng khống chế hai tay cô, đồng thời ấn hai tay cô lên trên đầu, để chúng dính chặt trên tường.

Cùng lúc đó, tà váy dài của cô bị vén lên, chân cô bị tách ra. Cô không ngừng chửi rủa anh, những lời mắng chửi thậm tệ mà bình thường cô vẫn chỉ dám trốn vào nơi nào đó mắng cho mình nghe. Một loạt tiếng mắng mủ cuối cùng biến thành tiếng kêu la: Đau...

Triệu Hương Nông thầm nghĩ có phải cô sắp chết rồi hay không, một nơi nào đó của cô như bị xé rách ra, cơn đau khiến nước mắt cô không ngừng rơi xuống.

Cùng lúc đó, thứ xò xuyên cơ thể cô vẫn không ngừng lớn mạnh, khiến cô không dám hít thở, thế nhưng...

Anh không cho cô cơ hội điều chỉnh lại nhịp thở, nơi nóng rực vui trong cô đang thử rút ra khỏi cô.

"Xin... anh, dừng..." Cô bật khóc: "Đau... Tống... Tống Ngọc Trạch... đau quá..."

Chẳng phải người ta nói lần đầu tiên mới đau sao?

Anh thở hổn hển bên tai cô, giọng nói đứt quãng, trầm khàn, ản ản đầy vẻ khó chịu: "Lần đầu tiên... lần đầu tiên sẽ đau, sau đó sẽ hết thôi."

Tên khốn này đang nói cái gì vậy? Vì sao tên khốn này vẫn còn động đậy cơ chứ? Tên khốn này có biết anh chỉ nhúc nhích một chút là cũng khiến cô đau đến chết đi sống lại không?

"Tống, Tống Ngọc Trạch, em xin... dừng, dừng... Xin anh để yên một lúc thôi, nhé? Tống Ngọc Trạch... anh vừa động... em liền đau. Cái gì cơ..." Giọng nói vừa rồi còn uất ức đáng thương bỗng nhiên trở nên cao vút: "Lần đầu tiên? Lần đầu tiên gì chứ..."

Chữ "chứ" vỡ vụn trong cơn đau khủng khiếp, cô ngheh đón cú đấm đầy thứ hai của anh.

Lần đầu tiên của Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch không phải diễn ra ở trên chiếc giường kì quặc trong đêm tuyết nọ, mà xảy ra ở trong phòng tắm chật chội. Cô được đặt ngồi trên kệ lavabo nhỏ đến đáng thương, anh đi vào vô cùng thô bạo, dường như mỗi lần chuyển động đều đong đầy tâm trạng, giống như đang giận ai đó.

Lần đầu tiên của bọn họ không kéo dài quá lâu, chóng vánh, chẳng vui sướng hạnh phúc nhưng cũng khiến đối phương chết đi sống lại. Lúc anh bắn vào trong cô, cơ thể cô vẫn đang run rẩy không ngừng, sau đó cô nhận ra đã xảy ra chuyện gì.

Cô khóc trong im lặng, anh không nói một câu nào, chỉ lặng lẽ ôm cô, anh cũng không rút khỏi người cô. Cơn gió của tháng ba đang gõ lên ô cửa sổ, mùi hương nam nữ triền miên trong phòng khiến nơi này giống như vừa trải qua một mùa hoa đào mi nở rộ.

Trong phòng tắm mờ tối, anh tắm cho cô. Động tác của anh dịu dàng cẩn thận. Khi anh bế cô ra khỏi bồn tắm, cô lại tặng cho anh một bạt tai giống như ở New Orleans.

Đêm nay được định trước là một đêm không ngủ. Trong căn nhà trọ chật chội, cô và anh nằm quay lưng lại với nhau trên một chiếc giường.

"Vì sao? Vì sao anh không nói rõ chuyện lần đó?" Cô hỏi anh.

"Em nói em sợ đau."

"..."

"Anh... không có kinh nghiệm, sợ làm em đau." Giọng nói buồn bực vang lên.

"Nói dối!"

"Đâu có!"

"Nhất định anh đang nói dối."

"Triệu Hương Nông à, em nên biết là đối với một người đàn ông 24 tuổi mà nói chuyện này chẳng có gì đáng để mang ra khoe khoang cả."

"Vì sao?"

"Vì sao cái gì?"

"Anh là xử..."

"Im miệng! Triệu Hương Nông!" Giọng nói anh đầy vẻ buồn bực: "Thực ra có một số người đàn ông cũng đang âm thầm chờ đợi giống như cánh phụ nữ."

Nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói như vậy, trái tim Triệu Hương Nông cũng lập tức mềm đi. Trong lúc mơ hồ, cô bỗng nhớ lại lời mà Clara nói: "Thực giác nói cho tôi biết Tống nhất định là xử nam."

Sau đó niềm vui sướng dâng trào trong cô, xóa tan những buồn bực khi anh cư xử thô lỗ với cô ở trong phòng tắm. Cảm giác đó giống như lúc ở New Orleans, 500 dặm Anh đầu tiên của chiếc motor của anh đã ghi dấu ấn thuộc về cô, vĩnh viễn không phai mờ. Niềm vui sướng khiến cô không còn tâm trí để ý tới những chi tiết tưởng chừng rất bình thường nhưng nghĩ kỹ lại thì có chút kỳ lạ kia.

Sau đó, bọn họ cùng rơi vào sự trầm mặc.

Cảnh sắc bên ngoài ngoài cửa sổ vẫn nặng nề và âm ảm như cũ.

"Ngủ rồi à?" Anh bỗng lên tiếng hỏi.

"Chưa!" Dường như anh vừa dứt lời thì cô trả lời ngay lập tức.

Và rồi, tay anh tìm đến tay cô dưới chiếc chăn. Những tiếng sột soạt vang lên, cô nằm thẳng lại, anh lập tức phủ người lên trên cô. Chẳng nói chẳng rằng, chỉ cúi đầu tìm kiếm bờ môi cô. Anh luồn tay vào áo cô, nhẹ nhàng phủ lên nơi mềm mại trước ngực cô, dịu dàng vờ vờ. Cô rất thích kiểu đụng chạm như này, cô ôm lấy thắt lưng anh để biểu đạt niềm thích thú của cô.

Chỉ mấy giây tiếp xúc cơ thể đã dẫn đến biến hóa rõ ràng, hai cơ thể đang dán chặt vào đối phương đều nhận ra điều đó.

Nhận ra anh định đi vào, cô lập tức khép chân lại theo phản xạ.

"Hửm?" Anh cọ mũi vào mũi cô, bày tỏ sự thắc mắc.

"Vẫn còn đau!" Cô nói lí nhí.

Cảnh tượng trong phòng tắm vẫn còn rõ như in, cảm giác cơ thể như bị xé rách kia giống như một cơn ác mộng, khiến cô vô thức làm động tác tự vệ.

"Anh... bây giờ... khó chịu." Anh nằm trên người cô, thờ hờn hển, có vẻ đang rất khó chịu. Môi anh cọ sát bên tai cô, khẽ nói: "Nếu không thì... dừng tay trước. Ừm... làm bằng tay cho quen đã sau đó... mới đi vào, nhé?... có được không? Hửm?"

Chỉ thoáng chốc, trong đầu cô lập tức hiện lên cảnh tượng ở sông bạc tại New Orleans. Cô nghe lén được cuộc trò chuyện của mấy bà cô giàu có kia, đại loại là muốn đề đôi bàn tay đang nhảy múa trên phím đàn kia thấp lửa trên người bọn họ.

Khuôn mặt Triệu Hương Nông lập tức đỏ bừng, cô nhớ lại đôi bàn tay với những ngón tay trắng trẻo thon dài trên phím đàn, khiến tất cả mọi người phải mê mẩn.

Cảm thấy cần bổ túc một khóa truyện sắc, vết sạch vốn từ nghèo nàn mới xong được chương này đẩy các chuy hiểu hông >_

Chương 45: Những ngày chung sống (02)

Anh nằm trên người cô, thở hổn hển, có vẻ đang rất khó chịu. Môi anh cọ sát bên tai cô, khẽ nói: "Nếu không thì... dùng tay trước. Ừm... làm bằng tay cho quen đã sau đó... mới đi vào, nhé?... có được không?"

Chỉ thoáng chốc, khuôn mặt Triệu Hương Nông lập tức đỏ bừng.

"Hửm" Anh cọ mũi vào thái dương của cô, giọng nói trầm khàn: "Bọn bạn anh nói... ai không có kinh nghiệm thì dùng tay... chính là dùng tay trước... em hiểu không?"

Trong đầu Triệu Hương Nông lập tức hiện lên đôi tay với những ngón tay trắng trẻo thon dài, lướt trên mặt phím đàn.

Gò mà cô ửng đỏ như thiêu đốt, trong lòng lặng lẽ nhen nhóm mong chờ, sự mong chờ đó dần dần lan tỏa khắp cơ thể cô.

"Có được không? A Nông?" Anh khẽ gọi tên cô.

"Ừm."

Anh cúi đầu hôn lên trán cô, bàn tay đang đặt trên ngực cô từ từ đi xuống, men theo bụng cô chạm vào bàn tay đang che đậy của cô, dừng lại.

"A Nông ngoan..." Anh dỗ dành cô.

Bàn tay được lấy ra, đặt trên vai anh. Sau khi dẫn dắt tay cô đặt trên vai mình, anh lập tức chạm vào vùng đất bí mật của cô, lặng lẽ chờ đợi.

Cô đáp lại bằng việc nhắm mắt và mở chân ra. Nhận được tín hiệu của cô, anh dịu dàng vuốt ve đùi non của cô rồi từ từ cảm lấy cổ chân cô. Theo động tác của anh, chân cô được được mở ra thành hình chữ M.

Anh khẽ mút môi cô giống như khen thưởng sự hợp tác của cô: Vừa rồi em làm giỏi lắm.

Anh đúng là một tay mơ không có kinh nghiệm như anh nói, trong đầu nghĩ một đằng nhưng làm lại ra một nẻo.

Anh vẫn làm cô đau, dù chỉ dùng một ngón tay, dù động tác của anh có cẩn thận dè dặt thế nào nhưng cơ thể cứng ngắc của anh vẫn ảnh hưởng đến ngón tay anh.

Hết đau là cô lại nổi giận với anh, nhất định lúc ở trong phòng tắm anh đã làm của cô bị sưng lên rồi.

"Tống Ngọc Trạch, vẫn đau..." Giọng nói lí nhí cảnh cáo anh.

"Ừm" Anh đáp lại lời của cô.

Vậy mà ngón tay của anh vẫn không có ý định rời khỏi đó.

"Tống Ngọc Trạch!" Cô lại gọi tên anh, ám chỉ rằng em đã nói đau rồi mà anh vẫn không bỏ tay ra mau.

"Ng Sloan... A Nông Sloan, một lúc là hết đau thôi." Anh khẽ nói bên tai cô, ra chiều dỗ dành.

Giọng nói đó giống như đang thôi miên, trong đầu Triệu Hương Nông lại nhớ đến ngón tay nhảy múa trên phím đàn, tay của Tống Ngọc Trạch mới đẹp làm sao.

Cảm nhận được người cô đã thả lỏng, ngón tay bên trong cô bắt đầu chuyển động nhịp nhàng. Ban đầu, mỗi nhịp đều khiến cô vừa tức vừa đau, nhưng vì nghĩ đến những ngón tay xinh đẹp của Tống Ngọc Trạch thì cô lại cắn môi, ép mình không thốt ra những lời bảo anh đi ra ngoài.

Con tê dại dần dần thay thế cho cảm giác đau đớn ban đầu, cô thả mình ra, từ từ ngã đầu về phía sau.

Khi ngón tay thứ hai đi vào, cô lập tức mở mắt ra, trong lòng sáng yếu ớt cô chạm phải ánh mắt anh, dù ánh sáng không đủ nhưng vẫn khiến cô cảm thấy ấm say. Cô từ từ nhắm mắt lại, giao quyền chủ động cho anh.

Cô tưởng rằng khi ngón tay thứ hai đi vào, cô sẽ lại ngheh đón một trận đau đớn nữa, nhưng hình như không có. Thậm chí cô còn chuyển động cơ thể theo nhịp ngón tay của anh.

Sau đó, tiết tấu càng gia tăng, cơ thể cô từ giãy giụa chuyển sang run rẩy vì con tê dại. Bàn tay đang vắt trên vai anh bắt đầu găm sâu vào da thịt anh, cơ thể cũng dần chặt vào anh.

Hóa ra cơ thể cô lại khó chiều như vậy. Anh vừa rời khỏi cô liền nóng nảy, sự nóng nảy đó thôi thúc cô bắt lấy tay anh.

"Đừng..." Cô bắt lấy tay anh, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Trong bóng tối, anh nắm ngược lại tay cô rồi đặt tay cô lên trán anh, ngón tay cô lập tức chạm phải vầng trán mướt mồ hôi. Người đang nằm trên cô cũng đang run rẩy giống như cô. Cô có thể cảm nhận rõ nơi nóng rực của anh đang rực rạch biểu thị ham muốn nguyên thủy nhất của con người.

"Anh... muốn đi vào, có được không?" Giọng của anh khàn đặc giống như nó không thuộc về anh, chàng trai mặc áo sơ mi trắng vương mùi nắng.

Một chiếc gối được nhét dưới eo lưng cô, anh đi vào cô rất chậm. Vì cô quá khản trương nên mấy lần anh phải dừng động tác lại, sau đó dùng đôi môi mơn trớn cơ thể cô.

Khi đạt đến nơi sâu nhất, hai người đều nghe thấy hơi thở của đối phương, giống như bọn họ đã trải qua một hành trình dài đặc cuối cùng cũng chạm đến thiên đường mà bọn họ hằng hướng đến.

Nơi nóng rực vui trong cô vẫn bành trướng sức mạnh, khiến cô sợ hãi. Nhận ra anh sắp bắt đầu chuyển động, cô vô thức ôm chặt lấy thắt lưng anh, thấp giọng cầu xin: "Tổng... Tổng Ngọc Trạch, anh cẩn thận một chút, em sợ... em sợ đau. Ở trong phòng tắm... em tưởng em sắp chết đến nơi rồi, anh làm em... đau lắm."

"Ừm." Anh khẽ đáp.

Nhưng anh vẫn làm cô đau một lần nữa, cô nằm dưới người anh không ngừng cầu xin, thậm chí một lần anh bỏ ngoài tai lời van xin của cô mà tiếp tục đi vào cô, cô vừa khóc vừa trách móc anh: "Tổng... Tổng Ngọc Trạch, về sau em sẽ không làm chuyện này với anh nữa. Đồ khốn nhà anh, em thề không bao giờ..."

Những lời phía sau biến thành tiếng nức nở trong cổ họng vì cú thúc vừa sâu vừa mạnh của anh. Cô vừa thút thít vừa mắng mỏ anh.

Nhưng đôi tay vẫn không tự chủ được mà níu lấy bờ vai anh, những tiếng mắng mỏ lại biến thành những lời van xin.

Những cú đưa đẩy của anh dễ dàng đánh vỡ giọng nói của cô. Lúc cô gần như lâm vào hôn mê, dường như cơ thể cô đã có sự thay đổi, không còn đau nữa, cơ thể cũng trở nên lâng lâng để mặc anh thao túng, ngay cả những tư thế có thể khiến cô sung sướng hơn.

Ví dụ như, nghe theo lời anh bảo gác một chân lên vai anh, ngâm nga theo nhịp chuyển động mạnh mẽ của anh. Tiếng ngâm nga vang vọng trong bóng tối, bàn tay không biết để đâu cuối cùng cũng đặt lên bàn tay đang nắm lấy ngực cô.

Trong không gian mờ tối, ngoài tiếng hơi thở nam nữ giao triền còn có âm thanh khi cơ thể hai người va chạm vào nhau, mỗi tiếng đều ẩn chứa ngôn ngữ của tình yêu. Dù âm thanh đơn điệu là vậy nhưng cũng đủ khiến người nào vô tình ngang qua nghe thấy cũng phải đỏ mặt tía tai, lòng bảo dạ mau đi khỏi đó, nhưng chân cứ như mọc rễ. Tần suất của âm thanh ấy càng lúc càng nhanh khiến người nghe cảm thấy như có con nai chạy loạn trong lòng. Khi con nai sắp nhảy ra ngoài lồng ngực, tiếng ngâm nga đè nén của người phụ nữ bỗng hóa thành tiếng hét chói tai, sau tiếng hét của người phụ nữ là tiếng rên trầm thấp của người đàn ông, sau đó không gian trở nên vô cùng tĩnh lặng. Người vô tình đi ngang qua cửa sổ ôm lấy khuôn mặt nóng ran của mình, lặng lẽ chuồn khỏi đó.

Triệu Hương Nông ngủ một giấc thật dài, lúc tỉnh dậy cũng là lúc mặt trời đã lặn về phía tây. Căn phòng chìm trong ánh hoàng hôn còn chưa to bằng một góc phòng ngủ của cô. Đồ đạc sơ sài trong căn phòng cũng lần lượt hiện lên trước mắt cô, tủ quần áo, giá sách, đến chỗ để ngồi cũng không có. Triệu Hương Nông nằm trên giường, cảm thấy cõi lòng rất trống trải. Tổng Ngọc Trạch không có ở cạnh bên, có lẽ anh đã rời đi từ rất lâu rồi, vì vị trí bên cạnh cô là một vùng lạnh lẽo. Cô cũng không biết một mình cô ngủ trong căn phòng đơn sơ này bao lâu.

Cô sờ người mình, phát hiện cơ thể rất sạch sẽ không còn dính dớp như hôm qua nữa, trên người cô đang mặc chiếc áo khoác rộng rãi. Cô kéo cổ áo lên ngửi, có mùi của Tổng Ngọc Trạch. Chiếc áo khoác có mùi của Tổng Ngọc Trạch khiến tâm trạng của Triệu Hương Nông tốt hơn một chút.

Cô lặng lẽ vui mặt vào gối của Tổng Ngọc Trạch. Triệu Hương Nông nghĩ, nếu như lúc này đèn phòng sáng lên thì hay quá. Dưới ánh đèn rực rỡ, phảng phất hương vị của thức ăn, có giọng nói sốt ruột gọi cô: Triệu Hương Nông, mau dậy đi, Triệu Hương Nông em không đói à?

Triệu Hương Nông sờ bụng mình, cô thật sự đói rồi. Để cô nghĩ xem nào, đã hơn 12 tiếng cô không ăn cơm rồi, cô chỉ mới uống một cốc sữa. Cốc sữa đó cô bị ép uống sau khi Tổng Ngọc Trạch làm chuyện đáng ghét với cô.

Triệu Hương Nông ngẩn ngơ nhìn ánh hoàng hôn dần dần âm đạm. Cũng không biết qua bao lâu, có tiếng bước chân trên cầu thang. Lặng yên nghe còn có thể nghe ra tâm trạng ẩn sau những tiếng bước chân ấy. Mỗi lần cất bước đều rất chậm, giống như người đó đang cân nhắc, nên tiếp tục đi lên hay rời khỏi đây.

Một lúc sau người đó mới đi hết các bậc thang đến cửa phòng. Sau một hồi yên ắng, tiếng cửa mở vang lên, Triệu Hương Nông lập tức nhắm mắt lại, nhanh chóng quay lại chỗ nằm của cô.

Tiếng công tắc đèn bật lên, có tiếng sột soạt vang lên trong căn phòng, sau đó là tiếng bước chân đi về phía giường, cuối cùng có giọng nói khẽ gọi tên cô: "Triệu Hương Nông, Triệu Hương Nông."

Triệu Hương Nông vẫn nhắm nghiền mắt. Sau khi gọi cô vài tiếng, Tống Ngọc Trạch sờ gò má cô. Triệu Hương Nông lập tức hất mạnh tay anh ra.

Cô rất thích giờ trò hờn dỗi với Tống Ngọc Trạch. Cô thấy rất ảm ức, rõ ràng tối qua cô đau như vậy mà anh vẫn cố tình đi vào. Còn anh thì hay rồi, xong chuyện là chạy biến đi mất dạng. Anh không hề biết rằng chưa đầy 24 tiếng cô đã làm ra bao nhiêu chuyện khiến cô nhớ lại mà sợ hãi. Mà vốn dĩ cô làm những chuyện như vậy chỉ để đến gặp anh và nói cho anh biết: Triệu Hương Nông chưa từng muốn và sẽ không bao giờ lấy danh nghĩa bà Bách để vụng trộm với anh.

Hơn nữa, khi làm chuyện ấy với anh cô hoàn toàn tỉnh táo. Càng tỉnh táo cô càng thấy tự trách. Năm mươi mấy tuổi cô từng đồng ý với mẹ cô sẽ tôn trọng và tuân thủ tín ngưỡng tôn giáo của mẹ: không lên giường trước khi cưới.

"Anh đã mua đồ ăn về, chắc em đói bụng rồi." Sau khi bị cô tránh né, anh thu tay lại, khẽ nói với cô.

Con giận bốc lên, cô dứt khoát để lại cho Tống Ngọc Trạch một bóng lưng.

Một thoáng trầm mặc, Tống Ngọc Trạch nhét một xấp báo vào tay cô: "Triệu Hương Nông, có lẽ em nên xem cái này."

Triệu Hương Nông lập tức vo viên xấp báo kia rồi ném xuống đất. Không cần nhìn cô cũng đoán được những tờ báo còn có thể viết gì ngoại trừ tin tức về người thừa kế nhà họ Triệu.

Có lẽ? Tống Ngọc Trạch đang muốn đuổi cô đi sao? Có phải bây giờ trong mắt anh cô đã biến thành một Clara khác. Ý nghĩ này khiến cô không thể ngồi yên được nữa, cô lập tức bật dậy khỏi giường.

Ai ngờ, vì động tác quá nhanh quá đột ngột khiến...

"A đau..." Triệu Hương Nông hít mạnh một hơi, giữ nguyên tư thế vừa rồi.

Người đang đứng bên giường lập tức vọt đến, vội vã hỏi: "Sao thế? Đau ở đâu em?" Vừa hỏi vừa cuống quýt kiểm tra khắp người cô.

Ở khoảng cách gần, Triệu Hương Nông nhìn thấy vẻ mặt của Tống Ngọc Trạch, lo lắng, nôn nóng.

Tâm trạng lập tức tốt lên, cô thấy xấu hổ vì ý nghĩa vừa rồi của mình. Người trước mặt là Tống Ngọc Trạch, là người đặc biệt nhất đối với Triệu Hương Nông.

Nắm lấy đôi tay hoảng loạn trên người cô, cô đỏ mặt nói: "Tống Ngọc Trạch, đau ở..."

Anh thoáng ngẩn người, sau đó về mặt lập tức trở nên mất tự nhiên.

"Đói bụng rồi đúng không, anh mua đồ ăn về rồi đấy." Nói xong Tống Ngọc Trạch đưa tay về phía cô, Triệu Hương Nông đặt tay vào tay anh. Nhưng vừa động dậy thì lập tức lại...

Lần này Triệu Hương Nông không dám kêu đau nữa. Cô giữ nguyên tư thế lúc đầu, gọi anh rồi cúi đầu.

Tống Ngọc Trạch dừng động tác kéo cô khỏi giường, hỏi cô bằng giọng điệu dè dặt như ban nãy: "Vẫn đau à?"

Triệu Hương Nông gật đầu, cô nghĩ bây giờ cô đi không nổi rồi, dù có đi được thì cũng vô cùng khó coi. Cô khẽ hắng giọng: "Giờ em vẫn chưa đói."

Vừa dứt lời, bụng cô lập tức lên tiếng phản đối: "Ừc ực."

Triệu Hương Nông cuống quýt ngẩng phắt lên, chạm phải ánh mắt của Tống Ngọc Trạch. Trong mắt anh đọng đầy ý cười, ý cười đó lan đến khóe miệng anh. Sức quyến rũ của nụ cười ấy bao quanh Triệu Hương Nông, như có tính truyền nhiễm, Triệu Hương Nông cũng không tự chủ được mà cong miệng cười.

Giây phút ấy, trong căn phòng chật chội đó có năm tháng tĩnh lặng.

"Anh đã mua ít bánh ngọt, bánh ở tiệm này đều được làm thủ công, muốn nếm thử không, anh lấy cho em nhé?"

Giọng nói của Triệu Hương Nông vô cùng mất tự nhiên: "Nghe đã thấy ngon rồi."

Tống Ngọc Trạch mang bánh ngọt đến bên giường, mở từng gói bánh ra đặt lên đĩa rồi đưa cho cô. Những miếng bánh ngọt làm từ táo và khoai môn ngon vô cùng. Có lẽ do quá đói nên Triệu Hương Nông bắt đầu ăn ngấu nghiến bất chấp Tống Ngọc Trạch đang ngồi bên cạnh.

Cô đói chết mất!

Đến khi cô ăn sạch bánh ngọt Tống Ngọc Trạch mua về, cô mới để ý đến bộ dạng nhếch nhác của mình lúc này, ngon tay và khóe miệng dính đầy bánh kem.

Liếc Tống Ngọc Trạch một cái, Triệu Hương Nông nhũn mảy: "Tống Ngọc Trạch, anh ra ngoài một lát."

Tổng Ngọc Trạch không nhúc nhích, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

"Tổng Ngọc Trạch, anh không nghe thấy em nói gì à?" Triệu Hương Nông nói to hơn, vừa nói cô vừa cảm nhận được cơn đau truyền đến từ nơi nào đó trên người.

Tổng Ngọc Trạch gạt đầu, đứng dậy đi ra khỏi căn phòng.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Triệu Hương Nông mới chậm chạp nhích từng chút từng chút một, cô cần phải đến phòng tắm. Đặt hai chân xuống đất, vừa mới nhô người dậy một chút lập tức ngã ngồi xuống giường.

Lúc cô định đứng dậy một lần nữa, cửa phòng bỗng mở ra.

Triệu Hương Nông ngượng ngùng giữ nguyên tư thế ngồi không ra ngồi đứng không ra đứng vừa rồi, cúi đầu nhìn chân Tổng Ngọc Trạch. Tổng Ngọc Trạch đứng trước giường, hai người lặng im không ai lên tiếng.

"Tổng Ngọc Trạch, không phải em bảo anh ra ngoài rồi sao?" Giọng nói tức giận của Triệu Hương Nông phá vỡ sự im lặng.

"Thật sự đau lắm à?" Anh đột ngột hỏi cô.

Đồ khốn, còn dám chêm thêm chữ "thật sự" vào nữa chứ, cũng không nghĩ xem hôm qua anh đã làm gì với cô? Triệu Hương Nông cảm gổ ném về phía Tổng Ngọc Trạch, thốt ra một tràng: "Đương nhiên là đau thật rồi, còn không phải tại anh cả."

Trong ánh đèn êm dịu phẳng phất làn hơi nước khiến người ta cảm thấy biếng nhác. Tổng Ngọc Trạch đang đun nước, Triệu Hương Nông vẫn ngồi trên giường như cũ.

"Ngồi đây đợi anh, không được đi lung tung." Vừa rồi Tổng Ngọc Trạch đã nói như vậy với cô.

Ngữ điệu khi Tổng Ngọc Trạch nói những lời này khiến người khác quyền luyến không thôi. Triệu Hương Nông ngoan ngoãn gạt đầu, ánh mắt luôn dõi theo bóng dáng của anh. Nhìn anh xách ấm đi lấy nước, một lúc sau ấm nước bốc khói nghi ngút, rồi Tổng Ngọc Trạch cầm chiếc khăn bốc hơi nóng đến bên cô, lau mặt rồi lau tay cho cô.

Lúc này, Triệu Hương Nông dường như rất nghe lời, cô vừa ngoan ngoãn duỗi tay cho Tổng Ngọc Trạch lau ngón tay cho cô, vừa lải nhải: "Thế nào anh cũng cho rằng từ nhỏ đến lớn em đều lớn lên trong sự bao bọc giống hệt với đám con nhà giàu kia mà xem. Thực ra không phải như vậy. Lúc em ra đời, ba em vẫn chưa biết đến sự tồn tại của em, vì mẹ đã mang em trốn đi nơi khác. Lúc còn nhỏ, nơi em và mẹ sống chẳng có gì khác ngoài mồ than đen sì và đoàn tàu đi qua mỗi ngày."

"Tổng Ngọc Trạch, từ lúc còn bé tí em đã biết giá rau rợ ở chợ rồi. Không chỉ có giá rau đậu, còn có táo này, gạo này... Thường thì một trăm củ than hòn có thể đổi được gần một cân rau rẻ nhất. Năm than hòn nửa ngày có thể đổi được hai quả táo, còn giá gạo ăn trong một tuần thì em phải nắm than rất nhiều ngày mới đủ, cơ mà..."

Triệu Hương Nông cụp mắt: "Cơ mà tay em nhỏ quá, nên tốc độ gom tiền rất chậm. Lúc nhỏ em luôn mong mình lớn thật nhanh, như vậy em cũng có một đôi tay của người lớn rồi. Lúc ấy người em lúc nào cũng lấm lem, lần nào về nhà cũng bị mẹ mắng em lúc chơi trốn tìm không được nấp ở mấy đồng than nữa, sau đó..."

Không có sau đó, lời của Triệu Hương Nông bị Tổng Ngọc Trạch cắt ngang.

"Triệu Hương Nông, em có thể yên lặng hộ anh được không?"

Triệu Hương Nông không nói gì nữa, giống như khi ở New Orleans, cô nói vòng vo tam quốc như vậy cũng chỉ vì muốn biểu đạt sự quyền luyến của cô với anh mà thôi. Hồi cô còn bé, cũng trong một căn phòng đơn sơ chật chội như này, mẹ cô lúc nào cũng không ngại việc đun nước rửa ráy cho cô con gái lần nào đi chơi về cũng lấm lem của mình.

Trong căn phòng nhỏ xíu lúc nào cũng vang lên cuộc hội thoại như này: "Tiểu Nông, rốt cuộc con chơi kiểu gì vậy?" "Mẹ ơi, con chỉ chơi trốn tìm với bạn thôi mà, con thích nhất là trốn sau mấy đồng than kia, nên..." "Lý Hương Nông! Mẹ cảnh cáo con, lần sau mà còn như này thì mẹ sẽ đưa con cho người khác đấy."

Nhưng lần nào mẹ cũng không nỡ đưa cô cho người khác nuôi. Lúc ấy, trái tim mẹ vẫn chưa có quá nhiều oán hận, và cô vẫn chưa giống Lý Khả quá nhiều.

Động tác dịu dàng ban nãy bỗng trở nên cứng rắn, bàn tay đang nắm cổ tay cô bỗng siết chặt lại.

"Tổng Ngọc Trạch!" Triệu Hương Nông giật tay khỏi anh.

Tổng Ngọc Trạch thả tay cô ra, đứng dậy rồi quay người đi.

"Vừa nãy anh sao vậy?" Triệu Hương Nông khẽ hỏi. Rõ ràng cô có thể cảm nhận được sự khác thường trên người Tổng Ngọc Trạch, mà điều đó bỗng khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Anh không quay đầu lại, giọng điệu không có gì khác thường: "Vừa rồi... anh chỉ là nghĩ lại một số chuyện thôi."

Triệu Hương Nông vừa định lên tiếng thì Tống Ngọc Trạch lại nói tiếp: "Một số chuyện không mấy vui vẻ."

"Chuyện gì vậy? Có liên quan đến em không?" Triệu Hương Nông miễn cưỡng nuốt câu này trở lại. Giác quan thứ sáu khiến cô không dám nói ra câu hỏi này.

Cất khăn về chỗ cũ, Tống Ngọc Trạch sờ túi áo theo thói quen, nhận ra thuốc lá để trong áo khoác treo bên ngoài. Anh đành buông tay, đứng lặng ở đó, nhận ra lòng anh lúc này vô cùng buồn bực. Giây phút ấy, anh vô cùng tỉnh táo mà ý thức được nguồn cơn của sự buồn bực này: Anh chán ghét những lời mà Triệu Hương Nông lái nhải với anh, chán ghét cùng cực. Sự chán ghét đó nhanh chóng biến thành sự phẫn nộ sau khi nghe thấy giọng nói đầy vẻ đáng thương của cô.

Trong cơn phẫn nộ, dường như Tống Ngọc Trạch có thể nhìn thấy mồ than đen sì, đoàn tàu đi qua đó mỗi ngày, một thôn xóm heo lánh nghèo túng, và cả đứa bé đen đúa bất lực ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Phòng tắm có một lỗ nhỏ, ánh mắt của Tống Ngọc Trạch vô tình nhìn qua cái lỗ ấy, anh có thể nhìn thấy rõ cô gái đang ngồi trên giường, cúi đầu, đáng vẻ hồn nhiên vô tư.

Một giọng cảnh cáo vang lên trong lòng: Tống Ngọc Trạch, không được nhìn

Anh có thể nghe thấy rõ ràng lời cảnh cáo ấy, nhưng bản năng của anh đã hành động trước tư duy của anh, đẩy cửa phòng tắm ra, đi về phía chiếc giường

Dừng lại trước mặt cô, duỗi tay vuốt đầu cô. Cô không buồn ngó ngang mà tránh né bàn tay anh. Rõ ràng cô đang giận anh, à không, nên nói là cô lại giận anh rồi.

"Triệu Hương Nông, sao em thích giận dỗi như vậy." Giọng điệu Tống Ngọc Trạch đầy vẻ bất đắc dĩ.

Cô ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm, không nói gì mà chỉ nhìn anh.

"Hình như em chưa đánh răng." Tống Ngọc Trạch hạ giọng xuống một chút.

Cô vẫn không chịu lên tiếng. Thế là...

Tống Ngọc Trạch nghe thấy giọng mình như đang dỗ một con mèo đang làm nũng với anh: "Anh đoán, thực ra khi đó, cô bé Tiểu Nông không phải vì chơi trốn tìm mới lăm lem như vậy, mà do cô bé dùng đôi tay nhỏ xíu của mình nắm than hồng, cô bé rất muốn giảm bớt gánh nặng cho mẹ."

Suy nghĩ của TNT lúc này: Chọn con t(r)ym hay là nghe lúy trúy ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Những ngày chung sống (03)

Tống Ngọc Trạch bế Triệu Hương Nông vào phòng tắm, cô cúi đầu nhận lấy bàn chải mà Tống Ngọc Trạch đưa. Khi ánh mắt cô vô tình rơi trên kệ lavabo kia thì cô lập tức né tránh. Chuyện tối qua vẫn còn rõ mồn một, người phụ nữ vừa khóc vừa kêu la, người đàn ông chỉ trầm mặc chặn lại những tiếng kêu la của cô bằng những cú đưa đẩy và nụ hôn.

"Tống Ngọc Trạch, em cảnh cáo anh một lần nữa, về sau..." Những lời phía sau càng lúc càng nhỏ, giống như tiếng muỗi kêu: "Về sau không được đối xử thô bạo với em như vậy nữa."

Triệu Hương Nông cũng không biết Tống Ngọc Trạch có nghe thấy không, anh bóp kem đánh răng lên bàn chải rồi đưa cho cô, sau đó rời khỏi phòng tắm.

Nhìn bóng lưng của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông bỗng cảm thấy hình như Tống Ngọc Trạch lại trở nên khác thường, cụ thể khác ở đâu cô cũng không thể nói rõ. Vấn đề này kéo dài đến lúc cô ngồi trên tấm thảm ăn đồ Tống Ngọc Trạch mua, cô vẫn không thể nghĩ thông. Ánh mắt vô tình lướt đến góc tường, nhìn thấy đồ đạc ở đó, Triệu Hương Nông đập bộp chiếc cốc xuống bàn: "Tống Ngọc Trạch anh đúng là thằng khôn!"

Hai chiếc túi du lịch vẫn nằm yên ở đó như lúc trước cô nhìn thấy, nhìn kiểu gì cũng thấy chủ nhân của nó có thể rời đi bất cứ lúc nào.

"Tổng Ngọc Trạch, có phải anh vẫn có ý định rời khỏi Chicago không?" Giọng Triệu Hương Nông run run.

Tổng Ngọc Trạch im lặng, ánh mắt anh cũng rơi trên chiếc túi du lịch ở góc tường.

Gật đầu, Triệu Hương Nông đứng dậy. Cô cảm thấy bản thân rất ngu xuẩn, đào hôn, gõ cửa nhà Tổng Ngọc Trạch, thậm chí không một mảnh vải che thân trước mặt Tổng Ngọc Trạch đều là những hành vi đốn phượng của mình cô. Từ đầu đến cuối Tổng Ngọc Trạch chưa từng bày tỏ điều gì. Triệu Hương Nông không thể để mình trở thành một Clara thứ hai.

Cô đứng dậy một cách khó khăn, Triệu Hương Nông nghĩ cô nên mặc lại bộ nữ tu của mình, sau đó rời khỏi nơi này. Đợi đến khi cô muốn rời đi thì Tổng Ngọc Trạch lại chặn trước cửa.

"Cút ra!" Cô cúi đầu, hung dữ quát anh.

Tổng Ngọc Trạch không mảy may nhúc nhích.

Cô nhấc chân lên đạp anh.

Hành động vừa rồi lại một lần nữa khiến cô phải nhăn nhó mặt mũi.

Một giây sau, cô bị kéo vào lòng anh.

Giọng nói dịu dàng vang lên trên đỉnh đầu cô: "Được rồi, được rồi. Anh không đi nữa, chỉ cần em muốn anh ở lại thì anh sẽ ở lại, nhé?"

Triệu Hương Nông lặng lẽ rơi lệ khi nghe thấy giọng nói dịu dàng ấy. Không biết vì sao cô lại thích khóc lóc, thích giận hờn, thích những nhéo trước mặt Tổng Ngọc Trạch. Dường như cô sắp trở thành một Clara khác rồi.

"Tổng Ngọc Trạch, lúc em tỉnh lại không thấy anh." Giọng nói cô lại trở nên ảm ức.

"Ừm, còn gì nữa?"

"Trong phòng không bật điện, em ghét căn phòng tối tăm, ghét vô cùng."

"Anh biết rồi, anh cam đoan sau này sẽ không như vậy nữa."

"Tổng Ngọc Trạch, đừng để em trở thành một Clara khác."

"Được! Còn gì nữa không nhỉ?"

"Còn nữa..." Triệu Hương Nông nhấn mạnh: "Còn nữa, anh không được làm như lúc trong phòng tắm nữa... như vậy... như vậy rất đau, đau như kiểu sắp rách đến nơi ấy."

Trên đầu vang lên tiếng cười khẽ, Triệu Hương Nông mới nhận ra mình lại nói những lời ngu xuẩn, ngu đến mức có thể tìm một cái lỗ để chui xuống rồi.

Bộ y phục nữ tu rơi xuống đất lần thứ N. Triệu Hương Nông mặc quần áo của Tổng Ngọc Trạch nằm trên giường. Cô nằm ở phía bên trong gần bức tường, bên cạnh cô là vị trí thuộc về Tổng Ngọc Trạch.

Đèn vẫn sáng, rèm cửa được kéo ra hết cỡ, Tổng Ngọc Trạch ngồi trước máy tính, quay lưng về phía cô.

Một lúc sau.

"Tổng Ngọc Trạch, anh đang làm gì vậy?" Cô hỏi anh.

"Tìm việc." Anh đáp, không hề quay đầu lại.

Muốn ở lại Chicago nên đương nhiên phải tìm việc rồi, Triệu Hương Nông mỉm cười.

Một lúc sau.

"Tổng Ngọc Trạch, anh tìm được việc chưa?"

"Ừm!"

"Tìm được việc rồi, sao anh vẫn..." Vẫn chưa đi ngủ đi? Những lời tiếp theo cô không nói ra.

"Anh đang tìm công việc thứ hai."

Một lúc sau.

"Tổng Ngọc Trạch, đã muộn lắm rồi." Cô lại nổi cơn tam bành. Thực ra cô muốn nói với anh rằng đã muộn lắm rồi, nên lên giường đi ngủ thôi.

Anh không đáp lời cô, thế là cô lại nhắc anh một lần nữa,

Cuối cùng, Tổng Ngọc Trạch tắt máy tính, chậm chạp đến trước mặt cô, đứng trước giường. Anh liếc cô một cái rồi nằm kề bên cô, thấp giọng nói một câu: "Anh biết là đã muộn rồi."

"Vậy sao anh còn..." Cô lẩm bẩm.

"Chẳng phải em nói vẫn còn đau sao?" Anh khẽ nói: "Lỡ như không cần thận..."

"Biết rồi, biết rồi!!!" Cô hoảng hốt lên tiếng, cô vội vàng chui vào trong chăn, giọng nói lẩm rầm phát ra từ trong chăn.

Ý của Tổng Ngọc Trạch rất rõ ràng: Em yêu à, như vậy rất dễ xảy ra chuyện ấy đấy.

Trong lúc cô đang mơ màng ngủ thì chăn được vén lên. Dù đang chìm trong giấc mơ cô vẫn nhớ nhưng độ ấm kia. Cô vui vẻ sà vào vòng tay anh, vội vã áp mặt lên ngực anh. Khi ngủ được mùi thuốc lá trên người anh, cô nhủ vậy, mơ màng lẩm bẩm: Tổng Ngọc Trạch, sau này anh ít hút thuốc thôi.

Anh không trả lời cô.

"Nghe thấy chưa, Tổng Ngọc Trạch?"

Triệu Hương Nông không biết Tổng Ngọc Trạch có đồng ý với cô hay không. Chỉ là khi một đêm nữa lại trôi qua, cô vẫn ngủ thấy mùi thuốc lá trên người anh.

Cái giá phải trả cho một đêm phóng túng là cô phải nằm trên giường của Tổng Ngọc Trạch hai ngày, hết ngủ lại ăn. Điều khiến Triệu Hương Nông vui vẻ là từ lần đầu tiên cô tỉnh dậy không thấy Tổng Ngọc Trạch, những lần khác khi tỉnh dậy cô đều có thể nhìn thấy anh ngay lập tức.

Thứ hai, cũng chính là ngày thứ ba cô đào hôn. Triệu Hương Nông dậy từ rất sớm, cô ngẫm nghĩ một chốc rồi cẩn thận trèo qua người Tổng Ngọc Trạch xuống giường. Cô tìm thấy tờ báo bị cô vo viên ở trong thùng rác ngoài cửa. Quả nhiên, đúng như cô đoán tin tức chính của tờ báo đều có liên quan đến cuộc đào hôn của cô.

"Ba ơi, con xin lỗi, con không thể lấy Bách Nguyên Tú. Ba à, con cầu xin ba, hãy cho con thời gian một tuần." Đây là đoạn ghi âm mà Triệu Hương Nông nhờ bạn bè gửi cho Triệu Diên Đình. Trong đoạn ghi âm, cô vừa khóc vừa nói. Cô biết, ba cô sẽ cho cô thời gian một tuần.

Từ khi hiểu chuyện đến giờ, Triệu Hương Nông chưa từng khóc lóc trước mặt Triệu Diên Đình. Khả Nhi là người phụ nữ suốt suốt nên Triệu Hương Nông không thể để bản thân trở thành người hay khóc lóc giống Khả Nhi.

Tờ báo nhăn nhúm được vuốt phẳng lại, dần dần hiện ra khuôn mặt của Bách Nguyên Tú. Anh đứng trong vòng vây của đám ký giả, trên người vẫn mặc bộ vest chú rể, sắc mặt trắng bệch, mái tóc vốn gọn gàng bị ống kính đám ký giả làm rối tung. Triệu Hương Nông duỗi tay ra, từ từ chạm vào khuôn mặt Bách Nguyên Tú trên mặt báo nhăn nhúm.

Sau đó, Triệu Hương Nông giữ nguyên tư thế đó ngăn người nhìn mặt trời dần ló rạng. Đến khi chân đã mỏi, cơ thể thấy lạnh lẽo cô mới quay đầu lại. Vừa quay đầu cô liền nhìn thấy Tổng Ngọc Trạch đang đứng sau lưng cô. Anh khoanh tay đứng dựa vào khung cửa, từ trên cao nhìn xuống cô.

Triệu Hương Nông lập tức giấu tờ báo ra sau lưng theo phản xạ, nói lắp bắp: "Tổng.. Tổng Ngọc Trạch, anh dậy rồi à, anh đứng ở đây... bao lâu rồi?"

"Nhớ anh ta rồi à?" Tổng Ngọc Trạch hỏi ngược lại cô, giọng nói hờ hững.

"À?" Triệu Hương Nông có chút chột dạ.

Ánh mắt Tổng Ngọc Trạch dừng trên người cô, giống như muốn xuyên qua người cô để nhìn thấy bàn tay đang giấu sau lưng của cô. Trong ánh mắt ấy, cô chỉ biết cúi gầm mặt.

Gần như lúc cô cúi đầu thì Tổng Ngọc Trạch bước lên phía trước, dễ dàng lấy đi tờ báo trên tay cô. Anh nhanh chóng vứt tờ báo vào túi rác, cầm túi rác đi xuống cầu thang. Chiếc cầu thang lung lay trước gió tựa như có thể sập bất cứ lúc nào dưới những bước chân nặng nề của anh.

Tổng Ngọc Trạch ném túi rác vào xe rác, nhìn thấy xe rác đi khỏi khu nhà anh mới quay đầu lại. Cầu thang lại vang lên từng tiếng "Rầm rầm" sau mỗi bước chân nặng nề của anh.

Khi Tổng Ngọc Trạch đi lướt qua người Triệu Hương Nông, cô vẫn đứng ngẩn ngơ ở chỗ cũ. Chuyện xảy ra trong mấy phút vừa rồi khiến cô lại cảm nhận được sự khác thường của Tổng Ngọc Trạch. Cô có một cảm giác, Tổng Ngọc Trạch của lúc này tuyệt đối không phải là người kể cho cô nghe công thức một cộng một kia bằng giọng nói êm tai.

Tổng Ngọc Trạch của buổi sáng nay khiến lòng Triệu Hương Nông hoảng hốt. Trong lúc lòng cô đang rối như tơ vò thì cánh cửa kia bỗng nhiên đóng sập lại, phát ra âm thanh chói tai.

Nhìn cánh cửa đóng chặt kia, Triệu Hương Nông mơ hồ nghĩ cô bị Tổng Ngọc Trạch nhốt ở ngoài cửa rồi sao?

Đột nhiên cánh cửa được mở ra, một bàn tay với những ngón tay thon dài bỗng nắm lấy cổ tay cô rồi lôi phất cô vào bên trong.

Còn chưa kịp hoàn hồn thì cánh cửa đã đóng sập lại, cơ thể bị đè vào ván cửa. Cô định lên tiếng mắng Tống Ngọc Trạch lên con thần kinh gì vậy thì miệng bị chặn lại.

Chỉ thoáng chốc, người cô mềm nhũn trong nụ hôn của anh, dán chặt vào người anh mặc anh muốn làm gì thì làm. Anh luồn tay vào áo cô lần lượt vờn vờ hai khối mềm mại. Khi ngón cái dầy vờn nụ hoa trước ngực cô, cơ thể cô càng quẩn chặt lấy người anh để chống lại cơn bài hoải.

Anh xòe tay rồi bất ngờ bóp chặt lại, cơn đau truyền đến từ trước ngực khiến Triệu Hương Nông kêu lên.

Sau đó anh buông cô ra.

Trong hơi thở hỗn hển, Triệu Hương Nông mãi mới nói ra câu hỏi vừa rồi, nhưng lúc này giọng nói cô mềm nhũn giống như đang làm nũng vậy.

Lời của cô không thu được bất cứ hiệu quả nào, còn khiến Tống Ngọc Trạch nhếch miệng cười. Anh vuốt lại mái tóc của cô, cúi đầu nhìn ống quần vừa tụt xuống của cô.

"Triệu Hương Nông, em không thể mặc quần áo của anh mãi được nhỉ?"

Ngày thứ ba sống ở nhà Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông cùng Tống Ngọc Trạch đi đến khu bách hóa bình dân. Ở đây cô đã tiêu sạch số tiền cuối cùng trong tài khoản của Tống Ngọc Trạch. Hai người mua một đồng đồ đôi với nhau, cốc đôi, dép đôi, áo ngủ đôi và cả chiếc gối giống hệt nhau.

Đến khi về nhà trời đã tờ mờ tối. Ánh đèn thấp lên, Tống Ngọc Trạch đang nấu cơm, cô đang bày biện đồ đạc mới mua về, mỗi món đồ đều được cô bày biện bằng cả trái tim.

Cuối cùng là đến gối, nhìn hai chiếc gối nằm kề nhau trên giường, Triệu Hương Nông thoáng đỏ mặt.

Ăn cơm xong Triệu Hương Nông vào phòng tắm thay sang bộ đồ ngủ mua hôm nay. Bộ đồ ngủ trên người cô chỉ có mười lăm đô mà thôi. Giữa kiểu đáng yêu và kiểu gợi cảm cô đã chọn cái thứ hai. Hôm nay lúc ở cửa hàng Triệu Hương Nông hỏi Tống Ngọc Trạch nên chọn kiểu nào, Tống Ngọc Trạch chỉ tay về phía kiểu đáng yêu nhưng ánh mắt lại lơ đãng liếc sang kiểu gợi cảm.

Sùy! Đàn ông!

Trước khi ra khỏi phòng tắm, Triệu Hương Nông không nhìn được mà quay lại soi gương một lượt nữa, cô đỏ mặt kéo cổ áo xuống thấp một chút.

Thời gian một tuần lễ đã trôi qua ba ngày, không lâu nữa sẽ là ngày thứ tư rồi. Triệu Hương Nông biết sau bảy ngày này cô nhất định phải đánh một trận chiến. Cô phải dùng cách của mình khiến ba mẹ chấp nhận Tống Ngọc Trạch, dù không làm người thừa kế nhà họ Triệu cũng không sao, chỉ cần có Tống Ngọc Trạch là được.

Triệu Hương Nông mở cửa phòng tắm ra.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Những ngày chung sống (04)

Gần 9 giờ tối, Triệu Hương Nông mở cửa phòng tắm ra, Tống Ngọc Trạch đang sắp xếp đồ đạc trên giá sách. Cô bước đến ôm lấy anh rồi áp mặt lên lưng anh, nói: "Tống Ngọc Trạch."

Người bị ôm thoáng khựng lại, rồi tiếp tục sắp xếp đồ đạc.

Cô cảm thấy hơi lúng túng, đôi tay càng ôm chặt anh hơn, giọng nói cũng trở nên mềm mại hơn: "Tống Ngọc Trạch."

Tống Ngọc Trạch dừng công việc trong tay, gỡ tay cô ra rồi quay người lại, đặt tay lên vai cô, nói: "Lúc trước anh đã nói với em anh đã tìm được hai công việc."

"Thế cho nên?" Nhận ra điều mà Tống Ngọc Trạch sắp nói với cô, Triệu Hương Nông máy móc trả lời anh.

"Anh phải đi làm ngay bây giờ, chỉ hai tiếng thôi, em cứ ngủ trước đi. Hai tiếng sau anh sẽ về." Giọng điệu của anh như đang dỗ một con mèo lang thang vô tình lạc vào nhà anh mà anh bắt buộc phải nhận nuôi.

"Tống Ngọc Trạch, ý anh là anh sẽ bỏ em lại đây hai tiếng đồng hồ ư?" Triệu Hương Nông hất tay anh khỏi vai cô, lùi về sau vài bước kéo dài khoảng

cách với Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch im lặng. Điều khiến cô tức giận chính là chỉ một thoáng sau đó nước mắt của cô lại tự động chảy xuống như mưa.

Những giọt nước mắt ào ạt kia khiến Triệu Hương Nông vô cùng tức giận. Cô lập tức chui vào chăn, vùi đầu thật sâu vào trong chăn. Cô phải giấu mình đi, vì Tống Ngọc Trạch mà cô sắp biến thành một người đến bản thân cũng không nhận ra nữa rồi.

Có tiếng bước chân đến bên giường, giọng nói khê khàng vang lên: "Em ngủ sớm đi, anh sẽ khóa cửa cẩn thận, anh cũng bảo bà chủ để ý nơi này hơn."

"Cút!" giọng nói của Triệu Hương Nông phát ra từ trong chăn.

Tiếng cửa đóng vang lên, Triệu Hương Nông biết Tống Ngọc Trạch đã đi rồi. Tống Ngọc Trạch bỏ cô ở đây hai tiếng đồng hồ, ý nghĩ này khiến cô có cảm giác vô cùng đau đớn.

Càng muốn ngủ, càng không muốn nghĩ tới chuyện kia thì cô càng không ngủ được. Ngọn lửa giận trong lòng khiến Triệu Hương Nông trần trọc trên giường. Cuối cùng, cô dứt khoát ngồi dậy. Chỉ ít phút sau, cô đã đập phá hết những gì có thể đập được trong nhà Tống Ngọc Trạch. Cô phui phui tay, khá hơn chút rồi, Triệu Hương Nông chui lại ổ chăn, đánh một giấc thật say.

Trong lúc mơ hồ có người vuốt mặt cô, ngón tay khẽ vuốt ve mí mắt cô. Có lẽ do ngón tay quá ấm áp nên cô vô thức áp sát mặt lại, ngón tay kia bỗng giật ra như chạm phải điện. Điều này khiến cô không hài lòng, bàn tay cô vô thức duỗi ra kiểm tra.

Khi tiếng thờ dài loáng thoáng vang lên cô mới tìm được bàn tay anh. Cô cầm tay anh mà lòng thỏa mãn, chuyện anh bỏ cô ở đây hai tiếng đồng hồ đã bị cô ném lên chín tầng mây từ lâu, cô kéo tay anh. Tựa như ý thức được điều cô muốn làm, tiếng thờ dài càng lúc càng gần bên tai cô hơn, sau đó người bị cô nắm tay ngoan ngoãn nằm kề bên cô.

Gối của Tống Ngọc Trạch là do cô chọn, giống hệt như cái của cô. Cô mang theo ý nghĩ này, vùi đầu vào lòng anh, tiếp tục say giấc nồng.

Nơi ở của Tống Ngọc Trạch nằm gần đường ray tàu hỏa. Triệu Hương Nông luôn bị những tiếng tàu hỏa sáng sớm đánh thức. Khi con buồn ngủ vừa biến mất thì cũng là lúc tư duy quay trở lại. Sau đó, chuyện Tống Ngọc Trạch bỏ cô lại đây hai tiếng đồng hồ khiến cô lại bắt đầu chìm trong vương mắt.

Được rồi, cô đã không còn giận như tối hôm qua nữa, cô cũng biết lúc ở cửa hàng ngày hôm qua, cô đã tiêu sạch tiền trong túi Tống Ngọc Trạch.

Thế nhưng, khi chứng kiến mình đang vùi mặt vào lòng anh, Triệu Hương Nông vẫn cảm thấy buồn bực. Không cần đoán cô cũng biết nhất định là do cô tự động chui vào lòng anh. Triệu Hương Nông buồn bã nhận ra bản thân ngày càng giống Clara.

Trong lúc đang trách mình, Triệu Hương Nông định lấy bàn tay đang đặt trên eo mình ra. Ai ngờ, bàn tay ấy giống hệt như con bạch tuộc, cô lại dùng lực hơn.

"Đừng giẫy." Tống Ngọc Trạch đột ngột lên tiếng cảnh cáo.

Tống Ngọc Trạch đã làm chuyện khiến cô đau lòng còn muốn cô nghe lời anh ư, mơ đi, Triệu Hương Nông dùng sức kéo bàn tay đang đặt trên eo cô.

Vừa mới tách những ngón tay ra thì cô lập tức bị siết chặt vào lòng anh, mặt bị động áp lên lồng ngực anh, giọng nói của anh vang lên bên tai, đó là giọng nói gọi cảm của cánh đàn ông vào lúc sáng sớm chỉ có ở trên ti vi.

"Bây giờ vẫn sớm, ngủ thêm tí nữa, nhé, ngoan nào, đừng động đây."

Tên khốn này, Triệu Hương Nông khó khăn nhúc nhích cái đầu. Vừa mới kéo giãn khoảng cách với anh một chút, Triệu Hương Nông bỗng nghe thấy những lời tiếp theo của Tống Ngọc Trạch.

"Anh bỏ việc công việc tối qua rồi."

Triệu Hương Nông vô cùng tức giận khi nhận ra tim cô đang đập loạn nhịp vì câu nói này của anh. Cô cố tỏ ra bình thản: "Anh nói gì cơ?"

Nhưng dường như tên khốn này muốn trêu cô hay sao mà anh không ư hử một tiếng nào nữa.

"Tống Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông bắt mắt giẫy giụa trong lòng anh.

"Đừng giẫy!" Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói đè nén, sau một thoáng ngập ngừng, giọng nói đó nhiễm một chút tâm trạng nào đó: "Triệu Hương Nông, anh nói là, anh đã bỏ công việc tối qua rồi."

Trong sáu tiếng đồng hồ vừa qua, Tống Ngọc Trạch không thể hiểu nổi sao bản thân mình lại có thể thốt ra những lời kia một cách dễ dàng như vậy.

"Xin lỗi, tôi nghĩ ngày mai tôi không thể đến đây làm nữa. Tôi không thể bỏ cô ấy ở nhà hai tiếng đồng hồ được. Cô ấy chưa từng sống ở những nơi như vậy bao giờ, tôi nghĩ cô ấy sẽ sợ hãi." Sáu tiếng trước, anh đã nói như vậy với ông chủ trạm xăng.

Ông chủ trạm xăng bày tỏ sự thấu hiểu, ông chủ không hề trách anh, không những vậy ông chủ còn trả cho anh tiền lương của hai tiếng làm việc. Ông chủ hỏi anh, là bạn gái của cậu à?

Anh nhận tiền, ép bản thân không được thốt ra một tiếng nào, vì anh cũng đang sửng sốt vì câu nói vừa rồi của mình.

Lúc rời khỏi trạm xăng, ông chủ còn cho anh mấy quả táo, nói rằng đó là những quả táo không phun bất kỳ loại thuốc nào, mấy cô gái ăn vào sẽ có tác dụng làm đẹp. Ông chủ bảo anh mang táo về, Tổng Ngọc Trạch cho rằng mình sẽ không nhận mấy quả táo kia, nhưng anh vẫn nhận lấy.

Bây giờ những quả táo ấy đang đặt trong tủ lạnh.

"Triệu Hương Nông, anh nói là, anh đã bỏ công việc tối qua rồi." Lần này, Triệu Hương Nông đã nghe thấy rõ lời của Tổng Ngọc Trạch. Sau đó cô rất vui mừng, vui đến mức cô không kìm được mà cắn nhẹ cằm anh.

Ngay tức khắc, anh đè cô dưới thân mình. Anh cúi đầu nhìn cô, cô cũng không né tránh. Tấm rèm cửa kéo kín mít như đang nói rằng, trời hãy còn chưa sáng tỏ. Lòng ngực anh đang nhấp nhô kịch liệt.

Anh chống khuỷu tay xuống giường, bàn tay khác khẽ vuốt ve mặt cô. Men theo gò má đến vàng trán của cô rồi dịch xuống, khi chạm phải lông mày cô, Triệu Hương Nông lập tức nhắm mắt lại. Ngón tay vuốt qua mí mắt cô xuống dưới, rồi dừng lại trên cánh môi cô.

Hàng mi cô không ngừng run rẩy giống như đang chờ đợi điều gì đó, và rồi...

Triệu Hương Nông nghe thấy một tiếng "Ba" lạnh lạnh.

Triệu Hương Nông ôm mông, tức giận gào lên: "Tổng Ngọc Trạch, anh điên à! Sao anh có thể? Sao anh dám..."

Tên khốn Tổng Ngọc Trạch này dám tát mông cô.

"Triệu Hương Nông, mời em nhớ lại tối qua em đã làm những gì." Tổng Ngọc Trạch tức giận nói, anh rời khỏi người cô.

Tối qua? Sau một hồi ngẫm nghĩ, Triệu Hương Nông mới nhớ ra hành động vĩ đại tối qua của cô. Tệ nhất là cô cũng đã cho chiếc máy tính đáng tiền nhất trong nhà Tổng Ngọc Trạch đi đòi nhà ma. Đạo gần đây, trên mạng đang rộ lên kết quả cuộc khảo sát: Những chuyện đàn ông ghét nhất bạn gái mình làm thứ nhất là xem trộm điện thoại, thứ hai là hờ một tí là đập đồ.

Đợi đến khi Triệu Hương Nông định mạnh mẽ phân bua vài câu rồi xin lỗi thì Tổng Ngọc Trạch đã không còn trên giường nữa.

"Tổng Ngọc Trạch, em sẽ đền mà." Triệu Hương Nông vurun cổ về phía phòng tắm, gào to với Tổng Ngọc Trạch.

Nhưng khi Triệu Hương Nông nhìn thấy căn phòng trở thành đồng lộn xộn vì mình, cô lập tức đi đến cửa phòng tắm, yếu ớt nói: "Tổng Ngọc Trạch, em không có tật xấu động tí là đập đồ đâu."

Cuối cùng, cô lại có thể ngồi trên xe anh, ôm chặt lấy anh không chút kiêng dè, lúc ôm anh còn tiện tay sờ soạng anh chút đỉnh.

"Triệu Hương Nông, nếu không muốn xảy ra tai nạn thì ngồi yên cho anh." Tổng Ngọc Trạch cảnh cáo lần thứ N.

Triệu Hương Nông miễn cưỡng thả lỏng tay ra một chút. Bây giờ bọn họ đang trên đường đến trung tâm trượt băng.

Xe dừng trước cửa trung tâm, Triệu Hương Nông ngoan ngoãn đứng đó để Tổng Ngọc Trạch cài mũ bảo hiểm giúp cô. Sau khi mũ bảo hiểm được cài ra, Triệu Hương Nông nghiêng người qua.

"Tổng Ngọc Trạch, đi cùng nhé?" Triệu Hương Nông kéo áo Tổng Ngọc Trạch. Cô nghĩ cùng Tổng Ngọc Trạch làm việc ở trung tâm nhất định sẽ là một chuyện vui vẻ.

Tổng Ngọc Trạch cúi đầu nhìn tay cô. Một lúc sau anh thấp giọng nói: "Anh thôi việc ở đây rồi, anh không thể..."

Triệu Hương Nông thả tay ra. Tổng Ngọc Trạch nghiêng người ôm cô: "Ồ đây đợi anh, chiều anh đến đón em về."

Triệu Hương Nông gật đầu.

Lúc rời đi, Tổng Ngọc Trạch không kim lòng được mà đi chậm lại, ánh mắt rơi vào gương xe nhìn bóng dáng càng lúc càng nhỏ dần trong gương.

Khi ôm người ấy có cảm giác mềm mại không xương, khi đi vào cô anh luôn có một ý nghĩ điên cuồng: Xin thời gian hãy ngừng trôi ở giây phút này, không có giây tiếp theo, vậy thì...

Quay phắt đầu lại, ánh mắt anh cũng nhìn về phía trước. Không có vậy thì gì cả, nhất định không có!

Triệu Hương Nông đỏ mặt gọi chú Chung. Chú Chung cũng không tỏ ra quá ngạc nhiên trước sự xuất hiện của cô, ông chỉ ném chìa khóa tủ đồ cho cô.

Triệu Hương Nông lấy đồ đạc trước kia của cô ở trong tủ đồ ra. Khi đeo chiếc kính to đùng trên mặt, cô chờ đợi kim đồng hồ chỉ 4 giờ chiều, Tổng Ngọc Trạch đã nói 4 giờ sẽ đến đây đón cô.

Hôm nay thời gian trôi qua rất chậm chạp, cô đợi mãi mới đến 4 giờ chiều. Nghe thấy tiếng hoan hô "A Trạch đến!" cô vội vàng vàng vác dao sắc tìm kiếm như con ruồi mất đầu.

Khi nhìn thấy Tổng Ngọc Trạch đang cười đùa với một gái trong trung tâm, Triệu Hương Nông lập tức dừng bước, lạnh lùng đứng nhìn. Lúc này Triệu Hương Nông mới nhớ ra Tổng Ngọc Trạch được mệnh danh là kỳ sĩ chủ nghĩa lãng mạn cổ điển của trung tâm. Lúc này, Tổng Ngọc Trạch không những cười đùa vui vẻ với mấy cô ả kia, anh còn xách đồ hộ người ta. Kỳ thật chuyện này rất đời thường, nhưng Triệu Hương Nông vô cùng ngơ ngác khi nhìn thấy cảnh cô gái nghiêng đầu cười nghiêng ngả với Tổng Ngọc Trạch, đến nỗi Triệu Hương Nông muốn tát cho cô ả một phát.

Cô gái là người nhìn thấy Triệu Hương Nông trước tiên, cô ta vẫy tay, mỉm cười chào cô: "Hey, A Nông."

Triệu Hương Nông nhìn sang Tổng Ngọc Trạch, Tổng Ngọc Trạch cũng đang cười với cô, Triệu Hương Nông quay đầu đi vào một lối đi chật hẹp. Mới đi được một lúc, phía sau có tiếng chân đuổi theo cùng tiếng Tổng Ngọc Trạch gọi cô: "Triệu Hương Nông, em lại làm sao vậy?"

Tên khốn Tổng Ngọc Trạch này, cô có thể nghe rõ giọng điệu của anh đầy vẻ bất lực ngây thơ vô tội. Cô siết chặt nắm đấm, bước nhanh hơn. Tiếng bước chân đuổi phía sau cũng gia tăng tốc độ. Phía trước là phòng bảo vệ, Triệu Hương Nông nhanh chóng lách vào phòng bảo vệ, cô vừa bước chân vào đó thì Tổng Ngọc Trạch cũng theo vào sau.

"Triệu Hương Nông, vừa rồi em đang giận à?" Tổng Ngọc Trạch kéo tay cô lại.

Triệu Hương Nông mím chặt môi, chỉ tập trung thoát khỏi bàn tay Tổng Ngọc Trạch. Nhưng dù cô có dùng hết sức lực thì cũng chẳng có chút hiệu quả nào với Tổng Ngọc Trạch. Trong lúc giằng co, ngón tay cô vô tình trượt qua mặt Tổng Ngọc Trạch. Cô quay mặt đi coi như không nhìn thấy vết xước trên sống mũi Tổng Ngọc Trạch.

"Triệu Hương Nông, rốt cuộc thì!" Tổng Ngọc Trạch cao giọng nói: "Em đang giận đối cái gì? Hừm?"

"Anh khiến em mắc ối." Triệu Hương Nông cũng nâng giọng lên. Trước kia, chủ Chung từng nói cho cô mười cô gái ở đây thì có chín cô muốn hẹn hò với Tổng Ngọc Trạch. Triệu Hương Nông cảm thấy chuyện thành ra như vậy Tổng Ngọc Trạch cũng có một phần trách nhiệm, tại anh quá nhiệt tình với người khác rồi.

Vừa dứt lời, cô lập tức bị Tổng Ngọc Trạch ấn lên tường, sau đó anh chống hai tay lên tường, nhốt cô trong vòng tay anh và bức tường.

"Nói nghe coi, tôi làm gì mà khiến em mắc ối hả Triệu tiểu thư?" Giọng Tổng Ngọc Trạch nhuốm sự tức giận.

Thấy bộ dạng đáng sợ của Tổng Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông chỉ mím chặt môi, ánh mắt lơ đãng lướt qua vai Tổng Ngọc Trạch nhìn lên chiếc ti vi trên tường.

Sau vài giây lơ đãng, ánh mắt Triệu Hương Nông tìm thấy điểm tập trung, cô nhìn thấy Bách Nguyên Tú trên màn hình ti vi. Ông kính máy quay đặc tả khuôn mặt của người trên màn hình, một khuôn mặt đầy vẻ tiêu tụy.

"Nguyên Tú..." Cô bỗng thì thầm gọi tên anh ta.

Chương sau lại đem nôi ra luộc:))))))

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Những ngày chung sống (05)

Gần 4 giờ chiều, trong phòng bảo vệ không người, ánh mặt trời yếu ớt xuyên qua cửa sổ chớp hắt xuống đất một góc 65 độ.

Một giọng nói như gần như xa vang lên: "Tôi nghĩ đó là lỗi của tôi, là hành vi tồi tệ trước kia của tôi đã khiến cô ấy đưa ra lựa chọn như vậy. Mọi người đừng quên rằng cô ấy mới 24 tuổi. Đây mới chỉ là chu kỳ đầu của người trưởng thành, hoài nghi hay sợ hãi cũng chỉ là hành vi rất đời thường."

Lướt qua bả vai Tổng Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông tìm thấy giọng nói ấy. Trên màn hình ti vi đang chiếu cận cảnh khuôn mặt tiêu tụy của người ấy.

"Nguyên Tú..." Cứ thế, cô thì thầm gọi tên người đàn ông trên ti vi.

Vừa thốt ra cái tên ấy, cô bỗng cảm thấy cần cố tê đại rồi những cơn đau loáng thoáng truyền tới. Triệu Hương Nông không buồn để ý nguồn gốc của những cơn đau kia vì những lời mà Bách Nguyên Tú nói khiến Triệu Hương Nông cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

"Vì vậy, xin mọi người đừng trách cô ấy, cô ấy chỉ muốn ở một mình để suy nghĩ thôi, còn tôi bằng lòng đợi cô ấy. Thế nên, xin mọi người cũng cho cô ấy

thời gian."

Một mình để suy nghĩ? Không không! Không phải như vậy, cô chỉ đang trốn đi mà thôi, sau khi trốn đi cô còn đầu gối tay ấp với người đàn ông khác. Trong khoảng thời gian này, người đàn ông bị cô vứt bỏ ở hôn lễ kia không nằm trong mối bận tâm của cô, thậm chí cô còn cảm thấy chuyện đó chẳng có gì to tát cả. Trước kia đều do cô thu xếp rắc rối cho Bách Nguyên Tú, thế nên để Bách Nguyên Tú thu xếp rắc rối cho cô cũng là chuyện thường tình, coi như là huê nhau.

Nỗi hổ thẹn bỗng dưng xuất hiện khiến Triệu Hương Nông vô thức giẫy khỏi đôi bàn tay đang du ngoạn trên người cô. Ánh mắt cô dán chặt vào màn hình, đẩy người trước mặt ra.

Sau đó, màn hình đột nhiên thoáng chao đảo rồi nổi dài trong khung cảnh lắc lư. Mấy giây sau, cơ thể truyền đến cơn đau giống như bị xé rách, cơn đau bất ngờ khiến cô kêu lên: "Aaa..."

Ngay lúc này, lưng cô tựa trên tường, vạt váy của cô bị vén lên tận eo, hai chân của cô đã bị Tống Ngọc Trạch khoác lên eo anh từ lúc nào.

Còn anh đang vui thật sâu trong cơ thể cô. Nơi mạnh mẽ kia đang tỏ rõ sự tồn tại của mình, khiến cô không thể không rời mắt khỏi màn hình.

Cơn đau khiến nước mắt cô chảy ra từ khóe mắt, từng giọt nước mắt rơi xuống đều bị anh hôn sạch. Sau cùng, những giọt lệ ào ạt chảy xuống khóe môi cô, anh liền cạy mở hàm răng cô ra, hôn sạch vị mặn chát của nước mắt trên đầu lưỡi cô. Sự ngọt ngào anh truyền đến cho cô khiến đôi tay đang đang nện ầm ầm vào vai anh cũng trở nên vô lực. Khi hai đôi môi đang quấn quýt, anh vẫn luôn ở bên trong cô, chỉ là...

Trong lúc hai người hôn nhau đến độ gần như ngạt thở, cô có thể cảm nhận được anh vẫn không ngừng lớn mạnh trong cô. Môi lưỡi anh đang không ngừng xoa dịu cơn đau xé lòng kia. Chờ đến khi cô có thể chấp nhận được sự tồn tại của anh, nơi đang vui trong người cô bắt đầu chuyển động, tốc độ rất chậm, giống như đang muốn làm điều gì đó...

Không, không thể, ít nhất không thể vào lúc này.

Thế là, cô lại duỗi tay đẩy anh ra. Trong hơi thở đứt đoạn, cô lí nhí nói: "Ra ngoài, anh ra ngoài đi..."

Màn hình lại chao đảo mạnh hơn, anh lại đâm mạnh vào cô một lần nữa, cơn đau khiến đôi chân đang quăn trên thất lưng anh co rúm lại.

Hàng cúc trên áo sơ mi bị còi ra hết, hai bên vạt áo bị kéo xuống mắc trên cánh tay cô. Áo ngực cũng chịu chung số phận, móc áo bị còi ra, lỏng lẻo che trước ngực cô. Anh lại hung hăng đưa đẩy một cách không chút thương tiếc, cảm giác bị xô xuyến chưa từng có đó khiến cô ngã đầu ra phía sau. Cô nghe thấy tiếng kêu như khóc như cười của mình. Cuối cùng, xung quanh lại chìm vào sự tĩnh lặng. Cùng lúc đó, có hơi thở nóng bỏng như thiêu đốt phả trước ngực cô. Cô hơi rũ mắt xuống, đập vào mắt cô chính là toàn bộ bầu ngực hình quả lê của mình.

Khi cô vừa duỗi tay định che lại trước ngực, thì cô trở mắt nhìn hai khối mềm mại trước ngực cô nảy lên như hai chú thỏ đang nhảy nhót vì cú thúc của anh.

Bàn tay đang đặt trên eo cô lướt lên trên, ngón tay men theo đường cong của bộ ngực cô rồi chạm vào nụ hoa nhỏ bên ngực trái cô.

Cảm giác mềm mại như cánh hoa mới nở rộ lập tức truyền đến ngón tay anh. Vốn dĩ anh chỉ muốn làm cô đau để trừng phạt cô, nhưng cặp thỏ trắng trước ngực cô không ngừng nhảy nhót khiến anh không kìm lòng được mà nảy sinh những ý nghĩ vốn không nên có vào những lúc như vậy.

Ban đầu anh chỉ muốn cô ném trái đầu đón, nhưng cuối cùng lại biến thành sự thương xót vô bờ. Anh sợ, lỡ anh mạnh tay sẽ khiến nụ hoa kia trở nên héo rũ.

Ngón tay cái khẽ che lại nụ hoa quá đỗi hấp dẫn kia, một số ý nghĩ càng trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết. Thế là ngón tay cái rời khỏi đó, thế là anh lại nhìn thấy bông đào đỏ thắm kia. Anh quyết định cúi xuống ngậm lấy nó, như vậy nó sẽ không khiến anh phiền lòng nữa.

Cô dần buông giáp đầu hàng sau những chuyển động của anh, cổ nín giữ chút tỉnh táo cuối cùng mà cầu xin anh: "Tống... Tống Ngọc Trạch, đừng làm... đừng làm ở đây, em xin anh..."

Triệu Hương Nông nhắm mắt để không nhìn thấy màn hình trên tường. Dù màn hình đã không còn hình ảnh của Bách Nguyên Tú nhưng cô vẫn chịu đựng sự dày vò đến từ linh hồn lẫn thể xác.

Thế nhưng tiếng van xin của cô lại đổi lấy sự trừng phạt mạnh mẽ hơn. Lời van xin lại biến thành tiếng khóc lóc rầm rức. Khóc để giải phóng sự dằn vặt và cơn xao động trong lòng. Cô chỉ có thể yếu ớt đánh vào vai anh mỗi khi anh đi vào quá sâu.

Tiếng nức nở khẽ khàng như đang lên án khiến Tống Ngọc Trạch cảm thấy buồn bực, anh dần sâu hơn để giải tỏa nỗi lòng, nhưng dường như càng làm thế anh càng thấy bực bội hơn. Sau đó anh nghe thấy giọng nói hỗn hển, giọng nói đó xa lạ giống như không phải anh thốt ra.

"Đừng gọi anh là Tống Ngọc Trạch!"

Cùng lúc đó là cú thúc gần như đoạt mất linh hồn Triệu Hương Nông, khiến khoảng cách mà cô dùng chút lí trí còn sót lại để duy trì cũng biến mất. Đôi chân càng quăn chặt lấy thất lưng anh hơn, bàn tay vẫn luôn chống trước ngực anh biến thành khoác lên cổ anh.

Khi cô gần như sắp ngạt thở, cô lại nghe thấy anh nói: "Đừng gọi anh là Tống Ngọc Trạch nữa, vậy chúng... chúng ta vào bên trong."

Vào bên trong? Ừm, bên trong không có tí vi.

"VẬY... anh muốn em gọi anh là gì?" Khó khăn lắm cô mới thốt ra nổi một câu.

Anh chỉ dùng cách thức hoang đại nhất để đáp lại cô, cô lại khẽ nức nở. Con sóng tình anh mang đến cho cô luôn khiến cô sợ hãi, trên đời này sao lại có thứ tình cảm như thế này, lơ như...

Lơ như một ngày nào đó cô mất anh thì cô phải làm sao đây?

"Tổng Ngọc Trạch, anh nói đi... rốt cuộc anh muốn em gọi anh là gì... hửm?" Cô nghe thấy tiếng nức nở của mình.

"Lại..." Anh thở hổn hển.

Lại... Đúng rồi, vừa nãy hình như cô lại gọi anh là Tổng Ngọc Trạch rồi. Trong những cú dấn người vừa sâu vừa mạnh của anh, cô vội vàng suy nghĩ. Chỉ là... chỉ là, những suy nghĩ vừa mới thành hình lại bị sự mạnh mẽ của anh đánh tan.

Cuối cùng, khi anh cúi đầu ngậm lấy ngực cô, một số cảm xúc nhen nhóm trong tim cô.

"A Trạch, em gọi anh là A Trạch được không?" Cô khẽ nói.

Anh thoáng khựng lại, tay cô nhẹ nhàng vuốt ve tóc anh.

Trong quyển nhật ký nằm lặng lẽ trong căn phòng ở New Orleans có nét chữ xinh đẹp màu xanh ghi lại mối bận tâm của ai đó. Một bà mẹ không hiểu sự đòi đang bận lòng với cậu con trai khi đồng thời gian đang dần chảy trôi: Tôi đã gặp nó trong giấc mơ. Ở trong mơ, tôi gọi thằng bé là A Trạch. Đường như gọi như vậy thì quan hệ của chúng tôi sẽ trở nên gần gũi hơn.

Phía trong cùng phòng bảo vệ là giá sách, vừa vặn tạo thành bức tường chắn. Cô chống tay lên tường, để anh đi vào cô từ phía sau.

Khi mọi thứ kết thúc, không biết Tổng Ngọc Trạch kiểm đầu ra chiếc khăn, hàng cúc trên áo sơ mi được cài lại. Anh quấn khăn quanh người cô, để cô ngồi trên đồng sách. Cô cúi đầu, còn anh ngồi xổm trước người cô, cả hai đều lặng yên không nói năng gì.

Một lúc sau, anh khẽ hỏi: "Đau à?"

Cô vô thức sờ chân mình, những cú dấn người cuối cùng anh không hề tiết chế chút nào.

Anh chạm vào chân cô, khi tay anh lần lên đùi trong của cô thì cô lập tức rút người lại theo phản xạ. Một giây sau, cô gục đầu lên bả vai anh, anh vuốt tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Nhận được sự yêu thương, cô lại thấy tủi thân.

"Tổng Ngọc Trạch!"

"Ừm."

"Sau này anh phải nghe lời em, dù em có gây hấn vô cớ thế nào thì anh cũng không được phản đối với bất cứ lý do nào." Triệu Hương Nông hung dữ cảnh cáo.

Tổng Ngọc Trạch không nói lời nào.

Triệu Hương Nông muốn ngẩng đầu lên thì bị Tổng Ngọc Trạch ấn lại. Anh ngập ngừng một chút rồi khẽ nói: "Nghe theo em."

Triệu Hương Nông tựa đầu lên vai Tổng Ngọc Trạch, hài lòng mỉm cười.

"Về sau em không muốn nhìn thấy cảnh giống như lúc chiều nữa."

"Cảnh nào?"

"Chính là anh không thể xách túi cho cô à khác."

"Em giận vì chuyện này à? Triệu Hương Nông à, em phải hiểu đó chỉ là sự giúp đỡ không thể bình thường hơn."

Triệu Hương Nông lại muốn nhấc đầu khỏi vai Tổng Ngọc Trạch.

"Rồi, rồi, anh biết rồi." Giọng anh đầy vẻ bất đắc dĩ.

Đợi đến khi người trong trung tâm đã đi vắng, Triệu Hương Nông mới đi sau Tổng Ngọc Trạch lén lút rời khỏi phòng bảo vệ. Khi đi đến hành lang, bọn họ đi lướt qua nhân viên bảo vệ đang đi về phía phòng bảo vệ. Triệu Hương Nông cúi gằm mặt, cô vô thức đưa tay sờ mặt mình, nhận ra mặt mình đã

nóng ran từ bao giờ.

Trên đường về nhà, Triệu Hương Nông một mực nhấn mạnh quy tắc thuộc về Triệu Hương Nông với Tống Ngọc Trạch. Khi xe dừng ở đầu đường, cô không nói tiếng nào nữa, cô gỡ mũ bảo hiểm ra rồi nhắm mắt áp mặt lên lưng Tống Ngọc Trạch. Nơi họ đang dừng chân là nơi tập trung nhiều khu thương mại nhất ở Chicago. Một tuần trước ở đây vẫn còn treo biển quảng cáo hai nhà Bách Triệu sắp bắt đầu hợp tác, nhưng bây giờ đã không còn nữa!

Triệu Hương Nông đứng trước cửa sổ một lúc lâu. Lúc này, trong đầu cô tràn ngập khuôn mặt mệt mỏi của Bách Nguyên Tú cùng với tấm biển quảng cáo đã bị gỡ bỏ kia. Điện thoại đang đặt ở nơi cô có thể với tay tới, cô ngậy người nhìn chiếc điện thoại.

Khi cô đang định với tay lấy điện thoại, mùi sữa tắm dễ ngủ lập tức bủa vây cô. Triệu Hương Nông vô thức đẩy Tống Ngọc Trạch ra, ánh mắt vẫn dừng trên chiếc điện thoại.

"Không ngủ à? Hừm?" Anh ngậm tai cô, khẽ thì thầm.

"Bây giờ vẫn sớm, mới chín giờ hơn mà." Triệu Hương Nông rút cổ, cup mắt xuống.

Còn chưa dứt lời cô đã bị anh bế ngang lên, điện thoại càng lúc càng xa, còn chiếc giường càng lúc càng gần cô. Nằm trong lòng anh, cô lặng lẽ ngược nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô.

Cô như bị bỏ bùa mê, bàn tay khẽ níu lấy cổ áo anh.

Con chấn động khi tàu hỏa đi qua lúc đêm khuya khiến Triệu Hương Nông vô thức muốn nép vào lòng người bên cạnh, chuyện này đã trở thành thói quen mấy đêm nay của cô. Trong cơn mơ màng, tay cô chạm vào một vùng lạnh lẽo, cơn buồn ngủ lập tức bay biến. Triệu Hương Nông mở mắt ra, có đốm lửa đỏ trong phòng, người ấy ngồi trên tấm thảm quay lưng về phía cô, bên cạnh anh là cái gạt tàn, căn phòng đầy mùi thuốc lá.

Xem ra, anh đã hút không ít thuốc rồi. Triệu Hương Nông ngẫm nghĩ rồi ngồi dậy.

Khi nhìn thấy cô, Tống Ngọc Trạch đang dí điều thuốc vào trong gạt tàn. Cô đứng nhìn anh, không ai chịu lên tiếng. Một lúc sau, anh vươn tay kéo cô vào lòng anh.

Thuận thế ngồi trong lòng anh cô khoác tay lên vai anh. Đưa mặt lại gần mặt anh khẽ ngửi, cô nhủ mảy, Tống Ngọc Trạch cũng nhủ mảy.

"Về sau anh nhất định sẽ không hút thuốc trong phòng nữa." Anh vuốt hàng mày đang cau chặt của cô, giống như muốn xoa dịu nếp nhăn trên đầu mày của cô.

Hàng lông mày của Triệu Hương Nông càng nhăn tít lại.

Tống Ngọc Trạch thờ dài: "Được rồi, về sau anh sẽ hút ít đi."

Lúc này Triệu Hương Nông mới giãn nét mặt. Cô biết vì sao Tống Ngọc Trạch lại lên hút thuốc vào ban đêm. Chắc hẳn là anh chàng không có công việc ổn định sống một mình ở một thành phố như Chicago mà không còn đồng nào trong tài khoản đang không biết phải làm gì với sự hiện diện của cô.

Cô chủ động hôn lên môi anh, sau đó khẽ nói một câu mang tính tượng trưng: "Ngoan."

Trong màn đêm tĩnh lặng, chỉ còn anh và cô, ánh đèn êm dịu khiến căn phòng trở nên mờ ảo. Khung cảnh đó khiến Tống Ngọc Trạch sinh ra ảo giác như thể trên thế giới này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Xúc cảm mềm mại của cánh môi cô vẫn còn lưu lại trên đôi môi anh, khiến cơn tim anh dường như cũng trở nên biếng nhác, và một số lời cứ thế tuôn ra.

"Anh vừa đồng ý với em sẽ hút ít đi nhì."

"Ừm!"

"Vậy em cũng phải thể hiện chút lòng thành đi chứ."

Triệu Hương Nông dờ khóc dờ cười. Rõ ràng cô bảo anh hút ít thuốc là vì tốt cho anh, sao lại đến lượt Tống Ngọc Trạch đòi hỏi này nọ với cô rồi.

Hai người cùng lên tiếng, cô nói vô cùng chậm, còn anh lại nói rất nhanh:

"Tống Ngọc Trạch, anh phải biết rằng người hút thuốc là anh!"

"Đừng có lúc nào cũng gọi cả tên lẫn họ anh như vậy."

Sau đó là một hồi yên ắng.

"Không thấy dài dòng à?" Tống Ngọc Trạch khẽ hỏi.

"Em gọi quen rồi mà..." Triệu Hương Nông nói lí nhí.

"Thật sự không thấy dài dòng?" Tống Ngọc Trạch nhấn mạnh hơn, giống như đang giận dỗi ai vậy: "Gọi như lúc chiều ở trung tâm ấy."

Nói xong, Tống Ngọc Trạch khẽ nhìn cô. Triệu Hương Nông nhủ mảy, cô thật sự đã quen gọi anh là Tống Ngọc Trạch rồi, chẳng lẽ bắt cô gọi anh là tên trộm rượu vang sao?

Đúng lúc cô đang định thốt ra câu này thì anh bỗng lên tiếng: "Phòng bảo vệ!"

Phòng bảo vệ? Khi phản ứng lại khéo môi Triệu Hương Nông giật giật. Dưới ánh mắt bức người của Tống Ngọc Trạch, cô khó khăn nói: "Tống Ngọc Trạch, em..."

"Rồi, rồi, em biết rồi." Triệu Hương Nông dịu giọng: "Vậy, Tống... à không, vậy anh muốn em gọi anh là gì?"

Hai người cùng nằm trên giường. Cô nghĩ ngợi thật lâu mà vẫn không biết nên gọi Tống Ngọc Trạch là gì, còn Tống Ngọc Trạch không biết lại giờ chứng từ bao giờ. Mấy lần cô nói chuyện với anh anh cũng không đáp lời, giống như anh đang lạc trong một thế giới khác. Triệu Hương Nông mơ hồ nghĩ, trong thế giới kia nhất định không có cô.

Từ lúc nói ra yêu cầu kia, Tống Ngọc Trạch cảm thấy mình điên rồi. Đêm nay, anh cảm thấy bản thân dường như biến thành đoàn tàu sắp trật khỏi đường ray.

Vì sao lại đưa ra yêu cầu kia với cô? Tống Ngọc Trạch nghĩ mãi mà không thể hiểu nổi. Dường như, bắt đầu từ lúc cô thi thắm cái tên "Nguyễn Tú", trái tim anh lập tức ập ù một cảm xúc, cảm xúc đó khiến anh nảy sinh một ý nghĩ phá hoại. Thế là, lúc ấy...

Tống Ngọc Trạch nghĩ có lẽ bây giờ anh nên đi vào phòng tắm, rửa mặt rồi hút một điếu thuốc.

Vừa định rời khỏi giường, bên tai lại vang lên giọng nói khê khàng.

"A Trạch, em gọi anh là A Trạch có được không?"

Anh khựng người lại, tay cô nhẹ nhàng vuốt ve tóc anh.

Trong quyển nhật ký nằm lặng lẽ trong căn phòng ở New Orleans có nét chữ xinh đẹp màu xanh ghi lại mỗi bận tâm của ai đó. Một bà mẹ không hiểu sự đời đang bận lòng với cậu con trai khi đồng thời gian đang dần chảy trôi: Tôi đã gặp nó trong giấc mơ. Ở trong mơ, tôi gọi thằng bé là A Trạch. Dường như gọi như vậy thì quan hệ của chúng tôi sẽ trở nên gần gũi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Những ngày chung sống (06)

Đêm khuya, trong căn phòng vô cùng đơn sơ, có tiếng thì thầm của cặp nam nữ.

"A Trạch, em gọi anh là A Trạch được không?" Giọng cô gái vô cùng khê khàng.

Không có ai đáp lời cô.

"Tống Ngọc Trạch!" Giọng nói lí nhí mang theo sự tức giận cùng một chút vẻ bối rối. Đây giống như một màn kịch một vai, còn người mở màn chính là cô.

Sự tức giận và bối rối khiến cô muốn thoát khỏi lồng ngực anh, quay lưng lại với anh để bày tỏ sự kháng nghị của cô.

"Đừng giẫy." Anh thấp giọng cảnh cáo. Khi người phụ nữ vẫn tiếp tục giẫy giụa thì anh lại nói: "Về sau gọi anh là A Trạch."

Cô gái bật cười, tiếng cười giống như đứa trẻ đang giận dỗi: "Muộn rồi Tống Ngọc Trạch à! Sau này em chẳng thèm gọi anh như vậy đâu."

"Vậy gọi anh là gì?"

"A Trạch."

Người đàn ông khẽ bật cười. Khi nhận ra mình đã mắc bẫy của anh, người phụ nữ chửi ầm lên: "Tống Ngọc Trạch, anh chẳng chịu nghe những lời em nói với anh lúc chiều gì cả. Đồ khốn này, chẳng phải em đã nói giữa chúng ta em phải sở hữu quyền chủ động tuyệt đối sao?"

"Quyền chủ động tuyệt đối? Ví dụ như..." Giọng điệu của người đàn ông khiến người khác phải liên tưởng xa xôi.

"Tên khốn này!" Người phụ nữ tức điên lên: "Không được nghĩ linh tinh. Quyền chủ động mà em nói chính là về sau dù em đúng hay em sai thì em vẫn luôn đúng! Chuyện như vừa rồi không được phép xảy ra nữa!"

"Được." Người đàn ông đồng ý một cách dứt khoát.

"Thật á?"

"Thật!"

"Tống..."

"Triệu Hương Nông, còn như vậy nữa thì người chịu thiệt là em đấy." Người đàn ông nói một cách đầy ẩn ý.

Hiểu ý của người đàn ông, cô gái ngoan ngoãn nép vào lòng anh, không dám hó hé nửa lời.

Màn đêm vẫn bao trùm vạn vật.

Triệu Hương Nông lại bị tiếng tàu hỏa đánh thức một lần nữa, cô mơ màng lầm bầm: "Tống Ngọc Trạch, chỗ này của anh rất tốt, cái dở duy nhất chính là trạm tàu hỏa, trạm tàu hỏa..."

Nói được mấy lời cô lại chìm vào cơn mộng mị.

Tiếng động âm ỉ lại vang lên, cô lại bắt đầu cần nắn: "Tống Ngọc Trạch, chúng ta có nên chuyển nhà không, chỗ nào cũng được chỉ cần không có trạm tàu hỏa..."

Ngẫm nghĩ, Triệu Hương Nông lại lắc đầu: "Thôi không cần chuyển nhà nữa, Tống Ngọc Trạch..."

Lời của cô không nhận được hồi đáp, cô lại tiếp tục nói: "Em thích nơi này, em... em nhớ lần đầu tiên đến đây tìm anh... tên trộm đã trộm mất giày của em... Tống Ngọc Trạch, anh biết không? Khi em biết... biết giày của mình bị trộm mất, em rất vui, vì em chẳng thích đôi giày kia tẹo nào. Tống Ngọc Trạch anh biết không? Ngày hôm đó... ngày hôm đó em đi giày của anh, em cảm thấy rất vui."

"Đôi giày đó..." Cô mỉm cười: "Em đã cắt kỹ rồi."

Triệu Hương Nông có một chiếc rương nhỏ, bên trong toàn là những thứ đồ cổ quái. Đó là những thứ cô nhặt được ở trên đường như chìa khóa, túi hay ví tiền. Đôi giày của Tống Ngọc Trạch cũng được cô đặt vào trong đó. Mỗi lần cô cảm thấy buồn bã cô đều mở chiếc rương đó ra.

Trong cơn mơ màng, cô nghe thấy giọng nói như từ phương xa vọng lại bên tai cô: "Triệu Hương Nông, nếu em thông minh hơn một chút thì tốt rồi."

Tống Ngọc Trạch đang chê cô ngốc sao? Có điều bây giờ cô đang rất buồn ngủ, nếu không cô đã nổi đóa lên rồi. Dùng chút lý trí còn sót lại, cô bày tỏ sự bất mãn của mình: "Em đâu có ngốc, em rất thông minh đấy."

Dường như, một lúc sau cô mới nhận được hồi đáp: "Nhưng tôi hi vọng em có thể thông minh hơn chút nữa."

Lúc trời hửng sáng, anh cúi đầu hôn lên trán cô, dặn dò: "Hôm nay ngoan ngoãn ở nhà, đồ ăn sáng anh đã để trong lò vi sóng, tí nữa em dậy hâm nóng lại là được. Anh đi làm đây, nhớ là không được đi lung tung nhé, nơi này không an toàn lắm đâu."

Cô gật đầu, anh vuốt tóc cô. Khi tay anh chạm lên mặt cô, cô liền áp mặt vào lòng bàn tay anh.

Lúc đứng bên xe máy, Tống Ngọc Trạch mới nhận ra thời gian mình đi xuống cầu thang hôm nay chậm hơn bất cứ lúc nào khác. Bởi vì khi anh bước xuống cầu thang, ánh mắt anh cứ dính lấy cánh cửa phòng với vẻ trầm tư.

Anh xòe bàn tay ra nhìn, trong lòng bàn tay tựa như vẫn còn lưu lại hơi ấm của cô, hơi ấm đó như một loại hương bền lâu.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời không có ánh nắng trông xám xịt như khuôn mặt của một người. Những giọt lệ chảy ào ạt trên khuôn mặt ấy. Trong đôi mắt giống như đã nhìn thấy cái chết giăng đầy về không cam lòng và sự bất lực, còn có cả nỗi bi thương: Em chẳng làm gì sai cả.

Tống Ngọc Trạch nhắm mắt lại, ấn tay lên một vật góc cạnh. Chưa đủ đau lại ấn mạnh hơn, cho đến khi cơn đau thay thế độ ấm trong lòng bàn tay anh.

Anh rò ga thật lớn rồi nhanh chóng phóng xe rời khỏi đó.

Nhất định Tống Ngọc Trạch đang khoe khoang trình xe cộ của mình rồi, tiếng động cơ xe rền vang khiến Triệu Hương Nông nhếch miệng cười. Cô đang thầm hân hoan trong lòng: Tống Ngọc Trạch bảo cô ngoan ngoãn ở trong nhà. Tống Ngọc Trạch còn chuẩn bị đồ ăn sáng cho cô. Tống Ngọc Trạch bảo cô không được đi lung tung.

Cả ngày Triệu Hương Nông ở trong phòng vừa xem phim vừa nhìn điện thoại. Cô thầm mong điện thoại mau đổ chuông, nhưng từ đầu đến cuối điện thoại đều nằm im lìm ở đó.

4 giờ chiều, Tống Ngọc Trạch về đến nhà. Lúc mở cửa phòng ra, anh liền nhìn thấy người phụ nữ mặc quần áo của anh ngồi trên tấm thảm, nhìn chăm chú vào chiếc điện thoại.

"Triệu Hương Nông." Tống Ngọc Trạch cảm thấy mình đang tức giận, anh nhìn thấy đồ ăn mà anh chuẩn bị cho cô vẫn còn nguyên xi.

Cô không phản ứng.

Tống Ngọc Trạch đi đến, khẽ đá vào chân cô, giọng anh đầy vẻ bức bối: "Triệu Hương Nông? Em bị điếc hay bị câm vậy?"

Vẫn không trả lời. Khi anh nhìn thấy những giọt nước mắt rơi xuống tay cô, anh nhanh chóng quay mặt cô lại.

Quả nhiên!

"Làm sao vậy?" Tống Ngọc Trạch nghe thấy giọng anh không còn chút vẻ bức dọc nào, thay vào đó là sự lo lắng và hốt hoảng.

Cô cụp mắt xuống, nhưng nước mắt vẫn rơi lã chã. Tống Ngọc Trạch nhớ mình rất ghét con gái khóc lóc. Mỗi lần nhìn thấy cô nàng sụt sướt anh đều cảm thấy cặn lõi, nhưng lúc này...

Giọng anh rất dịu dàng, không dám to tiếng, anh chỉ sợ lỡ nói to quá nước mắt cô lại tuôn ra không ngừng thì phải làm sao?

"Có phải là anh về muộn quá rồi không? Nếu vậy thì về sau anh sẽ tranh thủ về sớm nhé?"

Cô vẫn không hé răng nửa lời, nước mắt vẫn lặng lẽ rơi.

"Chắc em đang giận anh vừa nãy dùng chân đá em hả? Anh bảo đảm về sau anh không làm như vậy nữa."

Cô vẫn không chịu cất lời.

"Hay là tại anh vừa mắng em khiến em giận? Hừm? Nếu không thì anh cho em mắng lại anh đây. Em mắng Tống Ngọc Trạch anh bị câm hay Tống Ngọc Trạch anh bị điếc ấy." Anh dùng những lời kỳ quặc để dỗ cô thôi khóc.

Cuối cùng, lời của anh cũng làm cô chịu nhìn anh, nhưng cô vẫn không nói gì.

Thôi được rồi!

Đến anh cũng cảm thấy ngượng mồm trước lời giải thích như này: "Triệu Hương Nông, em nghe này, vừa rồi anh giận là vì anh nhìn thấy đồ ăn anh chuẩn bị cho em em không ăn chút nào. Sau đó anh nhận ra có thể là em đã đói bụng lâu rồi. Anh nghĩ có lẽ anh giận vì những chuyện này đây."

"Đó là vì anh không gọi điện về." Cô như đang lên án hành vi của anh.

Tống Ngọc Trạch sắp tức điên vì lời này của cô rồi. Chỉ vì anh không gọi điện về bảo cô ăn cơm cô liền không ăn? Cái cô Triệu Hương Nông chẳng chọc gọi anh là "Tên trộm rượu vang" đi đâu mất rồi.

"Triệu Hương Nông!" Tống Ngọc Trạch gằn từng chữ một.

"Là lỗi của anh, chẳng lẽ anh không lo lắng cho em một chút nào sao? Em cảm thấy ít nhất anh nên gọi một cuộc điện thoại về mới đúng. Em giận vì chuyện này đây. Vì giận nên em cũng quên ăn cơm luôn rồi." Cô cao giọng nói. Cái khuôn mặt đáng yêu cùng với đôi mắt to tròn của cô, thật muốn...

Thật sự khiến người khác muốn cắn một phát lên mặt cô. Ừm, nên ra tay từ đâu đây nhỉ?

Đôi môi bị hôn sưng lên, đầu cô vẫn còn lưu lại con sóng tình mà ngón tay anh mang lại. Hai người đều không thể kìm nén nổi lòng mình.

Cô được anh bế ngang lên, cảm nhận được anh đang đi về phía giường.

"Tống Ngọc Trạch, em vẫn chưa ăn cơm trưa, giờ em đói rồi." Cô lắp bắp nói: "Em nghĩ, giờ em không có sức lực nào cả."

Ở khoảng cách gần, cô lập tức nhìn thấy mặt anh đỏ bừng lên.

Một tiếng sau, Triệu Hương Nông vui vẻ nhìn đồ ăn mà Tống Ngọc Trạch mua về, thứ nào cũng đều là món cô thích. Nhưng hề là món ăn được làm từ đậu cô đều thích, ăn mãi mà không thấy chán.

Mở bao thức ăn ra, Triệu Hương Nông nhìn Tống Ngọc Trạch nói: "Tống Ngọc Trạch, sao anh biết em thích ăn những thứ này?"

Tống Ngọc Trạch cúi đầu, ngập ngừng nói: "Trên báo, tạp chí còn có trang web đều viết rành rành như vậy."

Lời của Tống Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông trầm nghĩ: Anh đang âm thầm quan tâm đến cô. Ý nghĩ này khiến tâm trạng Triệu Hương Nông trở nên vui vẻ. Cô đưa mặt lại gần anh: "Thành thật khai báo, anh để mắt tới em bao lâu rồi? Hử?"

Tống Ngọc Trạch nghiêng mặt đi, lùi về sau một bước, kéo gần khoảng cách với cô: "Triệu Hương Nông, không phải em bảo đói bụng rồi sao?"

Khi nhìn thấy nhãn hiệu đồ ăn mà Tống Ngọc Trạch mua, Triệu Hương Nông bắt đầu đăm chiêu, cô than thở: "Tống Ngọc Trạch, không lẽ em lại đốt sạch tiền trong túi anh rồi sao?"

Lúc này, Triệu Hương Nông coi việc Tống Ngọc Trạch biết đồ ăn mà cô thích, thậm chí cô thích ăn đồ ăn ở tiệm nào là chuyện hiển nhiên.

Lời của Triệu Hương Nông khiến Tống Ngọc Trạch ý thức được mình đã để lộ sơ hở trước mặt người phụ nữ này, còn là một sơ hở vô cùng sơ đẳng.

Lúc cô nói cô đói bụng, lẽ ra anh nên đáp ứng cô như lúc bình thường, chỉ cần cho cô ăn no là được. Đẳng này, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại cầm chìa khóa xe, nói anh đi mua đồ ăn cho em. Lúc đó trong đầu còn nghĩ: Hình như cô gây đi rồi. Tuy cô không nói nhưng anh có thể nhận thấy cô không thích đồ ăn anh chuẩn bị cho cô.

Tiếp theo đó, một loạt những sai lầm cơ bản nhất bắt đầu diễn ra. Anh lại ngu ngốc đến mức dựa vào tài liệu anh điều tra được mua đồ cô thích ăn về nhà, hơn nữa còn là nhãn hiệu mà cô quen ăn.

Thế mà, người phụ nữ trước mặt vẫn ngu ngốc không phát hiện ra. Anh chỉ tùy tiện bịa ra một câu cô cũng tin ngay. Tống Ngọc Trạch cảm thấy anh cần phải trốn đi hút một điếu thuốc.

Anh cầm chiếc áo vắt ở một bên lên, tay lập tức bị nắm lại.

"Tống Ngọc Trạch, anh định đi đâu vậy?" Triệu Hương Nông cầm tay Tống Ngọc Trạch.

"Anh ra ngoài một lúc rồi về."

"Không!" Triệu Hương Nông gây khó dễ cho Tống Ngọc Trạch: "Anh phải ăn cùng em. Ăn xong anh cũng không được đi đâu."

"Triệu Hương Nông." Tống Ngọc Trạch cúi đầu nhìn tay cô, giọng điệu cứng rắn.

"Nếu không thì, mỗi người nhường một tí. Cùng em ăn xong thì anh hãy đi, nhé?" Triệu Hương Nông dịu giọng: "Em ghét ăn cơm một mình."

Cuối cùng, Tống Ngọc Trạch ngồi xuống trước mặt cô.

Đây là đồ ăn Tống Ngọc Trạch mua cho cô, nghĩ đến đây Triệu Hương Nông lại tỏ ra trân trọng. Tống Ngọc Trạch cúi đầu yên lặng ăn.

Khi Triệu Hương Nông đang ăn bánh chéo, giọng nói khiến Triệu Hương Nông mất khẩu vị vang lên bên ngoài cửa sổ.

"Tống, em yêu anh!" Tiếng hò lanh lảnh bằng thứ tiếng Trung không mấy lưu loát của cô gái vang lên.

Triệu Hương Nông bỏ cốc xuống, nhìn Tống Ngọc Trạch, đợi anh ngẩng đầu lên để nhìn về mặt bất mãn của cô, nhưng anh vẫn cúi gằm mặt.

Giọng nói khiến người ta mắc ói lại tiếp tục: "Tống, em vì anh mà nỗ lực học tiếng Trung."

Người nói những lời này là cô gái sống ở gần đây, họ đều gọi cô ta là Kylie. Nghe nói kể cô ta rảnh rỗi đều đến đây làm chuyện như vậy.

"Tống, em muốn hẹn hò với anh, em vẫn giữ nụ hôn đầu cho anh." Cô gái càng ăn nói bạo dạn hơn.

Lời này khiến ngọn lửa giận của Triệu Hương Nông bốc lên bùng bùng, cô đá Tống Ngọc Trạch.

Cuối cùng, Tống Ngọc Trạch ngẩng đầu lên nhìn cô, lông mày anh hơi cau lại.

"Tống Ngọc Trạch, đuổi cô ta đi. Dùng mọi cách để về sau cô ta không xuất hiện ở đây nữa, em ghét cô ta." Triệu Hương Nông cũng nhúu mày.

"Con bé vẫn là một đứa trẻ con." Tống Ngọc Trạch không nhúc nhích.

"Trẻ con? 16 tuổi đã không còn là trẻ con nữa rồi." Triệu Hương Nông cười lạnh: "Hơn nữa, anh không nhìn thấy sao? Mỗi lần cô ta đến đây đều ăn mặc rất mát mẻ."

"Triệu Hương Nông, ba của Kylie đang ở trong tù, nó sống cùng người mẹ tái hôn của mình. Bố dượng nó là kẻ nghiện rượu, cuộc sống của nó rất buồn tẻ."

"Vì thế anh cho rằng hành vi này của cô ta là vì cuộc sống buồn tẻ tạo thành sao?"

"Anh chỉ muốn nói cho em biết Kylie là một đứa trẻ đáng thương."

"Tống Ngọc Trạch, anh nên biết mình không phải nhà từ thiện."

"Triệu Hương Nông..."

"Hay là, em đoán, thực ra trong mắt anh cô à ăn mặc mát mẻ kia rất đáng yêu, đến mức anh không ngại cùng cô ta xem phim, hoặc ra công viên ngồi hóng mát với cô ta chẳng hạn. Cũng giống như lần trước, anh mượn lễ phục của bạn để tham gia hôn lễ của cô gái mà anh cho là đáng yêu ấy."

Triệu Hương Nông nói một tràng không ngừng nghỉ, nói xong cô nhìn chằm chằm Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch càng cau chặt mày, anh uống một ngụm nước rồi đặt mạnh cốc xuống bàn, lạnh lùng nói: "Xin lỗi nhé Triệu tiểu thư à, chỗ này là nơi công cộng, tôi không có quyền đưa ra lời cảnh cáo giống như cô nói đâu."

"Anh đừng phét lác, em không tin anh không có cách khiến cô ta từ bỏ. Nói không chừng anh còn đang hưởng thụ chuyện này giống như mấy tay tự cho mình là đúng kia ấy chứ."

"Triệu Hương Nông, em vô lý nó vừa." Tống Ngọc Trạch đứng dậy, vờ tay lấy áo khoác để bên cạnh.

Lấy áo khoác, mở cửa, đi xuống cầu thang.

"Tống, em yêu anh." Cô gái đứng dưới cầu thang mỉm cười với Tống Ngọc Trạch. Anh không mỉm cười nói cảm ơn cô ta như trước kia.

Lúc này, Tống Ngọc Trạch mới phát hiện Triệu Hương Nông nói đúng, Kylie ăn mặc rất thiếu vải.

Anh hút xong một điếu thuốc, xe dừng một bên. Ánh mắt anh từ trên chiếc xe ngược lên nhìn nhà anh, Triệu Hương Nông đang ở trong nhà anh. Hút thêm một điếu thuốc nữa, Tống Ngọc Trạch nghĩ ngợi chốc lát, đôi chân không tự chủ được mà quay về nhà.

Mở cửa phòng ra, Tống Ngọc Trạch nhìn thấy Triệu Hương Nông vẫn giữ nguyên tư thế lúc anh rời khỏi nhà, nhưng đầu cô cúi gằm. Nếu anh đoán không nhầm thì...

"Lại khóc rồi?" Tống Ngọc Trạch nghe thấy giọng nói mất kiên nhẫn của mình.

Cô vẫn cúi gằm mặt.

Tống Ngọc Trạch cúi xuống định chạm vào mặt Triệu Hương Nông, thế là cô lại quay phắt đi. Lại thế rồi...

Sợ hồ sơ đăng kia biến thành cảm xúc tồi tệ khiến Tống Ngọc Trạch vô cùng bức dọc. Anh duỗi tay ép cô quay mặt lại, giọng nói càng lúc càng mất kiên nhẫn: "Triệu Hương Nông, tôi thật sự chịu đủ..."

Những lời phía sau lập tức im bật khi anh nhìn thấy mặt Triệu Hương Nông, biến thành: "Sao lại như này?"

Đôi môi lúc nãy còn căng mọng của Triệu Hương Nông đã biến thành hai cây xúc xích từ bao giờ.

Bị Tống Ngọc Trạch nâng mặt lên bắt gờ, Triệu Hương Nông có thể nhìn thấy bộ dạng xấu xí của bản thân trong đáy mắt anh. Cô cuống quýt gờ tay che miệng mình.

Đôi môi sưng vù khiến cô nói chuyện một cách khó khăn: "Tống Ngọc Trạch, anh không được nhìn."

Bàn tay đang che miệng bị lấy ra, sau đó...

"Triệu Hương Nông, mẹ kiếp em nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì?"

Đây là lần đầu tiên Triệu Hương Nông thấy Tống Ngọc Trạch giận dữ đến vậy. Không những nổi giận, anh còn chửi thề. Một Tống Ngọc Trạch như vậy khiến Triệu Hương Nông cảm thấy hơi sợ, cô chỉ tay về phía đồ ăn trên mặt bàn.

"Trong bánh chèo có bột tôm, em bị dị ứng với tôm"

Bánh chèo là do Tống Ngọc Trạch mua, vì mãi giận dỗi mà cô...

Hai người ngồi trên xe taxi, Tống Ngọc Trạch quấn chiếc khăn lên người cô rồi ôm chặt cô vào lòng. Dị ứng khiến cô nhanh chóng lên cơn sốt, trán cô nóng bỏng như lửa đốt. Gần như lúc vừa lên xe Tống Ngọc Trạch đã bắt đầu giục gã tài xế không ngừng. Dù Triệu Hương Nông bảo Tống Ngọc Trạch không cần lo lắng, cô chỉ bị dị ứng cấp tốc nên cơn dị ứng đến nhanh mà đi cũng nhanh. Nhưng cùng với tình trạng ớn lạnh giờ cao điểm, lúc đầu Tống Ngọc Trạch còn lịch sự thúc giục tài xế, về sau lại biến thành những lời thúc giục kèm theo tiếng chửi thề.

Tài xế là phụ nữ, hiển nhiên cô ta cũng bị khí thế của anh chàng đẹp trai này dọa sợ nên không dám hó hé nửa lời. Khi Tống Ngọc Trạch định chửi thề lần thứ n, Triệu Hương Nông lập tức kéo anh lại: "Tống Ngọc Trạch..."

"Em cầm miệng cho anh." Tống Ngọc Trạch giận cá chém thớt.

Triệu Hương Nông rất muốn lườm Tống Ngọc Trạch một cái, rõ ràng người khó chịu là cô mà, sao cô lại thấy dường như anh còn khó chịu hơn cô vậy.

Người trút giận lên cô lại bắt đầu trách mắng, rằng trông cô có vẻ hiểu biết vậy chứ thực ra cũng là cô nàng được nuông chiều không thể sống thiếu bảo mẫu giống Clara.

Cô nhớ lời này rồi, kể cả anh nói cô phiền phức cô cũng nhớ rồi nhé, nhưng bây giờ cô không có sức cãi nhau với Tổng Ngọc Trạch.

Cô vui mặt vào lòng anh, nói: "Tổng Ngọc Trạch, anh có thể yên lặng một lúc không, em khó chịu."

Lời của cô nhanh chóng thu được hiệu quả.

"Khó chịu lắm à?" Anh khẽ hỏi cô.

Triệu Hương Nông gật đầu, sau đó Tổng Ngọc Trạch siết chặt cô vào lòng, không lên tiếng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Những ngày chung sống (07)

Dịch: Hế

Cuối cùng xe cũng đến bệnh viện. Lúc này, sốt cao đã khiến Triệu Hương Nông chìm vào cơn mê man. Bên tai loáng thoáng vang lên tiếng Tổng Ngọc Trạch nói chuyện với một người đàn ông khác. Trong lúc ý thức mơ hồ, Triệu Hương Nông nghe thấy ngữ khí của Tổng Ngọc Trạch lúc này không còn vẻ hiền lành khiêm tốn như lúc bình thường.

Triệu Hương Nông tưởng rằng mình đã ngủ rất lâu, lúc mở mắt ra cô phát hiện mới gần 9 giờ tối. Cô đang nằm trong căn phòng vô cùng trang nhã, Tổng Ngọc Trạch đang ngồi bên cạnh giường. Từ mùi nước khử trùng xung quanh cô có thể đoán được mình đang nằm trong phòng bệnh VIP. Từ cách bài trí của phòng bệnh cô có thể xác định đây là căn phòng dành cho bệnh nhân cấp kim cương. Tổng Ngọc Trạch cần phải làm việc rất lâu mới có thể trả hết được chi phí của phòng bệnh này.

Triệu Hương Nông vội vàng bật dậy khỏi giường, Tổng Ngọc Trạch đưa tay ngăn cô lại. Trong ánh mắt nghi hoặc của Tổng Ngọc Trạch, cô nói một câu: "Em muốn đi lại một chút."

Cô xuống khỏi giường, bước thử vài bước. Cô phát hiện trừ đôi môi vẫn còn hơi tê tê thì cơ thể cô đã hồi phục gần như bình thường. Cô bước đến trước cửa sổ, khi nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, Triệu Hương Nông lại kêu rên trong lòng. Không cần hỏi cũng biết đây chắc chắn là bệnh viện tư nhân, còn là loại bệnh viện cao cấp đến mức người bình thường chỉ có thể nghe nói đến.

"Tổng Ngọc Trạch..." Triệu Hương Nông nói chậm rãi, cô chạm vào đôi môi mình, vừa chạm vào cô liền không dám ngoảnh đầu lại. Triệu Hương Nông đứng đờ ở đó, thầm tính toán thời gian.

Có tiếng bước chân vang lên sau lưng cô.

"Bây giờ vẫn khó chịu sao?"

"Không."

"Anh gọi bác sĩ đến kiểm tra cho em lần nữa nhé?"

"Không cần!"

Một hồi yên ắng...

"Triệu Hương Nông?"

Tĩnh lặng....

"Em đang giận à?"

Sao tên khốn này lúc nào cũng hỏi cô câu này vậy, nhìn cô giống loại người động tý là giận dỗi hay sao? Ngẫm nghĩ lại một hồi, Triệu Hương Nông mới nhận ra mình đúng là cô gái động tí là giận dỗi. Nhưng... cũng chỉ ở trước mặt Tổng Ngọc Trạch. Dường như, cũng chỉ có thể, chỉ muốn nổi giận trước mặt Tổng Ngọc Trạch mà thôi.

Triệu Hương Nông cúi đầu xuống.

"Anh xin lỗi." Tống Ngọc Trạch khẽ nói một tiếng.

Nhận ra Tống Ngọc Trạch cũng đến trước cửa sổ, đứng kề bên cô, Triệu Hương Nông vội vàng quay mặt đi, muốn trốn trên giường không cho Tống Ngọc Trạch nhìn thấy đôi môi xúc xích của cô. Cô biết bộ dạng lúc này của mình có thể lọt vào top 50 cô gái xấu xí của nước Mỹ hằng năm.

Thế nhưng, Tống Ngọc Trạch lại kéo tay cô lại. Anh chỉ cần kéo nhẹ một cái, cô đã đứng đối mặt với anh, hai tay thì bị anh khóa chặt, nên cô không có cơ hội che đi đôi môi xúc xích của mình. E rằng cái dáng vẻ vừa xấu xí vừa kỳ quái này sẽ khiến người khác không thể nào quên. Lỡ về sau lúc bọn họ thân mật...

Nghĩ đến đây, Triệu Hương Nông chỉ muốn chết đi cho rồi.

"Tống Ngọc Trạch, nhắm mắt lại, ngay và luôn!" Cô ra lệnh cho Tống Ngọc Trạch.

"Vì sao chứ?"

Giọng điệu rất bình thường là thế nhưng lọt vào tai Triệu Hương Nông lại biến thành lời chế giễu.

"Nhanh lên, nhắm mắt lại." Cô giậm chân.

"Nói rõ lý do!" Anh không chịu bỏ qua.

"Tống Ngọc Trạch, anh không thấy môi em giống hai cái xúc xích sao?" Trong cơn giận, lời này cứ thế tuôn ra.

Có tiếng cười khe khẽ vang lên, nụ cười khiến đôi mắt anh trở nên hẹp dài trông vô cùng quyến rũ. Trong đôi mắt ngập tràn ý cười của anh, Triệu Hương Nông lại nhìn thấy dáng vẻ xấu xí của mình. Đôi môi xúc xích khiến mặt cô nhìn có vẻ béo lên một chút. Đạo này mặt cô khó khăn lắm mới gầy đi một ít!

"Tống Ngọc Trạch, anh nhắm mắt lại có được không." Giọng cô đầy vẻ đáng thương.

"Không giống xúc xích một chút nào."

Sao có thể không giống chứ, cô tự nhìn cũng thấy giống, hơn nữa còn là loại xúc xích sắp chín trong lò nướng nữa chứ. Cơ mà, cô nghe nói có câu "Người tình trong mắt hóa Tây Thi", hay là...

Một chậu nước lạnh cứ thế hắt thẳng vào cô.

"Anh thấy giống mỏ vịt hơn, một cô vịt đáng yêu."

Triệu Hương Nông lập tức quay phắt lại. Cô càng muốn khóc hơn, cô cảm thấy chắc hẳn khóe mắt mình đã đỏ hoe rồi.

"Triệu..." Giọng anh hơi hoảng: "Triệu Hương Nông, em đừng khóc, anh vừa nói em đáng yêu rồi mà."

"Giống con vịt thì còn đáng yêu cái nổi gì?" Cô lại giậm chân, hành động này khiến nước mắt trong hốc mắt rơi xuống.

Sau đó...

Anh lập tức hôn cô.

Khi tách ra, hai khuôn mặt đỏ bừng hiện lên kính cửa sổ. Sau khi điều chỉnh lại hơi thở, người đàn ông cúi đầu im lặng, người phụ nữ vẫn không thôi rầu rĩ.

"Tống Ngọc Trạch, vừa rồi anh có cảm thấy đang hôn hai cái xúc xích không?" Giọng nói mềm nhũn vang lên.

Tống Ngọc Trạch quay sang nhìn khuôn mặt kia, khóe mắt hơi đỏ. Anh lập tức ôm cô vào lòng.

Một giây sau, cơ thể hai người dán chặt vào nhau, không một khe hở. Sau đó...

Giống như chạm phải điện, Triệu Hương Nông đẩy Tống Ngọc Trạch ra, nhưng vô ích. Cô cúi mặt, để mặc nơi nóng rực kia của anh...

... Chọc vào cô.

"Bây giờ còn nghĩ như vậy nữa không?" Anh thấp giọng hỏi cô với chất giọng trầm khàn.

Tống Ngọc Trạch tự thấy câu hỏi này rất ngu xuẩn, lại còn do anh nói ra nữa chứ. Trong năm phút vừa qua, anh không những nói lời ngu ngốc mà còn làm chuyện ngu ngốc như hôn lên hai cây xúc xích kia, lúc cô chực khóc anh liền dùng hành động thực tế để nói cho cô biết rằng dù mặt cô có giống như đang treo hai cây xúc xích thì cô vẫn có sức hấp dẫn trí mạng.

Tiếng nước trong phòng tắm vang lên, Triệu Hương Nông trốn trong chăn. Nhiệt độ trên khuôn mặt tiếp tục gia tăng theo tiếng nước trong phòng tắm.

Gần 10 giờ, cửa phòng được mở ra. Khi nhìn thấy người bước vào phòng, Triệu Hương Nông khẽ giật mình. Y thuật và danh tiếng của người trước mắt đều nổi tiếng như nhau, đó là Lewis, bác sĩ da liễu nổi tiếng. Người ta khen ngợi y thuật của ông ta nhưng cũng đau đầu vì hành vi quái đản của ông ta. Lewis là một người theo chủ nghĩa chủng tộc, công khai không chữa bệnh cho người da màu. Có tin đồn rằng, Lewis có rất nhiều tật xấu như không khám bệnh cho người nghèo, không khám bệnh cho hạng giàu có phẩm chất thấp. Trong số những người đó cũng có Triệu Diên Đình. Năm mười mấy tuổi, Triệu Hương Nông cũng từng bị dị ứng tôm. Triệu Diên Đình đưa cô đến nhờ Lewis giúp đỡ, kết quả họ bị từ chối không gặp. Lúc ấy, cô và Triệu Diên Đình đứng ở ngoài cửa nhìn vị bác sĩ Lewis mang tiếng không có nhà kia đang đùa giỡn với thú cưng của mình.

Đến bây giờ, người kia xuất hiện trước mặt cô, vẻ mặt lạnh lùng khiến người ta hoàn toàn không thể liên tưởng đến nhân vật có danh tiếng không mấy hay ho kia. Thậm chí, ông ta còn bỏ đờ bằng cách khen tụng mạo của cô. Lúc Lewis kiểm tra cho Triệu Hương Nông, Tống Ngọc Trạch đứng ở bên cạnh xem. Những điều cần chú ý nghe có vẻ đang nói với Triệu Hương Nông, nhưng Triệu Hương Nông cảm thấy giống như đang nói cho Tống Ngọc Trạch đúng hơn. Những lời dạn dỏ kia càng giống đang lấy lòng người khác hơn.

Sau khi Lewis đi khỏi, Triệu Hương Nông bắt đầu thu xếp rời khỏi bệnh viện.

"Vì sao?" Người hỏi nhíu mày.

"Từ nhỏ em đã ghét bệnh viện rồi." Triệu Hương Nông tìm bừa một cái cớ. Cô không dám nói với Tống Ngọc Trạch rằng thực ra cô đang xót tiền trong ví anh.

Gần 10 giờ rưỡi, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch rời khỏi bệnh viện. Lúc rời khỏi bệnh viện, môi cô đã trở lại đáng vẻ ban đầu, Lewis đích thân tiễn họ ra về. Ngồi trên taxi, Triệu Hương Nông không kim được mà quay đầu nhìn bệnh viện tọa lạc ở khu vực đất đỏ ở Chicago kia. Một cảm xúc không rõ tên thoáng hiện lên trong đầu cô. Cảm giác mông lung đó khiến cô vô thức nhíu mày.

"Sao vậy?" Anh vừa hỏi vừa sờ trán cô.

Triệu Hương Nông liếc mắt nhìn Tống Ngọc Trạch, không nói năng gì.

Vài phút sau.

"Cảm thấy việc anh quen bác sĩ Lewis danh tiếng lấy lòng kia lạ lắm sao? Triệu Hương Nông, em cảm thấy anh không nên quen biết ông ta à? Chỉ vì anh sống trong căn phòng trọ giá mấy trăm đô, mà một đôi giày da của vị kia đã có giá mấy trăm đô?" Anh hờ hững nói.

Những lời của Tống Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông vô cùng xấu hổ, cô ngập ngừng nói: "Không phải, không phải, em... em không có ý khác."

Một lúc sau.

"Lewis là bạn của ba anh." Tống Ngọc Trạch lên tiếng.

"Ba của anh lại có một người bạn như vậy." Triệu Hương Nông buột miệng. Sau đó, cô phát hiện những lời vô tâm của cô lại biến thành sai lầm nghiêm trọng.

Vừa dứt lời, ánh mắt Tống Ngọc Trạch nhìn cô lập tức trở nên lạnh lùng, sau vẻ lạnh lùng đó là sự giễu cợt.

Triệu Hương Nông rời mắt đi, cô có thể đọc được ý nghĩ sau ánh mắt anh nhìn cô: Triệu Hương Nông, em cũng chỉ có thể mà thôi.

"Em xin lỗi..." Triệu Hương Nông khẽ nói: "Vừa rồi em không cố ý. Mười mấy năm qua em sống cùng với hạng người như này, bạn bè của em đều như vậy. Gặp ai cũng nhìn giày dép, quần áo, bối cảnh, trường đại học của người ta để đánh giá xuất thân của họ. Lâu dần em cũng trở thành hạng người như vậy. Tống Ngọc Trạch, em không hề có ác ý."

Tống Ngọc Trạch không quan tâm đến lời của Triệu Hương Nông.

Thế là, Triệu Hương Nông lại lên tiếng: "Tống Ngọc Trạch, nếu anh không thích em như vậy thì em sẽ sửa. Nhưng em nghĩ em cần chút thời gian."

Đến khi xe dừng lại, Triệu Hương Nông vẫn không nghe thấy Tống Ngọc Trạch đáp lại cô.

Lối vào chật hẹp đã bị chiếc xe khác chặn mất, xe của họ chỉ có thể dừng lại ở đầu ngõ. Xuống xe, Triệu Hương Nông cầm trong tay túi thuốc mang từ bệnh viện về. Khi Tống Ngọc Trạch định cầm túi thuốc hộ cô thì bị cô tránh né. Vừa đi được mấy bước cô được anh bế ngang lên.

"Đừng giẫy." Tống Ngọc Trạch cảnh cáo, nói với vẻ bất lực: "Anh không thể hiểu nổi sao em lại giận dỗi nhiều nhiều như vậy."

Thế ư, sao có thể chứ? Triệu Hương Nông cảm thấy cô là người khá lạnh nhạt. Cô cảm thấy cô đang dần trở nên giống như mẹ cô, nhưng cô đã gặp được Tống Ngọc Trạch.

May mắn sao? Đúng, may mắn. May sao vẫn còn một người làm cô khóc làm cô cười, làm cô có thể vui buồn hờn giận, thậm chí còn gây sự vô lý mà không cần phải tiết chế.

Cô vui mặt vào ngực Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, em chỉ như vậy với anh thôi, nên có những lúc anh phải nhường em. Em không phải người

không hiểu chuyện, nếu em sai em sẽ xin lỗi, nhưng anh cũng phải cho em chút thời gian để hiểu rõ mọi chuyện."

Nói đoạn, cô khẽ kéo cổ áo anh.

"Ừm." Anh lạnh nhạt trả lời.

Con phở vốn tĩnh lặng, vòng tay của Tống Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông thầm vui vẻ, thế nhưng!

"Tống, anh về rồi?" Thở tiếng Trung sứt sọc lại vang lên.

Triệu Hương Nông chưa kịp nói đóá, Tống Ngọc Trạch đã lên tiếng trước cô: "Kylie, về sau cô đừng đến đây nữa."

"Vì sao?" Bị người mình ngưỡng mộ đuổi về, cô gái ăn mặc mát mẻ chịu đã kích lớn: "Tống, anh chưa từng đối xử với em như này, có phải vì chị ta không?"

Nói xong cô ta chỉ tay về phía Triệu Hương Nông. Triệu Hương Nông càng nín lấy cổ Tống Ngọc Trạch, trưng ra vẻ mặt "Cô em à, đương nhiên là chị rồi." cho Kylie thấy.

Tống Ngọc Trạch không trả lời, anh chỉ nói với cô gái rằng anh biết số điện thoại của cô giáo chủ nhiệm và cha xứ đang dạy kèm cho cô ta. Một khi anh gọi hai cuộc điện thoại kia thì e rằng ngay cả thời gian đến đây cô ta cũng không có.

Xuyên qua từng nan hoa trên tay vịn cầu thang, Triệu Hương Nông nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Kylie. Ánh mắt cô ta nhìn Tống Ngọc Trạch với vẻ si mê. Ánh mắt đó không đơn thuần chỉ là si mê và sùng bái đâu nhỉ?

Triệu Hương Nông bảo Tống Ngọc Trạch thả cô xuống.

Cô đứng trên cầu thang nhìn xuống, cách tay vịn cầu thang Triệu Hương Nông chạm vào mái tóc bù xù của Kylie, nói: "Anh ấy không thuộc về cô, về sau cô sẽ gặp được người thực sự thuộc về cô."

Kylie tránh khỏi tay cô, lùi lại một bước rồi ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng rực nhìn cô, cất giọng buồn bã: "Tôi nghĩ, anh ấy cũng không thuộc về chị."

Triệu Hương Nông không để ý tới cô ta nữa, cô đặt tay vào trong tay Tống Ngọc Trạch.

Giọng nói buồn bã biến thành vẻ hả hê, từng chữ từng chữ chui vào tai cô: "Xe của Tống đã từng chở cô gái khác, cùng một cô gái. Tôi có thể thể với danh nghĩa của mẹ tôi, số lần còn nhiều hơn chị rất nhiều."

Triệu Hương Nông bỗng cảm thấy rất mệt. Cô bỗng không muốn cãi nhau với Tống Ngọc Trạch vì câu nói này. Cô nhận ra số lần bọn họ cãi nhau hơi nhiều.

Tay cô vẫn được anh nắm chặt, bước từng bước đi lên. Bước hết bậc cầu thang, Triệu Hương Nông đứng sau Tống Ngọc Trạch, đợi anh mở cửa.

Cửa mở ra, Tống Ngọc Trạch nhường chỗ cho cô đi vào trước. Vừa cất bước cô đã không kìm được mà quay lại, hỏi anh: "Cô ta là ai?"

Là người đã lưu lại dấu răng trên cổ tay anh sao? Cuối cùng cô vẫn không thể hỏi câu hỏi này.

Tống Ngọc Trạch nhíu mày, từ vẻ mặt của anh cô có thể nhìn ra anh hoàn toàn không có ý định giải thích. Triệu Hương Nông gật đầu rồi bước vào nhà.

Vào nhà, tựa lưng lên tường, Triệu Hương Nông nhắm mắt lại, một tràng câu hỏi cứ thế tuôn ra: "Tống Ngọc Trạch, cô ta xinh không? Giọng cô ta hay không? Dáng cô ta có đẹp hơn em không? Cô ta có thích giặt đồ không? Cô ta tên là gì? Vì sao cô ta lại rời khỏi anh?"

Sau một tràng câu hỏi nhanh như chớp, cô lại khẽ hỏi: "Tống Ngọc Trạch, bây giờ trong lòng anh vẫn nhớ cô ta sao?"

Triệu Hương Nông từng nhìn thấy Tống Ngọc Trạch ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong đôi mắt giăng đầy nỗi nhớ. Anh càng nhìn bầu trời lâu cô càng cảm thấy sợ hãi.

Nước mắt làm hoen bờ mi, có ngón tay dịu dàng lau khô mắt cô. Giọng anh như đang than thở: "Cô ấy là em gái."

Triệu Hương Nông bất chợt mở mắt ra: "Em gái?"

Tống Ngọc Trạch cup mắt, giọng nói nhẹ tênh: "Cô gái ngồi trên xe anh là... là em gái."

Giây phút ấy, Triệu Hương Nông đang chìm trong niềm vui sướng mà không để ý đến giọng điệu Tống Ngọc Trạch vô cùng miễn cưỡng và ngập ngừng. Cô tựa đầu lên vai anh, bày tỏ sự xấu hổ của mình: "Em tệ quá phải không? Hừm, phải không, phải không? Tống Ngọc Trạch, anh phải biết rằng..."

Gần sáng, Tống Ngọc Trạch vát tay lên trán mình, nhận ra trán mình mướt mồ hôi thì lập tức mở mắt ra. Mấy phút sau, anh đẩy cái đầu đang gối lên ngực mình ra, khẽ khàng dịch người.

Bước xuống khỏi giường, Tống Ngọc Trạch mở cửa phòng ra, nhìn màn đêm tĩnh lặng.

Trong một căn nhà khác của anh có bốn bức thư. Bốn bức thư đó ghi lại tâm trạng vào từng giai đoạn khác nhau của một cô gái. Ngoài tuyệt vọng ra thì cũng chỉ có tuyệt vọng, là sự tuyệt vọng không thể nói bằng lời, chỉ có thể khắc họa dưới từng nét chữ.

Bốn bức thư đó không ngừng lưu lạc rồi mới đến tay anh sau bảy năm. Từng câu từng chữ xé toạc vết sẹo trong lòng anh một lần nữa.

Hỏi Tổng Ngọc Trạch lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Hương Nông là lúc nào, là trong trung tâm trượt băng như anh nói với cô ư? Đương nhiên không phải!

Sớm hơn trước đó, Tổng Ngọc Trạch đã gặp Triệu Hương Nông.

Mái tóc đen dài, khuôn mặt ngây ngô, quần áo nghiêm chỉnh. Lúc ấy, khó khăn lắm anh mới trốn khỏi đám vệ sĩ. Anh đang vội vàng đi gặp một người. Có điều, còn chưa đợi anh gặp được người kia thì đám vệ sĩ của anh đã xuất hiện rồi.

Trong bãi đỗ xe của trường học, anh hỏi cô gái đang đứng đợi tài xế của mình: "Tôi có thể đi nhờ xe cô một đoạn không? Ra khỏi bãi đỗ xe tôi sẽ xuống ngay."

Cô liếc anh một cái, lúc ấy anh đội chiếc mũ bóng chày được kéo xuống rất thấp.

"Không thể." Cô từ chối dứt khoát. Trên khuôn mặt xinh xắn viết đầy vẻ "Tôi không muốn gặp rắc rối vì hạng tiểu tốt như anh".

Sau đó xe cô nổ máy rời đi, anh cũng bị tóm lại. Ngày hôm đó, Tổng Ngọc Trạch không gặp được người mà anh muốn gặp. Vài ngày sau anh mới gặp được người ấy.

"Chu Nhuận, bạn cấp của em thật khó tiếp xúc." Lúc ấy, anh nói với cô như vậy.

"Tổng Ngọc Trạch, anh không được nói bạn em như vậy." Cô dọa dẫm anh.

Anh vuốt dấu răng trên cổ tay, sắc trời âm đạm khiến anh không buồn nhìn. Anh nhắm mắt lại, khẽ hỏi: "Nhuận à, bây giờ em đang nhìn chứ?"

Nếu như, lúc này cô ấy đang nhìn vậy thì chắc chắn cô ấy sẽ thất vọng. Hôm nay, anh đã để lộ quá nhiều sơ hở rồi. Nếu Triệu Hương Nông thông minh hơn một chút thì cô có thể nhìn ra, ví dụ như cái vị bác sĩ Lewis trước giờ chỉ khám bệnh cho những kẻ giàu có quyền thế.

Nghĩ đến chi tiết này, Tổng Ngọc Trạch bỗng thấy nực cười. Rõ ràng, trong lúc cấp bách, anh đã đọc địa chỉ bệnh viện ra, một nơi không hề đáng gì đến một người như anh, vậy mà anh lại coi mọi thứ là chuyện rất đời thường. Đến khi rời khỏi bệnh viện, anh mới cảm thấy hết sức hoang đường.

Lấy một điều thuốc, châm lửa. Nhất định là chiến tuyến đã kéo dài quá rồi, đến anh cũng bắt gặp nơi lỏng cảnh giác, đây là một tín hiệu vô cùng nguy hiểm.

Có lẽ, đến lúc này anh nên ra tay dứt khoát đánh nhanh thắng nhanh. Dù hiệu quả không như anh mong đợi, nhưng tay Tổng Ngọc Trạch bỗng xuất hiện ở phòng vệ sinh sẽ khiến Triệu Hương Nông phải nhớ anh ta rất lâu rất lâu. Đồng thời cô ta cũng phải nhớ rằng, mỗi người trên thế giới này đều phải chịu trách nhiệm vì hành vi của mình.

Hành vi càng sai trái bao nhiêu, cái giá phải trả càng nặng nề bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Người tình ánh trăng (01)

Dịch: Hé

Thứ bảy, ngày cuối cùng trong thời gian mà Triệu Hương Nông hẹn với Triệu Diên Đình. Cô cùng Tổng Ngọc Trạch đến trung tâm, hai người một trước một sau bước vào trung tâm. Trên đường đi, Triệu Hương Nông ngồi trên xe Tổng Ngọc Trạch, đón lấy những tia nắng mai. Cô đang thầm hân hoan trong lòng, hôm nay cô sẽ làm một chuyện vì Tổng Ngọc Trạch.

Người ở trung tâm không tỏ ra bất cứ sự hoài nghi nào khi thấy hai người cùng đến trung tâm. Họ không biết hai người đang sống cùng với nhau, không biết hai người ở cùng một nhà chung một chiếc giường, đêm đêm làm chuyện thân mật nhất giữa nam nữ với nhau. Cũng giống trước kia, ai làm việc của người ấy, thỉnh thoảng mới giao lưu với nhau vì công việc mình được giao.

Sau bữa trưa, Triệu Hương Nông ôm một đồng hồ đặc vào nhà kho. Vừa bước vào liền bắt gặp Tổng Ngọc Trạch và một nhân viên khác đi ra. Tổng Ngọc Trạch tỏ ra vô cùng tự nhiên nói: "Tôi giúp cô" rồi thân nhiên bê giúp cô đồng hồ đặc linh kinh trong tay cô.

"Cảm ơn." Triệu Hương Nông nói với vẻ mặt tự nhiên. Cô và Tổng Ngọc Trạch kẻ vai bước đi, không ai nói gì. Sau khi bỏ đồng hồ đặc về chỗ cũ,

Triệu Hương Nông vừa đứng thẳng dậy thì bị người Tống Ngọc Trạch chặn lại.

Được đồng đồ đặc linh kinh che chắn, Tống Ngọc Trạch thò tay vào trong áo Triệu Hương Nông, mục đích rất rõ ràng. Anh nắm lấy nơi mềm mại của cô, lần lượt nắn bóp hai bên, cuối cùng tập trung vào một bên. Anh nắm trọn lấy khối mềm mại vào lòng bàn tay, tùy tiện vắn vò thành hình dạng mà anh muốn.

“Anh điên rồi, chỗ này có người đấy.” Triệu Hương Nông thấp giọng cảnh cáo anh.

Lời cảnh cáo của cô không thu lại bất cứ hiệu quả nào, ngược lại anh còn mạnh tay hơn. Đôi tay muốn đẩy anh ra cũng biến thành hững hờ khoác lên vai anh theo con tê dại mà tay anh mang lại. Cô cũng chỉ có thể thầm cầu nguyện bọn họ không bị phát hiện.

Có người đi vào, hơn nữa từ tiếng nói chuyện và tiếng bước chân có thể phán đoán họ đang đi về phía bên này.

“Tống Ngọc Trạch.” Cô khẽ cầu xin.

Anh bóp mạnh một cái cuối cùng, khiến Triệu Hương Nông đau đến xuýt xoa, sau đó tay anh cuối cùng cũng bỏ ra.

Vừa cài lại móc áo lót, tiếng con gái lạnh lạnh đầy vẻ vui mừng vang lên “A Tống”, sau đó giọng nói ra vẻ yếu đuối: “A Tống, em đang tìm anh khắp nơi. A Tống à, anh nhất định phải giúp em một việc.”

Triệu Hương Nông lập tức ném cho Tống Ngọc Trạch một ánh mắt cảnh cáo.

Triệu Hương Nông hài lòng rời khỏi nhà kho, Tống Ngọc Trạch rất nghe lời cô. Mấy ngày nay cánh con gái trong trung tâm ai cũng ủ rũ mặt mày. Họ phát hiện chàng kỵ sĩ của bọn họ lúc nào cũng tìm đủ mọi cách để từ chối yêu cầu giúp đỡ của họ. Cứ như vậy, bọn họ đã mất đi cơ hội ở bên cạnh A Tống.

Chung Khoa vô thức đi chậm lại, chàng trai dựa lên tường, vừa hút thuốc vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời kia khiến ông thâm giật mình. Ông cảm thấy, ở cái nơi không người lúc hoàng hôn sắp ập xuống này, dáng vẻ của chàng thanh niên kia hoàn toàn khác với những gì cậu ta thể hiện lúc bình thường.

Lúc này, trên người Tống Ngọc Trạch như thể chia thành hai thái cực: Nhiệt đới và cực địa, một bên có ánh nắng chói chang một bên u ám tựa vực sâu.

Sợ mình hoa mắt nhìn nhầm, Chung Khoa gọi một tiếng thăm dò: “A Tống?”

Bàn tay đang kẹp điếu thuốc khựng lại giữa chừng, Tống Ngọc Trạch quay lại mỉm cười với Chung Khoa. Anh thả tay xuống, cùng lúc ấy tàn thuốc cũng vẽ một vòng đẹp đẽ trên không trung.

Ánh mắt sáng ngời của Tống Ngọc Trạch khiến Chung Khoa nghi ngờ đầu óc mình có vấn đề gì hay không? Bỗng nhiên ông muốn tìm ra một điều gì đó từ chàng trai trẻ này.

“Chú Chung.” Tống Ngọc Trạch lại gọi ông lần nữa: “Chú tìm cháu có việc gì ạ?”

Lúc này Chung Khoa mới nhớ ra mục đích đến nơi này của mình. Mấy phút trước Triệu Hương Nông vui mừng hơn hờ đến phòng làm việc tìm ông: “Chú Chung, chú nhất định phải giúp cháu một việc.”

Từ tin đào hôn nổi rần rần của người thừa kế nhà họ Triệu đến lúc nhìn thấy cô gái bốn mắt A Nông và chàng kỵ sĩ A Tống cùng nhau đến trung tâm, Chung Khoa biết rốt cuộc hai người này đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn theo bóng lưng của Tống Ngọc Trạch, ánh mắt của Chung Khoa dừng lại nơi Tống Ngọc Trạch vừa đứng. Rốt cuộc lúc ấy Tống Ngọc Trạch đang nhìn cái gì nhỉ?

Mang theo sự tò mò, Chung Khoa cũng dựa vào tường giống như tư thế ban nãy của Tống Ngọc Trạch. Sau đó ông ngẩng đầu lên, trước mắt là bầu trời rộng lớn. Ánh hoàng hôn sắp ghé đến khiến cho bầu trời tĩnh lặng giống như khuôn mặt của người chết.

Khuôn mặt của người chết? Ý nghĩ này không khỏi khiến Chung Khoa rùng mình. Ông cúi đầu xuống liền nhìn thấy mười mấy đầu lọc thuốc là bên cạnh đây, từ số lượng đầu thuốc là có thể đoán Tống Ngọc Trạch đã đứng ở đây rất lâu. Chung Khoa cố gắng nhớ lại lúc mình gặp Tống Ngọc Trạch lần đầu tiên.

Một chàng trai đẹp trai đến nỗi khiến người ta cảm thấy tự ti, vừa mới từ New Orleans đến Chicago, có một người bạn yêu trượt băng nhưng đã mất trong vụ tai nạn.

Chung Khoa còn nhớ khi đó mình còn tiện mồm hỏi Tống Ngọc Trạch một câu: “Có phải bạn của cậu từng tập luyện ở đây không?” Lúc ấy Tống Ngọc Trạch trả lời thế nào nhỉ? À, phải rồi, lúc ấy cậu ta trầm mặc một lúc rồi nhanh chóng lái sang chủ đề khác.

Trầm mặc? Hay là bạn của cậu ta từng tập luyện ở đây? Chung Khoa thâm giật mình, ông nhớ trong kho tài liệu có danh sách đội viên luyện tập ở đây.

Tống Ngọc Trạch đứng dưới sân khấu, trung tâm trượt băng lúc nào cũng đầy tiếng lười giầy lướt trên mặt băng lúc này không một bóng người. Ánh đèn xung quanh đều bị tắt hết, chỉ để lại ánh đèn chiếu xuống sân trượt băng hình tròn.

Bầu không khí vô cùng yên tĩnh.

“Triệu Hương Nông.” Tổng Ngọc Trạch buồn bực gọi một tiếng.

Đúng vậy, anh đang buồn bực, là kiểu buồn bực dễ dàng khiến anh bộc lộ cảm xúc của mình. Cảm giác buồn bực đó bùng lên trong lồng ngực anh từ lúc anh rời khỏi nhà kho, giống như cơn phản nộ.

Con phản nộ không thể nói thành lời kia xuất phát từ việc anh bỗng như bị ma nhập mà thò tay vào trong áo cô. Giây phút ấy, ngón tay anh chỉ khẽ chạm vào ngón tay cô, thế là ham muốn liền nổi lên. Sau đó, bản năng đã chiến thắng lý trí làm chuyện trái ngược với mong muốn của anh.

Khi tiếng “Triệu Hương Nông” đầy vẻ mất kiên nhẫn vọng lại trong không gian tĩnh lặng, tiếng “Triệu Hương Nông” mất kiên nhẫn lại vang lên lần thứ hai.

“Triệu Hương Nông, nếu em còn không xuất hiện thì anh đi khỏi đây đây.”

Vừa dứt lời, ánh đèn trên đầu tối hơn một chút, cuối cùng chỉ còn lại quãng sáng bàng bạc. Chùm sáng bạc bao trùm mặt sân băng, giống như ánh trăng rơi xuống mặt đất. Dần dần, có tiếng nhạc chậm rãi vang lên, xa xôi như tiếng nước chảy. Cùng với giai điệu chậm rãi xa xôi đó là tiếng “Soạt...”

Có bóng dáng màu trắng ngà tạo ra âm thanh ấy, bóng dáng ấy bay bỗng tựa cơn gió mùa thu khẽ thổi qua từng cơn sóng bạc trên mặt biển. Sau một thoáng dừng lại, đôi chân cô chuyển động theo giai điệu du dương, từ từ giang rộng đôi tay.

Gió thổi tà váy cô bay bay chạm vào ngón tay cô. Cô hướng lòng bàn tay lên trên như đang chờ đợi ánh trăng rót xuống lòng bàn tay mình. Lưỡi giày lướt trên mặt băng, lùi lại, tiến bước, xoay tròn, như là thơ ca, như là ảo mộng.

Khi giai điệu xa xôi đến khúc chuyển ngọt, ánh trăng cuối cùng cũng rơi xuống tay cô. Nhưng chỉ trong giây lát, còn chưa đợi cô nắm chặt lấy, chúng đã chảy xuống từ kẽ ngón tay cô.

Ngay tức khắc, bóng tối bao trùm xung quanh, bóng dáng màu trắng ngà lay động ở giữa mặt sân băng giống như chiếc lá đang run rẩy trong gió. Cho dù có kiên trì mạnh mẽ thế nào thì mùa đông vẫn đến, chiếc lá lìa khỏi cành, cô đơn chao liệng. Chiếc lá nhỏ bé ấy khiến người ta cảm thấy một giây sau nó sẽ bị vùi lấp trong cuồng phong bão táp, nhưng đúng lúc ấy nó lại xuất hiện trước mặt mọi người một lần nữa.

Khi giai điệu du dương lại vang lên, có một ánh trăng xuyên thủng chân trời. Như nghe thấy lời vẫy gọi, chiếc lá đang vật lộn trong cơn cuồng phong bỗng bày ra một tư thế uyển chuyển. Chỉ trong nháy mắt, chiếc lá lại phiêu diêu như cơn gió, tà váy bay bay như làn khói mỏng lơ lửng.

Chiếc lá nhỏ bé kia, cuối cùng cũng đợi được ánh trăng trong lòng.

Trong giai điệu bi thương, ánh đèn xung quanh vụt tắt, khiến khung cảnh như biến thành vùng hoang vu không người.

“Triệu Hương Nông.” Trong bóng tối, Tổng Ngọc Trạch lại nghe thấy tiếng mình gọi cái tên này. Có điều lần này không còn là giọng điệu mất kiên nhẫn nữa mà là hoảng hốt. Như thể nếu lúc này anh không gọi cô thì cô sẽ biến mất như ánh trăng cuối cùng nơi chân trời kia.

Ánh đèn từ từ sáng lên, lúc này Triệu Hương Nông đang đứng dưới ánh đèn ở giữa sân khấu, chậm rãi lên tiếng.

“Bắt đầu từ lúc em ngã trên sân khấu, em chưa từng chạm vào đôi giày này.”

“Thế nhưng Tổng Ngọc Trạch à, em sợ sang năm em không thể trượt nổi nữa, nên em muốn biểu diễn cho anh xem, vì đây là thứ mà Triệu Hương Nông yêu thích suốt đời. Tổng Ngọc Trạch, em rất tiếc, em không thể thực hiện động tác xoay ba vòng trước mặt anh. Dầu vậy, em vẫn rất vui mừng, vì người đang xem là anh.”

Tổng Ngọc Trạch đứng lặng ở dưới sân khấu. Triệu Hương Nông vừa tự cho mình là thông minh làm ra một chuyện rất đổi ngu ngốc. Trượt băng, niềm yêu thích trượt băng, động tác xoay ba vòng đều là những thứ thần thánh nhất trong tim Tổng Ngọc Trạch, không thể chạm vào, và đó là những thứ thuộc về một người khác.

Anh đứng im nhìn cô bước từng bước về phía mình. Cô đến trước mặt, cầm tay anh, giọng nói thoảng chút ngượng ngùng: “Tổng Ngọc Trạch, anh thấy vừa rồi em trượt có đẹp không?”

“Ừm!” Anh mỉm cười, đáp: “Nếu Tổng Ngọc Trạch là ban giám khảo thì anh ta nhất định sẽ cho Triệu Hương Nông số điểm tối đa.”

Niềm vui sướng từ từ lan tràn trên khuôn mặt cô: “Em vừa biểu diễn cho anh xem điệu “Người tình ánh trăng” mà em thích nhất. Tổng Ngọc Trạch, lần đầu tiên nghe thấy giai điệu ấy, em liền biết nó thuộc về mình.”

Một năm nữa lại đến, khi đối diện với mặt biển Đại Tây Dương phủ đầy ánh trăng, cuối cùng Tổng Ngọc Trạch mới hiểu ra vì sao Triệu Hương Nông lại nói “Người tình ánh trăng” thuộc về cô.

Chiếc motor lại băng qua khu thương mại sầm uất nhất Chicago, hàng chữ Bách hoá Triệu thị nằm ở nơi bất mắt nhất.

Trong mắt nhiều người, Bách hoá Triệu thị là một thương hiệu vàng. Tổ tiên của nhà họ Triệu đã gây dựng lên Bách hoá Triệu thị từ con số không. Thế mà, những người kẻ nhiều chuyện kia lại móc nối hành vi của cô và công ty nhà cô lại với nhau, với ý đồ chụp lên công ty nhà cô cái danh không có uy tín.

Áp mặt vào lưng Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông nhìn tấm biển hiệu của Triệu thị, nói: “Tống Ngọc Trạch, mai em phải quay về rồi.”

“Ừm.” Triệu Hương Nông nghe thấy Tống Ngọc Trạch hồ hững đáp một tiếng.

“Tống Ngọc Trạch, em nhớ em đã từng nói sẽ che chở cho anh nhỉ?”

“Ừm.”

“Em biết vì sao đêm đến anh hay lén trốn đi hút thuốc. Tống Ngọc Trạch anh không cần lo lắng đâu, trước kia em nói ba em rất đáng sợ là dọa anh thôi. Ba em tuyệt đối còn thương em hơn cả anh tưởng tượng. Em chỉ cần làm nũng với ba em, làm mấy việc lấy lòng ông ấy là có thể giải quyết được ông ấy luôn.”

Khi Triệu Hương Nông đang nói những lời này, xe của Tống Ngọc Trạch va vào chiếc xe khác. Ông anh bị va chạm xầm trở đầy mình, vóc dáng vạm vỡ.

Trong căn phòng chật chội lần thứ n vang lên giọng nói cao vút của cô gái: “Tống Ngọc Trạch! Hôm nay anh uống nhầm thuốc à?”

Đối với Triệu Hương Nông, việc Tống Ngọc Trạch đánh lộn với người ta là một trạng thái vô cùng bất bình thường. Hơn nữa! Còn là Tống Ngọc Trạch khiêu khích người ta trước nữa chứ. Lúc ở khu thương mại, ông anh hồ báo kia đã định rời đi sau khi được cô hết lời can ngăn, thế mà Tống Ngọc Trạch lại bước đến đâm người ta một phát đau điếng. Kết quả, hai bên không thể hoà giải lao vào đập nhau. Cả quãng đường về nhà, Tống Ngọc Trạch đều lâm vào sự trầm mặc.

Về đến nhà, Triệu Hương Nông lập tức lấy hộp sơ cứu giúp Tống Ngọc Trạch làm sạch vết thương. Ai ngờ, anh hoàn toàn không biết cảm kích, nhấc tay hất lọ thuốc sát trùng trong tay Triệu Hương Nông xuống đất.

“Tống Ngọc Trạch, hôm nay anh uống nhầm thuốc à?”

Tống Ngọc Trạch không buồn để tâm đến tiếng gầm của cô. Trong lúc tức giận, Triệu Hương Nông cúi xuống rút phích cắm máy tính ra. Cuối cùng, Tống Ngọc Trạch cũng chịu nhìn cô, nhưng về mặt vô cùng lạnh lùng.

Không biết vì sao nét mặt lạnh lùng của Tống Ngọc Trạch luôn khiến cô chùn bước, giọng cô trở nên lí nhí: “Có phải hôm nay em nói che chở cho anh làm anh tổn thương rồi không? Tống Ngọc Trạch, em không có ý đây, em muốn nói là em tin anh.”

Về lạnh lùng dần dần lên nhuộm vào đáy mắt anh. Cuối cùng, giọng cô mang theo sự khẩn cầu: “Tống Ngọc Trạch, anh đừng như vậy, anh như vậy khiến em sợ. Tống Ngọc Trạch, hay là...”

Buổi tối trước khi chia ly, Triệu Hương Nông cố gắng quan sát khuôn mặt có vẻ xa lạ kia. Dần dần, niềm hân hoan khê bùng lên, khiến trái tim cô đầy ắp sự ngọt ngào.

“Tống Ngọc Trạch, có phải anh đang không nhớ để em đi không?” Cô lại hứa hẹn: “Em chỉ về nhà xin sự tha thứ của mọi người, em vẫn...”

Câu “Em vẫn sẽ thường xuyên đến đây.” chưa kịp nói hết thì đã bị câu nói lạnh lùng “Triệu Hương Nông, lúc nào em cũng tự mình đa tình vậy à?” của Tống Ngọc Trạch chặn lại trong cổ họng.

Triệu Hương Nông nhanh chóng bỏ bộ đồ nữ tu vào túi xách, còn chưa đợi cô xách đi thì đã bị giăng mắt, cô cứ trơ mắt nhìn chiếc túi bị ném ra ngoài cửa sổ.

Cô được anh ôm lấy từ phía sau, giọng nói trầm khàn truyền đến từ sau lưng.

“Anh không nhìn nổi điệu bộ nói ngon nói ngọt của em với gã đàn ông khác, nên... nên anh liến ra tay.”

Đến giây phút này, Tống Ngọc Trạch cũng không thể phân biệt lời nào là thật, lời nào là giả nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Người tình ánh trăng (02)

Dịch: Hé

Sáng sớm, xe taxi đậu dưới nhà, tài xế ngồi đợi hơi sốt ruột mà ấn còi lần nữa. Khi nghe thấy tiếng còi xe vang lên, bàn tay không còn sức lực lại ngăn bàn tay đang luôn vào đùi non cô. Lúc này, cơ thể cô đang bị động dấn chặt lên tường, Tống Ngọc Trạch một tay ôm eo cô, một tay luôn vào trong

quần jean của cô.

Cô vừa ngăn anh lại, tay anh càng suông sã hơn. Ngón tay chạm vào khu vực tam giác của cô, chà sát qua một lớp vải mỏng manh, khiến đôi chân cô mềm nhũn.

“Tổng...” Giọng cô run rẩy. Cô phải quay về rồi, hôm nay là chủ nhật, nếu quay về sớm có lẽ cô còn có thể gặp được Triệu Diên Đình. Càng quán quít bên anh, cô càng muốn giải quyết mọi việc nhanh chóng. Sau đó, họ sẽ giống như cặp tình nhân bình thường khác, gặp gỡ, hẹn hò và ngủ cùng nhau.

Còn chưa đợi cô nói hết thì anh đã chặn môi cô bằng nụ hôn vô cùng mãnh liệt. Chiếc kính to dùng đeo trên mặt trượt xuống sống mũi vì động tác kịch liệt của hai người. Chiếc kính bị lấy đi mất, nụ hôn men theo khoé miệng cô đi xuống dưới.

Tài xế dưới nhà ấn còi mấy lần liên tiếp, Triệu Hương Nông đẩy cơ thể đang đè trên người cô ra, cầu xin: “Tổng... Tổng Ngọc Trạch, em.. em phải quay về rồi, thật sự phải quay về.”

Anh không để tâm, nụ hôn vẫn tiếp tục, khiến tài xế taxi lại bắt đầu nhấn còi, Triệu Hương Nông lại bắt đầu đẩy Tổng Ngọc Trạch.

Môi anh dừng lại trên xương quai xanh của cô, nhịp thở hỗn loạn, nói: “Để anh bảo anh ta đi rồi anh đưa em về, nhé?”

Cô vẫn tiếp tục đẩy anh.

Một giây sau ngón tay đang dùng trên nơi nhạy cảm của cô len vào lớp vải mỏng manh, chạm vào cô.

Chiếc xe taxi đã đi khỏi đó.

Chiếc kính to dùng rơi một bên, mặt cô dán lên tường, thừa nhận anh.

Cô áp tay lên tường, muốn tìm một chỗ để bầu vú, nhưng mỗi cú thúc vừa sâu vừa mạnh của anh khiến cánh tay cô chỉ có thể vô lực buông xuôi. Cuối cùng, cô duỗi tay ra sau níu chặt lấy bờ vai anh, tựa đầu lên bả vai anh, phối hợp theo tiết tấu của anh.

Khi mặt trời ló dạng, đôi chân bủn rủn của Triệu Hương Nông bước xuống từng bậc cầu thang. Tổng Ngọc Trạch đi ở phía sau cô, mấy bậc cuối cùng, Tổng Ngọc Trạch dứt khoát bế cô lên.

Đi hết bậc cầu thang anh liền thả cô xuống, hỏi lại một lần nữa: “Không để anh đưa em về thật à?”

Triệu Hương Nông lắc đầu. Ngập ngừng một lúc, cúi đầu nói: “Tổng Ngọc Trạch, em nghĩ chúng ta tạm thời không thể gặp nhau nữa. Trong khoảng thời gian này anh cũng đừng gọi điện cho em.”

Lời của cô không nhận được lời hồi đáp, cô ngẩng đầu lên vội vàng nói: “Vừa rồi em không có ý gì khác, em...”

Những lời tiếp theo không thể nói ra được, dường như nói kiểu gì cũng sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của Tổng Ngọc Trạch, dù cô hoàn toàn không có ý đó.

Trong ánh mắt lo lắng của cô, vẻ mặt lạnh nhạt của anh dần trở nên dịu dàng. Anh duỗi tay chạm vào mặt cô, nở nụ cười trấn an cô.

Triệu Hương Nông liền kiễ chân lên, dù như thế môi cô cũng chỉ có thể chạm tới cằm anh. Tựa như biết cô định làm gì, Tổng Ngọc Trạch hơi cúi mặt xuống.

Cô chạm vào môi anh như mong muốn rồi nói tạm biệt Tổng Ngọc Trạch.

Tổng Ngọc Trạch dựa vào cầu thang vẫy tay với cô. Ánh mặt trời mới ló dạng khiến khuôn mặt anh trở nên sáng láng. Triệu Hương Nông quay đầu, đi về phía xe taxi.

Lúc bùng nổ ra ngoài ban công, Cát Đồng nhìn thấy cánh cửa chiếc xe taxi đậu ngoài ngõ đóng lại. Trên cửa kính xe hiện ra một bên mặt của cô gái trẻ, tóc dài, đeo kính to sụ, trông rất ngốc nghếch. Nếu Cát Đồng đoán không nhầm thì cô gái ngốc nghếch này chính là người phụ nữ đầu tiên được qua đêm ở nhà Tổng Ngọc Trạch. Gần 9 giờ tối mấy bữa trước, Tổng Ngọc Trạch có đến nhà bà, nhờ bà đề ý phòng cậu ta nhiều hơn. Đưa ra yêu cầu đó cậu ta còn nói thêm một số chuyện, nào là trong nhà cậu ta có khách, người đó không quen khu vực này, cậu ta mong bà có thể thực hiện trách nhiệm của người chủ nhà trọ.

Sau đó Cát Đồng bắt đầu đề ý động tình nhà Tổng Ngọc Trạch, rồi bà phát hiện mấy ngày liền Tổng Ngọc Trạch và một cô gái bị mái tóc bù xù và chiếc kính to bịt che hết hai phần ba khuôn mặt ra ra vào vào.

Bây giờ, Cát Đồng đã nhìn thấy cảnh cô gái rời khỏi đây, Tổng Ngọc Trạch tận tình đưa tiễn, ít ra ngoài mặt thì là như vậy.

Khi chiếc xe biến mất nơi cuối con đường, Tổng Ngọc Trạch quay đầu lại. Từ góc độ của Cát Đồng có thể nhìn thấy rõ biểu cảm thay đổi nhanh chóng trên mặt của chàng khách trọ điển trai. Nụ cười trên gương mặt cậu ta lập tức vụt tắt, được thay thế bằng sự lạnh lùng như thể ngày tận thế cũng chỉ là chuyện nhỏ như cơm bữa.

Khi bước đến bậc thang thứ ba, anh chàng mặt lạnh kia hơi cau mày, giẫm lên bậc thang như đang thử sức bền của cây cầu thang. Sau vài cú giẫm chân,

đầu lông mày cậu ta lại nhú chặt lại.

Mấy phút sau, Tống Ngọc Trạch đứng trước cửa nhà bà. Cậu ta đưa cho bà 1000 đô với yêu cầu: Thay chiếc cầu thang khác, cái mới phải chắc chắn hơn một chút.

Di Thanh và Rice vẫn đứng trên bậc tam cấp màu trắng như trước. Di Thanh không hề trách cứ nửa lời mà chỉ vuốt tóc cô, dịu dàng nói: “Về là tốt rồi.”

Vì Tống Ngọc Trạch mà Triệu Hương Nông đã bỏ lỡ cơ hội gặp Triệu Diên Đình. Thay sang bộ quần áo khác, Triệu Hương Nông đến trước mặt mẹ mình.

Khuôn mặt Lý Nhu đầy vẻ mệt mỏi, vừa nãy Di Thanh nói với cô một tuần qua mẹ cô đi khắp nơi để dập tắt ngọn lửa. Tất nhiên, ngọn lửa này chính là do cô làm nhóm lên.

“Cảm ơn mẹ vì chuyện mấy ngày qua.” Triệu Hương Nông buông thõng hai tay.

Lý Nhu nhìn cô mà không nói gì. Dưới ánh mắt như máy quét của bà, Triệu Hương Nông vô thức túm lấy tà váy.

“Xin lỗi mẹ, con làm mẹ thất vọng rồi.” Cô lại cất lời.

“Triệu Hương Nông.” Lý Nhu gọi cô.

“Vâng thưa mẹ.” Triệu Hương Nông đáp lại. Lúc nhỏ mỗi lần cô chọc tức Lý Nhu, bà đều gọi cả tên lẫn họ cô. Về sau khi cô đã hiểu chuyện, cô không còn làm những chuyện khiến Lý Nhu tức giận nữa.

“Mẹ đang nghĩ.” Giọng điệu trống rỗng, không chút tình cảm vang lên: “Dù con không giống mẹ nhưng tính cách của con cũng giống mẹ phần nào. Có điều gần đây mẹ mới phát hiện tính cách con không giống mẹ chút nào mà giống ông ta hơn.”

Triệu Hương Nông biết, “ông ta” trong lời Lý Nhu là ai. Tâm tình cậu mà không được khiến lòng bà ngập tràn nỗi oán hận, vì sao bà hy sinh vì ông ta nhiều như vậy mà ông ta vẫn không yêu bà.

Lý Nhu đến gần Triệu Hương Nông, những chữ tiếp theo như muốn đâm thủng màng nhĩ cô: “Con đã không giống mẹ rồi, vì sao đến tính cách cũng không giống mẹ nốt. Tiểu Nông, đây mới là điều con khiến mẹ thất vọng nhất.”

Nỗi oán hận tích lũy theo năm tháng trở thành một căn bệnh.

“Mẹ à.” Triệu Hương Nông nhìn thẳng vào mắt Lý Nhu: “Con chẳng giống ai cả, con chỉ là chính con! Con không giống Lý Khả, không giống Triệu Diên Đình cũng chẳng giống Lý Nhu. Con là Triệu Hương Nông, mẹ à!”

Đây là lần đầu tiên Triệu Hương Nông nhắc đến cái tên “Lý Khả” trước mặt Lý Nhu một cách rõ ràng. Trong thoáng chốc, ánh mắt Lý Nhu như nhìn thấy ma.

Triệu Hương Nông duỗi tay ôm lấy mẹ mình.

“Mẹ à, xin mẹ công bằng với con một chút. Con cũng có thứ mà con muốn theo đuổi, con mong mẹ dù là lần đầu tiên dùng tấm lòng thấu hiểu cho điều mà con muốn, con cũng cảm kích lắm rồi. Dù mẹ không muốn thấu hiểu con cũng không sao, con chỉ mong lúc con nắm tay anh ấy đến trước mặt mẹ thì có thể nhận được lời chúc phúc của mẹ. Dù mẹ không chúc phúc cũng không sao, mẹ chỉ cần biết đó là người con thích là được. Mẹ ơi, mẹ sẽ làm như con mong muốn chứ?”

“Tiểu Nông, đừng quên là mới đây thôi con còn nói với mẹ rằng người con thích là Nguyên Tú.” Lý Nhu đáp lại cô bằng giọng điệu giễu cợt.

“Nếu như!” Triệu Hương Nông nhấn mạnh ngữ khí: “Nếu mẹ có thể làm như con mong muốn, con sẽ dùng cách của con giành lấy những lợi ích mà mẹ nên nhận được giống trước kia. Mẹ à, mẹ cũng biết rằng rất nhiều người đàn bà đang nhòm ngó cái danh “Bà Triệu” mà. Thực ra mẹ hiểu rõ hơn ai hết rằng mất đi sự ủng hộ của con mẹ sẽ nhanh chóng mất đi cái danh “Bà Triệu”.

“Con biết mẹ căn bản không để ý cái danh “Bà Triệu” sẽ khiến mẹ vinh quang nhường nào, điều mẹ để ý chính là thứ mà tôi không có được, người phụ nữ khác cũng đừng hòng có được.”

Sau khi nói những lời này, Triệu Hương Nông nhận được lời hồi đáp của Lý Nhu: “Triệu Hương Nông, cô điên rồi.”

Khẽ đóng cửa lại, Triệu Hương Nông bước đi trên hành lang yên ắng như trước kia. Cô biết, kể từ giây phút này cô sẽ không còn nhận được chút tình cảm nào từ mẹ cô nữa, dù chỉ là chút xíu lòng thương hại.

Triệu Hương Nông siết chặt bàn tay, không có cũng chẳng sao, cô còn Tống Ngọc Trạch. Cô muốn sinh một đàn con cùng Tống Ngọc Trạch. Cô muốn con của cô nhận được tình mẹ đông đầy mà cô hằng khát khao nhưng không sao có được, nhất định là như vậy!

Trong tuần này, Triệu Hương Nông cảm thấy mình như đang chạy xô. Tạm biệt Tống Ngọc Trạch đi gặp Lý Nhu, sau khi gặp Lý Nhu đến lượt Triệu Diên Đình, sau Triệu Diên Đình chính là Bách Nguyên Tú.

Triệu Hương Nông đã đứng đợi nắng ngoài trời một lúc lâu. Vị trí cô đứng thay đổi theo phạm vi hoạt động của chiếc gậy golf trong tay Triệu Diên Đình. Nếu thời tiết cho phép, Triệu Diên Đình sẽ cùng bạn bè ông đến câu lạc bộ golf vừa chơi vừa bàn chuyện.

Triệu Diên Đình ngó lơ trước sự xuất hiện của Triệu Hương Nông. Triệu Hương Nông biết cuộc đào hôn của cô không chỉ khiến Bách hóa Triệu thị chịu thiệt hại kinh tế to lớn mà còn khiến Triệu Diên Đình mất hết mặt mũi.

Khi quả bóng golf rơi xuống hồ nhân tạo, Triệu Diên Đình ngăn người nhặt bóng đi vớt bóng, cũng không có ý đòi bóng khác. Đứng ở dưới tán ô tránh nắng, ánh mắt Triệu Diên Đình dừng trên người Triệu Hương Nông.

Xách tà váy, dưới những ánh mắt kinh ngạc, thông tỏ hay cười trước nỗi đau người khác, Triệu Hương Nông bước từng bước về phía hồ nhân tạo. Khi cô định cúi gậy cao gót thì nghe thấy tiếng Triệu Diên Đình quát người nhặt bóng. Triệu Hương Nông dừng động tác cúi gậy, Triệu Diên Đình cũng ngừng quát nạt người nhặt bóng.

Ba cô đang gây khó dễ cho cô, đồng thời cũng muốn cô hiểu rằng: Không có ông, cô cũng chẳng bằng một đứa nhặt bóng.

Mang đôi gầy cao gót sáu phân, Triệu Hương Nông bước về phía hồ nhân tạo. Bình thường mực nước trong hồ nhân tạo chỉ cao đến đầu gối, muốn nhặt quả bóng kia cũng không phải chuyện khó. Có điều, dưới đáy hồ toàn là cát, đôi gầy cao gót khiến cô bước đi rất khó khăn. Cho dù cô có cẩn thận giữ thăng bằng, nhưng do cô muốn nhanh chóng lấy được quả bóng kia mà ngã nhào. Khi đầu chưa chìm trong nước, Triệu Hương Nông nghe thấy vài tiếng cười giòn giã, ẩn sau những tiếng cười đó là những ý nghĩ chẳng hay ho gì. Cô tin rằng ngày mai đáng về chạt vật này của cô sẽ lan truyền trong cả cái giới này. Có người thích cô đương nhiên cũng có người không thích cô.

Cuối cùng, Triệu Hương Nông giao quả bóng cho Triệu Diên Đình. Triệu Diên Đình nhận lấy quả bóng rồi bảo người nhặt bóng vớt quả bóng đi. Thay quả bóng mới, Triệu Diên Đình tiếp tục đánh golf với bạn bè, còn Triệu Hương Nông tiếp tục xách tà váy ướt sũng, dè dặt đứng sau ba mình.

Sau khi đánh một cú Birdie đẹp mắt, trên mặt Triệu Diên Đình mới xuất hiện ý cười, ánh mắt nhìn theo quả bóng lăn vào lỗ một cách duyên dáng, nụ cười trên mặt Triệu Diên Đình càng đậm hơn. Triệu Hương Nông thầm thở phào trong lòng. Cô bước lên phía trước, gọi một tiếng “Ba ơi”.

Tóc tai lẫn quần áo đều ẩm ướt, Triệu Hương Nông đi theo cấp dưới của Triệu Diên Đình đứng trước mặt ông.

Người cấp dưới khẽ khép cửa lại, trong phòng chỉ còn hai người là Triệu Hương Nông và Triệu Diên Đình, sắc mặt của Triệu Diên Đình u ám.

Triệu Hương Nông biết đã đến lúc ba mình nổi giận rồi. Cô siết chặt tay, ngẩng đầu đón lấy ánh mắt của Triệu Diên Đình.

Tầm mắt của Triệu Diên Đình nhìn chằm chằm vào một chỗ, dù không nhìn thấy cô cũng biết ba cô đang nhìn gì. Đó là dấu hôn mà Tống Ngọc Trạch để lại trên cổ cô lúc sáng nay. Chiếc khăn che dấu hôn đã rơi từ lúc nào không hay, vì mãi đoán sắc mặt của Triệu Diên Đình mà Triệu Hương Nông cũng quên mất chuyện này.

Như vậy cũng tốt, cô đỡ phải tốn nhiều nước bọt.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Người tình ánh trăng (03)

Dịch: Hề

“Tống Ngọc Trạch, ngửa...” Cô vừa cười khúc khích vừa trốn tránh nụ hôn của anh. Đáp lại cô là tiếng hít thở hỗn hển. “Tống Ngọc Trạch, nhẹ một chút, xin... anh nhẹ một chút...” Những lời phía sau cũng trở nên ngắt quãng.

Lúc tài xế xe taxi thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cô, cô cũng không để ý. Lúc ra khỏi nhà, di Thanh gọi cô lại, chỉ vào cổ cô rồi đưa cho cô một chiếc khăn lụa. Lúc ấy Triệu Hương Nông mới biết có chuyện gì xảy ra.

Đối diện với ánh mắt của Triệu Diên Đình, Triệu Hương Nông không hề che giấu, thậm chí cô còn đáp lại ánh mắt ấy bằng vẻ kiêu hãnh. Cô muốn để ba cô hiểu rằng, niềm kiêu hãnh của cô là do một người đàn ông trao cho cô.

“Triệu Hương Nông!” Vì phần nộ mà giọng nói kia giống như tiếng kim loại cọ sát khiến người ta không thể không bật tai lại.

“Vâng thưa ba.” Cô trả lời. Sợ Triệu Diên Đình đang trong cơn giận mà nghe không rõ lời cô, Triệu Hương Nông nói một cách chậm rãi: “Có lẽ ba cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì đúng chứ?”

Lần đầu tiên chứng kiến vẻ giận dữ đến bật cười của Triệu Diên Đình, Triệu Hương Nông vẫn tỏ ra hết sức kiêu hãnh: “Ba à, ba không cần lo lắng, anh ấy đối xử với con rất tốt. Con có thể cam đoan với ba, anh ấy sẽ không làm bất cứ chuyện gì tổn thương đến con.”

Khuôn mặt ngập tràn lửa giận vì lời nói của cô đã có chút vụn vẹo.

Triệu Hương Nông cắn răng, nói tiếp: “Ba à, con đã trưởng thành rồi, con cũng có năng lực phán đoán giống như ba. Ba, xin ba hãy tin tưởng con.”

Đáp lại lời của Triệu Hương Nông là sự trầm mặc kéo dài. Sau đó, vẻ giận dữ trên khuôn mặt Triệu Diên Đình được thay thế bằng sự bình tĩnh. Ông bình thân bảo cấp dưới hủy bữa cơm sau đây, rồi ông bảo tài xế đến đón mình. Khi làm những việc này từ đầu đến cuối Triệu Diên Đình không nhìn Triệu Hương Nông một cái nào.

“Ba à, trước khi đến đây con đã gọi điện cho chú Trình rồi.” Triệu Hương Nông gọi giật Triệu Diên Đình lại. Chú Trình mà cô nói chính là luật sư của nhà họ Triệu.

Quả nhiên, nghe thấy lời của Triệu Hương Nông, Triệu Diên Đình lập tức dừng bước.

“Con đã nhờ chú ấy tư vấn chuyện từ bỏ quyền thừa kế.” Triệu Hương Nông thấp giọng nói: “Gây ra chuyện này con cảm thấy mình không còn xứng với những thứ kia nữa.”

Sau sự trầm mặc đến rợn người, Triệu Diên Đình tức giận gằn từng chữ một: “Triệu! Hương! Nông!”

“Ba ơi, con xin lỗi, chuyện ra nông nỗi này con cũng không muốn. Con cũng biết tội của con rất lớn, nên con còn chuẩn bị một thứ.” Triệu Hương Nông vừa nói vừa lấy tập tài liệu trong túi ra. Tập tài liệu này cô đã chuẩn bị xong từ mấy ngày trước. Đó là tập tài liệu về chuyện cắt đứt quan hệ cha con mà cô nhờ một người có kinh nghiệm dùng danh nghĩa của Triệu Diên Đình soạn ra.

Cô kính cẩn giao tập tài liệu đó cho Triệu Diên Đình, sau đó rũ tay chờ đợi.

Triệu Hương Nông biết làm cách nào để khiến Triệu Diên Đình thỏa hiệp. Chuyện này nghe có vẻ vô cùng hợp tình hợp lý, cô con gái phạm sai lầm dùng hành động thực tế để gánh vác trách nhiệm. Còn thực tế đây lại là một kiểu uy hiếp mềm mỏng của cô đối với Triệu Diên Đình.

Ánh mắt của Triệu Diên Đình rời khỏi tập tài liệu.

Dù nỗi sợ đã khiến đôi chân cô mềm nhũn, cô vẫn nhắm mắt lại, đứng yên đón nhận cái bạt tai như trời giáng kia.

Cô biết, đây là cái mà cô nhất định phải nhận.

Không màng đến cái bạt tai nặng nề kia, Triệu Hương Nông vội vàng đứng dậy. Nhân lúc Triệu Diên Đình đang chìm trong nỗi ân hận khi đánh cô, Triệu Hương Nông nói với vẻ cầu xin: “Thưa ba, con xin lỗi ba. Con xin ba đừng tức giận, đó đều là lỗi của con.”

Ngập ngừng một lúc, giọng cô khề hơn: “Là con trêu chọc anh ấy trước, từ đầu đến cuối đều là như vậy. Thế nên... con không hy vọng vì con mà anh ấy phải chịu bất cứ tai bay vạ gió nào.”

Nói xong những lời này, Triệu Hương Nông ném được vị rí sắt trong khoang miệng. Cô không buồn lau máu rỉ trên khóe miệng, mở cửa phòng cho Triệu Diên Đình rồi lặng lẽ đi theo ông đến bãi đỗ xe của câu lạc bộ.

Vừa chạm tay vào chốt cửa xe, tài xế đã nhanh tay mở cửa xe cho Triệu Diên Đình, Triệu Hương Nông nghe thấy một tiếng lạnh lẽo: “Cút.”

Nghe thấy chữ đó, Triệu Hương Nông thầm thở phào. Cô biết mình đã thành công một nửa, vừa rồi Triệu Diên Đình đã ném tập tài liệu cô chuẩn bị vào thùng rác.

“Cảm ơn ba ạ.” Triệu Hương Nông buông tay đứng một bên.

Thấy chiếc xe Triệu Diên Đình biến mất ở khúc cua, Triệu Hương Nông nhũn chân, ngã ngổ trên nóc capo. Cô vuốt tóc che lại khóe miệng rướm máu, hít một hơi thật sâu. Cuối cùng, chỉ còn lại một trận chiến nữa, cũng là trận chiến mà cô không muốn đối mặt nhất.

Cầm điện thoại mà tìm Triệu Hương Nông trĩu nặng. Lần đầu Triệu Hương Nông không thể gọi cho Bách Nguyên Tú, lần thứ hai cũng như vậy, điện thoại của Bách Nguyên Tú luôn trong trạng thái không có người bắt máy.

Chiếc điện thoại trên bàn làm việc không ngừng đổ chuông, Bách Nguyên Tú ngồi im nhìn nó vang lên hết lần này đến lần khác. Sau một hồi inh ỏi, cuối cùng nó đã yên tĩnh trở lại.

Bách Nguyên Tú cũng thầm đoán được mục đích Triệu Hương Nông gọi điện cho anh ta, có lẽ anh ta nên làm như này: Ấn nút nhận điện thoại, đi đến chỗ hẹn, sau đó ngồi yên nghe cô giải bày. Cuối cùng bày tỏ những điều mà anh nói trước các nhà truyền thông rằng anh hiểu cô, nên sẽ tha thứ cho cô đồng thời đợi chờ cô.

Đúng vậy, tha thứ cho cô rồi đợi chờ cô! Có điều anh cần nói những điều này vào thời gian thích hợp nhất, mà thời gian thích hợp nhất đương nhiên không phải vào lúc này.

Nếu hỏi Bách Nguyên Tú khoảnh khắc hoảng loạn nhất trong hai mươi tám năm qua là lúc nào thì đó chính là lúc Triệu Diên Đình một mình xuất hiện nơi cuối thảm đỏ. Còn chưa đợi Triệu Diên Đình nói lời nào, Bách Nguyên Tú đã biết xảy ra chuyện gì. Sau đó, anh lập tức lựa chọn tha thứ cho cô: Tiểu Nông chỉ bùng một tiết học thôi.

Trong thâm tâm Bách Nguyên Tú hiểu rõ, Triệu Hương Nông bùng học nhất định là có nguyên nhân nào đó, hoặc là một người hoặc cũng có thể là một chuyện nào đó. Bây giờ, anh ta nhất định phải tìm ra nguyên nhân này, đồng thời loại bỏ nó.

Vì vậy, bây giờ vẫn chưa phải là lúc gặp Triệu Hương Nông.

Triệu Hương Nông trực tiếp lái xe đến nhà họ Bách. Bảo vệ nhà họ Bách lập tức ngăn lại: Nơi này không hoan nghênh cô. Cô quay đầu lái xe đến căn hộ mà Bách Nguyên Tú ở, nhận được tin ngài Bách đạo này không ở đó. Phòng thư ký của Bách Nguyên Tú nói với Triệu Hương Nông rằng Bách Nguyên Tú đã đi công tác. Còn bạn bè của Bách Nguyên Tú không ai muốn nghe điện thoại của cô.

Lê cơ thể mệt mỏi về nhà, Triệu Hương Nông chỉ nhìn thấy một mình Rice đứng trên bậc tam cấp mà không nhìn thấy di Thanh. Rice giao bức thư mà di Thanh để lại cho cô.

Về đến phòng, nước mắt rơi tí tách xuống lá thư. Hôm nay cô vừa ra khỏi nhà, di Thanh đã bị quân gia gọi đến, rồi bà nhận được khoản tiền nghỉ hưu. Nam chủ nhân của nhà họ Triệu hy vọng bà cầm số tiền lương hưu này về quê an hưởng tuổi già.

“Tiểu Nông à, con đừng buồn, di Thanh không đi đâu cả, di Thanh chỉ trốn đi rồi đợi Tiểu Nông đón đi về nhà.” Di Thanh viết trong bức thư, phía dưới còn viết địa chỉ nơi bà sống và một cái mặt cười hài hước.

Nhìn cái mặt cười trên giấy, Triệu Hương Nông không ngừng gật đầu. Cô sẽ đón di Thanh về nhà, cô tự nhiên có cách đón di Thanh về nhà.

Ngày hôm sau, Triệu Diên Đình bay đi Pháp. Ông không hỏi cô thích quà gì trước khi đi công tác như trước kia nữa, cũng không cho cô tiễn ông lên xe. Từ lúc rời khỏi câu lạc bộ golf ông chỉ nói với cô một câu duy nhất: “Triệu Hương Nông, trước khi ba còn chưa nghĩ rõ ràng thì đừng có hành động thiếu suy nghĩ. Con nên biết rằng khiến một người biến mất không rõ tăm hơi là một chuyện quá đối dễ dàng với ba.”

“Con biết rồi thưa ba.” Triệu Hương Nông kính cẩn trả lời.

Đúng như dự đoán của cô, dáng vẻ chật vật của cô ở câu lạc bộ golf đã bị tung lên các trang mạng xã hội, đương nhiên cũng có cả nửa khuôn mặt bị đánh sưng vù của cô. Dù đôi mắt đã được xử lý, nhưng từ những dòng mô tả cận kề của người đăng ảnh rất nhiều người biết đó là cô, mà tung ra vô số những tin đồn xấu xa đến cực điểm xung quanh tin đào hôn của cô.

Tin đồn cũng lan truyền đến tai bọn trẻ. Khi Triệu Hương Nông đến tổ chức từ thiện dạy học cho bọn trẻ, chúng hỏi cô rằng: Cô thật sự vì kích thích mới làm chuyện như vậy sao? Sao cô có thể làm chuyện như vậy trước mặt Chúa cơ chứ?

Bọn trẻ dùng cách trực tiếp nhất để bày tỏ sự thất vọng của chúng, chúng đồng loạt rời khỏi lớp của cô.

Phản ứng của bọn trẻ vẫn còn nhẹ, tồi tệ hơn là những kẻ vì chuyện đào hôn của cô mà bắt đầu suy đoán ác ý cuộc sống cá nhân của cô. Triệu Hương Nông lựa chọn im lặng trước những lời chất vấn kia. Cô học ngành xử lý khủng hoảng nên cô biết rõ hơn ai hết có những lúc im lặng là cách xử lý tốt nhất trước những tin đồn vô căn cứ kia.

Lúc này, điều cô cần làm chính là yên lặng chờ đợi một tin hot mới xảy ra, rồi ánh mắt của người ta sẽ tập trung vào sự kiện và nhân vật mới.

Chu Nhan nở nụ cười tươi rói chào hỏi bà chủ nhà dễ gần, cô ta biết ấn tượng về cô của bà chủ nhà không tệ chút nào.

“Đến tìm Tống Ngọc Trạch à?” Bà chủ nhà tiện mồm hỏi cô ta.

Gật đầu, cười ngọt ngào, nói to: “Vâng ạ.”

Đi về phía phòng Tống Ngọc Trạch, lúc bước lên bậc thang thứ ba Chu Nhan phát hiện Tống Ngọc Trạch đã thay cầu thang rồi. Sờ vào tay vịn cầu thang, chân giẫm mạnh lên cầu thang, rất chắc chắn. Điều này khiến cõi lòng Chu Nhan nở hoa, mười mấy ngày trước cô ta còn nhõng nhẽo với Tống Ngọc Trạch:

“Anh, thay cầu thang khác đi nhé? Lúc nào em cũng cảm thấy có thể rơi từ trên xuống luôn được ý.” Tống Ngọc Trạch không tỏ rõ thay hay không thay cầu thang mà chỉ nói một câu: “Một thời gian nữa chúng ta sẽ rời khỏi đây rồi.”

Từ cái cầu thang liên tưởng đến hai chữ “chúng ta” mà Tống Ngọc Trạch nói, Chu Nhan vô cùng vui vẻ.

Từ lúc anh mang cô ta khỏi chỗ kia, cô ta và anh đã biến thành “chúng ta” rồi. Lúc ấy, anh tìm thấy cô ta rồi ôm chặt cô ta vào lòng, không ngừng hứa hẹn: “Từ nay về sau anh sẽ không để những tên kia ức hiếp em nữa.”

Ngày hôm đó, nước mắt cô ta thấm ướt áo anh.

Anh đưa cô đến Chicago, anh gọi cô ta là “A Nhan”. Anh dùng tiền anh kiếm được nộp học phí cho cô ta, cô ta và anh đã biến thành “chúng ta”.

Lấy chìa khóa mở cửa phòng, đặt túi xuống, đứng trước giường rồi nghỉ ngơi. Chu Nhan tung người nằm dài trên giường, ngửi mùi hương thuộc về Tống Ngọc Trạch rồi nhắm mắt lại.

Máy tính đã thay, gối cũng thay mới, một số đồ đạc nhỏ trong nhà cũng thay. Ngón tay lướt trên giấy dán tường đến tủ đồ. Đứng trước tủ đồ mấy giây,

Chu Nhan mở cánh cửa tủ ra. Quả nhiên, cô ta nhìn thấy những món đồ mà cô ta phỏng đoán trong đầu. Cặp gối đôi, cốc đôi, bàn chải đánh răng đôi nằm tro tro ở đó. Chu Nhan làm mặt quỷ với mấy món đồ đó. Từ trong chiếc gương gần đó, cô ta nhìn thấy vẻ mặt sung sướng của mình: Người phụ nữ kia...

Người phụ nữ tên Triệu Hương Nông kia nhất định không thể ngờ được là, những món đồ tượng trưng cho sự thân mật và tình yêu mà cô ta dày công lựa chọn này, khi cô ta vừa đi khỏi liền bị người mình yêu đóng gói rồi vứt một xó.

Nhưng, tất nhiên như vậy vẫn chưa là gì, Chu Nhan còn muốn trái tim mình sung sướng hơn nữa.

Mở máy tính lên, dù những bức ảnh kia cô ta đã xem rất nhiều lần nhưng cô ta vẫn không ngại xem lại vài lần nữa. Ánh mắt lướt trên những dòng chữ: Một cô thiên kim tiểu thư cũng có những khoảnh khắc chật vật của mình, như rơi xuống hồ, như ngã một cách khó coi, như...

Ánh mắt của Chu Nhan dừng lại trên tấm hình cuối cùng, chạm tay lên khuôn mặt của người phụ nữ trong tấm hình. Đúng là đáng thương, mặt bị đánh sưng cả lên rồi. Xem ra Triệu Diên Đình xuống tay không hề nhẹ.

“Triệu Hương Nông, lúc ăn đánh chắc đau lắm nhỉ?” Chu Nhan lẩm bẩm một mình.

Phụ nữ yêu vào rất dễ làm chuyện ngu xuẩn. Nhanh thôi, Triệu Hương Nông sẽ biết, cái bạt tai mà cô ta chịu khi tranh thủ cơ hội được ở bên người mình yêu kia sau cùng sẽ trở nên đau thấu tim gan.

Nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang Chu Nhan vội tắt trang web, rút sách từ trong cặp ra. Cửa phòng được mở ra, cô ta quay đầu lại cười ngọt với người bước vào, gọi một tiếng giòn tan: “Anh!”

Bóng dáng cao gầy hơi khựng lại khi nhìn thấy cô ta. Chu Nhan đứng dậy, bước từng bước về phía anh. Ngẩng mặt lên, ngoan ngoãn giao chìa khóa vào tay anh, gơ tay lên thề thốt: “Đây đúng là lần cuối cùng, em thề!”

Heo Nhan và Tổng khốn nạn lên sàn cùng nhau ngược....

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Người tình ánh trăng (04)

Dịch: Hế

Đa phần những lúc Tống Ngọc Trạch không nói gì đều là lúc anh đang không vui. Nếu lúc anh không nói một tiếng nào mà nhìn bạn thì có nghĩa là tâm trạng anh đang ngày càng xấu đi.

Ngoan ngoãn giao chìa khóa vào tay Tống Ngọc Trạch. Chu Nhan có rất nhiều cách để lấy được chìa khóa nhà Tống Ngọc Trạch, khiến Tống Ngọc Trạch không thể nổi giận với cô ta được.

Anh nhận lấy chìa khóa, định cảnh cáo cô ta thì Chu Nhan lại cướp lời trước: “Anh, ngày mai em lại phải đến chỗ kia rồi, anh cũng biết em sợ nhất là cảm giác đó mà.”

Quả nhiên, khuôn mặt đang đang lại kia nhanh chóng dịu lại. Anh đưa tay vuốt tóc cô ta, nói: “Tối nay muốn ăn gì, anh nấu cho em.”

Hoàng hôn buông xuống, tiếng xe motor rền vang vẫn còn văng vẳng nơi cuối phố thì chiếc xe đã đi đến đầu phố. Chu Nhan gơ tay lên, hát vang bài ca có thể khoe cá tính hòa cùng tiếng động cơ xe.

Chuyện Chu Nhan thích nhất là ngồi xe Tống Ngọc Trạch, thứ hai là ăn cơm Tống Ngọc Trạch nấu, thứ ba là đi dạo siêu thị với Tống Ngọc Trạch. Cô ta có cái đầu nhỏ, chiếc răng nanh nhỏ, cộng thêm khuôn mặt trẻ con nên nhiều người nghĩ cô ta là học sinh cấp ba. Khi cô ta ngồi sau xe Tống Ngọc Trạch, nhiều người cho rằng cô ta và Tống Ngọc Trạch là anh em.

Chỉ tay vào bột cà ri, Tống Ngọc Trạch liền lấy bột cà ri. Chỉ tay vào hộp bánh bích quy, Tống Ngọc Trạch liền lấy bánh bích quy. Chỉ tay về phía...

Chu Nhan miễn nguyện nhìn tay mình đang chỉ vào thứ đồ khiến người ta phải đỏ mặt. Mấy cô gái xung quanh không khỏi ngưỡng mộ nhìn anh chàng soái ca bỏ món đồ mà cánh phụ nữ dùng một lần một tháng vào trong giỏ hàng.

Chu Nhan vui vẻ nhìn khuôn mặt hơi đỏ của Tống Ngọc Trạch. Cô ta muốn để anh biết rằng cô ta đã là một người phụ nữ chân chính. Cô ta tự nhiên có nhiều cách để anh biết điều đó.

Đèn được bật sáng, Chu Nhan gõ dao nĩa vào chiếc đĩa để biểu đạt cô ta đã đói rồi. Tống Ngọc Trạch đang làm com cà ri cho cô ta, bởi vì A Nhan thích ăn com cà ri nhất.

Chén sạch đĩa com cà ri thơm ngon vào bụng, Chu Nhan cười ranh mãnh: “Anh, em có thể chơi game một lúc không?”

Tống Ngọc Trạch không đáp lời, trên mặt anh viết đầy dòng chữ: Không được, bây giờ đã muộn rồi, em nên về trường rồi.

Chu Nhan lập tức xì mặt, cúi đầu sụp vai chậm chạp đi lấy cặp sách. Cô ta nhìn Tống Ngọc Trạch một cái rồi khẽ nói: “VẬY em về đây, không cần tiễn em, em gọi xe là được rồi.”

Nói xong cô ta lại chậm chạp bước về phía cửa phòng. Vừa chạm tay vào cửa, phía sau vang lên giọng nói cô muốn nghe đúng như dự liệu.

“ĐỪNG có chơi lâu quá.”

Khó khăn lắm mới đến đây một chuyến, đương nhiên Chu Nhan không muốn đi khỏi đây nhanh như vậy. Lần nào cô ta cũng có cách ở lại đây đến muộn mới về.

Game hoàn toàn không hấp dẫn Chu Nhan, người hấp dẫn Chu Nhan chính là người đàn ông đang ở bên ngoài nhà. Không cần đoán cũng biết nhất định lúc này người đàn ông kia đang trốn bên ngoài hút thuốc. Chu Nhan rón rén đi tới trước cửa sổ.

Quả nhiên, Tống Ngọc Trạch đang hút thuốc, vừa hút thuốc vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời giống như nhiều lần trước đây. Nếu hỏi Chu Nhan ghét điều gì nhất, vậy thì câu trả lời của Chu Nhan chính là như này, thứ nhất là ghét dáng vẻ Tống Ngọc Trạch ngẩn ngơ nhìn bầu trời, thứ hai vẫn là dáng vẻ Tống Ngọc Trạch ngẩn ngơ nhìn bầu trời, thứ ba... thứ ba cũng như vậy.

Mỗi khi Tống Ngọc Trạch trầm mặc nhìn bầu trời đến ngẩn người, Chu Nhan liền biết Tống Ngọc Trạch lại nhớ chị ta rồi.

“Chị ta” mà Tống Ngọc Trạch nhớ nhưng cùng họ với cô ta. Chị ta là Chu Nhuận, là chị gái của cô ta. Từ lúc Chu Nhan một tuổi đến mười bốn tuổi, Chu Nhuận chính là chị gái của cô, người chị tốt nhất trên đời. Còn từ lúc mười bốn tuổi về sau, từ người chị tốt nhất trên đời Chu Nhuận đã biến thành tình địch của cô ta.

Có điều, cô không thể ghét chị gái của cô ta. Không chỉ không được ghét mà cô ta còn phải yêu quý chị gái mình. Bởi cô ta hiểu rõ hơn ai hết, những tình cảm kia là mối ràng buộc gắn kết cô ta với Tống Ngọc Trạch lại với nhau. Sự nuông chiều mà Tống Ngọc Trạch dành cho cô ta xuất phát từ việc cô ta có người chị gái tên là Chu Nhuận.

Lúc Tống Ngọc Trạch ném đầu lọc thuốc đi, Chu Nhan lặng lẽ quay về trước máy tính. Lúc Tống Ngọc Trạch mở cửa phòng, cô ta đã dán mặt lên màn hình máy tính.

Sau khi vào phòng, Tống Ngọc Trạch đi đi lại lại trong phòng. Một lúc sau, Chu Nhan nghe thấy Tống Ngọc Trạch đột ngột lên tiếng.

“A Nhan, anh sắp rời khỏi Chicago rồi.”

Một hồi sau, Chu Nhan tắt máy tính, quay đầu nhìn về phía Tống Ngọc Trạch. Sau đó...

Tống Ngọc Trạch né tránh ánh mắt cô ta. Chu Nhan ý thức được một điều khiến cô ta không khỏi liên tưởng đến những tờ báo bị vo tròn ném trong thùng rác. Trong báo có nhắc đến Triệu Hương Nông, nhân vật gần đây vì đánh mất uy tín mà biến thành kẻ không được chào đón nhất Chicago. Sau đó, trái tim Chu Nhan đập thành thịch.

“Anh, lời anh vừa nói là thật sao? Vì sao chứ?” Chu Nhan khiến giọng điệu của mình nghe có vẻ không thể tin được: “Lẽ nào anh đã quên chuyện chúng ta phải làm khi đến đây rồi sao? Triệu Hương Nông...”

Cụp mắt xuống, Chu Nhan tỏ ra đau buồn: “Bài học mà Triệu Hương Nông nhận được lúc này còn lâu mới bằng một phần nghìn nỗi đau mà chị em gánh chịu. Hơn nữa, chúng ta vẫn chưa nghe thấy những tin tức kia. Em muốn tận mắt nhìn thấy cô ta bị người người xa lánh, thất bại thảm hại, sau đó... biến thành một Chu Nhuận khác.”

Tống Ngọc Trạch đến bên cạnh cô ta, đặt tay lên đỉnh đầu cô ta, nói: “Những chuyện kia, anh sẽ cho em nhìn thấy.”

“VẬY...” Giọng Chu Nhan rất bé: “Anh, lúc nào em mới có thể nhìn thấy cô ta biến thành Chu Nhuận khác?”

Tống Ngọc Trạch buông thõng tay, không nói một lời nào. Chu Nhan thăm hoảng hốt trong lòng, một số ý nghĩ đang nổi lên trong lòng cô ta.

“Anh, có phải anh...”

“A Nhan, bây giờ đã muộn lắm rồi, anh đưa em về nhé?”

Chu Nhan đứng dậy, to tiếng: “CÓ PHẢI anh đã nảy sinh lòng thương hại với cô ta không? Hay là...”

Lời cô ta bị một giọng nói to hơn cắt ngang: “Chu Nhan, đừng ăn nói vớ vẩn.”

Chu Nhan cúi đầu.

“Anh không thương hại cô ta.” Giọng anh lạnh lùng, không xúc cảm: “Càng không có chuyện anh có tình cảm với cô ta như em tưởng tượng. Tình cảm của Tống Ngọc Trạch này đều dành cho cô gái tên là Chu Nhuận rồi. Chỉ là anh không muốn ở lại thành phố này nữa mà thôi.”

“Chu Nhan, mười lăm ngày sau mọi chuyện sẽ kết thúc. Lúc đó chúng ta sẽ rời khỏi Chicago quay về New Orleans. Sau này chúng ta sẽ không quay lại đây nữa.”

Tiếng động cơ xe vang lên trong đêm khuya. Nếu chú tâm lắng nghe có thể nghe thấy cuộc đối thoại của cặp nam nữ lẫn trong tiếng động cơ xe.

“Anh, vừa nãy anh nói chúng ta đây, đó có phải chỉ anh và em không?”

“Ừm.”

“Vì thế, mười lăm ngày sau, Tống Ngọc Trạch và Chu Nhan sẽ rời khỏi Chicago về New Orleans?”

“Ừm.”

“Sau đó, chúng ta sẽ mãi mãi sống ở New Orleans không về Chicago nữa?”

“Ừm.”

“Vậy chúng ta sẽ ở căn nhà mẹ anh để lại cho anh sao?”

“Ừm.”

“Vậy, anh vẫn sẽ kiếm tiền nuôi em học xong đại học chứ?”

“Ừm.”

“Anh, em thích New Orleans, thích lắm luôn. Vì ở New Orleans có bia, có com và đậu tương, còn có bài nhạc đồng quê cũ rích.”

Tiếng phanh gấp vang lên, đột ngột, vội vã, chói tai!

Phút chốc Chu Nhan gần như sắp bắn khỏi xe vì cú phanh gấp của Tống Ngọc Trạch. Trong lúc hốt hoảng, cô ta ôm chặt lấy eo anh.

Xe của họ dừng trước đèn đỏ, qua gương xe, Chu Nhan nhìn thấy sắc mặt Tống Ngọc Trạch có chút trắng bệch.

Ngày thứ bốn Triệu Hương Nông về nhà, cô vẫn không thể liên lạc được với Bách Nguyên Tú. Ngày thứ năm, Triệu Hương Nông nhìn thấy Bách Nguyên Tú trên ti vi. Anh xuất hiện ở Hawaii với thần thái thoải mái. Khi phóng viên phỏng vấn anh những vấn đề xoay quanh cuộc đào hôn, anh ta không trốn tránh.

“Chúng tôi chỉ hoãn lễ cưới lại mà thôi.” Anh ta trả lời một cách hời hợt. Trên ngón vô danh của anh ta vẫn đeo chiếc nhẫn đính hôn của hai người như cũ.

Giây phút này Triệu Hương Nông cảm kích Bách Nguyên Tú. Chính bởi vì lời thanh minh ban đầu của anh ta đã có tác dụng hòa hoãn sự việc. Một số nhà đầu tư vì lời thanh minh của Bách Nguyên Tú mà tỏ thái độ sẵn lòng chờ đợi. Triệu Hương Nông biết, một khi những nhà đầu tư kia đồng loạt rút vốn thì Bách hóa Triệu thị sẽ đối mặt với sự thiếu hụt nguồn vốn trầm trọng.

Trong năm ngày này, Triệu Diên Đình đang công tác ở nước ngoài không hề gọi điện hỏi han cô giống như trước kia nữa. Ông không gọi điện cho cô, mà Triệu Hương Nông gọi điện thì ông không bắt máy. Lần này, cô thật sự đã chọc giận ba mình rồi. Cuộc đào hôn của cô khiến đội ngũ cố vấn cùng với bộ phận PR của công ty đau đầu.

Còn Lý Nhu, dường như bà đã tìm được cái cớ đường hoàng để xa lánh cô. Trong năm ngày này, hai người không hề tiếp xúc với nhau. Ánh mắt lạnh nhạt của bà khiến Triệu Hương Nông không dám thốt lên tiếng “Mẹ”.

Mỗi tối trước khi đi ngủ, Triệu Hương Nông đều mặc niệm trước gương: Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua thôi, cũng sẽ qua thôi.

Đúng thế, rồi cũng sẽ qua thôi. Mười lăm ngày? Một tháng? Hai tháng? Và sau đó cô có thể ở bên Tống Ngọc Trạch rồi, bọn họ sẽ có được niềm vui thật lâu thật lâu, niềm vui đó nhất định là hạnh phúc.

Ngày thứ sáu, khi Triệu Hương Nông tham dự một hoạt động công ích thì nhận được một tờ giấy từ Tống Ngọc Trạch.

Trong đêm trắng, khi trời sắp sang nửa đêm, Triệu Hương Nông mặc chiếc áo khoác to đùng. Cô đội chiếc mũ áo lên đầu giống như lúc trước, nhét tay trong túi, cúi đầu đi về một hướng. Bây giờ, Triệu Hương Nông sắp đi gặp Tống Ngọc Trạch.

“Anh muốn gặp em.” Đây là điều mà Tống Ngọc Trạch viết trong tờ giấy mà anh nhét vào tay cô lúc chiều. Chỉ một câu ngắn ngủi cũng đã trở thành sự ngọt ngào nhất cả buổi chiều của cô.

Tên khốn Tống Ngọc Trạch này, chẳng phải đã bảo anh không cần làm gì hết sao? Anh không biết làm như này không chỉ khiến cô mang tội “đào hôn” mà còn mang thêm tội danh “cặp bồ”.

Thế nhưng cô vẫn đến, vì cô cũng nhớ anh, muốn nép vào lòng anh giải bày nỗi uất ức.

Công viên lúc đêm khuya thanh vắng không một bóng người. Có ánh trăng bàng bạc cùng ánh đèn vàng hắt xuống đất. Triệu Hương Nông đứng giữa công viên, cô không tìm thấy Tống Ngọc Trạch.

Cô khẽ gọi vài tiếng “Tống Ngọc Trạch”, sau đó có một cánh tay thò ra từ phía sau giá bóng rổ túm lấy tay cô.

Độ ấm quen thuộc nơi lòng bàn tay khiến Triệu Hương Nông cong miệng, không khỏi muốn bật cười. Cô cúi đầu, mặc anh kéo cô.

Một chiếc xe màu đen đậu trong góc khuất của công viên, Tống Ngọc Trạch mở cửa xe ra.

Triệu Hương Nông vừa ngồi vào xe, cơ thể và bờ môi của Tống Ngọc Trạch lập tức ghé đến, bao trùm lấy cô.

Sau nụ hôn nồng nàn, khoang xe vô cùng yên ắng. Chiếc áo khoác rộng thùng thình của cô đã bị kéo xuống, quây quanh eo cô. Cô ngồi trên đùi anh, hơi thở của anh vẫn vương trước ngực cô, nóng rực, dày đặc, như thể chỉ nháy mắt sẽ thâm thấu vào lỗ chân lông cô.

Điều chỉnh lại hơi thở, đôi tay quăn lấy eo cô, cô ngồi trên đùi anh. Sau đó...

“Chẳng phải đã bảo anh khoảng thời gian này đừng làm chuyện gì sao? Mới có mấy ngày...” Cô hờn mát, giọng nói đầy tràn niềm hạnh phúc.

Đáp lại lời cô lại là...

Móc áo lót bị cởi ra, hai khối tuyết trắng thoát khỏi trời buộc, bật ra ngoài, khẽ run rẩy theo nhịp thở của cô.

Cô cúi đầu xuống.

Tơ mắt nhìn cặp thô trắng nháy ra trước mắt anh, như đồi núi đang vươn cao trập trùng, cũng giống như đang chờ đợi.

Chỉ cần anh ghé mặt đến...

Là có thể, ngậm nó vào miệng.

Hé: Trên đầu chữ sắc có con dao, có con dao sao vẫn lao đầu vào làm chi □□

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Người tình ánh trăng (05)

Dịch: Hé

Anh và cô đều không không thể bình tĩnh, tay anh vẫn khoắc trên eo cô, tay cô quăn anh vai anh, hai người giữ nguyên tư thế này. Xảy ra tình huống này là vì câu nói “Tống Ngọc Trạch, bây giờ không được, em...” của Triệu Hương Nông.

Cô kẻ sát tai Tống Ngọc Trạch khẽ nói một câu, rồi cô nghe thấy tiếng chữi thê buồn bức. Sau đó anh áp mặt vào hõm vai cô, thờ dốc từng hồi.

“Anh đã đợi em bốn tiếng.” Giọng nói trầm khàn nhuộm vẻ bất mãn giống đứa trẻ không được ăn cây kem.

Từ góc độ của cô có thể nhìn thấy cảnh tượng khiến mặt cô bùng cháy. Mặt anh đang gối lên một bên đỉnh núi của cô, còn một bên khác...

Một bên khác không gì che chắn, trắng muốt, vun cao, nơi đỉnh nhọn e ấp một nụ hồng đỏ tươi. Quanh nụ hồng đỏ tươi đó còn lưu lại dấu răng chưa kịp mờ của anh.

Tay cô vừa chạm vào chiếc áo khoác quăn quanh eo lập tức bị anh đè lại.

“Làm gì vậy?”

“Áo... của em” Cô khẽ nói.

Áo khoác trở về trên người cô, nhưng cũng chỉ trong mấy phút. Áo ngực lại bị anh cởi ra, anh thò tay vào áo cô nhào nặn ngực cô. Hơi mạnh tay một chút cô liền khê kháng nghị. Cô càng kháng nghị anh càng hung hãn hơn. Cuối cùng, dưới sự trêu chọc của anh, cô không tự chủ được mà dựa cả người vào anh.

Mấy phút nữa lại trôi qua.

Lại... lại bị cắn rồi.

Cô sờ cái đầu đang vùi trước ngực cô qua lớp áo, khe khẽ rên rỉ, thỉnh thoảng lại đẩy anh ra theo lực đạo hàm răng anh.

Mấy phút sau, ánh sáng tờ mờ trong khoang xe tối tăm chiếu sáng vàng trán mướt mồ hôi của anh. Gần trong gang tấc, Triệu Hương Nông nhìn thấy huyết thái dương nổi lên.

“Sao thế?” Cô duỗi tay chạm vào vàng trán ẩm ướt của anh.

Anh chỉ yên lặng nhìn cô, trong đáy mắt anh nổi lên con sóng cuộn cuộn. Con sóng tình đó giống như làn sóng đáng sợ. Khoảnh khắc ấy, cuối cùng Triệu Hương Nông cũng nhìn thấy thứ hiện lên trong đáy mắt Tống Ngọc Trạch mà Clara vẫn luôn muốn nhìn thấy.

Tư duy đang cảnh cáo Triệu Hương Nông, nhưng ánh mắt không nghe theo sai khiến, cứ si mê ngấm nhìn anh. Anh kề mặt lại gần cô, mũi chạm vào mũi cô.

“Triệu Hương Nông, Triệu Hương Nông...” Anh gọi tên cô, giọng nói như con thú bị giam cầm.

Cùng lúc đó anh cầm tay cô, men theo bụng anh xuống dưới...

Triệu Hương Nông nhếch miệng định nói gì đó nhưng không thốt nổi một lời.

Cuối cùng bàn tay bị dẫn dắt đã đến nơi mà nó phải đến. Dù cách một lớp vải mỏng manh nhưng vẫn nóng bỏng kinh người.

Hơn nữa, tay cô như chạm vào mạch đập của toàn cơ thể, nóng bỏng, cuồng hân! Guom sủng sẵn sàng!

Triệu Hương Nông nhếch miệng, giọng nói run rẩy, A... A Trạch.

Tiếng “A Trạch” của cô như nhóm thêm ngọn lửa trong khoang xe.

“Không thể đi vào, chết tiệt không thể đi vào!” Giọng nói dè dặt vô cùng gọi cảm, mê người.

Giây phút này, người đàn ông khiến Triệu Hương Nông say đắm, đến độ...

Một số ý nghĩ không thể chi phối, một số lời nói không thể làm chủ.

“Hay là, anh... anh, cẩn thận một chút, cẩn thận đi vào, nhé?”

Anh lắc đầu.

“Nếu không... anh nói nên làm thế nào?” Cô khê thì thào, Triệu Hương Nông hoàn toàn mất hồn mất vía.

Anh không nói gì, nhịp thở của anh càng lúc càng mạnh hơn, gấp gáp, khó chịu.

Một số ý nghĩ đang nảy sinh trong đầu cô, môi cô kề sát tai anh: A Trạch...

Tống Ngọc Trạch nhìn cái đầu đang chậm chậm trượt xuống dưới, mái tóc dài rủ xuống bờ vai cô. Những cái ve vuốt vừa rồi khiến tóc cô lộn xộn. Đôi tay run rẩy cô đang lần sờ, gỡ bỏ thứ đang trói buộc anh. Có điều, hình như không thuận lợi lắm.

Bả vai cô run rẩy không ngừng, hẳn là cô chưa từng làm chuyện như này nhỉ? Tay anh dịu dàng đặt lên đỉnh đầu cô, sự đụng chạm dịu dàng giống như phần thưởng tốt nhất. Cuối cùng...

Không còn vật gì che chắn!

Việc đầu tiên Triệu Hương Nông muốn làm là trốn tránh, nhưng đầu cô bị ấn xuống. Dù lực đạo rất nhỏ, nhưng vẫn truyền đạt khát vọng của anh. Thế nhưng...

Triệu Hương Nông ngẩng đầu nhìn Tống Ngọc Trạch. Cô hơi sợ, sợ rằng...

Tống Ngọc Trạch rũ mắt nhìn gương mặt đang dỗi về phía anh. Nhìn kiểu gì cũng giống như... có lẽ cô đã bị dọa sợ rồi? Anh vuốt má cô, biểu đạt những lời nói không thể nói thành lời.

Giống như nhận được mệnh lệnh, cô cup mắt xuống. Chiếc mũ áo nghiêng về một bên, mang theo những lọn tóc của cô. Tóc cô che mất nửa khuôn mặt cô, sau đó, cô cúi thấp đầu xuống.

Khi đôi môi mềm mại của cô lướt qua nơi cường hãn của anh, đã đẩy lên trong anh một trận co rút tựa như sắp ngạt thở, gương mặt nhìn...

Giây cuối cùng anh kéo cô lại, ngón tay kéo tay cô vẫn còn nguyên xúc cảm mềm mướt của mái tóc cô. Khoảng khắc ấy, xúc cảm lưu lại nơi ngón tay anh dường như là bất tận, chỉ cần anh bắt cần một chút là sẽ tràn vào tìm anh, từng cơn đau đớn loáng thoáng lan tràn trong tim anh.

Đêm khuya, ánh trăng đã lên cao, phủ xuống khắp công viên một màu trắng bạc.

Chiếc xe màu đen vẫn đậu trong góc khuất.

Triệu Hương Nông nằm nhào trong lòng Tống Ngọc Trạch. Cô áp mặt lên lồng ngực anh, nghiêng đầu nhìn ánh trăng bên ngoài cửa xe. Con gió đêm lay động hàng xích sắt dưới khung gió bóng rổ phát ra tiếng “leng keng”. Âm thanh đến một cách bất ngờ khiến Triệu Hương Nông lập tức bình tĩnh, sau đó cô mất tự nhiên mà nhét tay vào túi áo.

Dù đã nhét tay vào túi áo, nhưng nhiệt độ do sự ma sát cấp tốc vẫn còn trên ngón tay cô, khiến Triệu Hương Nông vô thức nắm chặt áo, nhằm đánh lạc hướng sự ngưng ngừng của mình.

“Trước kia cũng làm cho anh ta rồi sao?” Tống Ngọc Trạch vốn đang trầm mặc bỗng hỏi một câu.

Sau khi phản ứng lại, Triệu Hương Nông im lặng.

Đêm nay, chuyện cô làm cho Tống Ngọc Trạch trong khoang xe này cũng đã từng phát sinh với Bách Nguyên Tú. Chuyện xảy ra khi cô hai mươi tuổi, nhưng không thành công. Vì cô quá khẩn trương nên dường như càng làm càng tệ. Cuối cùng là Bách Nguyên Tú tự mình giải quyết.

Còn lần này, cô đã thành công khiến anh phóng thích trong lòng bàn tay cô.

“Mấy lần? Rất nhiều lần? Hay cụ thể mấy lần ngay cả em cũng không rõ?” Anh lên tiếng, giọng nói lạnh lẽo tựa ánh trăng ngoài cửa xe.

Triệu Hương Nông ngồi dậy, cô cảm thấy ảm ức trong lòng. Gặp anh trong khoảng thời gian này đã là một chuyện rất khó khăn, hơn nữa cô còn...

Khi những nóng bỏng bắn ra lòng bàn tay cô, giây phút ấy lòng cô vô cùng hoảng hốt.

“Em phải về rồi.” Triệu Hương Nông chỉnh sửa lại tóc tai, đội chiếc mũ áo lên đầu. Triệu Hương Nông cố ý làm thật chậm, vì cho anh thời gian để dành cô, giống như anh đã dỗ cô trước kia. Trong khoảng thời gian này bọn họ chắc hẳn sẽ rất khó gặp nhau. Cô không muốn cuộc gặp gỡ ngắn ngủi của họ kết thúc không vui.

Nhưng anh chẳng nói lời nào, cũng chẳng có bất cứ cử chỉ mang tính trấn an nào.

Nghiến răng, Triệu Hương Nông đặt tay lên chốt cửa xe.

“Trên tay anh ta vẫn đeo nhẫn đính hôn của hai người. Khi anh ta tuyên bố với mọi người em là vị hôn thê, ti vi chỉ cách anh một cánh tay. Bạn anh nói với anh, em và anh ta là cặp đôi rảnh rỗi sinh nông nổi điển hình. Cậu ta và một đứa bạn khác của anh cuộc với nhau rằng chưa đầy một tháng hôn lễ kia sẽ tiếp tục. Hơn nữa, còn có thể nhận được lời chúc phúc của tất cả mọi người như thường.”

“Vì sao anh lại nghĩ như vậy?” Triệu Hương Nông cũng lạnh giọng.

Bọn họ đã như vậy rồi, vì sao Tống Ngọc Trạch còn nghĩ như vậy.

“Triệu Hương Nông, thỉnh thoảng em sẽ hoài nghi việc em đến nhà anh, gõ cửa phòng anh chỉ là một hành vi phản nghịch vì bị o bế trong khoảng thời gian dài. Anh vẫn cảm thấy thời kỳ phản nghịch của Triệu Hương Nông rất ngắn ngủi. Một tuần sau, buổi sáng anh tỉnh dậy sẽ phát hiện tờ séc 500 nghìn euro em để lại. Ý nghĩa sau tờ séc đó là: Cung à, hành trình hoang đường của tôi đã kết thúc rồi.”

Tên khốn Tống Ngọc Trạch! Triệu Hương Nông mở cửa xe ra.

“Là như vậy sao, Triệu Hương Nông?”

“Anh muốn nghĩ như nào thì nghĩ!” Triệu Hương Nông xuống xe, cô không muốn để ý đến tên khốn này nữa.

“Anh biết, rất nhiều phụ nữ muốn phát sinh chuyện gì đó với Bách Nguyên Tú. Anh ta phù hợp với giấc mộng đẹp để trong lòng các em. Còn em, sở dĩ có thể đi đến bước này cùng anh thì Bách Nguyên Tú chính là nhân tố đóng vai trò rất lớn.” Dần dần, giọng anh từ lạnh lùng dần biến thành sự ảm đạm: “Từ những lời anh ta nói có thể nhận ra Bách Nguyên Tú không định buông tay. Hơn nữa, anh ta cũng tin rằng sau cùng anh ta vẫn sẽ nghênh đón hôn lễ của hai người.”

Vì lần gặp gỡ này Triệu Hương Nông phải canh đồng hồ gần bốn tiếng mới thay áo khoác, dưới sự giúp đỡ của Rice mới thuận lợi chuồn ra từ cánh cửa bí mật phía sau nhà. Vậy mà lần gặp gỡ này lại tan rã trong sự không vui.

Lúc Triệu Hương Nông đi bộ về, xe của Tống Ngọc Trạch nhanh chóng lướt qua cô.

Một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau là chủ nhật. Triệu Hương Nông cố sức lại tinh thần xuất hiện ở đài truyền hình Chicago. Đây là lần đầu tiên cô xuất hiện ở nơi công cộng từ sau lần đào hôn kia. Chương trình cô tham gia là buổi trò chuyện phát sóng trực tiếp được sắp xếp nửa tháng trước. Lúc ấy, tổ chế tác chương trình muốn mượn lần phỏng vấn đầu tiên sau khi kết hôn của Triệu Hương Nông để tăng tỉ suất người xem, nhưng ai ngờ giữa chừng lại gặp chuyện cô đào hôn.

Đây là một chương trình có tầm ảnh hưởng rất lớn. Người dẫn chương trình nổi tiếng miệng lưỡi độc địa. Triệu Hương Nông tin rằng kinh nghiệm và năng lực của mình có thể ứng phó được, nhưng người dẫn chương trình vẫn dựa vào sự chua ngoa của cô ta xoáy sâu vào những vấn đề liên quan đến cô và Bách Nguyên Tú.

“Tôi và anh ấy đã không còn khả năng nữa rồi.” Một đêm không ngủ cùng với những lời dẫn dắt của MC nhanh chóng khiến Triệu Hương Nông có những lúc trực tiếp nói ra những lời trong đầu mình.

Sau khi nói những lời này, Triệu Hương Nông ngẩn người. Một giây sau, trong đầu cô lập tức vang lên những lời Tống Ngọc Trạch nói “Từ những lời anh ta nói có thể nhận ra Bách Nguyên Tú không định buông tay. Hơn nữa, anh ta cũng tin rằng sau cùng anh ta vẫn sẽ nghênh đón hôn lễ của hai người.”

Tối qua, Triệu Hương Nông đã nghiền ngẫm lời của Tống Ngọc Trạch. Sau đó cô đã tha thứ cho anh, giống như nguyên lý mà Tống Ngọc Trạch từng nói “Anh sống trong căn phòng trọ giá mấy trăm đô, mà mấy trăm đô cũng chỉ đáng giá một đôi giày đi trên chân của một số người khác”.

Anh chỉ là một chàng trai tay trắng sống ở Chicago, mà những người khác cái gì cũng có, vì vậy anh mới tự ti. Sự tự ti khiến lời của anh đầy tính cá khía.

Tên gốc Tống Ngọc Trạch này.

Thở ra một hơi, Triệu Hương Nông hạ quyết tâm, khi nào MC muốn đào bới chuyện gì cô sẽ bày ra về mặt gọi đòn, mỉm cười.

“Tối qua tôi đã gọi điện thoại cho Bách Nguyên Tú. Chúng tôi đã đạt được thỏa thuận chia tay trong hòa bình. Tôi nghĩ không lâu nữa, mọi người có thể nhìn thấy chúng tôi đưa ra lời thanh minh cùng một lúc.”

Những lời nói giống như đòn phủ đầu của Triệu Hương Nông nhanh chóng lan truyền chỉ vùn vện mấy phút sau đó.

Lúc rời khỏi đài truyền hình, trái tim Triệu Hương Nông nặng trĩu. Người đầu tiên gọi điện thoại cho cô là Martin. Martin, người đàn ông hiền hậu, nhân vật trung tâm trong đội ngũ cổ vấn do Triệu Diên Đình mời gọi. Lúc này, ngữ khí nói chuyện của người đàn ông hiền lành này như đang gánh bao thuốc nổ, chắc hẳn chuyện này có liên quan đến việc dạo gần đây ông phải xử lí quá nhiều rắc rối.

“Cháu xin lỗi.” Triệu Hương Nông xin lỗi ông, sau đó cô nói với người đàn ông rằng cô sẽ tự giải thích với ba mình.

Tắt điện thoại, Triệu Hương Nông đi ra một lối ra khác của đài truyền hình. Bắt một chiếc taxi, Triệu Hương Nông bảo lái xe đưa cô đến địa chỉ nhà Tống Ngọc Trạch.

Ngày hôm nay, Triệu Hương Nông đã gặp được cô gái ngồi xe Tống Ngọc Trạch rất nhiều lần ở nhà Tống Ngọc Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chân tướng được phơi bày (01)

Dịch: Hé

Buổi chiều cuối cùng của tháng ba, vì hôm nay là ngày chủ nhật nên con phố vốn an tĩnh cũng trở nên ồn ào hơn. Đám trẻ đạp xe, chơi bóng rổ hai bên đường. Xe taxi dừng ở đầu phố. Vừa đặt chân xuống đất thì một quả bóng rổ lăn đến bên chân cô, cô nhặt quả bóng trả cho đứa trẻ kia.

Sau đó, cô men theo con đường mà cô nhớ nhưng mấy ngày nay đến dưới cầu thang nhà Tống Ngọc Trạch. Lúc nhìn thấy cầu thang đã được thay, Triệu Hương Nông thầm vui vẻ trong lòng, sự vui vẻ đã làm cô quên đi cuộc điện thoại mắng cô té tát không lâu trước.

Đứng dưới bậc cầu thang, Triệu Hương Nông nhìn thấy xe của Tống Ngọc Trạch. Con xe hầm hố kia khiến lòng Triệu Hương Nông nở hoa, Tống Ngọc Trạch ở nhà.

Hôm nay, cô mặc chiếc váy dáng lửng, thiết kế mới nhất trong bộ sưu tập xuân hè “Secret garden” bản kỉ niệm mà Dior dành riêng cho hội viên VIP. Triệu Hương Nông nhanh chóng bước lên cầu thang, cô muốn nói cho anh biết cô đã chấm dứt quan hệ với Bách Nguyên Tú, sạch sẽ không chút dây dưa nào nữa. Nếu anh muốn, cô có thể khoác tay anh cùng anh gặp bạn bè của anh để nói rõ quan hệ của hai người.

Tà vấy dài cản trở bước chân của cô, cô đành bước từng bậc một. Bước qua bậc thang cuối cùng, Triệu Hương Nông nhìn thấy đôi giày khác. Đó là một đôi giày nữ, màu cam, rất chói.

Đôi giày kia khiến đầu óc Triệu Hương Nông trống rỗng trong giây lát. Cô dờ dẩn nâng tay lên, dồn toàn lực gõ cửa.

Cuối cùng cánh cửa cũng mở ra, Tống Ngọc Trạch mở cửa cho cô.

Khoảnh khắc đó, Triệu Hương Nông vô cùng chán ghét bản thân. Cô đẩy Tống Ngọc Trạch ra, vội vã lao vào trong phòng. Cô lập tức vén chăn lên, kiểm tra phòng bếp. Cuối cùng cô mở cửa phòng tắm, sau đó tay cứng đờ trên tay nắm cửa, ánh mắt không thể rời đi được nữa.

Cô gái kia mặc quần áo của Tống Ngọc Trạch đang đánh răng, vừa đánh răng vừa nhìn cô với đôi mắt tròn tròn. Ánh mắt dờ dẩn rời khỏi gương mặt cô gái đến quần áo trên người cô ta.

Bộ quần áo đó Triệu Hương Nông cũng đã từng mặc. Sao quần áo cô đã từng mặc lại có thể ở trên người cô gái khác, sao có thể?

“Cởi quần áo ra.” Triệu Hương Nông nghe thấy giọng mình biến đổi.

Phía sau có tiếng bước chân, dừng ở sau lưng cô. Triệu Hương Nông bước lên trước một bước, duỗi tay định cởi quần áo cô gái xuống. Có lẽ về mặt cô đã dọa cô gái, cô ta co rúm người lại đổi mắt về phía sau cô. Triệu Hương Nông biết cô ả đang nhìn ai, ánh mắt cô ta muốn nói lên điều gì nhỉ? Rõ ràng đó là ánh mắt cầu cứu giữa những người thân thiết nhất với nhau mới có.

Cô siết chặt tay. Một đêm không ngủ, giọng điệu thất vọng khi người đàn ông từ nhỏ đến lớn vẫn gọi cô là “Tiểu Nông” một cách thân thiết kia gọi điện cho cô, cùng với năm phút ngắn ngủi từ lúc đứng dưới nhà Tống Ngọc Trạch đến khi Tống Ngọc Trạch mở cửa phòng đã mang đến cho cô một cú sốc lớn khiến cô quay đầu lại, giờ tay lên, dùng toàn bộ sức lực vào cái tát ấy.

Sau tiếng “Ba” vang lên trên má Tống Ngọc Trạch, cô thét lên: “Tống Ngọc Trạch, tôi đã vì anh mà hy sinh nhiều như vậy, vì sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy?”

Trong không gian yên tĩnh, giọng nói kia xa lạ, đáng sợ nhưng cũng rất quen thuộc.

Năm mười mấy tuổi, trong một buổi tối khuya khoắt, cô tỉnh giấc bởi tiếng cãi vã ầm ĩ. Cô tìm đến nơi vọng ra tiếng cãi vã kia rồi cô nghe thấy giọng của người phụ nữ. Đó là giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ, thấm thiết đến nỗi khiến cô không tự chủ được mà bật tai lại.

Nhưng giọng nói đó vẫn đâm vào màng nhĩ cô.

“Triệu Diên Đình, tôi đã hy sinh vì anh nhiều như vậy, vì sao anh còn đối xử với tôi như vậy? Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy chứ?”

Triệu Hương Nông bịt chặt miệng, dùng hết sức lực ngăn những lời nói xấu xa không bật ra từ miệng mình. Cô vừa bịt miệng vừa nhắm mắt lại, không nhìn cô gái đang mặc quần áo của Tống Ngọc Trạch, cũng không nhìn gương mặt của Tống Ngọc Trạch.

Khung cảnh cô gái Triệu Hương Nông tô son đỏ chót đang đầu vồ mồm với chàng trai Tống Ngọc Trạch như bước ra từ Vườn Địa Đàng cũng chỉ mới xảy ra mấy tháng trước mà thôi.

Muốn thay lòng đổi dạ rồi sao?

Giây phút này, Triệu Hương Nông không hề biết trong lúc cô nhắm mắt, cô gái với vẻ mặt hoảng sợ kia vừa làm mặt quỷ với đầu tay trên má Tống Ngọc Trạch.

Chủ nhân của nông trường sắp đón mùa thu hoạch của mình, ngư dân đánh cá ngoài biển cũng đã đến lúc thu lưới, loài động vật bị nhốt lâu trong công viên khó khăn lắm mới trốn thoát khỏi lồng giam thì lại rơi vào cái bẫy của thợ săn.

Nghe nói, trước khi thu hoạch, lòng dạ con người vô cùng nhân từ.

Sự tĩnh lặng bao trùm khắp không gian, một giọng nói trong trẻo mang theo vẻ tình nghịch vang lên: “Chị gái à, lúc nào chị cũng không nói năng gì đã cho người khác một bạt tai sao? Chị không ngủ thấy mùi cà ri trong phòng à? Tình huống này rất dễ đoán mà, nước cà ri làm bẩn quần áo tôi, thế là tôi đành cởi quần áo ra. Thay quần áo xong, mùi cà ri trong miệng khiến tôi khó chịu, thế là tôi cầm bàn chải lên, rồi chị xuất hiện.”

Triệu Hương Nông đứng đực ở đó. Cô nghĩ bây giờ cô nên quay về rồi, tài xế vẫn đang đợi cô ở cửa đài truyền hình, nhưng đôi chân cô giống như đã mọc rễ. Cô trầm nghĩ, sao Tống Ngọc Trạch vẫn chưa giải thích với cô chứ, anh vẫn chưa nói cho cô vì sao cô gái này lại xuất hiện ở đây. Đây lại là một Kylie khác hay là một Clara khác?

Giọng điệu tình nghịch kia lại biến thành vẻ hả hê: “Anh trai, bị đánh có đau không?”

Cách xưng hô kia đã khiến Triệu Hương Nông bùng tình khỏi sự rối bời. Bên tai vang lên lời của Tống Ngọc Trạch không lâu trước “Người ngồi trên xe anh là... là em gái.”

Người ngồi trên xe Tống Ngọc Trạch nhiều lần hơn cô là em gái của Tống Ngọc Trạch!

Cảm xúc xấu hổ, tức giận, tự trách, đau lòng khiến cô bỏ bàn tay đang che miệng xuống, đôi mắt đang nhắm nghiền cũng mở ra. Vừa mở mắt ra liền nhìn thấy cô gái kia cười với cô, để lộ chiếc răng khểnh rất đáng yêu. Đối diện với khuôn mặt tươi cười đó, Triệu Hương Nông cảm thấy mình đã mất hết mặt mũi rồi.

Cô cũng muốn nở nụ cười với cô gái nhưng không thành, cô chỉ lắp bắp nói: “Xin... xin lỗi.”

Cô gái mỉm cười: “Em hiểu. Chị à, chắc chắn chị rất thích anh em đúng không?”

Triệu Hương Nông cúi đầu xuống.

Cô gái cầm tay cô: “Em rất vui vì chị thích anh ấy như vậy.”

“Em rất vui vì chị thích anh ấy như vậy!” Đây là lời thật lòng của Chu Nhan, thật hơn cả vàng bạc.

Triệu Hương Nông càng yêu Tống Ngọc Trạch bao nhiêu, vậy thì sau này cô ta càng đau lòng bấy nhiêu, đau đớn muốn chết đi cho rồi.

Và lại, chuyện vừa xảy ra với Chu Nhan mà nói mang tính thưởng thức rất cao: Mọi người xem này, cái cô thiên kim mới nhận được thiệp mời tham gia vũ hội đầu năm của các thiên kim tiểu thư, thực ra lúc nổi đóa lên cũng chẳng khác gì mụ đàn bà chanh chua là mấy.

Mấy người kia nói cô ta thế nào nhỉ: Con gió trong lành trên cánh đồng sớm mai, cây kem matcha ngày hè.

Ánh mắt dừng trên chiếc váy Dior, nụ cười trên mặt Chu Nhan càng sâu hơn. Secret garden? Thật đúng lúc! Cắm đồ và nguy hiểm cùng tồn tại!

Ngày hôm nay, trong mắt Triệu Hương Nông cô gái mặc quần áo của Tống Ngọc Trạch là người đáng yêu, vừa thông minh vừa đáng yêu, giống như một tiểu tinh linh giỏi đoán ý người.

“Em là Tiểu Dã, chị là cô gái đầu tiên nở lòng tát anh trai em mà em gặp.” “Lời này nghe có vẻ giống như anh trai em rất trắng hoa, chứ chị đừng hiểu lầm, đều là mấy cô gái kia thích anh em.” “Em biết anh em chắc chắn đang giấu một người phụ nữ trong nhà mà, người phụ nữ đó là chị đúng không?” “Em còn đang đoán xem người phụ nữ mà anh trai em giấu có đáng vẻ như thế nào, vừa ngời như vậy thì chị đến rồi.” “Vừa đến đã cho anh em cái tát, chất!”

Cô gái có vẻ là người nhiều chuyện, tự mình lái nhai một mạch. Khi cô ta cầm tay cô nói không ngừng nghỉ, Tống Ngọc Trạch từ đầu đến cuối chỉ đứng một bên, Triệu Hương Nông cúi đầu không dám nhìn anh.

Hắn là Tống Ngọc Trạch đang giận, vì chuyện xảy ra trong mười mấy phút vừa rồi chứng tỏ cô không tin tưởng anh.

Cuối cùng, nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói một câu “Em nên về rồi” cô gái mới lưu luyến buông tay cô ra, đồng thời bày tỏ cô ta rất vui nếu có thể nhìn thấy ngày cô trở thành thành viên mới trong nhà cô ta.

Không biết vì sao, trong nụ cười cuối cùng của cô gái, Triệu Hương Nông lại cảm thấy lòng mình bất an.

Lúc cô gái rời khỏi, căn phòng vô cùng yên ắng. Triệu Hương Nông cúi đầu đến bên Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch đang sắp xếp lại đồng chân chiếu, gối dựa mà cô vừa lật tung lên. Trên mặt anh vẫn in năm vết ngón tay.

Sau lần thứ N bị Tống Ngọc Trạch từ chối ý định giúp đỡ của cô, Triệu Hương Nông ôm lấy eo anh, giống như đứa trẻ đang ăn vạ. Cô áp mặt lên lưng anh, âm ỉ bật khóc, vừa khóc vừa giải bày.

“Tống Ngọc Trạch, anh đừng như vậy, em biết lỗi rồi, em biết em không nên không tin tưởng anh. Thế nhưng, những chuyện đó đều có nguyên nhân cả, em tưởng em có thể tự mình xử lý ổn thỏa mọi chuyện nhưng hình như không dễ dàng chút nào. Chú Martin nói với em rằng vì những lời em nói ở đài truyền hình mà nhà em sẽ đối mặt với rắc rối lớn. Ông ấy nói những rắc rối mà nhà em sắp gặp phải với em. Lúc đó em mới biết, hóa ra ba em không phải là người không gì là không thể làm. Hành động xúc nổi nhất thời của em đã mang đến tai vạ không thể cứu vãn. Vừa nghĩ đến chuyện này em liền khó chịu, khó chịu đến mức muốn gặp anh. Vì vậy em mới làm chuyện như vậy, hại anh mất mặt trước em gái.”

Cúi đầu, Tống Ngọc Trạch định gỡ đôi tay đang ôm chặt lấy eo anh ra. Bởi vì, đã không cần thiết nữa rồi, bởi vì đã đến giai đoạn đếm ngược rồi.

“Nhưng mà Tống Ngọc Trạch à.” Cô áp sát mặt vào lưng Tống Ngọc Trạch, nước mắt rơi như mưa: “Em nhận ra em chỉ khó chịu, em nhận ra em không hối hận chút nào. Em còn cảm thấy nếu cho em lựa chọn một lần nữa, em vẫn sẽ nói như vậy. Bởi em rất muốn được ở bên cạnh anh, nắm tay anh quang minh chính đại gặp mặt bạn bè anh.”

Trầm mặc...

Một lúc lâu sau, Triệu Hương Nông mới đợi được Tống Ngọc Trạch đặt tay lên mu bàn tay cô, bàn tay to hơn bao trọn lấy bàn tay nhỏ nhắn, giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ.

“Triệu Hương Nông, em lúc nào cũng hờ ra là khóc sụt sùi thế này sao?”

Lắc đầu, không phải! Cô chỉ khóc sụt sùi trước mặt anh thôi.

“Triệu Hương Nông, em để anh thay quần áo đã.”

Lúc này, Triệu Hương Nông mới phát hiện nước mắt của cô đã làm áo Tống Ngọc Trạch có thể vắt ra nước được rồi.

Sắc trời nhanh chóng trầm xuống, Triệu Hương Nông nghĩ cô nên về rồi, còn không về thì những người kia sẽ tìm thấy cô. Thế nhưng, cảm giác hoảng hốt bất an xuất phát từ giác quan thứ sáu khiến ánh mắt cô dán chặt vào anh, như thể giây phút này là quãng thời gian tốt đẹp cuối cùng của bọn họ.

Khuôn mặt đã hoàn toàn sạch sẽ, tay cô cầm lấy túi.

“Triệu Hương Nông, sắc trời...” Tống Ngọc Trạch đã nói lời này rất nhiều lần.

“Em biết, sắc trời đã không còn sớm nữa, em nên về rồi.” Triệu Hương Nông gật đầu, tay siết chặt túi, nhìn anh: “Vậy em về đây.”

Tống Ngọc Trạch gật đầu. Cô đi phía trước, Tống Ngọc Trạch đi phía sau, từng bước đi về phía cửa phòng.

Chạm tay lên tay nắm cửa, Triệu Hương Nông nhìn tay mình, ngón tay cô vẫn lưu luyến không muốn rời.

“Những lời em nói ở đài truyền hình anh đã nghe thấy chưa?”

“Ừm.”

Vậy là được rồi, vậy là được rồi.

Cô khẽ vận nắm cửa, cánh cửa hé ra một khe hở, khe hở đó càng lúc càng lớn.

Một giây sau, cô dùng sức, khe hở biến mất, cánh cửa bị đóng lại, cô quay lại.

“Sao vậy?” Anh hỏi cô.

Cô nắm lấy cổ áo anh, giọng nói khê khàng.

“Sáng nay đã hết rồi.”

“Cái gì?”

Cô khẽ giậm chân, đầu cúi thấp hơn, giọng nói lí nhí.

“Em nói, cái kia hết rồi.”

Người đang gần trong gang tấc không nhúc nhích.

Bàn tay nắm cổ áo anh rồi xuống dưới. Càng xuống dưới càng run, cuối cùng bàn tay run rẩy cũng nắm lấy tay anh.

“Thật sự hết rồi, không tin anh sờ mà xem.”

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Chân tướng được phơi bày (02)

Dịch: Hế

"Triệu Hương Nông, xin lỗi em."

Tống Ngọc Trạch biết bàn tay cầm tay anh đang run rẩy, mềm mại không xương. Chỉ cần anh khẽ vung tay một cái là có thể thoát khỏi nó. Sau khi giẫy tay ra anh nên nói với cô, giọng điệu khi nói còn tùy thuộc vào tâm trạng của anh. Lúc anh vui sẽ dịu dàng một chút, lúc anh không vui sẽ lạnh lùng một chút.

Nói những lời như này chẳng hạn: “Bây giờ em nên về rồi, hôm nay em đã quá mệt, nghỉ ngơi cho tốt.”

Đúng thế, Triệu Hương Nông cần nghỉ ngơi cho tốt, bởi vì khi tia nắng đầu tiên xuyên thủng bầu trời, khi mặt trời mọc cũng là lúc cô mất tất cả. Khó khăn đến từ bốn phương tám hướng sẽ khiến cô mệt rã rời. Đợi đến khi cô xuất hiện ở đây một lần nữa, anh sẽ dùng cách của mình nói lời tạm biệt cô, không, mãi mãi không gặp lại nữa.

“Bây giờ em nên về rồi, hôm nay em đã quá mệt, nghỉ ngơi cho tốt.” Tổng Ngọc Trạch thật sự nói ra những lời trong đầu mình. Có điều, tay anh không nghe theo sự sai bảo, thậm chí còn bị động mặc cho bàn tay nhỏ nhắn yếu ớt kia sai khiến...

Khóa kéo của chiếc váy được thiết kế ở phía trước. Khóa kéo chậm chậm trượt xuống. Sau đó anh nghe thấy giọng nói như lời nguyện kia, khê khằng như tiếng của loài động vật đáng yêu: A Trạch...

Tổng Ngọc Trạch nghĩ, người đàn ông đang bế người phụ nữ kia không phải Tổng Ngọc Trạch.

Trời vừa sẩm tối, tấm đệm đặt bên trên mấy cái bánh xe kia đang rung lắc, Triệu Hương Nông vui mặt vào gối, thứ vui trong người cô đang cần mẫn chuyển động.

Bọn họ không hề trò chuyện với nhau, cô được đặt trên tấm đệm. Cơ thể nằm thẳng được lật lại, sau đó cơ thể anh lập tức dè lên.

Đi thẳng vào chủ đề.

Lúc đầu, cô vẫn còn kháng nghị, nhưng do cô khới ra trước nên sự kháng nghị của cô cũng chỉ làm cho có vậy, cuối cùng cô vẫn mềm oặt dưới người anh.

Lúc phát hiện chiếc gối không phải cái ban đầu cô mua, cô không muốn làm nữa. Cô trốn anh, mang theo tâm trạng không vui trốn khỏi sự xâm nhập của anh. Cơ thể vừa trốn tránh liền bị lôi lại.

Một bàn tay dễ dàng nắm chặt eo cô. Chiếc gối không phải cô mua giờ có tác dụng làm điểm tựa, bị nhét vào dưới bụng cô và tấm đệm, sau đó anh không nói lời nào đi vào cô...

Sâu quá rồi, cô bật khóc, âm thanh như mang theo vẻ nũng nịu, ngắt quãng: “Tổng... Tổng Ngọc Trạch, anh... anh phải thay gối lại đi.”

Đáp lại cô là con sóng cuộn trào mà anh dấy lên ở nơi sâu nhất của cô.

Cứ thế, giọng nói của cô như bị vỡ vụn.

Sau tiếng kêu như khóc lại như cười cùng với tiếng gầm trầm khàn của người đàn ông, mọi thứ lại chìm trong sự tĩnh lặng.

Anh vẫn còn vui trong người cô, cô nghiêng đầu áp mặt trên giường. Một bàn tay nắm chặt chần, một bàn tay khác được anh nắm trong lòng bàn tay.

“Triệu Hương Nông.”

“Ừm.”

Anh đột ngột cất lời: “Em không biết nhà anh cụ thể là ở đâu. Em không biết nhà anh có bao nhiêu người, thậm chí em cũng không biết hai mươi tư năm qua anh lớn lên trong hoàn cảnh như thế nào, sao em...”

“Sao em còn lựa chọn tin tưởng anh, đây là lời mà anh muốn nói sao?” Cô tiếp lời anh.

Anh không trả lời.

“Khi anh dùng cơ thể chắn chiếc xe kia... Giây phút ấy...” Cô kéo tay anh đặt lên tim cô: “Giây phút ấy, nơi này như bị đung một cái, rất đau, muốn rơi lệ. Sau đó em bắt đầu khẩn cầu Chúa, đừng để người ấy gặp chuyện gì, cầu xin ngài đấy.”

“Tổng Ngọc Trạch, đó là lần đầu tiên em khẩn cầu Chúa. Khoảnh khắc anh mở mắt ra, nơi này liền có thêm tin ngưỡng. Em thề đợi đến Đêm bình an sắp tới, em sẽ cầu nguyện giống như bạn bè em, sau đó học cách cảm tạ.”

Khi màn đêm đã đậm hơn, Triệu Hương Nông đi tìm quần áo rơi trên đất. Anh chỉ còi bỏ bộ váy trên người cô, còn... cái quần bé xíu kia vẫn mắc trên cổ chân cô. Cô đỏ bừng mặt mặc đồ vào, Tổng Ngọc Trạch đã làm hỏng nó rồi, có mấy chỗ đã lỏng ra.

Chân tìm được giày, cô quay lưng lại với Tổng Ngọc Trạch, khê nói: “Anh làm hỏng hết rồi, lần sau... chú ý một chút.”

Đi giày, Triệu Hương Nông vừa định đứng dậy thì bất ngờ bị đôi tay kéo lại.

Tổng Ngọc Trạch ôm cô từ phía sau, anh áp mặt lên lưng cô, giọng nói vang lên sau lưng cô: “Triệu Hương Nông, xin lỗi em.”

Lúc nghe được câu xin lỗi có vẻ nghiêm túc của Tổng Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông không khỏi mỉm cười. Cô định nói gì đó, nhưng lại nghe thấy tiếng của Tổng Ngọc Trạch.

“Vừa rồi là lấy danh nghĩa Tổng Ngọc Trạch xin lỗi Triệu Hương Nông.”

Vừa bước xuống bậc thang, Triệu Hương Nông vừa ngoảnh lại vẫy tay với Tống Ngọc Trạch. Lần này Tống Ngọc Trạch không xuống cầu thang cùng cô, anh chỉ đứng lặng ở cửa phòng, ánh đèn phía sau hắt lên anh như một bức tượng.

Đi hết cầu thang, Triệu Hương Nông liền nhìn thấy chiếc xe đến đón cô dừng ở đầu phố. Mở cửa xe ra, Triệu Hương Nông nhìn thấy Rice. Rice cho cô biết Triệu Diên Đình đang trên chuyến bay về Chicago. Doanh nghiệp Bách thị đã chính thức đưa ra danh sách khoản bồi thường cho Triệu thị. Cán bộ cấp cao ở Bách hóa Triệu thị đang nghỉ cuối tuần cũng nhận được điện thoại khẩn cấp, cô đồng của công ty đang mở cuộc họp khẩn. Đây là chuyện xảy ra sau khi Triệu Hương Nông rời khỏi đài truyền hình. Triệu Hương Nông biết, những chuyện phát sinh trong mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi này mới chỉ là giai đoạn đầu.

Có giai đoạn đầu thì tất nhiên sẽ có giai đoạn hai, giai đoạn ba...

Cửa phòng của Lý Nhu đóng chặt, mục đích rất rõ ràng, bây giờ bà không muốn gặp cô.

“Sốc lại tinh thần rồi ngủ một giấc thật ngon.” Đây là lời góp ý của Rice.

Cuối cùng, Triệu Hương Nông nhận thuốc an thần từ Rice. Quả thực, cô cần ngủ một giấc thật ngon. Cô còn nhớ trước khi ngủ cô còn nói với Rice rằng: “Tôi chắc chắn tôi đã chọc giận ba tôi rồi.”

“Đương nhiên rồi.” Người phụ nữ có bản lĩnh mỉm cười. Nụ cười của cô ấy có thêm yếu tố tình cảm, không còn vẻ công thức hóa như trước nữa.

Giây phút cuối cùng trước khi chìm vào giấc ngủ, Triệu Hương Nông vẫn nắm chặt tay Rice, giọng nói lộ ra chút cầu mong: “Chuyện sẽ nhanh chóng trôi qua đúng không?”

“Đúng vậy, chuyện sẽ nhanh chóng trôi qua.”

Lúc Triệu Hương Nông tỉnh dậy là gần 10 giờ sáng. Năm phút sau khi mở mắt ra, Triệu Hương Nông phát hiện bầu không khí trong phòng mình rất đổi kỳ lạ. Triệu Hương Nông không biết sự kỳ lạ đó đến từ đâu, cô chỉ cảm thấy lòng mình bất an cực điểm.

Xuống giường, làm vệ sinh buổi sáng.

Lúc mở cửa phòng ra, Triệu Hương Nông nhìn thấy hai vệ sĩ đang đứng trước cửa phòng cô.

“Mời cô quay về phòng.” Một người trong số đó mặt không cảm xúc nói với cô.

Sau khi quay về phòng, Triệu Hương Nông phát hiện điện thoại, máy tính hay bất cứ thứ gì có thể lên mạng đều biến mất. Mở cửa phòng ra lần nữa, cô lớn tiếng với hai người vệ sĩ: “Nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tôi muốn gặp ba tôi, các người cứ ra!!!”

Càng lớn tiếng bao nhiêu, lòng Triệu Hương Nông càng hoang mang bấy nhiêu. Có phải ba cô thực sự đã bị chọc tức rồi không, rồi Tống Ngọc Trạch...

Vừa nghĩ đến đây, giọng điệu của Triệu Hương Nông càng tỏ ra dữ dằn hơn. Trong lúc đang quát um lên cô nhìn thấy Rice đang đi về phía mình.

Quay về phòng một lần nữa, Rice đẩy đồ ăn đến trước mặt cô, nói: “Ăn hết chỗ này đi, ăn xong tôi sẽ nói cho cô biết đã xảy ra chuyện gì.”

Triệu Hương Nông nhanh chóng ăn hết đồ ăn, uống hết một cốc nước. Cô nắm chặt tay Rice, ánh mắt vô cùng nôn nóng.

Thế mà Rice vẫn mỉm cười, ánh mắt cô ấy nhìn Triệu Hương Nông mang theo vẻ thương xót.

“Có phải là... có phải anh ấy đã xảy ra chuyện?” Chất giọng run rẩy đưa ra câu hỏi. Triệu Hương Nông biết Rice biết “anh ấy” mà cô nói là ai, chẳng qua cô ấy vẫn như không biết mà thôi.

Triệu Hương Nông còn định nói gì đó nhưng cô nhận ra đầu lưỡi mình tê rần, đầu óc cô càng lúc càng nặng trĩu. Tầm mắt cô dừng ở trên chiếc cốc kia. Quả nhiên, nước cô vừa uống có bỏ thêm thuốc ngủ.

“Vì sao?” Khóe môi cô run run, thì thào, mí mắt như nặng ngàn cân.

Trong lúc còn chút ý thức cuối cùng, Triệu Hương Nông nghe thấy lời của Rice: “Tôi cũng không biết ngài Triệu làm như này là đúng hay sai, nhưng Tiểu Nông à, ngài Triệu thực sự là một người cha tốt.”

Ngày hôm nay, là thứ hai, thật lâu về sau khi Triệu Hương Nông nhớ lại ngày này đều cảm thấy đây là màn mở đầu của con ác mộng.

Cốc nước kia làm Triệu Hương Nông ngủ say ba mươi tiếng đồng hồ. Nằm trên giường, Triệu Hương Nông ngược mắt nhìn trần nhà một lúc lâu. Đúng 4 giờ, cô xuống giường, sửa soạn, thay quần áo. Lúc làm những việc này cô cố gắng không cho mình phát ra bất cứ tiếng động nào.

Sau khi sửa soạn xong xuôi, Triệu Hương Nông lấy khẩu súng cô giấu trong két ra.

Mở cửa phòng, quả nhiên hai tên vệ sĩ vẫn còn ở đó. Lúc một người trong số đó quay lại, khẩu súng đã chĩa vào thái dương anh ta: “Tôi muốn biết đã xảy ra chuyện gì.”

Tiếp theo đó, mọi thứ trở nên vô cùng hỗn loạn. Một vệ sĩ khác đến cướp súng của cô, trong lúc vật lộn tiếng súng vang lên. Tiếng súng đã thu hút sự chú ý của người làm trong Triệu công quán, trong đó có bảo vệ, người làm và cả quản gia.

Nhìn những tên vệ sĩ kia, Triệu Hương Nông nghiêng răng, chìa nòng súng vào thái dương mình, ánh mắt lướt qua từng khuôn mặt kia: “Các người chắc hẳn biết đã xảy ra chuyện gì, mau nói cho tôi.”

Những người đó cụp mắt, không dám nhìn cô.

Lòng cô càng lúc càng hoảng loạn, ngón trỏ chạm vào cò súng, nói từng chữ một: “Không nói cho tôi à?”

Cuối cùng, trong góc vang lên một giọng nói già nua: “Tiểu Nông, ba con làm thế là tốt cho con.”

Đó là quản gia nhà họ Triệu, người nhìn cô lớn lên giống như dì Thanh.

Tất cả mọi người đều tản ra, Triệu Hương Nông đi phía sau quản gia. Đi một mạch hết hành lang, cầu thang rồi cuối cùng dừng trước cửa phòng ở tầng năm.

Căn phòng này Triệu Hương Nông biết, rất nhiều chuyện quan trọng trong nhà họ Triệu đều quyết định trong căn phòng này. Quản gia mở cửa phòng ra rồi đứng ở bên ngoài cửa phòng.

Triệu Hương Nông bước từng bước vào trong, vừa đi vừa nhìn khắp xung quanh, mỗi món đồ trong đây cô đều nhìn thật kỹ. Ngay từ ban đầu, căn phòng gây cho cô cảm giác lộn xộn. Những món đồ bị quăng vờ cùng với những chiếc ghế nằm la liệt đều nói rõ rằng, một loại cảm xúc phản nộ cùng cực đã từng bao trùm căn phòng này.

Chiếc điều khiển bị ném giữa phòng, chiếc thảm dày đã cứu vớt nó. Bỗng nhiên, một nơi nào đó trong tim cô nảy lên, cô cúi xuống nhặt chiếc điều khiển lên.

Cô đứng cách màn hình khoảng ba bước, hướng điều khiển về phía màn hình. Hình ảnh chất lượng thấp hiện lên, góc độ máy quay này không hề lạ lẫm trên mạng, chúng có chung một tên gọi đó là quay lén.

Ánh trắng mờ ảo, bóng cây dưới ánh trắng, khung bóng rổ, chiếc xe màu đen đậu trong góc khuất của công viên giống như một bức tranh không có sức sống.

Một lát sau, khung cảnh vì sự xuất hiện của một người mà bắt đầu chuyển động. Áo khoác to rộng, mũ áo che kín mặt, đứng dưới khung bóng rổ. Nhìn thân hình được giấu sau chiếc áo khoác rộng thùng thình có thể đoán được đó là một cô gái trẻ.

Cánh tay cầm điều khiển từ từ buông xuống. Chiếc điều khiển trong tay nặng quá, cô cảm không nổi nữa rồi, chiếc điều khiển rơi xuống đất.

Chuyện gì đến cũng phải đến, thương A Nông ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chân tướng được phơi bày (03)

Dịch: Hế

Cánh tay đang cầm điều khiển từ từ buông xuống, chiếc điều khiển trong tay nặng quá, cô không cầm nổi nữa rồi. Khi chiếc điều khiển rơi xuống đất, khung cảnh tĩnh lặng như tờ trên màn hình vì sự xuất hiện của một người mà bắt đầu chuyển động.

Bóng người nhỏ nhắn bị cánh tay thò ra từ sau khung bóng rổ ôm lấy, sau đó bóng dáng cao lớn lập tức xuất hiện trong ống kính. Vì góc quay nên không thể nhìn rõ mặt mũi của hai người, nhưng từ thân hình có thể phán đoán đó là một nam một nữ. Bóng dáng hai người bước vào xe, rồi sau đó...

Kính xe chưa kéo lên để lộ ra một tấm lưng trắng muốt của người phụ nữ, cái đầu đang trượt xuống bụng người đàn ông..

Kính xe từ từ kéo lên, che mất cái đầu đang động đậy của người phụ nữ. Người phụ nữ đang làm gì, tin chắc nhiều người dùng đầu ngón chân cũng đoán được.

Tưởng rằng đóng cửa là không sao nữa à? Không, sai rồi. Ánh đèn khắp công viên xuyên qua kính xe phản chiếu hai cái bóng trong xe. Mọi người xem kia, hai cái bóng vẫn đang chuyển động.

Triệu Hương Nông cúi đầu nhìn tay mình, dường như lúc này lòng bàn tay cô vẫn còn nóng rẫy như thể chỉ chạm nhẹ một cái tay cô sẽ tan biến mất.

Một giọt nước rỏ xuống lòng bàn tay cô, óng ánh trong suốt giống như nước mắt của ai. Triệu Hương Nông dờ dẫm nhìn nó. Thực ra, cụ thể đã xảy ra chuyện gì cô không rõ lắm, cô không dám nghĩ đến chuyện đó.

Nhiều tiếng chân vội vã đi lại, cô nghiêng tai lắng nghe, hình như tiếng bước chân đang đi về phía này. Tiếng bước chân giống như có thiên quân vạn mã, Triệu Hương Nông lại lắng nghe, sau đó cô nghe thấy hai người đàn ông gọi cô, vô cùng gấp gáp: “Tiểu Nông.”

Theo hai tiếng gọi ấy, cô nhìn thấy hai người đó. Phía sau hai người đó còn có những người khác. Bọn họ đang nhìn cô, ánh mắt vô cùng lo lắng.

Cô quay phắt lại, màn hình lớn vẫn đang chuyển động, hai bóng người kia vẫn đang động đậy. Làm sao đây, làm sao bây giờ? Cô lên tiếng, đừng xem, các người không được xem.

Những người kia vẫn không nghe lời cô. Triệu Hương Nông cuống lên, vì sao họ vẫn còn nhìn, vì sao họ vẫn còn nhìn! Cái này có gì hay mà xem chứ. Đó đâu phải chuyện không thể tha thứ gì, đôi nam nữ trong xe, chỉ là họ quá yêu đôi phương mà thôi! Bọn họ phải đối mặt với rất nhiều khó khăn, vất vả lắm bọn họ mới gặp nhau một lần.

Bách Nguyên Tú theo sát phía sau Triệu Diên Đình đẩy cánh cửa phòng ra. Cái anh ta nhìn thấy là khuôn mặt trắng bệch của Triệu Hương Nông, cô đang ra sức dùng cơ thể mình che lại màn hình phía sau cô. Miệng cô còn lắp bắp không ngừng, các người đừng xem, đừng xem, nghe thấy không, tôi bảo các người đừng xem.

Trong mắt cô, dường như có hàng vạn người xuất hiện trong căn phòng này. Thực ra, chỉ có bốn người mà thôi, anh ta, vợ chồng Triệu Diên Đình và quán gia của nhà họ Triệu.

Nhìn ánh mắt hoảng loạn của cô, trái tim Bách Nguyên Tú như bị dao cứa từng nhát từng nhát. Nhanh thôi, Tiểu Nông của anh ta sẽ biết, đoạn clip sau lưng cô mỗi giây mỗi phút lúc này đang bị hàng vạn con mắt xem, chia sẻ.

Có lẽ, sự cuồng loạn trong mắt Triệu Hương Nông đã dọa cặp vợ chồng kia, bọn họ chỉ đứng đờ ở đó. Bách Nguyên Tú bước thật khẽ về phía cô.

Duỗi tay ra, dịu dàng gọi: “Tiểu Nông.”

Tiếng “Tiểu Nông” kia khiến đôi mắt to tròn của cô chảy nước mắt không ngừng. Cô hỏi anh ta, Nguyên Tú, chẳng phải chuyện gì to tát đúng không?

“Đúng vậy, không phải chuyện gì to tát.” Anh ta nói với cô.

Cô gật đầu, ánh mắt cô lướt qua vai anh ta nhìn người đứng sau lưng anh ta. Sau một chốc gián đoạn sắc mặt cô càng tái nhợt hơn, sau đó cô lại chậm chậm quay đầu lại.

“Đừng nhìn, Tiểu Nông.” Bách Nguyên Tú xông lên định bịt mắt cô lại.

Không bịt mắt cô được, ngược lại anh ta lại đỡ được cơ thể suy sụp của Triệu Hương Nông. Đoạn kết của clip dài mười mấy phút là khuôn mặt của người phụ nữ vừa xuống xe. Miệng người phụ nữ mím chặt như đang tức giận. Cảm xúc trào ra từ đáy mắt cô rất rõ ràng. Máy quay ẩn đã quay rõ ngũ quan của người phụ nữ. Lúc này những người từng xem qua nhất định sẽ không khỏi bật thốt một câu: Hóa ra là Triệu Hương Nông, thế mà lại là Triệu Hương Nông?

Ở Chicago rất nhiều người quen biết Triệu Hương Nông, cô và cái tên của cô đều ngọt ngào trong trêu giống nhau. Hình tượng lạnh mạnh của cô là một cô gái tốt trong mắt rất nhiều người, là chị gái thiên thần trong mắt đám trẻ.

Khi xác nhận đó là Triệu Hương Nông, sau mười phút chìm trong kinh ngạc, những người kia sẽ xem lại clip lần nữa. Lần này, tâm trạng xem clip rất vi diệu. Người phụ nữ trong clip là Triệu Hương Nông, bờ môi mềm mại của cô...

12 triệu, đây là số người nhấn nút xem đoạn clip cặp nam nữ trong công viên tính từ 7 giờ sáng thứ hai đến 7 giờ sáng thứ 6. Con số này vẫn chỉ là số lượng trong phạm vi nước Mỹ.

Nước Mỹ có hơn hai trăm triệu dân*, có nghĩa là cứ trong hai mươi người thì có một người từng xem đoạn clip này. Trong những người đó có lẽ có người thân, bạn bè, bạn học, giáo viên của đương sự trong clip.

*Loan viết truyện này năm 2014, nhưng mị tra gg thì từ năm 2006 dân số Mỹ đã chạm ngưỡng 300 triệu rồi, không biết bà có nhầm lẫn gì không, nhưng mị cứ đề theo bà ý nhé:3

Người xem clip cũng bao gồm cả Bách Nguyên Tú. Anh ta rút phích cắm máy tính ra. Dù anh ta và Triệu Diên Đình đã nghĩ mọi cách những vẫn không thể ngăn được số lượt xem không ngừng tăng lên. Trang web đăng tải chính thức đã nhận được thư của luật sư mà xóa clip, nhưng bọn họ vẫn không thể ngăn chặn độ hot của clip kia. Những người kia coi đoạn clip là vật sở hữu của mình, chia sẻ, bình luận, xoi mói, chi trò. Cuối cùng, như thể bọn họ là một đương sự khác trong đoạn clip, giọng điệu lộ vẻ hài lòng: Vóc dáng Triệu Hương Nông không tệ, chỗ cần to thì to chỗ cần nhỏ thì nhỏ. Vóc dáng ấy cộng với khuôn mặt ngọt ngào không màng sự đời kia, quả đúng là cực phẩm.

Còn cánh phụ nữ từng xem đoạn clip thì bình luận nhanh gọn hơn: Triệu Hương Nông đúng là con đ* khoác trên mình vẻ ngoài ngọt ngào.

Bách Nguyên Tú còn nhớ cuộc điện thoại vào sáng thứ hai, đám bạn anh ta dùng giọng điệu hả hê nói với anh, Triệu Hương Nông bị nghiệp quật rồi. Cuối cùng, còn chêm thêm một câu, đáng người Triệu Hương Nông không tệ chút nào.

Khi nhận cuộc điện thoại đó, Bách Nguyên Tú đang trong trạng thái chưa tỉnh rượu. Khi Triệu Hương Nông tuyên bố chia tay trên sóng truyền hình trực tiếp, anh ta đang dùng bữa trưa. Sau đó anh ta ngồi ở đó thật lâu, mãi đến khi bầu trời dần âm ảm, anh ta gọi điện cho bạn anh ta rồi chìm vào cơn say chất ngất.

Sau khi nhận được cuộc điện thoại đó, Bách Nguyên Tú lại ngủ tiếp. Năm phút sau, liên tục có những cuộc gọi đến máy anh ta. Sau đó, khi Bách Nguyên Tú nhìn thấy đoạn clip đó, anh ta lập tức tỉnh rượu. Cảm xúc tràn ngập trong đầu anh ta trước tiên là đổ kỵ, phẫn nộ, chỉ ước rằng có thể đến trước mặt Triệu Hương Nông rồi cho cô cái tát.

Bách Nguyên Tú mua vé máy bay từ Hawaii về Chicago. Khi Bách Nguyên Tú nhìn thấy Triệu Hương Nông lạng lẽ ngủ say nhờ tác dụng của thuốc, vành mắt anh ta đỏ quạch: Trong đêm sao ngập trời đó, anh ta hôn lên môi cô, cánh môi cô mềm mại làm sao. Rõ ràng cô chẳng hiểu chuyện gì cả.

Thế là, cảm giác đau lòng đã thay thế sự đổ kỵ và phẫn nộ. Sau đó, Bách Nguyên Tú quyết định giúp đỡ Triệu Diên Đình. Thiết nghĩ, Triệu Diên Đình cũng từng trải qua cảm giác phẫn nộ cho đến thương xót giống như anh ta.

Giây phút ấy, dường như Bách Nguyên Tú mới thật sự hiểu rằng yêu một người đến một lúc nào đó sẽ trở nên rất đơn giản, chỉ cần cô ấy (anh ấy) khỏe mạnh vui vẻ là được rồi.

Bách Nguyên Tú và Triệu Diên Đình nhanh chóng đưa ra một kết luận: Từ góc quay đến thời gian tung clip đều chứng tỏ có người đã đặt bẫy. Từ đặc điểm suốt đoạn clip chỉ đề lộ thân phận đáng nữ có thể thấy đương sự khác trong clip chính là kẻ tình nghi lớn nhất.

Còn chưa đợi Bách Nguyên Tú và Triệu Diên Đình điều tra ra thân phận của kẻ tình nghi kia, thứ ba có một người đàn ông tự xưng là “Tổng Ngọc Trạch” tìm đến cửa.

Sáng thứ ba, gần 8 giờ, một thanh niên ăn mặc vô cùng đơn giản đứng ở phòng khách nhà họ Triệu. Từ cái nhìn đầu tiên, Bách Nguyên Tú đã nhận ra người đàn ông kia. Người đó từng cùng Clara xuất hiện ở buổi tụ tập. Khuôn mặt đó cùng với thần thái khiến anh ta trông rất giống áng thơ làm say lòng người nhất, hoàn hảo đầy sức sống.

Khoảnh khắc nhìn thấy Tổng Ngọc Trạch, Bách Nguyên Tú bỗng bừng tỉnh ngộ, mọi thay đổi của Triệu Hương Nông đều bắt nguồn từ người đứng trước mặt. Hẳn ta có thể mê hoặc Clara thì tất nhiên cũng có thể mê hoặc Triệu Hương Nông. Sự mê hoặc đó giống như một định luật đã có từ lâu về trước: Chàng hoàng tử ở buổi vũ hội luôn bị cô nàng lọ lem thanh thuần mê hoặc. Nàng công chúa ở buổi vũ hội cũng luôn âm thầm trao trái tim cho chàng trai nghèo khó kẻ cho nàng ta những câu chuyện thú vị xảy ra trong khu chợ náo nhiệt.

“Tôi là Tổng Ngọc Trạch, tôi qua tôi mới xem được đoạn clip kia.” Giọng Tổng Ngọc Trạch vô cùng rõ ràng, vẻ mặt thản nhiên, nói: “Người còn lại trong đoạn clip là tôi. Tôi cũng không biết vì sao lại có đoạn clip này. Tôi đến đây là muốn hỏi tôi có thể giúp đỡ được chuyện gì không...”

Anh cúi đầu, giọng nói trầm xuống một chút: “Chỉ cần có thể giảm bớt sự tổn thương cho cô ấy.”

Sau khi nói xong những lời này, Tổng Ngọc Trạch bị vệ sĩ của Triệu Diên Đình lôi đi, ý của Triệu Diên Đình là trước khi chuyện chưa được làm rõ thì mong anh đến phòng nghỉ của nhà họ làm khách.

Tổng Ngọc Trạch không có dị nghị nào, chỉ là trước khi đi khỏi, ánh mắt anh dõi về phía cửa phòng khách. Ngoài cửa có một tấm thảm trải dài đến cầu thang, hết bậc cầu thang rồi đi tiếp một đoạn là đến phòng Triệu Hương Nông. Chủ nhân của căn phòng đó vẫn đang chìm trong giấc nồng, hoàn toàn không biết rằng đoạn clip mà cô làm nhân vật chính đã đẩy lên một trận rùm beng trên mạng.

Tổng Ngọc Trạch chỉ xuất hiện mười mấy phút ngắn ngủi. Trong mười mấy phút ấy, Bách Nguyên Tú vẫn luôn quan sát Tổng Ngọc Trạch. Đó là một tên đẹp mã rất dễ làm người khác nảy sinh hảo cảm. Bách Nguyên Tú vẫn luôn cho rằng sáng láng sạch sẽ là một loại khí chất, một loại khí chất có thể nhìn thấu qua ánh mắt, mà khí chất ấy càng được thể hiện rõ trên người Tổng Ngọc Trạch.

Tổng Ngọc Trạch đi qua người Bách Nguyên Tú, anh nghiêng mặt qua nhìn anh ta. Bách Nguyên Tú siết chặt nắm đấm, từ lúc anh xuất hiện, Bách Nguyên Tú vẫn luôn muốn hung hãn đấm cho anh một phát: Thăng khôn, sao mày có thể đề cô ấy làm chuyện đó, tao còn không nỡ để cô ấy làm chuyện đó nữa là.

Lúc hai người lướt qua nhau, Bách Nguyên Tú vung nắm đấm về phía khuôn mặt kia, cú đấm đó thành công khiến khóe miệng Tổng Ngọc Trạch bật mếu.

Bách Nguyên Tú túm cổ áo Tổng Ngọc Trạch, ánh mắt khóa chặt trên mặt anh, nói bằng khẩu hình: Thăng khôn, sướng không?

Sau khi nắm đấm đó vung ra, Bách Nguyên Tú không hề nhận được bất cứ sự phản kháng nào. Người bị ăn đấm chỉ bình thản nhìn anh ta, ánh mắt hờ hững đó khiến Bách Nguyên Tú không kim được mà muốn đấm cho Tổng Ngọc Trạch phát nữa.

Cú đấm thứ hai bị chặn lại giữa chừng, Tổng Ngọc Trạch chặn lại nắm đấm của anh ta, nói bằng giọng điệu như ban nãy: “Có một điểm tôi có thể xác định là, khi tôi và cô ấy ở bên nhau, thân phận của chúng tôi là người tự do. Vì vậy, tôi cảm thấy tôi không cần tỏ ra áy náy với anh Bách đây. Hơn nữa, tôi phải cho anh Bách biết rằng, người thực sự khiến tôi và cô ấy trở nên gắn gũi là người phụ nữ tên Hạ Tiểu Thuần.”

Tổng Ngọc Trạch đã rời khỏi đó, nắm đầm của Bách Nguyên Tú vẫn dừng giữa không trung.

Bảy tiếng sau khi Tổng Ngọc Trạch rời đi, Triệu Hương Nông đã xem được đoạn clip đó. Từ sự hoảng loạn ban đầu cuối cùng biến thành tiếng kêu la om sòm. Cuối cùng, bác sĩ gia đình phải cưỡng chế tiêm cho cô một mũi an thần, làm cô lại chìm vào giấc ngủ say.

Sáng thứ tư, luật sư nhà họ Triệu đã gửi thư đến nhiều trang web, một số trang web chính quy rồi rút xóa clip. Chiều thứ ba, kẻ tung clip lên mạng bị bắt, sau đó, chân tướng được phơi bày.

Người tung clip là Parker, đến từ một văn phòng hoạt động bí mật. Theo dõi chụp lén là nguồn thu nhập chủ yếu trong văn phòng anh ta, cũng có thể nói bọn họ chỉ phục vụ cho những người trả tiền cho họ. Sở dĩ có clip này đều bắt nguồn từ người phụ nữ tên là Clara.

Thế là, cùng với sự xuất hiện của Clara, mọi chuyện lập tức trở nên dễ đoán, chẳng qua là một màn vị yêu mà sinh hận. Còn vì sao đoạn clip chỉ để lộ thân phận người phụ nữ còn che giấu thân phận người đàn ông cũng có thể giải thích rằng: Rõ ràng, tiểu thư Clara vẫn chưa dứt tình với Tổng Ngọc Trạch.

Bách Nguyên Tú gọi điện thoại cho Clara. Bên đầu dây kia, Clara tỏ ra vô cùng hả hê. Cô ta không ngừng nhấn mạnh Triệu Hương Nông là con ả mặt dày nhất, đoạn clip là món quà cô ta tặng Triệu Hương Nông.

Tối thứ tư, Triệu Hương Nông tỉnh dậy, cùng lúc đó, Tổng Ngọc Trạch cũng rời khỏi phòng nghỉ nhà họ Triệu.

Vote mạnh để mị ra chương mới nhanh nha ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chân tướng được phơi bày (04)

Dịch: Hế

Tối thứ tư, Triệu Hương Nông tỉnh dậy, cùng lúc đó Tổng Ngọc Trạch cũng rời khỏi phòng nghỉ nhà họ Triệu. Tối hôm đó, sau khi Triệu Hương Nông tỉnh dậy vẫn luôn ở trong phòng không muốn gặp ai.

Sáng thứ năm, quản gia nhìn thấy Triệu Hương Nông đang ăn ngấu nghiến bánh mì trong nhà bếp. Cô giải thích với quản gia rằng cô đói chết mất. Buổi trưa, Triệu Hương Nông đến trước mặt Triệu Diên Đình, cô nói với ba mình rằng: “Ba à, không cần tốn thời gian nữa. Bọn họ thích xem thì cứ để họ xem đi, đợi họ xem chán rồi tự nhiên sẽ dừng lại thôi. Ba, tin con đi, sẽ qua cả thôi.”

7 giờ sáng thứ sáu, số lượng người nhấn xem clip dừng lại ở con số 12 triệu người, đúng như những gì Triệu Hương Nông nói: Đợi họ xem chán rồi tự nhiên sẽ dừng lại. Ba, tin con đi, sẽ qua cả thôi, lượt xem đang giảm đi từng ngày.

Nhưng! Hiệu ứng bướm bướm mà đoạn clip gây ra đang ngày càng lan rộng: Văn phòng của Tổng Liên Tổ đưa ra thông cáo sa thải Triệu Hương Nông. Hình ảnh của Triệu Hương Nông bị mây tổ chức từ thiện gỡ xuống. Học viện nghệ thuật Hoàng gia Anh gạch tên Triệu Hương Nông khỏi kho tài liệu. Đại học Chicago thu hồi huy chương sinh viên tốt nghiệp loại ưu của Triệu Hương Nông.

Trong thời đại này, clip sex khá nhiều và cũng chẳng xa lạ gì. Điều mà người ta khó chấp nhận đó chính là nữ chính trong clip là Triệu Hương Nông. Bọn họ đã từng dành cho cô gái châu Á có nhan sắc ngọt ngào xinh đẹp kia những lời khen có cánh, thanh thuần, tốt đẹp, nhưng cô gái đó lại là một con điểm khoác trên mình lớp vỏ ngọt ngào. Thế là, bọn họ cảm thấy bọn họ đã bị lừa dối và lừa dối. Nhưng phàm là những gì có liên quan đến lừa dối đều sẽ thăng cấp thành vấn đề đạo đức. Càng đạo mạo đứng đắn càng dễ ý những lời tâng bốc kia. Đoạn clip đã gây lên cuộc khẩu chiến ở khắp nơi. Trong cuộc tranh luận của những kẻ có ý xấu, bắt đầu có người khởi xướng: Bắt Triệu Hương Nông công khai xin lỗi. Nếu không xin lỗi sẽ tẩy chay những mặt hàng có liên quan đến Bách hóa Triệu thị.

Con phong ba rút vốn do Triệu Hương Nông công khai tuyên bố chia tay đã làm Triệu thị gặp rắc rối liên miên, nếu còn bị tẩy chay hàng hóa thì đúng là họa vô đơn chí.

Trưa thứ sáu, Bách Nguyên Tú nhận được cuộc gọi của Triệu Hương Nông.

Ở nhà hàng mà bọn họ thích nhất lúc trước, Bách Nguyên Tú dõi mắt qua mặt kính thủy tinh nhìn Triệu Hương Nông đang bước về phía bên này.

Người đội tóc giả đeo chiếc kính to đùng, cúi đầu bước đi khiến Bách Nguyên Tú nhìn mà đau xót. Giống như cô đã nói, cô chẳng làm sai chuyện gì, cô nên đường đường chính chính xuất hiện trên con đường ngập tràn ánh nắng tháng ba.

Khi Triệu Hương Nông gỡ tóc giả xuống, ngồi trước mặt Bách Nguyên Tú, anh ta có cảm giác đã cách mấy đời, sau khi bùng một tiết học, cô gái nhỏ

kia ngã một cú máu chảy ròng ròng.

Duỗi tay ra, muốn lấy chiếc kính đen to sụ trên mặt cô xuống. Cô gái ngốc nghếch này không biết đeo kính râm càng làm cô trở nên kỳ quặc hơn sao.

Triệu Hương Nông nên cười rạn rờ chứ không nên giấu mình đi như này.

Tay vẫn chưa chạm vào chiếc kính đã bị cô tránh né.

Cô đẩy chiếc kính, cô gọi một tiếng: “Nguyên Tú.”

“Nguyên Tú, xin lỗi anh.” Cô nói. Có lẽ cô muốn nói rất nhiều, nhưng hình như vừa đến miệng liền biến thành như này.

Giống những lần hẹn hò trước đây của họ, Bách Nguyên Tú đặt đồ ăn cô thích vào trong đĩa của cô, nghe cô nói chuyện. Khi nghe được câu nói “Tối qua, em nhận được điện thoại của chú Martin” Bách Nguyên Tú ngẩng đầu lên.

Chiếc kính đen to đã che mất hai phần ba khuôn mặt cô, nên Bách Nguyên Tú không thể nhìn rõ về mặt của cô, anh ta chỉ nhìn thấy khoe miệng cô đang động đậy, giọng cô có chút ngây dại.

“Chú Martin khuyên em nên xin lỗi. Khi nhận được cuộc điện thoại của chú ấy, em biết rắc rối mà em gây ra nhất định đã làm ba em trần trụi suy nghĩ. Em đã đi hỏi ba em, ông nói với em không sao cả. Nguyên Tú, em muốn nghe lời thật lòng, tình hình công ty nhà em có phải rất tồi tệ hay không?”

“Không đâu, đừng tự dọa mình thế chứ.” Bách Nguyên Tú nói tiếp: “Không tệ như em nghĩ đâu Tiểu Nông, những chuyện kia em không cần nghĩ ngợi, ba em sẽ có cách. Hơn nữa, anh có thể cam đoan, mọi chuyện sẽ nhanh chóng trôi qua.”

Như thế không nghe thấy lời của Bách Nguyên Tú, Triệu Hương Nông nói tiếp: “Em đã suy nghĩ cả đêm qua, em nghĩ nếu xin lỗi có thể giúp ba em thì em sẽ ra mặt xin lỗi. Sáng nay, em đã gọi điện cho chú Martin rồi, chú ấy đã sắp xếp mọi thứ để em đưa ra lời xin lỗi. Một tiếng rưỡi nữa em phải đến buổi họp báo. Bây giờ, bản xin lỗi vẫn đang để trong túi em.”

Lời này khiến Bách Nguyên Tú trực tiếp đứng dậy, vô thức kéo tay Triệu Hương Nông. Ngay cả nghĩ Bách Nguyên Tú cũng không dám nghĩ đến cảnh tượng ấy. Nói là buổi họp báo nhưng đó chẳng khác gì một phiên tòa xét xử đạo đức. Khoảng thời gian này người thừa kế nhà họ Triệu vẫn luôn là đối tượng bàn tán của người Chicago. Bách Nguyên Tú có thể tưởng tượng được các nhà đài hay tạp chí nhất định sẽ phải những phóng viên miệng lưỡi cay nghiệt nhất của họ tới. Những kẻ đó nhất định sẽ dùng mọi cách để moi thật nhiều tin tức từ miệng Triệu Hương Nông. Bọn họ không cần quan tâm đối tượng mà họ phỏng vấn mới chỉ là cô gái trẻ vừa tròn 24 tuổi.

Giấy tay ra, ra hiệu cho Bách Nguyên Tú quay lại chỗ cũ, Triệu Hương Nông uống một ngụm nước rồi quay mặt về phía anh ta.

Mấy giây sao, Bách Nguyên Tú nhìn thấy hai hàng lệ chảy ra từ sau chiếc kính râm. Còn chưa đợi anh lau những giọt lệ đó đi, anh ta đã nghe thấy Triệu Hương Nông cất giọng: “Nguyên Tú, em có thể không đi được không? Hử?”

Cánh tay vừa muốn duỗi ra lại thu lại. Bách Nguyên Tú muốn nói với Triệu Hương Nông có thể. Đương nhiên có thể rồi, nhưng nghe xem, tiếp đó anh ta lại nghe được gì.

“Nguyên Tú, em không muốn đi không phải em sợ. Em không muốn đi vì nếu em xin lỗi thì những chuyện xảy ra giữa em và anh ấy sẽ biến thành một sai lầm. Em nghĩ, nếu anh ấy mà nhìn thấy, trong lòng anh ấy nhất định rất khó chịu. Nguyên Tú, anh biết không? Từ nhỏ anh ấy đã mất mẹ, anh ấy chỉ có một người bạn yêu thích trượt băng, vậy mà ngay cả người bạn ấy cũng mất trong một tai nạn. Căn phòng anh ấy thuê, giày dép hay quần áo anh ấy mặc đều dùng bằng tiền anh ấy tự kiếm được. Anh ấy không giống anh, cái gì cũng có, anh ấy...”

Bàn tay định lau nước mắt cho cô siết chặt lại. Cô vẫn còn nói liên miên, mỗi câu đều liên quan đến cuộc sống của một người đàn ông khác. Rõ ràng chỉ là chuyện nhỏ nhặt mà cô nói như trời sắp sụp đến nơi.

Duỗi tay, lấy chiếc kính râm che gần hết mặt cô.

Kính được gỡ xuống, Bách Nguyên Tú nhìn thấy đôi mắt sưng húp vì khóc nhiều. Có thể tượng tượng được, từ sau khi cô nhận được cuộc điện thoại kia cô cũng không ngừng rơi lệ như lúc này. Mà bây giờ đôi mắt kia vẫn còn rơi lệ. Bách Nguyên Tú dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được, những giọt nước mắt này đều là vì câu “anh ấy không có gì cả”.

Phụ nữ đúng là động vật dễ thay đổi. Trước kia không phải nói thích anh ta sao, mới chỉ mấy tháng đã bắt đầu nhưng nhớ gã đàn ông khác rồi.

Nỗi ghen ghét thôi thúc Bách Nguyên Tú lên tiếng: “Triệu Hương Nông, không phải em nói muốn nghe lời thật lòng sao?”

Lời của anh ta cuối cùng cũng thành công khiến cô ngậm miệng.

Sau đó, Bách Nguyên Tú bắt đầu nói những lời thật lòng mà Triệu Hương Nông muốn nghe. Cô con gái tùy hứng gây chuyện khiến ba cô ta phải gánh chịu áp lực kinh tế. Xung quanh ông ta đâu đâu cũng như là băng mỏng. Bởi vì, chỉ bất cẩn một chút thôi ông ta sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng. Dù ông ta đã rất cẩn thận, nhưng mọi thứ vẫn phát triển theo chiều hướng tồi tệ hơn.

“Vì vậy Tiểu Nông à.” Bách Nguyên Tú dịu dàng nói: “Anh cũng cảm thấy em nên xin lỗi.”

Giây phút này, Bách Nguyên Tú rất muốn người đàn ông tên Tống Ngọc Trạch kia nhìn thấy Triệu Hương Nông xin lỗi cả thế giới với dáng vẻ hèn mọn, ân hận.

Cô ngần ngừ nhìn anh ta, lời của anh ta khiến khuôn mặt cô như bị phong ấn trong kỉ băng hà. Cái duy nhất làm người cảm thấy còn sự sống là hàng nước mắt không ngừng chảy ra từ hốc mắt cô.

Cắn chặt răng, Bách Nguyên Tú đeo kính lại cho cô. Làm như vậy, anh ta không cần nhìn thấy hai hàng lệ tuôn rơi không ngừng kia.

Cô gạt đầu rồi cúi gầm xuống. Một lát sau, cô cầm lấy túi sách trên bàn, khẽ nói một câu: “Em biết rồi, em sẽ xin lỗi.”

“Tỉ nữa anh đưa em đi.” Bách Nguyên Tú nói.

“Không cần đâu, tài xế đang đợi em bên ngoài.” Cô nói.

Bách Nguyên Tú không nói gì nữa, chỉ nhìn Triệu Hương Nông đội lại mũ tóc giả. Nhìn cô đội tóc giả xong cô liền đứng dậy.

“Vậy em đi đây.”

Người cô va vào cạnh bàn, cạnh bàn khiến cô suýt té ngã. Bách Nguyên Tú vươn tay định đỡ cô nhưng bị cô né tránh. Sau khi lấy lại thăng bằng, cô quay mặt về phía anh, Bách Nguyên Tú loáng thoáng nhìn thấy đôi mắt cô đang nhìn anh ta qua lớp kính.

“Cẩn thận một chút.” Bách Nguyên Tú trốn tránh ánh mắt của cô.

Qua chiếc kính râm, Triệu Hương Nông nhìn thấy con đường màu đen, xe cộ màu đen, mọi người cũng có màu đen, ngay cả ánh mặt trời hắt xuống đất cũng màu đen nốt. Nhắm mắt lại, từ chối thế giới màu đen kia ngoài mí mắt. Tập trung tinh thần, Triệu Hương Nông bắt đầu tập trung nhắm lại bài xin lỗi.

Sau đó, Triệu Hương Nông bắt mình ghi nhớ những yếu tố mà bộ phận PR muốn cô nhấn mạnh khi xin lỗi: Ánh mắt nhìn về phía trước, không được trốn tránh, giọng điệu phải thành khẩn.

Giọng điệu phải thành khẩn? Triệu Hương Nông muốn bật cười. Cô thật sự đã bật cười, vừa cười vừa rơi lệ. Sau đó cô nói với tài xế, quay đầu xe.

Còn một tiếng nữa mới đến cuộc họp báo, Triệu Hương Nông nghĩ trước khi đi cô muốn gặp Tống Ngọc Trạch. Mấy ngày nay Triệu Hương Nông vẫn luôn không gọi được cho Tống Ngọc Trạch, mấy anh vẫn luôn trong tình trạng tắt nguồn.

Khi gặp Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông muốn nói cho anh rất nhiều chuyện. Chẳng hạn như chuyện clip cô không để trong lòng; nói rằng cô biết chuyện anh bị ba cô mời đến phòng nghỉ làm khách; mấy ngày gần đây cô không đến tìm anh vì không muốn anh gặp phiền phức vì cô; những tin tức về cuộc sống cá nhân hỗn loạn của cô trên mấy tờ tạp chí lá cải kia đều là giả;...

Cuối cùng cô muốn nói với anh bài xin lỗi của cô không phải thật lòng. Lời xin lỗi của cô chỉ là một loại thỏa hiệp trước mặt lợi ích mà thôi.

Bước hết mười mấy bậc cầu thang, Triệu Hương Nông vui vẻ khi nhìn thấy đôi giày của Tống Ngọc Trạch đặt bên ngoài. Tống Ngọc Trạch đang ở nhà, Triệu Hương Nông vội vàng ấn chuông cửa. Thời gian không còn nhiều nữa, cô phải tranh thủ để nói rõ mọi chuyện cho Tống Ngọc Trạch.

Ấn chuông mấy lần liên tiếp mà cánh cửa vẫn đóng chặt, Triệu Hương Nông đổi sang dùng tay gõ cửa.

Cuối cùng cánh cửa cũng mở ra một góc 45 độ. Dáng vẻ bây giờ của người mở cửa cho cô cũng giống hệt như lần đầu tiên cô đến nơi này.

Người đàn ông đang định đi tắm thì nghe thấy tiếng gõ cửa gấp gáp đành mặc vội chiếc quần ra mở cửa. Chỉ là, lần này người đàn ông coi trần không còn làm gò má cô nóng ran nữa. Bởi, người đàn ông có cơ bụng hoàn mỹ này là của cô.

Tống Ngọc Trạch đứng ở khe cửa rộng một góc 45 độ, không nói năng gì, cũng chẳng làm gì, chỉ lặng lẽ đứng ở đó, cúi đầu nhìn cô.

Ý thức được bộ dạng lúc này của mình, Triệu Hương Nông thẫn thờ cười, cô hờn mát: “Tống Ngọc Trạch, là em”

“Tôi biết là em.” Giọng điệu anh vẫn như thường.

“Biết rồi mà còn...” Triệu Hương Nông duỗi tay đẩy Tống Ngọc Trạch ra, ý bảo anh tránh ra: “Chúng mình vào trong nói chuyện.”

“Em xác định muốn vào sao?” Giọng anh nhuốm chút vẻ lạnh lùng.

“Tống Ngọc Trạch.” Triệu Hương Nông nghiêm mặt, nổi đóa với anh.

Vài phút sau Triệu Hương Nông mới hiểu vì sao Tống Ngọc Trạch lại hỏi cô như vậy.

Lâu la không mở cửa không phải vì anh đi tắm

Áo T-shirt nam màu xám và chiếc váy liền màu xanh bạc hà xếp lộn lộn trên sàn nhà, cơ thể trốn trong chăn đang run bần bật.

Đứng trước giường, Triệu Hương Nông có chút ngỡ ngàng. Cô quay lại nhìn Tống Ngọc Trạch, chạm phải ánh mắt cô anh lập tức cup mắt xuống.

Thế là, Triệu Hương Nông đã hiểu ra đôi chút, cô túm lấy góc chăn vén lên.

Có một khoảnh khắc, Triệu Hương Nông còn tưởng mình nhìn thấy một Hạ Tiểu Thuần khác. Xuyên qua Hạ Tiểu Thuần là một người khác, một người phụ nữ, không, nên nói là cô gái. Cô gái đó còn chưa kịp trở thành một người phụ nữ thì sinh mệnh đã sớm lại tàn.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chân tướng được phơi bày (05)

Dịch: Hế

"Là Tiểu Dã phải không?" Triệu Hương Nông nghe thấy giọng nói run run của mình.

Cô gái cười rộ lên có chiếc răng khểnh, nói rất thích cô đó.

Tống Ngọc Trạch chỉ nói một câu: "Triệu Hương Nông, về đi, tôi đưa em về."

"Nếu anh nói cô ta là Tiểu Dã, vậy em sẽ coi cô ta là Tiểu Dã. Sau đó em sẽ nghe lời anh, rời khỏi đây." Triệu Hương Nông cố chấp nói từng chữ một.

"Về đi Triệu Hương Nông." Tống Ngọc Trạch kéo tay cô.

Tống Ngọc Trạch vừa chạm tay vào cô, Triệu Hương Nông vô thức hắt ra như bị điện giật. Có lẽ bàn tay vừa chạm vào cô vừa rồi đã sờ soạng trên người cô gái khác. Ý nghĩ này vô cùng mãnh liệt, khiến giọng cô như một nốt nhạc lạc điệu.

"Tống! Ngọc! Trạch!"

Tống Ngọc Trạch liếc cô một cái, đi lướt qua người cô, cầm bao thuốc đặt ở đầu giường. Ánh mắt cô thuận theo đó mà nhìn thấy đôi bông tai đặt cạnh bao thuốc, một đôi bông tai rất nhỏ.

Tiểu Dã không có lỗi tai.

Thế là, Triệu Hương Nông đã hiểu, cô vén góc chăn lên.

Có một khoảnh khắc, Triệu Hương Nông tưởng mình nhìn thấy một Hạ Tiểu Thuần khác. Cô gái trạc tuổi cô đang co rúm người lại. Dè dặt túm chăn dưới ánh mắt cô, lại dè dặt che chắn trước người.

Triệu Hương Nông sững sờ nhìn cô gái trên giường, con hoảng loạn đến bất ngờ khiến cô giống như con chim mất đi sự che chở. Giống Hạ Tiểu Thuần, cũng giống cái người đã từng xuất hiện trong đời Triệu Hương Nông rất lâu về trước.

Triệu Hương Nông có thể khẳng định mặt mũi cô gái chẳng hề xinh đẹp hơn cô.

Vì sao đàn ông trên đời này đều thích những cô gái như này, thuần khiết, không biết toan tính, giống như một tờ giấy trắng.

Loại gái như này có gì tốt chứ, kiểu người này nhất định khiến cánh đàn ông sống trong lo lắng, đi trên đường chỉ bắt cần một chút thôi là cô ta sẽ bị bắt đi mất...

Triệu Hương Nông nghĩ cô nên cho Tống Ngọc Trạch một cái tát, nhưng cô lại nghĩ nhờ cô đánh nhằm như lần trước thì phải làm sao? Thế là Triệu Hương Nông lên tiếng hỏi Tống Ngọc Trạch.

"Các người đã làm chưa?"

Tống Ngọc Trạch đang hút thuốc.

Triệu Hương Nông đã hiểu, xem ra anh ta bị ăn tát là không oan rồi.

Triệu Hương Nông vẫn không chạm vào Tống Ngọc Trạch được, cô gái trên giường chồm xuống ôm chặt lấy cô, nói những lời ngu xuẩn: "Không có, không có, không có làm. Lúc chúng tôi đang định làm thì cô đến. Là tôi không đúng, anh ấy đã nói với tôi anh ấy đang qua lại với một cô gái. Tôi cũng biết tôi đến đây là sai, nhưng xin cô nghe tôi nói. Tôi đã thích anh ấy từ lâu rồi, tôi không định chen vào hai người, tôi..."

Giọng cô gái ngen ngào: "Ngày kia tôi về nước rồi, bạn trai tôi đang đợi tôi kết hôn với anh ấy. Sau khi kết hôn tôi sẽ không quay lại đây nữa, nên... tôi

muốn..."

Muốn làm gì thì cô gái không nói tiếp nữa, cô ta cứ lẩm bẩm nói tôi không định chen ngang hai người, tôi thật sự không...

Triệu Hương Nông cảm thấy cảnh ngộ mà cô gái có vẻ rất giống cảnh ngộ cô đã từng gặp.

"Tổng Ngọc Trạch, anh đúng là một nhà từ thiện." Triệu Hương Nông nói với Tổng Ngọc Trạch.

Triệu Hương Nông thầm nói với mình, bây giờ, việc cô cần làm là rời khỏi đây. Tất nhiên trước khi đi khỏi cô nên tặng Tổng Ngọc Trạch một câu "Tổng Ngọc Trạch, chúng ta xong rồi."

Nói xong câu này tài xế sẽ đưa cô đến buổi họp báo. Cô tin rằng đến lúc đó, cô nhất định sẽ đọc hết bài xin lỗi với giọng điệu chân thành.

Sau đó, dùng cách của Triệu Hương Nông để lãng quên cái gã Tổng Ngọc Trạch này, thế nhưng...

Tiếng bập tai lách lách vang lên, cô gái ôm mặt nhìn cô, Triệu Hương Nông nghe thấy mình nói với cô gái kia: "Cái tát vừa rồi là tôi thay bạn trai cô tặng cho cô. Bây giờ, cầm lấy quần áo của cô rồi rút khỏi đây."

Ánh mắt của cô gái chuyển sang phía Tổng Ngọc Trạch.

Sau đó, Triệu Hương Nông nghe thấy Tổng Ngọc Trạch nói ra một câu.

"Triệu Hương Nông, cô đừng quên cô cũng từng đến đây với tình cảnh như vậy."

Lúc này, Triệu Hương Nông mới nhớ ra, vì sao những lời cô gái nói lại khiến cô có cảm giác quen thuộc như vậy. Hóa ra, cô cũng đến nhà Tổng Ngọc Trạch với tình trạng đã có hôn ước.

"Cho nên?" Qua kính râm, Triệu Hương Nông nhìn Tổng Ngọc Trạch.

Một thoáng trầm mặc qua đi.

"Cho nên, câu kia là do cô nói."

"Câu nào?"

Về mặt và giọng nói của người

àn ông ẩn sau làn khói lượn lờ.

"Triệu Hương Nông, cô vẫn còn không hiểu sao? Tôi cảm thấy nếu còn tiếp tục, cô sẽ biến thành loại phụ nữ lúc nào cũng xem trộm danh bạ điện thoại của bạn trai. Chẳng phải trước kia có cuộc khảo sát trên mạng sao? Đàn ông ghét nhất kiểu phụ nữ gì, tôi cũng giống như những người làm khảo sát kia, chính là xếp loại phụ nữ xem trộm danh bạ điện thoại của bạn trai lên đầu tiên. Triệu Hương Nông, tôi không muốn cô biến thành loại phụ nữ như vậy."

"Tổng Ngọc Trạch..." Triệu Hương Nông dờ dẩn gọi anh.

"Sao vậy? Muốn nói cô chưa từng xem danh bạ của tôi à, nhưng với tôi mà nói, đó là chuyện sớm muộn thôi."

"Tổng Ngọc Trạch..."

Những lời phía sau bị giọng điệu mất kiên nhẫn của Tổng Ngọc Trạch cắt ngang.

"Không lẽ bây giờ cô định nói, Tổng Ngọc Trạch tôi đã hy sinh vì anh nhiều như vậy sao anh còn đối xử như vậy với tôi? Triệu Hương Nông, đối với đàn ông mà nói những lời này là đại kỵ. Phụ nữ mà suy nghĩ được mất quá sẽ khiến đàn ông nảy sinh cảm giác chán ngán, dù người phụ nữ kia có xinh đẹp thế nào."

Trong làn khói lượn lờ, Triệu Hương Nông nhìn thấy ánh mắt của Tổng Ngọc Trạch dừng trên mặt mình. Cô nhìn thấy sự chán ghét trong đôi mắt anh, như thể anh đúng như những gì anh nói, đã bắt đầu chán ngấy cô, dù cô có xinh đẹp đến nhường nào.

Trong lúc nhất thời, mùi khói thuốc dày đặc trong phòng tựa như đã làm cô mất chứng mất tiếng. Cô chỉ ngẩn ngơ nhìn anh đến trước mặt cô, duỗi tay ra.

"Tôi đoán, hẳn là cô đang khóc nhỉ?" Khi những lời này được nói ra, chiếc kính râm trên mặt cô cũng được anh gỡ xuống.

Ngón tay cầm kính cứng đờ, có một khoảnh khắc... Tổng Ngọc Trạch quay mặt đi, không nhìn đôi mắt đỏ hoe, cùng với vẻ chết lặng trong đôi mắt ấy.

Chớp mắt, làn nước trong hốc mắt rơi xuống, trước mắt trở nên mờ mịt. Triệu Hương Nông nhìn thấy Tổng Ngọc Trạch đang mỉm cười, sau nụ cười ấy là ý nghĩ: Tôi biết mà.

"Triệu Hương Nông, tôi cho cô biết phụ nữ thỉnh thoảng rơi lệ sẽ khiến đàn ông động lòng. Nhưng, một khi khóc quá nhiều sẽ trở thành con ác mộng mà cánh đàn ông chỉ ước có thể xua đuổi. Chẳng có thằng đàn ông nào thích việc lúc nào cũng nơm nớp lo sợ về nhà muộn một chút sẽ nhìn thấy một khuôn mặt khó khăn ở nhà." Anh mỉm cười quay mặt sang phía cô gái đang ngồi trên giường: "Cô ấy hơi giống người tình trước đây của Bách Nguyên Tú nhĩ. Hôm đó tôi lên đi theo cô nhìn rồi. Lúc đó chẳng có cảm giác gì, nhưng bây giờ tôi đã hiểu một chút."

Tổng Ngọc Trạch nói đến đây thì dừng lại.

"Hiểu cái gì?" Triệu Hương Nông hỏi.

Triệu Hương Nông nghe thấy Tổng Ngọc Trạch trả lời, từng câu từng chữ, chậm chạp, rõ ràng.

"Những cái khác tôi không dám khẳng định, nhưng có một điều mà tôi có thể khẳng định là, lúc làm, nếu so sánh giọng cô và giọng cô ấy thì chắc chắn giọng cô ấy sẽ đáng yêu hơn cô."

Cái tát kia cuối cùng cũng thành công rơi trên mặt Tổng Ngọc Trạch.

Triệu Hương Nông rất muốn hung hăng mắng anh một trận, nhưng cô phát hiện một câu cô cũng không thốt ra được. Cảm giác truyền ra từ trái tim khiến đầu lưỡi cô cứng lại, làm cô mất đi khả năng ngôn ngữ.

Cô ngậy đại rời khỏi phòng Tổng Ngọc Trạch, xuống cầu thang, tìm thấy xe của mình, mở cửa xe, nói với tài xế đưa cô đến buổi họp báo.

Cô nói rất khó khăn, ngắc ngứ, sau đó tài xế nói với cô rằng bây giờ đã quá thời gian diễn ra buổi họp báo rồi.

"Vậy... vậy về... về nhà thôi." Lưỡi cô như lú lại.

Tổng Ngọc Trạch nhìn chiếc xe của Triệu Hương Nông đi khỏi. Anh đứng hồi lâu trước cửa sổ, cho đến khi phía sau vang lên một giọng nói sợ hãi: "Tổng... Tổng Ngọc Trạch."

Sau khi gọi cái tên mà cô ta đã từng thầm gọi trong lòng hàng nghìn hàng vạn lần, Cao Mỹ Mỹ càng nắm chặt chắn che trước ngực mình.

Cao Mỹ Mỹ từng cùng Tổng Ngọc Trạch làm thêm trong một nhà hàng. Từ cái nhìn đầu tiên, cô ta đã thích anh. Trước lúc rời khỏi Chicago, Cao Mỹ Mỹ nhận được cuộc gọi của Tổng Ngọc Trạch. Trong điện thoại, Tổng Ngọc Trạch mời cô ta đến nhà anh chơi, anh còn ám chỉ muốn nhìn thấy cô ăn mặc gợi cảm một chút.

Ý thức được ý tứ của Tổng Ngọc Trạch, Cao Mỹ Mỹ mừng đến suýt khóc đến nơi. Cô ta cảm thấy nhất định là lời cầu nguyện mỗi tối của cô ta đã được Chúa nghe thấy.

Thay sang bộ đồ gợi cảm nhất cô ta gỡ cửa nhà Tổng Ngọc Trạch. Tổng Ngọc Trạch mở cửa mỉm cười chào hỏi cô ta. Sau khi hàn huyên vài câu, bọn họ bắt đầu đi vào chuyện chính. Cô ta cởi đồ ra, chỉ để lại nội y trên người rồi nằm trên giường anh chờ đợi. Khi tiếng gõ cửa vang lên, Tổng Ngọc Trạch đang ở trong phòng tắm. Nghe thấy tiếng gọi "Tổng Ngọc Trạch" của cô gái kia, Cao Mỹ Mỹ liền đoán được đã xảy ra chuyện gì. Căn phòng này quá nhỏ, cô ta không biết nên trốn vào đâu, thế mà biểu hiện của Tổng Ngọc Trạch làm cô ta cảm thấy kinh ngạc. Anh từ phòng tắm đi ra, sau khi dặn dò cô ta không cần phải sợ, anh mới thông thả đi mở cửa.

Đợi đến khi Tổng Ngọc Trạch đi mở cửa, Cao Mỹ Mỹ vẫn quyết định trốn trong chăn.

Bây giờ, chỉ còn cô ta và Tổng Ngọc Trạch trong phòng. Sau khi biết cô gái tát Tổng Ngọc Trạch là Triệu Hương Nông, Cao Mỹ Mỹ thầm ái mộ Tổng Ngọc Trạch thêm vài phần. Trên thế giới này, có mấy ai nhận được nhiều ưu ái như Triệu Hương Nông, vậy mà người cô ta thầm thương trộm nhớ lại vì cô ta mà đuổi Triệu Hương Nông đi.

Người đứng trước cửa sổ như thể không nghe thấy cô ta gọi anh, anh vẫn đứng lặng ở đó như cũ. Cao Mỹ Mỹ gọi tiếng thứ hai, tiếng thứ ba anh vẫn không quay lại.

"Tổng... Tổng Ngọc Trạch." Lòng Cao Mỹ Mỹ có chút hoảng hốt, chỉ sợ giấc mộng đẹp của cô ta sắp tan thành mây khói.

Cuối cùng, anh cũng quay lại nhìn cô ta.

Khi anh quay lại nhìn cô ta, Cao Mỹ Mỹ buông tay để chiếc chắn che trước ngực mình trượt xuống. Chiếc áo ngực màu đen ép ngực cô ta thành dáng vẻ gợi cảm chẳng khác người mẫu trên mấy quyển tạp chí. Chăn trượt xuống chân cô ta, cô ta liền lấy chiếc chắn ra, để lộ đôi chân trắng trẻo cân đối.

Người đàn ông trước cửa sổ tựa như đã bị bộ dạng cô ta hấp dẫn, anh chậm rãi bước về phía cô ta. Cao Mỹ Mỹ si dại nhìn khuôn mặt Tổng Ngọc Trạch. Con tim cô ta đang đập cuồng loạn, chờ đợi ngón tay thon dài của anh cới móc khóa áo lót của cô ta.

Nhưng người trước mặt mãi không hành động, anh chỉ đứng trước mặt cô ta. Ánh mắt người đàn ông không có sự nóng bỏng mà rất lạnh lùng hững hờ.

Ánh mắt lạnh lùng của Tổng Ngọc Trạch khiến cô ta cảm thấy cả người mất tự nhiên, Cao Mỹ Mỹ kiểm chuyện để nói: "Hóa ra cô gái mà anh đang qua lại là Triệu Hương Nông. Em biết cô ta, sự tình gần đây của cô ta nổi đình nổi đám. Đoạn... đoạn clip kia anh cũng xem rồi nhĩ. Những người kia nói... người đàn ông trên xe là trai bao của quán bar nổi tiếng nhất Chicago. Có người... có người nhìn thấy không lâu trước Triệu Hương Nông từng xuất hiện ở đó. Bọn họ nói cô ta và gã kia có quan hệ rất gần gũi. Tổng... Tổng Ngọc Trạch, anh cũng đừng buồn quá, những người kia nói con nhà nhà giàu đều

như vậy. Bạn em cũng nói Triệu Hương Nông là con điểm khoác trên mình về ngoài ngọt ngào."

Cao Mỹ Mỹ nói xong, căn phòng tĩnh lặng lại vang lên tiếng tát tai giòn giã. Cao Mỹ Mỹ ôm mặt ngơ ngàng nhìn Tổng Ngọc Trạch. Chỉ chưa đầy mười mấy phút mặt cô ta đã liên tiếp ăn hai phát tát, của Triệu Hương Nông và của Tổng Ngọc Trạch.

Tổng Ngọc Trạch đang đứng trước mặt cô ta rõ ràng không phải chàng trai nhiệt tình, sáng láng mà cô ta quen biết.

Lúc này, Tổng Ngọc Trạch đang đứng trước mặt cô ta như thể ác quỷ Tu La có đôi mắt lạnh lẽo đến từ thế giới hắc ám.

Có thể khẳng định, cái tát mà Tổng Ngọc Trạch cho cô ta còn đau hơn gấp nhiều lần cái tát của Triệu Hương Nông.

Trong tiếng ong ong mà cái tát gây ra, Cao Mỹ Mỹ nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Tổng Ngọc Trạch.

"Vốn dĩ, vừa rồi tôi còn định chừa cho cô chút thể diện rồi đi, sau đó định nói mấy lời hòa mẫn lòng hư vinh của cô, nhưng những lời cô vừa nói khiến tôi cảm thấy nhất định phải khiến cô ghi nhớ rằng có những người không phải người như cô có thể đánh giá vớ vẩn."

Cao Mỹ Mỹ ngơ ngác, có vài chỗ cô ta nghe không hiểu.

"Cô gái ngu ngốc, giờ vẫn còn chưa hiểu sao?"

Cao Mỹ Mỹ giờ mới hiểu ra: "Là vì Triệu Hương Nông ư?"

Tổng Ngọc Trạch không trả lời, mà nhặt quần áo dưới đất ném lên người cô ta rồi anh đến trước cửa mở cửa ra.

Tổng Ngọc Trạch nói với cô ta: "Đừng cảm thấy bất hạnh, nếu tôi đoán không nhầm thì hẳn là cô cảm phiền của bạn trai đến Chicago học hành. Còn nữa, có một điều tôi nhất định phải nhắc nhở cô là, kể từ lúc cô bước vào căn phòng này, tôi hoàn toàn không yêu cầu cô làm những chuyện kia. Quần áo là cô tự cời, lúc leo lên giường tôi cô cũng chẳng hỏi ý kiến của tôi."

Dưới ánh mắt giễu cợt của Tổng Ngọc Trạch, Cao Mỹ Mỹ nhanh chóng tháo chạy khỏi đó.

Thông báo là chuỗi ngày có chương liên tục sắp hết, quay lại thời kì nhỏ giọt đây ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chân tướng được phơi bày (06)

Dịch: Hế

Ra khỏi nhà Tổng Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông bảo tài xế đưa cô về Triệu công quán. Bước lên bậc thang cẩm thạch, tựa đầu lên cánh cửa, hít sâu rồi đi vào nhà.

Về phòng, thay quần áo, rồi Triệu Hương Nông nhìn thấy Rice đến phòng cô. Từ vẻ mặt của cô ấy, Triệu Hương Nông có thể đoán được việc cô cho máy trạm phóng viên "leo cây" chắc hẳn lúc này đã âm ỉ trên mạng, từ đó chứng thực cái tội tùy hứng, khinh nhờn và bất tín của người thừa kế nhà họ Triệu.

Gần 6 giờ tối, quản gia gõ cửa phòng Triệu Hương Nông: Đã đến giờ ăn tối rồi.

Mở cửa phòng ra, tà váy dài lay động theo từng bước chân của cô. Ánh đèn trong phòng ăn vẫn như vậy, Triệu Diên Đình vẫn ngồi ở ghế chủ nhân như cũ. Ánh mắt Triệu Hương Nông nhìn về vị trí của Lý Nhu, nơi đó vẫn để trống như mấy ngày gần đây.

Cô đã khiến mẹ của cô đến già vờ cũng không muốn nữa rồi.

"Ba." Triệu Hương Nông khẽ chào một tiếng rồi ngồi xuống vị trí của mình.

Bữa tối bắt đầu.

Nheo mắt lại, Triệu Diên Đình nhìn Triệu Hương Nông. Ánh đèn hắt xuống mặt cô, khiến sắc mặt cô có chút nhợt nhạt, nhưng khuôn mặt ấy vẫn điềm tĩnh và xinh đẹp như thường. Đó chính là khuôn mặt khiến ông không thể giận nổi, dù cô đã gây ra chuyện tày đình thì ông vẫn không nỡ giận cô.

Đặt cốc xuống, ánh mắt Triệu Diên Đình vẫn dừng ở trên người Triệu Hương Nông.

"Tiểu Nông."

"Vâng."

"Những thứ như buổi họp báo xin lỗi sẽ khiến ba tức giận."

"..."

"Ba không cần con làm những việc như sự việc chiều nay."

"Vâng!"

"Ba đã đặt vé máy bay đi Thụy Sĩ cho con, chú Lý muốn con đến nhà chú ấy chơi."

"Vâng!"

"Ba muốn con sống ở đó một thời gian, điều chỉnh lại tâm trạng."

"Vâng!"

Triệu Diên Đình cau mày, khi bọn họ trò chuyện, từ đầu đến cuối Triệu Hương Nông đều cúi gằm mặt, giọng nói rất kỳ lạ.

"Triệu Hương Nông." Triệu Diên Đình bắt mắt quát lên.

Tiếng quát của ông như một trận gió, còn Triệu Hương Nông ngồi bên cạnh là người giấy, cùng với tiếng quát của Triệu Diên Đình, cái đầu của Triệu Hương Nông từ từ gục xuống mặt bàn.

Triệu Hương Nông đã ngủ một giấc thật say và mơ một giấc mơ thật dài. Trong giấc mơ có một đôi tay mềm mại dẫn linh hồn cô thoát khỏi thể xác.

Theo sự dẫn dắt của đôi tay ấy, Triệu Hương Nông như được quay lại thời thiếu nữ một mình đến rạp chiếu phim xem phim. Rạp chiếu phim không một bóng người, trên màn hình trắng lóa là những hình ảnh màu đen, những hình ảnh ấy tạo thành một câu chuyện xưa cũ.

Câu chuyện bắt đầu từ chiếc ốc vít, chiếc ốc vít ấy chậm chậm rơi xuống mặt sân băng, chạm đến nỗi lòng người xem cho rằng hình ảnh đã bị tạm dừng. Khi mọi người đợi đến mức sốt ruột thì có một bóng hình ngã xuống mặt sân băng. Đó là một thiếu nữ đi giày trượt băng, tiếng khóc tuyệt vọng và thảm thiết của cô tựa như muốn đâm thủng màng nhĩ của người khác.

Sau đó hình ảnh bắt đầu chuyển động rất nhanh, trong những khung cảnh chóng vánh ấy từ đầu đến cuối chỉ xoay quanh hai khuôn mặt thiếu nữ. Cùng với hai khuôn mặt ấy là những khung cảnh không ngừng biến ảo: trang phục, phòng hóa trang. Cuối cùng, hình ảnh dừng lại ở tờ cáo phó, dòng chữ màu đen viết: Thiếu nữ thiên tài trước kia đã chết trong một sự cố y tế.

Tờ cáo phó đó đã khiến cô gái ngồi lẻ loi trong rạp chiếu phim rơi lệ đầy mặt.

Trong làn nước mắt, khung cảnh bắt đầu chuyển động, chậm chậm quay trở lại thuở ban đầu, thuở ban đầu đẹp nhất và hồn nhiên nhất.

Một buổi tối mùa hè, cô và cô ấy vừa luyện tập xong, người ướt đầm mồ hôi ngồi trên bãi cỏ trong sân trường, ngẩng đầu ngắm sao.

Dưới bầu trời sao, hai cô gái đang tám chuyện với nhau. Hai người trạc tuổi nhau, đều có một gương mặt trong sáng. Nội dung của cuộc trò chuyện dài lê thê đều xoay quanh một chàng trai, một người nói một người nghe.

Giọng nói đong đầy tình yêu đang kể rằng: "Những điều liên quan đến anh ấy á, anh ấy rất đẹp trai, anh ấy không dẻo mỏ như người khác như mấy anh chàng khác, nhưng tớ vẫn rất thích anh ấy. Mỗi lần anh ấy xuất hiện đều rất bất ngờ. Có những lúc sự bảo vệ của anh ấy với tớ chính là hành động của siêu nhân. Anh ấy cũng có chỗ đang thương là anh không có mẹ. Tớ không thể tưởng tượng được anh đã trải qua một tuổi thơ không có mẹ như nào, anh ấy..."

Sau giọng nói chìm trong tình yêu ấy, thời gian lại tua ngược lại buổi chiều thứ sáu mấy ngày trước. Trong sân bóng rổ, cô gái vừa luyện tập xong, khoác ba lô trên lưng nhìn thấy bạn cặp của cô và một chàng trai khác đứng ở giữa sân bóng rổ. Chàng trai có vóc dáng cao ngất khiến cô gái đứng cạnh cậu ta giống như con chim đang nép vào người cậu ta.

Cô gái men theo hàng ghế trong sân bóng rổ đi vào một lối ra. Cô gái có chút tò mò tướng mạo của chàng trai. Phải biết rằng, bạn cặp của cô đã khen cậu ta lên tận trời. Điều này khiến cô tức tối, vì lúc đó trong lòng cô Nguyễn Tú mới là chàng trai soái nhất trên đời.

Đi qua khúc ngoặt kia, hai bóng người càng lúc càng gần, chỉ cần cô rẽ vào khúc ngoặt ấy cô sẽ nhìn rõ bộ dạng của cậu ta. Khi cô sắp rẽ vào khúc ngoặt thì điện thoại cô vang lên. Tiếng chuông khiến hai người ở giữa sân bóng rổ quay đầu lại, cô cúi đầu quay người đi nghe điện thoại.

Thời gian thấm thoát trôi đi, thiếu niên thiếu nữ trưởng thành, khung cảnh phai mờ theo năm tháng. Trong chớp mắt, cô mở cánh cửa ra, anh đứng trong Vườn địa đàng rực rỡ chói mắt.

Thời gian như dừng lại ở giây phút ấy.

Cô gái ngồi một mình trong rạp chiếu phim đứng lên, giấc mộng khép lại sau bức màn dày đặc.

Triệu Hương Nông khó khăn mở mắt ra, lúc này đang là sáng sớm, xung quanh có mùi nước sát khuẩn nhàn nhạt. Rice đang ngủ trên một chiếc giường khác. Nghiêng mặt qua, Triệu Hương Nông liếc đồng hồ điện tử một cái, giấc ngủ này của cô dài những hai ngày liền.

Cô ngược mắt ngẩn người nhìn trần nhà. Cô vô thức đưa tay sờ lên khóe mắt, ở đó vẫn còn vết nước mắt đã khô, còn mái tóc của cô mướt mồ hôi lúc nằm mơ.

Một lúc lâu sau, ánh mắt Triệu Hương Nông nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Sắc trời âm ảm và nặng nề, ánh bình minh đang nấp sau những tầng mây u ám, rục rịch thức dậy.

Cô rón rén xuống giường, khẽ mở cửa phòng ra. Lúc Triệu Hương Nông rời khỏi bệnh viện, hừng đông vẫn chưa ló dạng.

Dẫn trên ánh sáng tờ mờ buổi sáng sớm, Tống Ngọc Trạch bước hết các bậc thang liền nhìn thấy cô, Triệu Hương Nông.

Tháng ba, trong buổi sớm yên tĩnh, có những cột khói lững lờ của khu công nghiệp. Bóng người đang tựa lưng lên tường trông thật mỏng manh, giống như người giấy. Như thể chỉ một cơn gió thổi qua liền biến mất. Cô cứ dựa sát vào tường ngẩng đầu nhìn bầu trời, không hề doái hoài đến sự xuất hiện của anh.

Đứng lại, Tống Ngọc Trạch phát hiện mình không dám hít thở, chỉ sợ vừa hít thở thì bóng người kia sẽ biến mất. Đạo gần đây không biết vì sao mỗi khi có tiếng bước chân trên cầu thang, anh sẽ đóng tai lên nghe ngóng. Tiếng bước chân trên bậc cầu thang vô cùng khê khằng, thấp thòm bước hết bậc cầu thang rồi gõ cửa nhà anh như bao lần. Đợi tiếng gõ cửa vang lên, anh sẽ dừng động tác lại, vắt óc nghĩ xem nên dùng lời lẽ như nào để đuổi người phụ nữ cứng đầu kia đi. Khi đã nghĩ xong anh mở cửa phòng ra thì phát hiện bên ngoài chẳng có ai. Hẳn là trò nghịch ngợm của đám trẻ sống gần đó. Tàn xuất của trò đùa này xảy ra ngày càng nhiều, khiến anh bức mình, đi ra ngoài, đứng trên bậc thang cảnh cáo đám trẻ: Còn gõ cửa lung tung nữa sẽ bị tóm đến cục cảnh sát đấy.

"Bọn em có làm gì đâu, vớ lại bọn em không nhìn thấy bất cứ một người nào đến gõ cửa nhà anh cả." Bọn trẻ lao nhao nói với anh.

Tống Ngọc Trạch quay vào trong phòng, điện thoại vang lên. Anh đứng trước điện thoại, mấy giây sau, chiếc điện thoại đã bị anh đập nát, sau đó Tống Ngọc Trạch liền ra khỏi nhà.

"Anh, lúc nào chúng ta rời khỏi đây, em đã nộp đơn xin chuyển trường cho nhà trường rồi." Tối qua, Chu Nhan gọi điện cho anh, lúc đó Tống Ngọc Trạch mới nhận ra anh nên rời khỏi thành phố này, rồi dẫn Chu Nhan đến New Orleans đúng như trong kế hoạch anh lập ra.

Trời vừa sáng, Tống Ngọc Trạch quay về nhà để thu dọn hành lý. Bước hết bậc cầu thang, Tống Ngọc Trạch liền nhìn thấy Triệu Hương Nông. Triệu Hương Nông mỏng manh như một tờ giấy.

"Triệu Hương Nông!" Tống Ngọc Trạch thử gọi một tiếng.

Cô quay đầu về phía anh.

Tống Ngọc Trạch lạnh mặt, cau mày.

Dường như cô không nhìn thấy vẻ mặt mất kiên nhẫn của anh. Cô cười với anh, nụ cười ngọt ngào, ngây thơ hồn nhiên thuộc về Triệu Hương Nông.

"Triệu Hương Nông, tôi không thể hiểu nổi nguyên nhân cô xuất hiện ở nơi này. Tôi tưởng rằng hôm đó tôi đã nói rất rõ ràng rồi." Tống Ngọc Trạch lạnh lùng nói, trong lòng thầm nghĩ làm cách nào đuổi Triệu Hương Nông đi khỏi đây nhanh nhất có thể, sau đó thu dọn đồ đạc rời khỏi đây, vì sự kiên nhẫn của anh đã hết rồi.

"Tống Ngọc Trạch, không mời em vào sao?" Cô nói với anh với giọng điệu nũng nịu. "Em đứng ở đây rất lâu rồi. Tống Ngọc Trạch, chân em tê cả rồi."

Những lời nói ác độc sắp thốt ra khỏi miệng thì bị mắc ở trong cổ họng vì câu nói này, điều khó tin là anh lại mở cửa để cô vào nhà.

Đợi đến khi tiếng cửa phòng vang lên thì Tống Ngọc Trạch mới hoàn hồn, sau đó anh tựa lưng lên cửa, nói với Triệu Hương Nông: "Chẳng phải cô nói đừng khiến cô trở thành một Clara khác sao? Triệu Hương Nông à, nếu cô còn tiếp tục như này thì chẳng bao lâu nữa cô sẽ biến thành một Clara khác. Hơn nữa, tôi còn thấy cô còn điên cuồng hơn cả Clara."

Clara? Clara đáng thương! Triệu Hương Nông cảm thấy Clara là một kẻ đen đui.

Người trước mặt đã lên tiếng đuổi khách với lời lẽ rất khó nghe: "Nếu còn không đi thì tôi sẽ nghĩ cô đến đây để quan hệ lần nữa đấy."

Đau lòng, dù giây phút này câu nói nhẹ tênh kia đã khiến con tim cô thất lại, nhưng lúc này cô vẫn không thể rời khỏi căn phòng này.

"Tống Ngọc Trạch, hôm nay em đến đây là muốn kể cho anh nghe một câu chuyện. Em cam đoan kể xong chuyện này em sẽ không xuất hiện ở nơi này nữa." Triệu Hương Nông nhắm mắt lại, không nhìn khuôn mặt lạnh lùng của người kia.

Không hề cho Tống Ngọc Trạch bất cứ cơ hội ngắt lời nào, Triệu Hương Nông bắt đầu nói.

Giọng nói vang vọng trong căn phòng giống như lòng sông đã cạn khô: "A và B là hai cô gái trạc tuổi nhau. Trước năm 14 tuổi hai người không có bất cứ dây dưa nào. A là cô gái mỗi ngày được tài xế đưa tới trường, B là cô gái hàng ngày chen chúc trên xe bus đi học. Hai người sống trong quỹ đạo cuộc sống của mình, yên bình sống qua ngày. Thời điểm khiến họ chính thức chạm mặt là vào năm hai người 14 tuổi. Ngôi trường danh tiếng mà bao học sinh bình thường mơ ước đã dành cho B một cơ hội học tập, vì thành tích trượt băng xuất sắc của mình mà B được trở thành một học sinh của ngôi trường danh tiếng ấy."

"Từ ngày hôm đó, A và B trở thành bạn học. Bọn họ có rất nhiều cơ hội đi lướt qua nhau, nhưng từ đầu đến cuối họ rất khó có cơ hội nói chuyện với nhau. A cũng là một tuyển thủ trượt băng được đặt nhiều kỳ vọng. A có nơi tập luyện riêng biệt, còn B chỉ có thể tập luyện cùng người khác trong phòng tập luyện xập xệ. Lúc bọn họ 15 tuổi bọn họ mới chính thức trở nên thân thiết. Năm 15 tuổi, A và B trở thành bạn cặp của nhau. Giáo viên phụ đạo có ý sắp xếp như vậy nhằm làm nổi bật ưu điểm của động tác có độ khó cao của A, trong chuỗi động tác ấy B chỉ là nhân vật làm nền. Nhà trường đặt rất nhiều kỳ vọng vào bọn họ, bọn họ có cơ hội tiến sâu vào vòng chung kết giải trượt băng thanh thiếu niên Mỹ. Thời gian bước sang năm bọn họ 16 tuổi. Năm này, bọn họ là đối thủ nặng ký nhất của vòng chung kết, bọn họ cũng không phụ sự kỳ vọng mà vượt qua hết các vòng loại, nhưng..."

"Nhưng trong cuộc tuyển chọn cuối cùng, một chiếc ốc vít rơi ra đã khiến A ngã khụy trên sân khấu. Bác sĩ tuyên bố từ giờ trở đi A không thể theo đuổi con đường trượt băng nữa, cùng lúc đó nhà trường cũng nhận được tám vé vào trận chung kết của cuộc thi. Khi nhận được tám vé đó, nhà trường đã quyết định để B thay thế vị trí của A, để một người khác thay thế vị trí trước kia của B."

"Một tháng sau, A chống gậy tận mắt nhìn thấy B mặc trang phục trượt băng vốn thuộc về A, biểu diễn động tác khó mà A định biểu diễn. Tất cả mọi người trên khán đài bao gồm cả A đều bị năng lượng của bóng dáng nhỏ nhắn linh hoạt trên sân khấu thu hút. B đã giành được giải quán quân, giây phút ấy B không biết rằng có một loại cảm giác mang tên đổ kỵ đã vùi sâu trong lòng A."

"Anh tưởng câu chuyện đến đây là hết rồi sao?" Triệu Hương Nông lắc đầu: "Không, chưa hề, câu chuyện tàn khốc thực sự ở phía sau cơ."

"Trong những tiếng reo hò vang dội dành cho B, A đứng trước mặt B và nói y hệt như những người khác: "Bạn yêu, cậu giỏi thật đấy, cậu có bằng lòng làm bạn mình không? Những người bạn chân chính của nhau ấy." B vẫn luôn mang lòng áy náy với A đương nhiên đồng ý với vẻ mong chờ. Cô ta không hề biết rằng người trước mặt cô ta đang giấu thanh kiếm được sinh ra từ lòng đổ kỵ. Thế là, A khoác tay B đến trước mặt bạn bè mình. A đã tổ chức buổi tiệc long trọng cho B. Bởi A biết rõ hơn ai hết, những chàng trai mà cô mời đến dự tiệc có lẽ sẽ nảy sinh hứng thú với B. B thuần khiết giống như một bông hồng trắng, A mong ngóng từ tận đáy lòng, một ngày nào đó bông hồng trắng kia sẽ tan nát dưới gót chân cô."

Chương sau THN bị ăn tát, ai tát chắc mọi người cũng đoán được nhỉ??

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chân tướng được phơi bày (07)

Dịch: Hế

Sáng sớm, đoàn tàu hỏa đi qua đường ray dài ngoằng ngoẵng. Đường ray cũ kỹ phát ra tiếng thở đầy nặng nề, âm thanh ấy ảnh hưởng tới căn phòng cũng cũ kỹ như đường ray gần đó. Căn phòng nghênh đón những cơn chấn động nhẹ, sau đó lại trở nên yên lặng. Căn phòng hướng Nam lại chìm vào sự tĩnh lặng sau cơn rung lắc. Qua ô cửa sổ có thể nhìn thấy người phụ nữ có khuôn mặt tái nhợt đang tựa lưng lên tường.

Triệu Hương Nông dựa sát lên tường để chống đỡ đôi chân tê mỏi. Từ sáng tinh mơ cô đã đi một quãng đường rất xa và nói rất nhiều. Cô rất muốn thời gian ngừng trôi để cô không cần phải nói gì nữa.

Thế nhưng, không được! Có một chuyện cô nhất định phải biết, phải xác nhận.

Triệu Hương Nông mở đôi mắt vẫn luôn nhắm nghiền ra, nhìn Tống Ngọc Trạch, đọc:

Phụ nữ à, những viên kim cương rực rỡ và trang sức lấp lánh

Khiến bạn ảo tưởng mình là nữ hoàng

Nhưng đâu biết những gì xung quanh bạn chỉ là chất độc của quyền lực, hương vị của sự kiêu ngạo

Mùi hương đó có thể quyến rũ cũng có thể giết người

Phụ nữ à, khi bạn một lần nữa ở đỉnh cao của danh vọng và giàu có

Xin đừng hỏi con chim họa mi đã từng cất tiếng hót bây giờ đã bay về phương trời nào

Bởi vì cổ họng của nó đã khô khốc

Giọng ca vàng đã bị hủy diệt để tôn vinh sự thật và sự trong sáng của linh hồn

*Đây là đoạn trích trong vở kịch "Giấc mộng đêm hè" của Shakespeare. Cũng được Sam Thái (bản Đài) đọc lúc đánh đàn trong tập 10. Bản dịch là mình tham khảo từ bản vietsub trên zingtv, đây là link nhé các bạn: <https://tv.zing.vn/video/Vuon-Sao-Bang-I-Tap-10/IWZB00BE.html>

Đọc xong, Triệu Hương Nông mỉm cười với Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, câu chuyện tiếp sau đây rất dễ đoán. B đã quên con chim họa mi hót vang, trong mắt cô ta chỉ còn lại, chỉ nhìn thấy kim cương trang sức lấp lánh, mà mọi chuyện cũng chỉ xảy ra trong vòng ba tháng mà thôi."

Nụ cười càng lan rộng trên khuôn mặt cô tạo thành một tròng tiếng cười: Ha ha ha ha...

Nhìn chằm chằm vào Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông vừa cười vừa nói: "Thực ra A đã sớm đoán được hướng đi của câu chuyện, bởi từ lần đầu tiên A gặp B, chỉ vì bộ trang phục trượt băng xinh đẹp mà A và B mới chọn mang chiếc giày trượt băng. So với đôi giày trượt băng, B càng thích bộ trang phục đẹp thế kia hơn. Mà A lại trái ngược lại với B, cái A yêu thích nhất chính là đôi giày trượt băng có thể cho cô gang rộng đôi tay và bay thật cao."

"Trong ba tháng đó, B học được cách trang điểm. Từ lớp trang điểm sưng sưng đến lớp phấn dày cộm. Từ những đôi giày thể thao biến thành những đôi cao gót lóng lánh chói mắt. Từ lúc ban đầu từ chối nói chuyện với cánh đàn ông về sau biến thành cô ta có thể ve vãn tán tỉnh đàn ông bất cứ lúc nào. Ánh mắt cô ta chỉ chằm chằm vào đồng hồ hiệu trên tạp chí. Cô ta tìm mọi cách để cánh đàn ông mua trang sức hàng hiệu đắt đỏ cho cô ta. Ngày nào đến đón cô ta lúc tan học cũng là những chiếc xe hộp đắt tiền. Cô ta luôn có cách để cánh đàn ông chi tiền cho cô ta, cô ta..."

"Câm miệng!" Giọng nói phẫn nộ đột ngột vang lên.

Triệu Hương Nông nhìn khuôn mặt Tống Ngọc Trạch chằm chú. Sự phẫn nộ trong đôi mắt anh như ngọn lửa rực cháy, huyết thái dương gồ lên như muốn xuyên thủng làn da.

Triệu Hương Nông tiếp tục nói, giọng điệu đầy cay nghiệt.

"Chẳng bao lâu sau, dáng vẻ của B đã lấn lướt A. Tôi đoán thực ra B cũng thâm đồ kị trong lòng giống như A. Đồ kị với cô gái trẻ tuổi cô ta hàng ngày được mặc những bộ cánh xinh đẹp, có tài xế đưa đón riêng, sống một cuộc sống mà bao cô gái hằng ao ước. Ngày B cũng được sống cuộc sống như A thì cũng là lúc đã tâm của cô ta bắt đầu bành trướng. Cuối cùng, B ra tay với người trong lòng A để chứng tỏ rằng người đàn ông mà cô yêu, tôi chỉ cần ngoắc ngón tay là có thể giành được anh ta..."

"Chu Nhuận không phải người như vậy!"

Chỉ vài chữ ngắn ngủi mà như sấm giập ầm trời. Hai chữ "Chu Nhuận" đã rất lâu rồi cô mới nghe lại.

Trong câu chuyện, A là Triệu Hương Nông, B là Chu Nhuận.

Triệu Hương Nông nhếch miệng cười khỏ: Hóa ra thật sự là anh.

Rất lâu rất lâu về trước, hề rảnh rỗi là Chu Nhuận sẽ tám chuyện về "anh ấy" trong lòng cô ta, nhưng cuối cùng thì...

"Tống Ngọc Trạch, nhưng cuối cùng thì cô ta lại rời bỏ anh. Khuôn mặt đẹp trai của anh không bị được những thứ trang sức lóng lánh kia, anh chỉ là con chim họa mi từng hót vang mà thôi."

Che lại gò má nóng ran như lửa đốt, Triệu Hương Nông nói với giọng điệu vô cùng khinh thường.

Tống Ngọc Trạch nhìn cô, con bão táp đã biến mất trong mắt anh, để lại sự đau khổ tựa biển sâu, nỗi đau nhuộm vào giọng nói của anh.

"Triệu Hương Nông, có một kiểu triết học là, trái tim cô xấu xa thì thứ mà cô nhìn được cũng chỉ có những điều xấu xa mà thôi. Tôi cả thấy câu này rất thích hợp với cô. Cô hoàn toàn không hiểu cũng chẳng biết gì cả. Những chuyện xảy ra với Chu Nhuận trong ba tháng kia: Người mà cô ấy yêu bỗng dưng chia tay cô ấy, thậm chí nguyên nhân chia tay cũng không thể đưa ra."

Tống Ngọc Trạch còn nhớ, khi anh chia tay Chu Nhuận, sắc mặt cô tái hắc đi, sau đó nói những lời ngốc nghếch: Tống Ngọc Trạch, nếu chia tay em anh sẽ tốt hơn sao? Anh gạt đầu rồi cô cũng gạt đầu, sau đó cô dùng giọng điệu vô cùng hèn mọn hỏi Tống Ngọc Trạch em có thể đợi anh không. Lúc ấy, anh keo kiệt đến nỗi đến một niệm tưởng cũng không muốn cho cô. Khi màn đêm sắp buông xuống, anh nhìn thấy cô lặng lẽ khóc trong công viên. Bóng dáng bé nhỏ, nhưng tiếng khóc lại rất to. Lúc ấy cô mới chỉ 16 tuổi mà thôi.

"Triệu Hương Nông." Tống Ngọc Trạch nhìn xoáy vào Triệu Hương Nông, cô cũng nhìn thẳng vào anh: "Lúc đó, Chu Nhuận mới có 16 tuổi. Khi người yêu đòi chia tay cô ấy cũng lặng lẽ chấp nhận. Sau khi chia tay thì ba cô ấy bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư. Đứa em gái sống với mẹ và dưỡng ở Nhật Bản cũng gửi thư mong cô ấy đón con bé về bên cô, mẹ kế của cô ấy sau khi biết ba cô ấy mắc bệnh thì vợ vét sạch tài sản trong nhà chạy trốn. Khi ấy, Chu Nhuận cần một khoản tiền rất lớn. Cuối cùng, cô ấy nghĩ đến người bạn tên là Triệu Hương Nông, người ta nói Triệu Hương Nông là rất ăm ắp tiền và luôn giúp đỡ mọi người. Thế là cô ấy tìm đến Triệu Hương Nông, lấy hết can đảm để mượn tiền. Triệu Hương Nông gần như đồng ý mà không chút đắn đo. Nhưng mấy ngày sau Chu Nhuận vẫn không nhận được tiền của Triệu Hương Nông. Cô đến nhà họ Triệu, người làm nhà họ Triệu chỉ cho

phép cô đứng đợi ngoài cửa. Bấy tiếng sau cô ấy cũng gặp được Triệu Hương Nông. Khi Triệu Hương Nông nhìn thấy Chu Nhuận thì rất đổi kinh ngạc, sau đó Chu Nhuận mới hiểu ra Triệu Hương Nông hoàn toàn không để tâm lời cô nói."

"Mấy ngày sau, khi Triệu Hương Nông khoác tay Chu Nhuận đến dự tiệc, trái tim Chu Nhuận đang thăm rĩ máu, vài lần khen thưởng của mấy người kia có thể trả được tiền phẫu thuật của ba cô. Thế là, cô bắt đầu học những mánh khéo để nhận được sự giúp đỡ. Đợi đến khi cô kiếm được khoản tiền kia thì cô cũng phát hiện mình đã dính vào cocain. Điều khiến cô tuyệt vọng hơn cả là cô đã đánh đổi tất cả nhưng vẫn không đổi được mạng sống của ba. Người yêu và ba mình rời xa khiến cô càng hăm sâu vào con đường nghiện ngập."

"Triệu Hương Nông, sở dĩ Chu Nhuận trở nên như vậy đều là tại cô. Chỉ vì lòng đồ kỵ, tự cho mình là đúng của cô đã hủy hoại một người. Chuyện hủy hoại cô ấy triệt để là trò cá cược của cô và đám bạn cô. Cô nói với đám bạn cô rằng Chu Nhuận là người có nội tâm thanh cao, trang sức kim cương không thể hấp dẫn ánh mắt của cô ấy. Thế là, đám bạn rảnh rỗi của cô đã biến cô gái đáng thương thành vật thí nghiệm. Chẳng bao lâu sau đó cô đã nhìn thấy điều mà cô muốn thấy."

Tại cô như ừ đi, Triệu Hương Nông đang cố gắng nhớ lại khuôn mặt của người xưa, đôi môi đỏ tươi, đôi mắt mê ly, nằm trong vòng tay của bao gã đàn ông. Có những thứ không thể lừa người được, Triệu Hương Nông biết trong lòng Chu Nhuận nhất định cũng có một con quỷ giống như cô.

Triệu Hương Nông ra sức lắc đầu, không ngừng phân bua: "Anh bị lừa rồi, nếu anh biết thủ đoạn quyến rũ Nguyên Tú của cô ta anh sẽ biết cô ta rất biết lừa gạt người khác. Không tin thì anh đọc những bài báo lúc đó đi. Trên mấy tờ báo đều viết rằng vì tiền mà chuyện gì cô ta cũng làm. Cả ngày cô ta đều chơi bời với đủ loại đàn ông, cái chết của cô ta là do lòng tham của cô ta tạo nên..."

"Ba" một tiếng, Triệu Hương Nông ôm má quên cả nói chuyện, sững sờ nhìn người trước mặt.

"Triệu Hương Nông, đến lúc này rồi cô vẫn còn cho rằng Chu Nhuận chết vì lạm dụng thuốc sao? Vì sao cô không đi hỏi ba cô ấy."

Đầu óc, lỗ tai kêu ong ong, Tống Ngọc Trạch đang nói gì cô cũng không nghe rõ, cô chỉ biết nhìn trân trân vào Tống Ngọc Trạch. Vừa rồi anh đã đánh cô, rất đau, đau đến mức cô phải bật khóc.

Trong những mảnh hồi ức đen trắng xưa cũ, trong một đêm mưa to gió lớn, cô gái biến mất nửa năm bỗng đến gặp cô. Thân xác héo khô, mặt trắng bệch như ma, lảng lảng nhìn cô. Triệu Hương Nông bước về phía cô ta, lần đầu tiên cúi đầu nhận lỗi: "Chu Nhuận, xin lỗi cậu, tớ không biết chuyện sẽ ra nông nổi này. Chu Nhuận, đó chỉ là trò đùa thôi, tớ thật sự không cố tình khiến chuyện ra nông nổi này."

"Chu Nhuận, để tớ giúp cậu, tớ có thể giúp cậu." Cô cầu xin cô ta, chỉ thiếu nước quỷ xuống trước mặt cô ta.

Nhưng Chu Nhuận lại từ chối dứt khoát: "Triệu Hương Nông, tôi như ngày hôm nay đều là do cô ban tặng. Cô có tin không, một ngày nào đó cô sẽ nhận được báo ứng."

Quả nhiên... báo ứng đến rồi!

Bàn tay đánh cô đã từng ôm lấy khuôn mặt cô, giọng nói rất đổi dịu dàng: Tôi phải làm sao để dỗ cô ấy vui, để cho tôi có thể ngậm lấy cánh môi cô ấy.

Đó là khoảnh khắc khiến cô rung động, hóa ra đều là giả, đều là giả.

Đúng vậy, mọi thứ đều là giả, chàng trai trong vườn địa đàng kể cô nghe câu chuyện công thức một cộng một bằng hai, có bờ lưng ấm áp khiến người ta muốn ngủ gật kia cũng là giả, đều là giả.

Người đàn ông chìm đắm trong mối tình cũ, mang trong mình âm mưu báo thù mà tìm đến cô mới là thật.

Cô buông lỏng tay, cô hiểu rồi, vậy thì cô nên quay về được rồi. Trước khi về cô nên nói gì với Tống Ngọc Trạch nhỉ, hình như không cần thiết nữa rồi.

"Tôi về đây." Triệu Hương Nông nói khê khàng. Cô quay người đi về phía cửa, nhưng chưa mở cửa ra ngay.

Triệu Hương Nông cúi đầu nhìn chân mình, cô vẫn còn đi đôi dép lê trong bệnh viện. Triệu Hương Nông biết Tống Ngọc Trạch đang nhìn cô, ánh mắt phía sau khiến sống lưng cô run rẩy.

Cuối cùng cô vẫn quay lại nhìn Tống Ngọc Trạch và nói: "Tống Ngọc Trạch, anh đâm một dao vào cuộc đời thảm hại của Triệu Hương Nông, anh còn làm cô ấy tuyệt vọng hơn cả chiếc ốc vít kia. Anh thành công rồi đấy, trên đời này chỉ có Tống Ngọc Trạch mới có thể làm Triệu Hương Nông đau thấu tim gan như này."

Triệu Hương Nông mở cửa ra, cô nghĩ cô nên đi rồi, còn ở lại cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng đôi chân mãi chẳng muốn rời, còn tâm hồn cô thì đang chờ đợi, chờ cô cất lời.

Vì sao vẫn chưa chịu chết tâm đi, vì sao vẫn còn lưu luyến cơ chứ?

Cô không dám quay đầu lại, hỏi anh với giọng run run: "Tống Ngọc Trạch, lúc anh cấn chiếc xe kia giúp tôi, có phải cũng là giả hay không?"

Cô không nhận được câu trả lời.

Như vậy cũng tốt, trả hết nợ rồi, không ai nợ ai nữa rồi.

"VẬY..." Cô họng như tắc nghẹn lại, cô nói vô cùng khó khăn: "Đoạn clip cũng là do anh bày ra sao?"

Vẫn không nhận được câu trả lời, con gió thổi qua khe cửa như thể đang cười nhạo sự ngây thơ và ngu dại của cô.

Như vậy cũng tốt, từ nay về sau không còn nợ nần chuyện gì nữa, cũng có thể từ bỏ được rồi.

Cuối cùng có thể chết tâm được rồi.

Triệu Hương Nông bước từng bước xuống bậc thang. Khu vực này rất khó gọi xe taxi, Triệu Hương Nông phải đi bộ một quãng thật xa mới bắt được một chiếc. Tài xế nhìn cô với vẻ hoài nghi, Triệu Hương Nông biết đáng về lúc này của mình rất nhếch nhác, sắc mặt cực tệ, bộ đồng phục bệnh nhân trên người cũng tồi tệ không kém.

Ngồi vào xe, tài xế hỏi cô muốn đi đâu, Triệu Hương Nông đọc địa chỉ bệnh viện để tài xế đưa cô quay lại bệnh viện.

"Cô nói gì cơ?"

Triệu Hương Nông nhíu mày, kiên nhẫn nói lại một lần nữa.

Đợi cô nói xong, Triệu Hương Nông phát hiện người tài xế kia đang nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc. Anh ta bắt đầu vừa dùng tay ra hiệu vừa hỏi cô: "Cô là người cầm đũa à?"

Người cầm đũa?

"Anh đang nói vớ vẩn gì vậy." Triệu Hương Nông hung dữ mắng người tài xế kia.

Sau đó...

Cầm chiếc điện thoại mà tài xế cho cô mượn, Triệu Hương Nông gọi đến số máy cá nhân của Triệu Diên Đình, đầu dây bên kia vang lên giọng nói mất kiên nhẫn.

Cô họng cô nghẹn ứ, một chuỗi âm thanh mắc lại trong cổ họng.

Ba ơi ba, làm sao đây ba, con không nghe thấy giọng nói của con nữa. Ba ơi, con sợ lắm, con sợ sau này con không thể nghe thấy giọng nói của con nữa.

Cuộc đời của Triệu Hương Nông đã thảm hại lắm rồi, không phải sao? Vì sao đến giọng nói của cô cũng muốn cướp đi, có phải sự trừng phạt đối với cô vẫn chưa đủ hay không.

Lúc nhỏ, Triệu Hương Nông cùng Triệu Diên Đình tham gia trò chơi sinh tồn trong rừng rậm. Lúc ấy ông tận tay dạy cô một số ký tự bằng âm thanh.

"Tiểu Nông, hiểu chưa con?"

"Con hiểu rồi ba, con sẽ nhớ chúng."

Men theo miền ký ức trở lại cánh rừng kia, bàn tay run rẩy gõ trên màn hình, tạo thành một chuỗi âm thanh biểu hiện ý nghĩa: "Ba-oi-con-cần-ba!"

Sau khi gõ xong một chuỗi ký hiệu kia, đầu dây bên kia chìm trong im lặng, sau đó...

Tiếng "Tiểu Nông" truyền qua điện thoại đến tai cô.

Nước mắt Triệu Hương Nông lập tức chảy như mưa.

"Tiểu Nông, con người là động vật tình cảm, biết yêu ghét biết sợ hãi. Một ngày nào đó khi con sợ hãi, cứ mạnh dạn cầu cứu, có thể mạnh dạn nói với người khác, tôi cần bạn."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ảo giác xuất hiện (01)

Dịch: Hé

8 giờ sáng tại miền đông nước Mỹ, Tống Ngọc Trạch bắt đầu thu dọn hành lý, vừa rồi Triệu Hương Nông đến đây đã làm lơ dờ thời gian của anh. Những thứ anh cần mang đi không nhiều, nửa tiếng sau anh đã thu dọn xong mọi thứ.

Sau khi thu dọn đồ đạc xong, Tống Ngọc Trạch nhận được điện thoại của Chu Nhuận.

"Anh, mua vé máy bay chưa?" Cô ta hỏi anh.

"Chưa!" Tống Ngọc Trạch nghe thấy mình nói: "Anh vẫn chưa mua vé máy bay."

Cúp điện thoại, Tống Ngọc Trạch không hiểu vì sao mình lại nói như vậy. Trong túi hành lý của anh có hai vé máy bay từ Chicago đi New Orleans lúc 4 giờ chiều nay.

Móc một điều thuốc, mở cửa phòng rồi đứng trên bậc cầu thang chật chội kia, tựa lưng lên tường rồi đốt thuốc. Khi vị tê cay của nicotin lan tỏa trên đầu lưỡi, Tống Ngọc Trạch bắt đầu ngẩng đầu nhìn bầu trời theo thói quen. Bầu trời buổi sáng cuối tháng ba của Chicago là sắc điệu mà Tống Ngọc Trạch ghét nhất. Thoạt nhìn thì giống như bụng con cá chết nằm phơi mình trên bờ cát, nhìn kỹ hơn thì càng giống khuôn mặt một người, khuôn mặt của một người sắp chết, người đó là Chu Nhuận.

Lần cuối Tống Ngọc Trạch gặp Chu Nhuận là ở Australia. Lúc đó Tống Ngọc Trạch cũng không biết Chu Nhuận làm cách nào mà có được địa chỉ nhà ở Australia của anh. Khi Chu Nhuận đứng trước mặt anh, thật sự đã khiến anh sợ hãi. Ngày hôm ấy, cô trang điểm đậm đứng cạnh bể bơi nhà anh. Ánh nắng chói chang của Australia khiến khuôn mặt cô trắng toát như người chết.

Tống Ngọc Trạch không biết vì sao Chu Nhuận lại đến đó, Tống Ngọc Trạch cảm thấy mệt mỏi với sự xuất hiện của Chu Nhuận. Quảng thời gian đó là thời kỳ tăm tối nhất cuộc đời anh, anh chỉ muốn một mình trốn trong thế giới của anh ném trái nổi đau khổ nhói lòng để trừng phạt bản thân mình.

Mà Chu Nhuận lại giống như ánh mặt trời trong cuộc đời Tống Ngọc Trạch, anh sợ anh sẽ bị cô cảm hóa mà quên đi tội lỗi của bản thân mình.

"Em có thể đợi anh không?" Đôi môi đỏ thắm thốt ra câu nói ấy.

Tống Ngọc Trạch không trả lời câu hỏi ấy, anh chỉ dẫn Chu Nhuận tham quan nhà anh. Cuối cùng họ đứng ở trong phòng thờ tổ tiên của nhà anh, để cô nhìn kỹ những bức ảnh treo trên tường. Những bức ảnh trên tường là tổ tiên nhà họ Tống và những bức ảnh chụp cùng những chính khách của các quốc gia trong những giai đoạn khác nhau. Đợi đến khi Chu Nhuận nhìn hết các bức ảnh, Tống Ngọc Trạch cho cô hay địa chỉ nơi anh đang sống xếp thứ nhất trong các từ khóa được tìm kiếm trên mạng dạo gần đây. Bởi người ta đồn nhau rằng vòi nước trong nhà vệ sinh, tay vịn cầu thang hay trần nhà nhà anh đều được mạ vàng.

"Chu Nhuận, bây giờ em cũng biết những lời đồn thổi kia không phải là giả. Đến giờ vẫn chưa hiểu sao? Đây là nguyên nhân khiến tôi nói lời chia tay em." Anh lạnh nhạt nói với cô: "Chàng hoàng tử trong vũ hội rất dễ dàng bị cô nâng lọ lem đơn thuần thu hút. Người ta gọi sự thu hút ấy là tình yêu, nhưng thực ra tôi cảm thấy đó giống một loại phản ứng hóa học được sinh ra từ hoàn cảnh chênh lệch, cảm giác mới mẻ không còn thì phản ứng cũng hết."

Sau đó, anh nhìn cô chật vật lê bước rời khỏi đó, dần dần đi xa. Lúc đó, Tống Ngọc Trạch hoàn toàn không có lòng dạ để ý đến Chu Nhuận đã xảy ra chuyện gì.

Chẳng bao lâu sau, Tống Ngọc Trạch tham gia tang lễ của Chu Nhuận, sau đó anh mới biết: Lúc đó Chu Nhuận đã lấy hết dũng khí đến gặp anh để hỏi câu "Em có thể đợi anh không?"

Cô gái đó vẫn muốn sống tiếp, cô vẫn còn một tia hy vọng, tia hy vọng đó mang tên Tống Ngọc Trạch. Trong vở bi kịch của Chu Nhuận, Triệu Hương Nông chính là người tạo ra bi kịch đó, còn người kết thúc vở kịch đó là Tống Ngọc Trạch.

Từ ngày hôm đó, cô gái trát lớp phấn dày như bức tường trắng đã trở thành một vết thương trong lòng Tống Ngọc Trạch, càng muốn quên lãng thì nó càng đau âm ỉ.

Bây năm sau, bốn bức thư mà Chu Nhuận viết cho anh mới đến tay anh, nội dung của bốn bức thư đã khiến lòng anh nổi lên cơn cuồng phong.

Thế là, Tống Ngọc Trạch đến Chicago, vì nơi đó có Triệu Hương Nông, nhân vật được các nhà phê bình ưu ái, là chị gái thiên thần trong mắt bọn trẻ: Cô ấy và bạn bè cô không giống nhau, cô ấy đáng yêu, xinh đẹp và lương thiện.

Người ta càng khen cô thì anh càng phần mộ.

Bây giờ, anh đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, nên anh phải rời khỏi Chicago rồi đến một thành phố khác để lãng quên tất cả.

Ngày hôm sau Tống Ngọc Trạch vẫn chưa rời khỏi Chicago.

Chỉ trong một đêm, người đàn ông tên là Triệu Diên Đình đã dấy lên một trận bão táp ở Chicago. Từ đêm qua đến rạng sáng nay Triệu Diên Đình chính thức đưa ra tuyên bố: Những kẻ khốn kiếp âm thầm miệt thị người thừa kế nhà họ Triệu, tôi sẽ khiến các người phải trả giá.

Một phút sau khi lời tuyên bố được đưa ra, phàm là những máy tính gõ những từ khóa tìm kiếm liên quan đến Triệu Hương Nông và đoạn clip của cô trên mạng đều bị nhiễm vi-rút. Chỉ nháy mắt sau khi bị nhiễm vi-rút, tài liệu cá nhân của người tìm kiếm sẽ biến mất, sau đó trên màn hình sẽ hiện ra biểu tượng của trang web hacker nổi tiếng. Từ đó, người ta mới biết có những chuyện nên có chừng có mực. Một số người tình dục phát hiện trong hộp thư điện tử của mình có một email, mở email ra, bất ngờ phát hiện hệ thống internet nổi tiếng nhất phương Tây gửi email cho họ. Bức email đó viết rằng nếu

bọn họ đã tải đoạn clip của Triệu Hương Nông thì lập tức xóa bỏ, đồng thời chuyển tiếp email cho người thân bạn bè của họ.

Nhận được email, những người đã tải đoạn clip kia tay chân bần rần, vội vàng tìm đoạn clip rồi xóa ngay. Sau khi xóa clip, bọn họ rất nghe lời mà chuyển tiếp email, vì người gửi email cho bọn họ là tổ chức đấu mặt đến chính phủ Mỹ cũng phải bó tay. Tổ chức đó có tầm ảnh hưởng lớn ở phương Tây, không gì là không nhúng tay vào. Nghe nói hội viên của tổ chức lên tới hàng trăm triệu. Có khả năng đồng nghiệp, người thân, bạn bè và người yêu bạn chính là hội viên của tổ chức này.

Mười tiếng sau khi Triệu Diên Đình đưa ra lời tuyên bố, không còn ai dám bình luận về đoạn clip của Triệu Hương Nông nữa. Nhưng mọi người cũng đang thăm đoán, Triệu Diên Đình làm âm lên như vậy nhất định là đã có chuyện chạm vào giới hạn cuối cùng của ông ta, mà giới hạn cuối cùng đó ắt hẳn là Triệu Hương Nông.

Thế là mọi người lại thăm thắc mắc: Có lẽ Triệu Hương Nông đã xảy ra chuyện?

Sau đó, một bức hình chụp Triệu Hương Nông mặc quần áo bệnh nhân của một bệnh viện nào đó được tung lên mạng. Triệu Hương Nông đứng bên đường đợi xe giống như một người giẫy giụa thổi một cái là bay.

Lúc nhìn thấy bức ảnh đó, Tống Ngọc Trạch đang ở sân bay. Gần 3 giờ chiều, anh phải nhìn một lúc mới nhận ra người trong ảnh là Triệu Hương Nông. Sau đó, Tống Ngọc Trạch phát hiện ra đồng phục bệnh nhân trên người Triệu Hương Nông anh không hề thấy lạ lẫm, vì ngày hôm đó cô cũng mặc bộ đồ này đứng ngoài cửa nhà anh.

Chu Nhan hớn hờ xuống xe, kéo vali đi vào sân bay. Tắc đường đã khiến cô ta lãng phí một tiếng đồng hồ trên đường, may mà không làm cô ta lỡ chuyến bay. Bây giờ là 3 giờ 10 phút, một tiếng nữa cô ta sẽ cùng Tống Ngọc Trạch bay đến New Orleans.

"Sau này chúng ta sẽ sống ở New Orleans." Đây là lời Tống Ngọc Trạch nói với cô tối qua. Nghe thấy lời này, Chu Nhan vô cùng vui vẻ, vì quãng thời gian mà Tống Ngọc Trạch nói là khoảng thời gian lâu dài, khoảng thời gian thuộc về cô ta và anh.

Thời gian là đáng tạo hóa tạo ra lễ vật đẹp đẽ nhất. Chu Nhan nhếch miệng, đương nhiên cô ta sẽ dùng món quà quý giá này thật cẩn thận.

Vừa bước vào sân bay, Chu Nhan đã nhìn thấy Tống Ngọc Trạch đi từ xa tới. Cô tay vẫy tay, hô to: "Anh, em ở đây."

Tống Ngọc Trạch như thể không nghe thấy lời của cô ta, lúc này Chu Nhan mới nhận ra ánh mắt của Tống Ngọc Trạch không nhìn cô ta mà cứ nhìn mãi về phía cửa ra vào sân bay.

Đứng ở nơi đó cõi lòng Chu Nhan vô cùng sung sướng. Ít nhất vào giây phút ấy cô ta nghĩ rằng, vì đợi mãi không thấy cô ta nên Tống Ngọc Trạch đang tìm cô ta.

Trong lòng như đang kêu gào, Tống Ngọc Trạch, mau phát hiện ra em đi!

Thế nhưng anh tựa như không nghe thấy tiếng cô ta gọi anh. Cánh tay vừa vẫy khựng lại giữa không trung, Chu Nhan cứ trơ mắt nhìn Tống Ngọc Trạch lướt qua người cô ta, chạy về phía cửa sân bay, bước chân sao mà gấp gáp và hốt hoảng.

Lúc phản ứng lại, Chu Nhan mới đuổi theo Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch nhanh chóng biến mất ở cửa sân bay, đợi Chu Nhan ra khỏi sân bay thì Tống Ngọc Trạch đã lên một chiếc xe, gần như cửa xe vừa đóng lại thì chiếc xe đã lao vút đi. Chu Nhan nghe thấy có người báo cảnh sát, đó là tài xế chiếc xe taxi vừa đưa cô ta đến sân bay.

Tống Ngọc Trạch cướp xe taxi, còn nguyên nhân vì sao anh lại cướp xe thì vẫn chưa rõ.

Chu Nhan trấn an tài xế bằng cách đưa hộ chiếu và thẻ căn cước cho anh ta rồi bắt một chiếc xe khác đi theo hướng Tống Ngọc Trạch bỏ đi.

Một lúc sau, Chu Nhan nhìn thấy chiếc xe của Tống Ngọc Trạch đâm vào chiếc xe khác.

Buổi chiều Chu Nhan vẫn luôn ở bên cạnh Tống Ngọc Trạch, cô ta cùng anh đến cục cảnh sát lấy lời khai, rồi đi đến bệnh viện một chuyến. Lúc ra khỏi bệnh viện thì trời đã chuyển tối. Tay trái Tống Ngọc Trạch có thêm một đai cố định, bàn tay không bị thương thì vuốt tóc cô ta: "Xem ra chúng ta phải đợi một thời gian nữa rồi."

Dù đã nghĩ mọi cách nhưng Chu Nhan vẫn không thể ở lại nhà Tống Ngọc Trạch qua đêm.

"Anh, em có thể sống cùng anh không?"

"Không được."

"Giờ em không được ở trong trường nữa."

"Vừa rồi không phải anh đã nói với em là anh đã đặt phòng khách sạn ở gần đây cho em rồi sao?"

"Em ghét ở trong khách sạn."

"Chu Nhan!"

"Anh! Vì sao người phụ nữ kia có thể ở đây còn em thì không?"

"Rằm" một tiếng, Tống Ngọc Trạch gạt hết đồ đạc trên giá sách xuống đất.

11 giờ đêm Chu Nhan rời khỏi nhà Tống Ngọc Trạch, trước lúc ra về Tống Ngọc Trạch nói với cô ta: "A Nhan, hình như em đã nhầm lẫn rồi, để cô ta sống ở đây là kế hoạch đã bày ra trước kia, nhớ đấy."

Giây phút đó, Chu Nhan cảm thấy những lời kia càng giống như anh đang nói cho bản thân anh hơn.

Đêm hôm đó, Tống Ngọc Trạch đã mơ một giấc mơ. Mơ thấy cơn gió đêm biến thành tiếng bước chân của một người. Tiếng bước chân khê khàng bước trên bậc cầu thang đến trước cửa phòng anh. Sau đó người ấy mở cửa phòng anh ra, mùi hương quyến rũ bùa vây lấy anh. Cô vén chăn lên, nhẹ nhàng nằm xuống cạnh anh, mùi hương biến thành giọng nói khê khăm thì bên tai anh, khiến lòng anh vừa phiền vừa ngứa ngáy. Một giọng nói ần nấp trong lòng anh đang kêu gào: Mau đẩy cô ra!

Nhưng khi cơ thể kia kề đến bên anh thì tiếng nói trong lòng anh lập tức biến mất, sau đó anh bắt đầu hôn lên bờ môi mềm mại của cô. Vừa chạm vào cánh môi cô anh càng muốn nhiều hơn. Và rồi, anh thò tay vào áo sờ cô.

Nắm lấy hai khối tuyết lê trước ngực cô, mềm mại và tuyệt diệu làm sao. Lực đạo nơi bàn tay anh lúc nặng lúc nhẹ theo sự hưng phấn của anh, khiến cô thờ dốt, Tống... Tống Ngọc Trạch, nhẹ... nhẹ chút, ngứa...

Trong mơ, anh không hài lòng chút nào. Nghĩ kỹ lại anh mới biết vì sao mình không hài lòng. Ừm, lúc nào cô cũng gọi Bách Nguyên Tú là "Nguyên Tú" "Nguyên Tú", còn lúc gọi anh thì lòi cả tên lẫn họ anh ra mà gọi.

Anh nắm chặt lấy nơi mềm mại kia, nạt nộ: "Triệu Hương Nông, anh nói với em bao nhiêu lần rồi, hừm, sao em quên nhanh như vậy..."

"A Trạch..."

Tiếng gọi khê khàng khiến Tống Ngọc Trạch như bừng tỉnh khỏi cơn mê.

Ngồi trên giường, trong ánh đèn mờ tối Tống Ngọc Trạch nhìn bàn tay của mình. Lòng bàn tay anh như thể vẫn còn lưu lại mùi hương của một người, mùi hương đó vẫn còn vẩn vơ trong bàn tay anh. Khi anh muốn nắm chặt tay để giữ nó lại thì nó lại lọt qua kẽ tay anh, hóa thành một cơn gió đêm bay khỏi phòng anh.

Mùi hương không biết đến từ nơi nào đó để lại sự dày vò cả về lý trí lẫn con tim.

Tống Ngọc Trạch lao vào phòng tắm, thần thờ đứng dưới vòi hoa sen, để dòng nước lạnh xối xuống người anh. Dù anh đã ngoi lên nhưng nơi nào đó vẫn ngẩng cao đầu. Anh đập mạnh bàn tay bị thương lên tường, cơn đau đón ngăn ngui chỉ ít có thể khiến trung khu thần kinh của con người tê liệt.

Trước khi quay về giường, Tống Ngọc Trạch đã đóng chặt cửa sổ và cửa chính, không để lọt chút khe hở nào, làm như vậy anh sẽ không cảm thấy bị quấy rầy nữa.

Tựa như lạc vào thế giới hỗn loạn thuở sơ khai, Tống Ngọc Trạch nhìn thấy một gương mặt đầm nước mắt, cô đang khóc, khiến người ta cảm thấy vô cùng buồn bực. Đó là sự buồn bực khiến con tim người ta thất lại từng cơn. Thế là...

Tống Ngọc Trạch dùng cách trực tiếp nhất: Chặn miệng cô lại...

Khi bị Tống Ngọc Trạch hôn, Chu Nhan đã đứng hình mất mấy giây rồi cô ta lập tức nhắm mắt tiếp nhận. Giây phút này chính là khoảnh khắc mà cô ta đã mong chờ từ rất lâu rất lâu về trước.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Ảo giác xuất hiện (02)

Chu Nhan đã rời khách sạn để đến nhà Tống Ngọc Trạch từ sớm. Hôm nay cô ta sẽ cùng anh đến bệnh viện khám tay cho anh. Leo lên hết các bậc thang, Chu Nhan cảm thấy có gì đó sai sai, cửa nhà và cửa sổ nhà Tống Ngọc Trạch đang mở toang. Sau khi đóng cửa chính và cửa sổ lại, Chu Nhan phát hiện phòng tắm là một đồng lõa xộn.

Trước khi Tống Ngọc Trạch chặn môi cô ta, tay cô ta đang đặt trên trán Tống Ngọc Trạch, cô ta nhận ra anh đang bị sốt. Cô ta vừa định lên tiếng thì bàn tay đang đặt trên trán anh bị bắt lấy, ngay tức khắc cô ta bị anh kéo mạnh rồi ngã nhào lên người anh. Một giây sau anh lật người đè cô ta xuống, sau đó môi cô ta bị chặn lại.

Hai đôi môi dán lên nhau, chỉ trong nháy mắt Chu Nhan quyết định nhắm mắt lại, khẽ níu lấy cổ áo anh.

Như mỗi rom vừa bén lửa, đôi môi anh lưu lại trên môi cô ta một hồi rồi trượt đến thùy tai cô ta, ngậm lấy, khẽ thì thầm.

"Sao em vào được vậy, anh đã đóng kín cửa rồi mà. Nói cho anh biết sao em lại vào được thế?"

Nếu nghe kỹ có thể nhận ra giọng điệu của anh có chút mừng rỡ. Có thể đi vào từ cửa sổ chỉ có...

Cẩn rằng, Chu Nhan chủ động hôn lên thái dương Tống Ngọc Trạch, một ngày nào đó cô ta sẽ tổng khứ hình bóng của Chu Nhuận ra khỏi trái tim Tống Ngọc Trạch.

Khoác tay lên cổ Tống Ngọc Trạch, đáp lại anh.

Cuối cùng, tay anh lần đến trước ngực cô ta, cách một lớp áo nắm lấy nơi mềm mại của cô ta. Gần như vừa chạm vào liền bắt đầu cuộc xâm lược, mấy giây sau thì ngừng lại, rồi...

Tống Ngọc Trạch phải mất một lúc mới nhận ra khuôn mặt của người anh đang đè dưới thân.

Ngay lập tức, anh nhô mặt như bị điện giật.

Từ lúc đến bệnh viện đến lúc ra khỏi bệnh viện, phần lớn thời gian Tống Ngọc Trạch đều im lặng, có vài lần Chu Nhan nói chuyện với anh mà anh làm như không nghe thấy. Anh và cô ta đang ngồi trên xe taxi, ánh mắt của anh vẫn luôn nhìn ra bên ngoài cửa xe.

"Anh à." Chu Nhan gọi một tiếng.

Dường như anh vẫn không nghe thấy như mấy lần trước.

Chu Nhan đành chạm vào tay anh, to tiếng hơn một chút: "Anh!"

Tống Ngọc Trạch nghiêng mặt qua nhìn cô ta, ánh mắt từ khuôn mặt cô rơi xuống bàn tay đang đặt trên tay anh, anh lập tức hất tay cô ta ra giống như lúc ở trên giường sáng nay.

"Anh, em biết đó là hiểu lầm, em không để ý đâu." Chu Nhan nhìn bàn tay bị anh hất ra.

"Chu Nhan, có một chuyện anh muốn hỏi ý kiến em." Đường như Tống Ngọc Trạch không muốn tiếp tục chủ đề vừa rồi: "Có muốn làm em gái của anh không, chính là kiểu quan hệ thân nhân được pháp luật công nhận ấy."

"Anh có ý gì?" Lờ mờ đoán được ý của Tống Ngọc Trạch, lòng Chu Nhan rất hoảng loạn.

Quả nhiên!

"Mấy ngày trước anh đã hỏi qua rồi, hai người không có chung huyết thống có thể trở thành người thân thông qua pháp luật."

Một lúc sau.

"Anh à, chuyện này em cần hỏi ý kiến mẹ em." Chu Nhan nói.

Lúc này Chu Nhan biết Tống Ngọc Trạch đã đánh hơi được điều gì đó, trước mắt việc quan trọng hơn cả là dập tan sự nghi ngờ của Tống Ngọc Trạch. Chẳng hạn như bảo mẹ cô ta gọi cho Tống Ngọc Trạch một cú điện thoại, giọng điệu thành khẩn hợp tình hợp lý một chút, còn cô ta sẽ tạm thời yên phận trong khoảng thời gian này, vậy thì tin chắc rằng cô ta và Tống Ngọc Trạch sẽ có thể trở về trạng thái như lúc trước. Cô ta cần biến bản thân mình thành một thói quen của Tống Ngọc Trạch, Chu Nhan biết thói quen là một sự ỷ lại đáng sợ.

Về đến nhà Tống Ngọc Trạch, đi siêu thị mua ít đồ dùng sinh hoạt, giục anh uống thuốc rồi ngồi trong phòng anh chơi game như lúc trước. Khi trời dần tối, cô ta lấy cớ có hẹn với bạn đi ra về. Khi đi đến cửa nhà, cô ta chỉ vào tay Tống Ngọc Trạch: "Anh, mình anh có ổn không?"

Anh vẫy tay với cô ta.

Đội cánh cửa kia đóng lại, Tống Ngọc Trạch ngồi trên thảm. Con sốt khiến anh trở nên mệt mỏi, mệt hơn bất cứ lúc nào. Anh nhắc chân ấn vào công tắc đèn, nhắm mắt căn phòng chìm vào bóng tối.

Anh ngửa đầu ra sau gối lên đệm giường.

Trong cơn mơ màng, Tống Ngọc Trạch lại nghe thấy tiếng bước chân, âm thanh luôn khiến anh không tự chủ được mà động tai lên lắng nghe.

Người phụ nữ gốc ghêch này, sao đuổi mãi không đi vậy.

"Em đi đi." Anh đuổi cô đi, giọng nói vô cùng mềm yếu.

"Tổng Ngọc Trạch, anh bị ốm rồi." Cô đang than thở.

"Đi đi!" Anh tiếp tục nói.

Sau đó Tổng Ngọc Trạch không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa, bầu không khí tĩnh lặng khiến anh hoảng loạn.

"Triệu Hương Nông?" Giọng anh vô cùng hoảng hốt.

Không ai đáp lời anh, cô bị anh đuổi đi rồi sao?

"Triệu Hương Nông, đừng đi."

Sau đó, có bàn tay áp lên trán anh, hơi thở dịu dàng quanh quẩn bên tai anh, khiến anh rất đổi vui mừng.

Cô ngoan ngoãn vui trong lòng anh.

Anh khẽ thăm thì với cô: "Người ta nói em bị bệnh rồi, anh cảm thấy đây không phải vấn đề anh nên quan tâm, nhưng anh không nhìn được mà lướt xem những tin tức dạo gần đây. Thế nhưng, chẳng có gì cả, em đang bị bệnh sao? Đau ở đâu? Hửm?"

Trong bóng tối, anh chạm lên mặt cô, cô có gầy đi không?

Trong bóng tối, anh chạm vào khuôn mặt đầm nước mắt của cô. Những giọt lệ kia khiến tay anh ẩm ướt. Cô quay mặt đi nhưng anh lại bung lấy mặt cô.

"Chẳng phải anh nói ghét phụ nữ suốt ngày khóc lóc sao?" Giọng cô đầy vẻ ầm ức.

"Ngốc ạ, bây giờ em vẫn không hiểu sao?" Giọng anh đề thật thấp để biểu đạt sự thỏa hiệp: "Đó là vì em vừa khóc anh lập tức không biết nên làm thế nào mới hay."

Cúi đầu, hôn sạch những giọt lệ trên mặt cô, rồi hai đôi môi chạm vào nhau, anh lập tức đặt cô nằm dưới người anh.

Anh trực tiếp nắm lấy nơi mềm mại trước ngực cô, không to nhưng cũng không nhỏ, rất vừa vặn với bàn tay anh. Anh khẽ bóp chặt khiến nơi mềm mại kia tràn ra từ kẽ tay anh. Lần này anh vô cùng vui mừng, bởi vì anh không nhận nhầm người khác thành cô.

Đương nhiên, như vậy vẫn chưa đủ.

Tìm đến mục tiêu, chọc vào cô. Sự cường hãn của anh tựa như khiến cô sợ hãi, cô bắt đầu rụt người lại. Anh lại dịu dàng dỗ dành cô bằng giọng điệu ngọt lịm tim.

"A Nông, nó rất nhớ em."

"Vậy anh có nhớ em không?"

"Không."

"Phét lác, tôi qua em đã nhìn thấy anh mở toang cửa rồi, anh sợ em không vào được."

Thế là anh không cãi lại cô nữa, anh kè sát tai cô khẽ thăm thì, những lời vô cùng hư hỏng. Cô nổi đóa lên, nhưng đôi tay vẫn ngoan ngoãn cầm chặt lấy nó.

Gần như lúc cô chạm vào thì âm thanh như con thú bị nhốt lập tức phát ra từ trong cổ họng anh.

Tổng Ngọc Trạch bị tiếng rên của mình đánh thức, sau đó...

Cảm giác kia rất đổi xa lạ tới qua nhưng đến hôm nay đã trở nên quen thuộc khiến anh vô cùng sợ hãi. Trong bóng tối, anh mở cửa phòng tắm ra.

Nửa tiếng sau, Tổng Ngọc Trạch châm một điếu thuốc. Anh vẫn không dám bật điện lên, trong bóng tối tâm trí anh phiêu du tận nơi đâu. Cuối cùng tập trung ở một nơi nào đó: ngoài cửa sổ, có vài cây sồi. Những cái cây lớn lên mà không được ai chăm sóc, cành lá của nó đan cài vào nhau tạo nên một màn chắn tự nhiên. Trên cành cây vươn vào cửa sổ nhà anh có mắc một thứ. Anh nhìn một lúc mới nhận ra món đồ mắc trên cành cây là cái mà anh đã ném ra ngoài cửa sổ trong lúc giận sôi, đó là bộ đồ nữ tu cô mặc khi đến gõ cửa nhà anh.

Tổng Ngọc Trạch đóng cửa sổ lại, mắt không thấy tâm không phiền.

Một lúc sau, có tiếng mở cửa sổ.

Đợi đến khi anh chạm tay vào bộ nữ tu đó, Tổng Ngọc Trạch cho rằng đó chỉ là ảo giác do tác dụng của aspirin gây ra, đến mai khi anh khỏi ốm thì ảo giác cũng biến mất.

Nhờ tác dụng của hai viên thuốc ngủ, cuối cùng Tống Ngọc Trạch cũng ngủ một giấc thật say mà không bị quấy rầy lần nào nữa. Khi anh tỉnh dậy, ánh nắng bên ngoài đã chói chang, anh sờ trán, cuối cùng cũng đã hạ sốt rồi.

Việc đầu tiên Tống Ngọc Trạch làm sau khi tỉnh dậy là ném bộ đồ nữ tu mà tối qua anh đã tốn rất nhiều công sức mới lấy được vào thùng rác bên ngoài cửa, anh đứng nhìn nó bị ném vào xe rác và bị mang đi.

Khoảnh khắc khi anh đặt chân lên bậc thang đầu tiên, Tống Ngọc Trạch nghĩ nên đến lúc kết thúc thật sự rồi, cũng giống như lúc mẹ rời khỏi anh, lúc Chu Nhuận rời khỏi anh hay lúc ba rời khỏi anh vậy.

Một tuần sau, Tống Ngọc Trạch đến trung tâm trượt băng rồi đẩy cánh cửa văn phòng chú Chung ra. Vừa đi vào cửa, người đàn ông Đài Loan luôn có vẻ ôn hòa dễ gần kia lập tức vùng một đám về phía anh. Anh nghiêng người theo bản năng, nắm đám của người đàn ông bị chặn lại giữa chừng.

"Chú Chung?" Tống Ngọc Trạch cau mày.

"Câm mồm!"

Hai khuôn mặt đối diện nhau, một khuôn mặt đầy vẻ hoài nghi, một khuôn mặt bùng bùng phần nộ.

"Chú Chung, có phải chú hiểu lầm cháu chuyện gì không?" Tống Ngọc Trạch nhẫn nhịn hỏi.

"Hiểu lầm?" Chung Khoa lạnh lùng nói: "Hôm qua tôi đã nhìn thấy Triệu Hương Nông."

Trong gang tấc, Chung Khoa nhìn thấy Tống Ngọc Trạch vẫn giữ nguyên vẻ mặt ban nãy, anh chỉ hờ hững hỏi: "Thế cho nên?"

"Thế cho nên?" Cô gái ngồi trên ghế dài ngẩn ngơ nhìn bầu trời khiến lòng Chung Khoa phùng phùng lửa giận: "Sau khi nhìn thấy Triệu Hương Nông tôi quay về bắt đầu tra tài liệu. Khi tôi nhìn thấy Chu Nhuận trong tài liệu tôi mới hiểu ra. Tôi cũng đoán được rồi, cậu đến đây là vì Chu Nhuận, mà cậu tiếp cận Triệu Hương Nông cũng là vì Chu Nhuận. Cô giáo hướng dẫn Triệu Hương Nông và Chu Nhuận là bạn tôi, những chuyện xảy ra với họ tôi ít nhiều cũng hiểu đôi chút."

"Tống Ngọc Trạch, ai mà chả làm ra vài chuyện ngu ngốc, sai trái lúc tuổi trẻ dại dột. Tôi cho rằng chuyện mà Triệu Hương Nông làm khi ấy không nghiêm trọng đến mức khiến cô ấy chịu sự trừng phạt nặng nề như bây giờ."

"Nếu chú đã hiểu chút chuyện thì chú nên biết rằng Triệu Hương Nông cũng góp một tay hủy hoại cuộc đời Chu Nhuận, chú cũng biết chuyện xảy ra với Chu Nhuận là một bi kịch từ đầu đến cuối." Giọng nói hờ hững trở nên cao hơn đầy sự phẫn nộ: "Chẳng lẽ lương thiện cũng là sai sao? Chỉ vì đồ kị mà Triệu Hương Nông đã hủy hoại cuộc đời của một người. Chú Chung, lúc Chu Nhuận chết cô ấy mới vừa tròn 17 tuổi."

Hai người như thể đang âm thầm giằng co với nhau, men theo những ký ức xa xôi Chung Khoa nhớ lại những chuyện trước kia.

"Tống Ngọc Trạch, nếu tôi nói Chu Nhuận của trước kia không hề vô tội như cậu tưởng tượng thì sao. Tôi đã từng nhìn thấy cô ta của khi ấy, không lâu sau khi cô ta giành được giải quán quân của cuộc thi, tôi từng nhìn thấy cô ta ngồi trong xe của người đàn ông khác. Lúc ấy Chu Nhuận khiến tôi cảm thấy cô ta đã thay đổi quá nhanh, cả về ngoại hình lẫn bản chất."

Tống Ngọc Trạch bỗng cảm thấy người đàn ông Đài Loan đang kể về những chuyện ngày xưa là một chuyện vô cùng ngu xuẩn. Người đàn ông không hiểu rõ chân tướng này đang nói những chuyện ở góc nhìn phiến diện.

Bỏ tay ông ta ra, quay người đi khỏi đó, Tống Ngọc Trạch cảm thấy bây giờ mình không cần phải tốn nước bọt nói mấy câu dài dòng như "Chú Chung, lần này cháu sẽ rời khỏi đây thật" hay "Chú Chung, tạm biệt" nữa.

Vừa chạm tay vào nắm đấm cửa.

"Tống Ngọc Trạch, nếu tôi đoán không nhầm cậu đến để nói lời tạm biệt với tôi nhỉ? Cậu thật sự có thể yên tâm thoải mái mà rời khỏi đây sao? Tống Ngọc Trạch à, cậu có biết cái gọi là báo thù của cậu đang đẩy một cô gái khác xuống vực sâu không. Tôi vừa mới nói hôm qua tôi đã nhìn thấy Triệu Hương Nông, cậu biết tôi gặp con bé ở đâu không?"

Tống Ngọc Trạch không thêm quan tâm, anh mở cửa, bước ra ngoài.

"Ồ bệnh viện."

Bước chân vừa bước lên phía trước liền thu lại.

"Cho nên?"

"Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông đã mất giọng rồi, cô ấy không thể nói được nữa."

"Ông có ý gì?" Nếu nghe kỹ có thể nhận ra giọng nói kia đang thoáng run rẩy, mà ẩn giấu trong giọng nói run rẩy đó là sự hoảng loạn đến tột cùng.

"Chúng mất ngôn ngữ, người ta nói Triệu Hương Nông bị mắc chứng mất ngôn ngữ rồi."

Chương 65: Ảo giác xuất hiện (03)

Dịch: Hế

Chiều hôm nay, những người đang làm việc trong trung tâm đều bị giật mình bởi giọng nói đột ngột vang lên, giọng nói đó giống như âm thanh vượt quá đơn vị đề xi ben mà các kim loại nặng phát ra, bén nhọn, chói tai: "Các người lập tức ra ngoài cho tôi..."

Theo hướng giọng nói đó phát ra, mọi người nhìn thấy Tổng Ngọc Trạch, chàng kỵ sĩ A Tổng mà bao cô gái trong trung tâm thầm thương trộm mến. Anh đứng ở cửa ra vào, vì ở khoảng cách xa nên mọi người không thể nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt anh.

Trong lúc đang ngỡ ngàng thì Tổng Ngọc Trạch lại lên tiếng một lần nữa, lần này giọng nói đã bình tĩnh lại: "Xin mọi người rời khỏi đây, tôi cần ở một mình một lát."

Đợi đến khi trung tâm không còn một ai, Tổng Ngọc Trạch men theo lối đi ở giữa đến nơi mà anh từng đứng xem Triệu Hương Nông biểu diễn bài "Người tình ánh trăng" cho anh.

Giây phút này, trong trung tâm không một bóng người, người có tâm hồn như một ánh trăng không còn ở đây nữa, không còn ở đây nữa rồi, về sau cũng chẳng còn nữa.

Tổng Ngọc Trạch từ từ ngồi xuống, đưa tay vuốt mặt mình, có những suy tư không thể gọi tên, có giọng nói vang bên tai anh.

"Tổng Ngọc Trạch, em sợ năm sau em không trượt bằng được nữa, thế nên em mới muốn cho anh xem, vì đây là thứ mà Triệu Hương Nông yêu thích cả đời."

Giọng nói đó hãy còn rõ ràng như vậy, đến nỗi khiến trái tim anh như thể sắp nhảy ra ngoài lồng ngực. Anh ấn tay lên vị trí trái tim, không nhận được mà quay đầu nhìn lại.

Không có ai cả! Vẫn chẳng có một ai hết! Giống như rất nhiều lúc gần đây, anh chẳng nhìn thấy hay nghe thấy gì hết.

Sao anh có thể nghe được giọng của Triệu Hương Nông nữa, bây giờ Triệu Hương Nông đã là một người mắc chứng mất ngôn ngữ rồi.

Chứng mất ngôn ngữ do tâm lý là một kiểu của chứng mất ngôn ngữ, có tính tạm thời, đa số nguyên nhân gây bệnh đều do chịu kích thích quá mãnh liệt dẫn đến bán cầu não trái bị tổn thương mà mất đi khả năng tạo và thấu hiểu ngôn ngữ.

Ngày hôm ấy, ngày hôm ấy cô vẫn còn nói nhiều như vậy, có phải mỗi chữ đều phải dùng hết sức lực mới nói ra được hay không?

Lúc này, xung quanh tĩnh lặng như tờ, một ý nghĩ hiện lên trong đầu Tổng Ngọc Trạch: Từ nay về sau, cô không còn đến gõ cửa nhà anh nữa rồi.

Ý nghĩ này khiến Tổng Ngọc Trạch lập tức quay đầu bỏ đi, khiến anh chạy như điên đại qua những con ngõ lộn xộn. Chạy đến khi quần áo ướt đầm mồ hôi dãn vào người anh, anh nằm trên cánh đồng cỏ bao la nhìn bầu trời để tìm lại niềm tin từ tận đáy lòng anh, thậm chí nói với mình: Chẳng có gì to tát cả, chẳng có gì to tát cả!

Nhắm mắt lại, mặc niệm trong lòng một nghìn lần: Chẳng có gì to tát cả.

Đọc xong, anh mở mắt nhìn bầu trời cao xa vời vợi.

Triệu Hương Nông vì anh mà mất đi giọng nói, vậy anh sẽ trả lại cô giọng nói, sau đó không ai nợ ai nữa.

Tổng Ngọc Trạch gọi điện thoại cho một người. Điện thoại thông, anh gọi một tiếng: "Cô ơi."

"Cô, con muốn cô giúp con một chuyện."

Đối phương nhanh chóng đồng ý với yêu cầu của anh, sau đó không nằm ngoài dự đoán, người kia lại tuôn ra một tràng những lời lẽ cũ rích: "Tiểu Trạch, nghe lời cô về thăm ông đi. Tính khí của ông con như nào con cũng biết, thế nên Tiểu Trạch à, con nhường ông một chút nhé. Con phải tin lời cô, từ lâu ông đã không trách con nữa rồi. Cô biết ông ấy cũng biết bản thân mình khi đó đã hơi quá đáng. Tiểu Trạch à, cô đoán ông con chắc chắn đang đợi con về nhà, Tiểu Trạch..."

"Cô à, lời cô nói con đã nghe bao nhiêu lần rồi, nghe đến phát chán lên rồi." Nói đoạn, Tổng Ngọc Trạch lập tức cúp máy.

Buổi chiều hôm nay, giống như nhiều lúc khác kể từ khi cô ở trong bệnh viện, Triệu Hương Nông thích làm một việc đó là đứng lặng trước cửa sổ.

Người ta đều nói cô đã mất đi khả năng ngôn ngữ. Cô đã nói với họ bao nhiêu lần rằng cô chỉ lười nói chuyện mà thôi. Thật đấy, cô chỉ lười nói chuyện mà thôi.

Lười nói chuyện là vì cô cảm thấy mất mặt, vì một người như vậy mà khiến bản thân trở thành cái dạng gì rồi. Những người kia không thể hiểu được cảm giác mỗi ngày ý thức của cô đều đến hành hạ cô. Sau khi hành hạ cô xong, nó luôn nói với cô rằng, đừng lo, mày cần thả lỏng, một thời gian sau sẽ tốt hơn thôi.

Đến bây giờ, Triệu Hương Nông cũng lười để ý đến mấy người kia, cô đã ở viện gần mười ngày rồi. Trong mười ngày này, việc cô thích làm nhất chính là đứng ngẩn người trước cửa sổ. Triệu Hương Nông rất sợ bị làm phiền, may mà Triệu Diên Đình đã phong tỏa mọi tin tức cô nằm viện. Nhưng dù như vậy, bạn bè thân thiết của cô vẫn xuất hiện trước mặt cô, trên mặt viết đầy sự thương hại. Triệu Diên Đình đã từ chối tất cả cuộc xã giao sau khi tan ca đều vào bệnh viện với cô. Có lẽ đáng về ngày hôm đó của cô đã khiến tất cả mọi người sợ hãi. Ngay cả người ghét nhìn thấy mặt cô như Lý Nhu mấy ngày hôm nay cũng liên tục đến viện thăm cô, thậm chí mấy lần Triệu Hương Nông còn nhìn thấy vành mắt bà đỏ hoe.

Người xuất hiện ở đây nhiều nhất là Bách Nguyên Tú. Lần nào anh ta đến cũng làm như chưa có chuyện gì xảy ra, kể cho cô nghe những mẩu chuyện thú vị bằng giọng điệu thoải mái, dỗ dành cô bằng những lời lẽ giống như trước kia. Triệu Hương Nông không dám nổi đóa trước mặt bạn bè, Triệu Diên Đình hay Lý Nhu, nhưng cô dám nổi đóa trước mặt Bách Nguyên Tú. Cô ném những bó hoa anh ta mang đến vào thùng rác, cô mở cửa ra rồi nói bằng khẩu hình với anh ta: Cút!

Anh ta ra về nhưng ngày hôm sau lại đến như thường. Triệu Hương Nông viết một dòng chữ trên giấy: Bách Nguyên Tú, đừng có đứng trước mặt con câm mà khoe giọng.

Dòng chữ cô viết khiến sắc mặt anh ta tái hẳn đi. Kể từ ngày hôm đó, Bách Nguyên Tú không còn nói chuyện với cô nữa, anh viết lời của mình lên giấy, anh vẽ hoa vẽ cảnh vật lên giấy cho cô xem. Ngày hôm đó, khi Triệu Hương Nông nhìn thấy Bách Nguyên Tú vẽ thiếu nữ cười ngửa dưới bầu trời trong xanh, nước mắt cô lặng lẽ tuôn rơi. Ngày hôm đó, Triệu Hương Nông mới biết hóa ra mình còn có thể khóc.

Bách Nguyên Tú lau nước mắt cho cô, anh ta nói với cô rằng nhất định anh ta sẽ nghĩ cách làm cô có thể gọi tiếng "Nguyên Tú" một lần nữa.

Lời của Bách Nguyên Tú khiến Triệu Hương Nông cảm thấy băn khoăn, cô thật sự có thể sao?

Những lúc không có ai ở đó, Triệu Hương Nông lên tập phát âm, nhưng cô thật sự không thể nói được một tiếng nào. Hễ cứ mở miệng là lưỡi cô cứng đờ như khúc gỗ, từng giọt mồ hôi không ngừng chảy trên trán cô, nhưng cô vẫn không thể nói nên lời.

Ngày nào Triệu Hương Nông tỉnh dậy cũng nghe thấy câu: "Cô gái, tình trạng của cháu đang tốt lên từng ngày." Những lời này có thể là bác sĩ nói, có thể là bạn bè cô nói, cũng có thể Bách Nguyên Tú nói, nhưng Triệu Hương Nông biết cô không hề chuyển biến tốt. Não cô giống như một miệng núi lửa sắp chìm vào con ngủ say.

Ngày thứ mười một nằm viện, Triệu Hương Nông gặp một đám người, sự xuất hiện của đám người ấy khiến Triệu Diên Đình vui mừng khôn xiết. Triệu Hương Nông biết những người kia, bọn họ là những chuyên gia người Đức nổi tiếng trong lĩnh vực điều trị chứng mất ngôn ngữ do tâm lý. Trước kia Triệu Diên Đình từng tìm họ, bọn họ đều lấy lý do công việc bận rộn để từ chối đến Chicago.

Vậy mà hôm nay đám người này lại chủ động đến gặp cô, bọn họ tiến hành hội chẩn cho cô, cuối cùng bọn họ chẳng nói chẳng rằng, chỉ để lại một người phụ nữ Đan Mạch ở lại.

Người phụ nữ Đan Mạch ở lại trong phòng cô, kể từ ngày đó Triệu Hương Nông không còn gặp Triệu Diên Đình và Lý Nhu nữa. Đám bạn cũng không còn đến thăm cô, ngay cả Bách Nguyên Tú cũng không thấy tăm hơi đâu. Ở bên Triệu Hương Nông mỗi ngày là người phụ nữ Đan Mạch. Mỗi ngày việc mà người phụ nữ Đan Mạch làm là cùng cô tắm bộ, mát xa cho cô, cùng cô xem phim nghe nhạc.

Bước sang tháng tư, tuần đầu tiên của tháng tư, sau khi Triệu Hương Nông được người phụ nữ Đan Mạch mát xa xong liền đi tắm, sau khi tắm xong sắc trời đã tối. Người phụ nữ Đan Mạch bảo Triệu Hương Nông ngồi xem phim để đợi bà ấy, bà ấy có lời muốn nói với cô. Triệu Hương Nông ngoan ngoãn ngồi trên sofa. Ti vi đang chiếu một bộ phim ngày xưa, bộ phim vô cùng trầm lắng, trong phòng có một mùi hương rất thơm, mùi hương đó khiến người ta thả lỏng, Triệu Hương Nông xem mà ngủ lúc nào không hay.

Trong cơn mơ màng, có người đến bên cô, người đó ngồi bên cô, gọi cô một tiếng "Tiểu Nông."

Là di Thanh, Triệu Hương Nông thích di Thanh vô cùng. Khi đó, cô mới đến Chicago, lần nào ra ngoài cũng nghe thấy những ngôn ngữ khiến cô không thể hiểu, điều này khiến cô phiền khiến cô hoang mang. Thế là cô bắt đầu ghi nhớ một loại ngôn ngữ, càng nhớ càng kháng cự ngôn ngữ mới. Vì vậy cô học tiếng Anh rất chậm, mà Triệu Diên Đình vì muốn cô nhanh chóng hòa nhập vào môi trường mới nên ông quy định mỗi người làm trong Triệu công quán đều phải nói tiếng Anh. Điều này khiến Triệu Hương Nông cảm thấy mỗi ngày trôi qua đều vô cùng khổ sở. Lúc ấy may mà có di Thanh. Lần nào di Thanh cũng lên đến phòng cô kể chuyện cho cô nghe. Đương nhiên di Thanh kể chuyện bằng tiếng Trung. Di Thanh là người Bắc Kinh, tiếng Trung rất tốt, giọng kể dịu dàng và những câu chuyện mang đậm văn hóa Trung Quốc luôn khiến cô nghe đến say mê, tuổi tám tuổi thơ cô.

Vừa nghe thấy tiếng bước chân rón rén vang lên, Triệu Hương Nông liền biết di Thanh lại lên vào phòng cô để kể chuyện cho cô rồi.

Quả nhiên.

"Tiểu Nông, có muốn nghe di Thanh kể chuyện không nào?"

Tất nhiên là con muốn rồi, Triệu Hương Nông gật đầu, hình như lâu lắm rồi cô không nghe di Thanh kể chuyện.

Di Thanh làm bộ bày ra đáng vẻ của vị học giả cao tuổi.

"Câu chuyện này xảy ra vào thời cổ đại, không ai biết rõ cụ thể nó xảy ra ở chiều đại nào, châu nào, huyện nào, năm nào. Người ta chỉ nhớ rằng khi ấy trời đã không đổ mưa một khoảng thời gian rất dài. Trời không mưa khiến hồ nước sông ngòi trên mặt đất cạn khô. Nhân vật chính của câu chuyện là một chàng thanh niên lương thiện. Một ngày nọ chàng thanh niên nhặt được một con ốc, chàng ta thả con ốc vào vại nước ở trong nhà. Mấy ngày sau, chàng thanh niên đi làm ruộng về nhà thì phát hiện ra một bản thức ăn đầy không biết người tốt bụng nào đã nấu cho chàng. Sau đó, liên tục mấy ngày chàng thanh niên đều gặp tình huống tương tự. Trong sự hiếu kỳ cực độ, chàng thanh niên quyết định tìm ra thực hư. Ngày hôm đó, chàng trai về nhà sớm hơn bình thường một chút. Khi gần về đến nhà, chàng trai đi chậm lại, áp tai lên cánh cửa để nghe ngóng động tĩnh bên trong, sau khi nghe thấy tiếng động bên trong, chàng trai lập tức đẩy cửa ra."

"Tiểu Nông, con đoán xem, lúc chàng trai đẩy cửa ra đã nhìn thấy gì?"

Di Thanh ấy à, lần nào kể chuyện cũng thích đánh đố, khiến cô nôn nóng, đến khi cô vô cùng sốt ruột mới đắc ý kể nốt câu chuyện.

Chỉ là, lần này di Thanh đã sai rồi, người kể chuyện đã quên bà ấy đã từng kể câu chuyện này rồi.

Triệu Hương Nông thầm cười trộm trong lòng, bắt chước giọng điệu của di Thanh.

"Chàng trai mở cửa ra, chàng ta nhìn thấy một cô nương xinh đẹp đang nấu cơm cho chàng. Cô nương xinh đẹp nói với chàng trai rằng là con ốc được chàng nhặt về nhà. Khi chàng thanh niên nhặt được nó thì nó đã thoi thóp sắp chết. Sau đó, chàng trai và cô nương ốc cưới nhau. Câu chuyện muốn truyền đạt rằng, mỗi trái tim thiện lương đều sẽ nhận được sự báo đáp."

Không gian bỗng nhiên thật tĩnh lặng.

"Di Thanh, con nói đúng chứ?" Triệu Hương Nông nghe thấy giọng nói của mình, vô cùng rõ ràng.

Quãng thời gian mất tiếng dài khiến giọng cô từ âm "Mi Fa" biến thành âm "Đô Rê", từ giọng nói thánh thót trước kia giờ đã có thêm chút trầm thấp trong đó.

Cô vừa dứt lời, một giọng nói đang dần trở nên già nua vang lên, đong đầy vẻ mừng rỡ.

"Đúng vậy, Tiểu Nông nói quá đúng rồi."

Vẫn sợ đây là mơ, Triệu Hương Nông mở mắt ra, cô nhìn thấy di Thanh rồi. Cô đưa tay chạm lên khuôn mặt bà, gọi một tiếng thăm dò: "Di Thanh?"

Tiếng "Di Thanh" kia vô cùng rõ ràng.

Giọng cô quay trở lại rồi, quay trở lại rồi! Không phải cô lười phát âm, chỉ là vì cô quá đau khổ nên mới không thể nói nên lời.

Cô ôm chầm lấy Di Thanh, òa khóc thật to để xua tan những đau khổ kia. Đây là lần cuối cô khóc vì anh, là lần cuối cùng Triệu Hương Nông khóc vì Tổng Ngọc Trạch.

Vì đau lòng nên giọng cô như tiếng đồ vật bị vỡ tan.

"Di Thanh, con đau khổ quá, con thật sự rất đau. Anh ta đẩy con ra trước mặt 12 triệu người, điều này làm con sống không bằng chết."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Ảo giác xuất hiện (04)

Dịch: Hé

Ánh đèn êm dịu cùng hương tinh dầu vị cỏ phảng phất trong căn phòng khiến tinh thần thư thái. Cô gái chịu uất ức cần tìm một bờ vai thân thuộc nhất để òa khóc, sau đó tất cả những bi thương sẽ bốc hơi cùng những giọt lệ kia.

"Tiểu Nông, di Thanh cũng xem đoạn clip kia rồi. Con có biết xem xong đoạn clip kia di Thanh có cảm giác gì không? Wow, Tiểu Nông nhà chúng ta đáng đẹp quá, tấm lưng xinh đẹp như vậy nếu mặc bộ váy lộ lưng chắc chắn sẽ thu hút ánh mắt của tất cả mọi người."

"Tiểu Nông à, di nói này, con đừng quá để ý đến những chuyện kia, cứ coi như đó là một lần con mặc bộ váy lộ lưng tham gia một buổi tiệc đặc biệt. Chủ đề của buổi tiệc đó là trưởng thành, đến khi rời khỏi buổi tiệc thì cũng có nghĩa Tiểu Nông đã trưởng thành rồi."

"Tiểu Nông, lời di Thanh nói con có hiểu không?"

Thật lâu sau, mới có giọng nói đầy nghẹn ngào đáp lại: "Con hiểu rồi di Thanh."

Người phụ nữ Đan Mạch rời khỏi đó vào thứ ba, bà ấy từ chối tắm séc Triệu Diên Đình đưa cho bà. Bà ấy nói bà ấy đến đây vì nhận được ủy thác của người khác, cụ thể là ai thì bà ấy không tiết lộ.

Thứ tư, Triệu Hương Nông xuất viện về nhà, cùng về với cô còn có di Thanh.

Đứng trước gương Triệu Hương Nông nhìn thấy gương mặt mình đã có sự thay đổi nho nhỏ, đôi má phúng phính đã biến mất, cằm nhọn hơn lúc đầu một chút, đôi mắt cũng trở nên to hơn.

Tối thứ tư, Triệu Hương Nông gọi một cuộc điện thoại cho trưởng bộ phận truyền thông của Triệu thị.

Khi Triệu Hương Nông gọi điện cho bộ phận truyền thông thì Tống Ngọc Trạch cũng đang nhận cuộc điện thoại từ Đức. Sau khi nghe được những tin tức mình muốn nghe, Tống Ngọc Trạch nói với chính mình bây giờ anh có thể yên tâm rời khỏi đây rồi.

Thu dọn đồ đạc xong, Tống Ngọc Trạch gọi điện cho Chu Nhan.

Nửa đêm, Tống Ngọc Trạch lại lao vào phòng tắm. Sau khi dội nước lạnh, anh tựa lưng lên vách tường trong phòng tắm, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Chỉ lơ đãng một chút thôi cô đã chui vào lòng anh, mặc chiếc áo sơ mi khi ở New Orleans, cơ thể mềm mại dán chặt vào anh. Cô chẳng nói lời nào, chỉ dùng bờ môi hôn cắn cằm anh.

Tống Ngọc Trạch cười khổ, Triệu Hương Nông đã chạy từ giấc mơ của anh ra bên ngoài rồi. Tống Ngọc Trạch cho rằng mình chẳng đoái hoài đến cô sẽ là cách đuổi người tốt nhất. Tống Ngọc Trạch cho rằng chỉ là mình bị mê hoặc nhất thời thôi vì Triệu Hương Nông để lại quá nhiều thứ ở đây.

Cần rằng, mặc cho cô luồn tay vào quần áo anh, chỉ cần rời khỏi đây anh sẽ nhanh chóng quên đi mọi thứ ở Chicago này.

Tống Ngọc Trạch ép mình đứng yên như một pho tượng.

Hồi lâu không thấy anh đáp lại, cô vô cùng buồn bã, nước mắt cô rơi xuống đầu ngón tay anh, ấm áp và nóng bỏng hết như con người cô vậy.

"Đừng khóc." Anh nói với cô.

Những giọt lệ vẫn không ngừng rơi tí tách xuống ngón tay anh.

Anh duỗi tay ôm lấy cô.

"A Nông, đừng khóc, nhé?"

Vòng tay anh siết chặt cô hơn.

Anh khẽ thầm thì: "Đừng khóc, là lỗi của anh, tại anh hết. Làm em khóc, khiến em tức giận đều là lỗi của anh. Anh tưởng rằng sau khi mình làm xong những chuyện kia thì sẽ rất vui vẻ, nhưng không, anh chỉ biết bản thân đang hoảng loạn, thời gian càng trôi đi, sự hoảng loạn càng lúc càng lớn."

Cô vẫn đang khóc, nghe sao mà bi thương, cơ thể cô cũng run rẩy theo những tiếng nức nở kia.

Đề cô thôi run rẩy, anh đề cô lên tường.

Anh lên tiếng dỗ dành cô bằng giọng điệu lấy lòng.

"A Nông, chỉ cần em không khóc thì muốn anh làm chuyện gì anh cũng bằng lòng. Hừm? Giết người, phóng hỏa, thậm chí giao nộp cả mạng sống của anh anh cũng bằng lòng."

Thế là cô ngừng khóc.

Khoảnh khắc ấy, anh muốn quỳ phục xuống dưới chân cô, hôn lên làn váy của cô.

Hai người không nói gì nữa, chỉ siết chặt lấy cơ thể đối phương. Anh cúi đầu tìm môi cô, khi gần chạm vào đôi môi ấy, người trong lòng bỗng hóa thành hư không chui qua khe cửa sổ chạy trốn mất.

Tựa như bừng tỉnh khỏi bùa mê, Tống Ngọc Trạch đâm thật mạnh lên tường, cơn đau khiến anh tỉnh táo trở lại. Tống Ngọc Trạch mở cửa phòng ra, làm cái việc mà gần đây anh vẫn hay làm: Chạy!

Tầng sáng, Tống Ngọc Trạch nằm trên bãi cỏ trong công viên, nhìn hừng đông sắp xuyên qua bầu trời.

Chu Nhan đến sân bay đúng giờ Tống Ngọc Trạch đã hẹn, anh cũng đến sân bay gần như cùng lúc với cô ta. Cô ta hỏi anh: "Anh, lần này chúng ta sẽ đi

thật chứ?"

Anh cười với cô ta, khẽ vuốt tóc cô ta: "Đương nhiên."

Bọn họ ngồi trong phòng chờ máy bay, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ bay. Chu Nhan uống cà phê Tống Ngọc Trạch mua. Ti vi trong phòng chờ đang chiếu chương trình của đài truyền hình Chicago. Gần 9 giờ rưỡi, lời dẫn của MC truyền hình khiến bầu không khí trong phòng chờ trở nên tĩnh lặng. Ánh mắt của Chu Nhan không tự chủ được mà nhìn về phía ti vi, vì cô ta vừa nghe thấy MC nhắc đến Triệu Hương Nông.

Nửa tiếng trước, Triệu Hương Nông đã tổ chức cuộc họp báo trong vòng 15 phút, nội dung của cuộc họp báo chính là đưa ra lời xin lỗi.

Triệu Hương Nông xuất hiện trên ti vi, tóc tai gọn gàng trang điểm nhẹ nhàng, mặc bộ đồ màu đỏ thắm mà người Chicago thích nhất. Kiểu tóc, trang điểm, trang phục cộng với vẻ mặt của cô đều toát lên sự nghiêm cẩn nhưng cũng không thiếu sự chân thành.

Khi nhìn thấy Triệu Hương Nông trên ti vi, Chu Nhan lập tức tìm Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch đang buộc dây giày cho một đứa trẻ, vừa rồi dây giày của đứa bé bị tuột ra, vì chưa biết cách buộc dây giày thế nào nên nó đành nhìn Tống Ngọc Trạch bằng ánh mắt cầu cứu.

Những người trong phòng chờ đều bị nội dung của chương trình ti vi thu hút, Triệu Hương Nông trên ti vi vô cùng xinh đẹp, còn Tống Ngọc Trạch...

Chu Nhan thầm sung sướng trong lòng vì Tống Ngọc Trạch hoàn toàn không để ý đến Triệu Hương Nông trên tivi, anh đang chuyên chú buộc dây giày cho đứa bé. Những hành vi bất thường của Tống Ngọc Trạch dạo gần đây khiến lòng Chu Nhan cảm thấy bất an. Cảm giác bất an đó không thể nói rõ, một suy nghĩ lúc gần lúc xa trong đầu cô ta.

Có điều, dáng vẻ lúc này của Tống Ngọc Trạch khiến Chu Nhan nghĩ có lẽ mình đã nghĩ nhiều rồi.

Giọng của Triệu Hương Nông phát ra từ ti vi kéo ánh mắt Chu Nhan quay về chỗ cũ. Chu Nhan khoanh tay, cô ta rất tò mò không biết Triệu Hương Nông sẽ xin lỗi như thế nào đây.

Bài xin lỗi của Triệu Hương Nông cứng nhắc, nhưng bài xin lỗi như vậy lại khiến Triệu Hương Nông trông vô cùng chân thành: Trong tay không cầm cảm bất cứ giấy tờ gì, ánh mắt nhìn thẳng không lảng tránh, giọng điệu thành khẩn.

Nói xong bài xin lỗi, Triệu Hương Nông cụp mắt xuống. Lúc này Chu Nhan mới phát hiện ra Triệu Hương Nông đã gầy đi không ít, dáng vẻ cúi mặt cụp mắt khiến Triệu Hương Nông có vẻ rất đáng thương.

Chu Nhan thầm khinh bỉ người phụ nữ giả dối này, cô ta chuyển tầm mắt sang phía Tống Ngọc Trạch. Một bên giày đã buộc xong, Tống Ngọc Trạch đang buộc dây cho chiếc giày còn lại.

Ti vi lại vang lên tiếng của Triệu Hương Nông.

"Lời xin lỗi vừa rồi là dùng thân phận người thừa kế của Triệu thị. Còn bây giờ, tôi sẽ lấy danh nghĩa cá nhân xin lỗi những người đã tin tưởng tôi."

À này đúng là thích làm màu, lần nọ khi ở nhà Tống Ngọc Trạch cô ta đâu có dáng vẻ như bây giờ. Chu Nhan nhếch miệng nhìn Triệu Hương Nông trên ti vi, tiếp sau đây Triệu tiểu thư sẽ diễn trò gì cho mọi người xem nhỉ, màn khóc lóc sụt sùi sao?

Chu Nhan lắng nghe Triệu Hương Nông từ từ lên tiếng.

"Một người thân thiết nhất của tôi đã nói với tôi rằng: "Không cần quá để ý những chuyện kia, cứ coi đó là một lần con mặc bộ váy lộ lưng tham gia một buổi tiệc đặc biệt. Chủ đề của buổi tiệc đó gọi là trưởng thành, đến khi rời khỏi buổi tiệc cũng có nghĩa Tiểu Nông đã trưởng thành rồi", thế nên tôi quyết định nghe lời bà ấy."

Cái gì cơ? Như này mà cũng được coi là xin lỗi hả? Chu Nhan cảm thấy những lời nhẹ nhàng của Triệu Hương Nông nhất định sẽ gây náo loạn. Quả nhiên, Triệu Hương Nông vừa dứt lời, hội trường họp báo liền trở nên ồn ào.

Trong tiếng ồn ào đó, Triệu Hương Nông lùi về sau một bước, khom lưng thật thấp. Cô giữ tư thế khom lưng đó trong mấy phút, hội trường buổi họp báo vì hành động của Triệu Hương Nông mà yên tĩnh trở lại.

Đến khi Triệu Hương Nông đứng thẳng lại, đôi mắt cô đã thoáng ẩm ướt, dáng vẻ đó cũng khiến giọng nói của cô mang theo vài phần bi thương.

"Trong buổi tiệc có chủ đề trưởng thành đó, tôi cũng đã trả giá cho chính mình rồi. Cái giá đó là gì thì tôi tin mọi người cũng rõ trong lòng rồi. Vì vậy, xin mọi người đừng đánh đồng hành vi cá nhân của tôi với gia tộc của tôi, đây chính là mục đích hôm nay tôi đến đây."

Buổi họp báo kết thúc, Triệu Hương Nông quay người đi, sau đó có người đặt ra câu hỏi: "Cô đã hối hận vì hành vi của mình rồi sao? Ý tôi là hành vi đào hôn của cô ấy."

Triệu Hương Nông dừng bước vì câu hỏi này.

Nhìn bóng lưng Triệu Hương Nông, Chu Nhan rất mong có thể nghe được câu "Tôi hối hận rồi" từ miệng Triệu Hương Nông. Câu "Tôi hối hận rồi" của Triệu Hương Nông nhất định sẽ làm màn báo thù của Tống Ngọc Trạch thành công hơn nữa. Ừm, Triệu tiểu thư nhận được ngàn vạn ưu ái sau khi ngã một cú đau điếng, cuối cùng cũng cúi cái đầu cao quý xuống rồi.

Triệu Hương Nông không quay đầu lại, nhưng cô vẫn đáp lại từng chữ từng chữ một.

"Đúng vậy, tôi hối hận rồi!"

Chát! Quá chát! Đặc biệt là câu nói được thốt ra từ cái miệng xinh xắn kia, đúng là không gì sánh bằng!

Triệu Hương Nông vừa dứt lời, phòng chờ yên tĩnh bỗng vang lên tiếng trẻ con khóc ré lên: "Chú buộc dây giày chặt quá, đau."

Theo tiếng kêu khóc ấy, Chu Nhan nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó của đứa trẻ và bóng lưng đang rời khỏi đó của Tống Ngọc Trạch. Cô ta cúi đầu nhìn dây giày của đứa trẻ, một bên rất bình thường, một bên thì bị thắt thật chặt. Khi Chu Nhan ngẩng đầu tìm Tống Ngọc Trạch lần nữa thì bóng dáng anh đã biến mất khỏi đó.

Trong phòng chờ có những cây cột hình vuông, Tống Ngọc Trạch tựa lưng lên đó. Anh chỉ muốn tìm một nơi để giấu mình, chỉ như vậy thôi. Tưởng rằng trốn tránh thì sẽ không có chuyện gì nữa ư? Không, không phải, giọng nói đó vẫn còn vang vọng xung quanh.

Sau câu "Đúng thế, tôi hối hận rồi" người ấy bắt đầu nói.

"Tôi nghĩ, mỗi người sẽ tự có nhận biết và định hướng trong hoàn cảnh trưởng thành của mình. Tôi sai ở chỗ không nên dễ dàng tin vào những thứ như công thức một cộng một bằng hai, rồi sùng bái một cách mù quáng. Cô bé bán diêm trong đêm bình an cứ ngỡ đốt hết những que diêm kia thì sẽ có được hơi ấm, nhưng thực ra, đó chỉ là một loại ảo tưởng."

"Sau này, sẽ không bao giờ có chuyện đó nữa."

Chu Nhan gỡ dây giày ra rồi buộc lại cho đứa bé, sau khi đứa bé đi khỏi Chu Nhan quay lại chỗ của mình. Triệu Hương Nông nói những gì cô ta cũng không có hứng thú quan tâm. Bây giờ, chuyện cô ta cần quan tâm là lần này cô ta và Tống Ngọc Trạch có rời khỏi Chicago được hay không.

Thời gian dần trôi, càng lúc càng gần thời gian máy bay cất cánh. Chu Nhan đan chặt tay vào nhau, ánh mắt bản thân nhìn xuống đất, bao đôi chân đi đi lại lại trên mặt đất, mà chẳng có đôi giày mà cô ta quen thuộc. Đến khi Chu Nhan chờ đợi đến sắp tuyệt vọng thì cô ta nghe thấy giọng nói quen thuộc gọi cô ta: "A Nhan."

Ngẩng đầu lên, Chu Nhan nhìn thấy Tống Ngọc Trạch đang khẽ cau mày, vẻ mặt anh như muốn nói "Đến giờ rồi sao còn chưa đi."

Nụ cười lập tức nở rộ, Chu Nhan đứng dậy khoác tay Tống Ngọc Trạch.

Chu Nhan không hề hỏi ban nãy vì sao Tống Ngọc Trạch lại rời khỏi đó. Cô ta không thể hỏi, bởi vì hỏi ra thì sẽ mất vui, giống như tình huống không lâu trước đó.

"Anh, vì sao phải thay đổi kế hoạch chứ? Kế hoạch ban đầu của chúng ta không phải như vậy."

"Anh cảm thấy đã đủ rồi, cô ta đã nhận được bài học mà cô ta đáng nhận được rồi."

"Không đủ, căn bản không đủ."

"..."

"Anh, em muốn nghe lời giải thích của anh."

"Anh không cần giải thích bất cứ điều gì với em. Chu Nhan, anh vẫn muốn khuyên em một câu, nên biết một vừa hai phải và biết dừng lại đúng lúc."

Ngày hôm đó, lần đầu tiên Chu Nhan nhìn thấy Tống Ngọc Trạch nổi giận.

Máy bay lao lên không trung, Chu Nhan thăm thò phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng đã thoát khỏi Chicago rồi, về sau cô ta sẽ không bao giờ quay lại thành phố này nữa.

Đang mãi buồn thì dịch chương sau, trước đọc đoạn ngược này cứ nghĩ TNT quá đáng như vậy sao THN vẫn còn lấy hấn nhỉ, rồi khi đọc đến chương sau mới ngỡ ra, à hóa ra là như vậy, đúng là đẹp trai không bằng chai mặt (À phải nhà giàu nữa nhá:)))

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Hôn lễ tháng tư (01)

Dịch: Hé

Trung tuần tháng tư, tại vùng ngoại ô Canberra, Australia có một tòa nhà màu trắng nhìn từ xa giống như một vương quốc thu nhỏ. Một hàng dài những chiếc xe sang trọng đỗ ở bên ngoài tòa nhà. Người ở Canberra này đều biết chủ nhân của tòa nhà đó là Tổng Học Nhữ.

Tổng Học Nhữ, ông trùm ngành năng lượng, tuổi quá lục tuần, sở hữu nhiều khu khoáng sản, mỏ dầu, mỏ khí đốt tự nhiên. Cây cao su là con đường làm giàu của tổ tiên nhà họ Tống, vì thế những người phương Tây đã từng ăn quả đắng của Tổng Học Nhữ đều tặng ông ta danh hiệu "Cá sấu nhai kẹo cao su". Người Tây không thích Tổng Học Nhữ, cái lão người châu Á nhìn giống một vị học giả kia luôn cướp mất miếng thịt của họ một cách dễ dàng, chẳng hạn như quyền khai thác mỏ khoáng sản ở châu Phi, mỏ dầu khí ở Trung Đông và mỏ khí đốt ở Nga.

Trái ngược với người phương Tây, Tổng Học Nhữ lại được người Úc yêu quý. Những người sống ở những địa phương lạc hậu đều biết, con đường bọn họ đi hay những ngôi trường mà bọn trẻ học đều là do Tổng Học Nhữ đầu tư xây dựng. Bọn họ cảm kích Tổng Học Nhữ từ tận đáy lòng, trong những buổi cầu nguyện vào cuối tuần, bọn họ không khỏi thêm vào một câu: Xin cho cháu trai của ngài Tống sớm trở về bên cạnh ngài ấy.

Trái ngược với những thành công to lớn mà Tổng Học Nhữ có được trong sự nghiệp chính là hoàn cảnh gia đình ông. Tổng Học Nhữ hồi trẻ góa vợ, về già thì mất con, còn đứa cháu trai duy nhất cũng rời xa Tổng Học Nhữ sau khi ba anh ta mất không lâu. Nghe nói, là Tổng Học Nhữ đuổi anh ta đi, cụ thể vì sao lại đuổi người thế duy nhất của nhà họ Tống đi thì không thể biết được. Người ta chỉ biết rằng đứa cháu trai đó chưa từng quay lại.

Trung tuần tháng tư hàng năm, Tổng Học Nhữ đều tổ chức tiệc phẩm rượu tại gia. Đám trẻ ở Canberra đều đến tụ tập quanh tòa nhà từ sớm, vì khách mời đến dự tiệc ngoài những quan chức chính phủ ra còn có những minh tinh trong làng giải trí lẫn thể thao.

Cũng giống tháng tư những năm trước, đám trẻ được gặp thần tượng trong lòng mình đúng như mong ước. Nhìn thần tượng của mình đi vào tòa nhà kia rồi bắt đầu chờ đợi cơ hội duy nhất được xin chữ ký khi thần tượng quay về xe của họ.

Gần 3 giờ chiều, đám trẻ nhìn thấy một chiếc taxi hoàn toàn lạc què với nơi này. Chiếc taxi bị bảo an chặn lại từ phía xa, sau đó có một chàng trai cao lớn đội mũ khoác ba lô bước xuống xe, được bảo an dẫn đến trạm kiểm soát thứ hai.

Bảo an cấp cao phụ trách an ninh cho buổi phẩm rượu của Tống gia không cho chàng trai đi qua. Một lúc sau quản gia Tống gia đi ra. Phản ứng đầu tiên khi người quản gia nhìn thấy chàng trai là ngỡ ngàng, sau đó vội vàng chạy trở vào tòa nhà.

Thế là chàng trai cứ đứng im ở khu vực mà bảo an chỉ định. Dù không được mời vào trong nhưng cũng không có ai đuổi anh ta đi, đáng vẻ đó giống như chàng trai đang bị phạt đứng vậy.

Khách khứa được Tổng Học Nhữ mời tham gia buổi phẩm rượu phát hiện sau khi người quản gia ghé tai báo cáo thì chủ nhân của buổi tiệc trở nên mất tập trung. Mấy lần còn phải nhờ đến lời nhắc của cấp dưới, không phải gọi sai tên hãng rượu thì cũng là ngăn người một hồi lâu.

Cuối cùng, sau mấy tiếng đợi chờ, đám trẻ cũng đợi được lúc buổi tiệc kết thúc. Bọn họ đã xin được chữ ký của thần tượng như mong ước. Lúc rời khỏi đó, đám trẻ phát hiện chàng trai kia vẫn còn đứng ở đó.

Đứng chờ bên ngoài tòa kiến trúc đã lưu giữ bao kỉ niệm tuổi thơ của anh đến khi màn đêm sắp buông xuống, cuối cùng Tống Ngọc Trạch đã đợi được kết quả mà anh muốn.

Vị quản gia già nhìn anh lớn lên mừng rỡ đi về phía anh: "Chú biết Tiểu Tống sẽ trở thành một anh chàng đẹp trai mà."

Đi theo sau quản gia, Tống Ngọc Trạch đi qua những bậc tam cấp, hành lang quen thuộc đến căn phòng thờ tổ tiên nhà họ Tống.

Đứng ở bên ngoài.

"Tiểu Tống, có phải cháu về thì sẽ không đi nữa không?" Quản gia đưa ra thắc mắc.

"Vẫn phải đi một chuyến nữa ạ, nhưng một thời gian sau cháu sẽ dẫn một người khác về cùng cháu." Anh đáp lại quản gia.

Thế là vị quan gia mách anh trước khi ông lão nổi giận thì nhất định phải gọi một tiếng "Ông nội".

Tống Ngọc Trạch mở cửa phòng ra.

Trong căn phòng treo rất nhiều bức ảnh đen trắng, sắc điệu khiến người ta không khỏi đè nén hơi thở, thả chậm bước chân. Tống Ngọc Trạch bước từng bước về phía người đang đứng quay lưng lại với anh.

Hít sâu một hơi, một, hai, ba!

Cất lời: "Ông nội."

Một buổi tối thứ năm, Triệu Hương Nông cùng Bách Nguyên Tú tham dự một buổi tiệc sinh nhật, khi Bách Nguyên Tú kéo cô rời khỏi buổi tiệc cô cũng không phản đối.

Trong một hành lang mờ tối, cô tựa lưng lên tường, Bách Nguyên Tú nhốt cô lại giữa đôi tay anh ta và bức tường. Khi Bách Nguyên Tú chạm tay lên môi cô, Triệu Hương Nông nhắm mắt lại. Trước khi rời khỏi buổi tiệc Triệu Hương Nông biết sẽ xảy ra chuyện gì nên cô đã uống hết một ly rượu đầy. Mọi chuyện đã được định đoạt trong buổi chiều ngày hôm nay, kể cả thời gian tổ chức hôn lễ ở Hawaii hay là trường đại học mà cô sắp theo học ở Hawaii.

Hôn lễ được ấn định vào cuối tuần tuần sau, thứ hai cô và Bách Nguyên Tú sẽ bay đến Hawaii để chuẩn bị hôn lễ. Triệu Hương Nông biết hôn lễ giữa cô và Bách Nguyên Tú nhất định phải tổ chức, vì rất nhiều người đang chờ đợi cô đeo trên tay chiếc nhẫn của Bách Nguyên Tú, những người kia sẽ tạo nên lợi ích chung vì hai nhà Bách Triệu.

Ngón tay trên môi cô dịch xuống, miết lấy cảm cô, nụ hôn của Bách Nguyên Tú lập tức ập xuống.

Cánh môi cô vẫn còn vương hương rượu mạch nha, anh ta cuốn lấy hương vị ấy vào miệng mình, dùng mọi cách có thể lấy lòng cô, rồi chờ đợi đôi tay cô khoác lên cổ anh ta.

Nhưng Bách Nguyên Tú đợi mãi mà không thấy điều anh muốn, ngược lại là những tiếng bước chân gấp gáp vang lên từ đầu kia hành lang. Tiếng bước chân cùng với cái người đang cứng đờ trong ngực khiến lòng Bách Nguyên Tú vô cùng bức bối. Sự bức bối ấy thôi thúc anh ta thò tay vào áo cô kiểm tìm nơi mềm mại kia.

Tìm thấy rồi nắm chặt, một lát sau từ khe giầy giữa Triệu Hương Nông bắt đầu mang theo sự cảnh cáo mà giầy giữa. Khi cơ thể cô đang giầy khỏi tầm tay của anh ta, miệng cô cũng không ngừng cảnh cáo "Nguyên Tú, buông ra" "Bách Nguyên Tú, mau bỏ tay ra".

Lời cảnh cáo như vậy trong hành lang mờ tối này nghe như thể người phụ nữ đang ra vẻ ồm ồm với đàn ông. Bách Nguyên Tú nghe thấy thế thì cảm thấy vô cùng hờn thù, Tiểu Nông của anh ta đang làm nũng với anh ta, có tin một giây sau anh ta sẽ khiến cô kêu lên không.

Còn chưa đến giây tiếp theo thì đầu Bách Nguyên Tú đã bị đập một cú thật mạnh. Khi cú đập thứ hai giáng xuống, Bách Nguyên Tú mới ý thức được có người đang vung nắm đấm về phía anh ta. Bách Nguyên Tú vô thức ôm đầu nghiêng mặt sang bên trái. Có bóng đen lao về phía anh ta, sau đó lướt qua người anh ta.

Bách Nguyên Tú không đợi được cú đập thứ hai giáng xuống đầu mình, đợi đến khi anh ta tỉnh táo lại thì phát hiện trong ngực mình trống hoắc, vừa rồi rõ ràng Tiểu Nông vẫn ở trong ngực anh ta mà.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, Bách Nguyên Tú ngoảnh mặt về bên phải, có một bóng dáng cao lớn và một dáng người nhỏ nhắn đang đi về hướng khác của hành lang. Phản ứng đầu tiên của Bách Nguyên Tú chính là: Có kẻ cướp Tiểu Nông của anh ta rồi.

Bách Nguyên Tú còn chưa kịp đuổi theo hai người thì anh ta đã bị chặn lại một góc, mấy người đàn ông cao to vung nắm đấm về phía anh ta.

Trước khi chìm vào hôn mê, Bách Nguyên Tú nghe thấy giọng nói hoảng hốt của mình vang vọng trong hành lang "Tiểu Nông!!!"

Nghe thấy tiếng hô của Bách Nguyên Tú, Triệu Hương Nông đang ra sức giầy thoát khỏi bàn tay đang nắm chặt lấy tay cô. Cô vừa giầy giữa vừa lên tiếng cảnh cáo: "Anh là ai? Nếu anh còn mục đích khác thì tôi có thể nói cho anh biết rằng anh chọc nhầm người rồi đấy. Còn nếu như đây hành động giúp đỡ thì tôi nghĩ anh đã hiểu lầm rồi, người bạn này là vị hôn phu của tôi."

Lời của Triệu Hương Nông khiến tay cô càng bị siết chặt một cách thô bạo, người kia lôi cô về một lối đi vừa hẹp vừa tối. Triệu Hương Nông không biết chuyện phát sinh trong mấy phút ngắn ngủi này là gì. Bất cóc? Trả thù? Hay trò đùa ác ý? Triệu Hương Nông chỉ biết người đang kéo cô đi là đàn ông, một người đàn ông bàn tay thon dài, hơn nữa...

Hơn nữa, có gì đó rất quen thuộc.

Cô đang ở trong một hội sở tư nhân ở Chicago, nó có tên là "Mê cung", câu khách bằng những hành lang huyền bí. Đương nhiên những người đến đây không phải là những đứa trẻ tràn đầy sự hiếu kỳ, mà là những nam nữ trưởng thành. Chuyện bọn họ thích làm nhất là ôm ấp trong những hành lang huyền bí, để biểu đạt nhu cầu của đôi phương. Càng là những nơi tối tăm thì càng được yêu chuộng. Triệu Hương Nông bị một gã đàn ông xuất hiện một cách kỳ lạ lôi kéo xuyên qua một hành lang u tối. Cô ra hiệu cầu cứu với những cặp đôi đang dính chặt lấy nhau hai bên đường nhưng chẳng ai để ý đến cô, ngược lại tay cô càng bị nắm chặt hơn.

Bàn tay đang siết chặt lấy tay cô tạo cho cô một cảm giác quen thuộc. Dần dần Triệu Hương Nông không kêu cứu nữa, một xúc cảm không rõ tên khiến ánh mắt cô tìm tòi trong bóng tối. Cuối cùng, ánh mắt thần thờ dừng lại ở sau gáy người đàn ông.

Đi hết dãy hành lang dài dằng dặc, khi ánh sáng bao phủ trở lại, Triệu Hương Nông khẽ nhắm mắt lại.

Quả nhiên!

Cô bị anh kéo đến bãi đỗ xe, Triệu Hương Nông cũng không giầy giữa nữa mà để mặc anh kéo tay cô.

Khu A của bãi đỗ xe chỉ có một chiếc xe, bọn họ dừng lại bên cạnh chiếc xe ấy. Anh không buông tay cô ra nhưng cũng không quay đầu lại. Triệu Hương Nông cũng không định giầy khỏi bàn tay ấy, cô chỉ im lặng chờ đợi.

Cuối cùng, anh quay đầu lại, ánh mắt hai người bất ngờ chạm vào nhau, chẳng ai lên tiếng, người né tránh trước là anh.

Anh dời mắt sang chỗ khác, gọi cô một tiếng: "Triệu Hương Nông."

Triệu Hương Nông không thể hiểu vì sao cái người này lại xuất hiện ở đây. Sao cái người này còn dám gọi tên cô cơ chứ. Có điều, dường như chuyện này đã không còn quan trọng nữa. Những kỉ niệm từng đẹp đến mức khiến cô không nhận được mà muốn rơi lệ kia đều là giả, đều là giả dối.

Ánh mắt Triệu Hương Nông vượt qua vai anh nhìn chiếc xe phía sau anh, mỉm cười: "Bugatti Super Sports, đến tôi cũng không có vị trí trong bãi đậu xe này, còn là khu A cơ đấy!"

Nụ cười càng sâu hơn, sau đó cô nhìn khuôn mặt kia: "Tổng Ngọc Trạch, tôi đoán hẳn là anh lại đeo bám được một người có máu mặt nhỉ, xem mức độ này thì nhất định là bỏ xa Clara mấy con phố. Tổng Ngọc Trạch à, tôi rất tò mò vì sao anh lại xuất hiện ở những nơi như này. Hay là, tôi mạo muội suy đoán một chút nhé, gã nhà quê từ New Orleans trong thời gian báo thù đã phát hiện một cách kiếm tiền vừa nhanh vừa dễ, còn đối tượng anh đang phục vụ là chủ nhân của con Bugatti này?"

Những lời phỏng đoán của cô không hề khiến sắc mặt anh hiện lên bất cứ vẻ khó chịu nào, ánh mắt anh rơi xuống môi cô, Triệu Hương Nông nháu mày.

"Triệu Hương Nông, anh rất vui vì còn có thể nghe được giọng nói của em." Tổng Ngọc Trạch nói với cô, giọng nói thật thấp.

"Vậy sao?" Cô liếc nhìn bàn tay Tổng Ngọc Trạch đang nắm lấy tay cô: "Tổng Ngọc Trạch, việc anh nên làm bây giờ là buông tay tôi ra, sau đó tôi về nơi tôi nên về, còn anh cũng về nơi mà anh nên về."

Tổng Ngọc Trạch vẫn siết chặt lấy tay cô, nói: "Anh đưa em về."

Lời của Tổng Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông muốn bật cười, cô không thể không nhắc nhở cái vị kia: "Tôi không nghĩ ra lí do để anh đưa tôi về. Tài xế của tôi vẫn đang đợi tôi ở bãi đậu xe dưới lầu, còn vị hôn phu của tôi cũng đang đợi tôi."

Triệu Hương Nông vừa dứt lời thì bị Tổng Ngọc Trạch đẩy vào trong xe, cưỡng chế thắt đai an toàn cho cô, sau đó anh nổ máy, lái xe ra khỏi bãi đậu xe, một chuỗi hành động xảy ra chỉ trong vòng mấy phút.

Trên đường đi, Triệu Hương Nông và Tổng Ngọc Trạch không hề trò chuyện với nhau. Lần duy nhất xảy ra đụng chạm là khi Triệu Hương Nông vừa chạm vào điện thoại trong khoang xe thì lập tức bị Tổng Ngọc Trạch giật đứt dây điện thoại.

Chiếc xe nhanh chóng về đến Triệu công quán, anh không xuống xe luôn mà dời mắt về phía xa xa, Triệu Hương Nông nói với Tổng Ngọc Trạch: "Chúng ta hãy quên hết chuyện tối nay đi. Tổng Ngọc Trạch à, trước kia tôi cũng nói với anh rồi, tôi sẽ không trách cứ anh nữa, tôi sẽ coi sự xuất hiện của anh là..." Triệu Hương Nông khó khăn nói: "Sự trừng phạt thích đáng mà cuối cùng tôi cũng phải nhận được, hay một bài học mà tôi phải nộp một khoản học phí đắt đỏ. Cụ thể ai đúng ai sai tôi cũng không so đo, tôi cũng không muốn làm những người quan tâm tôi phải phiền lòng nữa. Vì vậy, đây là lần cuối tôi cho phép anh xuất hiện trước mặt tôi. Anh nên nhớ trước kia tôi đã từng nói với anh một câu, tôi có cách khiến một người ở lại Chicago vĩnh viễn thì cũng có cách khiến một người lạng lẹ biến mất ở thành phố này."

"Cho nên, anh tự giải quyết cho tốt!"

Gỡ dây an toàn ra, Triệu Hương Nông mở cửa định xuống xe nhưng tay lại bị kéo lại.

"Triệu Hương Nông..."

Cau mày, bàn tay được tự do thì cảm ồng nghe điện thoại lên, đập mạnh vào đầu Tổng Ngọc Trạch: "Cầu tạp chủng, anh câm miệng cho tôi! Trên thế giới này ai cũng có tư cách gọi tên tôi, chỉ mỗi anh! Tổng Ngọc Trạch không có tư cách ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Hôn lễ tháng tư (02)

Dịch: Hé

Cởi dây an toàn ra, Triệu Hương Nông mở cửa định xuống xe thì bị kéo lại.

"Triệu Hương Nông..."

Cau mày, bàn tay được tự do thì cảm ồng nghe điện thoại lên, đập mạnh vào đầu Tổng Ngọc Trạch: "Cầu tạp chủng, anh câm miệng cho tôi!" Triệu Hương Nông gằn từng chữ một: "Trên thế giới này ai cũng có tư cách gọi tên tôi, chỉ riêng anh! Tổng Ngọc Trạch là không có."

Tổng Ngọc Trạch vẫn nắm tay cô, lặng lẽ nhìn cô.

Triệu Hương Nông giễu cợt: "Có phải Tổng tiên sinh đang nghĩ thầm trong lòng rằng đáng lẽ tôi phải giống Clara hoặc cái cô hắt rượu vang vào anh... À, xin lỗi nói sai rồi, tôi đoán căn bản chẳng có cô gái hắt rượu vang vào anh đâu nhỉ? Tổng Ngọc Trạch, nếu anh còn tưởng tôi sẽ trở thành một Clara thứ hai thì anh nhầm rồi, Tổng Ngọc Trạch anh chẳng là cái đinh gì trong mắt tôi cả."

Nói đoạn, Triệu Hương Nông lập tức bấm còi inh ỏi, tiếng còi xe thu hút sự chú ý của bảo vệ Triệu công quán.

Tổng Ngọc Trạch lái xe rời khỏi đó.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, anh nói với cô một câu: "Đừng kết hôn với Bách Nguyên Tú."

Nghe thấy Tổng Ngọc Trạch nói như vậy, Triệu Hương Nông lập tức bụm miệng bật cười.

Ánh đèn trong khoang xe hắt lên mặt anh khiến sắc mặt anh có chút nhợt nhạt: "Triệu Hương Nông, chẳng bao lâu nữa em sẽ biết lời của anh chẳng buồn cười chút nào đâu. Anh có cách làm em không lấy được Bách Nguyên Tú lần một thì cũng có cách khiến hai người phải hủy hôn lần hai."

"Vì có gì? Tổng Ngọc Trạch, vì sao lại làm chuyện lạ lùng như vậy?" Triệu Hương Nông hỏi anh.

Tổng Ngọc Trạch chẳng nói một lời nào.

Triệu Hương Nông cười nghiêng ngả, cô bảo bảo vệ nhìn cho kỹ mặt mũi của Tổng Ngọc Trạch: "Sau này hễ người này xuất hiện ở đây thì các anh có thể trực tiếp báo cảnh sát."

Về đến nhà, Triệu Hương Nông gọi điện thoại cho Bách Nguyên Tú, nhưng điện thoại của anh ta vẫn luôn trong tình trạng không có người nhận máy. Sau khi không gọi cho Bách Nguyên Tú được, cô lại gọi điện đến nhà Bách Nguyên Tú. Từ sau khi tuyên bố kết hôn, Bách Nguyên Tú liền chuyển về sống trong nhà. Người nhận điện thoại là Bách Chính Sơn, ông ta nói với Triệu Hương Nông rằng vì công ty có việc đột xuất nên Bách Nguyên Tú cần đi xử lý.

Ngày hôm sau, Triệu Hương Nông mặc chiếc sườn xám mà Rice chuẩn bị cho cô. Hai ngày trước Triệu Diên Đình gọi điện thông báo hôm nay cô không được đi đâu vì hôm nay Triệu công quán sẽ có vị khách vô cùng quan trọng. Vì vị khách quan trọng này mà từ hai ngày trước Triệu công quán đã bắt đầu chuẩn bị, sửa sang lại phòng ăn, thực đơn bữa tối ngày hôm nay đã được chuẩn bị xong từ hai ngày trước.

Vị khách quan trọng mà Triệu Diên Đình phải tiếp đón là Tổng Học Nhữ, Triệu Hương Nông không hề xa lạ với ông ta vì đó là cha của cấp trên của cô. Trước kia, để có thể vào đội truyền thông của Tổng Liên Tổ một cách thuận lợi, Triệu Hương Nông đã tìm tư liệu về Tổng Liên Tổ, vì thế cô cũng được tìm hiểu về "Cá xấu nhai kẹo cao su" lấy lòng kia. Sự việc ông lão làm gần đây mà khiến cho mọi người bán tán đó là cho 50 nghìn công nhân nghỉ việc tập thể để đi bỏ phiếu phản đối trong cuộc trưng cầu dân ý về việc thu hút nhà bán lẻ phương Tây của chính phủ Ấn Độ. Những ông trùm ngành bán lẻ phương Tây đang lăm le tiến vào thị trường Ấn Độ phải nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng chỉ dám âm thầm tỏ vẻ bất mãn mà thôi. Những nhà kinh tế học phương Tây dự đoán năm 2020 toàn cầu sẽ bước vào thời đại của năng lượng, ngành năng lượng sẽ chiếm vị trí chủ yếu trong cơ cấu kinh tế và trên trường chính trị. Những nguồn năng lượng trong tay Tổng Học Nhữ sẽ khiến ông ta có tầm ảnh hưởng cực lớn trên mọi phương diện.

Triệu Diên Đình rất coi trọng lần gặp gỡ Tổng Học Nhữ này. Bấy lâu nay Triệu Diên Đình luôn hi vọng Bách hóa Triệu thị dưới thời ông có thể hướng đến quốc tế hóa. Đặt cửa hàng ở các sân bay quốc tế lớn của các nước là bước đi đầu tiên trong quá trình quốc tế hóa mà ông vạch ra. Có điều, bước đi đầu tiên này vì mối quan hệ có hạn mà bị gác lại nhiều năm. Mấy ngày trước Triệu Diên Đình bất ngờ nhận được cuộc điện thoại từ Australia, còn người gọi điện thoại cho ông lại là Tổng Học Nhữ.

Một ngày sau cuộc điện thoại đó, Triệu Diên Đình gặp gỡ người đại diện của Tổng Học Nhữ ở văn phòng đồng thời đưa ra yêu cầu hợp tác. Bước đầu trong hợp tác là điều mà Triệu Diên Đình vẫn luôn mong muốn, có vị trí trong các sân bay quốc tế trên toàn cầu. Chẳng bao lâu sau hai bên đã ấn định thời gian gặp mặt. Xét thấy Tổng Học Nhữ đã cao tuổi, nên đội truyền thông của Triệu thị đã biến buổi gặp gỡ thành buổi tiệc tối kiểu gia đình. Hôm nay Triệu Diên Đình sẽ ở nhà để lo liệu tiếp khách.

Đúng 6 giờ tối, Triệu Hương Nông và Lý Nhu theo sau Triệu Diên Đình đứng chờ ở bên ngoài Triệu công quán. 6 giờ 15 phút, một chiếc xe Rolls-Royce dừng lại trước cửa, Triệu Diên Đình tiến lên nghênh đón, Triệu Hương Nông đi theo sau ba mình.

Khi cửa xe mở ra, Triệu Hương Nông phát hiện ánh mắt của Tổng Học Nhữ không nhìn vào đối tác của ông ta mà nhìn thẳng vào cô. Ánh mắt của Tổng Học Nhữ mang theo vẻ quan sát, hơn nữa còn có vẻ ông ta đang nóng lòng để được gặp cô vậy. Dưới ánh nhìn chăm chú ấy, Triệu Hương Nông vô thức nghiêng mặt sang bên, rồi nép người vào sau ba mình.

Ngay sau đó có một chiếc xe thứ hai dừng lại trước cửa Triệu công quán, điều khiển Triệu Hương Nông kinh ngạc là người bước xuống xe lại là Tổng Liên Tổ. Sau khi chào hỏi Lý Nhu xong, Tổng Liên Tổ đến trước mặt cô, trao cho cô cái ôm chào hỏi.

"Bộ sườn xám này mặc lên người cô quả là rất đẹp." Bà khen cô.

Một đoàn người bước vào Triệu công quán, Triệu Hương Nông đi ở phía sau, sự xuất hiện của Tổng Liên Tổ khiến tái tim cô bắt đầu nổi lên sự bất an. Là vì cái họ khiến cô nghĩ đến mà hoảng hốt kia sao? Hay là khí chất đặc biệt trên người Tổng Học Nhữ và Tổng Liên Tổ dường như cũng từng có ở một người khác?

Hình như lại có xe đi vào, Triệu Hương Nông ngoảnh lại, qua cánh cửa chạm trổ hoa văn, cô loáng thoáng nhìn thấy có xe thứ ba đi vào.

Sau màn hàn huyên lịch sự thì mọi người bắt đầu ngồi vào bàn ăn. Chiếc ghế chủ xị của bàn ăn 12 người bỏ trống, Triệu Diên Đình ngồi đối diện Tổng Học Nhữ, Lý Nhu ngồi trước mặt Tổng Liên Tổ, còn ghế đối diện Triệu Hương Nông thì để trống. Chiếc ghế đối diện Triệu Hương Nông dành cho vị khách thứ ba, lúc này, vị khách ấy có chút việc nên không kịp đến đúng giờ.

Vị khách thứ ba là cháu trai Tổng Học Nhữ, do trước kia Tổng Liên Tổ đã bày tỏ bà sẽ không thừa kế tài sản của nhà họ Tổng nên cháu trai Tổng Học Nhữ liền trở thành người thừa kế duy nhất của nhà họ Tổng. Người ta không mấy hay biết về người thừa kế duy nhất của nhà họ Tổng này, họ chỉ có thể biết đến sự tồn tại của nhân vật này từ bức ảnh cả gia đình. Đó là một chàng trai vô cùng đẹp trai, người từng nhìn thấy bức ảnh gia đình kia đều nói như này: Xét thấy những người có tiền có thói quen giữ kín như bưng cuộc sống cá nhân của mình nên mọi người cũng không hề bói móc chuyện này.

Triệu Hương Nông cũng không biết rõ về người thừa kế duy nhất của nhà họ Tổng, tới qua cô mới nhận được tư liệu, trong tư liệu chỉ ghi chép vài dòng ít ỏi: Năm nay 24 tuổi, tên tiếng anh là Adolp, chính xác mà nói đây là một cái tên tiếng Đức, theo ngữ tộc German thì nó có nghĩa là người anh hùng cao quý.

Nếu Triệu Hương Nông nhớ không nhầm thì cô đã từng nghe qua sự tích về cái vị tên Adolp này rồi. Thiên kim của một vị chính khách Đức đã từng kể lại một trải nghiệm đáng sợ của cô ta: Trong một buổi tiệc, một con chó Caucasus đã vật ngã cô ta xuống đất, cậu thiếu niên anh tuấn tên là Adolp đã giải cứu cô ta. Sau đó cô ta vẫn luôn quan tâm đến tin tức của thiếu niên đó, nhưng chẳng thu hoạch được gì. Cho đến khi cô ta lấy chồng vào năm ngoái, cô ta vẫn nhớ mãi không quên chàng thiếu niên đẹp trai ấy.

Mà cái vị Adolp này là đối tượng mà Triệu Hương Nông phải lấy lòng, phải thông qua cuộc trò chuyện thân thiết để lấy được sự tín nhiệm và tán thưởng của đối phương.

7 giờ 10 phút, bữa tối đã trôi qua được một phần ba thời gian, vị trí đối diện Triệu Hương Nông vẫn trống hươ trống hoác. Tổng Liên Tổ thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn cô, ánh mắt của bà ấy mang theo vẻ chờ kịch vui. Ánh mắt của Tổng Liên Tổ khiến Triệu Hương Nông càng lúc càng bất an.

7 giờ 15 phút, người đại diện của Tổng Học Nhữ và quản gia của Triệu công quán cùng đi vào ri tai với chủ nhân của mình, sau đó Tổng Học Nhữ rời khỏi vị trí của ông ta, ngay sau đó Triệu Diên Đình cũng rời khỏi vị trí của mình, hai người một trước một sau rời khỏi phòng ăn.

Mười phút trôi qua, Triệu Hương Nông cuối cùng cũng đã nhìn thấy vị khách thứ ba, sự xuất hiện của vị khách này đã khiến sắc mặt Triệu Diên Đình xanh mét.

Triệu Hương Nông không thể nào hình dung được tâm trạng khi nhìn thấy Tổng Ngọc Trạch đi phía sau Tổng Học Nhữ.

Dưới ánh đèn lưu ly, khuôn mặt ấy như thể bị chia cắt thành vô số hình ảnh trong kính vạn hoa, tách rời, tập hợp rồi biến ảo, cuối cùng hợp thành một khung cảnh. Trong khung cảnh đó, vẻ mặt cô đầy tự tin, giọng nói của cô cũng vậy, giọng nói ấy còn đang nói: Tổng Ngọc Trạch, sau này tôi che chở anh.

Ngày đó có bao nhiêu hà hề tự đắc thì bây giờ có bao nhiêu khờ khạo ngu ngốc.

Lúc ấy, cô dựa vào đâu mà tự tin, dựa vào cái gì mà che chở cho anh. Nghe nói tại Australia có không dưới năm mươi công viên mang tên Adolp, mọi người đều biết đó là món quà mà Tổng Học Nhữ tặng cho cháu trai mình.

Mà mới đây thôi, người cha nâng niu cô như châu báu trong lòng bàn tay, không để cô chịu bất cứ áp lực gì đã nói: "Tiểu Nông, ngoài làm con gái của ba ra thì con cũng là người thừa kế duy nhất của nhà họ Triệu. Gia nghiệp của ba phải được con thừa kế và truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác."

Cô hiểu lời của Triệu Diên Đình, cô biết cái người khiến Triệu Diên Đình nói ra những lời như vậy nhất định là một người có máu mặt. Nếu có thể lấy được sự tín nhiệm của ông ta thì Bách hóa Triệu thị sẽ dành được 60% thị phần ở các sân bay quốc tế trên toàn cầu.

Chỉ là, lần này Triệu Hương Nông thật sự không biết nên lấy lòng người trước mặt như thế nào. Hay là nói rằng "Tổng Ngọc Trạch, tôi che chở anh" ư?

Anh được quản gia dẫn đến vị trí của mình, anh gật đầu mỉm cười với cô, vẻ mặt anh như thể bọn họ mới gặp nhau lần đầu vậy. Cũng đúng, Tổng Ngọc Trạch có thừa khả năng diễn xuất mà.

Triệu Hương Nông cũng muốn diễn như Tổng Ngọc Trạch, nhưng tình huống bất ngờ này khiến trái tim cô nhỏ máu: Hóa ra, ngoại trừ cái tên Tổng Ngọc Trạch thì tất cả mọi thứ đều là giả.

Đều là giả!

Triệu Hương Nông cúi đầu, bây giờ cô không thể cầm cốc nước trước mặt hất vào mặt Tổng Ngọc Trạch. Thời gian bữa tối còn nửa tiếng nữa, chỉ cần cầm cự qua nửa tiếng này là được rồi.

Người không thể ngồi yên là Triệu Diên Đình, mười phút sau Triệu Diên Đình ném mạnh khăn ăn xuống mặt bàn, nói một câu: "Tiễn khách."

Sáu người đang ngồi trên bàn ăn chỉ có mình Triệu Diên Đình đứng lên, năm người còn lại đều ngồi yên ở vị trí của mình.

"Tiểu Nông!" Triệu Diên Đình gọi một tiếng.

Triệu Hương Nông đứng lên, khi cô đang định rời đi thì Tổng Ngọc Trạch lên tiếng: "Lần này đến cùng chúng tôi còn có giám đốc ngân hàng chuyên quản lí tài sản của nhà chúng tôi. Tôi biết Bách hóa Triệu thị đang đối mặt với vấn đề thiếu hụt nguồn tài chính khổng lồ, ông ấy sẽ chứng minh chúng tôi có thể lấp đầy lỗ hổng tài chính ấy chỉ trong vòng vài tiếng đồng hồ."

"Tiễn khách!" Triệu Diên Đình lại ra lệnh đuổi khách một lần nữa.

Tổng Ngọc Trạch đến trước mặt Triệu Diên Đình, nói: "Nếu ngài Triệu còn hi vọng cuộc liên hôn giữa hai nhà Bách Triệu sẽ tạm thời kìm chế nguy cơ tài chính thì e rằng ngài phải thất vọng rồi."

Anh liếc đồng hồ một cái rồi nói: "Nếu tôi nhớ không nhầm thì bây giờ hẳn là Bách Chính Sơn sẽ xuất hiện trên truyền hình để bác bỏ tin đồn về hôn lễ ở Hawaii đang gây sốt gần đây."

Quản gia bật ti vi lên.

Quả nhiên! Bách Chính Sơn đang ở trên ti vi.

Bách Chính Sơn đưa ra lời thanh minh đơn giản: Không có hôn lễ ở Hawaii, bây giờ không có sau này cũng không có. Hôn lễ ấy chỉ là tin đồn mà mà kẻ xấu tung ra nhằm giải quyết khó khăn tài chính mà thôi.

Tiếng thủy tinh vỡ vang lên, một giây sau, Triệu Diên Đình hung dữ nắm lấy cổ áo Tổng Ngọc Trạch.

Người bị túm cổ áo lên tiếng, giọng điệu chân thành: "Ngài Triệu, xin ngài hãy gả Tiểu Nông cho tôi."

Lời của Tổng Ngọc Trạch khiến ánh mắt của tất cả mọi người tập trung vào Triệu Hương Nông. Sau khi nghe rõ lời Tổng Ngọc Trạch nói, Triệu Hương Nông cười như điên dại.

Rốt cuộc cái gã này phải hận cô đến nhường nào?

Lại được cùng các chế đón thêm cái tết nữa rồi. Chúc các chế Trung thu vui vẻ ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Hôn lễ tháng tư (03)

Dịch: Hé

10 giờ tối thứ tư, Triệu Hương Nông đến nơi Tổng Ngọc Trạch ở tại khu vực phía Bắc Chicago. Giống như những gì Tổng Ngọc Trạch đã nói trước khi rời khỏi nhà cô: "Anh không vội, anh cảm thấy người phải vội là em đây, có lẽ em sẽ vội vàng đến gõ cửa nhà anh mà xem."

Lúc ấy, vì câu nói này của Tổng Ngọc Trạch mà cô đã thẳng tay cho anh một phát tát rồi nói với Triệu Diên Đình: "Ba, đây chính là câu trả lời của con."

Giây phút ấy, con giận đã khiến cô không nhìn ra sắc mặt thảm bại của ba cô.

Từ ngày Tổng Ngọc Trạch và Tổng Học Nhữ đến nhà cô đến bây giờ cũng chỉ vồn vện bốn ngày ngắn ngủi.

Đối với Triệu Hương Nông, bốn ngày này giống như trời đất bị đảo lộn. Lúc này người ba vạn năng của cô đang nằm trong bệnh viện, từ lúc trưa được đưa vào viện đến bây giờ ông đã hôn mê 7 tiếng đồng hồ.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh! Nhanh đến mức tất cả mọi người đều không kịp trở tay.

Thứ hai, vì các nhà đầu tư rút vốn cùng với lời thanh minh của Bách Chính Sơn đã khiến giá cổ phiếu của Bách hóa Triệu thị giảm mạnh. Đến trưa, IRS* đi vào tổng bộ của Triệu thị trong giờ làm việc rồi lấy đi nhiều máy tính ở bộ phận kế toán. Thứ 3, giá cổ phiếu của Triệu thị tiếp tục giảm, đến trưa nhiều cán bộ cấp cao ở Triệu thị bị điều tra. Sáng thứ tư, IRS đến công ty dẫn Triệu Diên Đình đi khi ông đang họp. Trong ba tiếng đồng hồ bị tra hỏi, Triệu Diên Đình mất đi tri giác liền được đưa vào bệnh viện mà IRS chỉ định. Khi Triệu Hương Nông và Lý Nhu đến thì ông đã hôn mê được bốn tiếng đồng hồ.

*IRS (The Internal Revenue Service) - Sở Thuế Vụ là cơ quan thu thuế của nhà nước Hoa Kỳ và đồng thời là cơ quan quản lý-điều hành bộ luật thuế do Quốc Hội ban hành. Nhiệm vụ của IRS là phục vụ đắc lực người đóng thuế ở Hoa Kỳ qua công tác giúp đỡ họ hiểu và thi hành nhiệm vụ đóng thuế, và qua việc thực thi luật thuế công bằng và vô tư đối với mọi người.

Nếu không được tận mắt nhìn thấy cảnh Triệu Diên Đình nằm trên giường bệnh thì Triệu Hương Nông vẫn ngỡ rằng những gì cô nghe được chỉ là tin vịt.

"Ba ơi, ba!" Cô đứng bên cạnh giường bệnh gọi Triệu Diên Đình, nhưng ông chẳng có bất cứ phản ứng nào.

Triệu Hương Nông đỡ dần ra khỏi phòng bệnh, cô thử gọi điện cho Bách Nguyên Tú nhưng điện thoại của anh ta vẫn không có người nhận. 6 giờ tối, Triệu Hương Nông đứng ở nhà Tống Ngọc Trạch, cố gắng nhớ lại những chi tiết của buổi tối thứ bảy. Cô vẫn còn nhớ Tống Học Nhữ và Triệu Diên Đình đã nói chuyện nửa tiếng trong thư phòng. Khi Tống Học Nhữ ra khỏi thư phòng thì Triệu Diên Đình vẫn còn ở trong. Thế là Triệu Hương Nông mở cửa thư phòng ra liền nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Triệu Diên Đình. Thế nhưng, lúc đó cô đang giận điên lên nên hoàn toàn không nghĩ đến trong nửa tiếng kia đã xảy ra chuyện gì, ngược lại còn cậy vào thân phận người thừa kế nhà họ Triệu mà cho Tống Ngọc Trạch một bạt tai.

Lúc ấy, Triệu Hương Nông tưởng rằng cái tát của cô chỉ đánh bay cái hộp đồng 60% thị phần ở các sân bay quốc tế kia chứ không chú ý đến ánh mắt âm thầm và vẻ mặt mệt mỏi của ba mình.

Giờ đây Triệu Hương Nông cuối cùng đã biết, đã hiểu nhưng cô đã triệu hồi ác quỷ trong chiếc hộp Pandora đến với gia tộc của mình. Lúc này, cô đứng ở nơi đây, ôm trong lòng ý nghĩ đồng quy vô tận.

Trước khi đến đây, Triệu Hương Nông đã gọi điện cho Tống Ngọc Trạch. Đây là khu Michigan lake ở phía Bắc Chicago, phần lớn diện tích nơi này được bao phủ bởi cỏ cây rậm rạp. Men theo con đường quốc lộ nấp dưới những tán cây, cuối cùng cũng đến nơi mà Tống Ngọc Trạch ở. Triệu Hương Nông đứng dưới tán cây nhìn tòa nhà hình tròn màu ngà lộ ra ánh đèn.

Người làm mặc đồng phục dẫn cô đi qua con đường dài rồi cuối cùng cũng đến phòng của Tống Ngọc Trạch. Đứng ở bên ngoài, Triệu Hương Nông nhớ đến căn phòng chật chội có cây cầu thang lung lay chực rơi xuống kia, Triệu Hương Nông cười cay đắng.

Duỗi tay, gõ cửa.

Một lúc sau, cánh cửa mở ra, người mở cửa cho cô vẫn có một đôi mắt nai và nụ cười rạng rỡ.

Nửa tiếng sau, Triệu Hương Nông mới biết một chuyện, hóa ra ba cô bí mật nuôi một đám người. Mỗi người trong đám người này đều biết cách lách luật để đề xuất các kiểu tiết kiệm tiền cho ông chủ của mình. Cách tiết kiệm tiền này còn có một cái tên khác, chính là trốn thuế. Còn những người khác trong đám người này thì phụ trách biến những khoản tiền trốn thuế thành tiền hợp pháp qua mọi con đường, khâu này chính là rửa tiền. Hơn nữa, đám người này đã tồn tại được mười mấy năm rồi, cũng có nghĩa là...

Triệu Hương Nông bần rùn chân tay, suýt chút nữa ngã khụy xuống đất thì một đôi tay đỡ cô lại, cô mềm nhũn dựa vào lòng Tống Ngọc Trạch.

"Triệu Hương Nông, có một số chuyện ba em vẫn chưa biết đó là đám người dưới trướng ba em còn giữ quan hệ lâu năm với những tên buôn bán vũ khí và ma túy. Trong lúc làm việc cho ba em thì chúng cũng phục vụ cho những người kia. Anh nói như vậy em có hiểu không?"

Đôi chân Triệu Hương Nông run lẩy bẩy, cô nhớ đến bà mẹ gầy guộc ốm yếu như chiếc lá của mình, trước khi đến đây cô còn nói với bà rằng cô sẽ nghĩ mọi cách.

Mẹ cô đã nói với cô rằng: "Tiểu Nông, mẹ hận ông ấy nhưng cũng yêu ông ấy. Mẹ không muốn ông ấy xảy ra chuyện gì. Tiểu Nông, mẹ chẳng biết phải làm gì cả."

"Con biết, con biết, mẹ hãy tin ở con." Cô đã cam đoan với mẹ như vậy.

"Có biết khái niệm chuỗi thức ăn không? Ba em, đám người dưới trướng ba em và những tên buôn bán vũ khí ma túy kia. Những tên buôn vũ khí bán vũ khí cho tổ chức cực đoan, rồi tổ chức cực đoan dùng vũ khí đó để gây ra những vụ tấn công khủng bố, mà ba em lại là một mắt xích trong chuỗi thức ăn ấy." Người kia tốt bụng nhắc nhở cô: "Triệu Hương Nông, em cũng biết mỗi năm nước Mỹ đã tốn bao nhiêu kinh phí vào việc chống khủng bố mà."

Đúng vậy, cô biết, cô hiểu! Cô tin ba cô cũng biết rõ điều đó! Vì vậy con người mạnh mẽ như vậy lần đầu tiên phải nhập viện. Mà tất cả mọi chuyện đều là tại cô, là cô mang đến tai họa cho gia tộc cô.

Chuyện đã đến nước này thì phải làm sao đây? Cô thật sự chẳng có cách nào.

Thế là, cô dí súng vào tim anh: "Tống Ngọc Trạch, tất cả là tại anh."

"Triệu Hương Nông, em nghe anh nói." Giọng anh vẫn không có bất cứ sự hoảng loạn nào.

Ha ha, lại muốn giải thích phải không? Ngón trỏ chạm vào cò súng, chỉ cần cô bóp nhẹ một cái thì Tống Ngọc Trạch sẽ đi đời luôn, vậy thì tên ác ma trong chiếc hộp Pandora cũng sẽ lập tức biến mất.

"Chuyện của ba em sớm muộn gì cũng bị vạch trần. Anh cho rằng biết sớm còn có lợi hơn biết muộn. Triệu Hương Nông, nếu anh nói anh có thể biến cục diện bị động bây giờ thành cục diện chủ động thì sao?"

Giết anh ta mau giết anh ta đi! Còn nghe anh ta nói nhảm làm gì?

"Triệu Hương Nông, em đừng quên em cũng là một thành viên nhà họ Triệu."

Đúng thế, Triệu Hương Nông nhớ lại mấy ngày trước ba cô cũng nói với cô như vậy.

Khẩu súng rơi xuống đất, Triệu Hương Nông thoát ra khỏi lồng ngực kia. Cô nhìn chăm chú Tống Ngọc Trạch, giọng nói dờ dẫm: "Vì sao, vì sao, tôi đã trả giá cho lỗi lầm tôi phạm phải thời niên thiếu rồi mà."

Anh đuổi tay che mắt cô lại.

"Triệu Hương Nông, anh cũng không biết, anh cũng không biết là vì cái gì. Anh chỉ biết làm xong những chuyện kia anh không hề vui vẻ."

"Cho nên?" Cô lên tiếng.

"Ồ bên anh!" Anh nói với cô.

11 giờ, căn phòng của Tống Ngọc Trạch giờ đây chỉ còn bật đèn sát tường. Bên ngoài, vầng trăng đã nhô cao, ánh trăng xuyên qua những tán lá hắt xuống ban công phòng Tống Ngọc Trạch. Lan can ban công cao đến eo Triệu Hương Nông, cô dựa lưng vào lan can đón nhận nụ hôn của Tống Ngọc Trạch. Đầu lưỡi của hai người còn vương mùi rượu vì không lâu trước họ đã uống một chút rượu.

Nụ hôn của Tống Ngọc Trạch triền miên quấn quýt, giống như đang đùa giỡn với thú cưng. Triệu Hương Nông nheo mắt nhìn ánh trăng, đôi môi Tống Ngọc Trạch dờn khỏi cánh môi cô xuống cằm cô. Nụ hôn của anh khiến cô muốn rụt người lại nhưng anh không cho cô bất cứ cơ hội né tránh nào mà áp chặt vào người cô hơn.

"Ngứa..." Cô nói.

Anh càng hôn ác hơn.

Cô thở hổn hển nói với anh: "Tống Ngọc Trạch, đừng kết hôn được không? Không phải anh nói muốn em ở bên anh sao, vậy thì em sẽ ở bên anh. Em bảo đảm anh gọi thì em sẽ đến luôn, nhé..."

Tay anh nắm lấy ngực cô cách lớp áo, cô liền ưỡn ngực lên hòa theo anh.

"Được không, Tống Ngọc Trạch, hửm?" Cô lắc eo, ánh mắt vẫn nhìn về phía ánh trăng, miệng đang nói những lời nũng nịu.

Bàn tay đang nắm ngực cô bỗng buông ra, môi anh dừng lại trên xương quai xanh của cô.

"Sao thế? Hửm?" Giọng cô lộ vẻ nghi hoặc. Một hồi sau cô mới nhớ ra: "Đúng rồi, lúc này anh không thích em gọi anh là Tống Ngọc Trạch."

Cô khoác tay lên cổ anh, chủ động dán vào người anh: "Được không? A Trạch? Chúng ta không cần kết hôn cũng được. Vừa rồi không phải anh nói anh không vui sao? Nếu không thì em sẽ có trách nhiệm mang vui về đến cho anh nhé?"

Triệu Hương Nông vừa nói vừa cọ chân vào bộ phận nhạy cảm của anh.

Khuôn mặt hướng về phía ánh trăng bị anh ép quay lại đối mặt với anh. Triệu Hương Nông lập tức nhắm mắt lại, cự tuyệt nhìn Tống Ngọc Trạch.

"Triệu Hương Nông, mở mắt ra."

"Không đâu Tống Ngọc Trạch, tính tình của tôi không tốt lắm, tôi sợ vừa mở mắt ra tôi sẽ không nhận được mà nhỏ nước bọt vào mặt anh."

"Nếu anh nói anh thích em nhỏ nước bọt vào mặt anh thì sao?"

Triệu Hương Nông vẫn mím chặt môi.

Tống Ngọc Trạch ôm lấy cô, để cô tựa đầu lên bờ vai anh.

"Triệu Hương Nông, có những lời anh chỉ nói một lần, đừng giờ trò với anh, kết hôn là chuyện chắc chắn phải làm. Đương nhiên, trước khi chúng ta kết hôn, anh sẽ cho em thấy thành ý của anh."

Ngừng một lúc, Tống Ngọc Trạch nói tiếp: "Thật sự có cô gái hắt rượu vào anh. Lúc ấy, anh cũng thật sự chỉ thuê được căn phòng chật chội kia, tiền trong túi anh thật sự có thể tiêu sạch bất cứ lúc nào."

Triệu Hương Nông ngậy người, không phản ứng gì.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng thở dài của anh, xa xăm tựa cơn gió len lỏi qua con ngõ dài.

Một lúc sau, anh buông cô ra, nắm lấy tay cô: "Anh đưa em về."

Lúc Triệu Hương Nông về đến Triệu công quán thì đêm đã khuya. Xe của Tống Ngọc Trạch dừng lại trước cổng, Triệu Hương Nông vừa chạm tay vào dây an toàn thì bị Tống Ngọc Trạch nắm lấy, thế là cô không gỡ dây an toàn nữa.

Ánh đèn trong khoang xe được chỉnh yếu đi, nơi chiếc xe đang đậu rất kín đáo, khi bóng đèn phủ xuống người cô thì Triệu Hương Nông nhắm mắt lại.

Trong khoang xe có hai luồng âm thanh, một tiếng hít thở cực kỳ đều đặn, một tiếng hít thở đầy hỗn loạn nặng nề.

Chỉnh lại móc khóa áo lót xong, Triệu Hương Nông cúi đầu cài lại những chiếc cúc áo bị Tống Ngọc Trạch cởi ra. Sau khi cài lại cúc áo, Triệu Hương Nông cởi dây an toàn, lần này Tống Ngọc Trạch không ngăn cô.

Vừa chạm tay vào cửa xe, Tống Ngọc Trạch liền lên tiếng: "Hôn lễ của chúng ta được định vào thứ ba tuần sau. Ngày cử hành hôn lễ anh sẽ để ba em nhận lại hộ chiếu. Triệu Hương Nông, chắc em cũng biết những người kia trả lại hộ chiếu cho ba em có nghĩa là gì nhỉ?"

"Lát nữa về nói với mẹ em một tiếng, mười giờ tối mai anh sẽ đến đón em đến sống ở nhà anh."

Vốn dĩ, Triệu Hương Nông nên mở cửa xe rồi coi những lời Tống Ngọc Trạch như không khí, sau đó về phòng mình ngủ một giấc thật ngon.

Nhưng, cuối cùng vẫn là...

Cô cầm chiếc túi đập vào đầu Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, không có cái hôn lễ kia đâu, vĩnh viễn sẽ không có, tôi thề!"

Sáng thứ năm, mấy công ty đầu tư lớn dẫn đầu thị trường đồng loạt tuyên bố Bách hóa Triệu thị sẽ trở thành một trong những mục tiêu đầu tư trọng điểm của bọn họ. Tin tức này đặt trong bối cảnh doanh nghiệp Triệu thị đang tiếp nhận kiểm xét của IRS và Triệu Diên Đình đang nằm viện chắc chắn sẽ khiến người ta phải kinh ngạc. Chiều thứ năm, IRS lên tiếng làm sáng tỏ cuộc kiểm xét nhằm vào doanh nghiệp Triệu thị là một sự hiểu lầm. Sau khi IRS đưa ra lời thanh minh không lâu, doanh nghiệp Triệu thị cũng tuyên bố họ đã dành được cơ hội hợp tác với sân bay quốc tế của các quốc gia trên trang chủ của mình. 6 giờ tối, các bản tin kinh tế lớn đều đặt tin tức này lên vị trí hàng đầu, giật tít "Triệu Diên Đình đã có một cú chuyển mình đẹp mắt, Bách hóa Triệu thị khởi tử hồi sinh".

Gần 8 giờ tối, Martin xuất hiện ở Triệu công quán, ông để chiếc ipad có một dãy số Ả Rập dài đặc trên màn hình trước mặt Lý Nhu.

Ông nói chuyện với Lý Nhu nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Triệu Hương Nông đang ngồi bên cạnh Lý Nhu: "Đây là khoản thuế mà bộ phận kế toán đã nộp cho IRS, cùng với khoản tiền phạt nộp hết một lần."

"Sao lại có nhiều tiền như vậy, chẳng phải công ty chúng ta đang đối mặt với việc thiếu vốn trầm trọng sao?" Mẹ của Triệu Hương Nông ngạc nhiên hỏi: "Có phải chuyện này đồng nghĩa với việc Triệu Diên Đình đã không có chuyện gì nữa rồi? Bọn họ sẽ không bắt ông ấy đi nữa?"

Người đàn ông Mỹ phụ trách đoàn cô vấn của Triệu thị không đáp là "Phải" hay là "Không phải", ánh mắt của ông vẫn dừng lại trên người Triệu Hương Nông. Triệu Hương Nông liền đứng dậy nói với Lý Nhu rằng: "Đúng vậy, mẹ à, về sau ba sẽ không có chuyện gì nữa, con cam đoan."

Ánh mắt của người đàn ông Mỹ hiện lên ý cười, sau đó ánh mắt ông ta cuối cùng cũng chuyển sang phía nữ chủ nhân, gật đầu thật mạnh.

10 giờ đúng, Triệu Hương Nông xách hành lý đơn giản đứng trên bậc tam cấp.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Hôn lễ tháng tư (04)

Dịch: Hế

10 giờ, Triệu Hương Nông mang theo hành lý đơn giản đứng ở trên bậc tam cấp, chiếc Bugatti Super Sports đang đỗ trước cửa. Triệu Hương Nông mở cửa ra ngồi vào ghế phụ, Tống Ngọc Trạch liền giúp cô thắt dây an toàn. Sau khi thắt dây an toàn xong, ngón tay anh khẽ chạm vào má cô, anh khẽ nói: "Gầy rồi."

Triệu Hương Nông nghiêng mặt đi, ngón tay anh liền rơi xuống xương quai xanh của cô. Triệu Hương Nông lại nghe thấy anh nói một câu: "Không sao, anh sẽ nuôi em béo trở lại."

Từ Triệu công quán đến nhà Tống Ngọc Trạch mất gần nửa tiếng đồng hồ. Nhà Tống Ngọc Trạch được thiết kế theo phong cách trang viên, có tường bao quanh, cửa sắt, bãi cỏ, con đường kéo dài đến bậc tam cấp. Xe dừng lại trước bậc tam cấp, xuống xe, Tống Ngọc Trạch đón lấy hành lý trong tay Triệu Hương Nông, còn bàn tay khác thì nắm lấy tay cô, hai người một trước một sau đi lên bậc tam cấp.

Đêm khuya, Triệu Hương Nông lười biếng dựa vào bồn tắm, Tống Ngọc Trạch đang đợi cô ở bên ngoài. Đây là căn phòng của Tống Ngọc Trạch, từ chiếc giường đơn đã đổi thành chiếc giường đôi rộng rãi.

Hình như cô đã ở trong phòng tắm quá lâu, lâu đến nỗi khiến cho người đang đợi cô phải sốt ruột. Bên tay trái cô có một ly rượu vang đã vui một nửa,

vừa rồi khi Tống Ngọc Trạch gọi cô cô đã nháp vài ngụm. Trong ly rượu vang đó có cho thêm một viên thuốc ngủ, cô đã mang theo mình một lọ thuốc ngủ từ nhà cô.

Khi Tống Ngọc Trạch đẩy cửa đi vào thì viên thuốc ngủ đang bắt đầu phát huy tác dụng. Triệu Hương Nông mơ màng nhìn Tống Ngọc Trạch bước về phía cô, chậm rãi ngồi bên cạnh bồn tắm, anh nói với cô: "Em đã ở đây lâu lắm rồi."

Khi tay anh định gạt cánh hoa trên mặt nước ra, Triệu Hương Nông liền bắt lấy tay anh.

Muộn men say và tác dụng của thuốc, cuối cùng Triệu Hương Nông cũng hỏi cái vấn đề luôn khiến cô phải tò mò: "Tống Ngọc Trạch, vì sao lại kết hôn với tôi? Tôi không muốn nghe, cũng không tin cái lí do vớ vẩn kiểu như anh không vui đâu."

Tống Ngọc Trạch không nói gì, bàn tay rành rang áp lên trán cô, sau đó khẽ nhủ mày.

Triệu Hương Nông nhếch miệng cười giễu: "Tôi đoán lí do anh làm như vậy là có hai khả năng. Bây giờ tôi sẽ nói ra khả năng thứ nhất, đó là anh bị kích thích bởi tin kết hôn của tôi và Bách Nguyên Tú. Có lẽ trong thâm tâm anh cảm thấy chúng tôi có thể kết hôn, nhưng không được nhanh như vậy. Chính vì quá nhanh nên anh cảm thấy cuộc báo thù của anh đã thất bại, kẻ thù của anh không hề đau khổ như anh đã tưởng tượng, ngược lại ngày nào họ cũng xuất hiện trên các mặt báo lớn với bộ dạng vô cùng hạnh phúc. Điều này khiến anh cảm thấy phẫn nộ, anh cảm thấy hạnh phúc của chúng tôi không thể nào khiến người trong lòng anh được yên nghỉ. Vì thế, cũng giống như những gì anh nói, anh có cách khiến tôi không lấy được Bách Nguyên Tú lần một thì cũng có cách khiến chúng tôi không thể kết hôn lần hai. Thế là, anh quyết định lấy tôi, sau đó khiến cả tôi và Nguyên Tú đau khổ."

"Nguyên Tú?" Tống Ngọc Trạch càng cau chặt mày hơn.

"Còn khả năng thứ hai..." Lực chú ý của Triệu Hương Nông dần dần tan rã: "Tống Ngọc Trạch, có phải anh đã mê đắm cơ thể của tôi không. Từ cái kỹ thuật nát lãn đầu tiên của anh tôi có thể đoán lần đầu mà anh nói hẳn là thật. Nghe nói, đàn ông và phụ nữ đều có tâm lý xử nữ."

Triệu Hương Nông cười nắc nẻ: "Tống Ngọc Trạch có phải như vậy không? Hừm, nên anh mới dùng cái có vụng về như vậy."

"Triệu Hương Nông!" Giọng nói Tống Ngọc Trạch nhuộm vẻ không vui.

Triệu Hương Nông chậm chạp kéo tay Tống Ngọc Trạch gạt cánh hoa trên mặt nước ra, cơ thể cô dần dần hiện ra trong làn nước, eo thon, chân dài, bộ ngực không quá to nhưng kết hợp với eo và cặp giò lại tạo thành một tỉ lệ hoàn mỹ.

Triệu Hương Nông quan sát Tống Ngọc Trạch, ừm, cô rất vui vì nhìn thấy ánh mắt của Tống Ngọc Trạch nhìn vào trong nước. Cô cảm tay anh thò vào nước, để bàn tay anh phủ lên nơi mềm mại trước ngực cô, cô bắt đầu thuyết phục anh.

"Tống Ngọc Trạch, nếu là khả năng thứ hai thì chúng ta làm một cuộc giao dịch, tôi sẽ làm tình nhân của anh. Nghe nói, nếu lấy nhu cầu sinh lý làm xuất phát điểm thì cảm giác mới mẻ của một người đàn ông với cơ thể phụ nữ chỉ kéo dài ba tháng hoặc nửa năm. Tống Ngọc Trạch, tôi hứa với anh, trước khi anh vẫn chưa chán cơ thể tôi thì tôi sẽ không rời khỏi anh."

Lời của cô lập tức khiến mặt nước trong bồn tắm bắn tung tóe, Tống Ngọc Trạch hất mạnh tay cô ra. Lúc này, Triệu Hương Nông không còn hơi sức mà bắt lấy tay Tống Ngọc Trạch lần nữa, con buồn ngủ khiến đầu cô từ từ chìm vào trong làn nước. Khi cảm vừa chạm vào mặt nước thì cô lại bị lôi lên.

"Triệu Hương Nông!" Người kia lớn tiếng gọi cô, giọng nói vô cùng hoảng hốt.

Con buồn ngủ đã bị giọng nói kia xua đi phần nào, níu giữ chút lí trí còn sót lại, Triệu Hương Nông nói với Tống Ngọc Trạch: "Sao chúng ta có thể kết hôn được, không thấy hoang đường sao? Anh đừng quên, giữa chúng ta vẫn còn một người, anh vì cô ta mà dùng bao thủ đoạn để dạy cho tôi một bài học. Tống Ngọc Trạch, sở dĩ anh muốn kết hôn với tôi nhất định là vì... cơ thể của tôi. Anh chỉ bị mê hoặc nhất thời bởi ham muốn thể xác mà thôi."

Tống Ngọc Trạch làm như không nghe thấy lời cô nói, anh tìm thấy lọ thuốc ngủ của cô, anh liền túm chặt lấy tay cô: "Triệu Hương Nông, vừa rồi em đã uống thuốc ngủ?"

Triệu Hương Nông gạt đầu.

Tống Ngọc Trạch lập tức bóp chặt quai hàm ép cô mở miệng ra, rồi định đưa tay vào móc họng cô.

"Không chết được đâu, chỉ... một... một viên." Triệu Hương Nông khó nhọc lên tiếng.

Nói đoạn, cả người cô bị đẩy vào trong nước, một giây sau, cô lại bị lôi lên khỏi mặt nước.

"Vì sao?" Anh hỏi cô, lời nói cũng khó khăn để thốt ra giống như cô, vừa khổ sở vừa cay đắng.

Vì sao ư, để cô nghĩ xem nào, ừm, hẳn là như thế này.

Thế là Triệu Hương Nông nói với Tống Ngọc Trạch: "Bởi vì tôi đã quá chán ghét bản thân mình. Nếu như tôi nhìn thấy mình treo lên giường của anh thì tôi càng chán ghét bản thân hơn. Anh bảo tôi dọn đến chỗ này không phải là vì chuyện đó sao? Viên thuốc ngủ kia có thể khiến tôi không cần nhìn thấy cảnh anh đang đè tôi."

Thế là, cơ thể cô lại chìm trong làn nước.

Khi bị lôi khỏi nước một lần nữa, Triệu Hương Nông nghe thấy Tổng Ngọc Trạch lên tiếng, từng câu từng chữ.

"Triệu Hương Nông, không phải em tò mò vì sao tôi lại kết hôn với em sao? Em đoán đúng rồi, chính là khả năng thứ nhất mà em vừa nói, tôi muốn ngày nào cũng nhìn thấy khuôn mặt buồn bã của em, sau đó ngày qua ngày quên đi mùi vị của hạnh phúc."

Triệu Hương Nông nghe rõ câu trả lời của Tổng Ngọc Trạch, như vậy cũng tốt, tên khốn Tổng Ngọc Trạch này còn không nhận ra từ lâu Triệu Hương Nông đã quên mất mùi vị của hạnh phúc rồi sao.

Người khiến cô nhớ lại mùi vị của hạnh phúc là Tổng Ngọc Trạch, một Tổng Ngọc Trạch khác, biết lái motor và nghèo khó.

Hai ngày tiếp theo, Triệu Hương Nông đều không nhìn thấy Tổng Ngọc Trạch, thay vào đó Rice đã theo cô chuyển vào sống ở nhà Tổng Ngọc Trạch. Trong hai ngày này Triệu Hương Nông đều ngồi xe mà Tổng Ngọc Trạch sắp xếp cho cô đến bệnh viện. Triệu Diên Đình vẫn chìm trong hôn mê, bác sĩ nói với cô Triệu Diên Đình đã không còn gì đáng ngại, việc ông tỉnh dậy chỉ là vấn đề thời gian. Mỗi ngày Triệu Hương Nông cũng sẽ nhận được cuộc điện thoại báo cáo tình hình công ty, Triệu Hương Nông cũng biết được các quản lý cấp cao của công ty đã quay lại vị trí của bọn họ. Cổ phiếu của Bách hóa Triệu thị liên tục tăng trong mấy ngày liền. 6 giờ tối mỗi ngày, tài xế sẽ đón cô về nhà của Tổng Ngọc Trạch.

Chủ nhật, trong một hội sở kiểu đình viện, Triệu Hương Nông nhìn thấy Tổng Học Nhữ, trong gian phòng đậm chất cổ kính không chỉ có Tổng Học Nhữ mà còn có Lý Nhu. Khi nhìn thấy hai người ngồi cùng nhau, Triệu Hương Nông thầm cảm thấy tuyệt vọng, sự yên bình của hai ngày nay khiến Triệu Hương Nông tưởng rằng chuyện kết hôn mà Tổng Ngọc Trạch nói chỉ là hành vi lúc anh ta nhất thời nổi hứng.

Từ lúc Triệu Hương Nông đi vào, Lý Nhu liền né tránh ánh mắt của cô. Chắc chắn một số người đã phân tích kỹ lưỡng cái được và mất của hôn lễ này cho bà nghe, thế nên bây giờ bà xuất hiện ở đây để tỏ rõ thái độ.

Triệu Hương Nông ngồi xuống bên cạnh mẹ mình rồi cầm lấy tay bà. Sao cô lại không biết mẹ cô làm như vậy đều xuất phát từ cùng một mục đích.

Cuộc gặp gỡ giữa gia trưởng hai nhà trước khi cử hành hôn lễ thoát nhìn rất long trọng, hai bên đều bày tỏ sự mong đợi với đám cưới này. Sau nửa tiếng ngắn ngủi, Tổng Học Nhữ đã gọi cô là "Tiểu Nông" thay cho "Cô Triệu" ban đầu, thậm chí ông ta còn đùa rằng đứa bé mà Tiểu Trạch và Tiểu Nông sinh ra nhất định sẽ rất xinh đẹp.

Khi Tổng Học Nhữ rời đi, Triệu Hương Nông đã tìm một cơ hội chặn ông lão nhìn có vẻ hiền hòa để gần kia lại: "Ngài Tổng, cháu và Tổng Ngọc Trạch không hề giống như ông nghĩ đâu, cháu và anh ta..."

Triệu Hương Nông khó khăn nói: "Chúng cháu chẳng vui về hạnh phúc gì."

Lúc ấy, Tổng Học Nhữ đã nói với Triệu Hương Nông một câu: "Hai đứa có hạnh phúc hay không với ta không quan trọng, quan trọng là nó đã quay về rồi, hơn nữa nó sẽ chiều theo yêu cầu của ta mà biến thành một Tổng Ngọc Trạch mà ta muốn nhìn thấy."

Tối đến, Triệu Hương Nông gọi điện thoại cho Tổng Ngọc Trạch, nội dung của cuộc điện thoại rất đơn giản: "Mọi thứ trong hôn lễ đều giản lược, càng ít người biết càng tốt."

Thứ hai, bên phía bệnh viện báo tin mừng, Triệu Diên Đình đã có dấu hiệu phục hồi ý thức, sáng hôm nay ông đã tỉnh táo được ba phút. Ngày hôm nay, Triệu Hương Nông không đến bệnh viện thăm Triệu Diên Đình mà ở bên Tổng Ngọc Trạch cả ngày. Khi cô thức dậy liền nhìn thấy anh, sau đó bọn họ đi thử đồ cưới. Thử đồ cưới xong, bọn họ đến hôn trường, đúng như những gì mà Triệu Hương Nông mong muốn, không chỉ lễ phục mà hôn trường đều hết sức đơn giản.

Theo truyền thống của người Trung Quốc, trước khi xuất giá cô dâu nhất định phải quay về nhà mình. Khi màn đêm sắp hạ xuống, Tổng Ngọc Trạch đưa cô về Triệu công quán. Chiếc xe vẫn dừng ở góc khuất vô cùng kín đáo, sau khi đèn xe phụt tắt, Tổng Ngọc Trạch liền cầm lấy tay Triệu Hương Nông.

"Ở lại thêm một lúc nữa." Tổng Ngọc Trạch nói với cô.

Ánh đèn xuyên qua kẽ lá hắt xuống kính chắn gió, rồi hắt xuống đôi bàn tay đang nắm chặt của bọn họ. Giọng nói của người vừa nói rất quen thuộc, lúc trước giọng nói này từng ở rất gần rất gần trái tim cô.

"Tổng Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông khó khăn mở lời: "Bây giờ buông tay vẫn còn kịp. Tôi nghĩ nếu bây giờ mà buông tay thì tôi sẽ cố gắng quên đi những gì đã xảy ra giữa chúng ta."

Anh buông tay cô ra.

"Về nhà đi, ngủ sớm chút."

"Tổng Ngọc Trạch..."

"Triệu Hương Nông, anh hi vọng em đừng có nghiện cái trò chạy trốn khỏi hôn lễ." Tổng Ngọc Trạch bật đèn xe lên, trong ánh mắt anh nhìn về phía người đối diện hiện lên dáng vẻ giống như cái tên tiếng Đức của anh, cao quý, không thể lại gần!

Ánh sáng đột ngột khiến Triệu Hương Nông ý thức được những lời vừa rồi của mình ngớ ngẩn biết bao.

Sau khi về đến phòng mình, Triệu Hương Nông nhận được đoạn video mà Tống Ngọc Trạch gửi cho cô. Trong đoạn video, Triệu Diên Đình đang ăn tối với đám người kia. Đương nhiên Triệu Hương Nông biết những người kia là những loại người gì, cô cũng biết những thứ mà Tống Ngọc Trạch nắm trong tay chắc chắn không chỉ có cái này.

Cô chán chường ngồi trên giường, nếu như lúc trước còn cảm thấy may mắn thì đến bây giờ đã không còn sót lại chút gì.

Thứ ba, khi Bách Nguyên Tú ra khỏi căn phòng kia anh ta phát hiện thế giới của mình đã hoàn toàn đảo lộn. Trận đòn bất ngờ tại câu lạc bộ có tên là "Mê cung" kia đã khiến anh ta chìm vào hôn mê. Sau khi tỉnh lại, anh ta phát hiện anh ta đang ở trong phòng mình. Không thể tin được anh ta lại bị ba mình giam lỏng, nguyên nhân mà Bách Chính Sơn trầm ngâm hồi lâu mới đưa ra là: "Chúng ta không dây vào người kia được."

Cuối tháng tư, ánh mặt trời yếu ớt chiếu tóa. Trong nhà thờ, Bách Nguyên Tú đã nhìn thấy Triệu Hương Nông, một Triệu Hương Nông khoác trên mình chiếc váy cưới. Khuôn mặt cô bị chiếc mạng che mặt khuất, cô đang cúi đầu đeo chiếc nhẫn lên tay gả đàn ông kia.

"Quên con bé đi." Bách Chính Sơn đã nói như vậy với anh ta.

Anh ta bước lên phía trước một bước.

"Bách Nguyên Tú, nếu như con muốn cơ nghiệp hai nhà Bách Triệu bị hủy trong phút chốc thì cứ lên cho thẳng kia một đám." Ba anh ta nói.

Sau đó, bước chân kia gượng gạo thu về.

Bách Nguyên Tú, 28 tuổi, tư tưởng của anh ta đã được định vị từ lâu theo hoàn cảnh trưởng thành của anh ta, thế giới của anh ta đã bị trói chặt trong một số giả trị quan.

Quay về chỗ cũ, Bách Nguyên Tú đỡ đầu nói với ba mình.

"Không quên! Sẽ không quên! Không thể quên!"

Câu nói đó giống như lời của đứa trẻ đang giận dỗi, giống như hỏi anh ta còn bé tí, anh ta muốn đá bóng, muốn lăn lộn trên sân cỏ cùng những đứa trẻ khác thì bị ba mình cho hay: "Nguyên Tú à, con không có thời gian đá bóng đâu." Mồm anh ta nói "Con chỉ muốn đá bóng, con cứ muốn đá bóng đấy." nhưng cũng chỉ nói cho có vậy, dưới sự thúc giục của ba mình, anh ta vẫn thay đổi giày đá bóng thành đôi giày da.

Hôn lễ với nghi thức hết sức đơn giản chỉ kéo dài nửa tiếng đồng hồ. Từ đầu đến cuối, Bách Nguyên Tú đều không nhìn thấy rõ biểu cảm trên khuôn mặt của cô dâu, là hạnh phúc, là vui mừng, là bị thương hay là mờ mịt.

Mấy nay đang chán đời quá nên chẳng có tâm trạng dịch ầy gì huhu

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Hạnh phúc lẫn khổ đau (01)

Dịch: Hế

Triệu Hương Nông thâm nghĩ cô đã đứng ở đây quá lâu, lâu đến nỗi cô tưởng mình đã biến thành một bức tượng, nếu như không phải vừa rồi cành cây đập vào cửa sổ thì cô còn tưởng thời gian đã ngừng trôi. Cô nhìn đồng hồ, bây giờ đã 11 giờ rồi, qua nửa tiếng nữa thì đêm tân hôn của cô sẽ trôi qua.

Không có tuần trang mặt, không có tiệc cưới ồn ào huyền ảo. Khách khứa trong hôn lễ của cô và Tống Ngọc Trạch còn chưa đến ba mươi người. Triệu Diên Đình vẫn còn nửa tỉnh nửa mê trong bệnh viện, Martin đã thay Triệu Diên Đình khoác tay Triệu Hương Nông đi trên thảm đỏ. Còn mẹ cô lần đầu tiên nói với cô bằng giọng điệu chân thành: "Tiểu Nông, cảm ơn con." Hình như cô đã nhìn thấy Bách Nguyên Tú trong hôn lễ, người đàn ông mà cô muốn lấy làm chồng từ năm mười mấy tuổi kia ngồi ở vị trí rất xa.

Sau khi cử hành hôn lễ xong, hai nhà đã ăn một bữa cơm đơn giản. Sau đó Triệu Hương Nông cùng Tống Ngọc Trạch đi ra sân bay tiễn Tống Học Nhữ. Dưới sự thúc giục của mẹ, cô chào tạm biệt Tống Học Nhữ.

"Tiểu Nông, phải gọi là ông nội." Lý Nhu nhắc cô.

Triệu Hương Nông cúi đầu, nói một tiếng: "Ông nội đi mạnh khỏe."

Tổng Học Nhữ nhìn Tổng Ngọc Trạch nói: "Tiểu Nông, sang năm sau ông sẽ tổ chức đám cưới cho các cháu ở Canberra. Đến lúc đó ông sẽ để các cháu nhận được lời chúc phúc của tất cả mọi người ở Canberra."

Triệu Hương Nông cảm ơn Tổng Học Nhữ.

Từ sân bay về, Tổng Ngọc Trạch cùng Triệu Hương Nông vào bệnh viện một chuyến, hôm nay Triệu Diên Đình đã tỉnh táo được nửa tiếng. Ra khỏi bệnh viện thì trời đã sẩm tối, Triệu Hương Nông cùng Tổng Ngọc Trạch về Triệu công quán ăn cơm. Theo truyền thống của người Trung Quốc thì Tổng Ngọc Trạch sẽ phát lì xì cho tất cả mọi người ở Triệu công quán, chiếc lì xì dày cộp khiến những người ngoài cuộc cười tươi như hoa.

Lúc ra về, Tổng Ngọc Trạch lễ phép nói với Lý Như: "Mẹ à, bọn con về đây."

Người mẹ giống như dây tơ hồng của cô đã khấn cầu Tổng Ngọc Trạch: "Xin con hãy đối xử tốt với Tiểu Nông, mẹ sẽ cảm kích con."

Tổng Ngọc Trạch liếc cô một cái rồi gật đầu.

Về đến nhà Tổng Ngọc Trạch đã gần 10 giờ, sau khi tắm rửa thay quần áo Triệu Hương Nông liền đứng ngẩn ngơ trước cửa sổ. Bây giờ trong phòng chỉ còn một mình cô, không lâu trước Tổng Ngọc Trạch đã ra ngoài nhận điện thoại. Có lẽ anh sẽ nhanh chóng quay lại, Triệu Hương Nông nghĩ cô phải tìm thấy lọ thuốc ngủ trước Tổng Ngọc Trạch quay lại. Lọ thuốc ngủ lần trước đã bị Tổng Ngọc Trạch vứt đi, không lâu sau cô đã lên mua về một lọ.

Tìm một vòng không thấy thứ mà cô muốn, càng tìm không thấy lòng cô càng hoảng loạn. Đêm nay là đêm tân hôn, đêm tân hôn cần làm cái gì không phải cô không biết, nên cô cần lọ thuốc ngủ kia.

Đổ hết đồ đạc trong túi xách ra đất, cô vẫn không tìm thấy lọ thuốc kia. Sau đó có tiếng bước chân vang lên sau lưng cô, Triệu Hương Nông vẫn cố chấp cúi đầu lục tìm.

"Anh biết em đang tìm cái gì?" Tổng Ngọc Trạch nói: "Anh có thể khẳng định với em rằng, anh sẽ không cho thứ đồ kia bất cứ cơ hội nào xuất hiện ở chỗ này. Thế nên Triệu Hương Nông à, về sau em không cần phải tốn tâm tư mang nó vào đây."

Tổng Ngọc Trạch đứng dậy, quay đầu lại, vừa cất bước thì tay lại bị nắm chặt.

Tổng Ngọc Trạch đã đi khỏi đó, 11 giờ rưỡi có mấy chiếc xe đến đón anh. Tổng Ngọc Trạch không nói anh định đi đâu, Triệu Hương Nông cũng không hỏi.

"Thời gian này anh sẽ rời khỏi đây một thời gian." Lúc đi anh đã nói với cô.

Triệu Hương Nông không nói năng gì.

"Anh sẽ cố gắng giành chút thời gian để về nhà."

Triệu Hương Nông vẫn im lặng.

Sau đó anh không nói gì nữa, khi bóng cây ngoài cửa sổ bị gió lay động che mất hai khuôn mặt trên kính cửa sổ, Tổng Ngọc Trạch mới nghiêng mặt về phía Triệu Hương Nông, cô quay mặt đi, anh liền vùi mặt vào hõm vai cô. Cô nói một câu: "Anh vẫn chưa trả hộ chiếu của ba tôi cho tôi."

Khi quyền hộ chiếu của Triệu Diên Đình nằm trong tay cô, Triệu Hương Nông liền nhắm mắt lại đón nhận nụ hôn mãnh liệt của Tổng Ngọc Trạch.

Đứng trước cửa sổ nhìn xe Tổng Ngọc Trạch đi xa, Triệu Hương Nông thở phào một hơi nhẹ nhõm. Cô chạm tay lên môi mình, ở đó vẫn còn vết rách do Tổng Ngọc Trạch cắn, bây giờ cảm giác tê dại đau đớn càng rõ rệt hơn.

Một tuần sau khi kết hôn với Tổng Ngọc Trạch không hề gian nan như Triệu Hương Nông tưởng tượng. Bạn bè cô đều không biết tin cô và Tổng Ngọc Trạch tổ chức hôn lễ, ngày nào bọn họ cũng gọi điện mời cô dự tiệc, Triệu Hương Nông phải lấy lý do ba không khỏe để từ chối bọn họ. Trong tuần này cuộc sống Triệu Hương Nông rất đơn giản, cô dành phần lớn thời gian để trò chuyện với Triệu Diên Đình. Thời gian tỉnh táo mỗi ngày của Triệu Diên Đình càng ngày càng dài, Triệu Hương Nông vẫn chưa nói chuyện cô và Tổng Ngọc Trạch kết hôn cho ông nghe. Một tuần nhanh chóng trôi qua, trong thời gian này Triệu Hương Nông cảm thấy may mắn khi doanh nghiệp Triệu thị đã vượt qua sóng gió dần dần bước vào quỹ đạo bình thường.

Ngày thứ tám Tổng Ngọc Trạch đi vắng, Triệu Hương Nông nhận được cuộc điện thoại anh. Cuộc điện thoại đó được gọi vào lúc tối, lúc ấy Triệu Hương Nông đang ở một club ở Chicago. Ngày mai Bách Nguyên Tú sẽ đi Hawaii, anh ta đã gọi cho cô bốn cuộc điện thoại cô mới đến nơi này. Trong mắt người khác cô vẫn là bạn gái, vị hôn thê, người yêu của Bách Nguyên Tú, bọn họ hò hét bắt hai người hôn nhau.

Bách Nguyên Tú đứng dậy kéo Triệu Hương Nông đi khỏi đó.

Trong hành lang tối tăm, khung cảnh này vô cùng quen thuộc. Men rượu khiến thể giới của Bách Nguyên Tú trở nên hỗn loạn, anh ta cứ ngỡ cái gã từ đầu chui ra cướp mất Triệu Hương Nông của anh ta chỉ là một giấc mộng Nam Kha. Khi nụ hôn của anh ta ghé đến, Triệu Hương Nông nghiêng đầu đi, nụ hôn của anh ta rơi xuống cổ cô, cô nói Nguyên Tú anh say rồi.

Nói đoạn, điện thoại trong túi cô liền đổ chuông.

Triệu Hương Nông nhận điện thoại.

"Đừng để anh nhìn thấy cảnh đó thêm lần nào nữa." Tống Ngọc Trạch nói trong điện thoại: "Triệu Hương Nông, lập tức quay về cho anh."

"Được!" Triệu Hương Nông đáp một tiếng.

Cúp điện thoại, Triệu Hương Nông nói với Bách Nguyên Tú rằng cô phải về, chúc anh lên đường may mắn.

Khi Triệu Hương Nông đi lướt qua anh ta, Bách Nguyên Tú vô thức bắt lấy tay cô: "Tiểu Nông, hắn có đối tốt với em không?"

Cô không trả lời anh ta, cô chỉ nói cho anh ta một chuyện, Bách Nguyên Tú, lúc công ty và ba em xảy ra chuyện ngày nào em cũng gọi cho anh mười mấy cuộc điện thoại.

"Lúc ấy anh..." Bách Nguyên Tú thì thào.

"Em biết, anh bị ba anh giam lỏng." Giọng cô lạnh nhạt hờ hững: "Bọn họ nói đúng, kết cấu trái tim của đàn ông và phụ nữ không giống nhau. Chuyện này nếu đổi thành phụ nữ thì họ nhất định sẽ kẻ dao vào cổ mình, dù đầu rơi máu chảy cũng phải có được cơ hội rời khỏi đó, còn đàn ông thì không đòi nào làm như vậy."

Tại tầng thứ 78 của Willis Tower, khi Tinsley vừa đẩy cửa đi vào liền nhìn thấy chiếc điện thoại bị đập nát. Cảnh tượng này khiến anh ta hoàn toàn bất lực, buổi chiều hôm nay anh ta vừa mới dành hai tiếng để giảng cho chàng trai này vấn đề tu tâm dưỡng tính.

Năm nào Tinsley cũng nhận một công việc, những tỷ phú mang người thừa kế của bọn họ đến chỗ anh ta, trợ lý của anh ta sẽ chọn ra người có tư chất tốt nhất trong đám người đó, sau đó chuyển tư liệu của những người được chọn đến tay anh ta, thế là công việc mới của anh ta lập tức bắt đầu.

Một tuần trước, Tinsley từ Úc đến Chicago, học trò mới của anh ta là Tống Ngọc Trạch. Tinsley vẫn còn có chút kinh ngạc với đối tượng mà trợ lý của anh ta chọn ra, vì anh ta chưa từng dạy người châu Á bao giờ.

"Mười năm sau, anh ta sẽ mang lại cho sếp tiền tài danh vọng, sẽ càng có nhiều người biết đến sếp vì anh ta." Trợ lý của anh ta đã nói như vậy.

Đến làm việc ở tầng 78 của Willis Tower không chỉ có mình Tinsley, Tống Học Nhữ còn mời những người khác đến. Những người kia và Tinsley đều có một mục đích giống nhau, bọn họ đều là những người xuất sắc trong lĩnh vực phân tích thị trường, thời cuộc, xã giao, tài chính, đầu tư. Những doanh nghiệp đời thứ hai, đời thứ ba đang hô phong hoán vũ trên thương trường đều do ghi dấu công lao của bọn họ.

Khi Tinsley nhìn thấy lịch trình hằng ngày của Tống Ngọc Trạch thì anh ta vô cùng khiếp sợ, bảng lịch trình kia có thể nói là giáo trình của ma quỷ.

"Một lúc tiếp thu nhiều kiến thức như vậy cậu có theo được không?" Tinsley từng hỏi Tống Ngọc Trạch.

"Dĩ nhiên rồi." Tống Ngọc Trạch đã trả lời anh ta như vậy.

Một tuần tiếp theo, Tinsley phát hiện Tống Ngọc Trạch đúng là một cậu học trò giỏi, không chỉ hiểu học mà khả năng lĩnh ngộ vô cùng cao. Người dạy sớm nhất là cậu ta, người ngủ muộn nhất là cậu ta, cậu ta giống như một cái máy đã được lập trình chuẩn xác từng giây tiếp thu những số liệu dài lê thê kia.

Tinsley không biết Tống Học Nhữ đã làm thế nào để thuyết phục cháu ông ta tiếp nhận kiểu huấn luyện khép kín biến thái như này, trong mắt anh ta kiểu huấn luyện này còn khô khan hơn cả trong quân đội.

"Tống Ngọc Trạch, cậu có bạn gái không?" Tối qua anh ta hỏi Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch không trả lời.

Không trả lời cũng chính là mặc nhận, thế là anh ta lại hỏi Tống Ngọc Trạch: "Vậy cậu có nhớ cô ấy không?"

"Đây không phải vấn đề anh cần quan tâm." Tống Ngọc Trạch đáp lại: "Việc anh phải làm là khiến tôi có thể nhanh chóng rời khỏi đây."

Tối qua còn nói muốn nhanh chóng rời khỏi đây mà hôm nay đã ném điện thoại rồi, sau bài giảng tu tâm dưỡng tính dài hai tiếng, Tống Ngọc Trạch không biết hành vi này của cậu ta sẽ bị ghi lại sao?

"Anh có thể ra ngoài một lúc không? Nếu tôi nhớ không nhầm thì bây giờ là thời gian cá nhân của tôi." Tống Ngọc Trạch ra lệnh đuổi khách.

Thời gian cá nhân mỗi ngày của Tống Ngọc Trạch bị bòn rút xuống còn nửa tiếng đồng hồ. Có một lần vì tò mò mà Tinsley đã lén quan sát nửa tiếng nghỉ ngơi của Tống Ngọc Trạch, ông phát hiện trong nửa tiếng kia phần lớn thời gian Tống Ngọc Trạch đều ngẩn người nhìn điện thoại. Sau đó, Tinsley vô tình nhìn thấy trong điện thoại của Tống Ngọc Trạch có một chuỗi những hình ảnh cô gái đang ngủ, mặc áo sơ mi của nam, khuôn mặt trắng trẻo mịn màng.

Nửa tháng sau khi Triệu Hương Nông kết hôn với Tống Ngọc Trạch thì Triệu Diên Đình đã tỉnh lại. Ngày hôm ấy, khi Triệu Hương Nông đẩy cửa phòng bệnh ra liền nhìn thấy Triệu Diên Đình đang ngồi trên xe lăn, mái tóc được chải chuốt gọn gàng, lần đầu tiên gọi tên cô sau khi chìm vào hôn mê: "Triệu Hương Nông."

"Vâng ba." Triệu Hương Nông rũ tay, đứng bên cạnh Triệu Diên Đình.

"Con đã kết hôn rồi?" Triệu Diên Đình hỏi cô.

"Vâng."

Triệu Diên Đình đặt tay lên tay vịn xe lăn, ông đang cố gắng đứng dậy. Khi Triệu Hương Nông muốn giúp ông, thì tay cô bị hất mạnh ra.

Cuối cùng, Triệu Diên Đình cũng đứng dậy được, ông quay sang phía cô.

"Với Tổng Ngọc Trạch?"

"Vâng, với Tổng Ngọc Trạch."

Câu trả lời của cô khiến Triệu Diên Đình bị kích động đến đỏ bừng mặt mũi, giọng ông bắt đầu run rẩy: "Triệu Hương Nông, cô coi tôi là cái gì, Triệu Diên Đình tôi không cần phải bán con gái."

Nói xong câu này Triệu Diên Đình liền ngã sõng soài ra đất, ông muốn ngồi dậy nhưng không có sức lực để ngồi dậy. Triệu Hương Nông muốn đỡ ông dậy thì bị ông đẩy ra. Ông chỉ tay vào cô, nấp máy môi mà không nói nổi một lời.

Triệu Hương Nông bị dọa sợ, cô chưa từng nhìn thấy Triệu Diên Đình chật vật như vậy bao giờ. Cô lập tức quỳ trước mặt ông giải bày: "Ba ơi, anh ấy đối xử rất tốt với con. Ba ơi, anh ấy không cố ý làm như vậy đâu, chỉ vì anh ấy không chịu được cảnh con lấy người đàn ông khác nên mới dùng mọi thủ đoạn như vậy. Ba à, anh ấy đã hứa từ nay về sau sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với con. Con cũng quyết định tin tưởng anh ấy rồi. Ba, xin ba hãy tin anh ấy giống như tin con..."

Triệu Hương Nông không ngừng lặp lại những lời vừa nói, đáng vẻ không nói nên lời của Triệu Diên Đình khiến cô sợ đến bật khóc. Cô cho rằng người ba vạn năng của cô cũng sắp biến thành một người mất chứng mất ngôn ngữ, cô biết không nói được là một chuyện vô cùng khổ sở.

Cuối cùng, tay của Triệu Diên Đình chậm chậm nắm lấy gáy cô.

"Nó thật sự đối xử tốt với con?"

Trong làn nước mắt, Triệu Hương Nông nhìn thấy vẻ mặt của Triệu Diên Đình, vẻ mặt ấy như thể nếu cô nói "Không tốt" thì sẽ lập tức lấy mạng ông vậy.

Thế là, Triệu Hương Nông ra sức gật đầu.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Triệu Hương Nông liền gọi điện cho Tổng Ngọc Trạch. Người nhận điện thoại không phải Tổng Ngọc Trạch, một giọng đàn ông vô cùng máy móc nói cho Triệu Hương Nông rằng bây giờ Tổng Ngọc Trạch không có thời gian nhận điện thoại, đồng thời người đó còn nói với Triệu Hương Nông nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng gọi điện cho Tổng Ngọc Trạch nữa.

"Anh nói với anh ta, tôi có việc cần nói với anh ta, cả ngày hôm nay tôi sẽ đợi điện thoại của anh ta." Triệu Hương Nông nói.

Gần 10 giờ tối Triệu Hương Nông mới nhận được điện thoại của Tổng Ngọc Trạch.

"Tìm anh có việc gì?" Anh hỏi cô.

"Ừm, ngày mai bố tôi sẽ xuất viện, tôi mong ngày mai anh có thể đến."

Đầu dây bên kia thoáng im lặng, xong đó đáp án đưa ra là: Không thể!

"Tổng Ngọc Trạch!" Triệu Hương Nông cao giọng: "Chúng ta giao dịch nhé, anh phối hợp với tôi một lần thì tôi phối hợp với anh một lần!"

"Triệu Hương Nông..." Người ở đầu dây bên kia ngập ngừng, khẽ hỏi: "Có phải em lại khóc không?"

Có mấy phần mình dịch tên chương theo nội dung, chứ không dịch theo tác giả. Tên chương phần này hơi khó dịch, nếu dịch ra rất dài. Các chế độ và thử đặt tên chương cho phần này nhé, nếu hợp lý mị sẽ sửa:))))

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Hạnh phúc lẫn khổ đau (02)

Dịch: Hế

Mãi đến chiều muộn Tổng Ngọc Trạch mới đến bệnh viện, đúng lúc anh đến thì Triệu Diên Đình đang làm thủ tục xuất viện. Anh đến trước mặt Triệu Diên Đình giải thích rằng anh vừa mới xuống máy bay, từ sân bay đến bệnh viện lại bị tắc đường. Triệu Diên Đình nghiêm mặt, Triệu Hương Nông bước đến bên cạnh Tổng Ngọc Trạch, khẽ gọi một tiếng: "Ba."

Nghe thấy tiếng "Ba" đó Triệu Diên Đình cau chặt mày, ánh mắt dừng trên người cô và Tổng Ngọc Trạch. Tổng Ngọc Trạch nắm lấy tay Triệu Hương Nông, Triệu Hương Nông không hề né tránh.

Triệu Diên Đình và Lý Nhu ngồi trên một chiếc xe, Triệu Hương Nông và Tổng Ngọc Trạch ngồi trên chiếc xe khác, một đoàn người rời bệnh viện về Triệu công quán.

Gần ba mươi phút của bữa tối, từ đầu đến cuối ánh mắt của Triệu Diên Đình mang theo sự quan sát. So với vẻ thấp thỏm bất an của Triệu Hương Nông thì Tổng Ngọc Trạch lại tỏ ra vô cùng thản nhiên, nên mỉm cười thì mỉm cười, khi cần tỏ ra chân thành thì tỏ ra chân thành. Ngay cả màn thể hiện tình cảm cũng thật đến nỗi không nhìn ra bất cứ sơ hở nào.

Cuối cùng bữa tối cũng kết thúc, trước mặt Triệu Hương Nông, Triệu Diên Đình mời Tổng Ngọc Trạch vào thư phòng của ông.

Tổng Ngọc Trạch thoáng nhìn Triệu Hương Nông rồi đáp: "Vâng, ba."

Triệu Hương Nông đứng dậy cùng Tổng Ngọc Trạch, cô kéo tay anh, nghiêng người về phía anh, vừa giúp anh chỉnh lại cổ áo vừa nói nhỏ với anh: "Tổng Ngọc Trạch, anh đối xử với tôi như nào thì hãy đối xử với ba tôi như vậy. Việc anh cần làm là khiến ba tôi cảm thấy việc tôi lấy anh là một chuyện không cần ông phải bận lòng sau này."

"Được." Anh thấp giọng đáp, khẽ hôn lên thái dương cô.

Đợi đến khi Tổng Ngọc Trạch và Triệu Diên Đình rời khỏi phòng ăn, Triệu Hương Nông phát hiện ngoài Lý Nhu ra thì sắc mặt của những người khác có gì đó thiếu tự nhiên. Về mặt của quản gia gượng gạo, hai nữ giúp việc chuẩn bị thu dọn bàn ăn thì thoáng đỏ mặt, ánh mắt của họ lộ ra sự ngưỡng mộ. Xem ra, màn diễn vừa rồi của Tổng Ngọc Trạch đã thành công, ít ra thì đáng về hạnh phúc của cô và Tổng Ngọc Trạch trong mắt những người kia trông rất chân thật.

Gần 9 giờ, Tổng Ngọc Trạch rời khỏi thư phòng của Triệu Diên Đình. Từ biểu cảm trên khuôn mặt anh, Triệu Hương Nông đoán rằng một số chuyện đã trôi qua. Ví dụ như Tổng Ngọc Trạch đã thành công khiến ba cô thừa nhận anh là chồng của Triệu Hương Nông.

10 giờ rưỡi, Triệu Hương Nông dẫn Tổng Ngọc Trạch đi tham quan nhà cô theo yêu cầu của Tổng Ngọc Trạch, rồi hai người quay về phòng của cô.

"12 giờ anh phải đi rồi, anh muốn xem phòng của em." Thế là Triệu Hương Nông liền dẫn anh vào phòng của cô.

Sau khi vào phòng, cô và anh ngồi trên sofa. Sau nửa tiếng trầm mặc, Tổng Ngọc Trạch hỏi cô: "Em không tò mò nửa tháng nay anh đi đâu hả?"

Triệu Hương Nông không trả lời mà mở ti vi lên.

Tiếng ti vi đã phá vỡ bầu không khí yên ắng, cô vẫn không nói chuyện với anh. Khi màn hình ti vi hiện lên cảnh nam nữ hôn nhau, Tổng Ngọc Trạch liền nghiêng mặt về phía cô.

Triệu Hương Nông không trốn tránh, cô lên tiếng: "Ban này không phải anh hỏi tôi không tò mò nửa tháng nay anh đi đâu sao?"

"Rồi sao?" Anh khẽ mân mê thùy tay cô, mũi cô khẽ vào mũi cô.

"Nếu tôi nói rằng, tôi không những không tò mò anh đi đâu mà tôi còn mong trạng thái này vẫn được duy trì."

Ngón tay trên thùy tai cô lập tức cứng đờ.

Triệu Hương Nông khẽ nói: "Gần đây tâm tình tôi cũng tạm ổn, chuyện này hẳn là anh rõ hơn ai hết. Tôi đoán, những người kia sẽ báo cáo chuyện tôi đi xem buổi trình diễn thời trang gần đây, chuyện tôi thường cho một người mẫu, tôi tặng mấy lạng..."

Hai khuôn mặt gần trong gang tấc, Triệu Hương Nông nhìn thấy Tổng Ngọc Trạch khẽ nhủ mày, anh hơi kéo dài khoảng cách giữa hai khuôn mặt.

"Ừm, em nói đúng rồi, bọn họ nói với anh em tặng căn rồi." Anh duỗi tay về phía cô rồi nhéo mặt cô: "Nhưng anh lại thấy khuôn mặt này ít thịt đi nhì."

Anh mỉm cười nhìn cô: "Mấy lạng thịt dồn vào chỗ nào rồi nhì? Để anh đoán xem nào..."

Tổng Ngọc Trạch kéo dài giọng, ngón tay nhéo mặt cô khẽ dịch xuống dưới, sau đó len vào cổ áo cô, cách lóp nội y ôm lấy hai khối mềm mại trước ngực cô, khẽ bóp nhẹ, khẽ giọng nói: "Có phải thịt dồn hết vào đây rồi không?"

Nghe thấy Tổng Ngọc Trạch nói vậy, bàn tay đang định kéo tay Tổng Ngọc Trạch ra bỗng khựng lại giữa chừng, rồi buông xuống. Tổng Ngọc Trạch nói với cô: "Triệu Hương Nông, không phải em nói anh phối hợp với em một lần thì em sẽ phối hợp với anh một lần sao?"

Thấy cô buông tay xuống, bàn tay đang nắm lấy nơi mềm mại kia càng tỏ ra cần rờ. Tựa như chưa đủ ghiền, anh liền cởi áo lót của cô ra, đòi thành thò tay vào từ dưới vạt áo của cô. Một tay khác thì siết lấy eo cô kéo về phía anh, bàn tay đang bóp ngực cô rõ ràng như đang mang theo cảm xúc.

Cô đành nín nhịn hành động hư hỏng của anh, ánh mắt anh nhìn chăm chú và khuôn mặt cô như thể đang chờ đợi điều gì đó.

Có phải đang đợi về mặt si mê của cô như lúc trước không?

Triệu Hương Nông nhìn thẳng vào mắt Tống Ngọc Trạch, cười giễu cợt: "Tống Ngọc Trạch, bây giờ anh chỉ là một người xa lạ với tôi, nên sẽ không có cái chuyện mà anh đang chờ đợi đâu."

Cảm xúc ngầy ngất từ từ tan biến, Tống Ngọc Trạch bỏ tay khỏi áo cô sau đó giúp cô chỉnh lại quần áo.

Khi đêm dần về khuya, căn phòng chỉ còn lại chiếc đèn ngủ nhỏ, Triệu Hương Nông không nhớ ai đã biến căn phòng thành đáng vẻ này.

Ánh sáng từ chiếc ti vi hắt lên khuôn mặt hai người đang ngồi trước ti vi, Triệu Hương Nông vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu. Có điều, cũng không biết là ánh sáng của chiếc đèn quá mê ly hay những khung cảnh không ngừng biến ảo trên màn hình ti vi khiến người ta có cảm giác lạc vào thời không khác; cũng không biết sao ánh mắt của cô lại nhanh chóng rời khỏi màn hình ti vi chuyển sang khuôn mặt của người kia. Ánh mắt dừng lại càng lâu, cô cảm thấy con tim cô càng trở nên tham lam. Đường như cô đã nhìn thấy hơi nước bốc lên từ ấm nước sôi, chàng trai cời đàn đang nói với giọng bắt lửng: Chỗ này không có bình nóng lạnh.

Trong làn khói lượn lờ, hai khuôn mặt kia cuối cùng cũng quay lại nhìn cô. Triệu Hương Nông rất đổi vui mừng, khó khăn lắm cô mới đợi được đến lúc họ quay lại nhìn cô, thế là cô nhếch miệng mỉm cười.

Khi nụ hôn của anh ghé đến, cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Khi tay anh luồn vào trong áo cô, cô chỉ giãy giụa một chút rồi để mặc anh. Anh để cô nằm thẳng trên sofa, còn cô bung lấy khuôn mặt anh, chờ đợi.

Sự tiếp xúc thân mật ban nãy đã khiến hai người rạo rức từ lâu. Sau khi đợi mãi không thấy anh làm gì, cô liền cọ mũi ngón chân vào đùi anh.

"A Trạch..." Cô gọi người kia với giọng ngọt lịm, lí nhí yêu cầu: "Có thể rồi, có thể đi vào rồi... um? A... Trạch?"

Trong chữ "Trạch" kéo dài đến ghẹo người kia, căn phòng bỗng sáng bùng lên. Triệu Hương Nông vô thức nheo mắt lại, sau đó người kia liền rời khỏi người cô. Triệu Hương Nông còn chưa hay đã xảy ra chuyện gì thì cô đã nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên.

Căn phòng trở nên trống vắng, chỉ còn nhân vật tự mình chìm vào câu chuyện của họ trong ti vi. Cô co chân lên, chống tay lên đầu, khung cảnh vừa rồi đang quẩn quanh trong lòng cô.

Bác sĩ đã nói cô không thể quá dựa dẫm vào thuốc an thần, nhất định là do thuốc khiến cô sinh ra ảo giác. Người có bờ lưng ấm áp khiến cô dựa vào liền muốn ngủ gật kia chân thật quá, Triệu Hương Nông không dám nói cho bất cứ ai rằng cô vô cùng nhớ người ấy và quãng thời gian ấy.

Rõ ràng người ấy và quãng thời gian ấy là ảo mộng được biên soạn ra!

Triệu Hương Nông luồn tay vào tóc mình, dùng cái cách mà cô đã dùng vào rất nhiều: Thầm mặc niệm trong lòng một nghìn lần, đây là lần cuối cùng, đây là lần cuối cùng!

Khi chiếc xe dừng lại trước đèn đỏ, ánh mắt Tống Ngọc Trạch lơ đãng nhìn thấy chiếc motor đang dựng trước cửa hàng. Chủ nhân của nó vừa vào cửa hàng mua đồ, ông anh đáng trí đó đã quên rút chìa khóa xe, chiếc chìa khóa vẫn còn đang khẽ rung rinh. Vài giây sau, Tống Ngọc Trạch mở cửa xe ra, bước về phía chiếc xe đó.

Chiếc motor đi xuyên qua góc ngách ở Chicago, con ngõ nằm kề bên tòa nhà chọc trời trông giống như một khe hở không có điểm kết thúc, khiến anh cảm thấy ngộp thở.

Giờ đây lòng anh càng buồn bực bao nhiêu thì anh càng phóng nhanh bấy nhiêu, lúc này đã có mấy chiếc xe cảnh sát đuổi theo phía sau anh.

Tiếng gió vi vút qua tai anh, nó dần hình thành một giọng nói, vang vọng xung quanh: Vậy mà Triệu Hương Nông lại nhớ mãi không quên nhân vật ảo mà anh tạo ra, nực cười biết bao, ngu ngốc và điên dại biết bao!

Tiếng bánh xe ma sát với mặt đường phát ra âm thanh chói tai, chiếc xe đâm vào cột nước bên đường, cột nước bị đâm gãy khiến nước phun ra khắp nơi. Tống Ngọc Trạch tựa đầu lên đầu xe, bàn tay thì cắm sâu vào tóc mình.

Chẳng lẽ Triệu Hương Nông không biết sao? Căn bản chẳng có người ngu ngốc đến độ dùng cơ thể mình để chặn chiếc xe kia giúp cô, âm thầm đổi chiếc giày da luôn khiến cô phồng rộp chân hay làm bộ làm tịch kể cô nghe về công thức một cộng một bằng hai...

Đó đều là để lừa cô thôi, cô gái ngu ngốc!

Khi một bàn tay đặt lên vai anh, Tống Ngọc Trạch quay lại vung nắm đấm về phía người đó.

Rạng sáng Tống Liên Tổ nhận được điện thoại của Tống Ngọc Trạch, một câu không đầu không cuối: "Cô, con cần cô giúp con một việc."

Lại...

"Cô, con mong cô có thể đưa cô ấy về bên cạnh cô, sau đó giao cho cô ấy thật nhiều việc để cô ấy không có cơ hội suy nghĩ vớ vẩn nữa."

Khi Tổng Liên Tổ phản ứng lại thì bà mới hiểu "Cô ấy" mà Tổng Ngọc Trạch nói hẳn là Triệu Hương Nông.

Sau khi ngắt điện thoại, Tổng Liên Tổ mới biết Tổng Ngọc Trạch dám lên chuồn khỏi Tòa nhà Willis. Không những thế, Tổng Ngọc Trạch còn vào đồn cảnh sát. Xem tên tiểu tử Tổng Ngọc Trạch đã làm những gì: Cướp xe, phá hoại của công, hành hung cảnh sát.

Hành động của Tổng Ngọc Trạch khiến ông già nổi con thịnh nộ, con thịnh nộ này nhất định sẽ khiến Tổng Ngọc Trạch nhận được sự dạy dỗ hà khắc hơn.

Tổng Liên Tổ đoán sở dĩ Tổng Ngọc Trạch lên chốn ra ngoài nhất định là vì nhớ vợ. Trước kia bà rất tò mò vì sao Tổng Ngọc Trạch đòi lấy Triệu Hương Nông bằng được.

"Tiểu Trạch, con thích cô ấy hả?"

"..."

"Tổng Ngọc Trạch, con bị cô ấy hấp hồn rồi à?"

Tổng Ngọc Trạch không chịu mở miệng, thế là Tổng Liên Tổ lại thăm cảm thán trong lòng. Tiểu Trạch của bà chẳng đáng yêu một chút nào. Từ ngày anh trai đưa cậu bé về nhà, Tổng Liên Tổ đã mê tít thằng nhóc xinh đẹp như thiên thần kia. Có thể nói Tổng Liên Tổ gần giống như người mẹ của Tổng Ngọc Trạch. Chàng trai thiên thần được tất cả mọi người thương yêu, vì nó mà anh trai bà mãi không chịu lấy vợ hai.

Dần dần, cậu nhóc thiên thần trong tòa thành sa hoa đã trưởng thành, có thể hiểu được mùi vị của cô đơn, biết hướng về cuộc sống vô lo vô nghĩ của những đứa trẻ bình thường, biết lên đi làm thêm vào kỳ nghỉ hè để kiếm tiền mua quà sinh nhật tặng cô gái mình yêu, cô gái giống như ánh mặt trời mà cậu miêu tả. Tiểu Trạch của bà cũng có tình yêu đầu đời giống như bao chàng trai bình thường khác.

Sau đó, chàng trai thiên thần vẫn luôn sống trong sự thuận lợi dần trở nên phản nghịch. Nguồn cơn của sự phản nghịch đó đến từ cái chết của mẹ cậu. Từ trước đến giờ người ta luôn nói mẹ cậu đã không còn trên đời, bỗng một ngày cậu nhận được thông báo đến nhận thi thể rồi tận mắt nhìn thấy thi thể của mẹ mình, cậu bắt đầu ghim thù những ai đã lừa dối cậu. Sau đó cậu bắt đầu âm thầm trốn khỏi nhà rồi cuối cùng công khai bỏ nhà đi.

Vào một đêm mưa to gió lớn, cảnh sát Úc nhìn thấy chiếc xe cheo leo trên mép cây cầu bị đứt lìa, có cậu thiếu niên với khuôn mặt thần thờ đang ngồi trên ghế phó lái. Vài tiếng sau cảnh sát tìm được thi thể của cha cậu thiếu niên dưới cây cầu. Rõ ràng vì không muốn chiếc xe chịu thêm trọng tải nên cha của cậu thiếu niên đã lựa chọn dành cơ hội sống sót cho cậu con trai của mình. Cậu thiếu niên trong câu chuyện đó tên là Tổng Ngọc Trạch. Vì áp lực quá lớn dồn nén trong lòng nên cuối cùng Tổng Ngọc Trạch cũng bỏ nhà đi vì câu nói "Mày hại chết con trai ta" của ông nội mình.

Lần này, không có ai đi tìm cậu nữa.

Tổng Ngọc Trạch bỏ nhà đi tám năm liền.

Bây giờ, Tiểu Trạch của bà cuối cùng đã quay về. Một ngày nọ Tổng Liên Tổ đã phát hiện ra một chuyện thú vị, ngày nọ Tổng Ngọc Trạch đã uống chút rượu đang ngồi nói chuyện với không khí: "Em lại khóc rồi có đúng không? Lúc nào em cũng khóc, khiến anh phiền chết đi được."

Vì tò mò nên Tổng Liên Tổ đã đến trước mặt Tổng Ngọc Trạch, sau đó Tổng Ngọc Trạch bắt lấy tay bà, nói những lời ngọt ngào.

"Em sắp kết hôn với anh ta rồi, cũng có nghĩa là sau này em chỉ khóc trước mặt anh ta thôi, đúng không? Ừm, hẳn là như vậy, nhưng anh cảm thấy em đến làm phiền anh tốt hơn đây."

Lúc đó, Tổng Liên Tổ thầm cười trộm, gì mà phiền chết đi được, gì mà làm phiền anh tốt hơn? Rõ ràng nó có vẻ vô cùng hường thụ và đã sẵn sàng cho cuộc chiếm đoạt trường kỳ rồi mà.

Lúc đó, khi Tổng Liên Tổ nghe nói Tổng Ngọc Trạch đã về nhà, cùng với cái tin vì lấy được Triệu Hương Nông mà Tổng Ngọc Trạch đã ký một loạt những điều khoản hà khắc với ông nội mình, lúc đó Tổng Liên Tổ biết Tiểu Trạch của bà nhất định vô cùng thích Triệu Hương Nông

Cuối tuần vui về cả nhà!!!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.